Digitized by Google

Acc 6710 I

UNIV ENT

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

ANTHOLOGIA GRAECA.

TOM. XI.

COMMENTARIUS.

VOLUMINIS TERTII PARS PRIMA.

Digitized by Google

Digitized by Google

FRIDERICI JACOBS

ANIMADVERSIONES

IN

EPIGRAMMATA ANTHOLOGIAE GRAECAE

SECUNDUM ORDINEM ANALECTORUM

BRUNCKII.

VOLUMINIS TERTII

PARS PRIMA.

LIPSIAE

IN BIBLIOPOLIO DYCKIO

MDCCCII.

Digitized by Google

Digitized by Google

ORPHEI
DE TERRAE MOTIBUS.

¶. I.] „Poëma de terrae motuum ſignificationibus in „pleriſque Codicibus Hermeti Triſmegiſto „tribuitur; at Orpheo potius adſcribendum eſſe mon„ſtrat Fabricius Biblioth. Gr. T. I. p. 115. a quo diſ„ſenſit nuperus Orphicorum editor. Antiquorum li„brorum ope deſtitutus quaedam in hoc carmine emen„davi, quae ſi eruditi non probaverint, meliora forte „aliquando dabo. Nam quaecunque in haec analecta „ex editis libris retuli, decretum mihi eſt omnia ad „Mſſ. codices exigere, unde ſinceriora iterum et ube„riora prodire poterunt." *Br.* Extat hoc carmen in Append. Anthol. Planud. p. 494. St. *4. Wech. cum titulo: Ἑρμοῦ τοῦ Τρισμεγίστου περὶ σεισμῶν. ἐν ἄλλῳ Ὀρφέως. Orpheo tribuitur in quibusdam codd. Vide Catalog. Bibl. Lugd. Bat. p. 400. nr. 15. *Bandini* Catal. Bibl. Medic. II. p. 119. Sub Orphei nomine prodiit Pariſiis ap. Morellum 1586. 4. cum verſ. metrica Antonii Baifii. Repetitum ex Apographo Bibliothecae Laurentiano-Medicaeae, quod *Eſchenbachio* miſerat *Antonius Magliabechius*, ſub titulo: Ὀρφέως περὶ σεισμῶν. *Orphei de Terrae motibus Catalecton* – edidit C. C. F. 1691. 4. Siglas in titulo C. C. F. *Schlaegerus*, cujus exemplari utor, ſic interpretabatur: *Chriſtophorus Conradus Falknerus*; ſed *Schoderum* libelli editorem eſſe dixit *Willius* in Nürnberg. Gelehrten-Lexicon Vol. I. p. 360. Vide *Harleſium* ad Fabr. B. Gr. T. I. p. 159.

Digitized by Google

Sub Trismegifti nomine Mifcellaneis Graecorum carminibus hoc carmen inferuit *Maittaire*. Londin. 1722. 4. — Quod ad argumentum ejus attinet, nititur opinione, terrae motibus varia portendi fecundum anni et diei, quo fiunt, tempora. Sequitur itaque poëta Solem per zodiaci figna euntem, quo totum carmen in duodecim partes dividitur, in quarum quaque primum, quid nocturnus, deinde, quid diurnus motus portendat, docet. — V. 1. φίλον τέκος Cod. Medic. metro reclamante. — V. 2. κινήσει. Idem. — V. 3. ὅττε omnes, quos vidi, fenfu perturbato. Verba enim fic jungenda: Φράζεο, ὅ τι βροτοῖς φράζει Κυανοχαίτης, ὁππότε γαῖαν κινήσῃ ἄν. — Mox Medic. ἐπί τ' ἀτυχίῃ κακότητα φράζε. — V. 4. In marg. Ἥλιος ἐν κριῷ. in Medic. additum μὴν Ἀπρίλλιος. Ibidem ὁππότ' ἂν et ἰσημερινήν. — V. 5. κριὸν δέ. Steph. Wech. Medic. διεκτρέχει ἔνθ' ἄρα τῷγε Medic. fine fenfu. — V. 6. νυκτερίῃ γ. ἀμφισελίζῃ. Med. — V. 7. ἀλαπαδνὴ omnes; quod vitium bene emendavit *Brunckius*. Signum hoc eft, urbem aliquam ex infignioribus defecturam. — V. 8. φρ. τόδε Med. — V. 10. πημοσύναις τε ὕβρεις. Med. — V. 11. Ἥλιος ἐν ταύρῳ. Μηνὶ Μαίῳ. marg. Med. — ἐφορμήσῃ. Med. foloece. — V. 14. ἔσσεται· ἡμερινὸς δὲ φ. π. μέγα ἔργον Ἐρχομένου, τοῖς κρέσσοσιν ἀλλὰ φυλάσσου. Medic. In his melior lectio videtur latere, quam corrupit omiffum verbum ἔσσεται. Sribendum nimirum:

εἰρήνη τεθαλυῖα
ἔσσεται· ἡμερινὸς δὲ φέρει πολέμου μεγάλοιο
ἔργον ἐπερχομένου τοῖς κρείσσοσιν· ἀλλὰ φυλάσσου.

— V. 16. Ἥλιος ἐν Διδύμοις. μηνὶ Ἰουνίῳ. marg. — V. 18. mutilus verfus in antiq. edd. fic exhibetur: Δυσμενέες βροτοὶ ἐγχεσίχειρες. quem *Huetius* fic explevit, ut βροτέοι κακοπράγμονες legat. Cod. Med. h. v. penitus omittit. — ¶. 2.] V. 19. ὑπ' ἄλγεα et ἡμετέρην. Vulgo. Cod. Med. corruptiffime: ἡμέρην παλὰ σωσὴν ὑπάλγεα. Fortaffe vi-

Digitized by Google

tium latet in verbo. — V. 21. ἔσσοντ' — διὰ μήνιας θ. Medic. quod fortasse non spernendum. Verbum διομηνίη an aliam, praeter hunc locum, auctoritatem habeat, ignoro equidem. — Sensus est: Reges et duces deorum ira honore privabuntur. Minus recte Grotius: *sine nomine reges Ignavique duces superûm mittentur ab ira.* — V. 22. Ἥλιος ἐν καρκίνῳ. μηνὶ Ἰουλίῳ. marg. — μοίρη est pars zodiaci, astro cuidam assignata. In Med. ἠοῖ ἐρην τε κ. — V. 23. τότε δή. Vulgo et in Medic. *Brunckii* emendationi patrocinatur v. 51. ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο χειμέριαι. Ut in hoc loco plurali numero poëta utitur, sic v. 23. etiam, praeeunte Mediceo, θεριναὶ τροπαὶ legendum videtur. — V. 24. ἡ κίνησις τοῦτο φέρει. Medic. — V. 26. ἀπόστασιν. Omnes. — αὐτοῖς opponitur τοῖς οἴκοις, quod latet in ὠλεσίοικον, habitatores domibus. Hunc pronominis usum illustravit *Casaub.* ad Theophr. Char. c. 11. *Abresch.* in Lectt. Aristaen. p. 207. sq. et alii. — V. 27. Ἥλιος ἐν λέοντι. μηνὶ Αὐγούστῳ. marg. — μοῖρ' λέοντος Medic. — V. 30. ἕξουσιν. Medic. Notandum καὶ ταῦτα pro ταὐτά, *haec eadem.* — V. 31. Ἡλ. ἐν παρθένῳ. μηνὶ Σεπτεμβρίῳ. marg. — ἠελίοιο. Med. — V. 32. λιμὸς vulgo; cujus lectionis vitium seq. versus demonstrat, ubi iterum fames ex frugum inopia commemoratur. Veram lectionem λοιμὸς, quam *Br.* conjectura assecutus est, servavit Cod. Medic. qui v. 33. καρπὸν exhibet. — V. 34. Ἡλ. ἐν ζυγῷ. μηνὶ Ὀκτωβρίῳ. marg. Εἰ δ' ἂν ἐπὶ φθινόπωρον ἰσημερινὴν ἀ. Vulgo et in Medic. Paulo violentior *Brunckii* correctio, nec necessaria, modo corrigas:

ἐπὶ φθινόπωρον ἰσημερίην τ' ἀφίκηται.

quod dictum ad figuram apud poëtas crebro obviam, pro ἰσημερίην φθινοπώρου. — V. 35. χηλὰς δ. Medic. — νυκτερινὸς, Neptunus scil. Cf. v. 6. 46. — V. 36. φθορὰν ἐξαναφάντων. Med. Ibid. v. 37. χαλεπὸν τ. φράζον, et v. 38. πολλὴν δ' αὐτὸν κ. γαῖαν κλύψει. — V. 39. Ἡλ. ἐν σκορπίῳ. μηνὶ Νοεμβρίῳ. marg. — V. 42. τότε δὴ τότε. In

hac repetitione magnam quaesiverunt emphasin. *Eurip.* Orest. 1483. τότε δὴ τότε διαπρεπεῖς Ἐγένοντο Φρύγες. *Lucian.* T. IV. p. 211. τότε δὴ τότε ἐπηκρίβωται. Conf. *Schütz.* V. Cl. ad *Hoogeveen* de Partic. p. 202. — V. 44. Hunc vers. omittit Medic. fortasse recte. Eum adscriptum fuisse puta versui 40. sive 41. Fortasse etiam in v. 41. duplex fuit lectio: altera, quae nunc habetur; altera haec: Ζηνὸς μεγάλου διὰ βουλάς. — V. 45. Ἠλ. ἐν τοξότῃ. Δεκέμβριος margo. — τοῦ τόξου. Med. Idem v. 46. κινήσει. — V. 47. ἔμμενῃ omnes. — ¶. 3.] V. 48. πολίων βασιλεῖ εἰ. — V. 49. ἄλλην et φεύγοντα. Med. — V. 50. Ἠλ. ἐν αἰγοκέρωτι. Μηνὶ Ἰανουαρίῳ. marg. — εἰ δέ κεν αἰγ. Vulgo et Med. Scribe: εἰ δέ κ' ἐν αἰγ. — V. 52. εὔνυχος. Med. — V. 53. Recepta erat ap. veteres sententia, terrae motum ventis in terra latentibus exitumque quaerentibus effici. *Aristotel.* in Meteorol. II. p. 782. C. δεῖ γὰρ νοεῖν, ὅτι, ὥσπερ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν καὶ τρόμων καὶ σφυγμῶν αἴτιόν ἐστιν ἡ τοῦ πνεύματος ἐναπολαμβανομένου δύναμις, οὕτω καὶ ἐν τῇ γῇ τὸ πνεῦμα παραπλήσια ποιεῖν, καὶ τὸν μὲν τῶν σεισμῶν οἷον τρόμον εἶναι, τὸν δ' οἷον σφυγμόν. *Seneca* Qu. Natur. VI. 12. *Spiritus intrat terram per occulta foramina, quemadmodum ubique, ita et sub mari; deinde cum est obstructus ille trames, per quem descenderat, reditum autem illi a tergo resistens aqua abstulit, huc et illuc fertur et sibi ipse occurrens terram labefactat.* Sed haec uberius explicata dedit *Schneiderus* V. Cl. in Not. ad Eclog. Physic. T. II. p. 108. sqq. — V. 54. πόλεμον δακρυτόν τε Med. unde fere suspiceris fuisse: πολ. πολυδάκρυτόν τε γενέσθαι. — V. 56. Ἠλ. ἐν ὑδροχόῳ. μηνὶ Φεβρουαρίῳ. marg. εἰ δέ κεν ὑδροχόῳ διανείσσεται ἠ. Vulgo. Ὑδροχόῳ δ' εὖτ' ἂν διανείσσεται. Medic. Etiam hoc loco violentior Brunckii medicina. Vitium haerere videtur in διανείσσεται. Suspicabar:

εἰ δέ κ' ἐν ὑδροχόῳ δινεύσῃ ἠελίοιο
φέγγος, νυκτερίῃ δ' ἐλελιχθῇ —

Conf. v. 34. 35. δινεύειν, significatione neutra, idem quod στρωφᾶσθαι, quo vocabulo in hac re utitur noster v. 16. 46. 60. — V. 57. νυκτερινῇ. Medic. — V. 61. Ἠλ. ἐν ἰχθῦσι, μηνὶ Μαρτίῳ. marg. τῶν ἰχθύων. Med. — V. 62. ἔνοσις προγένοιτο ex Medic. praeferendum. Nam in multis compositis vi fere caret praepositio πρό. Vide *Fischer.* ad Velleri Gramm. III. 2. p. 133. In eodem cod. θοῇ διὰ νύκτα habetur, omissis verbis τότ' ἔσται. — V. 63. π. μὲν πολίεσσι διάστασις. Medic. quod fortasse praeferendum. Nec tamen περίστασις temere repudiandum. *Hesych.* περίστασις. θλίψις. ἀνάγκη. μέριμνα. Fuse hoc vocabulum explicavit *Gatacker.* ad M. Anton. IX. 13. p. 271. — εἰ δέ κεν ἠῶ. et ἠῶ vulgo et in Med. — V. 64. γαίης κινηθῇ π. Medic. recte. Cf. v. 28. — V. 65. οἰῶν. Vulgo. οἴων. Medic. — V, 66. φθορά. Medic.

THEONIS ALEXANDRINI
CARMINA.

Vide Animadverss. Tom. II. P. III. p. 196. sqq.

SECUNDI EPIGRAMMATA.

¶. 5.] *I.* Planud. p. 333. St. 472. W. Opus caelatum describitur, quod Cupidines arma deorum humeris gestantes repraesentabat. Expressum carmen ex *Philipp.* Ep. LVII. Utrumque respexit Auctor Carm. VIII. in Priapejis, ubi deorum arma recensita leguntur, quod animadvertit *I. B. Pius* Annotatt. Poster. c. CLIV. et *Burmann.* Anth. Lat. T. II. p. 486. Amorem exuvias leonis et fulmen gerentem exhibet gemma ap. *Begerum* in Thes. Brand. p. 183. — V. 2. „νήπι' ἀγαλλόμενοι. νήπια „pro νηπίως. Male vulgo legitur ἀγαλλόμενα." *Br.* Emen-

dationis veritas apparet ex *Philippi* Ep. l. c. Ἔρωτες — ἀθανάτων σκῦλα φρυασσόμενοι. — V. 5. ἁλίου. θαλαττίου. ἅλιον. θαλάσσιον. *Hesych.* Hoc loco ipsum Neptunum significat. — V. 7. τί πλέον. Quid praesidii mortalibus superest, sive, quomodo mortales Cupidini resistent, cum hic vel ipsum Olympum expugnaverit, deorumque arma spoliaverit Venus?

II. Vat. Cod. p. 406. εἰς ὄνον ἐν ἅλωνι ἀναγκαζόμενον μετὰ ἵππων συμπατεῖν τοὺς ἀστάχυας. Planud. p. 47. St. 68. W. Asinus novum sibi laborem praeter caetera impositum conqueritur. — V. 1. ὀγκηστήν. Vat. Cod. Verbum ὀγκᾶσθαι de asinis proprium, quamvis refragatur *Thom. Mag.* p. 173. ut *oncare* ap. Latinos. Vide *Gesnerum* in H. An. T. I. p. 14. et *Gatack.* Adverf. Posth. II. p. 420. — ἐν ἵπποις ἀλωειναῖς, *equis triturantibus.* Femininum genus poëta ut elegantius praetulit. — V. 2. δρόμῳ. Vat. Cod. γυρὸς δρόμος. *Aream* enim *esse oportet potissimum rotundam;* verba sunt *Varron.* R. R. I. 51. *Seneca* Qu. Nat. I. 2. *quia fere terendis frugibus loca destinata sunt rotunda. Aelian.* N. A. IV. 25. ὅταν ἀλοητὸς ᾖ καὶ στρέφωνται περὶ τὸν δῖνον οἱ βόες. Propter rotundam formam τὴν ἅλω Telesilla prima δῖνον vocavit, secundum *Athen.* L. XI. p. 467. F. Vide inprimis *Ruhnken.* Ep. crit. p. 179. — V. 3. ἄχθος ἀνάγκης μύλοιο. onus a necessitate impositum molae circumagendae. Veterum loca, ubi asini huic negotio adhibiti commemorantur, collegit *Burmann.* in Anth. Lat. T. I. p. 627. et T. II. p. 371. sq. Adde *Bochartum* in Hieroz. L. II. p. 188. — σπειρηδόν. id quod στρεφόμενος, *cursu flexuoso.* — σκοτόεις. *Lucian.* in Asin. §. 42. T. VI. p. 181. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ὀθόνην τοῖς ὄμμασιν ἐπιπετάσαντες ὑποζευγνύουσί με τῇ κώπῃ τῆς μύλης, εἶτα ἤλαυνον. unde *Appulej.* Metam. L. IX. *die sequenti molae, quae maxima videbatur, matutinus adstituor, et illico velata facie propellor ad incurva spatia flexuosi canalis.* — V. 5. Vulgo post ἐρίζομεν interro-

gandi signum ponitur; perperam. — Mox vulgo legitur: ἢ δ' ἔτι λοιπὸν ἦν. quod ex Cod. Vat. emendatum. Arationi, quamvis raro, adhibitos tamen esse asinos docet *Plinius* H. N. VII. 68. p. 169. et *Varro* de R. R. II. 6. *Plerique deducuntur ad molas – aut etiam ad arandum, ubi levis est terra, ut in Campania.* Plura in hanc rem dabit *Bochartus* in Hieroz. L. II. 13. p. 186. — V. 6. σκολιήν. *Hesych.* σκολιά. — δυσχερῆ. ἐπικαμπῆ. ἄνισα. δύσκολα.

¶. 6.] *III.* Vat. Cod. p. 363. Plan. p. 79. St. 115. W. In navigium post multa itinera flammis consumtum. Ejusdem argumenti carmina laudavimus ad *Leonid. Tar.* LXII. T. I. P. II. p. 118. — V. 1. Vett. edd. ante Stephanum πολέμου· inepte. πελάγευς exhibet etiam Vat. Cod. Expressus versus ex *Antiphilo Byz.* Ep. XXVI. μυρία με τρίψασαν ἀμετρήτοιο θαλάσσης Κύματα. — V. 3. μέλας Εὖρος. *Horat.* Epod. X. 5. *Niger rudentes Eurus, inverso mari, Fractosque remos differat.* ubi vide *Mitscherl.* Adde *Casaubon.* ad *Strabon.* IV. p. 276. D. — V. 5. ναυηγὸς ἐν πυρὶ argute de nave, quae in flammis periit. Simile est, si quis in terra naufragium fecisse dicitur. Cf. notata ad *Zeloti* Ep. I. T. II. P. III. p. 184. — χθονὶ ἀπίστῳ. etiam hoc epitheton, quod mari plerumque tribuitur, argute ad terram translatum, praeeunte *Leonida* l. c. ἀλλὰ θαλάσσης Τὴν ἐμὲ γειναμένην εὗρον ἀπιστοτέρην. — V. 6. ἡμετέρης. quae mihi favit, me incolumem servavit. — ὕδατος Vat. Cod. a pr. man.

THEODORI PROCONSULIS
DISTICHA.

I. Vat. Cod. p. 535. Plan. p. 140. St. 203. W. Hermocratem quendam ingenti naso instructum fuisse, ita *Theodorus* significat, ut illum nasi sui partem esse

dicat, Ἑρμοκράτης τῆς ῥινός. Quum enim majora pro toto, minora pro parte habenda sint, Hermocrates autem naso suo longe sit minor, perperam dici *nasum Hermocratis*. χαριζόμεθα. tribuimus longiora (ut partem) brevioribus (tanquam toti.) — V. 1. τὰς (τᾶς) ῥινὸς et τὰν pro τήν. Vat. Cod.

II. Vat. Cod. p. 295. εἰς Σάτυρον τὸν μιμολόγον. in contextu tamen Τίτυρε legitur. Illud doctrinae, sed parum aptae, ostentatori deberi puto, qui Tityri nomen sibi interpretandum sumebat. *Scholiast. Theocrit.* Eid. III. 2. ὄνομα κύριον ὁ Τίτυρος. τινὲς δέ φασιν, ὅτι Σειληνός τις, οὐ Σικελιώτης. ἄλλοι δὲ τοὺς τράγους, ἕτεροι τοὺς Σατύρους. *Eustath.* Il. ε. p. 1214. Τίτυροι γὰρ Δωρικῶς οἱ Σάτυροι. Vide inprimis *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. III. 40. p. 231. ed. Lips. — Cum argumento carminis comparandum *Juliani Aegypt.* Ep. LXVI. LXVII. — μιμολόγον. *Eubodus* II. T. II. p. 288. Ἠχὼ μιμολόγον. — V. 1. quaedam edd. ἐγέλασε.

GABRIELII PRAEFECTI
DISTICHON.

¶. 7.] Planud. p. 332. St. 471. W. Hoc distichon sine lemmate non intelligeremus. πιπερόπαστον (in Aldin. 1. πιπεροπάστη habetur) vox est barbara, quam *Opsopoeus* libum pipere inspersum interpretatur. Equidem vasculum esse putaverim, quo piper appositum inspergebatur cibis. Hujusmodi vasculo insculptus Amor inepto huic distichо occasionem dedit. — V. 1. κατακνώσσων. Cf. *Alphei* Ep. III. 3. 4. — ἄπνοος, quia sculptus scil. — πυριοπάστου δήγματος. propter piperis naturam, ὅτι δάκνει. Jam amoris cruciatus passim morsibus comparantur. Poëta ap. *Plutarch.* T. II. p. 77. B. ὅτῳ δ'

ἔρωτος δῆγμα παιδικοῦ πρόσεστιν — quae Sophoclea esse, ex eodem scriptore p. 619. A. docuit *Valcken.* ad Phoen. p. 138. γλυκὺς ὀδοὺς ὁ τοῦ πόθου δάκνει. *Lucian.* T. II. p. 400.

TIBERII ILLUSTRIS
EPIGRAMMATA.

I. Vat. Cod. p. 358. Planud. p. 43. St. 62. W. Expressum ex *Polyaeni* Ep. IV. T. II. p. 287. ubi vide not. p. 329. — V. 2. δακέτων. Scr. δακετῶν. — V. 4. τὸν κείνης θάνατον. ipsum venenum exsuxit, quo facto mater servata est, pullus periit.

II. Vat. Cod. p. 420. Plan. p. 43. St. 62. W. In damam, quae, cum, sylva relicta, in mare descendisset, a piscatoribus capta est. — V. 2. τὸν ἀπὸ γῆς. mortem, quam terra minabatur, in fluctibus obii. — V. 3. ἐνέδραμον. Vat. Cod. quod praeferendum videtur. — εἶτά με vulgo et in Vat. Cod. — V. 5. ἡ μάτην φυγάς. peccavi, quod temere terram reliqui, *nec* immerito piscatorum praeda sum facta, cum ex sylvis meis et montibus aufugerim. Scribendum οὐδ' ἀδίκως, quod Vat. Cod. praestat. — V. 7. ἄγρην. Vat. Cod. male. ἀστοχοι ἄγρης pro ἄνευ ἄγρης. nunquam in posterum non plenis redibitis manibus, cum jam non piscibus tantum, sed etiam feris tendatis retia.

EUTOLMII SCHOLASTICI
EPIGRAMMATA.

§. 8.] *I.* Vat. Cod. p. 157. cum lemmate: εἰς τὸ παιχθὲν ὑπὸ Παλλαδᾶ, τὰν θεᾶ etc. Cf. Ep. *Palladae* XCII.

Digitized by Google

quod in membranis praecedit. Planud. p. 443. St. 576. W. Nomen auctoris depravatum in Cod. Med. in Εὐνομίῳ. Cf. *Bandin.* p. 103. — V. 1. κόρυς et Ἀθήνη. Vat. Cod. — V. 2. μιμβλιάδης. Ed. Flor. Ceterae μιμβιάδης. Verum nomen restituit *Huetius* p. 42. assentiente Cod. Vat.

II. Vat. Cod. p. 457. cujus auctoritate *Eutolmio* redditum. In Plan. enim p. 379. St. 517. W. auctoris nomine caret. Scriptum est in θερμοχότην, i. e. vasculum, unde calida defundebatur. Calidae usum in potationibus illustravit *Athen.* L. III. p. 123. *Pollux* IX. 67. sqq. et peculiari libello *Freinshem.* Argentorati. 1636. 8. in *Gronovii* Thes. T. IX. adde *Lipsium* in Electis I. 4. p. 28. θερμοχότης formatum vocabulum, ut πρoχότης, nec fortasse ad calidam tantum, verum etiam ad frigidam aquam adhibebatur. In talibus enim etymologia non nimis urgenda est. Quod si admiseris, sensus epigrammatis perspicuus. Thermochyta quasi medius inter vinum et Nymphas, quia inde vinum aqua temperatur, et quidem modo calida, cujus natura Baccho propior, modo frigida, quae tota Nympharum est. τὸν παραλειπόμενον. id quod deest; i. e. nimis calidam potionem frigida, frigidiorem calida tempero. Facit huc *Tacitus* Annal. XIII. 16. *Innoxia adhuc et praecalida, et libata gustu potio tradita Britannico: deinde, postquam fervore aspernabatur, frigida in aqua affunditur venenum.* ubi vid. Interpretes. — τὸν παραλειβόμενον tentabat *Huetius* p. 36.

III. Vat. Cod. p. 303. Planud. p. 231. St. 335. W. In Menippam, quae, filio immatura morte exstincto, et ipsa inter luctum et gemitus animam efflavit. Conf. *Bianor.* Ep. XVII. Nostrum Ep. *Burmannus* admovit epitaphio in Anth. Lat. T. II. p. 56. LXXXII. in Addend. p. 683.

IV. Vat. Cod. p. 303. Planud. p. 260. W. 375. St. Expressum ex *Parmenionis* Ep. XIII. et XIV. — V. 3. Proci omnes eodem luctu affecti sunt. Nam cum nulli desponsata esset, omnes eam ut suam plorare poterant.

JULIANI ANTECESSORIS
DISTICHA.

¶. 9.] *I.* Vat. Cod. p. 558. Planud. p. 141. St. 205. W. In hominem deformem. — V. 1. παρομοῖον. Vat. Cod. et μετέθεικα a pr. man. — στρουθῷ. τῇ λιβυκῇ ἢ ἀγρίᾳ ἢ μεγάλῃ ἢ στρουθοκαμήλῳ. *Scholiast.* στρουθὸν simpliciter pro στρουθοκαμήλῳ poni, ut ap. Latinos *struthionem*, docuit *Brunck.* ad Av. 874. Acharn. 1105. cum quo tamen conferendus *Locella* ad *Xenoph.* Ephes. p. 155. sq. Sed magis ad rem facit, quod struthionis appellatio in conviciis erat, si quis stolidum et magnae molis hominem rideret. Vide *Boettiger.* ad Terent. Eunuch. p. 54.

II. Cod. Vat. p. 558. Planud. l. c. — ἀμητός. Pilis totus tibi vultus horret haud secus ac spicis ager; huic igitur messi non forcipes, sed falces immittendae sunt.

III. Vat. Cod. p. 558. Plan. p. 133. St. 192. W. „Lemma in Vat. Cod. εἰς κονδόν. Vox est barbara, de „qua videndus Ducangius in Glossario." *Br.* κονδὸς est *curtus, parvus.* — Homini cuidam pygmaeis simili poëta suadet, ut in urbe habitet potius, ubi minus, quam in agro, gruum injuriis sit expositus.

Digitized by Google

IRENAEI REFERENDARII EPIGRAMMATA.

¶. 10.] *I.* Vat. Cod. p. 127. Edidit *Reisk.* in Misc. Lipſ. T. IX. p. 669. nr. 375. Ad puellam, quae, priſtina ſuperbia depoſita, poëtam amplexibus tenebat. — V. 2. κόμπον ἀπωσαμένη. *Paulus Silent.* Ep. XXXVI. τὸ πρὶν ἐπ' ἀγλαΐῃ θάρσος ἀπωσαμένη. — V. 3. δεσμοῖς. *Tibull.* El. I. 1. 55. *Me retinent vinctum formoſae vincla puellae. Propert.* II. 12. 25. *Atque utinam haerentes ſic nos vincire catena Velles, ut nunquam ſolveret ulla dies;* quibus ſimillima haec *Tibulli* L. IV. 5. 13. *valida teneamur uterque catena, Nulla queat poſthac quam ſolüiſſe dies.* Cf. Miſcell. Obſſ. T. V. p. 116. et *Intrpp. Horatii* I. Carm. XIII. 14. — V. 4. ἐλευθερίης. nec libertatem deſiderans. Ductum fortaſſe ex *Anacr.* XXX. ubi Amor Pulchritudini in ſervitium traditus, κἂν λύσῃ τις αὐτὸν, οὐκ ἐξεισι, μενεῖ δὲ· Δουλεύειν δεδίδακται. — V. 5. οὕτω γάρ. membr. et *Reisk.* recte, ut mihi videtur. Cauſa praecedentis enuntiationis redditur: In hoc complexu, ubi corpora et animae junguntur, libertatem non deſidero. In φωτῶν haerebat *Cornel. de Pauw,* qui ſic *homines* in univerſum appellari poſſe dubitans, βρωτῶν inepte conjiciebat. Si quid mutandum ſit, legerim: σώματ' ἐρώντων. — Sic animae et corpora commiſcentur amoris impetu. Conf. not. ad *Platon.* Ep. II. T. I. P. I. p. 337. — Pro ἔκχυτα *Reiskius* ἔκλυτα mallet, quod corpori magis, quam illud, convenire cenſebat. At illud quoque locum habet. *Paul. Sil.* Ep. XII. Μενεκρατὶς ἔκχυτος ὕπνῳ κεῖται. *Soſipater* ſive potius *Dioscorides* Ep. II. Δωρὶς παρέργοις ἐξεχύθη μέλεσι. — V. 6. μιγνύμενοι Cod. Vat. quod emendavit *Reisk.* — ῥεύματα φιλίης, amoris et cupiditatis impetus. Vide ad *Pallad.* Ep. XLVIII. 2. T. II. P. III. p. 228.

II. Vat.

Digitized by Google

II. Vat. Cod. p. 127. Edidit *Reisk.* in Miſcell. Lipſ. p. 672. nr. 378. Puellam deſcribit pudore impeditam, quominus ad amantis preces reſpondeat. Hanc rogat, ut nutu ſaltem, quid velit, ſignificet. — κάτω νεύουσα. prae pudore ſcil. Cf. ad *Straton.* Ep. VII. 5. T. II. P. III. p. 58. — V. 2. „ἀκρολυτεῖν eſt nodum zonae „ita vexare, ut nihil proficiatur in ſolvendo, neque ap- „pareat, ſolvere velis nec ne.“ *Reiske.* — V. 3. τέλοι ex marg. Ap. Lipſ. in contextu poſuit *Reiskius;* rectius cl. editor membranarum ſcripturam ſervavit: Venus nihil cum pudore commune habet. Huc facit *Addaei* Ep. ab *Huſchkio* editum in Anal. cr. p. 260. αἰδώς σου κλείσει· τὴν ἐπὶ τοὔργον ὁδόν.

III. Vat. Cod. p. 127. Εἰρηναίου ῥεφενδ. In Planud. p. 466. St. 606. W. Ἀρηναίου ῥαιφερενδαρίου (in editt. ante Steph. ῥαιφενδ.) inſcribitur. — In mulierem meretriciis moribus, et, quamvis marceſcentem, nondum tamen humilem. — V. 1. ἰνδάλματα. oculos ſpeciem occulti amoris et reconditae flammae ſimulacrum oſtendentes. ὅσσα ἰνδάλλοντο *Apollon. Rhod.* I. 1297. II. 545. Cf. *Ruhnken.* ad *Tim.* p. 150. — V. 2. En oris ad riſum *valgiter* diducti deſcriptionem ſatis vividam! ἀκροβαφῆ. labia fucata intelligo. In toto hoc loco *Irenaeus* ante oculos habuit *Theocrit.* Eid. XX. 13. χείλεσι μυχθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα· Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. — V. 3. Laudat h. v. ſed cum inſigni depravatione, *Suidas* T. III. p. 344. σοβεῖ. διώκει. κομπάζει. ἐν Ἐπιγρ. καὶ πολὺ κιχάζουσα σοβεῖ ἰσβ. α. quod *Kuſterus* ex ingenio emendare conatus ſomnia dedit. Epigramma, unde depromtus locus, indicavit *Toup.* ad Suid. T. III. p. 344. — κιχλίζειν de riſu meretricio. Vid. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 136. et infra ad *Macedon.* Ep. VII. — εὐβόστρυχον αἴγλην, multos ſplendidosque cincinnos. — V. 4. Manus effuſas, ἐκχυμένας, accipio de crebra brachiorum jactatione, qua vi-

vidioris ingenii mulieres utuntur. Longe aliter *Grotius*, qui omnino in horum verſuum interpretatione a veritate aberraſſe videtur:

Lumina bina rotas flammae ſimulacra latentis:
Labra ſed obliquum quae trahis arte rubent.
Rides cirrigeros quatiens laſciva capillos:
Sed fluit in laxa pelle ſuperba manus.

Fruſtra vir ſummus in his verſibus ἀντιθέσεις quaeſivit, quae continuam meretriculae imaginem ſiſtunt. — V. 5. ὄγκος. in marg. Vat. Cod. γρ. ὀγκάς. — V. 6. οὔπω. Vat. Cod. — Sententiarum nexus hic eſt: Quamvis micantibus oculis, ore, riſu, brachiorum motu animum amore inflammatum prodere videris, fallentur tamen, qui te facilem fore exiſtimabunt; nondum fracta eſt animi tui ſuperbia, neque, marceſcens licet, emollita es.

SYNESII SCHOLASTICI
EPIGRAMMA.

¶. 11.] Planud. p. 345. St. 485. W. Euſebio, Byzantino, ob inſignem eloquentiam a CPolitanis permiſſum erat, ut imaginem, neſcio ubi, collocaret. Ille vero non ſuam, ſed Hippocratis imaginem in loco deſtinato poſuit, ex honore tanto viro habito ipſe ſibi honorem petens, *non magis decorum et inſigne eſſe* exiſtimans, *imaginem in foro habere quam ponere,* ut eſt ap. *Plinium* I. Epiſt. XVII. — Euſebius ille quis fuerit, non ſatis conſtat. Eloquentem fuiſſe, ex hoc ipſo carmine apparet; ſed quid fuerit, quod Hippocratem inprimis imaginis honore dignaretur, ignoramus. In eundem fortaſſe virum ſcriptum eſt Ep. ἀδέσπ. CCCCIII. ubi Euſebius orator ſtatua decoratus traditur. Fuit etiam Euſebius

Digitized by Google

Patricius illis temporibus clarus, cujus aedem commemorat Codinus p. 54. Sed tantus fuit hominum hujus nominis numerus, (vide *Fabricii* Bibl. Gr. T. VII. p. 409. sqq.) ut vix quidquam certi definiri possit.

JOANNIS BARBUCALLI
EPIGRAMMATA.

I. Planud. p. 334. St. 473. W. In puellam, nomine Calliopen, eamque mimam, scriptum esse suspicor ex *Julian. Aeg.* Ep. XLI. XLII. Eam sub Melpomenes specie pinxerat pictor. Hoc nisi admiseris, nec acumen nec sensum huic disticho inesse fateberis. — Hanc autem explicationem confirmat

II. ap. Planud. l. c. in Polyhymniam quandam, Musae, cujus nomen gerit, forma quoque similem. — καὶ σὺ Μούσης. tu Musam ore refers. — ἀμφοτέροις. Vulgo.

¶. 12.] *III.* Vat. Cod. p. 150. Planud. p. 441. St. 574. W. — Dedicatorium pastoris ante nuptias. V. 1. laudat *Suidas* T. III. p. 109. Πειθοῖ καὶ Παφίῃ πακτὰν καὶ κηρία σίμβλων ἀνέθηκεν ὁ βουκόλος. Haec iterum profert v. σίμβλοι. T. III. p. 314. — Suada Veneri jungitur. *Nonnus* Dionys. III. p. 90. Κάδμον — δι' ἄστεος ἤγαγε Πειθὼ — Πομπὸς ὁδοῦ Παφίης ὑπὸ νεύμασι. Causam reddit *Cornutus* de N. D. p. 197. qui Venerem comites habere ait Gratias, Mercurium et Πειθώ, διὰ τὸ πειθοῖ προσάγεσθαι καὶ λόγῳ καὶ χάρισι τοὺς ἐρωμένους. — V. 1. Παφίῃ Vat. Cod. — V. 2. τὰς (τᾶς) Id. — Εὐρυνόμης. Vulgo. — V. 4. Auctorem de similitudine quadam horum munerum cum iis, quorum nomine offeruntur, cogitasse, vix dubito. In πακτὰ respicitur candidus

puellae color, ut ap. *Theocrit.* XI. 20. λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν. — In μέλι aut ad cantus ſuavitatem, aut ad colorem μελίχλωρον, qui in juvenibus praecipue laudabatur, reſpicitur.

IV. Planud. p. 292. St. 431. W. In Syneſium fortitudine non minus quam juſtitiae amore excellentem. Virtutis ſpecimina dederat ille, ut ex lemmate diſcimus, in pugna ad Berytum commiſſa. Suſpicari licet, pugnatum eſſe illud proelium in bello cum Chosroë, Perſarum rege, qui anno p. Chr. 540. Syriam invadens usque ad Antiochiam penetravit. — V. 1. Syneſius fortitudine Spartanos, juſtitia Athenienſes exaequat. — παρ' Εὐρώτα ἀνέρες. Spartani ſe ſolos eſſe viros gloriabantur. Qua de re laudatur dictum Gorgûs, conjugis Leonidae ap. *Plutarch.* V. Lycurg. c. XIV. εἰπούσης γάρ τινος, ὡς ἔοικε, ξένης πρὸς αὐτήν, ὡς μόναι τῶν ἀνδρῶν ἄρχετε ὑμεῖς αἱ Λάκαιναι, Μόναι γάρ, ἔφη, τίκτομεν ἄνδρας. — V. 2. παρ' Ἰλισσῷ. propter juris et legum ſtudium, quod Athenis inprimis floruerat. — V. 2. Ἰλλισσῷ quaedam edd. vett.

V. Bis legitur in membranis Vat. p. 463. et p. 472. Planud. p. 354. St. 494. W. Falſum eſt lemma, ut recte vidit *Huetius* p. 34. Ipſum balneum loquitur ſuamque praeſtantiam praedicat. Si te, Pindare, ait, mea aqua potius quam alia laviſſet, non aquam in genere, ſed meam unice ἀρίστην eſſe dixiſſes. Cf. *Cyri* Ep. VII. T. II. p. 455.

VI. Planud. p. 380. St. 518. W. Prudenter feciſſe ait pictorem, qui imagini Socratis vitam non tribuerit, ne ſcilicet eum cogeret in corpus redire, quod pro animae carcere habere ſolebat. Notatis ad Ep. *Pallad.* CXXXI. T. II. P. III. p. 260. adde *Maji* Obſſ. Sacr. IV. p. 50. — ζωὰν οὐκ ἔμβαλε κηρῷ. ut ſtatim ἐνὶ κηρῷ ψυχὰν Σωκρατικὰν βαλέειν. Epigr. ἀδεσπ. CCXXVI. ἀλλά σε χαλκός, πρὶν ψυχὴν βαλέειν, ἔφθασε πηγνύμενος.

Digitized by Google

VII. Vat. Cod. p. 458. sine auctoris nomine. Planud. l. c.

¶. 13.] *VIII*, Vat. Cod. p. 431. Plan. p. 102. St. 151. W. Nobilis urbs Berytus ob Jurisprudentiae Scholam, quae ibi inde a tertio post Chr. seculo floruit. Peculiaribus libellis de hac Academia egerunt plures, quos v. ap. *Bachium* in Hist. Jur. LIII. c. II. 45. p. 486. Hinc ap. *Nonnum* Dionys. XLI. fin. Βηρυτὸς βιότοιο γαληναίοιο τιθήνη. Urbs terrae motu concussa a p. Chr. 348. paulo post iterum florere coepit. Vide *Cedren.* Annal. p. 299. et *Spanhem.* ad *Juliani* Orat. p. 120. sq. Tandem terrae motu eversa est Justiniano imperante a. Chr. 551. secundum *Theophanem* p. 192. secundum *Agathiam* vero L. II. p. 51. sq. post bellum demum Italicum c. ann. 554. Conf. Ep. ἀδέσπ. CCCCXLI. sq. — V. 1. ἄπολις πόλις. urbs eversa. Similiter de classe, quae apud Salamina perierat, *Aeschyl.* Pers. v. 678. ἐξέφθινθ' αἱ τρίσκαλμοι νᾶες, ἄνωες νᾶες. — V. 3. Primum terrae motu concussa, deinde igne absumta. — V. 4. κάλλιός εἰμι. omnes edd. ante Steph. — V. 5. στοναχήσατε. omnes edd. et Vat. Cod. — V. 6. καὶ φθιμένα. nam urbes quoque *fata* sua habent. *Auson.* Ep. XXXIV. *Miramur periisse homines, monimenta fatiscunt, Mors etiam saxis nominibusque venit.* *Rutil.* Itiner. I. 409. *Agnosci nequeunt aevi monimenta prioris: Grandia consumsit moenia tempus edax. Sola manent interceptis vestigia muris: Ruderibus late tecta sepulta jacent. Nos indignemur, mortalia corpora solvi? Cernimus exemplis oppida posse mori.* ubi *Wernsdorf.* similia quaedam notavit. Adde *T. H.* ad *Lucian.* T. III. p. 410. Bip.

IX. Vat. Cod. p. 431. Plan. l. c. „Male divulsit „Planudes [primum distichon separatim exhibens]. „Conjuncta sunt tria disticha in veteribus membranis.“ *Br.* — V. 1. Κύπρις. Antiquiori aevo Venerem, Syro-

rum tutelarem deam, etiam Beryti cultam esse probabile videri debet, licet proprie sub Neptuni praesidio fuerit, teste *Eusebio*, quem laudat *Brodaeus* : καὶ ἐπὶ τούτοις ὁ Κρόνος Βύβλον μὲν τὴν πόλιν θεᾷ Βααλτίδι, τῇ καὶ Διώνῃ, δίδωσι, Βηρυτὸν δὲ Ποσειδῶνι καὶ Καβείροις. Fortasse tamen h. l. ad urbis pulcritudinem potissimum respicitur, quam *pulcherrimam* appellat *Justinianus* Praef. in Digesta de Jur. docendi ratione. Βηρυτοῦ δ' αἶαν ἐραννήν. *Dionys.* Perieg. 911. Cf. *Berkel.* ad *Steph. Byz.* p. 221. — ὄφρα νοήσῃ. ut videat, urbem, quae olim Gratiarum templum fuit, nunc mortuorum sedem esse. εἴδωλα, *Manes.* — V. 3. ἀταρχύτων. Non justam sepulturam nacti sunt, sed ipsae urbis ruinae pro tumulo fuerunt. Argutius ille in Anthol. Lat. III. 1. p. 453. in Graeciae ruinam: *cinis ipse jacentis Visitur, et tumulo est nunc quoque sacra suo.* — V. 4. Βερόης. Eadem fuit urbs Beroë et Berytus; quod diserte docet *Nonnus* Dion. XLI. p. 1076.:

Πρωτοφανὴς Βερόη πέλε σύγχρονος ἥλικι κόσμῳ,
νύμφης ὀψιγόνοιο φερώνυμος, ἣν μετανάσται
υἱέες Αὐσονίων ὑπατήϊα φέγγεα Ῥώμης
Βηρυτὸν καλέουσιν. —

et mox idem:

Ῥώμη μὲν ζαθέῃ δωρήσεται Αὐσόνιος Ζεὺς
κοιρανίην, Βερόῃ δὲ χαρίζεται ἡνία θεσμῶν.

Conf. *Menagium* in Jur. civ. Amoenit. c. XXIV. p. 132. sq. — V. 5. γράψασθ' et λιθου Vat. Cod. a pr. man.

X. Vat. Cod. p. 431. Planud. l. c. Urbs eversa nautas, olim huc appellere solitos, monet, ut alium sibi portum quaerant. Portum habebat eximium Berytus, arte munitum. *Joh. Phocas* in Itiner. a *Berkelio* excitatus: Βηρυτὸς — κάλλει λιμένος λαμπρυνομένη· οὐ γὰρ φυσικός ἐστιν ὁ λιμήν, ἀλλὰ τεχνικῶς γενόμενος. Mercaturam urbs exercebat vestium sericarum, quarum fabricas valde

Digitized by Google

illustres habuit, teste *Procopio* in Hist. Arc. p. 139. — V. 4. δουπήσει κώπῃ. Vulgo. Nostrum est in membranis. Nove dictum δουπήσεις κώπην, *torquebis strepitantem remum.* — V. 5. τοῦτο. Sic Neptuno (σεισίχθονι et urbis patrono) reliquisque diis hospitalibus placuit, quorum auspiciis olim ad nos divertere solebatis. Haec cum doloris et indignationis sensu prolata puta. — θεοῖσιν. Vat. Cod.

¶. 14.] *XI.* Vat. Cod. p. 294. sq. ubi lemmati addita sunt verba: μήποτε ἡ γυνὴ αὐτή. (αὐτοῦ) *fortasse ipsius poëtae conjux significatur.* Planud. p. 229. St. 333. W. „Hoc etiam in Planudea, separato a superio„ribus ultimo disticho, in duo carmina divulsum est.“ *Br.* Erroris causa apparet in Vat. Cod. ubi postremum distichon novae paginae initium facit, cum novo lemmate, (ut saepius) τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτήν. Ita Planudes in suo quoque Cod. invenit. Et certe, quamvis tria haec disticha nonnisi unum epigramma constituunt, mora tamen facienda post v. 4. ut appareat, Nostûs, hoc enim nomen mulieris, sermone finito, alius cujusdam verba sequi. — Elegans Epigramma et perspicuum. — V. 2. ὕμνεσα. et inferos deos laudo et nuptiales: illos, quod me, quam virum, rapuere maluerunt; hos, quod me tali viro copulaverunt.

NILI SCHOLASTICI
EPIGRAMMA.

Planud. p. 340. St. 480. W. In Satyri imaginem ex opere musivo. Risum Satyri poëta ita interpretatur, ut eum, quomodo ex lapillis paulatim compositis extiterit, reputantem ridere dicat. — De simulacro ex lapillis et gemmis facto minus recte accipiebat Boulenger. de Pictura L. I. 19. in Gron. Thes. T. IX. p. 848.

Digitized by Google

COMETAE SCHOLASTICI

EPIGRAMMATA.

¶. 15.] *I.* Vat. Cod. p. 130. Κομητᾶ Χαρτουλ. εἰς ἑαυτὸν ἐκδεχόμενον κόρην. i. e. *ad se ipsum, cum puellam exspectaret.* Temere lemma mutavit cl. editor. In Ap. Lipf. ἄλλο infcriptum, quafi *Pauli Silentiarii* effet, cujus praecedunt carmina. Quod verum effe merito dubitabat *Reiskius* Mifcell. Lipf. IX. p. 679. nr. 383. qui tamen in eo fallebatur, quod tam bene tornatum et fimplex carmen melioris feculi proventum effe cenfebat. Idem in fenfu carminis interpretando a vero aberravit. Non enim ipfe Demophoon v. 3. loquitur, fed Cometas Demophoontis hiftoriam fibi accommodavit. „Ut Phyllis „olim amantem perfidum exfpectavit in litore, fic nunc, „conversa fabula, te, alteram Phyllidem, fruftra ex„fpecto.“ — V. 1. ὄμματα. Phyllis ap. *Ovidium* II. Heroid. 121. *Moesta tamen scopulos fruticosaque litora calco: Quaque patent oculis aequora lata meis.* — ὅρκος ἀλήτης. ventis et undis videbantur tradita verba, quibus Demophoon reditum puellae promiferat: *Demophoon ventis et verba et vela dedisti: Vela queror reditu, verba carere fide.* Ibid. v. 25.

II. Vat. Cod. p. 458. cum lemmate, Κομητᾶ σχολ. ἐν Ἀζαρβῷ; et fic, nifi quod Ἀναζαρβῷ ibi eft, Planud. p. 301. St. 441. W. Votivae quodammodo tabulae infcriptio. Antoninus quidam gravi membrorum morbo, quo lumbi pedesque debilitati et inutiles redditi erant, fanatus, Philippi medici imaginem, in memoriam grati animi, dedicabat. — V. 3. Se ipfum Antoninus dicit μεταίχμιον, i. e. μέσον, inter vitam et mortem pofitum, pro ἐν μεταιχμίῳ ὤν. Altera enim pars corporis adhuc vivebat, altera defuncta videbatur. Hunc vocis μεταίχμιος

Digitized by Google

usum illustravit *Abresch.* ad *Aeschyl.* T. I. p. 91. et ad *Aristaen.* p. 32. — V. 6. ζώγρησεν. Vat. Cod. morti destinatum recreavit. Eodem sensu Il. ε. 696. τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ — Αὖτις δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. quod bene explicatum dedit *Eustath.* p. 453. 4. — V. 8. ποσὶ πεζεύω. non amplius alienis pedibus usus, sed meis incedo. — ὅλως. Vat. Cod.

III. Vat. Cod. p. 457. Κομητᾶ χαρτ. ἀμοιβαῖον. Plan. p. 374. St. 513. W. Scriptum in agrum amoenum, vitibus et oleis consitum. — V. 4. Ἴρις. Vat. Cod. qui error ex prava pronuntiatione ortus. — ¶. 16.] V. 5. πάμφιλε. Vat. Cod. a pr. man. — Panis imaginem in eodem agro positam intelligi vult Cometas. πηκτὶς ap. poëtas illius aetatis pro fistula usurpatur. *Hesychius:* πηκτίς. πανδούριον. ψαλτήριον. σύριγξ. ὄργανον. Ap. *Pollucem* IV. 59. inter ea instrumenta recensetur, quae pulsantur. *Theocrit.* Eid. V. πηκτίδ' ἀειράμενος Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν. κροτητὰ πηκτίδων μέλη dixit *Sophocl.* ap. *Athen.* IV. p. 175. Phryges, Pelopis comites, primi in Graecia ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον Λύδιον ὕμνον secundum *Telestem Selinuntium* ap. *Athen.* L. XIV. p. 626. A. Ex iis, quae *Athenaeus* l. c. p. 635. disputat, apparet, jam tum nihil certi de illo instrumento constitisse. Verum, ut dixi, Cometae aevo pro *fistula* sumebatur. πηκτὶς tribuitur Pani etiam ap. *Arabium* Ep. VI. p. 110. et ap. *Agathiam* Ep. XLV. δόναξ et πηκτὶς tanquam synonyma componuntur.

IV. „Hoc et quae sequuntur duo Epigrammata edi„dit *Leo Allatius* de Patria Homeri p. 106." *Br.* Vat. Cod. p. 696. Cometas se duo Homeri carmina vehementer obsoleta invenisse eaque ut juvenescere viderentur effecisse gloriatur. Hoc ita interpretatur *Villoison.* in Prolegg. ad Hom. Il. p. VI. ut Cometam antiquas et

Digitized by Google

obsoletas Homeri formas cum usitatioribus permutasse, et totum carmen ad sui seculi consuetudinem accommodasse existimet. — V. 3. γῆρας ἀποξύσας. Homerica locutio. Il. ι. 446. et in Hymn. in Vener. 225. ἡβην αἰτῆσαι, ξῦσαί τ' ἄπο γῆρας ὀλοιόν. Hinc auctor τῶν Νόστων in Argum. Medeae *Euripidis:* αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα Γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι. — Pro μερόπεσσι *Allatius* τε βροτοῖσιν exhibuit, ut est in Vat. Cod.

V. Vat. Cod. p. 695. Ejusdem cum praeced. argumenti. — V. 1. ἀμφοτέραις. Vat. Cod. ἀθρoίσας. *Allat.* et Vat. Cod. quod de Pisistrato dici potuit, non item de Cometa. — κύρβεις h. l. sunt *volumina*, ipsa Homeri carmina. Propriam vocabuli significationem explicuerunt multi, quos vide ap. *Interpp. Hesychii* V. Adde *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 170. Cum delectu hoc vocabulum posuit Cometas, ut indicaret, Homeri carmina eadem auctoritate esse, qua Solonis leges, et ipsa quodammodo pro legibus babenda esse.

VI. Vat. Cod. p. 696. Ex *Allatio* repetivit *Fabric.* in Bibl. Gr. T. I. p. 369. ed. *Harl.* et *Villoison.* l. c. p. VI. Hoc carmine Cometas se Homerum non modo expoliivisse, sed etiam interpunxisse gloriatur. Huic rei insigniorem operam primus videtur navasse Nicanor Alexandrinus, Hadriano imperante clarus, qui librum peculiarem scripsit περὶ στιγμῆς τῆς παρ' Ὁμήρῳ, unde στιγματίας appellatus est. Conf. *Villoison.* in Anecd. T. II. p. 134. et 137. ubi hoc ipsum Epigr. protulit; et Ep. *Eupithii* T. II. p. 402. — V. 1. Ὁμηρείους habet *Fabric.* et Vat. Cod. Ὁμηρικοὺς *Allat.* Ὁμηρικὰς *Villois.* — V. 3. διεσμίλευσα. expolivi, elegantiores ut apparerent, effeci. Vide not. ad *Dioscorid.* Ep. XVII. T. I. P. II. p. 385. — V. 4. σαπρία. σῆψις. σάθρωμα. *Hesych.* ubi vid. *Intrpp.* Mox ῥίψας pro ῥήξας Vat. Cod. recte. Eaedem membr. versum addunt: γράψας ἐκαινούργησα τὴν ἀχρηστίαν, quae pro varia lectione habenda sunt. —

Digitized by Google

V. 5. τοὺς ἐσφαλμένους. *Fabr.* — μαθητιᾷν, quod proprie discendi cupiditate teneri significat, (v. *Schol. Aristoph.* Nub. 183. et *Fischeri* Ann. ad Veller. T. III. 1. p. 9. sq.) h. l. pro simplici μαθεῖν positum est.

IN STATUAS ATHLETARUM
IN HIPPODROMO CPOLITANO.

Haec Epigrammata I. – LXI. implent posteriorem partem Libri V. Anthologiae Planudeae (p. 398. – 409. St. 534. – 544. W.), cujus priorem *Christodori* ἔκφρασις statuarum in Zeuxippo occupat, eamque solam ob causam, ni fallor, *Brodaeus* ea p. 541. eidem poëtae tribuit. Vicinus erat Zeuxippus Hippodromo, idque Planudem movisse videtur, ut duo haec Epigrammatum capita in eodem libro conjungeret. Hippodromum quis primus aedificaverit, quis perfecerit, quibus calamitatibus afflictus fuerit, diserte tradidit *Ducange* in CPoli Christ. L. II. p. 202. sqq. Quae ejus fuerit species paulo ante CPolin a Turcis expugnatam, discere licet ex *Petri Gyllii* Topographia CPolis L. II. unde quae huc faciunt excerpsit *Onuphrius Panvinius* de Lud. Circens. L. I. c. XXVII. p. 56. Ornaverat eum Constantinus plurimis statuis, Româ et aliunde advectis, quarum plurimas a Francis conflatas esse narrat *Nicetas* ap. Lambec. ad Codin. p. 167. De Athletarum autem statuis, in Hippodromo positis, nihil aliunde constat. Ex his ipsis carminibus apparet, eas modo a factione, cui nomen dederant, fautoribusve illius factionis, modo a populo, modo ab Imperatore, modo a populo et senatu fuisse positas.

Prima XXXIII. Epigrammata scripta sunt in Porphyrium, qui etiam Calliopas appellabatur, Calchantis

Digitized by Google

filium, quem et multae victoriae in Hippodromo et bellica virtus illustravit. Conf. *Jo. Malalam* Chron. T. II. p. 110. Fuit initio in Venetorum factione, deinde ad Prasinos transiit. Constat autem, initio duas fuisse agitatorum in Circo factiones, coloribus distinctas, coeruleam sive Venetam, et prasinam sive viridem; deinde duas alias accessisse, albatam sive auratam, russatam sive purpuream. Vide de his *Ruben.* Elector. II. 27. *Bandurium* in Imper. Orient. T. II. p. 501. *Salmasium* ad *Solin.* p. 628. sqq. Quantas turbas hae factiones dederint, nemo disertius explicavit *Gibbono* in *the History of the Decl. and Fall of the R. E.* c. XL. T. VII. p. 61. sqq. ed. Basil.

¶. 17.] *I.* Ἄναξ καὶ δῆμος. Justinianus, quem Venetis favisse constat, (v. *Euagrium* Hist. Eccl. IV. 32.) et factio. Distinguitur ap. Byzantinos inter ὁ δῆμος et οἱ πολῖται, de qua distinctione multis egit *Reiske* ad *Constantin. Porphyrog.* p. 9. sq. — V. 5. Oportuisset eum aurea statua donari, non tantum aënea, quam et alii aurigae nacti sunt. — V. 6. τοῦτον τοῖς. Vulgo. ubi cum aut μιν aut τοῦτον abundet, *Brodaeus* οὐ τόν, *Stephanus* ἔπρεπε μὴν emendavit.

II. τέτραχα. Sensus esse videtur, jam quatuor curruum missus fuisse factos, antequam Porphyrius prodiret. Hunc tamen unice omnes desiderabant, idque desiderium magno significabant clamore. Fortasse autem τέτραχα est omnino pro *saepius:* jam repetitis clamoribus populus suum Porphyrii desiderium declaraverat. — V. 3. θοώκου. Tribunal, seu thronus imperatoris in Hippodromo; κάθισμα θεωρίου βασιλικοῦ — in cujus dextra parte porticus erat factionis Venetae. Cf. *Procop.* de Bell. Pers. L. I. 24. *Ducange* CP. Christ. L. II. 103. — V. 4. ἀνθέμενος. ἔχων, nihil amplius: cum loris et cingulo equestri. Zona et galea instructi erant bigarii,

Digitized by Google

Vide *Conſtant. Porphyr.* Cerem. p. 192. C. — V. 5. μεσσηγὺ δ' ἀέθλων. antequam aetatis cauſa a Circenſibus receſſerat, quo tempore aurigis ſtatuae collocari ſolebant. Hunc verum ſenſum eſſe, apparet ex Ep. VI. et VII. αἱ πάντων ψῆφοί με καὶ εἰσέτι διφρεύοντα Ἔστησαν. et Ep. LV. κῦδος ἀπ' ἀμφοτέρων ἔλλαχεν Οὐράνιος Εἰσέτι διφρεύων. — V. 7. Quamvis hoc ſtatuae praemium ei ante tempus conſuetum, θοώτερον ἐτέων, obtigit, tamen, ſi victoriarum et coronarum numerum ſpectas, ſero venit.

III. Ut antiquis temporibus Venus Anchiſem, Luna Endymionem, ſic nunc Victoria Porphyrium amare videtur, qui tot victorias easque fere ſine labore et contentione reportavit. Hinc expreſſum Ep. *Leontii* XII. in eundem Porphyrium. — ¶. 18.] V. 3. Factum eſt nonnunquam, ut, qui victoriam ſuis equis reportaverant, adverſarii curru conſcenſo ſuoque illi tradito, denuo certarent. Conf. Ep. V. VI. XII. etc. Ejusmodi equorum et curruum permutatio *diverſium*, διβέρσιον, appellabatur. Vide *Reisk.* ad Conſt. Porph. Cerem. p. 105. Hinc lux noſtro loco affulget: Porphyrius paſſim et ſuos ipſius equos et ſuae factionis currus ſuperaverat. — V. 6. οὐ μογέων. fere ſine contentione. Non tam ipſe ceteros ſuperare, quam illi ſponte ſua ceſſare videbantur.

IV. V. 1. ἠϊθέων. edd. ante Stephan. ἠϊθέῳ emendavit *Brodaeus.* — ὀψὲ μόλις. Cf. Ep. II. 7. 8. Utrumque jungit *Themiſt.* Or. XIII. p. 165. A. Delenda diſtinctio poſt πολιοῖς. — V. 3. ἀριθμήσασα. Eodem colore *Martial.* X. Ep. LIII.:

Ille ego ſum Scorpus, clamoſi gloria Circi,
Plauſus, Roma, tui, deliciaeque breves,
Invida quem Lacheſis raptum trieteride nona,
Dum numerat palmas, credidit eſſe ſenem.

Digitized by Google

— V. 4. *εὕρετο.* Vulgo. — V. 5. Quid? quod ipsa adversariorum factio, tuam gloriam admirata, alta tibi voce acclamavit? — V. 8. *ἦ σε.* Memorabilis locus, ex quo apparet, Imperatores nonnunquam aurigis factionem indicasse, apud quam nomen suum profiteri deberent.

V. Ad v. 3. conf. not. ad Ep. III. Duplicem victoriam Porphyrius reportaverat, primum suis equis, deinde equis adversarii. *ἀμφοτέραις πώλοις*, et iis, quos adversario tradiderat, *οἷς πόρεν*, et quos ab illo acceperat, *οἷς ἔλαβεν.* — *σοφοὶ* vocantur aurigae *artis periti.* Vide *Fabri* Agonist. I. 15.

VI. Porphyrius honorem statuae prius, quam alii, accepit. *παυσαμένοισι. rude donatis. ἀεθλεύοντι.* ut Ep. II. *μέσσηγὺ ἀέθλων.* ubi vid. not. — V. 5. *ἔρις – ἀϋτή.* Haec pro oppositis habuit *Grotius*; recte, ut videtur. Vertit autem: *Hinc Prasinis livor primum, mox clamor obortus.* — V. 6. „Vulgo sine sensu legitur *ὃς* B. *τέρψει.*" *Br.*

VII. Ipse Porphyrius loquitur, cui omnium factionum suffragia statuam decreverant. — V. 2. *Νίκης ἐγγύθι.* Prope Victoriae statuam in Hippodromo. Cf. Ep. XIII. — ¶. 19.] V. 3. „*ἐμός.* Sic omnino legendum, „non, ut vulgo, *ἐμόν. δῆμος ἐμός.* factio mea, Veneti, „quibus opponuntur *οἱ ἕτεροι*, altera factio, Prasini." *Br.* — V. 4. *νῖκος.* Vulgo. In marg. Wech. *νεῖκος.* Prasina quoque factio me ad suas partes trahere velit, cum intelligant, se, dum mecum certandum sit, palmam non adepturos esse. Cf. Ep. L. *πολλάκι δ' ἀμφοτέρων μερέων ἔρις ἔμπεσε δήμῳ, τίς μιν ἔχοι.* LIV. 5. 6. — V. 5. „*μήτι* „Brodaeus imperite exponit *numquid.* Tertius est ca„sus substantivi *μῆτις, μήτιος, μήτιϊ, μήτι.* Et ideo ulti„ma producitur, quia contracta est; in *μήτι, numquid,* „necessario corripitur. Expressum est ex Homerico „Il. ψ. 318. *μήτι δ' ἡνίοχος περιγίνεται ἡνιόχοιο.*" *Br.* — V. 6. *κρείσσονας.* meos, qui victoriam reportaverant. *δεῖξα*

Digitized by Google

χειρῶν. eosdem ſuperavi. Non igitur equis, ſed conſilio et prudentia ſe vincere gloriatur.

IX. Porphyrius χάλκεος, *infatigabilis.* Sic Atlas ap. *Euripid.* Ion. 1. χαλκέοις νώτοις οὐρανὸν ἐκτρίβειν dicitur. — V. 2. „Vulgo νικητής. νικητὴν habet unus Planudeae „codd. e correctione ν ſuper σ picto." *Br.* — V. 3. ἀλλ'. Multas adhuc ſtatuas Porphyrio propter victorias videbimus poſitas.

X. Vat. Cod. p. 709. — V. 1. ἀεθλοφόρων ἐπὶ δίφρων. Sic Vat. membr. *Br.* Vulgo ἀεθλοφόροις δ' ἐπὶ νίκαις. — V. 2. παντοδαποὺς στεφ. coronis inter diverſas factiones partis. Conſ. Ep. XII. — V. 3. Vulgatum δήμου iterum emendatum ex Vat. Cod. Effecit Porphyrius, ut Victoria modo huic, modo illi parti, cujus ipſe colores ſumſiſſet, faveret. Optime haec *Grotius:*

Namque inter geminos nutans victoria pannos,
Qui color illius, talis et ipſa fuit.

Comparandum Ep. XII. 2. 3. — V. 5. Quamvis ille Praſinis quoque victoriam comparavit, magis tamen decebat Venetos ipſum, ut ſuum, habere, ſive, arctioribus eum vinculis cum Venetis conjunctum eſſe: πλέον ἥρμοσε Βενέτοις ἔχειν αὐτόν. — Veneti ipſi ſtatuam inauratam et plures ex aere poſuerant. χρύσεος ἀντ' ἀρετῆς. Reſpicitur ad metaphoricam vocabuli χρύσεος ſignificationem, qua candidum animum moresque integros notat. Vide ad *Calliae* Ep. T. II. 3. χάλκεος ἀντὶ πόνων. Cf. Ep. IX.

XI. Porphyrius juvenis et prima lanugine genas ſignatas habens, dicitur γενειάδος ἄκρα χαράσσειν, qua formula bis utitur *Chriſtodor.* in Ecphr. 212. et 279. — ¶. 20.] V. 5. Lyſippum nominat, non ſolum ut praeſtantiſſimum ſtatuarium, ſed etiam ut eum, qui ſolus Alexandro dignus erat viſus, cui faciem ad poſteros propagandam committeret. Cf. Ep. XIII.

Digitized by Google

XII. Vat. Cod. p. 709. — V. 1. Ῥώμη. Constantinopolis. — V. 3. χρώματος. sive cum Prasinis, sive cum Venetis certaret. — V. 5. „Legitur vulgo καὶ νῦν μὲν πρῶ-„τος, ποτὲ δ' ὕστατος, quod, licet minus elegans, tamen „servari poterat.“ *Br.* Restituenda Vat. Cod. lectio:

νῦν μὲν ἐὼν πρῶτος, ποτὲ δ' ἔσχατος —

Caeterum haec non ad locum, quem ille inter currendum in ipso stadio tenebat, referri debent, sed ad locum, unde currus prodibant. Hi autem loci non ejusdem conditionis erant. Qui primis metis, mediaeque circi areae proximus erat, is optimus, ceteri, ut quisque remotior ab illa parte, ita deterioris conditionis erat. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 633. D. Porphyrius autem, ex quocunque tandem ostio currum emisisset, victoriam reportabat.

XIII. ἐγγύθι τῆς Νίκης. Cf. Ep. VII. — Ἀλεξάνδρου. Statua aliunde non nota. Vid. *Heynium* in Commentat. Soc. Reg. T. XI. p. 22.

XIV. Constantia fortunae Porphyrii laudatur. Sensum optime expressit Grotius:

Res alias obiter Fortunae lumina cernunt,
Uno in Porphyrii fixa labore manent.

Diversa structura, sed eodem sensu, verbum ἕλκειν occurrit ap. *Xenoph.* Sympos. I. 9. οὕτω καὶ τὸ Αὐτολύκου κάλλος πάντων εἷλκε τὰς ὄψεις ἐφ' ἑαυτό. Epigr. ἀδέσπ. VIII. ἀλλ' ἐπὶ πάντων κάλλει πουλυμανῆ κανθὸν ἐφελκόμεθα.

XV. Vat. Cod. p. 708. „In Stephani editione ope-„rarum errore excusum μήτρην, quod servavit Weche-„lianae curator, hoc insuper addito flagitio, quod in „Brodaei nota μήτρην etiam exhibuerit, licet editio Ba-„sileensis, cujus exemplar secutus est, μίτρην in nota et „in textu habeat. Uterque repetitus error in Bandu-„rii Imperio Orientali, cujus VII. liber ex Epigramma-„tibus

„tibus e Planudea non multo cum judicio delectis, con„flatus est.“ *Br.* μίτρη, idem quod supra ζώνη ἱππότις. Porphyrius cum jam desiisset in Circensibus certare, tamen, ut populi desiderio satisfaceret, iterum conscendit currum. — V. 2. ἀντ' ἀρετῆς χάλκεον. Cf. Ep. X. 6. — V. 3. Novi ipsi honores, argentea et aënea statua, decreti erant. — V. 4. πρέσβυν. Var. Cod. — ξείνων γερ. novorum et singularium, ut Ep. XXIII. et ap. *Agath.* Ep. I. ξεῖνον γάμον. — V. 5. παλίνορσον. i. e. πάλιν. ut ap. *Eutolmium* Ep. III. p. 8. — V. 6. δὶς ἡβήσας. ad fabulam de Iolao videtur respici. — μαίνεσθαι de incitatiore et ardentiore studio illustravit *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 346. — Duobus his versibus Constantinum a Veneta factione exceptum esse tradit *Anonymus* in *Bandurii* Antiqq. CPol. L. V. p. 91. Cf. T. II. p. 788.

XVI. Porphyrium non solum in circo peritia, verum etiam in bello fortitudine excelluisse docet, praeter hoc carmen, Ep. XXI. XXII. XXX. Factiones enim et urbanis negotiis adhibebantur, et, necessitate urgente, militum fungebantur officiis. Vide *Reisk.* ad Constant. Cerem. p. 10. — μάστιγα, aurigandi artem: ἀσπίδα, in pugnando virtutem. — ¶. 21.] V. 3. διχθά. ut in animo tuo utraque virtus et facultas commiscetur nec discindi potest, ita aes quoque binas tui species repraesentare noluit. — Intricata sententia et obtusum acumen.

XVII. Hoc et sequ. Epigr. extra ordinem Brunckianum leguntur in Planud. p. 408. St. 543. W. „Vulga„to lemmati Planudeae codicum unus haec verba, mul„tum ad hujus et aliorum jambicorum carminum intel„ligentiam facientia, addit: τούτων αἱ εἰκόνες ἦσαν γεγραμ„μέναι ἐν τῇ στέγῃ τοῦ βασιλικοῦ προκυπτίου· ἦσαν δ' οὗτοι „ἀρχαῖοι ἡνίοχοι. *Pictae in camera throni imperatorii.*“ *Br.* Honor Porphyrio habitus obscurioribus metaphoris, ex

adulatorio Byzantinorum ſermone ductis, ſignificatur. Illi enim locum, quo Imperator verſabatur, coelum, aethera vocabant, (quamquam nec Romani a talibus abhorrebant. Cf. *Horatium* II. Sat. VI. 52.) Ad hunc elatus ille, cum ipſo Sole currendo certaturus eſſe dicitur, poſtquam omnes, quotquot ſunt in terra, aurigas ſuperavit.

XVIII. Pictura vivida et animata laudatur, inprimis equi, ſpirantibus ſimiles. Hos, ait, ſi ſcutica tetigerit, denuo current et victoriam reportabunt. — V. 2. „Vat. Cod. Βεννέτου. Et ita quidem pronuntian„dum eſt, ut verſui modulus conſtet." *Br.*

XIX. Ex hoc et ſq. Ep. apparet, Porphyrium per aliquod tempus Praſinorum adhaeſiſſe factioni, quae ei, Caeſare jubente, ſtatuam dicavit.

¶. 22.] *XXI.* Vat. Cod. p. 710. Bellicae Porphyrii laudes celebrantur. Cf. Ep. XVI. — V. 1. ὅπλα. armis militaribus ſtatua tua ornata eſſe deberet, non his aurigarum veſtibus. — V. 3. Porphyrius imperatorem in bellum comitatus fuerat. ὀλεσσιτύραννος. De quo bello agatur, quibusve tyrannis, non conſtat. Tyranni autem illis temporibus appellabantur, qui in parte aliqua Imperii Romani regnare auſi eſſent; qualis fuit, Juſtiniano imperante, Julianus Samarita, de quo tyranno v. *Jo. Antiochen.* T. II. p. 180. ſq. item Hypatius, qui in memorabili illa ſeditione, ann. 532. excitata, imperium ſusceperat, quo capto et interfecto ὁ βασιλεὺς ἐσήμανε τὴν ἑαυτοῦ νίκην ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι, καὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τυράννων. Ibid. p. 218.

XXII. Ad ſimilem hiſtoriam referendum videtur, quo praecedens. Imperator bellum adverſus tyrannum gerens, Praſinorum auxilio uſus, hoſtem vicit; quo facto illis honorem habuit, Porphyrio autem ſta-

Digitized by Google

tuam decrevit. De seditione inter factiones orta agi, apparere videtur ex verbis ἐπιφθιμένης Ῥώμης, quod incendia, caedem aliaque inter hos tumultus urbis detrimenta indicat. Bello autem finito Prasina factio, cui victoria obtigerat, pristinam suam dignitatem, τὸ γέρας, ὡς πάρος εἶχον, recepisse dicitur. — V. 1. ἐν om. ed. Flor. pr. — κατέστρεψε eadem. — V. 6. ἦμαρ ἐλευθερίης. tyranno oppresso et Imperatoris auctoritate denuo firmata.

XXIII. De statua Porphyrio ab utraque factione collocata. — V. 1. ὑμετέρων ἀγώνων. *tuarum* victoriarum. Sic ap. *Julian. Aeg.* Ep. LXV. 3. Heroic. ἀδέσπ. XIII. 2. *Agathiam* LXXIV. et passim ὑμέτερος pro singulari pron. secundae pers. ponitur. — V. 3. Nam omnes adversarios tuos, modo hujus, modo illius factionis, ἀμοιβαδὶν, superas. — παίγνιον. id quod tibi, pro tua in agitando peritia, merus lusus. — V. 5. ξεῖνον, novum et singulare. Cf. Ep. XV.

XXIV. Sculptor similem quidem reddidit Porphyrio statuam, sed artis praestantiam et pulcritudinem, quae utraque eximia est in illo, reddere non potuit. — V. 2. ὄγκον. ut ap. *Eurip.* Phoen. 724. ἔχει τιν' ὄγκον Ἄργος Ἑλλήνων πάρα; — ¶. 23.] V. 3. ὀψὲ τεκοῦσα. post multa tandem molimina tantam praestantiam effinxit. — V. 4. ὠδίνειν. Conf. *Julian. Aeg.* LXIV.

XXV. Nisi invidia homines impediret, in judicio de Circensibus omnes, quotquot sunt, Porphyrio virtutis testimonium dicerent. — V. 3. Pro victoriarum numero parvum munus esse dicerent, quamvis livor hoc ipsum ei fortasse invideat. — V. 5. ὅσσα. Nam omnes virtutes, quae singulae singulos ornant aurigas, unus habens ad tantam tamque eximiam pervenit praestantiam. Minus recte haec explicavit *Brodaeus.*

XXVI. Porphyrius aurea statua dignus, eamque accepisset, nisi civitas Nemesin iratam esset verita. —

Digitized by Google

adulatorio Byzantinorum ſermone ductis, ſignificatur. Illi enim locum, quo Imperator verſabatur, coelum, aethera vocabant, (quamquam nec Romani a talibus abhorrebant. Cf. *Horatium* II. Sat. VI. 52.) Ad hunc elatus ille, cum ipſo Sole currendo certaturus eſſe dicitur, poſtquam omnes, quotquot ſunt in terra, aurigas ſuperavit.

XVIII. Pictura vivida et animata laudatur, inprimis equi, ſpirantibus ſimiles. Hos, ait, ſi ſcutica tetigerit, denuo current et victoriam reportabunt. — V. 2. „Vat. Cod. Βεννέτου. Et ita quidem pronuntiandum eſt, ut verſui modulus conſtet.“ *Br.*

XIX. Ex hoc et ſq. Ep. apparet, Porphyrium per aliquod tempus Praſinorum adhaeſiſſe factioni, quae ei, Caeſare jubente, ſtatuam dicavit.

¶. 22.] *XXI.* Vat. Cod. p. 710. Bellicae Porphyrii laudes celebrantur. Cf. Ep. XVI. — V. 1. ὅπλα. armis militaribus ſtatua tua ornata eſſe deberet, non his aurigarum veſtibus. — V. 3. Porphyrius imperatorem in bellum comitatus fuerat. ὀλεσσιτύραννος. De quo bello agatur, quibusve tyrannis, non conſtat. Tyranni autem illis temporibus appellabantur, qui in parte aliqua Imperii Romani regnare auſi eſſent; qualis fuit, Juſtiniano imperante, Julianus Samarita, de quo tyranno v. *Jo. Antiochen.* T. II. p. 180. ſq. item Hypatius, qui in memorabili illa ſeditione, ann. 532. excitata, imperium ſusceperat, quo capto et interfecto ὁ βασιλεὺς ἐσήμανε τὴν ἑαυτοῦ νίκην ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι, καὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τυράννων. Ibid. p. 218.

XXII. Ad ſimilem hiſtoriam referendum videtur, quo praecedens. Imperator bellum adverſus tyrannum gerens, Praſinorum auxilio uſus, hoſtem vicit; quo facto illis honorem habuit, Porphyrio autem ſta-

Digitized by Google

tuam decrevit. De feditione inter factiones orta agi, apparere videtur ex verbis ἐπιφθιμένης Ῥώμης, quod incendia, caedem aliaque inter hos tumultus urbis detrimenta indicat. Bello autem finito Prafina factio, cui victoria obtigerat, priftinam fuam dignitatem, τὸ γέρας, ὡς πάρος εἶχον, recepiffe dicitur. — V. 1. ἐν om. ed. Flor. pr. — κατέστρεφε eadem. — V. 6. ἦμαρ ἐλευθερίης. tyranno oppreffo et Imperatoris auctoritate denuo firmata.

XXIII. De ftatua Porphyrio ab utraque factione collocata. — V. 1. ὑμετέρων ἀγώνων. *tuarum* victoriarum. Sic ap. *Julian. Aeg.* Ep. LXV. 3. Heroic. ἀδέσπ. XIII. 2. *Agathiam* LXXIV. et paffim ὑμέτερος pro fingulari pron. fecundae perf. ponitur. — V. 3. Nam omnes adverfarios tuos, modo hujus, modo illius factionis, ἀμοιβαδὸν, fuperas. — παίγνιον. id quod tibi, pro tua in agitando peritia, merus lufus. — V. 5. ξεῖνον, novum et fingulare. Cf. Ep. XV.

XXIV. Sculptor fimilem quidem reddidit Porphyrio ftatuam, fed artis praeftantiam et pulcritudinem, quae utraque eximia eft in illo, reddere non potuit. — V. 2. ὄγκον. ut ap. *Eurip.* Phoen. 724. ἔχει τίν' ὄγκον Ἄργος Ἑλλήνων πέρα; — ¶. 23.] V. 3. ὀψὲ τεκοῦσα. poft multa tandem molimina tantam praeftantiam effinxit.— V. 4. ὠδίνειν. Conf. *Julian. Aeg.* LXIV.

XXV. Nifi invidia homines impediret, in judicio de Circenfibus omnes, quotquot funt, Porphyrio virtutis teftimonium dicerent. — V. 3. Pro victoriarum numero parvum munus effe dicerent, quamvis livor hoc ipfum ei fortaffe invideat. — V. 5. ὅσσα. Nam omnes virtutes, quae fingulae fingulos ornant aurigas, unus habens ad tantam tamque eximiam pervenit praeftantiam. Minus recte haec explicavit *Brodaeus.*

XXVI. Porphyrius aurea ftatua dignus, eamque accepiffet, nifi civitas Nemefin iratam effet verita. —

Digitized by Google

V. 3. Si Prasini tuas victorias celebrant, ut faciunt, hi omnes, laudum tuarum praecones, pro totidem statuis, iisque vivis et spirantibus habendi sunt. Nulla autem vel aurea statua cum ejusmodi praeconio comparari poterit.

XXVII. Ab una factione ad alteram transiisse videtur Porphyrius, quem poëta hortatur, ut in ea, cui nunc faveat, firmiter persistens adversariorum animos invidia excruciet. — V. 2. εὐτυχίης. statuae ceteraque praemia nondum exaequant tua merita. — V. 3. μέρει πρώτῳ. praestantissimae factioni, cui tu nomen dedisti. — V. 4. τήκων. de invidia. Vide not. ad *Lucill.* Ep. CVII. T. II. P. II. p. 505. — V. 6. ἀτασθαλίην. Porphyrius ab illa factione, cui initio deditus fuerat, injuria forte laesus erat. Hanc poëta ἀτασθαλίην vocat, cujus illos nunquam non poenitere ait, cum illum semper vincentem videant.

¶. 24.] *XXVIII.* Alii aurigae, aetatis causa, cum rude donati sunt, honorificis praemiis ornantur. Hos igitur non virtus, sed aetas ornat, γερέων πρόφασις χρόνος. — Porphyrium admodum juvenem istiusmodi honoribus adfectum esse apparet ex Ep. I. II. XVIII. Nostro simillimum Ep. IV. τοῦτό σοι ἠϊθέῳ Νίκη γέρας, ὃ χρόνος ἄλλοις Ὀψὲ μόλις πολιοῖς ὤπασε, Πορφύριε. — V. 6. συγγενέας Χαρίτων. ad hominis pulchritudinem et in aurigando elegantiam referri debet. Cf. Ep. VIII. 3.

XXIX. „In editis titulus εἰς Καλλιόπην. At Codices „recte εἰς τὸν αὐτόν. Sunt enim ejusdem viri duo nomi„na Καλλιόπης et Πορφύριος." *Br.* Hoc verum esse apparet ex Ep. XX. Porphyrius sexagenarius victoriam in Circensibus retulit, et senex juvenes superavit, sicuti olim juvenis senes. Male ad certamina Pythica hoc carmen retulit *Burette* in *Mémoires de l'Ac. des Inscr.*

Digitized by Google

T. II. p. 367. — V. 4. κοιρανίης. ipſius Imperatoris juſſu. Cf. XIX. 3.

XXX. Νίκα διφρελάτειρα. quae curruum agitatoribus favet, eos comitatur. — V. 3. Senſus, ut in praecedenti v. 1. 2. — σφριγόωντας. νέους. Cf. *Ariſtoph.* Nub. 797. Lyſiſtr. 80. ibique *Schol.* — Junge νικήσας ἐν ἀλκᾷ, ubi praepoſitio abundat, ut ſq. verſu ἐν σοφίῃ, i. e. *agitandi peritia.* Cf. Ep. V. — V. 5. Binas ſtatuas Venetorum factio] Calliopae poſuerat, alteram juveni, cum *arte* vinceret; alteram ſeni, cum *robore.* — ἐλευθεροόπαις. Idem quod ἐλεύθερος Ep. XXXI. Veriſimile eſt, homines illos ſuperbos et effrenatae licentiae ſibi ante omnes liberorum hominum epitheton vindicaſſe. Certe ita ſe gerebant, quaſi ſoli liberi, ceteri omnes ſervi eſſent. Vide *Gibbon's Hiſtory* c. XL. VII. p. 64. ſq. ed. Baſ.

¶. 25.] *XXXII.* Ἐγερσιθέατρος. cui in *theatro plauſus dari* ſolebat; ut de Maecenate *Horat.* I. Od. XX. 3. — V. 2. ἱερὸς στεφ. Item Ep. XLVI. νηρίθμων στεφάνων ἱερόν. — V. 4. »δύςστομος. Compoſitum ex δὺς et στόμα. »Antiquae editt. et codd. δύστομος unico σ. Typothetae »errore in edit. Stephani δίστομος, inde in Wechelianam »propagatum. Scribendum autem δύςστομος geminato »σ, ut in nominibus a δὺς compoſitis et vocibus a Σ in»cipientibus, δύσσοος, δυςσεβής, δύςσειστος, et aliis. δύστομος derivatur a τέμνω.« *Br.* δύςστομος ἱππείῃ γένυς, equus duro ore nec frenis parens. — V. 5. Senſus eſſe videtur, Porphyrium a nemine ſuperatum iri, ſed aliis nihil relictum eſſe, quam ut eum exaequare conentur. Sic hunc locum accepit *Grotius*, qui vertit:

Praemia victor habes nulli ſperanda, manetque
Certamen reliquis, quis tibi ſit propior.

— V. 5. Vulgo ξ̃. Ed. pr. Flor. ἦ.

XXXIII. τί σοι πλέον, ὅττι sic plane Ep. XIX. 3. Non Imperatorem ſolum et factionem, totamque civitatem, verum etiam adverſarios ipſos Calliopam ſuffragiis ornare teſtatur. Cf. Ep. VI. VII.

IN FAUSTINUM.

XXXIV. Nihil tantopere ad honores in certaminibus conſequendos valere docet, quam prudentiam. — V. 2. χρόνος εὐτυχίης. Senectutem ſignificari nullus dubito, qua quidem curruum agitatores, etiam nullis inſignioribus meritis, ſtatuis ornari ſolebant. Sed in εὐτυχίης haereo, quod alibi ipſe honor, τὸ γέρας, eſſe ſolet. Cf. Ep. XXVII. νίκη γὰρ τῆς σῆς μείζονες εὐτυχίης. Quod cum hic locum vix habeat, fere ſuſpicer legendum eſſe:

οὐ χρόνος ἡλικίης.

— V. 3. ἵλήκοι. Ut divam aliquam Fauſtini mentem poëta alloquitur, cogitans fortaſſe de Anaxagorae Νόῳ, pro deo habito. Vide *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. VIII. 19. — σύντροφος, contubernalis, comes, πάρεδρος. Sic *Antiphilus* Ep. VII. Δημήτηρ δὲ μέθην σύντροφον οὐ δέχεται. *Herodotus* L. VII. p. 550. 94. τῇ Ἑλλάδι Πενίη μὲν αἰεί κοτε σύντροφός ἐστιν. — ὧν ed. Flor. pr.

XXXV. Comparandum Epigr. XXIX. — V. 3. δεύτερα πάντα. Omnes in certaminibus ſuperaſti, principem ubique obtinuiſti locum. τεὸς πόνος. inſuperabilis tuus labor; ipſe Fauſtinus. Pro πόνος ed. pr. Flor. et Ald. 3. νόος. quod praeferendum videtur.

¶. 26.] *XXXVI.* Planud. p. 408. St. 544. W. In Fauſtini in curru ſtantis imaginem, quales collocari ſolebant ἐν τῇ στέγῃ τοῦ βασιλικοῦ πρωκυπτίου. Cf. ad Ep. XVII. — V. 1. Admirare opus architecti illius, qui

Digitized by Google

has aedes exſtruxit! Niſi enim firmo tecto concameratae eſſent, Fauſtinus cum equis ſuis ad coelum tenderet. — Hic eſt verus horum verborum ſenſus, quae et imaginis praeſtantiam et Fauſtini virtutem celebrant. Minus recte *Huetius* p. 38. σκέπην accepit de tegmine, Fauſtini ſtatuae impoſito, ut imbres et avium arceret injurias.

XXXVII. Planud. p. 408. St. 544. W. — V. 2. Ex quo tempore factio Praſinorum Fauſtinum ſibi adſcripſit, nunquam in circo ſuperata eſt. — V. 3. γέρων μέν. Ita *Theocritus* Eid. I. 44. καὶ πολιῷ περ ἐόντι, τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἄβας.

IN CONSTANTINUM.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 708. Conſtantinus, dum viveret, ſtatuae honore caruit; defunctum, invidia exſtincta, univerſa civitas ſtatua ornavit. — V. 1. ἐπὶ βιόων. ed. Flor. pr. — V. 2. ἀντί. laudem tuam exaequavit invidia. — V. 4. οἷς δύναται. quibus valet honoribus; paribus enim et iis, quibus tu dignus es, nemo te decorare poterat. ἄξιον, id. qu. ἀντάξιον.

XXXIX. Vat. Cod. p. 708. Similiter *Agathias* de Joanna citharistria Ep. XCI. ὤλετο φορμίγγων τερετίσματα, λῆξαν ἀοιδαί, Ὥσπερ Ἰωάννῃ πάντα συνολλύμενα.

¶. 27.] *XL.* V. 3. οὐδ' ἐν. Tanta fuit omnium triſtitia, tam dejectus animus, ut omnis de diverſis factionibus inter populum contentio ceſſaret. φίλιαι ἔριδες. contentio ſine acerbitate. Tales certe illae contentiones nonnunquam erant; ſed frequenter etiam in caedem et cruenta bella erumpebant.

XLI. Vat. Cod. p. 708. duo priora diſticha exhibet, poſteriore omiſſo. — V. 1. χρύσεον. Cf. Ep. I.

5. 6. — V. 4. Juvenis celeberrimos agitatores ſuperavit, ſenex juvenes. Cf. Ep. XXX. XXXV. — δεῖξεν. ut Ep. VIII. οἶει καὶ ἵππους Κρείσσονας ἀντιπορῶν δεῖξα χερειοτέρους.

XLII. V. 2. τέρψιν. ſtatuam, quae te defunctum oblectaret. — V. 3. ἐπεσφρήγιζε. Vulgo. Quum populus tibi ſtatuae honorem poſt mortem decerneret. Eodem ſenſu σφραγίζειν poſuit *Loll. Baſſ.* Ep. IV. T. II. P. II. p. 22. — V. 4. Poſt πότμον comma ponendum. — V. 5. φιλοκέρτομος. ubi factiones certantes ſe invicem maledictis et conviciis petere ſolent. Quam frequens fuerit in Circo maledicentia, quippe quae ne Imperatoribus quidem parceret, tota Caeſarum hiſtoria loquitur.

XLIII. Viventi Conſtantino ſtatuam nullam decretam eſſe, ita poëta excuſat et interpretatur, ut populum exiſtimaſſe dicat, tam parvum munus ejus virtutibus non ſatis reſpondere; poſt ejus fata autem deſiderio ductum eundem caram ejus imaginem ſtatuiſſe, ut laborum ejus memoria etiam ad poſteritatem propagaretur. — V. 3. ᾔδει. In Anal. vitioſe expreſſum ἤδει. — V. 6. Vulgo ἔχῃ. Duo Planudeae Codd. ἔχοι exhibent. Et ſic Ed. Flor. pr. ἔχει tres Aldinae.

XLIV. Veneti et Praſini, priſtina ſimultate depoſita, in unum finem concorditer conſpirantes, tibi magno conſenſu monimentum in tumulo ponendum decreverunt.

¶. 28.] *XLV.* Ἀντολίης. Falli, ſi quis exiſtimet, Conſtantinum mortuum eſſe, cum potius curſum ad ſuperas regiones flexerit. — V. 3. θανεῖν. *Callim.* Ep. XLIX. θνάσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς. Sequentia ducta ſunt ex *Parmen.* Ep. XII. φθίσθαι Ἀλέξανδρον ψευδὴς φάτις, εἴπερ ἀληθὴς Φοῖβος· ἀνικήτων ἅπτεται οὐδ᾽ Ἀΐδης.

XLVI. Hoc Epigramma initio fortaſſe mutilum eſt. Statua, quam Conſtantinus nactus erat, poſita erat prope

duo ſigna aurigarum familiae ſuae. Probabile eſt, illa patri Conſtantini Fauſtino et Uranio dicata fuiſſe. Cf. Ep. LVII. — V. 2. τρισσοῖς εἰν ἐνὶ χώρῳ. Vulgo. — V. 4. δεσμόν. Cf. Ep. XXXII. 2.

XLVII. V. 2. γείτονα γενεῆς. Cf. Ep. XLVI. — V. 5. Puerum ſeniores in Circo coronaverunt, id quod eos feſtivitatis et boni ominis cauſa feciſſe probabile eſt. *Brodaeus* cum in ſuo libro εἶσαν reperiſſet, emendavit ἧσαν, ἱδρύσαντο. In quo eum fefellit *Heſychii* auctoritas, apud quem ἧσαν, ἐκάθισαν, pro ἵσαν legitur. Verum eſt εἷσαν. Il. η. 57. κὰδ δ' Ἀγαμέμνων εἷσεν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.

XLVIII. Conſtantinus Νίκης alumnus appellatur, ut Ep. V. Porphyrius ejusdem Divae filius. — V. 3. Intra quinquaginta annos, quibus in Circo certaſti, nunquam tibi ſimilem aut aequalem inveniſti. οὐδ' ἴσον. In ed. Flor. pr. et Ald. pr. ὅσον. — οὐδ' ὀλίγον. nullum, qui te parvo aut proximo intervallo ſequeretur, ſed omnes longe poſt te reliquiſti. — V. 5. Cf. Ep. XLI.

¶. 29.] *XLIX.* V. 3. παραίφασιν. Cf. *Agath.* Ep. VI. 7. Deſiderii ſui lenimen hanc ſtatuam poſuit. — V. 4. ἀμφιβάλῃ. Vulgo. — V. 5. ζῆλος. In quam aurigae tanquam exemplar quoddam intueantur. — V. 8. ὀλβίσσῃ. Vulgo. Revocavit editor lectionem edit. Flor. pr. — ἦν μιν. Aldinae edd. tres. Multi, cum deteriores aurigas videbunt, hanc aetatem, quae talem virum nacta eſt, beatam praedicabunt.

L. „Ἀέθλια ex uno Planudeae codice. Vulgo ἄεθλα, „metro reclamante." *Br.* Sic etiam *Huetius* emendavit p. 38. et Aldus in Lect. unde Ald. 3. ἀέθλια recte exhibet. Viginti quinque palmas uno die Conſtantinus acceperat; tum equos ſuos cum adverſariorum equis permutavit, et illorum equis iterum totidem fere victorias reportavit. Cf. de hoc more Ep. V. VI. — V. 5.

Digitized by Google

ἀμφοτέρων μερέων. Haec verba proprie pertinent ad τίς in sequ. versu. Saepe inter populum (δῆμος h. l. vix per *factionem* explicari poterit) exorta est contentio, utra duarum factionum eum habere deberet. Cf. Ep. VII. 3. 4. — V. 6. δὲ δόσαν. Vulgo. πέπλοι. sunt colores factionum, ut Ep. X. 4. — Data est Constantino optio, utrum Venetis an Prasinis accenseri vellet. — Male *Huetius* p. 38. „Sive Venetus esset sive Prasinus, po„pulus secundum eum judicavit."

LI. V. 3. vitiose Steph. ἡνιοχῆι, quod Wechel. repetivit.

LII. Planud. p. 409. St. 544. W. In Constantini imaginem, in loco contecto positam. Cf. simillimum carmen XXXVI. Hoc autem Epigr. memorabile est propter mentionem quatuor factionum, cum in praecedentibus duae tantummodo commemorentur. — V. 3. τοὺς τρεῖς, δήμους scil. — V. 4. πνοιῆς ἄνευθεν, ἄπνοον, pictum, non vivum.

¶. 30.] *LIII.* „In uno Planudeae scriptum Κων„σταντῖνός γ' ἦν. Recte insertum γε, sine quo metrum „non constat. Praeterea scribendum Κωνσταντίνος. Cor„ripitur enim hic tertia syllaba." *Br.* Κωνσταντῖνος ἦν. Vulgo. *Scaliger* ap. *Huetium* p. 38. Κ. νῦν corrigebat. Quod ad penultimae quantitatem attinet, eadem est in praec. Ep. v. 1. In talibus sequioris istius aevi poëtae multum sibi licere existimaverunt. — V. 3. „In eodem „Cod. ἤρπασεν χάρων." *Br.* Vulgo ἥρπασε δράκων. Veram lectionem jam *Brodaeus* viderat.

IN URANIUM.

LIV. Vat. Cod. p. 709. Planud. p. 407. St. 542. W. Uranius primum ex Venetorum partibus stabat, deinde,

Digitized by Google

cum jam finem agitandi fecisset, a Prasinis commotus est, ut ipsorum factioni nomen daret. Uranii, Venetae factionis hominis, mentionem facit *Constantinus Porph.* in Ceremon. ubi vide Reisk. p. 99. — V. 1. ἀεθλεύοντι. Dum adhuc in Circensibus certabas, (vide ad Ep. II. 5.) et laboribus defunctus statuam accepisti a Prasinis. — V. 5. δίζετο. Cf. Ep. VII. 2.

LV. Argumentum idem cum praecedente. — V. 4. εἰς δή. Ejus statua posita est prope gradus Prasinorum. Suas autem quaeque factio porticus, suos gradus habebat, unde certamina spectabat. Vide *Ducange* CP. Christ. L. II. p. 103.

LVI. Imperator Uranium, cum certare desiisset, commovit, ut currum denuo conscenderet; idque omnibus factionibus gratum fuit, cum nemo, nisi Uranius adesset, Circensia spectare curaret. — ¶. 31.] V. 5. ὑστατίης νίκης. ἕνεκα subaud. Nihil interest, utrum haec verba jungas cum στῆσεν, an cum ἀγασσαμένη. *Thucyd.* VI. 36. τῆς μὲν τόλμης οὐ θαυμάζω, τῆς δὲ ἀξυνεσίας. *Plato* Euthyd. p. 216. ἀγασθέντες τῆς σοφίας αὐτοῖν. Vide *Piers.* ad Moer. init. et de ellipsi praepositionis *Abresch.* ad *Aeschyl.* T. II. p. 126.

LVII. Vat. Cod. p. 709. Uranium juxta filium Faustini, Constantinum (v. Ep. XLVII.), ipsumque Faustinum collocari jussit Imperator. — V. 4. Pelopis cognomen tributum Uranio ob insignem agitandi peritiam. — V. 5. ὡς αἰεί. Versus Homericus, saepe a philosophis ad varia accommodatus. Vide *Clark.* ad Homer. Od. ρ. 218. — V. 6. τοὺς δέ. Vulgo.

LVIII. Si recte intelligo, Uranii statua collocata erat in Hippodromo prope statuam urbis Nicaeae, unde ortus erat, et novae Romae, i. e. Constantinopolis. Hae autem statuae ipsi ab utraque manu positae fuisse viden-

Digitized by Google

tur; hinc νικᾷ ἀμφοτέρωθεν, ſive a dextra, ſive a ſiniſtra parte procurreret; τῇ καὶ τῇ, ab Nicaeae parte vel a parte Romae. — V. 5. χρυσῷ. Vulgo. — Notandus uſus verbi ἀναγράφεσθαι, a picta imagine ad ſtatuam translati. — V. 6. Pro κτεάνῳ V. D. in Cod. Scaligeri eleganter corrigebat κτεάνων, probante *Huetio* p. 38. Et ſic Aldus in Lectt. habet; nec non Aldin. 2. 3.

IN JULIANUM.

LIX. Vat. Cod. p. 708. Notabile Epigramma, in quo Juliano communi Imperatoris, populi et ſenatus ſuffragio ſtatua decreta eſſe dicitur. — ¶. 32.] V. 6. „Quod vulgo legitur ἔνθεν, typographi error eſt in edit. „Stephani. Nam quae illam praeceſſerunt omnes recte „ἤνθεεν habent.“ *Br.* — Obſcuriora ſunt verba οἷσιν ἔρως ἤνθεεν ἀντιπάλων, quae ſic vertit *Grotius: manet ejus in ipſis, quos adverſa tenet factio, dulcis amor;* ſenſu optimo, ſed qui ex graecis verbis vix elici poteſt. Senſum potius hunc eſſe puto: Omnes praeſtantiores aurigae eum deſiderabant; tales enim peritos ſibi adverſarios contingere optant, quo magis ipſorum emineat virtus. Juliano autem a Circenſibus recedente, illi nullos ibi adverſarios, qui quidem hoc nomine digni eſſent, ſibi habere videbantur.

LX. In Juliani imaginem currui impoſitam. — χεὶρ οἶδε γεννᾶν. Ars defunctis vitam reddere poteſt. — Simili audacia Ep. ἀδεσπ. CCLXXXVIII. in ſtatuam Herculis: Ἀλκμήνης δ' ὠδῖνας ἔχει λίθος. — V. 3. Ῥουσίου. δήμου ſc. factionis ruſſatae. Egit de hoc vocabulo, noſtro loco non omiſſo, *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. I. p. 775. — V. 5. τὸ νεῦμα. ſignum manu et mappa datum. Mappa enim ſublata tranſennae aperiebantur. Cf. *Salmaſ.* ad Solin. p. 647. B. C.

Digitized by Google

LXI. In postremo versu pro καὶ τὸ στ. *Brunckius* mallet καινὸν στέφος, quod certe elegantius foret.

IN EUSEBIUM.

LXII. Planud. p. 296. St. 435. W. In tertiam statuam Eusebio positam. — V. 3. Tantum omnes curru praevertit, ut victoria ambigua esse non posset. — V. 5. Reliquorum contentio cessavit, cum Eusebius omnes longissime superaret. δήμου διχοστασίην. cum populus antea modo huic modo illi faveret, Eusebius insigni virtute effecit, ut nemo praeter ipsum in populi ore et oculis esset.

AGATHIAE SCHOLASTICI EPIGRAMMATA.

¶. 33.] *I.* Vat. Cod. p. 499. Planud. p. 109. St. 160. W. *Stob.* in Floril. T. XVII. p. 154. 10. Gesn. 95. Gr. Mulierum amorem contra paederastas commendat, bestiarum conjugia hominibus in exemplum proponens. — V. 1. στυγόδεμνον νέον. ab omni libidine abstinere, ut ii, qui sanctimoniae causa a matrimonio abhorrent. — V. 2. κλονέοι. *Paul. Silent.* Ep. XXX. ὁππότε δοιοὺς — ἶσος ἔρως κλονέει. — V. 4. κυπριδίους ὀάρους. mulieribus natura ipsa multas illecebras dedit. Eodem sensu voce ὄαροι utitur *Orpheus* in Argon. 1324. εἰ δέ κε νυμφιδίοις ὀάροις λέκτρῳ δὲ κλιθεῖσα Παρθενίην ᾔσχυνε. Plura vide ad *Thall. Miles.* Ep. IV. ubi emendandum proposui: χλοερὰ δ' ἀπὸ σεῖο φυλλὰς ἀεὶ κεύθοι τοὺς Παφίης ὀάρους. T. II. P. II. p. 30. — V. 5. „In Planudea [et ap. Stobaeum] per„peram legitur οὐ γὰρ ἐκείνων φύσις ἀτιμάζει — contra

„metri legem, cum in φύσις prior corripiatur. In opti-„mo Planudeae cod. vox φύσις deest, vacuo relicto spa-„tio. Deest etiam in altero, at in ora reposita. Prior „autem non οὐ γάρ, sed ἤ γάρ. Veram e cod. Vat. lectio-„nem dedi." *Br.* Iisdem argumentis Daphnis adversus Gnathonem disputat ap. *Longum* L. IV. p. 109. ed. Vill. ubi Interpp. hoc Epigramma non neglexerunt. Philosophorum loca, puerorum amorem similibus argumentis impugnantium, collegit *Wetsten.* ad Epist. ad Rom. I. 26. p. 24. sq. At longe aliter disputat de eadem re *Strato* Ep. LXXXIV. — V. 8. ξεῖνον. novum et insolentem. Cf. not. ad Ep. in Aurig. Stat. XV. et *Gatack.* Misc. Posth. XV. p. 560.

II. Vat. Cod. p. 133, Plan. p. 463. St. 602. W. Sibi ipse mala imprecatur poëta, si quando in puerorum amores inciderit. — V. 2. ἐχθόμενοι Vat. Cod. vitiose. — V. 3. μήτε τυχήσω. ne compos fiam voti, opto, si puerum petivero. — ἐπολιοθήσω. *Alciphr.* L. III. 64. p. 434. καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν εἰς ἔρωτα κατολισθήσας φλέγεται. — V. 6. Excitat h. v. *Suidas* T. III. p. 120. in Πιττάλακος, ubi veteres edd. καλύψαι exhibent. Pittalacum, hominem impurum, commemorat *Aeschin.* c. Timocr. T. III. p. 79. ed. R. ἐστί τις Πιττάλακος, ἄνθρωπος δημόσιος, οἰκέτης τῆς πόλεως· οὗτος ἀπορῶν ἀργυρίου καὶ ἰδὼν τοῦτον ἐν τῇ διατριβῇ ἀντέλαβεν αὐτὸν καὶ εἶχε παρ' ἑαυτῷ.

III. Vat. Cod. p. 139. Plan. p. 465. St. 605. W. Ad imitationem *Posidippi* Ep. XVI. incommoda exponit, in quae incurrere debet, qui mulieribus animum adjicit. — V. 2. μαχλ. qui meretrices amant, illarum avaritia excruciantur. σπατάλη χρυσομανής. *Rufin.* Ep. XXXVII. σοβαρῶν ταρσῶν χρυσοφόρος σπατάλη. In Vat. Cod. χρυσομανεῖ σπατάλη (η). Si genuinus dativus, extrinsecus assumenda praep. ἐπί. — V. 3. πελάεσις. Vat. Cod. —

Digitized by Google

V. 4. τὰς ἐπί. emendavit *Scalig.* in not. msc. citra necessitatem. — ¶. 34.] V. 5. Quae voluptas esse potest in Veneris usu cum uxore legitima, ad quam non amoris stimulis, sed necessitate officii impellaris? *Nicand. Coloph.* Ep. I. οὐδεὶς τὴν ἰδίην συνεχῶς — κινεῖν ἐκ ψυχῆς τερπόμενος δύναται. — V. 7. μύχια. Aldus invenit in Cod. quodam, idque legitur in Ald. 2. — ἔκτοθεν ἐρώτων. sine amoris fructu; quippe in quibus sive flagitii turpitudo, sive metus voluptatem superet. Cum adulterio paederastia jungenda et eodem, quo illud, loco habenda est. — V. 9. ἄκοσμος. impudica. — V. 11. μόγις. Vat. Cod. a pr. m. — Viduam ubi vix tandem multis laboribus et impensis commovisti, ut tibi corporis sui potestatem faciat, statim δέχνυται κέντρα παλιμβολίης, poenitentia afficitur. παλίμβολος. — πολυμετάβολος καὶ ἐπὶ μιᾷ γνώμῃ μὴ μένων. *Tim.* Lex. Plat. ubi vide *Rubnk.* p. 204. — V. 13. στυγέει. facti eam poenitet, quodque ipsi superest pudoris, eo adhibet, ut, quae modo concesserat, neget, dilationes quaerat, et connubii adeo voluptatem frangat. Hae sunt λυσίγαμοι ἀμβολίαι. γάμος enim h. l. ut Ep. I. 8. et passim, non justas nuptias, sed concubitum significat. — In contextu Vat. Cod. χάζεται ἀγγελίας legitur. In marg. γρ. ἀμβολίας. — V. 17. Legibus vetitum erat cum aliena ancilla rem habere. ἀνιχνεύων. Legi tribuitur, quod proprie magistratuum est, qui in flagitia inquirunt. — In Vat. Cod. obscurum est, utrum ὀθνείην, an ὀθνείῃ exaratum sit. — νόμος ibidem lineae superscriptum. — V. 18. δώματος. Vat. Cod. — V. 19. τὸν ὑμέναιον. Apte contulit *Brodaeus Galen.* περὶ τῶν πεπ. τόπων. VI. Διογένης οὖν ὁ κυνικὸς ἑταίρᾳ ποτὲ συνθέμενος, ὥς φασιν, ὅπως πρὸς αὐτὸν ἀφίκηται, βραδυνούσης αὐτῆς, ἀπετρίψατο τὸ σπέρμα, προσαπτόμενος τῇ χειρὶ τὸ αἰδοῖον, καὶ μετὰ ταῦτα παραγενομένην ἀπέπεμψεν, εἰπών, τὴν χεῖρα φθάσαι τὸν ὑμέναιον ᾆσαι. Erat enim haec impuritas secundum Cynicos res ἀδιάφορος. Unde in Vita Peregrini *Lucianus* §. 17. T. III. p. 341.

ἐν πολλῷ δὲ τῶν περιεστώτων δήμῳ ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος. ubi vide Interpp. Apud eundem Vit. Auct. §. 10. T. I. p. 550. Diogenes vendendus futurum dominum hortatur, ut in omnium conspectu faciat, quae alius vix domi suae facere audeat, addens haec: καὶ τῶν ἀφροδισίων αἱροῦ τὰ γελοιότατα, sive, ut mihi quidem videtur, τὰ ἀγελαιότατα, i. e. *vilissima quaeque.* Dicere enim solebat, ἁπανταχοῦ παρεῖναι αὐτῷ τὴν Ἀφροδίτην προῖκα. *Dio Chrys.* Or. VI. T. I. p. 203. Conf. *Bayle* Dict. v. *Diogène* Not. L.

IV. Vat. Cod. p. 120. Planud. p. 452. St. 587. W. In amore et nimiam superbiam et humilitatem nocere docet. — V. 1. χαλάσῃς. Vat. Cod. — ne nimis submittas animum. — V. 2. ἔμπροσθεν. Flor. edit. quod reliquae non sequuntur. ὀλισθηρὴ ἱκεσίη dicta videtur a gestu supplicantium, qui in genua *labuntur.* Vulgari sensu ὀλισθηρὴν τύχην dixit Noster Ep. LXVI. 4. — V. 3. στεγανότερον. edd. ante Stephan. — *Suidas* T. III. p. 370. στεγανώτερον. πεπυκνωμένον. συνεχέστερον. ἐν Ἐπιγρ. ἀλλά τι καὶ φρονέεις στ. — Firmiori te animo esse oportet. στεγανὸς θυμὸς est proprie *animus bene munitus, undique tutus.* — ὄσσον. leviora haec animi offensi signa, frons contracta, parcior adspectus. — βλέμματι φειδομένῳ. Cf. *Strat.* Ep. XVI. 2. — V. 5. Superbos mulieres negligunt; nimis miserabiles rident. ἔργον ἀθερ. *solent.* Hoc sensu *Aelian.* V. H. IX. 24. Συβαρίταις πᾶσιν ἔργον ἦν τρυφᾶν. Ibid. III. 18. γεωργεῖν δὲ καὶ σπείρειν οὐδὲν αὐτοῖς ἔργον εἶναι. ubi *Periz.* plura hujus generis dedit. — V. 6. κατὰ καγχ. Vat. Cod. De risu petulanti et immoderato hoc vocab. explicat *T. H.* in Auct. Em. in Hesych. T. II. p. 116. Add. *Fischer.* ad Anacr. p. 17. sq. Noster Ep. XXVII. et *Paul. Silent.* Ep. XXXIII. Praeceptum dat paulo diversum *Propert.* I. X. 27. — *quo sis humilis magis et subjectus Amori, Hoc magis effectu saepe fruare bono.*

Digitized by Google

V. Cod. Vat. p. 133. Edidit *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 684. nr. 387. et ante eum *Pierson.* in Verisim. p. 18. Mulieri, quam deperit, comae reticulum et pallam donat, alia majoris pretii promittens. — V. 1. κρήδεμνον. rica, fascia crines continens. Vide *Salmas.* ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 543. *Lennep.* ad Coluth. I. 2. p. 6. Fasciae *Agathiae* aurea ornamenta intexta erant. γραφίς. ipsa pictura sive acu picta imago est. Vide ad *Philippi* Ep. XLII. T. II. P. II. p. 177. — χρυσοπήνη. (χρυσοπήνην corrigit *Wessel.* Probab. V. p. 47.) τὴν διὰ χρυσοῦ εἰργασμένην. *Hesych.* Similia verba collegit *Pierson.* l. c. χρυσεοπήνητα φάρεα habet *Eurip.* Orest. 838. — ¶. 35.] V. 3. βάλλε pro ἔμβαλλε. ut *Meleag.* Ep. XL. et XLIV. — De ἀμπεχόνῃ vide ad *Antip. Sid.* Ep. LXXXII. T. II. P. I. p. 76. Fascia esse videtur h. l. quae humeris papillisque circumnectebatur, qualem Niobes filiae gerunt, secundum *Winkelm. Gesch. der Kunst* T. I. p. 197. Jungit ζῶμα et ἀμπεχόνην *Aristophan.* ap. *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 245. Utrique usui cum inserviret haec fascia, Agathias puellam rogat, ut ea mammas potissimum substringat. Minus recte h. l. accepit *Reiskius.* — Vat. Cod. ἐφ' ἑσσαμένη et ἐπὶ μάζιον. Pro εἴη v. 5. Ap. Lips. ἤδη. — V. 7. καὶ τόδε. τὸ ἐπιμάζιον scil. sive τὸ κρήδεμνον, ut nihil opus sit cum *Salmasio* τὴν μὲν corrigere. — ἀλλά. Nec tamen semper puella manere velis. — V. 8. λεύσοις. Vat. Cod. — εὔσταχυν *Piers.* ex Cod. In Ap. Lips. εἰς ταχύν, unde in marg. εἰς τάχος emendatum est. — στάχυς de liberis dictum cum aliis ejusdem generis vocabulis illustravit *Ruhnken.* ad H. in Cerer. 23. p. 9. Adde *Euripid.* in Erechth. fr. I. 26. εἰ δ' ἦν ἐν οἴκοις ἀντὶ θήλεως στάχυς Ἄρσην. — V. 9. κεκρυφάλην ἀναδέσμην. Hic igitur illis temporibus nuptarum ornatus erat. Caeterum h. l. eadem junguntur, quae ap. *Homer.* Il. χ. 469. ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην Κρήδεμνόν θ'. — Vide-

Digitized by Google

tur ὁ κεκρύφαλος comam totam velasse. Ep. ἀδεσπ. CCCLII.

VI. Vat. Cod. p. 135. Edidit *Reisk.* Misc. Lipf. IX. p. 687. nr. 389. Strategema describit amatorium simile illi ap. *Eustath.* de Ism. Amor. L. V. p. 200. ubi Ismenias poculum a puella accipiens, τὴν παρθένον, inquit, ἐδόκουν πίνειν αὐτήν, τὰ χείλη ταύτης κατεφίλουν ἐρωτικῶς καὶ φιλῶν ὑπέκλεπτον τὰ φιλήματα· ὑπηρέτην εἶχον τὸ ἔκπωμα τῆς ἐμῆς φίλης Ἰσμήνης τὰ χείλη μετακομίζον μοι. — V. 3. ἐγώ. ego tanquam canalis sive fistula sorbendo amoris laticem, i. e. ipsum illud Rhodanthes osculum, ad alteram zonae partem, meo ori admotam, attrahebam. — ἀρχή, *extremitas*, ut πνευμάτων ἀρχαὶ ap. *Eurip.* Hipp. 772. quem locum cum multis similibus *Valckenarius* admovit Herodoteis σπάσας τὴν ἀρχὴν τοῦ στρόφου L. IV. p. 308. Adde *Ruhnk.* ad Tim. p. 241. — V. 5. αὖ ἐρύων. Sic Vat. Cod. Una voce αὐερύων *Reisk.* ἀνερύων Apogr. Ruhnk. et Guy. — V. 6. μάστακι. Ep. VIII. 16. *Homer.* Od. δ. 287. μάσταξ. τὸ στόμα. *Hesych.* — ἀντ' ἐφίλουν. Vat. Cod. E longinquo puellam osculabar, oscula reddebam, zonae oscula imprimendo. — V. 7. πόνου παραίφασις. ἀπάτημα πόθων ap. *Meleag.* Ep. CXII. Ep. in Stat. Aurig. XLIX. ἐῶν τόδ' ἄγαλμα παραίφασιν εὗρεν ἐρώτων.

VII. Vat. Cod. p. 135. *Reisk.* Misc. Lipf. IX. p. 688. nr. 390. De vetula conqueritur, puellae, quam deperit, nimis diligenti observatrice. — V. 1. ἡ τρικόρωνος. *Lucill.* Ep. XXXII. Θεμιστονόη τρικόρωνος. ubi vide not. T. II. P. II. p. 461. — ἡ ἡμετέρους. quae sine dubio nullam aliam ob causam, nisi ut nos molestiis afficiat, saepe mortis procrastinationem ab Orco impetravit. — V. 4. οὔτε ζωρ. Vat. Cod. Nec aliter Ap. Guy. et Ruhnk. et *Reisk.* — κύλικα εὔζωρον est ap. *Plutarch.* V. Thes. T. I. p. 20. ed. Bry. unde apparet, *Pauwium* temere ζωρότερον conjecisse. *Lactea pocula* sic dixit *Statius* I.

Achill. 307. ἀκρήτου κύλικος. Ep. ἀδεσπ. DCLXVIII. — V. 5. περὶ δερκ. Vat. Cod. — V. 6, ἀθρήσῃ Vat. Cod. a man. sec. — ῥεμβομένην. furtivis oculis circumspicientem, circumvagantem. *Plutarch.* T. II. p. 521. C. δεῖ δὲ μὴ καθάπερ θεράπαιναν ἀνάγωγον ἔξω ῥέμβεσθαι τὴν αἴσθησιν. ῥεμβῶδες ὄμμα dixit Idem T. II. p. 45. D. — Post hunc versum distichon abest ab Apogr. Lips. quod non fugit *Reiskium*. Dedit illud *Schneider.* in Per. crit. p. 31. — V. 9. Proserpinam rogat per amorem Adonidis, ut suo miseraeque puellae desiderio succurrat, importunamque anum ad inferos devocet. Proserpinam amore incensam Adonidem Veneri eripuisse, plures tradiderunt. Vide *Schol. Theocrit.* XV. 86. *Clem. Alex.* Cohort. ad Gent. p. 29. ubi dearum amores recensens: ἐπὶ δὲ Ἰασίωνι Δημήτηρ, καὶ ἐπὶ Ἀδώνιδι Περσέφαττα. ubi vid. *Potterum Sylburgii* conjecturam Ἀϊδωνεῖ refutantem. Ad eosdem amores respicit *Alciphron* I. Ep. 39 p. 251. et *Lucian.* D. D. XI. T. II. p. 34. ubi vide *T. Hemsterh.* p. 279. ed. Bip. — V. 10. ξυνῆς mihi et puellae communis. — ¶. 36.] V. 11. Libera puellam ab anu, priusquam ipsa pereat. — Perquam languide et sine acumine hoc carmen terminatur.

VIII. Vat. Cod. p. 137. Primus edidit *D. Heinsius* in Poëm. e Gr. versis p. 138. unde ejus initium repetivit *Pierson.* ad Moer. p. 87. *Reiske* Misc. Lips. IX. p. 691. nr. 393. Narrat poëta, quomodo puellam, vetula illa custode juxta cubante, osculatus sit. — V. 1. παρ' ἐκ. Vat. Cod. — V. 2. δόχμιον νῶτον. Anum in anteriore lecti parte cubuisse puta, ita ut accedentibus tergum opponeret. Hinc propugnaculo comparatur insuperabili, προβλὴς ὥς τις ἔπαλξις. Excitavit hoc hemistichium *Alberti* ad *Hesych.* in προβλήματι. *Homer.* Il. π. 407. πέτρῃ ἐπὶ προβλῆτι. Ib. β. 396. προβλῆτι σκοπέλῳ. Cf. *Suidam* in ἐπάλξεις T. I. p. 786. Eadem de propugnaculo allegoria per totum hoc carmen regnat. — V. 3. οἷα δ' ἐπ' ἦρι.

„*velut verno tempore.* Sic optime emendavit praestantis„simus *Toupius* in Suid. I. p. 51. [p. 47. ed. Lipf. et „Cur. Sec. p. 199.]. Scriptum in Cod. οἷα δὲ πυρί. Sal„masio in mentem venerat οἷα δὲ πύργος, quod merito „explodit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 101. licet non multo „melius sit, quod ipse suadet πήρα. In veteri Cod. scri„ptum erat, pro eo qui olim obtinebat more, indistinctis „vocibus ΟΙΑΔΕΠΗΡΙ, unde librarius imperitus fecit οἷα „δὲ πυρί, Η in Υ mutato, quod millies factum. Haec „corruptelae origo probabilior est Piersoni hypothesi, „quem vide ad Moer. p. 87." *Br.* οἷα δὲ πυρὶ etiam *Suid.* habet in ἀπλοΐδας T. I. p. 268. *Corn. de Pauw* in not. msc. πήρα tentabat: ut *saccus.* *Jos. Scaliger* οἷα δὲ πυρρή, quod recepit *D. Heinsius.* Huic conjecturae et ceteris omnibus longe praeferenda emendatio *Salmasii*, quidquid dixerint *Dorvillius* et *Brunckius.* Hujus sententiam expositam vidimus. Ille hanc emendationem parum elegantem judicabat, tum quia ἔπαλξις praecederet, tum quia vestis nihil cum turri commune haberet. Sed recte monuit *Pierson.* l. c. passim jungi ἔπαλξις et πύργος; ut ap. *Thucyd.* L. III. p. 179. 3. et totius carminis colorem, ubi omnes metaphorae a re militari desumtae sint, egregie illi lectioni patrocinari. Idem fere judicat Vir Doct. (quem *P. Fonteinium* fuisse suspicor) qui adscripsit margini Ap. Lennepiani: „πύργος. Sic „lege vel τύρσις. Vide Thucyd. L. III. p. 179. 5. Lu„cian. T. III. p. 308. l. 35. Ridiculae his hominibus „comparationes in deliciis erant." In πύργος sponte etiam incidit *Schneiderus* V. Cl. in Per. crit. p. 29. Ut autem h. l. vestis cum moenibus comparatur, ita contra moenia vesti ap. *Herodot.* L. VII. 20. εἰ καὶ πολλοὶ τειχέων κιθῶνες ἦσαν ἐληλαμένοι διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ. quod illustravit *Valcken.* p. 566. 20. *Demades* rhetor ap. *Athen.* L. III. p. 99. D. τὸ τεῖχος ἐσθῆτα τῆς πόλεως appellaverat. Conopeum muscas et culices arcens corpus defendit

Digitized by Google

οὐδὲν ἀφανέστερον τεῖχεος ἀστυόχου, secundum *Paul. Silent.* Ep. LXVI. 6. Sed multo magis *Salmasii* emendationem firmat, quod *Paulus Sil.*, ejusdem aetatis homo, Ep. VI. tenuem vestem, quae ipsum a puella secernebat, cum Semiramidis muro comparavit: μηδὲν ἔοι τὸ μεταξύ· Σεμιράμιδος γὰρ ἐκεῖνο τεῖχος ἐμοὶ δοκέει λεπτὸν ὕφασμα σέθεν. *Lucian.* Dial. Meretr. III. καὶ τέλος διετείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, et mox: ἀφῃρέθη μὲν ἤδη τὸ διατείχισμα. Similiter *Eustathius* de Amor. Ism. L. III. p. 100. de puella, quae ab amatoris sese defendit impetu, ὅλῳ σώματι περιτειχίζει τὸν μαζὸν, ὡς πόλιν ἀκρόπολις. Haec omnia efficiunt, ut *Salmasii* emendationem non modo non explodendam, sed ceteris omnibus anteponendam existimem. Quod vero ad *Toupii* lectionem attinet, speciosa illa quidem, praesertim propter literarum similitudinem, (quae tamen in πυρὶ et πυργ᾽ etiam summa est,) nec tamen propterea unice vera. Puellam vir ingeniosissimus, jam spirante Favonio, οἷα δ᾽ ἐπ᾽ ἦρι, vestem tenuiorem pro more sumsisse ait, et poëtam respexisse *Xenophont.* Hist. Gr. IV. 5. 4. καὶ ἀναβεβήκεσαν δὲ ἔχοντες, οἷα δὴ θέρους, σπειρία. *Et quod, ut aestatis tempore, tenuibus induti pannis adscendissent.* In his Toupianum agnoscimus ingenium, qui, dissimillimis saepe locis inter se comparatis, conjecturis suis speciem conciliare solet. Hic certe *Agathiam* de *Xenophontis* loco ne cogitasse quidem, quovis pignore contenderim. Nec sane locis veterum indigemus, qui probent, calido anni tempore crassiores vestes deponi, tenuiores indui. At docendum erat, verni temporis commemorationem ad historiam melius intelligendam facere. Quod nemo, puto, docere poterit. — Quod ad ἁπλοῖς attinet, vestem simplicem fuisse, ipsum nomen indicat. V. *Hesych.* v. et *Salmas.* ad Scr. H. Aug. T. I. p. 409. — ἐκταδίη. μεγάλη. *Schol. Homeri* Il. κ. 134. — V. 6. Excitat h. versum *Alberti* ad *Hesych.* v. χαλίκρητος· et *Suidas* T. III. p. 649. Χάλιξ,

Digitized by Google

ὁ ἀκρέτατος οἶνος· χαλᾷ γὰρ τὰς φρένας. *Hesych.* Bacchus ἀκροχάλιξ οἴνῳ καὶ νέκταρι, i. e. μεθύων ἀκράτῳ, *Apollon. Rhod.* IV. 432. Vide *Schneiderum* ad *Nicandri* Alex. 29. *Cuperum* in Obff. I. 11. p. 79. et *Gatacker.* Adv. Misc. Posth. 5. p. 455. — Serva, januae custos, bene pota in limine jacebat. — V. 7. ἐπὶ στρ. Vat. Cod. correctum ἐπί. Apogr. Ruhnk. et Guy. ἐπιστρεπτῆρα. Pro θυρέτρου, quod ut veram lectionem protulit *Dorvillius* l. c. et *Alberti*, qui partem hujus distichi excitat ad *Hesych.* T, I. p. 98. 22. in quibusdam apogr. μελάθρου legitur. Pessulum januae clanculum et sine strepitu removit ille, qui didicerat *impercussos nocte movere pedes. Ovid.* III. Amor. I. 52. — V. 9. φρυκτοὶ αἰθαλόεντες non sunt *titiones*, *torres*, ut *Salmas.* in apogr. sui margine notavit, sed *lucerna*, quam φρυκτὸν facete appellat, ut in metaphora persistat. τῶν φρυκτῶν enim usus in bellis et urbium expugnationibus. *Stanlej.* ad *Aeschyl.* Agam. 1. p. 793. — Excitavit hoc distichon *Suid.* in λάπην T. II. p. 462. ubi recte ῥιπίσμασι, non ῥαπίσμασι, ut *Heinsius* habet. — Veste mota ventum faciens lucernam exstinxi. — V. 10. *Suidas* in λέχριος T. II. p. 435. — V. 11. Idem in κνώσσουσαν T. II. p. 335. — ἧκα. *Heins.* et *Reisk.* — Quum vetula anteriorem lecti partem occuparet, amator subiens lectum usque ad alterum spondae latus prorepsit, ubi corpore sensim erecto puellam tentare coepit. — σχοῖνοι funes sive lora, lectum jungentia. Rem illustrat *Petronius* c. XCVII. *Imperavi Gitoni, ut raptim grabatum subiret, annecteretque pedes et manus institis, quibus sponda culcitam ferebat. — non est moratus Giton imperium, momentoque temporis inseruit vinculo manus, et Ulixem astu simillimo vicit.* — V. 13. μετὰ βαιόν. *Heins.* Reisk. ὅπη *Heins.* ὅπου *R.* ex Ap. Lips. — V. 15. ὑπεστρόφθην δὲ πρόσωπα. *Reisk.* ex Ap. suo. ὑπεθρύφθην δὲ προσώπῳ. membr. Vat. In marg. Ap. Guy. haec notata leguntur *Salmasii:* **an** ὑπεστρίφθην, **or**

meum affrictum est illius ori. Sed forte legendum ἐπιτρίφθην δὲ προσώπῳ. *Sic supra* ἣν δ' ἐπιτρίψῃ τὸ χείλεσι Nihil mutandum videtur. Ille paulatim sese erigens primum papillas comprehendit manibus, deinde ad altiora pergens ὑπεθρέφθη προσώπῳ, *ore* quoque *puellae delectabatur*, in eoque *luxuriabat*, oscula ipsius ori infigens. Oscula illa tanquam cibum aliquem delicatum repraesentat; hinc μάστακα πιαίνων· quod pro *oblectare* posuit *Aesch.* Agam. 275. Cf. *Paul. Sil.* XI. 2. — χείλεος εὐαφίη, labia suaviter intumescentia. Vid. not. ad *Rufin.* Ep. II. 4. T. II. P. III. p. 152. — V. 17. In hac muri expugnatione praedam habebam pulchrum puellae osculum. — σύμβολον. *Salmas.* in marg. Ap. Guyet. *praemium*, μισθὸν interpretatur, ad *Hesychium* remittens, ubi τὸ διδόμενον τοῖς εἰσιοῦσιν εἰς τὸ δικαστήριον appellatum fuisse σύμβολον docetur. Sed h. l. est potius *pignus*, quo accepto amator ampliora sperabat. — V. 20. σφίγγεται, ἡ κορείη. puellae pudicitiam adhuc tuetur procrastinatio. ἀδήριτος ἀμβολίη. induciae, pugna cessante. Nova pugna commissa, arcem virginitatis expugnabo. — V. 23. οὐδέ τί με στήσουσιν. et στήσωσι. vitiose *Heins.* quod *Dorvill.* notavit, qui σχήσωσιν ex Cod. profert. At ibi σχήσουσιν legitur. Depravatius etiam, σχίζουσιν, legit *Spanhemius*, qui hoc distichon profert in Libro de Usu et Praest. Num. T. II. p. 75. ubi nummos tractat, in quibus Venus τροπαιοφόρος exhibetur.

¶. 37.] *IX.* Vat. Cod. p. 138. Edidit *Toupius* in Anim. ad Schol. Theocr. p. 211. Notae sunt amantium ineptiae circa τὸ τηλέφιλον ex *Theocr.* Eid. III. 20. sq. et Schol. Diserte rem explicavit *Pollux* IX. 127. In illo ludo papaveris folium, hoc enim est τὸ τηλέφιλον, poculo fuit impositum, ubi si manu percussum clarum reddebat sonum, id pro auspicato signo habebatur. Hoc πλαταγίζειν appellabatur. Vid. *Suid.* v. T. III. p. 127. At hoc loco de cottabismo agitur, ad quem vocabulum

ὁ ἀκρέτατος οἶνος· χαλᾷ γὰρ τὰς φρένας. *Hesych.* Bacchus ἀκροχάλιξ οἴνῳ καὶ νέκταρι, i. e. μεθύων ἀκράτῳ, *Apollon. Rhod.* IV. 432. Vide *Schneiderum* ad *Nicandri* Alex. 29. *Cuperum* in Obss. I. 11. p. 79. et *Gatacker.* Adv. Misc. Posth. 5. p. 455. — Serva, januae custos, bene pota in limine jacebat. — V. 7. ἐπὶ στρ. Vat. Cod. correctum ἐπή. Apogr. Ruhnk. et Guy. ἐπιστρεπτῆρα. Pro θυρέτρου, quod ut veram lectionem protulit *Dorvillius* l. c. et *Alberti*, qui partem hujus distichi excitat ad *Hesych.* T. I. p. 98. 22. in quibusdam apogr. μελάθρου legitur. Pessulum januae clanculum et sine strepitu removit ille, qui didicerat *impercussos nocte movere pedes. Ovid.* III. Amor. I. 52. — V. 9. φρυκτοὶ αἰθαλόεντες non sunt *titiones*, *torres*, ut *Salmas.* in apogr. sui margine notavit, sed *lucerna*, quam φρυκτὸν facete appellat, ut in metaphora persistat. τῶν φρυκτῶν enim usus in bellis et urbium expugnationibus. *Stanlej.* ad *Aeschyl.* Agam. I. p. 793. — Excitavit hoc distichon *Suid.* in λώπην T. II. p. 462. ubi recte ῥιπίσμασι, non ῥαπίσμασι, ut *Heinsius* habet. — Veste mota ventum faciens lucernam exstinxi. — V. 10. *Suidas* in λέχριος T. II. p. 435. — V. 11. Idem in κνώσσουσαν T. II. p. 335. — ἧκα. *Heins.* et *Reisk.* — Quum vetula anteriorem lecti partem occuparet, amator subiens lectum usque ad alterum spondae latus prorepsit, ubi corpore sensim erecto puellam tentare coepit. — σχοῖνοι funes sive lora, lectum jungentia. Rem illustrat *Petronius* c. XCVII. *Imperavi Gitoni, ut raptim grabatum subiret, annecteretque pedes et manus institis, quibus sponda culcitam ferebat. — non est moratus Giton imperium, momentoque temporis inseruit vinculo manus, et Ulixem astu simillimo vicit.* — V. 13. μετὰ ῥαιόν. *Heins.* *Reisk.* ὅπῃ *Heins.* ὅπου R. ex Ap. Lips. — V. 15. ὑπετρύφθην δὲ πρόσωπα. *Reisk.* ex Ap. suo. ὑπεθρύφθην δὲ προσώπῳ. membr. Vat. In marg. Ap. Guy. haec notata leguntur *Salmasii:* an ὑπετρίφθην, os

meum affrictum est illius ori. Sed forte legendum ἐπιτρίφθην δὲ προσώπῳ. *Sic supra* ἦν δ' ἐπιτρίψῃ τὸ σκέλος. Nihil mutandum videtur. Ille paulatim sese erigens primum papillas comprehendit manibus, deinde ad altiora pergens ὑπεθρύφθη προσώπῳ, *ore* quoque *puellae delectabatur*, in eoque *luxuriabat*, oscula ipsius ori infigens. Oscula illa tanquam cibum aliquem delicatum repraesentat; hinc μάστακα πιαίνων· quod pro *oblectare* posuit *Aesch.* Agam. 275. Cf. *Paul. Sil.* XI. 2. — χείλεος εὐαφίη, labia suaviter intumescentia. Vid. not. ad *Rufin.* Ep. II. 4. T. II. P. III. p. 152. — V. 17. In hac muri expugnatione praedam habebam pulchrum puellae osculum. — σύμβολον. *Salmas.* in marg. Ap. Guyet. *praemium*, μισθὸν interpretatur, ad *Hesychium* remittens, ubi τὸ διδόμενον τοῖς εἰσιοῦσιν εἰς τὸ δικαστήριον appellatum fuisse σύμβολον docetur. Sed h. l. est potius *pignus*, quo accepto amator ampliora sperabat. — V. 20. σφίγγεται, ἡ κορείη. puellae pudicitiam adhuc tuetur procrastinatio. ἀδήριτος ἀμβολίη. induciae, pugna cessante. Nova pugna commissa, arcem virginitatis expugnabo. — V. 23. οὐδέ τί με στήσουσιν. et στήσωσιν. vitiose *Heins.* quod *Dorvill.* notavit, qui σχήσωσιν ex Cod. profert. At ibi σχήσουσιν legitur. Depravatius etiam, σχίζουσιν, legit *Spanhemius*, qui hoc distichon profert in Libro de Usu et Praest. Num. T. II. p. 75. ubi nummos tractat, in quibus Venus τροπαιοφόρος exhibetur.

¶. 37.] *IX.* Vat. Cod. p. 138. Edidit *Toupius* in Anim. ad Schol. Theocr. p. 211. Notae sunt amantium ineptiae circa τὸ τηλέφιλον ex *Theocr.* Eid. III. 20. sq. et Schol. Diserte rem explicavit *Pollux* IX. 127. In illo ludo papaveris folium, hoc enim est τὸ τηλέφιλον, poculo fuit impositum, ubi si manu percussum clarum reddebat sonum, id pro auspicato signo habebatur. Hoc πλαταγίζειν appellabatur. Vid. *Suid.* v. T. III. p. 127. At hoc loco de cottabismo agitur, ad quem vocabulum

τηλέφιλον accommodatur tantum. Vide ad v. 6. — V. 1: ἔξωθε. Ap. Guy. et Ruhnk. — ἠχέτα βόμβος pro ἠχέτης, forma ionica, ſive, ut alii volunt, aeolica. ἠχέτα τέττιξ *Heſiod.* Ἔργ. 582. — μαντῷον appellatur κισσύβιον, propter hoc ipſum, quod omen inde petebatur. Totus loci color ductus eſt ex *Theocrit.* l. c.:

> ἔγνων πρᾶν, ὅκα μευ μεμναμένω, εἰ φιλέεις με,
> οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν.

— V. 3. τὸ δ' ἀτρεκές. An verum ſit augurium, tum intelligam, cum me tecum cubare patieris. — V. 5. μεθυσὰς ap. *Toup.* vitioſe. Partem hujus verſ. c. ſequ. laudat *Suidas* in λάταξ T. II. p. 417. ubi iterum (ut Ep. II. 6.) καλύψω exhibetur in vett. edd. λάταξ eſt ſonus, quem vinum efficiebat poculo cum vi injectum. Vide, qui omnem rem de cottabismo docte explicuit, *Groddeck.* in *Antiqu. Verſ.* p. 251. ſq. et p. 264. ubi docet, illum crepitum pro bono omine inter amantes fuiſſe habitum. Facit huc inprimis fr. *Callimachi* CII. Πολλοὶ καί, φιλέοντες Ἀκόντιον, ἧκαν ἔραζε Οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας. *Suidas* in κοτταβίζειν· — εἰς χαλκᾶς δὲ φιάλας, αἳ καλοῦνται λαταγεῖα, ἀνεῤῥίπτουν ἐμβάλλοντες τὸ πόμα· καὶ εἰ ἐγίνετο μείζων ψόφος, ἐδόκουν ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐρᾶσθαι. — V. 6. πλέγμασι Vat. Cod. Superſcriptum πνεύμασι. Fortaſſe fuit:

> καλλείψω λατάγων παίγμασι τερπομένους.

Si πλήγμασι verum eſt, quod *Salmaſ.* emendaſſe videtur; ſic enim ſcriptum reperio in Apogr. Guy. et Ruhnk.; accipiendum eſt pro ſynonymo τοῦ πλαταγήματος v. 1.

X. Vat. Cod. p. 121. Planud. p. 454. St. 589. W. In cithariſtriam arte et pulcritudine conſpicuam. — V. 1. ἔχουσα vulgo. Noſtrum eſt in membr. Vat. probatum *Dorvillio* ad Char. p. 551. — V. 3. τραγικὸν ῥοῖζημα. tragici ſermonis graviorem ſonum ſignificat. De oratore *Philoſtr.* in V. Soph. II. 10. p. 589. ὡς μηδὲ τοῦ

Digitized by Google

Πολέμωνος ῥεῖζον λείπεσθαι δόξαι. ubi vid. *Olear.* — ῥήξατο φωνήν, *vocem e pectore rumpit*, ut *Virgil.* loquitur Aen. XI. 377. Dicendi genus ap. ſeriores poëtas crebro obvium. Exempla v. ap. *Wetſten.* ad N. T. II. p. 231. — V. 7. σιγή. Vat. Cod. σιγῇ ἐφ' ἡμείων. Ex Il. η. 195. Submiſſa haec voce inter nos agamus, ne Dionyſus haec audiens Ariadnae hujus amplexum appetat. — V. 8. ἔχοι. Vat. Cod. — In Ariadnam quandam epitaphium eſt in Anth. Lat. IV. 56. p. 40. ſq.

XI. Vat. Cod. p. 131. Planud. p. 462. St. 601. W. Deſcribit poëta cruciatus, quos perpeſſus ſit inter duas puellas cubans, quarum alteram ipſe amabat, ab altera amabatur. — V. 1. ποτε μοῦνος Vat. Cod. a pr. m. μέσσα καθήμην vulgo, quod caſto Planudis ingenio debemus. At in lectione Cod. nihil impuri eſt, quippe quae de accumbentibus in coena accipi poteſt. Ante *Brunckium* eam indicavit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 655. — V. 3. οἷά τε τις φώρ. Sic recte Planud. In membr. οἷά τ' ἔτι σφῶν. — V. 4. χείλει φειδομένῳ. fere ut Ep. IV. ὅσσον ἰδεῖν βλέμματι φειδομένῳ. — V. 5. ὑπὸ κλ. Vat. Cod. Alterius zelotypiam conabar fallere, quae ne dolum animadverteret, timebam. — τὰς λυσιπόθους ἀγγελίας. ne amorem noſtrum parentibus puellae a me amatae indicans ejus fructu nos privaret. — V. 7. ἆρα εἶπον. Vulgo. Noſtrum eſt in Vat. Cod. et perpetuo Homeri more firmatur. Sequentia ducta videntur ex *Anacr.* Od. XLVI. χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι, Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι.

¶. 38.] *XII.* Vat. Cod. p. 124. Planud. p. 461. St. 599. W. De intempeſtiva hirundinum loquacitate conqueritur Agathias. Etiam hoc Ep. ex *Anacreonte* Od. XII. traductum videtur. — V. 1. Poſtrema hujus verſ. verba una cum ſq. laudat *Suid.* v. ἐλινύοντας T. I. p. 715. ubi ἐλιννῦσαι legitur, ut in vulg. edd., ἐλινῦσαι Vat. Cod. quam ſcripturam praefert *Erneſtus* ad *Callim.* H. in Cer.

Digitized by Google

48. et poſt eum alii. — V. 3. ἀμφὶ π. Vat. Cod. — Ἐς δ' ἐμὲ δάκρυ βάλλουσι. in lacrymas me conjiciunt; moerorem, ſomno modo cedentem, denuo excitant. — V. 4. βάλλουσιν. Vat. Cod. — παρωσάμεναι. *Callim.* ap. *Etym. M.* v. ὦρος. ὁ ὕπνος. Καλλίμ. πολλάκι καὶ κανθῶν ἤλασα ὦρον ἄπο. *Theocr.* Eid. XXI. 20. ἐκ βλεφάρων δὲ Ὕπνον ἀπωσάμενοι. Sequitur in membranis diſtichon, quod Planudes ob ſcripturae vitia omiſit:

Ὄμματα δ' οὐ λάοντα φυλάσσεται· ἡ δὲ Ῥοδάνθης
αὖθις ἐμοῖς στέρνοις φροντὶς ἀναστρέφεται.

Haec ſic fortaſſe emendanda ſunt:

Ὄμματα μυδαλέοντα παλάσσεται —

Lacrymis humidi oculi turbantur et irrigantur. μυδαλέοντα ſaltem ſatis veriſimile ex loco *Stratonis* Ep. LXVIII. quem *Agathias* ante oculos habuiſſe videtur: Πάννυχα μυδαλέοντα πεφυρμένος ὄμματα κλαυθμῷ Ἄγρυπνον ἀμπαύω θυμὸν ἀδημονίῃ, ubi vide not. — παλάσσειν eſt perfundere, inſpergere, foedare, et reſpondet verbo φύρειν, quo *Strato* uſus eſt. νιφετῷ πεπαλαγμένον ὕδωρ dixit *Qu. Calaber* XII. 402. Fortaſſe tamen in φυλάσσεται aliud verbum latet. — V. 5. λαλητρίδες. Paſſim loquacitas hirundini exprobratur. *Schol. Theocr.* XV. 87. κωτίλλοισαι. ἤγουν πολυλογοῦσαι· κωτίλην γὰρ λέγουσι τὴν χελιδόνα. Proprio vocabulo κωτιλάδας appellatas fuiſſe ap. Thebanos hirundines, diſcimus ex *Strattide* ap. *Athen.* XIV. p. 622. A. Plura vide ap. *Valckenar.* in Adon. p. 379. λαλίη, φαιδρή τε χελιδονὶς Homonoea vocatur in Ep. Inc. DCCXXXII. Cf. *Fiſcher.* ad *Anacr.* p. 53. ſq. — V. 7. Ἴτυλον. *Soph.* Electr. 148. Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται Ὄρνις ἀτυζομένη. *Catull.* LXIV. 13. *Daulias abſumti fata gemens Ityli.* Adde *Straton.* Ep. II. 3. — V. 8. „Foeda corruptela verſum „hunc obſidet in vulgatis libris, ubi vel Planudis vel „librariorum culpa legitur καὶ γοόωντα Εἰς αἶπος κραναὴν —

»*epopis* ſeu *upupae*, i. e. Terei in hanc avem converſi.« *Br.* De Tereo in upupam mutato vid. *Pauſan.* X. 4. *Ovid.* Metam. VI. 672. Nidum aedificat ἐν τοῖς ἐρήμοις καὶ τοῖς πάγοις τοῖς ὑψηλοῖς. *Aelian.* H. A. III. 26. *Ariſtot.* H. A. IX. 11. Adde primam ſcenam Avium *Ariſtophanis*, ubi duo Athenienſes Terei aulam in praeruptis montibus quaerunt. — V. 9. κνώσσοιμεν. Vulgo et in Vat. Cod. — V. 10. ἀμφιβάλοι. Vulgo et in Vat. Cod.

XIII. Vat. Cod. p. 132. Plan. p. 463. St. 601. W. In puellam olim pulchritudine conſpicuam et ſuperbam, nunc annorum progreſſu marceſcentem. Color fortaſſe ductus ex *Automed.* Ep. II. T. II. p. 207. — V. 2. »πλεκτὰς Vat. Cod. hinc corrupta lectio in duobus Pla»nudeae παικτάς.« *Br.* παικτὰς habet Ed. Flor. pr. Ald. tres. πεκτὰς emendavit *Joſ. Scaliger* in not. mſc. nec aliter habet ed. *Jodoci Badii.* — V. 4. χεῖρας ἐρικνώθη. Vulgo: quod recte emendavit *Pierſon.* ad *Moer.* p. 336. *Apollon. Rh.* I. 699. γυῖαι δὲ ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσι. Cf. Miſcell. Obſſ. T. II. p. 360. — V. 5. μαζὸς ὑπεκλίνθη. Sic plane *Propert.* II. 12. 21. *necdum inclinatae prohibent te ludere mammae.* ubi vide *Brukhuſ.* — V. 6. βαμβαίνει. fracta ſenio voce, quam Lycae exprobrat *Horat.* IV. Od. XIII. 5. *cantu tremulo pota Cupidinem Lentum ſollicitas.* ubi vide *Mitſcherl.* βαμβαίνων. τρέμων τοῖς ποσὶν ἢ τοὺς ὀδόντας. *Heſych.* Gloſſae: *Titubo.* σφάλλομαι. λακωνίζω. γλῶσσῃ βαμβαίνω. *Themiſt.* Or. XIII. p. 301. καὶ ἔπαλλε μὲν αὐτῆς ἡ καρδία, ἐβάμβαινε δὲ ἡ φωνή. Cf. *Valcken.* ad *Ammon.* p. 122. et in Append. ad Virgil. c. Gr. compar. p. 84. — V. 7. τὴν πολιήν. Canos equidem Nemeſin amoris appellare ſoleo, quippe qui celerius ſubnaſcentes, poenas ſuperbiae a puellis ſumunt. *Automed.* l. c. καὶ κάλλους εἰσί τινες Νεμέσεις. ubi ſimilia notavi T. II. P. II. p. 128.

XIV. Vat. Cod. p. 120. Plan. p. 453. St. 588. W. Scriptum in maritum, qui zelotypia inflammatus uxori

Digitized by Google

Rhodanthae et comam resecuerat et plagas intulerat gravissimas. In utraque re similis erat Polemoni *Menandri*, quem, cum in captivam, quam misere amabat, eadem commisisset, postea poenitentia hujus flagitii graviter affectum, humi prostratum lacrymas fudisse uberrimas constat ex *Philostrati* Epist. XXVI. ex cujus verbis fuerunt qui comoediam Menandri *Polemonem* elicerent. Perperam; nam fabulae titulus fuit ἡ Περικειρομένη, ut recte vidit cl. *Boettiger* in Exc. II. ad Eunuch. p. 59. sq. qui nostri Epigrammatis non immemor fuit. Praeterea τὴν Περικειρομένην nihil diversam fuisse a Ῥαπιζομένῃ multis argumentis eleganter docuit *Huschkius* V. Cl. in Anal. crit. c. VII. p. 171. sqq. — V. 1. τὸν σοβαρὸν Πολέμ. *Philostrat*. l. c. Οὔτε ὁ τοῦ Μενάνδρου Πολέμων καλὸν μειράκιον περιέκειρεν, ἀλλ' αἰχμαλώτου μὲν ἐρωμένης κατετόλμησεν ὀργισθεὶς, ἣν οὔτε αὐτὸς ἀποκείρας ἠνέσχετο· κλαίει γοῦν καταπεσὼν καὶ μεταγινώσκει τῷ φόνῳ τῶν τριχῶν. Ad hunc hominem inprimis ejusque in illa fabula partes respexisse *Tibullum* I. El. X. 53. acute suspicatur *Huschkius*:

Sed Veneris tunc bella calent; scissosque capillos
Femina perfractas conqueriturque fores.
Flet teneras subtusa genas; sed victor et ipse
Flet, sibi dementes tam valuisse manus.

— V. 2. γλυκερᾶς. Vat. Cod. unde Γλυκέρας fecit *Jos. Scaliger*, vertens: *Quod Polemo ille facit, Glyceres qui conjugis aufert In thymela crines, docte Menandre, tua;* quod *Fabricium* Bibl. Gr. T. II. p. 467. in errorem induxit. Vide *Huschke* l. c. p. 183. sq. — V. 5. καὶ τραγικοῖς. rem comicam in tragoediam vertit. — V. 6. μάστιξεν. Vulgo et Vat. Cod. — ¶. 39.] V. 7. Quod enim tantum flagitium Rhodanthe commisit, si eam aerumnarum mearum miseruit? — V. 9. Mire ab hujus distichi sensu aberravit *Scaliger*, qui vertit: *Exsculpens*

Digitized by Google

oculos radicitus ambo Invidiae informes duxit in ore notas. Quanto rectius summus *Grotius*: *Nos quoque divisit ferus ille, nec ora tueri Mutua fert: tantus pectora livor habet.* — Partem hujus distichi *Suidas* profert in αἴθοπα T. I. p. 647. — V. 11. In marg. Vat. Cod. haec nota legitur: θαυμαστὴ ἡ τοῦ ἐπιγράμματος ἔννοια ἐκ τῶν δραμάτων Μενάνδρου. Ad titulos fabularum *Menandri* respici, ut in Ep. *Frontonis* II. (Anim. T. II. P. III. p. 11. sq.) non fugerat auctorem hujus scholii, non magis ac *Wesseling.* in Diss. Herod. p. 160. et *Grotium.* Primus tamen haec sibi observasse videbatur *Toup.* Ep. Crit. p. 28. — Μισούμενος. In hac fabula partes primariae erant militis gloriosi, puellae, quam deperibat, odiosi. Vide *Liban.* Decl. XXXI. Tom. I. p. 701. cujus locum excitavit *Boettiger.* l. c. p. 55. — Δύσκολος, morosus et tristis, nec sibi, nec aliis aequus. Hujus hominis mores et animum ob oculos nobis ponit *Julian.* in Misop. p. 342. A. οὕτω μὲν οὖν ἐγὼ ἐν Κελτοῖς, κατὰ τὸν τοῦ Μενάνδρου Δύσκολον, αὐτὸς ἐμαυτῷ πόνους προσετίθουν. et p. 349. C. πόλει γὰρ προσιὼν ἐλευθέρᾳ, τὸν αὐχμὸν τῶν τριχῶν οὐκ ἀνεχομένη, ὥσπερ οἱ κουρέων ἀποροῦντες, ἄκαρτος καὶ βαθυγένειος εἰσέδραμον. ἐνόμισας ἂν Σμικρίνην ὁρᾶν, ἢ Θρασυλέοντα, δύσκολον πρεσβύτην ἢ στρατιώτην ἀνόητον. Ante δύσκολον videtur ἢ inferendum esse. — V. 12. τὴν περικειμένην. Vat. Cod. a pr. m.

XV. Vat. Cod. p. 121. Planud. p. 453. St. 589. W. Ad Cleobulum eundem, qui Rhodanthen totonderat et verberibus affecerat. — V. 1. Quamvis nunc, senex factus, ad amorem friges, inique tamen agis, quod in juniores tam crudeliter consulis. — κατεύνασε. ἐπεὶ χόλον εὔνασε Μίνως. *Apollon. Rhod.* III. 1000. γόον εὔνασον. *Coluth.* 329. ex *Homeri* Odyss. δ. 758. *Anacr.* Od. XLI. 9. δι' ὃν ἀμπαύεται Λύπα, Δι' ὃν εὐνάζετ' Ἀνία. Eodem sensu, quo παύειν, frequentius occurrit κοιμᾶν et κοιμίζειν. φύλλον, ᾧ κοιμῶ τόδ' ἕλκος. *Soph.* Phil. 651. Vide ad *Me-*

Digitized by Google

leagri Ep. VI. T. I. P. I. p. 22. — θαλυκρόν. διάπυρον. *Suid.* T. II. p. 163. ubi hujus diſtichi pars laudatur. In marg. Wech. γρ. καὶ θαλυκτόν· ex Ed. Flor. pr. Majoris momenti eſt, quamvis vulgatae non praeferenda, lectio marg. Vat. Cod. γρ. μειλιχρόν. — V. 3 ἐπὶ γυιοὺς et mox ἐπ' οἶκτ. Vat. Cod. — V. 5. ξυνοῖς. de ejusmodi rebus, quibus omnes ſunt obnoxii. — V. 6. „Ludit in „oppoſita ſignificatione nominum ἀντίπατρος et ἀντίπαλος, „quorum prius in codd. junctim ſcriptum editiones „male diviſim exhibent." *Br.* Edd. ante Steph. omnes ἀντίπατρος, quod primum *Brodaeo* vitii ſuſpectum fuit.

XVI. Vat. Cod. p. 129. Plan. p. 462. St. 600. W. Rogat puellam, ut ſibi e poculo propinet et ſic oſcula mittat. Vide ad *Meleagr.* Ep. X. Nulla fere eſt fabula amatoria, ubi non idem luſus occurrat. — V. 1. „μεθύσσῃ. Sic recte in duobus Planudeae codd." *Br.* Vulgo μεθύσσῃ. — V. 5. πορθμεύει. Cf. Ep. VI. 8. — V. 6. ἔλαβεν. Vat. Cod.

XVII. Vat. Cod. p. 130. Plan. p. 462. St. 600. W. Puella ad lucernam, ne inauſpicatis ominibus amantem retineat. — V. 1. laudat *Suid.* in μύκητα T. II. p. 586. μύκητα appellabant fungos in ellychnio naſcentes, quos pluviam portendere exiſtimabant. Vide *Annam Fabri* ad Callim. fr. 364. *Bentlej.* ibid. fr. XLVII. p. 342. *Interpp. Appuleji* Metam. II. p. 117. et omnino de lychnomagia *Bulenger.* L. III. 32. — ἐγείρῃς Vat. Cod. a man. ſec. — V. 3. Lucerna exſtincta Leandrum fluctibus tradidit, unde eam amantibus invidere apparet. Hinc προδότης λύχνος ap. *Antip. Theſſ.* Ep. LIV. ἄπιστος ap. *Muſae.* v. 329. — ὅτ' ἠρῶ. Vat. Cod. ὅτ' ἠρώ. edd. vett. excepta ed. pr. Flor. quae ὅθ' ἠρώ exhibet. — V. 4. ἤρμοσε, ἑαυτὴν ſcil. — Reliqua effari non audet, ne malum omen faciat. — ἐᾷ. Vat. Cod. — ¶. 40.] V. 5. καὶ πείθομαι. Vulgo et in Vat. Cod. — Te Vulcano ſa-

Digitized by Google

cram esse inde apparet, quod Veneri subiniquam te praebens domini zelotypiae blandiris. — V. 6. „χα„λέπτων Κύπριδα. Sic recte Vat. membr. i. e. βλάπτων. „χαλέπτειν τινὰ et χαλέπτεσθαί τινι.“ *Br.* Vulgo Κύπριδι, quod nec ipsum repudiandum. *Bion* XVII. 2. τίπτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις.

XVIII. Vat. Cod. p. 131. Planud. p. 462. St. 601. W. — V. 1. in marg. Vat. Cod. γρ. καλή. quod sequ. vers. structura non patitur. Ap. *Aristaenetum* mulier adolescentis amore inflammata ad ancillam: ὁποῖον δοκῶ σοι νεανίσκον ποθεῖν; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καλὸν, ἀλλ' ἐρῶσα τυχὸν σφάλλομαι περὶ τὴν κρίσιν τοῦ ποθουμένου, καὶ ἔρωτι πλανῶμαι τὴν ὄψιν. L. I. XI. p. 28. Nam amantibus saepe τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται. *Theocr.* VI. — *Xenoph. Ephes.* I. 4. p. 7. καλὴ παρθένος· τί δέ; τοῖς σοῖς ὀφθαλμοῖς εὔμορφος Ἀνθία. — V. 6. ἀμφαδίην. non justas nuptias, sed clandestinum et furtivum amorem quaero. ὑποκλεπτομένην. Noster Ep. XCIII. λέκτρον ὑποκλέπτων ἀλλοτρίης ἀλόχου. *Musaeus* v. 182. οὐ δύνασαι σκοτόεσσαν ὑποκλέπτειν Ἀφροδίτην. — V. 8. Scr. ὅττι. — Justas nuptias te fugere intelligo, quia puella non satis dotata est. — V. 9. ἔγνων. Vat. Cod. male. — ἐφείσαο. Is, cujus haec verba sunt, cum amicum rationes tam accurate subducentem videat, recte concludit, amorem, quo se laborare dicat, verum amorem non esse.

XIX. Vat. Cod. p. 134. Plan. p. 463. St. 602. W. Puellam interrogat, num iisdem, quibus ipse, ignibus calescat. — V. 2. Ex pleniore exemplari notarum *Huetii* haec profert V. Cl. *Chardon de la Rochette* Mag. Encycl. VI. An. T. I. nr. 3. p. 315. „ναύαλέοις. oculis „somno non perfusis. V. 5. ἀμέγαρτε. invidia carens. „Respicit tempus illud, quo ipsa passim amabit, jam „vetula, cujus pulchritudini nemo invidebit.“ ξηραὶ κόραι sunt ap. *Eurip.* Orest. 389. *Aeschyl.* VII. adv. Theb.

702. — V. 3. ἔχεις ὕπνον. Ed. Flor. — V. 4. λόγος. Vide Intrpp. *Theocriti* XIV. 48. et de similibus loquendi formulis *Valcken.* ad *Herod.* p. 172. 83. — V. 5. Conf. not. ad *Asclepiad.* Ep. XVIII. 4. et ad *Straton.* Ep. XXXV. 5. — V. 7. 8. laudat *Suidas* in παλίγκοτος T. III. p. 9. ubi ἰχθαίρειν, ut in Vat. Cod. ubi tamen ν in rasura est. — Maligna quidem Venus quoad reliqua, sed unum habet, quod placeat, quod superbas mulieres odit. *Tibull.* I. 8. 96. *Oderunt, moneo, Pholoë, fastidia Divi.* *Horat.* III. Od. 10. 9. *Ingratam Veneri pone superbiam.* *Aristaen* L. II. 1. p. 72. οἶσθα δὲ, ὅσον Ἔρως ἀντιστρατεύειν τοῖς ὑπερηφανοῦσι φιλεῖ.

XX. Vat. Cod. p. 134. Planud. p. 463. St. 602. W. In puellam, vetulam quidem, sed formosam et amabilem. Expressum ex *Rufini* Ep. VIII. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in ῥαδινή T. III. p. 250. — γήραος οὐδῷ. Homericum Il. ω. 487. — V. 3. θέλγειν. Vat. Cod. et Flor. ed. pr. Comparavit *Toupius* in Cur. Nov. p. 251. Aeschylea ap. *Antig. Caryst.* H. Mir. p. 94. νέας γυναικὸς οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων Ὀφθαλμὸς, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη. — V. 4. ἡ δεκάς. *numerus* simpliciter. Vide *Markland.* ad *Eurip.* Suppl. v. 219. — ¶. 41.] V. 5. φρύαγμα τὸ παιδικὸν *juvenilis superbia.* Infra Ep. LXV. ποῦ τὸ φρύαγμα τὸ τηλίκον.

XXI. Vat. Cod. p. 135. Planud. p. 464. St. 603. W. Dolum poëta enarrat, quo puellae erga se animum exploraverit. — V. 2. σπείραζον. Vat. Cod. (ex ἐπείραζον ortum.) — V. 3. τινά που χθόνα. Vulgo. „Emendationem hujus versus sententia omnino requirit: τίν', ἔφην, „χθόνα, pro τινά που χθόνα, quam, si bene recordor, Reiskio „debeo." *Br.* In schedis *Reiskii* nihil notatum. — κούρα. Vat. Cod. — *Terent.* Eunuch. II. 1. 107. *Rus ibo: ibi hoc me macerabo biduum — Noctes diesque me ames, me desideres, Me somnies, me exspectes, de me cogites.*

Digitized by Google

tes. — V. 4. „Vulgo legitur λέξω (in marg. λέξας) ἡμε„τέρου. Vox λέξω in tribus Planudeae codd. deest, vacuo „relicto spatio. ἄρτιπος Salmasius reposuit, e Vat. pro„cul dubio membrana." *Br.* ἄρτιπος. (sic membr.) proprie ἀρτίπους, *pedibus valens*, tum omnino *integer*. Vid. *Eustath.* ad Od. Θ. p. 312. 21. *sanus* est infra Ep. LV. 5. — V. 5. μέγα στονάχησε. Vulgo et in Vat. Cod. — καὶ ἥλατο. doloris signum. *Theocrit.* Eid. XIX. ὁ δ' ἄλγεε καὶ χέρ' ἐφύσση, Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο. — V. 6. βότρυν κόμης. cincinnos artificiose compositos. Vid. *Salmas.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 399. et ad *Solin.* p. 536. F. et quae ipsi notavimus ad *Christodori* Ecphr. v. 91. T. II. P. III. p. 308. — V. 7. ἱκέτευεν. Vat. Cod. — ἐγὼ δέ. ex *Theocrit.* Eid. VII. 38. ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής. — V. 8. ὄμματι θρυπτομένῳ. oculis facilem et pronum animum dissimulantibus. Qui delicias faciunt et cum contemtu quodam se, quod faciunt, invito animo et unice in alterius gratiam facere significant, dicuntur θρύπτεσθαι. Unde hoc verbum nonnunquam *contemnendi* sensum induit. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 447. Nonnunquam *fingendi* et *dissimulandi* significationem habet, sensu admodum cognato verbo ἀκκίζεσθαι. Sic *Plato* in Phaedro p. 282. δεομένου δὲ λέγειν τοῦ τῶν λόγων ἐραστοῦ ἐθρύπτετο, ὡς δὴ οὐκ ἐπιθυμῶν λέγειν. quem bene illustravit *F. T. Lenzius* in Act. Traject. T. II. p. 296. *Themist.* Or. XXI. p. 246. B. πάλιν γὰρ σοφιστὴς ἂν ἦν, τοιούτους ἐπιστάμενος λόγους, δι' ὧν ἐθρυπτόμην ἂν τοὔνομα ἐξαρνούμενος. — „μένων. Sic olim scriptum fuisse suadent codd. quo„rum alii μένον, alii μόνον." *Br.* μόνον probat *Dorvill.* l. c. et sic Vat. Cod. *Reiskius* μόλις suspicabatur; non male. Vulgo μένειν legitur, quod nec ipsum ineptum est. — V. 9. „πάντων. Supra correctum in membranis πάντως. „Rectum est prius. Subauditur μᾶλλον. τὸ γὰρ μᾶλλον πάν„των ἀνύσαι μενέαινον." *Br.* Vulgo post ἀνύσαι male distinguitur, quod emendatum in edit. Cl. *de Bosch.* Vertit

Digitized by Google

Grotius: Fortunatus amans ego sum: pro munere magno Expensum, volui sponte quod ipse, tuli.

XXII. Vat. Cod. p. 138. Planud. p. 465. St. 605, W. Pro continuatione praecedentis historiae habendum est. Poëta cum, felici strategematis sui successu elatus, se omnia in puellam posse censeret, mox eam mutatam inveniens vela contrahere cogitur. Cf. Ep. *Pauli Silent.* XXXV. — V. 4. τῆς τάχα κερδαλέης. quae in eo, quod de peregrinatione mea lamentabatur, fortasse ficta erat et simulata. — V. 6. ὥσπερ. quasi eam pristinae indulgentiae poeniteret. — V. 7. Haec manifeste respiciunt praecedens Epigr. v. 7. 8. — ἦ βραδ. Vat. Cod. male. — V. 8. ἀερσιπότης. ἀείρεσθαι δέ ἐστι τὸ εἰς ἀέρα κουφίζεσθαι, ἀφ᾽ οὗ καὶ ἀερσιπότητος ἀράχνης παρὰ Ἡσιόδῳ. *Eustath.* ad Il. p. 318. 52. *Crinagor.* Ep. XXXIII. κεναῖς ἐπὶ ἐλπίσι, θυμέ, Πωτηθεὶς ψυχρῶν ἀσσοτάτω νεφέων. ubi similia dedi. — V. 9. πάντα δ᾽ ἔναλλα γένοντο. Ex *Theocr.* Eid. I. 134.

XXIII. Vat. Cod. p. 138. Plan. p. 465. St. 604. W. Puella de misera mulierum conditione conqueritur, virorum sortem longe praeferendam esse judicans. — V. 1. 2. profert *Suidas* in ἀταλῆσιν T. I. p. 366. et in ἠΐθεος T. II. p. 48. — ἀταλοψύχοις. ταῖς ἀτηλὴν ψυχὴν ἢ ἠπίαν καὶ ἀταλὴν ἐχούσαις. *Schol.* Wech. — V. 2. ἔχραε. ἐπέσκηψε, ἢ ἐπεβάρησεν ἢ μετὰ βλάβης ἐπῆλθεν. *Schol.* ad *Homer.* Od. ε. 396. στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων. — ¶. 42.] V. 3. In his obversabatur fortasse poëtae locus *Callimachi* Fr. LXVII. p. 440. passim nuper tentatus. Vide *Huschke* in Epist. ad Santen. p. 31. et in Anal. crit. p. 59. *Aristaenet.* L. I. Ep. 16. ἅπας γὰρ δι᾽ ὁτιοῦν ἀχθόμενος τὴν ψυχήν, τὸ λυποῦν ἐκλαλῶν, ἐπικουφίζει τῆς ἀδημονίας (sive ἀνίας) τὸ βάρος. *Propert.* I. El. IX. 33. *Quare, ni pudor est, quam primum errata fatere. Dicere, quo pereas, saepe in amore levat.* — V. 6. γραφίδων χρώμασι ῥεμβόμενοι. i. e. γραφίσιν, ut Ep. XCV. 8. Supplenda praepositio: *va-*

Digitized by Google

gantur per pictas imagines, iisque oculos pascunt. Ne haec nimis jejune interposita videantur, cogita de tabulis pictis, amatorium aliquod argumentum repraesentantibus. Vide inprimis *Burmannum* ad *Propert.* L. II. 5. p. 251.

XXIV. Vat. Cod. p. 517. Plan. p. 177. St. 259. W. Vivida vindemiarum descriptio. — V. 2. βακχευτὴν ῥυθμόν. Uvarum calcatio χορεία vocatur ap. *Qu. Maecium* Ep. XI. quod ad certam mensuram fiebat. Vide Animadv. T. II. P. II. p. 223. quibus adde locum, cum nostro carmine inprimis comparandum, in *Nonni* Dionys. XII. p. 348. et *Anacr.* Od. LII. — ῥυθμὸν ἀνεπλέκομεν, recte de iis, qui junctis manibus saltant: *pars brachia nectit, Et viridem celeri ter pede pulsat humum. Ovid.* VI. Fast. 329. De cantantibus χέειν ῥυθμὸν dicitur in Ithyphallorum versibus ap. *Athen.* XIV. p. 622. C. Σοὶ, Βάκχε, τάνδε μοῦσαν ἀγλαΐζομεν, Ἁπλοῦν ῥυθμὸν χέοντες αἰόλῳ μέλει, Καινὰν (sic lego pro καὶ μάν) ἀπαρθένευτον. — V. 4. νῆχετ' ὑπέρ. Vat. Cod. — V. 5. ἀρυσσάμενοι. Vulgo et Vat. Cod. Sic *Nonnus* l. c. καὶ βοέοις ἀρύοντο κεράεσιν ἀντὶ κυπέλλων. — σχέδιον. ἐκ τοῦ ἑτοίμου. *Suid.* T. III. p. 429. — ἤνομεν omnes edd. ante *Steph.* qui ᾔνομεν dedit, ut est etiam in Vat. Cod. Recte. Est enim a verbo ἄνω, quod pro ἀνύειν veteres dixerunt. Odyss. γ. fin. ἦνον ὁδὸν, i. e. ἤνυον, διήρχοντο. *Pindar.* Ol. VIII. 10. ἄνεται δὲ πρὸς χάριν. ἀνύεται. *Schol.* Verbum ἀνύειν cum participio eleganter jungitur. — V. 6. θερμῶν. neque calidam desiderabamus, qua mustum temperaret. De calidae usu dedimus nonnulla ad *Eutolmii* Ep. II. — V. 8. μαρμαρυγῇ. Vulgo. κατηγλάισεν. Vat. Cod. — V. 9. ἐκδεδόνηντο. *Nonn.* l. c. ἄλλος ἀνεσκίρτησε μέθης δεδονημένος οἴστρῳ. De translato hujus verbi usu dedi nonnulla in Praef. ad Bion. et Moschi Eid. p. XXII. — V. 11. Vini quidem largiter nobis facta est copia; Venere autem nonnisi spe fruebamur. — V. 12. τοῖς δ' ἀρ. Vat. Cod. — In

Digitized by Google

praeced. vſ. verbis ὁ μὲν εἶρπε παρὰ ποσὶν ἄφθονος ἡμῖν *Agathiae* obverſabatur fortaſſe *Theocrit.* Eid. VII. 144. ὄχναι μὲν πὰρ ποσσί, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο.

XXV. Vat. Cod. p. 136. Plan. p. 464. St. 603. W. Conqueritur poëta de amici amataeque puellae abſentia, quae ipſum fructu amoeniſſimi loci privet. In lemmate πέραν τῆς Ἀσίας eſt *pars Aſiae CPoli oppoſita.* Ibi *Agathias* degebat in ſuburbano amoeniſſimo *per ferias fori et tribunalium;* hoc enim verba διὰ τὰ λύσιμα τῶν νόμων ſignificare videntur. Sed ſic difficultas oritur ex v. 11. ubi poëta ſe a θεσμοῖς impediri et retineri ait. Officia juriſconſulti ſive judicis intelligenda eſſe, apparet ex Ep. *Silent.* XLII. ubi ad hoc carmen reſpondet. Dicendum igitur, Agathiam, judicis officio in Aſia fungentem, ex provincia abire non potuiſſe, quamvis nihil prohibebat, quo minus ferias in ſuburbano transigeret. — V. 1. 2. Integrum hoc diſtichon profert *Suidas* in ὀράμνους T. II. p. 706. — φυλλὰς εὔκαρπος, *arbores frugiferae.* — V. 4. δροσερῶν ὀρταλίχων, tenellorum pullorum matres. Vide Anim. T. II. P. I. p. 245. — V. 6. τρυχαλέαις. edd. ante Steph. ἐνδιάουσα. revocatum ex Ed. Flor. pr. Vat. Cod. et quatuor Planudeis. Vulgo ἐνδιάγουσα. In tota hac amoeni loci deſcriptione *Agathias* expreſſit *Theocritum* Eid. VII. 138.:

Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἁ δ' ὀλολυγὼν
τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις,
ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών.

De *acanthide* quaedam tradit *Scholiaſtes* ad hunc locum, quorum pars ducta eſt ex *Ariſtotel.* H. A. VIII. 3. φωνὴν μέντοι λιγυρὰν ἔχουσι. Avis diverſa a carduele, cum qua vulgo confunditur. — Quae ſit ἡ ὀλολυγών, non ſatis conſtat. Nomen ipſum ab ὀλολύζειν derivandum diverſae

Digitized by Google

naturae animalibus convenire potuit. Vide *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 942. Ap. *Aelian.* H. A. VI. 19. τοῖς ἐνύδροις annumeratur ἡ ὀλολυγών, ubi *Schneiderus* animadvertit, hoc vocabulum ap. *Ariſtotel.* H. A. IV. 9. de voce ranae aquaticae uſurpari, non de ipſa rana. Contra *Plinius* H. N. XI. 38. *ranis prima lingua cohaeret, intima abſoluta a gutture, qua vocem mittunt mares, cum vocantur ololygones.* Ap. *Aratum* Phaen. 948. ἡ τρύζει ὀρθρινὸν ἐρημαίη ὀλολυγών, veteres interpretes dubitabant, avisne an rana intelligenda eſſet; ranam viridem, quam *Cicero acredulam* appellat, ſignificari cenſet *Schneiderus* in Specim. I. Phyſiol. p. 26. Adde *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 430. Commemoratur ἡ ὀλολυγών, ſed obſcurum, quo ſenſu, in fragmento *Eubuli* ap. *Athen.* XV. p. 679. B. quod ſic corrigendum videtur:

ὦ μακαρῖτις, ἔχουσ' ἐν δώματι
στρούθιον, αἰθροφόρητον, λεπτότα-
τον, περινύμφιον, εὔτριχα,
κισσὸς ὅπως καλάμῳ περιφύεται,
αὐξόμενος ἔαρος
ὀλολυγόνος ἔρωτι κατατετηκώς.

— τρύζει. *Euſtath.* ad Il. ι. p. 651. 7. ἔστι τρύζειν τὸ πολυλογεῖν ἢ πολυφωνεῖν, ἐξ οὗ καὶ τρυγών. quem locum explicat *Valcken.* ad Adon. p. 379. C. Vide eundem ad *Herodot.* L. III. p. 252. 96. — ¶. 43.] V. 7. Ad ἥδιον ἢ ſubintell. μᾶλλον, quod in tali conſtructione nonnunquam omitti notavimus ad *Meleagr.* Ep. CVI. (T. I. P. I. p. 117.) quem expreſſit Noſter: Ναὶ τὸν Ἔρωτα, θέλω τὸ παρ' οὔασιν Ἡλιοδώρας φθέγμα κλύειν ἢ τᾶς Λατοΐδεω κιθάρας. — V. 8. »Cod. Vat. κρούσματα. quod et hîc »etiam, ut in *Theaet. Schol.* I. 4. recipi potuiſſet.« *Br.* — V. 10. δάμαλις et δορκαλὶς *Agathiae* vocatur puella, cujus amore tenetur. Similiter *Anacr.* ap. *Athen.* IX. p. 396. D. puellam cum νεβρῷ νεοθηλεῖ comparat; et Od. LXI. 1, eandem πῶλον Θρηϊκίην vocat. — V. 9. περισμύ-

χουσι μελῆδόνες. κῆρ ἄχεϊ σμύχουσα. *Apollon. Rb.* III. 446. ἔνδοθι δ' αἰεὶ τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα. Id. III. 761. Sed multis hoc verbum, de coeco amoris igne usurpatum, illustravit exemplis *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 429. ed. Bip. — ἀλλά με. Vulgo et in Vat. Cod.

XXVI. Vat. Cod. p. 515. Plan. p. 176. St. 256. W. In senem quendam Oenopionem, qui potando juvenes vinçebat. — V. 1. Pro σεσάλακτο *Jos. Scaliger* in not. msc. emendavit λελάκτο, parum feliciter. Neque enim emendatione opus est. *Leonid. Tar.* Ep. XXXVII. πρέσβυν Ἀνακρείοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἴνῳ θάσο. ubi plura hujus locutionis exempla contuli T. I. P. II. p. 95. — V. 3. Se ipsum increpabat, quando manus vinum e poculo haurire cessabat. ἀφυσσαμένῃ. Ed. pr. Flor. — V. 6. Ἐπιπινόμενας. Ald. 1. — Juvenes pocula Oenopionis ne numerare quidem poterant. — V. 8. γέρων. Vat. Cod. καὶ omittit Ed. pr. Flor. et Ald. 1. — ζῆθι. *vive*, i. e. vita fruere. *Martial.* V. 69. *Cras te victurum, cras dicis, Postume, semper. – Cras vives: hodie jam vivere, Postume, serum est. Ille sapit, quisque, Postume, vixit heri. Lusus* in Priap. CXXVI. *Ergo vivamus, dum licet esse bene.* Vide *Burm.* ad Anth. L. T. I. p. 304. et not. ad Ep. ἀδέσπ. CCXLII. — V. 8. Respicitur versus *Homeri* Il. Θ. 102. ubi Diomedes ad Nestorem, ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί.

XXVII. Vat. Cod. p. 155. Plan. p. 417. St. 552. W. Eurynome, Baccha, instrumenta sacrorum deo, cui olim fuerat operata, dedicat, postquam in Veneris castra transire constituit. — V. 1. 2. Laudat hoc distichon *Suidas* T. I. p. 419. in Βασσαρίς, quod secundum Lexicographum ἑταίραν, πόρνην significat. Male. Derivatum vocabulum a voce Thracia βασσαρὶς, i. e. ἀλώπηξ, quia mulieres Bacchicae, ut hinnuleorum, sic vulpium quoque pelles gestabant. Vide *Meurs.* ad *Lycophr.* p. 342. — ταύρων. Adumbrata sunt haec ad ductum *Euripidis* in

Bacch. 726. ſqq. *ταῦροι δ' ὑβρισταὶ κεἰς κέρας θυμούμενοι Τοπρόσθεν, ἐσφάλλοντο πρὸς γαῖαν δέμας, Μυριάσι χειρῶν ἀγόμενοι νεανίδων.* In ſq. diſticho autem *Agathiae* obverſabatur imago Agaves, Penthei caput, quod ipſa pro leonis capite habebat, in thyrſo gerentis. Ibid. v. 1137. *κρᾶτα δ' ἄθλιον – Πήξασ' ἐπ' ἄκρον θύρσον, ὡς ὀρεστέρου φέρει λέοντος – θήρᾳ δυσπότμῳ γαυρουμένη.* Cf. *Philoſtrati* Imag. I. 18. p. 790. — V. 4. laudat *Suid.* T. I. p. 372. *ἀτλήτῳ. ἀνυπομονήτῳ.* *Schol. Homer.* Il. ι. 3. leonis, cujus impetum haud facile ſuſtineas. — V. 5. *Suid.* in *ἰλήκοις* T. II. p. 114. — *Διόνυσσε.* Vat. Cod. — V. 6. *Κύπριδι βακχεύειν.* Veneris orgia celebrare. *Quicquid vehementius commovetur, bacchari voluerunt. Nonius* in *Bacchari.* — *ἔρωτος βάκχους* cum ſimilibus illuſtravit *Cuper.* in Obſſ. L. III. p. 310. — V. 7. 8. ap. *Suid.* T. III. p. 265. in *ῥόπτρον*, quod h. l. *tympanum* eſt, ut ap. *Phalaec.* Ep. III. *κορυβαντείων ἰαχήματα χάλκεα ῥόπτρων.* — V. 8. *χρ. σπατάλῃ.* *aureis armillis.* *χρυσόδετος* pro *χρύσεος* ſimpliciter, ut in *Eurip.* Phoen. 812. *χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον.* Similiter *μελάνδετος* pro *μέλας.* Vide *Abreſch.* ad *Aeſch.* T. I. p. 72.

XXVIII. Vat. Cod. p. 170. Planud. p. 436. St. 570. W. Cleonicus, piſcator et venator, Pani, utriusque venationis praeſidi, caprum immolat. — V. 2. „*ἄνθετο.* pro *ἄγετο* repoſui. In veteribus Codd. ſcriptum: „*τὸν τράγον ὡ δὶς σᾶς ἄγετ' ἀθηροσύνας.*“ *Br.* Vulgo *ἐκ δισσᾶς ἄγετο θηρ.* quod primum in ed. Aſcenſ. reperitur, quam Steph. ſequitur. In Flor. et tribus Aldinis *ὡδὶς σᾶς ἄγετ' ἀθηροσύνας,* quod et Vat. Cod. praebet. Hanc lectionem ſi comparaveris cum verbis *Suidae* T. II. p. 42. in *ἡγέτης· ὁ ἡγεμών· ὦ δισσαῖν ἀγέτα θηροσύναιν,* non dubitabis, aut hanc ipſam lectionem revocandam, aut ſcribendum eſſe:

ὦ δισσᾶς ἀγέτα θηροσύνας.

quae verba usque ad σαγηνοβόλων v. 6. pro parenthesi habenda sunt. Et sic jamdudum emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. et nuper etiam sagacissimus *Porson* in Append. Notar. ad Jo. Toupii Opera crit. T. IV. p. 501. — ¶. 44.] V. 3. Καστορίδων. Vide *Kuster.* ad *Suidam* v. T. II. p. 250. ubi *Agathiae* versus glossa oneratus legitur: Σοὶ γὰρ Καστορίδων ὑλακὰ κυνῶν εὔαδε. rectius in τρίστομος T. III. p. 506. ubi tamen Καστορίδος legitur. — αἰχμῇ. Vat. Cod. — V. 4. λαγωσφαγίης. Vat. Cod. — V. 5. καλαμευτὰς κάμνων. piscator opus faciens. Male *Brodaeus* καλ. κανὼν conjecit: *calamus piscatorius.* — V. 8. „ἐξε„σόβει. Sic Vat. membr. et Planudeae codd. duo." *Br.* Eandem lectionem servavit *Suidas* in ἐξεσόβησα T. I. p. 767. Hoc verbum obliteratum in *Anacr.* Od. XXXIII. 9., reliquis omnibus conjecturis posthabitis, revocavit *Brunckius.* Fortasse etiam ap. *Theocrit.* Eid. XIII. 48. vulgata lectio παιδίων γὰρ ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψε, ubi Cod. quidam ἐξεφόβησεν exhibet, mutanda in ἐξεσόβησεν. Sed de his olim in Praef. ad Bion. et Mosch. p. XXIII.

XXIX. Vat. Cod. p. 146. Planud. p. 440. St. 574. W. Pani Charicles hircum dicat. — V. 1. laudat *Suidas* in δικραίρῳ T. I. p. 589. δικέρῳ. Vat. Cod. — Pan δίκραιρος, *binis cornibus instructus;* de his et similibus vocibus vide *Dorvill.* in Vann. crit. p. 367. ad *Charit.* p. 614. — V. 2. ἴξαλος. Vide ad *Simmiae Rhod.* Ep. I. Hoc loco non peculiare quoddam hircorum genus, sed, ut ex apposito εὐσκάρθμῳ apparet, πηδητικὸς hircus intelligi debet. *Hesych.*: ἰξάλου. πηδητικοῦ. ὀξέος. ἀπὸ τοῦ ἶξαι καὶ τοῦ ἅλλεσθαι. δηλοῖ δὲ καὶ ὀξέως ἁλλομένου. — λόχμιον ὑλοβάταν. πρυτέστι δασύν. *Suid.* T. II. p. 462. Veram lectionem idem habet in ἴξαλος T. II. p. 119. ubi hic vs. cum duobus sequentibus laudatur. — V. 3. λάσιον παρὰ πρῶνα Χαρικλῆς ἄνθετο τόνδε τράγον. legitur ap. *Suidam* in πρῶνες T. III. p. 217. qui tamen loco supra laudato, et in

Digitized by Google

κνακὸν T. II. p. 333. vulgatam lectionem exhibet. λάσιος πρὼν est scopulus hirsutus, arbustis obumbratus. — V. 4. κνακόν. Vide *Intrpp. Theocriti* Eid. III. 5. VII. 16. Ceterum *Wakefield* in Silv. crit. T. II. p. 145. acute emendavit: ὑπηνήτᾳ. *Homer.* Il. ω. 348. πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη.

XXX. Vat. Cod. p. 148. Plan. p. 418. St. 553. W. Callimenes agricola, post novale ad sementem proscissum, Cereri instrumenta quaedam dedicat, alia post messem promittens. — V. 2. „ταυροδέτιν. praeter Vat. „habent etiam Planudeae codd." *Br.* Vulgo ταυροδέτην. Lora videntur significari, quibus jugum alligabatur. ὑπαυχενίην Vat. Cod. (*Dorvill.* ad *Charit.* p. 240.) quod praetulerim equidem. — V. 3. ἄκαινα. stimulus; proprie ῥάβδος ποιμενικὴ secundum *Schol. Apollon. Rhod.* III. 1322. Multa de vocis origine disputat *Etym. M.* — ἐχέτλη est *dentale;* lignum, in quod vomer includitur clavoque firmatur. Hunc clavum intellexit *Agathias* ἐχετλήεντα γόμφον. Vide *Graevium* de aratri partibus disputantem in Lectt. Hesiod. c. X. — V. 5. εὐαρότρου. Vulgo. Nostrum probatur auctoritate *Dorvillii* ad *Charit.* p. 240. qui tamen falso dicit, sic in Vat. Cod. legi. Ibi enim est εὐαρότρου. — ὀργὰς omnis terra frugibus procreandis idonea. Vocem illustrans *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 195. *Callimachi* locum excitat ap. *Etym. M.* p. 629. ubi ὀργὰς explicatur ἡ μελάγγειος καὶ ἔνυδρος γῆ. — ῥάχις autem h. l. nihil aliud quam νῶτον. *superficies.* — V. 6. „τὸν στάχυν ἀμῆσαι. Sic recte vetus membrana. Foeda in „Planudea menda τὸν στάχυν κομίσαι." *Br.* Vide *Dorvill.* l. c. qui comparat Ep. *Nicarchi* Ep. IX. καὶ καλὸν ἀμῆσαι καρπὸν ἀπ' ἀσταχύων.

XXXI. Vat. Cod. p. 171. Plan. p. 417. St. 552. W. „Quaedam hujus carminis illustrarunt Casaubonus de „Poësi Satyr. p. 99. et Salmas. de Homonym. p. 4. In

Digitized by Google

„Vat. Cod. praefixum non eſt auctoris nomen: ſolius „Planudeae auctoritate tribuitur Agathiae.“ *Br.* Porphyris ornatum bacchicum, quo antea uſa fuerat, in Dionyſi templo dedicat. — V. 1. – 3. laudat *Suidas* v. ἀνέῤην T. I. p. 192. et in δίθυρσον T. I. p. 583. Altero hoc loco τὸ exhibet pro τοῦτο, et ἐβάκχευεν pro βάκχευεν. Partem vſ. 1. et 2. iterum laudat in λογχωτὸν T. II. p. 456. — Verba δίθυρσον λογχωτὸν vix recte accepit Grotius: *gemina cum cuſpide thyrſum.* Binos thyrſos nonnunquam gerebant Bacchae; qui cum proprie haſtae ſint, quarum cuſpides hederae ambiebant, appellantur λογχωτοὶ et una voce θυρσολόγχοι. De his egit *Salmaſ.* l. c. et ad *Solin.* p. 379. C. D. — V. 3. φοιτᾷν εἴς τινα proprie dicuntur diſcipuli, qui alicujus ſcholas frequentant; deinde eſt *colere.* *Aſclepiad.* Ep. XXII. αἱ Σάμιαι Βιττὼ καὶ Νάννιον εἰς Ἀφροδίτης φοιτᾷν τοῖς αὐτῆς οὐκ ἐθέλουσι νόμοις. Poëta, qui in Ep. ἀδεσπ. LII. ſcripſit, δαεὶς, ὅτι λάτρις ἔρωτος φοιτῶ – dicere poterat etiam, ὅτι εἰς ἔρωτος et εἰς ἔρωτα φοιτῶ. — V. 4. „Male in Planudea κισσῷ τὴν et „vſ. ſequ. ἀβροκόμη Διόνυσε.“ *Br.* κισσωτὴν praebet Vat. Cod. et *Suidas* in νεβρὶς T. II. p. 604. ubi etiam ἐναπτομένη legitur. In ſq. verſ. autem idem tuetur vulgatam v. ᾐωρημένῃ T. II. p. 65. — πρὸ παστάδος. *in templi veſtibulo.* Vide *Perſae* Epigr. II. T. II. P. I. p. 11. — V. 6. τὰ κάλλευς. Vat. Cod.

¶. 45.] *XXXII.* Vat. Cod. p. 151. Plan. p. 423. St. 557. W. Mulier poſt optatas nuptias et filii partum tribus deabus dona offert: Veneri nempe, cui maritum debebat, corollas; Palladi, cui caſtam juventutem dicaverat, cincinnos; Dianae denique, quae ipſi in puerperio opem tulerat, zonam. — πλοκαμῖδα. πλοκαμούς. *Theocrit.* XIII. 7. τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος. — V. 3. εὕρετο. Vulg. et in Vat. Cod.

XXXIII. Vat. Cod. p. 155. Planud. p. 418. St. 553. W. Anchiſes Veneri paucas canorum ſuorum re-

Digitized by Google

liquias dedicat. Elegans Epigramma. — V. 2. τὸ πρὶν, et ἔτρεχεν Vat. Cod. a pr. man. — Ἰδαίην ἠιόνα. *Theocrit.* Eid. XX. 34. οὐκ ἔγνω δ', ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βούτᾳ Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν. *Ovidius* Heroid. XVI. 201. *Phryx erat Anchises, volucrum cui mater Amorum Gaudet in Idaeis concubuisse jugis.* — V. 3. κόψας. Vat. Cod. a pr. m. — V. 4. ἡλικίης. Vat. Cod. et sic Plan. ἡλικίας est in Ed. Flor. pr. — V. 6. Aut juveniles mihi annos redde, aut senem factum eodem me, quo olim, amore complectere. — δύνασαι γάρ. Formulam solemnem in precibus illustravit *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 173. Bip. *Abresch.* ad *Aristaen.* p. 105. *N. Heinsius* ad *Valer. Flacc.* I. 13. et *Mitscherl.* ad *Horat.* T. II. p. 136.

XXXIV. Vat. Cod. p. 156. Planud. p. 425. St. 560. W. *Agathias* novem Daphniacorum suorum libros Veneri dedicat precibus adjectis. De Δαφνιακοῖς, opere erotico, vide *Suid.* in Ἀγαθίας T. I. p. 16. — V. 1.

„In Vat. scriptum Ἀγαθίας ἐννεὰς [Ἀγαθιὰς ἐ.] Emen„dabat Salmasius Ἀγαθήϊας, contra Analogiam. Bene „se vulgatum habet." *Br.* — V. 2. τεκτήνας. Iis, quae de translato usu verbi τέκτων et τεκτοσύνη scripsi ad *Nicarchi* Ep. XXXVIII. T. II. P. III. p. 46. adde notata *Spanhemii* ad *Aristoph.* Plut. 163. — V. 3. 4. laudat *Suidas* in Πιερία T. III. p. 112. ubi τοσσατίῳ πόθῳ legitur. — Vers. pr. τόσσον Vat. Cod. — V. 5. Fac, ut aut nullam aut facilem amet.

XXXV. Planud. p. 381. St. 519. W. Laudat Lysippum, quod Aesopi statuam fecerit, cujus docendi genus philosophorum praeceptis anteponendum sit. Aesopo statuam Athenis fuisse positam, dicit etiam *Phaedrus* in Epilog. L. II. 1. *Aesopo ingentem* (sive potius: *Aesopi ingenio*) *statuam posuere Attici, Servumque collocarunt aeterna in basi.* Eam Lysippi fuisse, ex hoc tantum

Digitized by Google

Epigr. conſtat. Vide *Fabric.* Bibl. Gr. T. I. p. 623. *Harl.* — V. 3. ἀνάγκην. Philoſophi conſenſum efficacibus argumentis extorquere, non blandis perſuaſionibus ſibi conciliare ſolent. Sententiae ſuae optimus interpres ipſe *Agathias* in Hiſtor. L. I. p. 2. ubi philoſophiam cum hiſtoria comparans, ἡ μέν, inquit, οἷά τις ἀστεμφὴς δέσποινα καὶ ἀθώπευτος κελεύει καὶ διατάττει, ὁποίων τε ἔχεσθαι καὶ ὁποῖα διαφεύγειν προσήκει, ὥσπερ τῷ πείθοντι καταμιγνῦσα τὴν ἀνάγκην. *Plato* in Theaet. c. 17. τὴν ἀνάγκην opponit τῇ πιθανολογίᾳ. *Anacr.* Od. XXXVI. τί με τοὺς νόμους διδάσκεις Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας; ubi v. *Fiſcher.* p. 140. — ¶. 46.] V. 5. καίρια λέξας. Vide ad *Meleagr.* Ep. XXIII. — V. 6. παίζων ἐν σπουδῇ. qui res ſerias jocoſe tractabat.

XXXVI. Planud. p. 380. St. 518. W. Plutarchum, parallelarum vitarum ſcriptorem, ultra modum laudat, neminem fore dicens, qui vitam ipſius vitae parallelam ſcribere poſſit; ne ipſum quidem Plutarchum; nullam enim vitam cum ſua comparandam eſſe. — V. 1. πολυκλείεντα. Ed. pr. Flor. — „Vulgo male et barbare στήσαντο Χερωνεῦ. Fidejuſſorem meae emendationis habeo „cod. Bibl. Laurentianae. Vide Catal. T. II. p. 626.“ *Br.*

XXXVII. Vat. Cod. p. 155. ſq. Planud. p. 419. St. 554. W. Pani agricola partem agri nondum cultam ad gregum paſturam dedicat. — V. 1. Pan λοφιήτης, qui in rupibus degit, ſumma montium cacumina habitat; ſupra fuit φιλοσκόπελος Ep. XXIX. κρημνοβάταν Ep. ἀδεσπ. CCLXI. — V. 4. χαλκῷ μηκέτι τεμνομένην. i. e. locum ἀνειμένον. — V. 5. τὸ ἐπαύλιον. Vulgo et in Vat. Cod. — V. 6. Ἠχὼ καὶ γάμον ἐκτελέσει. argutius, quam *Cometas* Ep. III. Πὰν φίλε — Ἠχὼ ὀήεις τοῖςδ' ἐνὶ θειλοπέδοις.

XXXVIII. „Epigramma hoc, quo carent Buherii „et Guieti libri, edidit ad Charitonem Dorvillius „p. 551.“ *Br.* Legitur inter carmina chriſtianica ar.

36. Vat. Cod. p. 54. *Dorvillius* accurate expreſſit lectiones membranarum. — Admiratur poëta pictoris artem, qui archangeli imaginem pingere auſus ſit. Nova res erat *Agathiae* tempore imaginum in eccleſia uſus et veneratio; de qua re quam caute noſter in hoc carmine dixerit, notari meretur. Iisdem argumentis, quibus *Agathias* utitur ad defendendas imagines, theologi quoque nonnulli, (nam major pars refragabatur,) uti ſolebant. Aequalis *Agathiae Paulus Silentiarius* omnem hanc ſuperſtitionem vehementer improbat Carm. LXXIV. 164. ſqq. — V. 1. 2. laudat *Suidas* v. σκοπῶν. — ἄσκοπος. ᾧ μή ἐστι τύπος. T. III. p. 336. et verſ. 2. ſolum in ἄ Tom. I. p. 1. ubi male ἅ exhibetur, et ἀνεπλάσατο. Hanc lectionem *Kuſterus* malebat, quam lect. Cod. ἀνεπλάσατο. Senſus idem, qui in diſticho *Nili Scholaſtici* Vat. Cod. p. 54.:

Ὡς θρασὺ μορφῶσαι τὸν ἀσώματον, ἀλλὰ καὶ εἰκὼν
εἰς νοερὴν ἀνάγει μνῆστιν ἐπουρανίων.

Facit huc etiam aliud *Agathiae* noſtri carmen in eadem collectione p. 54. ſq. cum lemmate: Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ εἰς εἰκόνα Θεοδώρου Ἰλλουστρίου καὶ δὶς ἀνθυπάτου, ἐν ᾗ γέγραπται παρὰ τοῦ ἀρχαγγέλου δεχόμενος τὰς ἀξίας ἐν Ἐφέσῳ·

Ἵλαθι μορφωθείς, ἀρχάγγελε· σὴ γὰρ ὀπωπὴ
ἄσκοπος, ἀλλὰ βροτῶν δῶρα πέλουσι τάδε.
Ἐκ σέο γὰρ Θεόδωρος ἔχει ζωστῆρα μαγίστρου,
καὶ δὶς ἀεθλεύει πρὸς θρόνον ἀνθυπάτων.
Τῆς δ' εὐγνωμοσύνης μάρτυς γραφίς· ὑμετέρην γὰρ
χρώμασι μιμηλὴν ἀντιτύπωσε χάριν.

— V. 3. βροτός. mortales, archangeli expreſſam ſpectantes imaginem, mentem ad altiora attollent, faciliusque ſibi ejus magnitudinem et dignitatem animo fingent. — ἀπιθύνει φαντασίῃ pro εἰς φαντασίην, ut Ep. XLV. θυμὸν ὅλον τρέψας πηκτίδος ἀσχολίῃ. — V. 5. σέβας. Ejus reverentia non vagatur temere, ſed certae cuidam

speciei adhaeret, eamque, tanquam praesentem, veneratur. — ¶. 47.] V. 7. ὄμματα. Oculis subjecta species mentem ad graviores cogitationes incitat. βαρὺς νόος est severus, gravis. βαρὺ νόημα Plutoni tribuit *Damaget.* Ep. V. βαρύφρων Νέμεσις *Meleag.* Ep. XXXIV.

XXXIX. Vat. Cod. p. 302. Planud. p. 259. St. 374. W. In Eustathii, qui imperatoris nepos fuit, immatura morte exstincti, imaginem. Lemma est in membr.: εἰς Εὐστάθιόν τινα πέντε καὶ δέκα ἐτῶν τελευτήσαντα. ἦν δὲ οὗτος παῖς Εὐσταθίου ἀπὸ ὑπάρχων τῶν μεγάλων. — V. 2. τὸ λαρδὺ ἔπος ἕζεται ἐν στομάτεσσι. Obversabatur *Agathiae* locus *Eupolidis* de Pericle: πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν. quem multi expresserunt. Vide *Wyttenb.* ad Plut. de S. N. V. p. 9. Cf. Not. ad *Platon.* Ep. XXIX. T. I. P. I. p. 357. — V. 5. Quatuordecim annos vivendo impleverat Eustathius; quinti decimi anni initio exstinctus est. Minus recte haec accepit Brodaeus.

XL. Planud. p. 293. St. 432. W. „In lemmate „Planudea male exhibet: ἐν τοῖς Πλακίδου. Vide Du„cange CPolis Christ. L. II. p. 142.“ *Br.* Scriptum in imaginem Thomae Curatoris, juxta Imperatoris et Augustae statuas collocatam. In domo Placidiae depositi erant thesauri imperatorii, quibus praeerant Curatores. Horum Curatorum Placidias sive Placidiae saepe fit mentio apud istius aevi scriptores. Vid. *Ducange* ad Zonar. p. 45. sq. et *Bandur.* Antiqu. CP. T. II. p. 838. — V. 2. τὸ νέον τάγμα. Scriniarii sive Notarii recentioris institutionis. Nam plures horum hominum classes fuisse videntur. *Ducange* Glossar. Graec. med. v. Σκρίνιον et Σκρινιάριος. — V. 3. θεσπεσίη συνωρὶς de Imperatore et Augusta acceperim. ξυνωρίδα τοῖν βασιλέοιν in Monodia in Constantinum illustravit *Wesseling.* Obss. p. 115. sq. — V. 5. Auxit potentiam domus imperatoriae opibus

Digitized by Google

auctis. — V. 7. εὔγνωμον τὸ πόνημα. Grati animi signum haec statua. Ep. in Stat. Aurig. XXVI. τεὴν μέλπων οὐ παύεται ἠθάδα νίκην Εὐγνώμων δῆμος. — V. 8. μνῆστιν. In Stat. Aur. Ep. XLIII. φίλον τύπον ἄνθετο τοῦδε, Ὄφρα καὶ ἐσσομένοις μνῆστιν ἔχοι καμάτων.

XLI. Planud. p. 300. St. 441. W. In Callirhoës meretricis imaginem, a Thoma quodam aut pictam, aut publice propositam. — ¶. 48.] V. 3. Epitheton πολυδαίδαλος mimam indicare videtur. — ὑπ' ἔρωτος οἰστρηθεὶς. Ep. ἀδεσπ. CCCXXXVIII. εἴτε σε μισθοφόρους ἐπὶ μαχλάδας οἶστρος ὀρίνει. *Paul. Silent.* XXXIV. τήκομαι οἴστρῳ. Vide *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 190. — V. 6. κηρῷ τηκομένῳ. Erat imago cera picta; quo observato, paulo argutior evadit comparatio de amantibus passim obvia. *Pindar.* ap. *Athen.* L. XIII. p. 601. Vide not. ad *Meleagri* Ep. XV. T. I. P. I. p. 32. ad *Asclepiad.* Ep. XXIV. T. I. P. II. p. 42. Ad hominem morbo et fame tabescentem transtulit *Callim.* H. in Cer. 92. ὡς δὲ Μίμαντι χιών, ὡς ἀελίῳ ἐνὶ πλαγγών, Καὶ τούτων ἔτι μεῖζον ἐτάκετο.

XLII. Planud. p. 296. St. 436. W. In Bacchae imaginem cymbala manu tenentis. — V. 1. Nemo est, quem non offendat duplex participium ἐπισταμένην et αἰδομένην. Eleganter emendavit V. Ill. *Heynius* in Comment. T. X. p. 116.:

οὔπω ἐπισταμέναις τάχα κύμβαλα χερσὶ τινάξει —

Eidem tamen interrogandi signum post λαστύπος ponenti vix accesserim. — Totum epigramma versatur in arguta statuae interpretatione. Quae cum corpore nonnihil prominente ita ficta esset, quasi jam cymbala pulsatura, nec tamen sonus efficeretur, poëta eam pudore impediri ait, quominus artis fortasse nondum satis perfectae det specimen; remotis arbitris fore, ut sonum edat.

Digitized by Google

XLIII. Planud. p. 291. St. 431. W. Ad Heraclamum, a quo Pergami cives, imagine dicata, veniam petunt, quod gratiam, exſpectatione fortaſſe minorem, tam ſero perſolvant. — V. 1. Totum hunc locum bene interpretatur Schol. Wechel. ſic: σύγγνωθι, εἴ σοι μὴ τὴν προσήκουσαν ἀπενείμαμεν χάριν ἐν τῷ παρελθόντι καιρῷ· ἀντὶ τῶν πολιτευθέντων σοι καλῶς ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ τῆς παιδείας τῆς σῆς. Νῦν γὰρ ἀντὶ τῶν ὧν ἐπολιτεύσω καὶ τῆς πρὸς τὴν σωτηρίαν συμβαλλούσης τῆς πόλεως φροντίδος τήνδε σοι τὴν εἰκόνα ἀνεστήσαμεν. — εὐτροχάλοιο μελίσσης. eloquentiae dulcis copia. τροχαλὴν ἐφθέγγετο φωνὴν de Demoſthene *Christodor.* in Ecphr. 29. εὐτροχάλοιο ἀοιδῆς *Apollon. Rhod.* L. IV. 907. — V. 3. ἀστυόχοιο μερίμνης. curae, qua res urbanas complecteris. Senſu proprio ἀστύοχον τεῖχος dixit *Paul. Sil.* Ep. LXVI. — V. 3. Ἡρακλάμων. Vulgo. Noſtrum eſt in edit. pr.

XLIV. Planud. p. 312. St. 451. W. In imaginem Hippolyti cum nutrice Phaedrae loquentis. „Similis „pictura occurrit in Herculanenſi pariete et in Sarco„phago Agrigentino in Dorvill. Sic. p. 90. Accuratius „et doctius in Opuſc. Sic. T. IX. p. 225. et in Martini „antiquorum Moniment. Syll.“ Verba ſunt *Heynii* in Comm. T. X. p. 95. — V. 3. Quantum ex oculis furoris et irae plenis intelligi poteſt. — Scr. μεμηνότος et ὄττι. — V. 4. Quae hic ἄθεσμα vocantur, ap. *Euripidem* Hippolytus vocat λόγων ἄῤῥητον ὄπα, v. 606. — ὅτι initio verſus abundat. Vid. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 587. — παρεγγυάᾳ edd. vett. ante Stephan.

¶. 49.] *XLV.* Planud. p. 339. St. 479. W. Pictam imaginem Satyri deſcribit, ſimilis ei, quem Myron ſculpſerat, de quo *Plinius* H. N. XXXIV. ſ. 19. 3. *Fecit Satyrum admirantem tibias.* — V. 1. αὐτομάτως. fiſtula a te non inflata. — V. 2. ἄγεις pro προσάγεις. — V. 3. ἴσως. Loqueretur fortaſſe et nobis interrogantibus reſpon-

Digitized by Google

ſponderet, niſi prae nimia voluptate oblivione ſui teneretur. — V. 5. κηρός. Non enim hoc eum retinet, quod pictus eſt; ſed ultro ſilentium ſibi impoſuiſſe videtur. — Auxit poëta hyperbolen, quae in ejusmodi operum deſcriptione paſſim reperitur, imaginem locuturam eſſe aut ambulaturam, niſi aes, marmor, cera etc. retineret eam. Cf. *Philippi* Ep XXXIII. XLIX. *Antip. Sid.* Ep. LVII. ἀδεσπ. CCCII. CCCXIII. — V. 6. τρέψας. Ill. *Heynius* in Comment. T. X. p. 89. τέρψας malit Ferenda tamen vulgata. τρέψας θυμὸν ἀσχολίῃ dictum, ut ſupra Ep. XXXVIII. 4. θυμὸν ἀπιθύνει κρείσσονι φαντασίῃ. — πηκτίς. fiſtula. Vide ad *Cometae* Ep. III.

XLVI. Vat. Cod. p. 469. Plan. p. 347. St. 487. W. „Factum eſt hoc carmen, ut et Pauli LXI. et LXII. in „hortos Palatii Juſtiniani in Heraeo. Vide *Alemann.* ad „Procop. p. 80. ed. Lugd et *Ducange* CP. Chriſt. P. II. „p. 175.“ *Br.* Poſitum erat hoc Palatium in litore Aſiae e regione Urbis, prope portum, quem Juſtinianus munivit, κιβώτου appellatione clarum. Elegantem hujus palatii deſcriptionem dedit *Gibbon.* T. VII. c. XL. p. 103. ed. Baſil. — V. 1. Δάφνης ἱερὸν κλίτας. Templum et lucum Apollini prope Antiochiam ſacrum Heraei hortis poſtponit poëta. Erat autem Daphne locus amoeniſſimus, in quo exornando naturam cum arte conſpiraſſe tradunt. *Strabo* L. XVI. p. 750. μέγα δὲ καὶ συνηρεφὲς ἄλσος, διαῤῥεόμενον πηγαίοις ὕδασιν. Non itaque aqua carebat, ſed proſpectum in mare non habebat. Vide de hac regione *Liban.* in Antioch. T. I. p. 133. ed. R. *Caſaubon.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. I. p 323. ſq. et *Gibbon.* c. XXIII. T. IV. p. 94. — Caeterum cur *Brodaeus* ξεῖνον ἐμὸν Δάφνης — caſtiget, non exputo equidem. Cf. Ep. ἀδεσπ. in Βυζ. ἀναθ. XV. 11. ſq. p. 135. *Statius* I. Sylv. III. 83 — 88. Idem de ſinceritate voc. κλίτας dubitans, κλέπας malebat. Sed hoc haeſitabundus. Audiamus *Brunckium:* „κλίτας. Euſtath. ad Homer.

Digitized by Google

„p. 1066. 19. κλέτας δέ, οὗ χρῆσις πολλαχοῦ, ὀρεινὴ τραχεῖα „ἐξοχή. *Lycophr.* v. 703. λιπὼν δὲ Ληθαιῶνος ὑψηλὸν κλέτας. „Schol.: κλέτας, κλιτύς, ἀκρώρεια. Ap. Hesychium pro „κλέπας scribendum credo κλέτας, ad quod pertinent „partim expositiones vocis κλέπος. Omnia turbavit et „confudit, qui Lexicon hoc in compendium redegit.“ *Nonn.* Dion. XLVIII. p. 1292. εἶδον ἐγὼ κλέτας, εἶδον ὅπῃ ζυγίῃ παρὰ πέτρῃ —. Hinc apparet, Agathiam voce κλέτας usum fuisse, ut Daphnen, tanquam sterile quoddam saxum, in contemtum adduceret. Caeterum *Petr. Gyllius* de Bospor. Thrac. L. II. c. 8. non Antiochiae Daphnen, sed CPolios suburbium, eodem nomine appellatum, ab *Agathia* intelligi existimat; idemque ex hoc Epigr. suspicatur, Agathiam suburbanum habuisse praedium in illo Daphnes vico. Utrumque male. Primum enim apparet, poëtam hortos in Heraeo cum loco quodam illustri amoenitate conspicuo comparare voluisse, quorum nullus aptior Antiochiae Daphne: deinde Daphne CPolitana triclinium potius, quam locus ambulationibus destinatus fuisse videtur. Vide *Reisk.* ad *Constantin.* de Cerem. p. 16. Erat etiam Daphne castellum a Constantino ad Danubii ripas exstructum, secundum *Procop.* de Aedif. L. IV. 7. p. 83. B. — V. 2. ἀγραύλου κάλλος ἐρημοσύνας. Cum ironia haec dicta sunt. — V. 3. Aquae dulcis rivuli et mare ad hanc regionem ornandam conspirant. — His simillima dedit *Paul. Silent.* Ep. supra laudatis. *Statius* II. Sylv. II. 18. *e terris occurrit dulcis amaro Nympha mari.*

XLVII. Vat. Cod. p. 462. Planud. p. 353. St. 492. W. In balneum amoenissimum. Venerem hic lavisse ait, antequam cum Pallade et Junone in pulcritudinis certamen descenderet. Cf. Ep. ἀδεσπ. CCCXXVII. — V. 2. τὴν πρὶν ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ. Ed. Flor. pr. — „Vat. „membr. ὑπαρπαμένη. Notandum verbum ἄρπω, quo ca„rent lexica. Occurrit iterum infra in Maced. Ep.

Digitized by Google

„XIX." *Br.* Membr. lectionem ὑπαρπαμένῃ vulgatae praetulerim. Solent enim scriptores illius aevi nonnunquam adspirationem negligere. Vide *Reisk.* ad Constant. p. 138. Idem antiquiores nonnunquam fecerunt Attici. *Aeschyl.* Pers. 550. ἔπεσπε. 655. ἐποδώκει. — V. 4. Ἰναχίοις. Junonem Argivam, Argis ad certamen proficiscentem, significat. — V. 5. νίκησεν τὸ λ. Non tua igitur pulchritudo, sed balnei virtus victoriam tibi paravit. — τοῦτο βοώσῃ. Sic Vat. Cod. quod revocandum. Ep. XLII. 3.

¶. 50.] *XLVIII.* Vat. Cod. p. 463. Plan. p. 356. St. 495. W. Ad hoc carmen illustrandum inprimis facit *Philostr.* Heroic. XVIII. p. 691. ed. Olear. ubi enarrata Graecorum cum Mysis pugna, ἐν ταύτῃ, inquit, τῇ μάχῃ πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἐτρώθησαν, καὶ λουτρὰ τοῖς τετρωμένοις μαντευτὰ ἐγένετο, πηγαὶ θερμαὶ ἐν Ἰωνίᾳ, ἃς ἔτι καὶ νῦν Ἀγαμεμνονείους καλοῦσιν οἱ Σμύρναν οἰκοῦντες. ἀπέχουσι δέ, οἶμαι, τετταράκοντα στάδια τοῦ ἄστεος, καὶ ἀνῆπτό ποτε αὐτοῖς αἰχμάλωτα κράνη Μύσια. Diversa sunt τὰ Ἀγαμεμνόνεια φρέατα, quorum *Eustath.* meminit ad Il. δ. p. 351. 8. — V. 1. μολοῦντες. Vat. Cod. — V. 2. Ποδαλειρείης edd. ante Stephan. qui Ποδαλειρίης legit. — Danai his thermis utentes medicorum suorum opem non desiderabant. — V. 4. ἰόν. Vel proprio sensu pro veneno accipiendum, quo barbaros cuspides tinxisse putaverit *Agathias*; vel, quod malim, virus in vulnere collectum (materiam peccantem appellant medici) intelligendum. — V. 5. ὀρηφηφόρος. Vat. Cod. — Tectis illas thermas circumdatas significat.

XLIX. Vat. Cod. p. 468. Μαριανοῦ Σχολ. Planud. p. 360. St. 499. W. „Epigramma hoc, cui in Planudea „*Mariani* nomen praefixum, Agathiae tribuit Zonaras „T. II. p. 70. De Sophianarum palatio vide Ducange „CP. Chr. P. II. p. 171. ubi carmen hoc profert." *Br.*

Digitized by Google

Exſtructum erat hoc palatium a Juſtino Curopalata, qui illud de nomine conjugis Sophiae τῶν Σοφιανῶν vel τῶν Σοφιῶν appellavit. Situm erat ad portum Juliani. V. *Bandurii* Comm. in Antiqu. CP. T. II. p. 677. ſqq. — V. 2. Verba ἁλικλύστων ἐπ' ἠϊόνων jungenda ſunt cum θῆκεν. Imperator palatium ad litus Bospori exſtruxit. — V. 4. ἄξιον. Vides, o Conſtantinopoli, palatium, tua pulchritudine haud indignum, tibi e regione in Aſia poſitum. — V. 6. δέρκεται. Vat. Cod. et Zonar. — 'Ασίαν Vat. Cod. a man. ſec.

L. Vat. Cod. p. 467. Planud. p. 358. St. 498. W. In altam et pulchro in mare proſpectu gaudentem domum. — V. 1. Quae *Heſiodus* Ἔργ. 289. de Virtutis ſede in rupibus dixit, *Agathias* ad praealtam illam domum transtulit. — V. 3. Inſolenter dictum κεκαφηότι ταρσῷ, pedibus ſcandendo quaſi anhelantibus, i. e. fatigatis. κεκαφηότα. ὀλιγοψυχοῦντα. *Schol. Nicandri* Alex. 44. ἐκπεπνευκότα. *Heſych.* et *Schol. Homeri* Il. ε. 698. — V. 4. πλαδαρόν. ὑδρηρόν. *Schol. Apoll. Rhod.* III. 1396. De propria hujus vocabuli poteſtate vid. *Lennep.* Etym. T. II. p. 784. — V. 6. „Legendum videtur πιστότατον „θάλαμον, et in fine praec. verſ. minor diſtinctio ponen„da. In Vat. membr. ſcriptum πιστότατον." *Br.* Tum etiam ναὶ corrigendum putarem. Ceterum aut elumbis eſt ſententia in Epigrammatis fine, aut acumen non perſpicio.

¶. 51.] *LI.* Vat. Cod. p. 471. 'Αγαθ. Σχολ. ἐν Βυζ. In Plan. p. 361. St. 500. W. lemma eſt: εἰς οἶκον 'Αγαθίου σχολαστικοῦ ἐν Βυζαντίῳ — ordine verborum confuſo. Agitur enim de aedibus Muſonii, qui morte exſtinctus pulcherrimam domum alienis reliquerat. — V. 1. Μουσώνιος edd. vett. usque ad Aſcenſ. Minus recte itaque *Branckius*: „In veteribus edd. *omnibus* Μουσόνιος le„gitur, quod ab H. Steph. recte emendatum eſſe cen-

"seo." — V. 3. "Male vulgo ἀπέλειπεν, quod ineptum "et contra sensum est. Veram lectionem dedit Vat. "membr." *Br.* Vitium sensit *Jos. Scaliger*, qui in not. msc. emendavit ἀπέλυξεν. Sed verissima est membranarum lectio. Non recusavit ad caliginosam Plutonis domum descendere. — V. 5. κεῖται εἰς ὀλίγην κόνιν. ipse ὀλίγη κόνις factus, in pusillum cinerem redactus est. Sic parvae reliquiae hominum amplis corporibus magnisque eorum possessionibus opponi solent. *Propert.* II. El. VII. 51. *Foedavitque comas ac tanti corpus Achilli, Maximaque in parva sustulit ossa manu.* De urna Hectoris *Seneca* Troad. 102. *Complete manus: hoc ex Troja sumsisse licet.* Similia, inter quae antiquissimus est locus *Sophocl.* in Electr. v. 1142., collegit *Burm.* ad *Propert.* l. c. p. 272. et ad Anthol. Lat. L. III. T. I. p. 456. sq.

LII. Vat. Cod. p. 469. Ἀγαθ. Σχολ. ἐν Σμύρνῃ. Plan. p. 361. St. 501. W. "Quatuor in foricas Epigrammata, "si lemmatibus, quae in scriptis quoque libris praefixa "sunt, fides, aedificium respiciunt publicum, quod "Smyrnae fuit. At quum Agathias patria Myrinaeus "fuerit, et saepe confusa nomina, in iis praesertim, "quae scriptorem hunc spectant, Σμύρνη et Μυρίνη, quod "probabilius mihi visum, sumtus scil. Agathiam ero"gasse in ornanda patria urbe, secutus sum et Μυρίνῃ "reposui pro Σμύρνῃ. Carmina autem ipsa e Vat. membr. "emendavi." *Br.* Falso *Reinesius* statuit, Smyrnae solummodo *latrinas* σωτήρια fuisse appellata, in Var. Lectt. III. 7. quem refutavit *Kuster.* ad *Suidam* T. I. p. 392. — V. 2. τοίχοις ἀμφιμερ. parietibus ex limo divisus. — V. 3. ἐνθάδε δὲ ξ. In marg. Wechel. γρ. ἄλλως ἔνθα διὰ ξείνων.

LIII. Vat. Cod. p. 465. Planud. p. 371. St. 510. W. Illustrat hoc Epigr *Reines.* in Var. Lectt. III. 7. et post eum *Kuster.* ad Suid. v. ἀφ' ἱδρῶν. T. I. p. 392. Profert

idem *Bandini* ex Cod. Bibl. Laur. T. II. p. 256. — V. 1. ἡ πολύολβος ἐδωδή. In eundem ſenſum *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 165. 8. de helluonibus: οἱ μὲν γὰρ ἐξέχονται τῶν ὄψων, ἃ μετ' ὀλίγον ἐκδέχεται κοπρών. — V. 3. φασιανοί. Vulgo. — ἴγδην Ed. pr. Flor. et in Cod. ap. Bandin. ἴγδη. θυεία. *Heſych.* Diverſa ejusdem vocabuli forma ἴγδις. Quare ap. *Athen.* L. IX. p. 406. A. ῥόδα τὰ εὐοσμότατα ἐν ἴγδει τρίψας minime neceſſe eſt in ἴγδῃ mutare. Vide *T. H.* ad *Polluc.* X. 103. Loco appoſito *Clem. Alex.* l. c. p. 164. 17. οὗτοι ἐοίκασιν – ἀμφὶ τὴν ἴγδην καὶ τὸν ἀλετρίβανον τὸν πάντα αὐτῶν κατατρίβοντες βίον οἱ παμφάγοι. — τρίψεις ſunt cibi contriti et artificioſe commiſti, quos *Comicus* ap. *Plutarch.* T. II. p. 126. A. τὰ πανοῦργα ὀψάρια καὶ ὑποτρίμματα vocat. — V. 4. βρωματομιξαπάτην. Praeclaram hanc lectionem ſervarunt membr. Vat. pro vulg. βρώματος ἐξαπάτη. In Cod. Medic. βρωμάτων ἐξ. Illud vocabulum fictum ad analogiam τοῦ ξενοκυσταπάτην in *Nicandri* Ep. I. Vide not. T. II. P. I. p. 6. Significatur autem voluptas illa, (hoc eſt ἀπάτη,) quae capitur ἐκ τῆς τῶν ἐδεσμάτων πολυειδίας, quam Antiphanes medicus μίαν τῶν νόσων αἰτίαν recte dicebat, ap. *Clem. Alex.* p. 163. Hinc idem p. 166. Chriſtianos jubet ſumere δεῖπνον λιτὸν καὶ εὔζωνον ποικίλαις ἀνεπίμικτον ποιοτήσεσιν. — V. 5. ἀποσσέβει. ed. pr. Flor. — V. 6. ὀπτὸεσα ibid. — V. 7. κόνις. id quod κόπρος, ut ap. *Alciphr.* III. 29. ἄγροικον ὄζοντα στεμφύλων καὶ κόνιν πνέοντα, quae ex *Ariſtoph.* Nub. 46. 51. ducta eſſe, nemo animadvertit.

¶. 52.] *LIV.* Vat. Cod. p. 465. Planud. l. c. Argumentum maximam partem verſatur in ſententia Cynici ap. *Lucian.* T. III. p. 544. αἱ παντοδαπαὶ περὶ τὰ βρώματα πραγματεῖαι τρέφουσι μὲν οὐδὲν μᾶλλον, λυμαίνονται δὲ τὰ σώματα καὶ τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. — V. 4. ἐκθλίψεται. Vat. Cod. — V. 6. πολύ. Vat. Cod. — Junge μὴ πολὺ παρὰ τοῦ ἀναγκαίου ἐξετάθῃς. niſi ventrem lon-

Digitized by Google

ge ſupra id, quod opus eſt, impleviſſes et distendiſſes. — V. 9. μούνῃ. Venter gulae peccata luit. Hunc enim tundis et verberas, quaſi in culpa eſſet. — τίνει. Vat. Cod.

LV. Vat. Cod. p. 465. Planud. p. 372. St. 510. W. Agricolam et pauperem, modico victu contentum, prae divitibus helluonibus felicem praedicat. *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 166. 10. οἱ ταῖς εὐτελεστάταις χρώμενοι τροφαῖς, ἰσχυρότατοί εἰσι καὶ ὑγιεινότατοι, καὶ γενναιότατοι, ὡς οἰκέται δεσποτῶν, καὶ γεωργοὶ κτητόρων, καὶ οὐ μόνον ῥωμαλεώτεροι, ἀλλὰ καὶ φρονιμώτεροι, quae doctiſſimus Theologus petivit ex *Muſonio*, cujus praeclarum de victu locum ſervavit *Stob.* Tit. XVIII. p. 166. ſq. — V. 2. μίμνειν, i. e. ὑπομένειν. vitae tuae conditio ita fert, ut laboris et paupertatis aerumnas feras. — ἐν ξυλόχοισι, in ſylva ſub divo, non in ſplendidis cubiculis nec in veſte ſtragula collocatus. — V. 5. ἄρτικας. Cf. Ep. XXI. 4. — V. 9. οἳ πλουτοῦσι καὶ οἱ κ. Vulgo. In membr. eſt οἱ πλουτοῦντες ποικινοῖσι σ. in quibus aliud quid latere ſuſpicor, quam quod *Brunckii* ſagacitas inde extudit. Quid enim opus erat, ſimul cum opulentis helluonibus etiam eorum paraſitos et convivas commemorare? Quid ſi *Agathias* ſcripſerit:

τλήμονες ὦ πλουτοῦντες, Ἀπικίῳ οἳ συνεόντες.

Nihil hac emendatione lenius; qua, ni fallor, orationi inſignis accedit virtus. Ἀπικίῳ συνεῖναι dicuntur, qui Apiciano more vivunt, ejusque diſciplinam ſectantur. Nam Apicius, inſignis helluo, *ſcientiam popinae profeſſus, diſciplina ſua ſeculum infecit;* verba ſunt *Senecae* ad Helviam c. X. 2. Vide praeterea *Athen.* L. I. p. 7. A. B. et quae de Apicio collegit *Deſ. Heraldus* ad *Mart.* L. II. p. 58. *Bayle* Diction. v. *Apicius. Fabric.* ad *Dion. Caſſ.* T. II. p. 867. — V. 10. εἰς πλέον. Vat. Cod. — ἀρτεμίη. bona et integra valetudo. Cf. *Philipp.*

Digitized by Google

¶. 53.] *LVI.* Vat. Cod. p. 464. Planud. p. 374. St. 512. W. Inſculptum fuit hoc Epigr. ſaxo pontis, quo Juſtinianus Sangarium fluvium junxerat, tradente *Conſtant. Porphyrog.* de Them. L. I. p. 10. ed. *Bandur.* ſine auctoris nomine. Hoc opus magnis laudibus extollit *Procopius* de Aedif. L. V. 3. p. 98. ὁ μέγας δὲ ποταμὸς οὗτος, ὅνπερ Σάγγαριν καλοῦσι νῦν, σφοδρῷ μὲν κατιὼν ἐσάγαν τῷ ῥεῖθρῳ, ἐπὶ μέσης δὲ πεφυκὼς ἄβυσσος, εὐρυνόμενος δὲ θαλάσσῃ ἴσα, διαγέγονε μὲν τάγε εἰς γέφυραν ἀνέπαφος πᾶσιν, ἐξ οὗ γεγόνασιν ἄνθρωποι· ἀκάτων δὲ συνδέοντες πλῆθος — ἐνταῦθα διαπορθμεύεσθαι τολμῶσι πεζοὶ — Βασιλεὺς δὲ Ἰουστινιανὸς γέφυραν αὐτῷ ἐγκεχείρηκεν ἐποικοδομεῖσθαι τανῦν. *Ducange* Gloſſ. in ποντογέφυρα plura Hiſtoricorum loca de illo ponte congeſſit. Quod autem *Procopius* tradit, Sangarium antea ponte inſtructum non fuiſſe, id infirmari poſſe videtur teſtimonio *Polybii* ap. *Suidam* v. Γάλλος· Γναῖος, ὁ ὕπατος Ῥωμαίων, διερχόμενος ἐγεφύρωσε τὸν Σαγγάριον, ποταμὸν τελέως κοῖλον ὄντα καὶ δύσβατον, niſi haec de ligneo tantum ponte accipi debent. — V. 1. Poſt devictam Italiam, Perſas et Vandalos ſubactos. — Pro Μήδων Vat. Cod. δήμων. — V. 3. ἀφῖσι πεδηθείς. Pontes poëtae comparare ſolent cum compedibus, quibus fluvios, tanquam ſervitutis jugo ſubjectos, ingemiſcere fingunt. *Aeſchyl.* Perſ. 70. Perſarum exercitus Hellespontum ſuperavit πολύγομφον ὅδισμα ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου. et v. 742. Xerxes Ἑλλήσποντον ἱρὸν, δοῦλον ὥς, δεσμώμασιν Ἤλπισε σχήσειν — καὶ πέδαις σφυρηλάτοις περιβαλὼν, πολλὴν κέλευθον ἤνυσε πολλῷ στρατῷ. Anthol. Lat. L. II. Ep. XXIV. p. 473. de ponte a Narſe exſtructo: *Calcamus rapidas ſubjecti gurgitis undas, Et libet iratae cernere murmur aquae. Ite igitur faciles per gaudia veſtra, Quirites, Et Narſin reſonans plauſus ubique canat. Qui potuit rigidas Gothorum ſubdere mentes, Hic docuit durum flumina ferre jugum.* — κρατεραῖσι. *Conſtant.* — V. 4. οὕτως Vat. Cod. — V. 5. ὁ πρὶν γάρ. *Conſt.*

LVII. Vat. Cod. p. 491. Planud. p. 77. St. 112. W. Vere ineunte Priapus nautas ad navigandum hortatur. Idem argumentum multi ante Noſtrum tractarunt. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. LVII. Sed *Agathias* inprimis *Theaeteti Schol.* Ep. II. ante oculos habuiſſe videtur. — V. 1. εὔδεα. Vat. Cod. εὔδεια. Ed. Ald. 3. — V. 2. φρικα. Vat. Cod. — φρικὶ χαρασσομένη ductum ex *Antip. Sid.* Ep. XXXVII. θάλασσα πορφύρει τρομερῇ φρικὶ χαρασσομένη. Εἰρεσίῃσι κῦμα χαράσσειν dixit *Orpheus* Argon. 370. 701. *Nonn.* Dion. III. p. 86. νήνεμον ἀκροτάτοισιν ὕδωρ ἐχάραχσσον ἐρετμοῖς. — V. 3. Deſcribuntur fluctus in litore fracti et in ſemet ipſos recidentes. Optime haec expreſſit *Grotius: Triſte nec impulſum ſcopulis immanibus aequor Mox medium refugas in mare torquet aquas.* — V. 6. κάρφεσι. Iisdem fere verbis *Ariſtotel.* H. A. IX. 7. ἡ τῆς χελιδόνος σκηνοπηγία. τῇ γὰρ περὶ τὸν πηλὸν ἀχυρώσει τὴν αὐτὴν ἔχει τάξιν, συγκαταπλέκει γὰρ τοῖς κάρφεσι πηλόν. Cf. not. ad *M. Argent.* Ep. XXIV. T. II. P. II. p. 293. — V. 8. σικελίην. Edit. pr. Flor. et tres Ald. — ποντοπορεῖς. Vat. Cod. — V. 10. σκάρος inter praeſtantiores erat piſces. εὐγενῆ eum vocat *Eubulus* ap. *Athen.* VII. p. 295. E. ſi recte emendavi locum depravatiſſimum:

τὴν δ' εὐπρόσωπον . . . λοπάδα τοῦδε τοῦ
θαλαττίου Γλαυκοῦ φέρουσαν εὐγενῆ
σκάρον λάβρακά θ' ἑφθὸν ἕν γ' ἅλμῃ μιᾷ.

— βῶκας. *Athen.* L. VIII. p. 356. B. βῶξ ἑφθὸς εὔπεπτος — ὁ δ' ἀπ' ἀνθράκων γλυκύτερος καὶ ἀπαλώτερος. Deſcriptum dedit hunc piſcem *Camus* Notes ſur l'Hiſt. des An. d'Ariſtote p. 130. Cf. *Duhamel* des Pêches P. II. S. 4, Pl. 6. nr. 4.

LVIII. Vat. Cod. p. 87. Edidit *Reisk.* in Miſc. Lipſ. T. IX. nr. 278. p. 99. Immortalitatem, quam quis virtute et bonis libris edendis conſequatur, omnibus ſtatuis et imaginibus praeferendam eſſe. — V. 1.

Digitized by Google

κύρβεις. Vide ad *Comet. Schol.* Ep. V. Hoc loco tabulas publice propofitas cum titulis et honoribus fignificat. — V. 3. Scholion in marg. Vat. ὅτι μόνῃ ἀρετῇ καὶ σοφίῃ ἐπακολουθεῖ τοῖς ἔχουσιν αὐτὴν ἐντεῦθεν ἀποιχομένοις. — V. 5. χἀκεῖθι Apogr. Lipf. In membr. ipfis καὶ κεῖθι. Noftrum debetur *Reiskio*. Et fic certe fermonis proprietas poftulat, quam tamen feriores potiffimum fcriptores non femper obfervaffe conftat, *ita ut adverbia, quae funt in loco, pro ad locum, et, quae funt ad locum, pro in loco ponant*, fecundum *Prifcian.* Gramm. XVIII. p. 718. — V. 6. μνῆστι. Vat. Cod. — ¶. 54.] V. 7. οὔ τι Πλ. fcribendum exiftimat G. *Wakefield* in Sylv. cr. T. II. p. 44. — γ' ante Ὅμηρος non habetur in Vat. Cod. nec in Ap. Lipf. — οὐ βρενθύεται. nec pictis imaginibus, nec ftatuis gloriatur. Vim verbi aperuit *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 368. fqq. *Rubnk.* ad *Tim.* p. 64.

LIX. Vat. Cod. p. 154. Planud. p. 419. St. 554. W. In leporem, quem vites arrodentem agricola faxo necavit. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in πτὼξ T. III. p. 225. Pro τὸν πτῶκα fufpicabar aliquando τινα πτ. ut ap. *Straton.* Ep. VII. εἶδον ἐγώ τινα παῖδα. nec tamen fortaffe correctione opus eft. — V. 2. „Verbum ἀμέργω, *decerpo*, in „Lexicis fine auctoritate comparet. *Theocrit.* Eid. XXIII. „3. χ'αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα. Forte in „Leonid. Tar. Ep. XCVIII. melius legeretur εἴαρι δὲ πρώτῳ „λειμώνιον ἄνθος ἀμέρξας. ubi librorum omnium confenfu „edidi ἀμέρσας, quod tamen bene fe tuetur etiam, „quum ἀμέρδω *amputare* fignificet.“ *Br.* Ap. *Suidam* legitur ἀμελγόμενον. Eadem varietas occurrit in *Apoll. Rhod.* I. 882. apes καρπὸν ἀμέργουσι πεποτημέναι. quidam codd. ἀμέλγουσι. et in *Nicandri* Alex. 428. — V. 3. 4. In ἀπροϊδής, ἀπροόρατος, *Suid.* T. I. p. 304. hoc distichon profert. — V. 4. ἐξεκύλισσε. dejecit eum. *Philipp.* Ep. LXII. θηρὸς τὴν τόσσην ἐξεκύλισσε βίην. Sic infra Ep. LXXVII. πῶς τὸν Πριαμίδην ἐξεκύλισσα πέδῳ. Utroque loco

Br. secundum sua ipsius praecepta ἐξεκόλιςε et ἐξεκόλιςα, uno tantum ς, scribere debebat. Vide eum ad *Theocr.* XXI. 70. — V. 6. λοιβῆς. Cum Schol. Wech. accipio de vini latice, quem in sacris effundere solemne erat. Lepus enim necatus profudit uvarum, quas comederat, liquorem: ἐν αὐτῷ γὰρ τῷ τρώγειν ἔφθασεν αὐτὸν ὁ γεωργός. Ineptum quidem acumen; sed vix alia interpretatio locum invenerit. λοιβῆς καὶ θυέων junxit Ep. ἀδεσπ. DCXCV. 10.

LX. Vat. Cod. p. 380. sq. Bis exstat in Planud. p. 40. et 102. St. 59. et 151. W. altero loco sine auctoris nomine. Urbs Troja Minervae iniquitatem exprobrat, quod propter unius Paridis judicium totam urbem everterit. — Vat. membr. et Planud. altero loco Doricas quasdam formas in hoc Ep. habent; ut v. 2. ἁ τλάμων. v. 5. θνάσκειν. v. 6. τᾶς πάτρας. — V. 1. πολιοῦχε. Minerva in arce culta. — V. 3. ἀντὶ μήλου. Propter malum tibi negatum omnia hujus urbis ornamenta diripuisti. ἀποδρέπειν dixit, respectu ad malum habito. — Comparavit haec *Casaubonus* ad *Strabon.* IV. p. 278. B. de providentia disputantem: καὶ γὰρ ἐν τοῖς περὶ τῆς προνοίας καὶ τῆς εἱμαρμένης λόγοις εὕροι τις ἂν πολλὰ τοιαῦτα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν φύσει γενομένων, ὥστ' ἐπ' αὐτῶν φάναι, πολὺ κρεῖττον εἶναι τόδε ἢ τόδε γενέσθαι, οἷον — τὸν Πάριν εἰς τὴν Σπάρτην πλέοντα, ναυαγίῳ περιπεσεῖν· ἀλλὰ μὴ τὴν Ἑλένην ἁρπάσαντα, δίκας τίσαι τοῖς ἀδικηθεῖσιν ὕστερον, ἡνίκα τοσοῦτον ἀπειργάσατο φθόρον Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων. — V. 5. ἄθεσμον. Vat. Cod.

LXI. Vat. Cod. p. 380. Plan. p. 98. St. 144. W. Ad Trojam devastatam, cui, omnibus ornamentis ereptis, gloria tamen et nominis celebritas eripi non potuit. — V. 1. „Vat. membr. ὦ πτόλι. Quod, ut re- „cepi infra LXV. ita hic quoque recipiendum erat.“ *Br.* In Apogr. Goth. ὦ πόλι habetur. Color fere, ut in Ep. in Romae ruinas in Anth. Lat. L. III. 5. p. 458. *Longa*

Digitized by Google

tuos fastus aetas destruxit et arces: Caesaris et Superûm templa palude jacent. — Non tamen annorum series, non flamma nec ensis, Aeternum potuere hoc abolere decus. — V. 2. *βοῶν κέρατα.* Hostiarum majorum capita templorum parietibus ornamenti caussa appendebantur et in mètopis collocabantur. — V. 3. *Παφίης ἀλάβαστρα.* vasa unguentaria, quibus Venus maxime delectatur. Vide *Viscontum* in Museo Pio-Clem. T. I. p. 17. Respectu ad Veneris munditiem habito *Callim.* H. in Pallad. 15. Minervae *οὔτε μύροις, οὔτ' ἀλαβάστροις* opus esse ait. Inter Adonidis supellectilem vasa unguentaria, *Συρίῳ μύρῳ χρύσει' ἀλάβαστρα*, recenset *Theocrit.* Eid. XV. 114. Muneribus, quibus Persarum reges oblectabantur, annumerat *Herodotus* L. III. p. 204. 61. *πορφύρεα εἵματα καὶ ψέλια καὶ μύρου ἀλάβαστρα*, ubi vide *Wesseling.* — *ἐφεστρίς.* vestimenti genus, quod reliquis superinduebatur; unde sponte intelligitur, varias ejus species esse potuisse. Disputavit de ephestride *Nic. Loens.* in Epiphyll. VI. 5. *Salmas.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 332. et 384. — V. 4. *Τριτογ. δείκελον.* Palladium. De Minerva Spartae culta *Coluth.* v. 234. *χρύσεον ἐνδαλλ[illegible] εἶδος Ἀθήνης.* — ¶. 55.] V. 5. *χρονίη χύσις.* De Troja *Evenus* Ep. XIV. *Ἴλιον ἱρὴν Τὴν πάρος εὐπύργοις τείχεσι κλῃζομένην Αἰῶνος τέφρη κατεδήδοκεν.* — *ἀλλοίην τύχην*, adversae me fortunae implicans. In *ἀμφιβαλοῦσα* metaphora ducta a piscatorum retibus. *Apollon. Rhod.* L. I. 1035. *μοῖραν ἀνέπλησε· τὴν γὰρ θέμις οὔποτ' ἀλύξαι Θνητοῖσι· πάντη δὲ περὶ μέγα πέπταται ἕρκος.* — V. 9. *οὔνομα.* Ep. in Anthol. Lat. L. III. 1. in Graeciae ruinam: *Fama manet, fortuna perit. — Et magnum infelix nil nisi nomen habet.*

LXII. Vat. Cod. p. 381. Planud. p. 99. St. 145. W. Fatum Trojae, quae Romae originem dederit, non lugendum esse. — V. 1. *γελάσεις.* Vat. Cod. Ald. 1. et Ascens. — V. 2. *ταῦτα τέλεσσε.* Vat. Cod. et *Τύχα.* — V. 3. *μὴ πεύθεο.* Vulgo et in Vat. Cod. quam lectionem

cl. editor tacite mutavit. Verum ſenſum perſpectum habuit *Grotius*, qui vertit:

Si quis es ex Aſia, g a u d e m a g i s: adſpicis urbes,
Quot ſunt Aeneadum Dardana juſſa pati.

quibus verbis fortaſſe ipſam lectionem πένθει expreſſit. Verbum πένθος cum πλοῦτος permutatum videtur in *Aeſchyli* Perſ. 840. ubi ſi legeris ὡς τοῖς θανοῦσι πένθος οὐδὲν ὠφελεῖ, ſenſum habebis contextui accommodatiſſimum. — δαρδανικῆς Vat. Cod. a pr. man. — Ad ſenſum cf. Ep. *Lollii Baſſi* IV. et *Hadriani Caeſ.* Ep. II. ubi v. not. T. II. P. II. p. 325. — V. 6. ἐξεκένωσεν ἄρης. *Aeſch.* Perſ. 717. Ξέρξης κενώσας πᾶσαν ἤπειρον πλάκα. — V. 7. Trojae vaſtatae poenas a Graecis ſume, ſervitutis jugum iis imponens. ζυγόδεσμον. *Homer.* Il. ω. 270. *Euſtath.* p. 1350. init.

LXIII. Vat. Cod. p. 380. Planud. l. c. Expreſſum carmen ex *Antiphili* Ep. X. — V. 2. Pro δεκέτης in ed. pr. Flor. et Ald. 1. ζαμενὴς legitur. — ἐτάλασεν. Vat. Cod. — V. 3. Accommodate *Mitſcherlichius* V. cl. haec adhibuit Horatianis IV. Od. VI. 13. de Achille: *Ille non i n c l u ſ u s e q u o – male feriatos Troas et laetam Priami choreis F a l l e r e t aulam: Sed p a l a m captis gravis etc.* — V. 4. δουρατέαν παγίδα. Haud ſcio, an *Agathiae* obverſatus ſit locus Batrachom. v. 115. ubi muſcipulam deſcribens Troxartes, ἄνδρες, ait, καινοτέραις τέχναις ξ ύ λ ι ν ο ν δόλον ἐξευρόντες, Ἣν παγίδα καλέουσι. Placuit Noſtro hoc vocabulum, qui Ep. XCIII. domum, cujus ruinae par adulterum obruerant, ξυνὴν ἀμφοτέρων παγίδα appellavit. Meretrices παγίδας τοῦ βίου nuncupat *Amphis* ap. *Athen.* L. XIII. p. 567. F. quod fortaſſe expreſſit *Euſtath.* de Amor. Iſm. IX. p. 400. pulchram puellam δέλεαρ ἐρωτικὸν καὶ παγίδα ἔρωτος ἄφυκτον vocans. — V. 6. ἐριπτόμαν. Vat. Cod. Similiter de Beryto *Joann. Barb.* Ep. IX. τύμβος ἀταρχύτων μερόπων πόλις, ἧς ὑπὸ τέφρην Αἱ Βερόης πολλαὶ κείμεθα χιλιάδες.

Digitized by Google

LXIV. Vat. Cod. p. 435. Planud. p. 111. St. 162. W. Hiſtoria de piſcatore, quem puella quaedam opulenta in litore viſum amare coepit et ex paupere divitem reddidit.

¶. 56.] *LXV.* Vat. Cod. p. 499. Plan. p. 112. St. 163. W. In magiſtratum olim ſuperbum, nunc a dignitatis faſtigio dejectum et miſerum. — V. 1. τὸ τηλίκον. Vulgo. Noſtrum eſt in Vat. Cod. ἀγχίποροι qui te publice prodeuntem comitabantur et latus tibi tegebant. — V. 3. πτώλιος. Vat. Cod. Vulgo πόλιος. — τοῖς πρ. Iis, quos tu antea miſeros reddideras, fortuna permiſit, ut ſuffragium contra te ferrent et te ex urbe ejicerent. — V. 6. καὶς σέ τι τ. Vulgo. „κεἰσέτι τερπόμεθα e Vat. „membr. Hoc prae vulgata lectione placet." *Br.* Verba ſic accipienda, quaſi poëta ſcripſiſſet: πολλὴν σοὶ χάριν ἔχομεν καὶ τερπόμεθα ἔτι —. Multam tibi habemus gratiam, quod omnibus eodem modo illudis, et gaudemus, cum improbos et ſuperbos homines puniri videmus.

LXVI. Vat. Cod. p 499. Plan. p. 112. St. 164. W. In mendicum quendam, qui dives factus priſtinae conditionis penitus oblitus eſſe videbatur. — V. 2. πέλε τὸ ex Vat. Cod. Vulgo πέλετο. — V. 3. ἀφρονέων. fortunae ludibria ignorare videtur. τέρψις τύχης ſunt crebrae illae rerum viciſſitudines, quibus Fortuna delectatur. — V. 6. αἰτίζων. Vulgo et in Vat. Cod. Adſcripſit *Joſ. Scaliger* αἰτίσας vel ὁ πρὶν αἰτίζων. Requiritur praeteriti temporis ſignificatio. Ducta ſunt haec verba ex *Callim.* H. in Cer. 116. de Eryſichthone, qui ἐνὶ τριόδοισι καθῆστο Αἰτίζων ἀκόλως τε καὶ ἔκβολα λύματα δαιτός. Cf. Odyſſ. ρ. 222. *Euſtath.* ad Od. p. 627. 35. *Phavorinus* ap. *Stob.* T. XCIII. p. 513. 24. ἀλλ' ὁ μὲν περιέρχεται αἰτίζων ἀκόλους, ὁ δὲ οὐκ ἀκόλους, οὐδὲ ψωμόν. De voce ἀκόλους vide ad *Leonid. Tar.* Ep. XLV. — V. 7. ἀπιθήσῃς. Vat. Cod. — V. 8. μάρτυρα σαυτὸν ἔχοις. tuo id exemplo docearis.

Digitized by Google

LXVII. Vat. Cod. p. 559. *Agathiae* vindicat, quod in Planud. p. 171. St. 249. W. *Ammiano* tribuitur. Ridiculum ſtupidi rhetoris in re civili reſponſum. — V. 2. ἤρετο. Vulgo. — V. 6. τίνι δουλεύειν εἰσὶ δικαιότεροι; Quemnam ſecundum leges ſequentur liberi, quos ſerva mea ex alieno ſervo peperit, ſervine dominum, qui, quam meam eſſe ſciret, illi in contubernium dedit, an me, dominum ſervae? — ¶. 57.] V. 7. Putes videre talem, quales *Ammianus Marcell.* XXX. 4. Juriſconſultos ſuae aetatis repraeſentat: *Velut natalicia fata praemonſtrantes, aut Sibyllae oraculorum interpretes, vultus gravitate ad habitum compoſita triſtiorem, ipſum quoque venditant quod oſcitantur.* — γῦρον ἐπισκύνιον. Grammaticorum nugas et de rebus levis momenti altercationes ridens *Plutarch.* T. II. p. 412. F. τὰ τοιαῦτα, ait, συντείνει καὶ συνίστησι τὸ πρόσωπον· τὰ δ' ἄλλα ἔξεστι τὰς ὀφρῦς κατὰ χώραν ἔχοντας φιλοσοφεῖν καὶ ζητεῖν. — V. 9. ἢ initio vſ. omittitur in Vat. Cod. — V. 10. κείνων. Vat. Cod. — V. 11. ἀποίσεις et λέγεις. Vat. Cod. Judices dicuntur φέρειν ψῆφον et ἀποφέρειν, cum ſententiam pronuntiant; vide *Segaar* in Act. Traj. T. I. p. 96. ſq. Is, de quo judicatur, ἀποφέρεται ψῆφον. — Ceterum illud reſponſum ſimile illi, quod aſtrologus dat athletis ap. *Lucill.* Ep. XLIV. alius navigaturis ap. *Nicarchum* Ep. XIV.

LXVIII. Auctoritate Vat. Cod. p. 554. ſq. *Agathiae* tribuitur, quod in Planud. p. 68. St. 99. W. ἀδέσποτον eſt. Inepta ſolutio problematis phyſici, quo quaeritur cur, cum in cithara ἡ ὑπάτη pulſetur, ἡ νήτη etiam reſonet. De hoc problemate vide *Ariſtotel.* in Probl. XIX. 24. — V. 2. ἤρετο. Vulgo, ut Ep. praec. v. 2. — σοφίη h. l. eſt quaeſtio ex interiore muſices cognitione ſolvenda. — V. 3. πλήκτροισι δονήσω. Vulgo. πλήκτροισι δονήσας. Vat. Cod. — V. 5. ὑποτρίζουσα. Vulgo. Fortaſſe rectius; nam τρίζειν de ſono tenuiore et argutiore uſur-

patur. *τρίζουσα. φωνοῦσα λεπτόν τι. Hesych.* ubi v. *Interpp.* et *Valcken.* ad *Herodot.* III. p. 252. 96. — V. 7. ἄπνοια. Vat. Cod. — V. 10. οἱ δὲ τόν. Vat. Cod. — τὸν ἐν πλ. ἐγητόν. Aristoxenum illum praestantissimum artis musicae scriptorem hujus phaenomeni causas ignorare jurabat. De *Aristoxeno* vide *Fabric.* Bibl. Gr. T. III. p. 634. ed. *Harl.* et inprimis *Mahnii* Diatrib. de Aristoxeno. Amstelod. 1793. — θεημοσύνη pr. contemplatio, h. l. res contemplanda, problema. — V. 11. νεῦρα. χορδαί. Vide *Fischer.* ad Anacr. Od. α. 3. p. 5. — V. 14. ξυγγενὲς omnes edd. ante Stephan. qui συγγενὲς dedit. — V. 15. γνήσια. arcto consanguinitatis vinculo conjuncti, ut liberi γνήσιοι eorundem parentum; et propterea omnes ejusdem soni, tanquam hereditatis cujusdam, participes. — V. 7. ἄμματι. Vat. Cod.

LXIX. Vat. Cod. p. 560. sq. Planud. p. 150. St. 217. W. Responsum, quod ineptus medicus aegroto, pleuritide laboranti, dederit, narratur. — V. 2. λαυκανίην. Vat. Cod. Vulgo λευκανίη. Utraque forma proba. Priore utitur *Homer.* Il. χ. 325. ω. 642. — βραγχά, *rauce.* βραγχὸν τετριγυῖα χορδά. *Paul. Silent.* Ep. XLVIII. 5. — ¶. 58.] V. 4. νοσσόμενος. Pleuritide laborabat ille, cujus morbi symptomata dolor lateris punctorius cum tussi. *Auctor* Definit. medic. p. 397. πλευρῖτίς ἐστιν ὀδύνη πλευροῦ σὺν ὀξεῖ καὶ ἀδιαλείπτῳ πυρετῷ μετ' ὀδύνης νυγματώδους ὁμοῦ καὶ φρίκης καὶ δυσπνοίας. — In fin. vs. *Opsopoeus* mallet ἀμυχθείς, quod non opus. — V. 5. Καλλίγνωτος. Vat. Cod. — πλατυλέσχης. i. e. πλατυγίζων. Vide *Suidam* h. v. T. III. p. 127. Usurpatur de hominibus cum inani jactantia verbosis. — V. 6. „Scripse„rat Planudes τῆς πχιηονίδος, quam lectionem perspicue „servant quatuor regii libri. Corrupte in Cod. ex quo „Florentina expressa, παιονίδος, η in ι mutato, quem so„lemnem librariis errorem fuisse jam toties animad„verti, unde, ingravescente corruptela, monstrum

lectio-

Digitized by Google

„lectionis ortum est πκιᾶνίδος. Quod dedi παιωνιάδος e „Vat. membr. est." *Br.* — V. 7. Nihil aliud praedixit, nisi quod certo certius eventurum esse sciebat. — V. 9. ἀνάκλισιν. aegroti decubitum, quem a medico vult observari Hippocrates. Vide *Foesium* in v. p. 30. — ἐκ τοῦ πρ. Vat. Cod. — V. 12. ἀναπεμπάζων. omnia animo repetens. *Apollon. Rhod.* L. IV. 1748. ὁ δ' ἔπειτα θεοπροπίας Ἑκάτοιο Θυμῷ πεμπάζων. Verbi vim enucleavit *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 33. sq. — V. 13. ἀνεφαίνει *Opsopoeus* corrigit citra necessitatem. — V. 14. σοβαρευσάμενος. Vulgo. — V. 16. λήξῃ. Vat. Cod. — V. 17. τεθνήξει ex membr. revocatum pro τεθνήξῃ. Illa forma obvia in *Aristoph.* Nub. v. 1440. — τοῦτο. morbi cessatio redeuntis valetudinis indicium. — V. 19. τὸν νομικόν. Jurisconsultum. *Arrian.* Epict. II. 13. ἀλλ' οὐδὲ νομικόν τινα παρέλαβε πώποτε, τὸν ἐροῦντα αὐτῷ καὶ ἐξηγησόμενον τὰ νόμιμα· ἀλλὰ διαθήκην μὲν οὐ γράφει, μὴ εἰδὼς πῶς δεῖ γράφειν. — V. 22. κάλλιπες. Vat. Cod.

LXX. Vat. Cod. p. 555. restitutum est *Agathiae*, cum in Planud. p. 188. St. 275. W. *Palladae* tribuatur. De immortalitate animi quaerenti respondet philosophus. — V. 1. Νικόστρατον. Laudat *Brodaeus* locum Hermogenis, ubi Nicostratus commemoratur tanquam subtilis philosophus. Fictum potius nomen existimaverim. — V. 2. σκινδαλαμοφραστήν. Vat. Cod. et Ald. 1. De orthographia vocis σκινδαλμὸς disputavit *Piers.* ad *Moer.* p. 360. Sic appellabant difficiles Sophistarum nugas. *Aristoph.* Nub. 130. πῶς οὖν γέρων ὢν κἀπιλήσμων καὶ βραδὺς Λόγων ἀκριβῶν σκινδαλμοὺς μαθήσομαι. λόγων τινὰς σκινδαλμοὺς ἐκμαθὼν dixit *Alciphron* L. III. p. 434. Per ἀκάνθας interpretatur *Lucian.* T. II. p. 602. — V. 3. ἀνήρετο. Vulgo. — V. 5. ἐν νοητοῖς. utrum in iis, quae mente cognoscuntur, an in iis, quae sensibus sunt subjecta. — V. 7. ἀνελέξατο. ut ap. *Callim.* Ep. LX. γράμμ' ἀναλεξάμενος. ubi v. not. T. I. P. II. p. 309. —

Digitized by Google

Ep. 59.] V. 9. Πλατωνικὸν ὕψος, ſublimitatem Platonis pro ipſo Platone. — V. 10. πᾶσαν. omnem undique veritatem exploravit. — V. 11. „Scr. τὸ τριβώνιον, ἠδὲ γενείου τἄκρα καταψήχων. Copulam ſenſus requirit, ſed „καὶ a feſtinante et oſcitabundo repoſitum metrum cor„rumpit. Male vulgo εἶτα γενείου ἄκρα.“ Br. εἶτα etiam Cod. Vat. habet. — V. 12. καταψύχων Ed. pr. Flor. Ald. 1. Aſcenſ. Solemnis horum verborum permutatio. — V. 13. ψυχῆς. Vat. Cod. quam varietatem etiam *Steph.* notavit in Annotatt. — V. 15. στεγνοφυής. aut ſolida et corporea, aut nihil a materia habens. — V. 17. „Κλεομβ. Alludit ad Cal„lim. Ep. X. Planudeae Codd. duo Ἀμπρακιώτην. De hac „diverſitate videndus Waſſe ad Thucyd. p. 231. In „Dionyſii verſu ibi laudato vetus regia membr. Ἀμπρα„κιήων habet.“ *Br.* — V. 19. Tum tu, a corpore tuo ſejunctus, unoque illo, quod quaeris, relicto, te ipſum agnoſcere poteris.

LXXI. Vat. Cod. p. 557. ſq. *Agathiae* vindicat; in Plan. p. 133. St. 192. W. ἄδηλον eſt. Reſponſum ab aſtrologo agricolae, de meſſe ipſum conſultanti, datum. — V. 3. „In membr. ſcriptum ᾔτει δ' ἐξέρεειν' εἴπερ θέρος. „Reponendum forte αἰτέων δ' ἐξερέειν' εἴπερ θέρος.“ *Br.* *Salmaſ.* in not. ined. ᾔτει κ' ἐξερέειν' εἴπερ θ. conjiciebat. At apoſtropho tantummodo deleto ſcribendum:

ᾔτει δ' ἐξερέειν, εἴπερ —

rogavit illum, ut ipſi ediceret, num largam meſſem habiturus eſſet. — V. 5. Ille calculos in abaco diſpoſuit, rationem initurus. Huc pertinent etiam verba δάκτυλα γνάμπτων. Vide ad *Palladae* Ep. LXXXVI. T. II. P. III. p. 242. Adde *Plinium* II. Epiſt. XX. 3. *proximus toro ſedit: quo die, qua hora nata eſſet, interrogavit: ubi audivit, componit vultum, intendit oculos, movet labra, agitat digitos, computat, nihil, niſi ut diu miſeram expectatione ſuſpendat.* — V. 7. „Scribendum omnino: „εἴ κεν ἐπομβρηθῇ.“ *Br.* — V. 8. ἀντοσύνην. Vat. Cod. —

ὑλαίη ἀνθοσύνη, herbae inutiles, frutices inter segetem enascentes eamque impedientes. Hoc sensu ὕλην plus semel usurpavit *Xenoph.* Oecon. c. 16. — V. 10. »Mallem τἄκρον ἀποδρυφθῇ.« *Br.* — V. 11. μηδὲ κεμάδες. miro errore Vat. Cod. — V. 12. Si verum est ὄψεται, subaudiendum τὰ λήϊα. Sed vera videtur emendatio *Jos. Scaligeri* in not. msc. ὄψεαι.

¶. 60.] *LXXII.* Vat. Cod. p. 440. sq. Planud. p. 86. St. 126. W. cum lemmate: Ἀγαθίου Σχολ. εἰς τὰ λυτὰ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως. Ita quoque Vat. membr. Alius Cod. Dorvill. τὰ λιτά. Hanc inscriptionem mendosam judicantes viri doctissimi, *Jos. Scaliger* in Lectt. Auson. II. 29. εἰς ταῦλαν, *Salmasius* vero et *Huetius* τάβλαν emendarunt; prior etiam ταβλατὰ tentavit in not. ined. Vulgatae patrocinari conatus est *Dorvillius* in Vann. crit. p. 252. non lusum in universum significari existimans, sed τὰ λυτὰ Grammatico idem esse, quod τὰς ἄζυγας poëtae vs. 26. Idem sentiebat *Corn. de Pauw* in Diatr. de Alea p. 190. Praeter *Dorvillium* de Ep. nostro disputavit *Salmas.* ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 741. sqq. et *Pauw* in Diatr. de Alea Veter. ad Epigr. Agathiae Scholastici. Tr. ad Rhen. 1726. Alios, qui de aleae ludo egerunt, laudat *Wernsdorf.* ad Poët. Lat. Min. IV. P. I. p. 405. Hos in eo interpretando sequor, sensum grammaticum explicuisse contentus; nam me ipsum nihil de hoc ludo, quem Trictraccum fuisse affirmat *Salmasius*, intelligere fateor. — V. 1. Nos humiles et de plebe mortales, etiamsi magna gesserimus, raro tamen eorum memoriam ad posteritatem propagatam videmus: at reges si sufflent modo, hoc tanquam adamantinis tabulis insculptum manet. — ῥέξαμεν Vat. Cod. — Λίβυς ἀνήρ. Eratosthenem esse vult *Opsopoeus*; etiam Callimachus esse possit. τοῦτ' ἀδάμαντι μενεῖ. Similiter locutus est *Ovid.* XV. Metam. 813. de fatis huma-

Digitized by Google

mis in Parcarum tabulario repositis: *Invenies illic inclusa adamante perenni Fata tui generis.* *Claudian.* de Bell. Gild. 202. *voces adamante notabat Atropos;* ubi nemo Interpretum locutionis fontem aperuit. — V. 3. Cod. Vat. ἀναπνείουσι δὲ μόνον a pr. man. et mox v. 4. Λυβός. — V. 6. Hoc Zenonis imperatoris exemplo patet. Huic enim quid quondam acciderit ludenti, memoriae mandatum est. ἄφαυστοι κύβοι sunt incerti, qui non secundum rationem, sed casum cadunt. κύβον vitiose Vat. Cod. — V. 7. θέτις Vat. Cod. et ποικιλότευκτος. — θέσις est calculorum ordo et positio. ποικίλας μεταστάσεις τῶν ψήφων est ap. *Aristaen.* I. Ep. XXIII. *Euripid.* Iphig. Aul. 195. ἐπὶ θάκοις πεσσῶν ἡδομένους μορφαῖς πολυπλόκοις. — Sequitur descriptio ordinis calculorum in Zenonis tabula. Ludebatur discoloribus lapidibus, (*Martial.* XIV. Ep. 17. et alii, quos laudat *Wernsd.* P. M. T. IV. p. 268. 182.) qui per tabulam duodecim lineis descriptam disponebantur. Hae lineae nostro sunt ὁδοί, *tramites* in Ep. Anth. Latin. III. 76. p. 519.:

Discolor ancipiti sub jactu calculus adstat,
Decertantque simul candidus atque rubens.
Qui quamvis parili scriptorum tramite currant,
Is capiat palmam, quem bona fata juvant.

— V. 8. ὀπισθιδίκην. Vat. Cod. quod damnat *Dorvillius.* — Est autem ὀπισθιδίη ὁδός, si recte intelligo, inferior pars tabulae, sive dextrum latus, quod albi calculi occupabant, qui Zenoni forte contigerant. In hac parte calculi a dextra manu ad sinistram procedebant. Haec ut melius intelligantur, exhibeamus abacum, qualem dedit *Salmasius* ex vetere marmore Scr. Hist. Aug. T. II. p. 751.:

Digitized by Google

Latus finiſtrum.	Latus dextrum.
24.	1. σοῦμμος χῶρος.
23.	2.
22.	3.
21.	4.
20.	5.
19.	6.
18.	7.
17.	8.
16.	9.
15.	10.
14.	11.
13.	12.

— V. 9. ἶχεν. Vat. Cod. In ſexta linea ſeptem erant candidi; in nona unus; ſummus locus occupabatur duobus, totidem decimus. Hoc enim volunt verba ἴσος ἦν δεκάτῳ, *decimo aequalis erat*, numero calculorum ſcil. „Primam dextri lateris lineam dicebant et ſummam. „Graeci quoque recentiores Latinam vocem retinue„runt, et σοῦμμον χῶρον appellarunt in tabula. — Ulti„mam infimamque lineam dextri lateris duodecimam vo„cabant; revera enim erat duodecima. Ab illa ultima „dextri lateris linea, quae et duodecima, transibant ad

„ultimam finistri lateris ex adverso respondentem et „oppositam, eamque tertiam decimam appellabant.“ Verba sunt *Salmasii* p. 752. sq. Ex nostro loco vocem εὐδυμος in Lexicon retulit *Ducang.* p. 1411. — V. 11. ὅς τε. Vat. Cod. quod probandum. Etiam proximus locus a summo, i. e. secunda linea, habebat binos calculos; ultimus denique calculus erat in ea linea, quae δῖβος appellabatur, i. e. *Divus*. Vide *Ducange* p. 303. Hunc *Divum Pauw* locum decimum quartum esse suspicabatur. Sed res vehementer incerta est. — Post quindecim calculos albos enumeratos sequitur ordo nigrorum. — V. 13. ἐν omittit Vat. Cod. ubi in fine versus χωρῶν legitur. In loco octavo bini nigri erant, totidem in undecimo; bini iterum in duodecimo, unus in decimo tertio. — V. 14. ἑνδεκάτην est in Cod. Vat. Vulgo ἑνδεκάτης legitur. Illud verum putat *C. de Pauw*, qui praeterea ἑνδεκάτου conjicit, quod ante eum suspicatus est *Th. Hyde* in Nerdiludio p. 45. Quum post locum decimum tertium commemoretur *Antigonus*, post hunc linea decima quinta, vix dubitari posse videtur, Antigonum esse lineam decimam quartam. Huic in dextra parte *Divum* oppositum fuisse, suspicatur *Salmasius*. Illo enim nomine quasi Romani regis sedem significari, cui contrarius sit Antigonus, quod est nomen Macedonum regis, quos semper Romanis adversos fuisse notum est. At sic *Divus* linea esset undecima, quae v. 14. sigillatim commemoratur, eademque occupata esset binis nigris calculis et uno albo; quod non fieri potest. Ceterum ut Antigonus lineae nomen est, sic jactus quidam in talis *Alexander* appellabatur, alius *Darius*. Vide *Senfleb.* in Thesauro Gronov. T. VII. p. 1156. — V. 17. Etiam in linea decima quinta erant δίζυγες, sive calculi duo juncti. — πέντ' ἐπὶ καὶ δεκάτῃ. Vat. Cod. — V. 19. ὀκτὼ καὶ δεκάτῃ πανομοίιος. Vat. Cod. posterius verum et reci-

piendum. At in numero lineae difficultatem cernens *Corn. de Pauw*, ἑκτῷ καὶ δεκάτῳ emendare conatus est, quod ut minus Graecum a *Dorvillio* vapulat in Vann. crit. p. 255. — V. 20. τέτρατος ἐκ πυμάτου. est vicesimus locus. πύματος enim χῶρος est linea vicesima quarta, i. e. ultima et infima sinistri lateris. In vicesimo igitur *scripto* sive linea iterum bini erant nigri. — V. 21. σημήϊα πεσσοῦ per periphrasin: rex, qui albos habebat calculos, nec laqueos auguratus, quos ipsi fortuna tendebat etc. πεσσοὶ idem quod ψηφῖδες. Adde iis, quae *Dorvill.* attulit p. 270., *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 217. — V. 23. ψηφῖδας ἀριθμοῦ. Vulgo. ψηφῖδα γὰρ ἰσθμοῦ. Vat. Cod. unde *Salmasio* subnata est emendatio ἀπ' ἠθμοῦ. Diversa sunt ἠθμὸς et πύργος. Hic enim, nomen ab ipsa forma habens, tesseras in tabulam effundebat. Interior ejus pars non simpliciter excavata erat, sed gradibus et amfractibus intercisa, ita ut tesserae intus vario motu agitatae evolverentur. Hinc ap. Nostrum πύργου δουρατέου κλίμαξ. Simillimum est hoc ap. *Auson.* in Profess. I. 27. *bolos – quos praecipitante rotatu Fundunt excisi per cava buxa gradus*; ubi *Jos. Scaliger* nostri loci non immemor fuit. Anth. Lat. L. III. Ep. LXXVII. *In parte alveoli pyrgus velut urna resedit, Qui vomit internis tesserulas gradibus.* — „Erat praeterea aliud instrumen„tum, quod *pyrgo*, *turriculae*, imponebatur, et diceba„tur φιμός, κημός, ἠθμός. *Infundibula* erant, et usus „eorum etiam in *urnis judicialibus* apud Graecos. φιμὸς „proprie *camus*, *capistrum*, unde φιμοῦν: item κημός, un„de κημοῦν. ἠθμὸς erat proprie *colus. infundibulum.* „Porro ejusdem usus fuisse κημὸν et ἠθμόν, patet auctori„tate *Hesychii* et *Schol. Aristophanis*, quos advocat „Casaubonus ad Athenaeum L. X. c. 18. qui docet „utroque modo *infundibulum* vocatum, quo calculi in „κάδον vel καδίσκον fundebantur. Harpocration autem „dicit, φιμὸς ὁ καλούμενος κημός: ac κημοὶ una et φιμοὶ inter

»κυβευτικὰ σκεύη memorantur *Polluci* L. VII. §. 204. »φιμοῦ quoque facit mentionem Diphilus: ἀλλ' εἰς μέσον »τὸν φιμὸν, ὡς ἂν ἐμβάλῃ. ubi mihi pars *turriculae* est, »quae pro *tota turre* poni videtur. Phimum igitur, κη- »μὸν, ἠθμὸν, ita eadem instrumenta esse apertum sit; at »diversa esse a *fritillo*, vel inde patet, quia fritillus erat »solidus ab una parte: cetera instrumenta pertusa »erant. Inde ap. Senecam *Aeacus jubet Claudium alea »ludere pertuso fritillo*. Vide finem Apocolocynth. »Inde etiam patet, diversum a pyrgo fuisse.« Verba sunt *Dorvillii* Vann. crit. p. 259. Pro ἀριθμοῦ olim tentaverat ἀριθμῷ *Th. Hyde* in Nerdilud. p. 45. quo nunc nihil opus, meliore lectione reperta. In fine pentametri κευθομένη habetur in Ed. Flor. et tribus Aldin. Aliae κευθομένην. κευθομένας dedit *Salmasius* ex conjectura; nam in membr. κευθομένη legitur. Hinc κευθομένῃ legendum esse contendit *Dorvill.* p. 262. nam *scalam* intus in pyrgo *occultatam* esse. Ceterum notandum, tribus tesseris usos fuisse veteres, cum postea duae tantum coeperunt usurpari. — V. 25. Zeno imperator jecit et duo et sex et quinque, quibus jactibus tota rerum facies immutata est. At quomodo hoc factum sit, obscurissimum. Nam quod sequitur, eum statim octo totos calculos disjunctos habuisse, qui antea separati fuissent, id sibi contrarium esse videtur. *Pauwius* certe, ut explicaret, ad ineptias confugit. ἄζυγες et μεριζόμενοι idem est. Quare vehementer suspicor, depravatum esse hunc versum. Scribe, duabus literis mutatis:

ἄζυγας εἶχεν ὅλας πρόσθεν ὀριζομένας.

octo statim disjuncti sunt, qui antea juncti essent. Hoc enim sensu verbum ὁρίζεσθαι passim occurrit, pro συμφύεσθαι, *conglutinari*, et τῷ διορίζειν opponitur. Vide *Budaeum* in Comm. Gr. L. p. 990. 4.

¶. 61.] *LXXIII.* Vat. Cod. p. 481. *Agathiae* vindicat. In Plan. p. 377. St. 515. W. ἄδηλον est. Scriptum

in velum conopeum, quo culices arcentur. Cf. *Pauli Silent.* Ep. LXVI. Fuit haec Aegyptiorum consuetudo, ut, cum in humidis regionibus a culicibus valde vexarentur, aut in turribus cubarent, aut lectos velamentis circumdarent: πᾶς ἀνὴρ αὐτέων ἀμφίβληστρον ἔκτηται, τῷ τῆς ἡμέρης μὲν ἰχθῦς ἀγρεύει, τὴν δὲ νύκτα αὐτῷ χρᾶται ἐν τῇ ἀναπαύεται κοίτῃ· περὶ ταύτην ἵστησι τὸ ἀμφίβληστρον. *Herodot.* L. II. p. 146. Hinc *Horatius* in Antonii exercitu conopea fuisse visa indignatur Epod. IX. 16. *Interque signa, turpe, militaria Sol aspicit conopeum.* Idque ipsum exprobrat Cleopatrae *Propertius* L. III. 9. 43. quod ausa sit

Romanamque tubam crepitanti pellere sistro,
Baridos et contis rostra Liburna sequi:
Foedaque Tarpejo conopia tendere saxo,
Jura dare et statuas inter et arma Mari.

V. 3. ἐπιτρέπομαι. Ed. pr. Flor. — V. 7. ὄρνεα *Brodaeus* de muscis et culicibus interpretatur, quo nihil durius. *Aves* ipsae intelligendae, quibus se *parcere* (σαώζειν pro φείδεσθαι) ait conopium, ut *Paul. Silent.* in Ep. laud. Οὐ βριαρόν τινα θῆρα καὶ οὔτινα πόντιον ἰχθύν, Οὐ πτερὸν ἀγρεύω πλέγμασιν ἡμετέροις.

LXXIV. Vat. Cod. p. 560. Planud. p. 155. St. 226. W. In helluonem quendam, qui cum voracissimis belluis comparatur. — V. 1. Nemo, qui dentes tuos vidit, domum tuam appropinquare audeat. ἀλοιητῆρας ὀδόντας. qui omnia terunt, saxi molaris ad instar. ἀλοιᾶν, κατατρίβειν, κατακόπτειν, de frumento inprimis. Vide *Valcken.* ad *Ammon.* p. 21. sq. et *T. H.* ad *Polluc.* X. 161. Ut *Agathias* neminem dentium illius adspectum perferre dicit, sic *Epicharmus* prae timore mori ait, qui Herculem edentem videant, ap. *Athen.* L. X. p. 411.:

πρᾶτον μὲν αἴκ' ἔσθοντ' ἴδῃς νιν, ἀποθάνοις·
βρέμει μὲν ὁ φάρυγξ ἔνδοθ', ἀραβεῖ δ' ἁ γνάθος,
ψοφεῖ δ' ὁ γόμφιος, τέτριγεν δ' ὁ κυνόδων.

— V. 2. ὑμετέρους. pro singulari. Vide ad Ep. in Aurig. Stat. XXIII. — σῆς ἐν. Vat. Cod. — V. 3. ἔχει. Vat. Cod. — Nota fabula de Erysichthone ex *Callim.* H. in Cer. 103. unde etiam verbum βούβρωστις ductum. Vide *Spanhem.* p. 802. sq. *Eustath.* ad Il. p. 1502. 6. *Oppian.* Hal. II. 207. ἀλλ' ἀτέλεστον Λύσσαν ἀεὶ βούβρωστιν ἀναιδέϊ γαστρὶ φυλάσσει. — Quum enim famem habeas, qualem Erysichthon, quis scit, annon etiam eos ipsos, quos vocaveris, devores. — V. 5. μέλαθρα δεδέξεται. Vat. Cod. — V. 6. insigni cum varietate membr. βήσομαι ὑμετέρῃ γαστρὶ φυλαξάμενος. ubi si primam vocem in τλήσομαι mutaveris, suam fortasse *Agathiae* manum restitues. Nolo enim praeda tuae gulae servari. Eleganter participium sequitur verbum τλῆναι, ut in *Aeschyli* VII. c. Th. 739. ubi verba sic jungenda: ὅστε ἔτλα σπείρας ῥίζαν αἱματόεσσαν πρὸς μὴ ἁγνὰν ἄρουραν. *Sophocl.* Electr. 943. τλῆναί σε δρῶσαν ἃ 'ν ἐγὼ παραινέσω. — Quod autem ad φυλαξάμενος attinet, medium pro passivo est positum, quod in aoristo et futuro passim faciunt Graeci. Vide inprimis *Locellam* ad *Xenoph. Eph.* p. 173. — Quod si vulgatam servare quis malit, scripserim tamen auctoritate Codicis: βήσομαι ὑμετέρῃ γ. λαφυξόμενος, pro εἰς ὑμετέρην γαστέρα, constructione ap. *Agathiam* obvia Ep. XXXVIII. et XLV. — V. 7. Si quando in tuam domum venire ausim, fortior sim Ulysse, qui Scyllam non extimuit. εἰ δ' ἔτι γ' ἐς. Flor. ed. pr. Ald. I. — οὐ μέγ' ἄνυσσε. (ἄνυσσεν Vat. Cod.) prae meo facinore scil. — V. 8. Λαερτιάδης Σ. χήμασιν. Vat. Cod. — V. 9. πολύτλας. majori ego jure *patiens* vocabor illo. — V. 9. εἴ σε περήσω. Vulgo et in Vat. Cod. quod tacite mutavit cl. editor. Sensum haud accurate expressit *Grotius* vertens: *Justius et dicar sollers, evasero si te, Non levius monstrum, quam Polyphemus erat.*

LXXV. Vat. Cod. p. 558. *Agathiae* tribuit, quod in Plan. p. 158. St. 230. W. *Lucillii* est. Ad homi-

nem quendam tenuiſſimi corporis. Comparanda ſimilia *Lucillii* Ep. LV. – LXVIII. — V. 1. σῶμα σκιοειδές. non corpus, ſed umbra. — ἀδερκέϊ Vat. Cod. pro vulg. ἀειδέϊ. — V. 4. „In membranis πολλὸν ἀφαυρότερον, quod prae-„ferendum non duxi." *Br.* *Lucill.* LXV. χαιρήμων ἀχύρου πολλὸν ἐλαφρότερος. Sine dubio id, quod editiones praebent, magis eſt proprium; ſed ii poëtae, in quorum numero eſt *Agathias*, rariora et minus propria ſectari ſolebant. Hanc ob cauſam membranarum ſcripturam equidem praetulerim. ἀφαυρός. ἀσθενής. *Euſtath.* ad Od. ν. p. 523. 10. ἀφαυρότερος. ἀσθενέστερος. *Heſych.* — ¶. 62.] V. 5. οὐδὲν ἀμείψας. nullam morte mutationem ſubibis. φάσμα. Similiter *Nicarchus* Ep. XVI. ἐμὲ στεφανώσατ'· ἐγὼ γὰρ Εἰ βλέπομ', ἥττημαι· πνεῦμα γὰρ εἰμὶ μόνον.

LXXVI. Vat. Cod. p. 554. Ἀγαθίου Σχολ. In Plan. p. 171. St. 249. W. In cauſidicum ejus generis, quod vividis coloribus deſcripſit *Ammian. Marc.* L. XXX. 4. p. 594. — V. 1. ζυγόν. Ed. pr. Fl. et Ald. 1. Δίκη hic nihil diverſa a Nemeſi, cui jugum tribui ſolet. Vide ad *Meſomed.* Hymn. v. 13. T. II. P. II. p. 347. — οὐ νοεῖς. noſtine judicium, quod improbis tuique ſimilibus viris inſtat. — V. 3. ῥήτρη, *eloquentia.* Demoſthenem ῥήτρης εὐκελάδοιο πατέρα vocat *Chriſtodorus* in Ecphr. v. 24. — ποικιλόφρονι. Vat. Cod. — V. 4. ποικίλον. Verba fucata opponuntur ſermoni ſincero et ſimplici; ut ποικίλλειν opponitur τῷ ἁπλῶς et ἐλευθέρως λέγειν. Vide *Abreſch.* in Lectt. Ariſt. p. 222. *Eurip.* Phoen. 472. ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ, Κοὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων. In talibus igitur ποικίλος parum diſtat a vafro et callido; quod apparet etiam ex *Eurip.* Androm. 938. κἀγὼ κλύουσα τούσδε Σειρήνων λόγους, Σοφῶν, πανούργων, ποικίλων λαλημάτων. Iphig. in Aul. 526. de Ulyſſe: ποικίλος ἀεὶ πέφυκε, τοῦ γ' ὄχλου μέτα. Inſignem in dicendo ſubtilitatem notat ἡ ποικιλία ap. *Demoſth.* c. Aphob. p. 844. 11. καὶ ταῦτ' εἰ μὲν ἐδεῖτο λόγου τινὸς ἢ ποικιλίας. — V. 5. Vulgo:

Digitized by Google

ἐλπίζειν δ' ἔξεστι· et sq. verſ. τῆς σῆς κλεμματικῆς παίγνια φ. Haec ex Vat. Cod. mutavit cl. editor, in quo tamen praeterea παίγνιον φ. metro vitiato legitur. Verba ἐλπίζειν ἔξεστι quo referas, non ſatis liquet. Sed hoc voluiſſe videtur: Callidae tuae eloquentiae confidas licet; at Juſtitiam ſcito eâ mutari non poſſe. Haec vero antitheſis nec acumen, nec gravitatem habet. Sed fac, ſcriptum fuiſſe:

ἐμπαίζειν ἔξεστι

aliis licet illudas, Themidem ludibria tua mutare non poterunt, apte ſibi reſpondent ἐμπαίζειν et παίγνια φαντασίης. Hoc ſenſu v. παίζειν ubique obvium. ut in *Luciani* Nigr. §. 20. ἡ τύχη παίζει τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. Cf. *Valcken.* in Adon. p. 359. — ἠλέματος φαντασίης, vana et falſa creans phantaſia. Fictum oculorum ſplendorem meretriculae ἠλεμάτους ἀκτῖνας appellat *Claudian.* Ep. II. Vide *Albertum* ad *Heſych.* v. ἠλέματος.

LXXVII. Vat. Cod. p. 389. Plan. p. 6. St. 11. W. In ingens illud ſaxum, quod Ajax in Hectorem conjecerat. Il. η. 268. Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας, Ἧκ' ἐπιδινήσας — εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε, βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ. Il. ξ. 409. τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας Χερμαδίῳ, τά ῥα πολλά, θοάων ἔχματα νηῶν, Πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο· τῶν ἓν ἀείρας, Στῆθος βεβλήκει ὑπὲρ ἄντυγος. — V. 1. „Recte H. Stephanus edidit ἀνοχμάσσειας. ante „eum, ut in codicibus et Vat. etiam membr. legebatur, „reclamante metro: ἀνοχμάσειας. Similis menda relicta „eſt in nupera Oppiani editione, ubi ἁλ. ε. 226. ſcri„bendum πρυμνοίοις ἄτε νῆα κατοχμάσσας ὑπὸ δεσμοῖς.“ *Br.* — V. 3. μέλας, τρηχύς τε. ex Il. ψ. 265. — V. 4. ἐξεκύλισα. Vat. membr. recte. Vide ad Ep. LIX. 4. — V. 5. φαιόν. nunc me vix tandem paululum de agro removent. νῦν. genus imbelle et puſillum. Reſpicitur Il. ε. 303. οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν. et inprimis Il. μ. 447. τὸν

δ' οὔ κε δύ' ἀνέρε δήμου ἀείραιεν 'Ρηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν, Οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν. *Juvenal.* Sat. XV. *Nam genus hoc vivo jam decrescebat Homero: Terra malos homines nunc educat atque pusillos.* — V. 7. ἐπὶ χθ. Vulgo et in Vat. Cod. ὑπὸ ex marg. Wechel. receptum. — V. 8. παίγνιον ludibrium, quod movere conentur, et in quo vires exerceant.

LXXVIII. Vat.Cod.p.299. Plan. p. 221. St. 322.W. Scriptum in mulierem, quae, cum triduum in puerperii laboribus consumsisset, infantem tamen, in utero exstinctum, edere non potuit. Perperam *Opsopoeus* mulierem ipsam exstinctam esse putabat. — V. 4. γαστρὶ δυσκόλπῳ. Epitheton vitiosam uteri structuram significat. οἱ κόλποι, μυχοί, sinus, recessus. — 4. 63.] V. 5. „ἰξότε. „etiam sine libris scribendum sic fuisset. Sed Planudeae „Regius liber optimus ἐξότε in textu; cod. Ja. Lascaris „in marg. habet.“ *Br.* Sic etiam correxit Aldus in Lectt. unde in Ald. 2. receptum est; nec non *Opsopoeus, Huetius, Munker.* ad *Anton. Lib.* c. 23. — ἰξότε. ex quo partus infantis expectatur, sed non perficitur. ἄπρηκτοι ἐλπίδες sunt κεναί, ἀνήνυτοι. Auctor Ep. inter ἀδέσπ. XXXIV. ad puerorum amatores: ἴσχετε μόχθων, ἀπρήκτοις ἐλπίσι μαινόμεθα. Vide *Ruhnk.* Ep. crit. p. 194. — V. 7. „τελέθοι vulgo absurde legitur: sic mortem „matri imprecaretur poëta. Idem Reg. liber [et Vat. „Cod.] recte τελέθει.“ *Br.* In verbis κούφη γαστὴρ respicitur solemnis acclamatio: *Sit tibi terra levis!* Mater exstinctum infantem in utero gerens ejus sepulcrum dici poterat, ut Thyestes ap. *Sidon. Apollin.* C. IX. p. 109. *Fratris crimine qui miser voratis Vivum pignoribus fuit sepulchrum*; quem locum cum similibus illustrando *Longino* adhibuit *Ruhnk.* p. 243. sq. ubi γῦπες ἔμψυχοι τάφοι *Gorgiae Leontini* reprehenduntur. Haec metaphora placuit Auctori Aenigmatis a cl. *Huschkio* editi in Anal. cr. p. 307. nr. LXXVI. 'Ο κτείνας ναυηγός,

Digitized by Google

ἐνὶ ζώοντι δὲ τύμβῳ κεῖται. Ceterum comparandum Epitaphium puerperae in ἀδεσπ. DCCVII. οὐδ' ὑπ' ἐμαῖς ὠδῖσι τὸ νήπιον ἐς φάος ἦγον, Ἀλλ' ὑπὸ γαστρὶ φίλᾳ κεῦθεται ἐν φθιμένοις.

LXXIX. Vat. Cod. p. 296. Plan. p. 216. St. 315. W. In Candaulis sepulchrum, cujus conjugem poëta excusat, secutus *Herodotum* L. I. 11. p. 6. Νῦν τοι δυοῖν ὁδοῖν παρεουσέων, Γύγη, δίδωμι αἵρεσιν, ὁκοτέρην βούλεαι τραπέσθαι· ἢ γὰρ Κανδαύλεα ἀποκτείνας, ἐμέ τε καὶ τὴν βασιληΐην ἔχε τὴν Λυδῶν, ἢ αὐτόν σε αὐτίκα οὕτω ἀποθνήσκειν δεῖ· ὡς ἂν μὴ πάντα πειθόμενος Κανδαύλῃ, τοῦ λοιποῦ ἴδῃς τὰ μή σε δεῖ. ἀλλ' ἤτοι κεῖνόν γε τὸν ταῦτα βουλεύσαντα δεῖ ἀπόλλυσθαι, ἢ σὲ τὸν ἐμὲ γυμνὴν θηησάμενον, καὶ ποιήσαντα οὐ νομιζόμενα. — V. 4. τὸν ἐφιστάμενον suspicatur *Opsopoeus*; equidem malim vulgatam lect. pro ἐφιστάμενον accipere. Saepenumero enim recentiores illi in talibus neglexerunt adspirationem. Vide ad Ep. XLVII. 2. Ceterum hujus versiculi sensus minime perspicuus. Non enim quaerebatur, utrum illa priorem maritum Candaulem habere vellet an Gygem; sed uter perire deberet; id quod ex *Herodoti* verbis apparet supra adscriptis. An *Agathias* dedit: ἢ τὸν πρὶν ἑλεῖν, pro ἀνελεῖν. Vide *Abresch.* ad *Aesch.* T. I. p. 17. — V. 5. Vulgatum ἦν ἄρα Κ. quod etiam membr. Vat. servant, primus *Opsopoeus* mutavit in χρῆν. Idem adscripserat *Casaubon.* exempl. sui margini. Manifesto enim *Agathias* respexit formulam, qua *Herodotus* p. 5. 22. historiam de Candaulis stultitia auspicatur: χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς —, quod multi imitati sunt. Vide *Wesseling.* l. c. — In fine vs. Schedae Krohn. ἂν ἔδει, superscripto τλῃ.

LXXX. Vat. Cod. p. 240. Plan. p. 225. St. 328. W. In Laïdis sepulchrum. Erat Laïdis tumulus in Craneo prope Veneris Melanidis fanum, teste *Pausan.* L. II. p. 115. Alii, diversas ejusdem nominis meretrices confundentes, eandem in Thessalia sepultam esse dixerunt. Vid. *Athen.* XIII. p. 589. B. et Mus. Atticum Tom. III. 2.

Digitized by Google

p. 187. sqq. — V. 1. „Vulgo ἀμφικέλευθον. una voce. „In membranae ora correctum ἀγχικέλευθον, *in agro* „*propter viam.*" *Br.* Emendatio a cl. editore recepta debetur *Toupio*, Cur. Nov. p. 178. qui comparat *Homer.* Il. ν. 335. πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους. *Mnasalc.* Ep. XI. ἀκρίδα — ἅδε θανοῦσαν ἄργιλλος δολιχὰν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει. — V. 3. ἀκοῆς. Ed. Flor. Ald. pr. Ascens. Steph. ἀκουῆς, quod Vat. Cod. habet, correxit etiam Ald. in Lectt. — V. 5. ἃ πόσον. Ex *Rufini* Ep. VIII. — πόσων. Vat. Cod.

LXXXI. Vat. Cod. p. 499. Plan. p. 51. St. 74. W. Temere mortales mortem timere docet. — V. 1. τὸν ἡσυχίης γενετῆρα. *Senec.* Agam. v. 591. *miseros libera mors vocat Portus aeterna placidus quiete.* Similia multa contulerunt *Burm.* ad Anth. L. T. II. p. 55. ad *Propert.* II. 21. 27. p. 414. *Gatacker.* ad Antonin. p. 67. — παύοντα νόσους. Hinc παιὰν ap. *Aeschylum* in Philoct. ap. Stob. p. 602. 38. ὦ θάνατε παιάν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν· Μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν Ἰατρὸς —, quae illustravit *Valcken.* ad Hippol. p. 313. Ep. ἀδεσπ. DCCXLVI. ἦλθες ἐμῆς ζωῆς γλυκερώτερος, ὅς μ' ἀπέλυσας Νούσων, καὶ καμάτων, καὶ μογερᾶς ποδάγρας. — V. 3. μοῦνος ἅπαξ. κρεῖσσον γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν Ἢ τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς, Io dicit in *Aeschyli* Prom. 750. quem locum ante oculos habuisse videtur *Plutarch.* in V. Caes. p. 734. E. εἰπών, ὡς βέλτιον ἐστὶν ἅπαξ ἀποθανεῖν ἢ ἀεὶ προςδοκᾶν. Cf. *Wetsten.* ad N. T. T. II. p. 50. ubi nostrum Ep. excitatur. Hinc corrigendus videtur *Aeschyl.* Agam. 1300. ἰοῦσ' ἅπαξ ὀτλήσομαι τὸ κατθανεῖν, pro vulgato ἰοῦσα πράξω τλήσομαι —, quod sensum non habet. — V. 4. δεύτερον. *Seneca* Ep. XXIV. *Moriar? Hoc dicis: Desinam aegrotare posse; desinam alligari posse; desinam mori posse.* — V. 5. πολλαὶ καὶ ποικίλαι. Cf. *T. H.* ad *Xenoph. Ephes.* p. 288. ed. *Loc.*

¶. 64.] *LXXXII.* Vat. Cod. p. 304. Edidit *Jens.* nr. 57. et ex eo *Reisk.* in Anth. nr. 707. p. 136.

Paches, cujus amores et ſupplicium in hoc Epigr. enarrantur, miſſus eſt adverſus Mitylenaeos anno quinto belli Peloponneſiaci Ol. LXXXVIII. 2. Ejus in Mitylenaeis tractandis lenitatem et moderationem laudat *Thucyd.* L. III. 28. Cf. *Diodor. Sic.* T. I. p. 515. ſq. Nec omnino quidquam eſt apud hiſtoricos, quod hiſtoriae in hoc Ep. narratae fidem faciat, niſi fortaſſe quod *Ariſtoteles* tradit Polit. V. 4. p. 310. bellum illud Mitylenaeorum adverſus Athenienſes a mulieribus ἐπικλήροις originem cepiſſe. Recte igitur *Reiskius* p. 220. hanc hiſtoriam ad veteres fabellas amatorias, quas Mileſias appellant, referendam eſſe cenſet. Minus certum eſt, quod idem ſuſpicatur, hoc carmen ex *Agathiae* Daphniacis depromtum eſſe. — In lemmate Vat. Cod. habet: ἔκτεινεν, αὖθις δὲ ὑπ' ἐκείνων πάλιν πεφόνευται. — V. 1. Λάμαξις. Vat. Cod. et Jenſ. Temere *Reiskius*: χαῖρεσσ' Ἀμαμαξίς. — V. 2. πάτρας. Vat. Cod. — φέγγεα. patriae ſalutem attulerunt. — V. 3. πλεύσας *Reisk.* — V. 5. τὰν κούραν. Vat. Cod. ταῖν κουραῖν emendatum in marg. Ap. Ruhnk. et Guy. — V. 6. Vitioſe membr. ἔκτανε τήνας τῇδε βιησάμενος, quod variis conjecturis locum dedit. καὶ inſeruit *Salmaſius*; pro τῇδε autem in apogr. Guy. et Ruhnk. τῶδε legitur. *Reiskius* στεῖλε et εἶχε ſuſpicabatur; *Bernardus* in literis ad *Reiskium* p. 507. τῆλε. His omnibus conjecturis praefero lectionem Brunckianam εἶλε βιησάμενος, ubi εἶλε de *capiendi conatu* accipi debet, qualia multa ubique occurrunt. Vide *Taylor.* ad Lyſ. p. 146. *Abreſch.* ad Aeſch. T. II. p. 152. *Brunck.* ad Oed. T. 1454. et alios paſſim. — V. 7. ῥόον *Jenſ.* quod emendavit *Reisk.* adſtipulantibus membranis. — V. 12. ἐν δ' αὐτῷ. Vat. Cod. ἀποφθίμεναι *Reisk.* Dualis, quem Vat. Cod. habet, praeſtantior. — V. 13. ἐκ δὲ π. ἀ. ἐπεὶ πόσις ἅμα σ. *Reisk.* qui hanc lectionem ſtrenue defendit, metricos plorare jubens. In membr. Vat. εὖ δὲ - legitur, et πόσις ἅμα, quod in Ap. Guy. et Ruhnk.

in

in ποτὶ σῶμα mutatum est. — V. 15. ὑμνεῦσιν. Vat. Cod.

LXXXIII. Vat. Cod. p. 297. sq. Planud. p. 258. St. 373. W. Lugetur immatura mors Agathonici, juris studiosi. — V. 2. νόμους. Fatum nullis *legibus* obnoxium dicit poëta, respectu habito ad *leges*, quibus discendis operam dabat Agathonicus. — V. 4. νομίμῃ ἡλικίῃ ambigue dictum, et de aetate, qua per leges petere licebat honores et magistratus, et de aetate morti matura. — ἔμπλεον. Similiter *Scythin.* Ep. I. πλήρης τῶν ἐς ἐρωτ' ἐτέων. — V. 6. σὺ θιάσον. sui coetus ornamentum plorantes. θίασος pro *coetu*, et θιασῶται pro *cultoribus*, multi illustrarunt. Vid. *Spanh.* ad *Arist.* Plut. v. 508. et *Alberti* ad *Hesych.* v. θίασος. — V. 7. κόμην τίλλουσα. Cf. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 349. — V. 8. αἲ, αἲ, edd. ante Steph. — τῶν λαγόνων. sic Vat. Cod. „Melius scriberetur τὸν λαγόνων." *Br.* Et sic vulgo legitur. — ¶. 65.] V. 9. In eandem sententiam puer parentes consolatur Ep. ἀδεσπ. DCCXXXIV. ἀλλὰ πάτερ, μῆτέρ τε, προλείπετε πικρὸν ὀδυρμόν· Τέρμα γὰρ εὐσεβίῃ μοῖρ' ἐπέκλωσε τόδε —, ut hunc versum emendandum existimo pro εἰς με βίου μ. Anthol. Lat. L. IV. CXVII. p. 78. *Perpetuo talis gemitu lacrimisque colenda, Infelix aevo tam cito quae caruit? An felix aegrae potius subducta senectae? Sic Hecubâ flevit Penthesilea minus;* quod ductum ex *Cicer.* Tusc. Qu. I. 39. Cf. loca veterum a *Clemente Alex.* collecta Strom. L. III. p. 516. sq.

LXXXIV. Vat. Cod. p. 237. Planud. p. 264. St. 381. W. In perdicem a fele necatam. Cf. *Damochar.* Ep. I. Perdices ap. veteres inter aves domesticas habebantur. *Aelian.* H. A. IV. 16. Apud Chios eas gregatim pasci narrat *Busbequius* Ep. III. p. 123. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in αἰλουρίης T. II. p. 664. ubi πέρδικα φαγοῦσα legitur, ut in Vat. Cod. Vulgo πέρδικ' ἀνελοῦσα.

Formam αἴλουρος, quam impugnat *Dorvesius* in Misc. crit. p. 261. tuetur *Toup.* Em. in Suid. p. 285. — V. 4. κτείνω — ἀντιβίην. Vat. Cod. Posterius etiam in edd. legitur. Praecedentia οὔ σε φθιμένην ἀγέραστον ἐάσω ducta sunt ex *Eurip.* Hecub. 116. ποῖ δὴ Δαναοὶ τὸν ἐμὸν τύμβον στέλλεσθ' ἀγέραστον ἀφέντες; — V. 5. Nam te ira exasperari scio, donec hostem in busto tuo immolavero. — εἰς ὄκε Vat. Cod. — Laudat hoc distichon *Suid.* T. II. p. 712. ubi ἔτευξε τάφῳ habetur, ut in Vat. Cod. Parum quidem interest; praetulerim tamen ἔτευξε ob Cod. auctoritatem.

LXXXV. Vat. Cod. p. 237. Planud. p. 264. St. 380. W. „Lemma in membr. εἰς πέρδικα, ἣν αἴλουρος „κατέφαγεν, ὁ παρὰ Ῥωμαίοις λεγόμενος γάττος. (*le chat*) quo „de nomine videndus *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XIV. „4.“ *Br.* — V. 1. 2. Profert hoc distichon *Suidas* T. II. p. 540. in μετανάστρια, nulla hujus vocabuli interpretatione addita. Perdix μετανάστρια est ea, quae, antiquis suis sedibus relictis, inter homines habitabat. — V. 2. πλεκτὸς οἶκος, cavea. — λεπταλέαις Vat. Cod. quod reponendum. — V. 3. θαλεροί. — καὶ θαλερώπιδος ἠριγενείης. τῆς εὐπροσώπου ἡμέρας. *Suid.* T. II. p. 162. ubi h. l. respexit. Totum distichon laudat in αἰθύσσω (ἐκτείνω. θερμαίνω.) T. II. p. 648. et in ἠριγένειαν T. II. p. 75. Perdicem nobis repraesentat ad solis radios alas expandentem et concutientem. Proprie verbo παραιθύσσειν subitus splendor significatur, quem micantes alae efficiunt. — V. 5. τἄλλα δὲ πάντα ἥρπασε. Vulgo. „At si omnia sicuti „caput rapuit felis, quomodo dicitur non satiasse gu„lam? Immo quidem caput abstulerat, at reliquum „corpusculum ei eripuerat Agathias et alta humo con„diderat.“ Verba sunt *Dorvillii* ad *Charit.* p. 339. qui ἥρπαρα restituit, accinente Vat. Cod. et *Suida*, qui hoc distichon laudat in ἀπέθρισεν T. I. p. 251. — V. 8. μήποτε σόν. Vulgo. Nostrum ex Cod. Vat. revocavit *Dor*-

Digitized by Google

vill. Color in hoc disticho ductus ex Ep. *Ammiani* XIII. Εἴη σοι κατὰ γῆς κούφη κόνις, οἰκτρὲ Νέαρχε, Ὄφρα σε ῥηϊδίως ἐξερύσωσι κύνες.

LXXXVI. Vat. Cod. p. 301. Plan. p. 193. St. 281. W. Theodotus loquitur maritus Eugeniae, cum qua per vitam simultatem invitus susceperat. — V. 1. πύματον δρόμον, per extrema haec vitae spatia, quorum meta apud inferos posita est. — οὔτ' ἔμ', Vat. Cod. — V. 3. φθόνος ἤ τις ἄτη. perniciosa quaedam fati sors, felicitati nostrae invidens. — ¶. 66.] V. 5. κρηπῖδα. ad justum Minois tribunal adducti.

LXXXVII. Vat. Cod. p. 300. Planud. p. 230. St. 334. W. Agathias sorori defunctae pulchritudinem, poëticam facultatem et juris civilis peritiam tribuit. Postremum hoc mirationem faceret, nisi constaret, quantopere illis temporibus plurimorum hominum studium in juris disciplinam inclinaverit. Vide *Gibbon.* T. III. p. 38. sqq. — V. 1. ἀγλαΐᾳ. Vat. Cod.

LXXXVIII. Vat. Cod. p. 294. Plan. p. 228. St. 332. W. Lemma procul dubio ductum ex ipsius *Agathiae* codice. Eum Memnonii et Pericleae filium fuisse matrisque tutela tertio aetatis anno privatum esse, ex hoc tantum Epigrammate constat. — V. 2. οὐ μὰ τόν. Ellipticam hanc jurandi formulam illustraverunt plures, quos laudavi ad *Straton.* Ep. XLIII. 2. T. II. P. III. p. 89. — V. 5. βροτόεργη. Vat. Cod. — V. 6. πάτριος. Vat. Cod. — V. 7. ἀλύων. qui materna cura privatus per domum vagatur, dulcem mammarum laticem desiderans. Verbum ἀλύειν de eo, qui moestus circumerrat, explicuit *Perizon.* ad *Ael.* V. H. IX. 25. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 47. et alii. — V. 9. Initio versus interlocutoris signum β. supplendum. — ναὶ καὶ φ. Ald. pr. — V. 10. στάλλεοι. Vulgo.

Digitized by Google

LXXXIX. Vat. Cod. p. 294. Planud. p. 196. St. 285. W. In fratres, qui poſtquam ſumma concordia vixerant, eodem tempore mortui eodemque tumulo ſepulti ſunt. Elegans hoc et expeditum Epigramma tractavit *G. Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 45. — V. 1. Λητώϊος. Vat. Cod. — V. 2. συζυγίην. Anthol. Lat. L. IV. 1. p. 1. in fratres Caſcas: *Quanta fuit mentis, tanta eſt concordia fati. Et tumulus cinerem parvus utrumque tegit.* — V. 3. κἀκ Μοίρης corrigebat doctiſſimus Britannus l. c. ex *Theocriti* Eid. α. 139. λίνα πάντ' ἐλελοίπη ἐκ Μοιρᾶν. Idem mox, auribus conſulens, Βοσπορίης ſcribit. At, ut cacophonia vitetur, aptius βοσπορίαν ſcribi, quae vulgaris forma eſt. — ¶. 67.] V. 6. ξυντρεχέτην. Vulgo. — V. 8. Ὁμοφροσύνας. Vulgo. Eadem eſt Ὁμοφροσύνη, quae Ὁμόνοια, cujus aram ap. Eleenſes fuiſſe tradit *Pauſan.* V. 14. p. 413. Doctiſſimus *Wakefield* tentat ὤφελ' ἐνιδρύσθαι, quod mihi neceſſarium non videtur.

XC. Vat. Cod. p. 297. Plan. p. 233. St. 338. W. Mulieris Theſſalicae, in Boſpori litore ſepultae, epitaphium. — V. 2. λεύσση. Vat. Cod. λεύσσεις. Vulgo. — V. 4. ἠϊόνος. Perperam *Brodaeus* cogitabat de Eione oppido, quod nec ad Boſporum, nec, ut *Stephanus* vult, in Cherſoneſo, ſed ad Strymonis oſtium ſitum erat. Cf. *Thucyd.* IV. 103. Epigr. ἀδεσπ. CLV. et *Gatterer* Comm. de Thracia P. III. p. 10. — V. 5. Structurâ orationis mutatâ mulier defuncta maritum rogat, ut ſibi cenotaphium in patria terra exſtruat.

XCI. Vat. Cod. p. 303. Planud. p. 241. St. 351. W. Joannae citharistriae epitaphium. — V. 1. δεκάτην Ἑλικωνίδα. *Plato* Ep. XII. *Antip. Sid.* XLVI. et alii. — V. 3. τερετίσματα, dulces mollesque citharae ſoni. τερετίσματα· ᾠδαὶ ἀπατηλαί, τὰ τῆς κιθάρας κρούματα, καὶ τὰ τῶν τεττίγων ᾄσματα. *Heſych.* Varias

hujus vocabuli significationes more suo illustravit T. H. in Addend. ad Thom. Mag. p. 908. — V. 4. Ἰωάννας. Vat. Cod. a man. sec. — πάντα. Similiter *Moschus* in Ep. Bionis v. 11. ὅττι σὺν αὐτῷ Καὶ τὸ μέλος τέθνακε καὶ ὤλετο Δωρὶς ἀοιδά. et v. 66. πάντα τοι, ὦ βῶτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν. — V. 5. ἔθηκεν. Vat. Cod. a pr. man. — Musae lege sanxerunt, hujus puellae virtutibus digna, ut in posterum Joannae tumulus pro Helicone coleretur.

XCII. Vat. Cod. p. 298. Plan. p. 242. St. 352. W. In venatorem, qui scorpionis ictu periit. — V. 2. παρδαλίων. Vulgo et in Vat. Cod. Id, quod *Br.* in textu posuit, poëtarum sermoni convenientius. Vide *Stephan.* in App. Thes. Gr. L. p. 1602. — V. 3. γλαφυρῆς. ex cavo terrae. *Erycius* Ep. IX. φωλάς ἀραχναίη σκαιὸν ἔτυψε πόδα Νειόθεν ἀντιάσασα. — V. 5. „Regiorum Planudeae „codd. optimus αἰγυνιά τε. perperam. Vide quae notavi „ad Antip. Sid. XIII." *Br.* — V. 6. παίγνια. feris haec timorem non amplius incutiunt. In Ep. ἀδεσπ. DCLXVI. item venatoris sepulchrum describitur, in quo venabula, retia etc. expressa erant: αἴ, αἴ, λάϊνα πάντα· περιτρεχόωσι δὲ θῆρες. Cf. Ep. DCLXVII.

¶. 68.] *XCIII.* Vat. Cod. p. 297. Planud. p. 244. St. 354. W. In adulterum una cum moecha domus ruina oppressum. — V. 2. ὑποκλέπτων. Cf. Ep. XVIII. 6. — V. 3. ἀλλοτρίης. Vat. Cod. — V. 5. παγίς. Vide ad Ep. LXIII. 4.

XCIV. Vat. Cod. p. 296. sq. *Agathiae* tribuit; in Planud. p. 262. St. 378. W. ἄδηλον est. Puella quatuordecim annorum de vitae suae brevitate conqueritur, deosque rogat, ut parentum suorum lacrymas sistant. — V. 2. θάλειαν. Vat. Cod. — V. 3. αἴ Vat. Cod. — Ad sententiam cf. *Meleagr.* Ep. CXXIV. 5. 6. CXXV.

Digitized by Google

Erinna Ep. III. Anth. Lat. IV. 244. p. 184. *Nam tibi dumque viro taedas thalamumque parabam, Funera et inferias anxius ecce paro.* — V. 8. ταχομένων et φθιμέναις. Vat. Cod.

XCV. Vat. Cod. p. 300. Plan. p. 281. St. 407. W. Epitaphium Euſtorgii adoleſcentis, juris ſtudioſi. — V. 2. Κασταλίης. non ejus fontis, qui apud antiquiores poëtas celebrabatur, ſed alius prope Antiochiam, qui ex monte Parnaſſo erumpebat; quod docuit *Caſaubonus* ad Scr. Hiſt. Aug. T. I. p. 21. et 324.

Praeter haec Epigrammata Vat. Cod. *Agathiae* tribuit Ep. LXVIII. LXIX. LXX. inter *Pauli Sil.* carmina p. 92.

DAMOCHARIDIS GRAMMATICI
ET
DISCIPULI AGATHIAE
EPIGRAMMATA.

¶. 69.] *I.* Vat. Cod. p. 237. Planud. p. 264. St. 381. W. Conf. *Agath.* Ep. LXXXIV. ſq. — V. 1. ἀνδροβόρων. ἀνθρωποφάγων. *Suid.* T. I. p. 189. qui hoc diſtichon laudat. Felem, quae perdicem, domino ſuo inprimis caram, laceraverat, poëta comparat cum rabidis Actaeonis canibus, qui ipſum dominum ſuum laceraverant. — V. 2. *Suidas* iterum laudat in Ἀκταίων T. I. p. 96. cum hac nota: συνέσταλε τὸ αι διὰ τὸ μέτρον. et iterum in Ἀλκμαιωνίδαι T. I. p. 118. — V. 3. Ἀγαθίοιο. Vulgo; quod jam *Scalig.* in not. mſc. in Ἀγαθίαο mutavit, accinente Vat. Cod. qui etiam φίλον praebuit. — V. 4. λυπεῖς μ', ὡς αὐτὸν ſuſpicabatur *Joſ. Scaliger* in not.

Digitized by Google

misc. quod minime probandum. — V. 6. τῆς τῆς. cibos delicatos, quibus tu olim vescebaris, occupantes. ἐπάτάλημα de victu exquisitiore *Agath.* Ep. LIII.

II. Vat. Cod. p. 152. *Damocharidi* vindicat, quod ἀδέσποτον est in Plan. p. 445. St. 578. W. Scriba, senio confectus, Mercurio artis suae instrumenta dedicat. Cf. Ep. *Philippi* XVII. et notata ad *Phaniae* Ep. III. T. II. P. I. p. 161. sq. — V. 1. γραμμάτοκον. Vat. Cod. a pr. man. et mox κύκλα μόλυβδον. Male haec accepit *Brodaeus.* κυκλομόλιβδος est orbiculus plumbeus, quo lineae ducuntur in membrana; hinc γραμματόκος, *lineas gignens. Paul. Sil.* Ep. L. γυρὸν κυανέης μόλιβον σημάντορα γραμμῆς. — πλήθοντα μελάσματι, *nigrum* simpliciter. — V. 3. *Suidas* in κελαινὸν T. II. p. 293. δοχῆα legit. μέλανος σταθεροῖο δοχήιον. *Paul. Silent.* Ep. LII. 5. — μέθρα. Vat. Cod. — V. 6. „περιτριβής, *obtritus, obtusus*, in Stephani thesauro sine auctoritate.“ *Br.* In praec. vs. vulgatum κόσμου ex Vat. Cod. emendatum est. κόσμον legit etiam *Suidas* in κίσσηρις T. II. p. 319. Pumice utebantur veteres ad calamos acuendos. — V. 7. καὶ γλυφανοῦ καλάμου. Vulgo et in Vat. Cod. Posterius vocabulum correctione non indigebat, quam cl. editor fortasse ex cod. Planudeae adhibuit. — σιδάρου. Vat. Cod. — V. 10. Ἑρμεία. Vat. Cod. Hoc distichon fortasse ductum ex *Julian. Aeg.* Ep. XI. Ἑρμείη, σὺ γὰρ ὅπλα· σὺ δ' ἀδράνεος Φιλοδήμου ἴθυνε ζωήν, λειπομένοιο βίου. — κεκμηὼς in pr. vs. ex membr. Vat. sumtum pro κεκμηκώς. De ionica forma vide *Eustath.* Il. ζ, p. 641. 2.

¶. 70.] *III.* Vat. Cod. p. 464. Plan. p. 355. St. 494. W. In balineum aquae limpidissimae. — V. 1. τοῦτο τὸ λοετρόν. Vat. Cod. τοῦτο τὸ λουτρόν. Vulgo. Tres deae hujus balinei possessionem, haud secus ac pomi illius, affectant. — V. 3. Non Paris de iis judicium feret, sed ipsa aqua, uniuscujusque imaginem clarissi-

Digitized by Google

me repraesentans. Obscurum acumen, et, ut mihi quidem videtur, subabsurdum. — V. 4. ἀργυφέοις. Vat. Cod. quod reponendum.

IV. Plan. p. 368. St. 507. W. In pulchram Sapphûs poëtriae imaginem. — V. 3. πηγάζει, exquisitius pro ἔνεστι, splendor ex oculis scaturit, unde vivida vis ingenii cognoscitur. τὸ διαυγές. *Aristaen.* I. 1. p. 3. ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ διαυγεῖς, καὶ καθαρῷ φωτὶ διαλάμποντες. *Philostr.* Epist. XXV. p. 924. τὰ μὲν ὄμματά σου διαυγέστερα τῶν ἐκπωμάτων, ὡς δύνασθαι δι' αὐτῶν καὶ τὴν ψυχὴν ἰδεῖν. — V. 5. „Vulgo sine sensu legitur οὐ περίεργα κολῶσα. Nescio an κολᾷν graece dicatur, quod significaret *membrosum esse, crassa habere membra.* Sed „agnoscat hoc verbum graecitas, nec ne, certum est, „hanc significationem hujus loci non esse; itaque, quod „sensus poscebat, confidenter reposui λιτῶσα.“ *Br.* Hanc emendationem suam cl. editor firmatam vidit versione *Grotii*, qui totum hoc carmen sic expressit:

Quae finxit Natura, tibi dedit ipsa figuram,
Pictor, Pieridis quam Mitylena tulit.
Nam lux ex oculis quae manat vivida, pulchris
Ingenium gravidum sensibus esse docet.
Quod caro non turget, planis sed partibus aequa est,
Simplicitas hac est significata nota:
Quique hilaris vultus simul est, simul humidus, una
Vivere in hac Musas nuntiat et Venerem.

κολοῦσα tentabat *Huetius* p. 34. *Se curatura junceam non reddidit;* infeliciter sane! — V. 7. „Mallem νοεροῖο „προσώπου. τὸ ἱλαρὸν ad Venerem, τὸ νοερὸν ad Musas re„fertur. Emendationem hanc omnino necessariam esse „censeo; licet hîc non adstipuletur Grotius.“ *Br.*

Digitized by Google

PAULI SILENTIARII
EPIGRAMMATA.

¶. 71.] *I.* Vat. Cod. p. 121. Edidit *Reiske* in Misc. Lipſ. T. IX. p. 474. nr. 366. Furtivam Venerem commendat. — V. 2. περιδηρίτην. Vat. Cod. a pr. man. et ſic *Toupius* ex Apogr. quodam in Cur. Nov. p. 292. Venus περιδήριτος eſt, quam amantes, deceptis invidorum oculis, peragunt: nam *Cuſtodum transire manus, vigilumque catervas, Militis et miſeri ſemper amantis opus. Ovid.* Amor. I. El. IX. 27. — ἐργασίη. Vide ad *Philipp.* Ep. XXVIII. T. II. P. II. p. 169. — V. 3. ἡδὺ λαθεῖν. *Incitat et ficti triſtis cuſtodia ſervi, Et nimium duri cura moleſta viri. Quae venit ex tuto minus eſt accepta voluptas. Ovid.* A. A. III. 601. — „Recte in „Buherii et Guieti apographis ἡδὺ λαθεῖν, quod, ut ſen„ſus poſcit, reponendum eſt.“ *Br.* Hoc jam revocaverat *Toupius* pro λαλεῖν, quod *Reiske* dedit. λαθεῖν perſpicue ſcriptum in Vat. Cod. — πανναγρέα κανθόν, curioſos et emiſſitios cuſtodum oculos. — V. 4. laudat *Suidas* T. III. p. 629. in φώρια. *Philoſtr.* Epiſt. LVIII. p. 942. οὐ γὰρ οὕτως τὸ φανερὸν εὐφραίνει τῆς ἐξουσίας, ὡς τὸ ἀπόῤῥητον τῆς ἡδονῆς· πᾶν δὲ τερπνότερον τὸ κεκλεμμένον.

II. Vat. Cod. p. 126. Edidit *D. Heinſius* in Carm. gr. p. 140. *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 480. nr. 372. De trium puellarum oſculis judicans, eam, de qua jam antea guſtavit, Demo, ceteris praefert. — V. 1. Γαλάτια. Vat. Cod. μακρὰ φιλεῖν, *longa* dare *oſcula. Tibull.* I. 8. 25. apud eundem v. 58. Marathon artem ſeſe callere ait, *ut nec dent oſcula rapta ſonum*, i. e. ἄψοφα διδόναι φιλήματα. φιλημάτων ψόφους dixit *Sophocles* in depravato fragm. ap. *Athen.* XI. p. 487. D. — μαλθακά. *Liban.* IV. p. 1071. ed. R. ὅσαν δὲ εἰκὸς ἦν ἐκ τῶν χειλέων τεκμαί

ϕεσθαι, μαλθακὸν ἂν εἶχον ἴσως τὸ φίλημα. — V. 2. „Mi„nus bene Cod. δακτάζει." *Br.* ut *Reisk.* et *Heinf.* — V. 4. „Cod. τρηχαλέων στομάτων exhibet. Salmafius „emendabat τρυφαλέων, i. e. τρυφερῶν. Hoc an graecum „fit, jure dubitari poteft; fed quo minus recipiatur, „fyllabarum obftat modulus. Probabiliter emendantem „Reiskium τριχθαδίων fecutus fum. Eadem vox recurrit „infra XXXIV. 7." *Br.* — V. 5. ἐπλάχθης. Vat. Cod. pro ἐπλάγχθης. Se ipfum a prius capto confilio revocat. — V. 6. δροσερῶν στομ. χείλεα δροσόεντα infra Ep. XVII. funt five tenera, five humida, ut Ep. ἀδεσπ. I.V. κούρη τίς μ' ἐφίλησεν ὑφέσπερα χείλεσιν ὑγροῖς. — V. 7. τοῖς. Vat. Cod. et R. τοῖσδ' emendatum in Ap. Guy. ἀδίκαστον δίκαιον. non muneribus emtum, fed jufto tributum. Vide *Interpr. Hefych.* v. *H. Steph.* Thefaur. T. I. p. 960. A. — Pro ἄλλη *Corn. de Pauw* ἄλλοις malebat, ad φιλήματα referendum. — Pro ἔχει, quod eft in membr., Ap. Lipf. ἔχεις offert; *Reiske* ἔχε dedit. Hoc vult: Demo mea pro ofculis fuis merito palmam accipit. — In fin. verf. Apogr. Lipf. τις αἴγη. — Si cui alius puellae ofcula magis placuerint, illam habeto, mihi mea Demo placebit.

III. Vat. Cod. p. 126. Edidit *Reiske* in Mifc. Lipf. IX. p. 481. nr. 373. Puellae omnia alia tenerrima effe, praeter animum, qui duriffimus. — V. 2. πλέγματα, amplexus. Ep. XXX. ποῖος Ἄρης — τούσδε διακρινέει πλέγματα βαλλομένους. Ep. XXXI. μαλθακὰ πλέγματα συζυγίης. In Ep. VII. 13. amplexus defcribuntur comparatione ducta a vitibus conjunctis πολυχρονίῳ πλέγματι. Quid in artibus fit πλέγμα five σύμπλεγμα, docet *Plin.* H. N. XXXVI. f. 4. 6. et 10. — Ofcula et amplexus, eosque molliffimos concedebat Sappho, reliqua conftanter negabat. — V. 2. Pro πάντα in Ap. Ruhnk. et Guy. ταῦτα legitur; in marg. tamen πάντα, quae eft Cod. lectio, notatum. — V. 3. ψυχὴ ἐξ ἀδάμαντος. Vide ad *Stratou.* Ep. XVII. T. II. P. III. p. 65. — ἄχρι οἴων-

Digitized by Google

non ultra oſcula amor proceſſit. — V. 4. παρθενίην ſuſpicatur *Corn. de Pauw* in not. mſc. — V. 5. Quaedam apogr. θαλάσσας. In Voſſ. ἀλάσσας. Initio verſ. *Pauw αἴ τίς ὑπ. heu, quis hoc tulerit?* tentabat. — V. 6. τὰν ταλέην. Vat. Cod. Hoc diſtichon, quod Schedae Tryll. omittunt, non huc pertinere, ſed ad Ep. ἀδέσπ. XLVIII. cenſebat *Schneider.* in Per. crit. p. 8. Omiſſio illa orta ex ſententia *Salmaſii*, qui in marg. ap. Guy. hoc diſtichon ſuſpectum eſſe pronuntiat. Optime quidem Epigramma terminaretur in v. 4.; ſed *Paulus* noſter, ut et plurimi iſtius aetatis verſificatores, modum tenere et abundantiam vitare vix noverat. Cf. Ep. XXXIII. 1. 2.

¶. 72.] *IV.* Vat. Cod. p. 126. Edidit *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 661. nr. 374. *Rubnk.* Ep. crit. p. 74. Puellae comam poëta, ira concitatus, laniaverat; inde ſimultates ortae et diſſidium, quod ſe ferre poſſe negat. In his dubitari vix poteſt, quin poëta veteres comicos, Menandrum inprimis in τῇ Περικειρομένῃ et Ῥαπιζομένῃ, ante oculos habuerit, de cujus argumento hiſtoriae, in noſtro Epigr. narratae, ſimillimo vide ad *Agath.* Ep. XIV. et *Huſchkium* in Anal. cr. p. 172. ſqq. Comparandus, qui ex eodem fonte hortulos ſuos irrigavit, *Tibullus* I. El. X. 53. — *Veneris tunc bella calent; ſciſſosque capillos Femina perfractas conqueriturque fores. Flet teneras ſubtuſa genas; ſed victor et ipſe Flet ſibi dementes tam valuiſſe manus.* et *Ovidius* III. A. A. 567. ſapienter amantis mores deſcribens: *Nec franget poſtes, nec ſaevis ignibus uret: Nec dominae teneras appetet ungue genas. Nec ſcindet tunicasve ſuas tunicasve puellae: Nec raptus flendi cauſa capillus erit.* coll. L. I. Amor. VII. — V. 2. αὐερύσαι junctim exhibet *Reisk.* Sejunctim *Suidas* in αὖ ἐρύσαι T. I. p. 378. De qua ſcripturae diverſitate diſputavit *Vulcanius* ad *Callim.* H. in Dian. 91. — δραξαμένη βόστρυχον. Perfidae Cynthiae poenas minatus *Propertius* L. II. 4. 23. *nec tibi connexos iratus carpere cri-*

nes, Nec duris ausim laedere pollicibus. Ovidius I. Amor. VII. 11. se ipsum vehementer increpat, quod *digestos* Corinnae potuerit *laniare capillos.* — V. 3. laudat *Suidas* in αἴλινος T. I. p. 650. — V. 5. *Suid.* in ἐρασσόμενα T. I. p. 308. ubi pro μέτωπον est πρόσωπον· Msc. tamen Paris. habet prius. — In Vat. Cod. transposita vocabula τὸ μέτωπον μάτην —, quod in marg. emendatum est. — V. 6. θέναρ. τὸ κοῖλον τὸ τῆς χειρός. Ὅμηρος (Il. ε. 399.) πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος. *Suid.* — V. 7. laudat *Suid.* in ποινή T. III. p. 229. ubi τοίην legitur pro τόσην, quod suavius esse judicat *Toup.* Em. in Suid. p. 366. — V. 8. φάσγανον. *Propert.* II. XXV. 13. *Tu mihi vel ferro pectus vel perde veneno.* Lenius *Tibull.* I. El. 6. 73. *Non ego te pulsare velim, sed venerit iste Si furor, optarim non habuisse manus.*

V. Vat. Cod. p. 127. Edidit *D. Heinsius* in Carm. Gr. p. 141. *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 669. nr. 376. Et risum et lacrymas Laïdis suae suavitatis plenas esse. — V. 1. ἡδὺ φιλοι $\overset{\text{μειδη}}{\text{μα}}$ τὸ Λ. Sic Vat. Cod. unde fortasse sine ulla mutatione legendum:

ἡδὺ, φίλοι, μείδημα τὸ Λαΐδος —

In nonnullis Apogr. ἡδὺ μέν ἐστι φίλημα — ut *D. Heins.* et *R.* dederunt. Nomen puellae in Δαΐδος et Χαΐδος corruperunt nonnulli. — V. 2. δάκρυ χέεις. *D. Heins.* — V. 3. Post hunc versum in Vat. Cod. inseritur vs. καὶ πολὺ κιχλίζουσα σοβεῖς εὐβόστρυχον αἴγλην, qui est *Irenaei Refer.* Ep. III. 3. quod Ep. nostrum proximo loco sequitur. Hic tamen error effecit, ut in nonnullis apogr. *Pauli* versus cum versu *Irenaei* permutaretur, unde sensus pessime turbatus est. — ἐγκλινοδώμῳ. Vat. Cod. — κλινόκωμον. *lectum discubitorium* interpretatur *Salmas.* in not. ined. nescio qua auctoritate. — V. 4. ἡμετέρῳ. Vat. Cod. — V. 7. εἵνεκα. Vat. Cod.

VI. Vat. Cod. p. 128. Edidit *Rubnk.* in Ep. crit. p. 75. comparans *M. Argentarii* Ep. IV. cui *Paulus* venustissima quaeque sublegit. *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 671. nr. 377. Hortatur puellam, ut nuda cum nudo cubet. — V. 2. ἐμπελάσει. Vat. Cod. quod emendavit *Reisk.* In sched. Tryll. ἐμπελάσοι. — V. 3. Σεμιράμιδος τεῖχος. Inepta haec comparatio placuit etiam *Synesio* Ep. IV. παραπέτασμα γὰρ ἡμᾶς (viros a mulieribus) ἀποτείχιζε, καὶ τοῦτο ἐῤῥωμενέστατον, οὐ μάλα διεῤῥωγότος ἱστίου τεμάχιον· σωφρονοῦσι ἀνθρώποις τὸ τεῖχος τῆς Σεμιράμιδος. Quaedam his similia collegimus ad *Agath.* Ep. VIII. 3. Locum *Luciani* in Dial. Mer. XI. τέλος διατειχίσας τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, δεδιὼς μὴ ψαύσαιμί σου — comparavit Ill. *Heynius* cum *Tibullo* I. El. IX. 56. *Tecum interposita languida veste cubet.* *Propert.* II. El. XII. 3. *Nam modo nudatis mecum est luctata papillis, Interdum tunica duxit operta moram.* At quanto hi magis sobrii! — V. 4. δοκέει. sic Vat. Cod. In Ap. Lips. est δοκέω. — V. 5. τε post τὰ omittit Vat. Cod. addit margo Ap. Guy. Totum hoc distichon ex *M. Argentario* expressum. — ἐζεύχθω. *teneros conserit usque sinus.* *Tibull.* I. VIII. 36. Hinc graeculus auctor Ep. in Dorotheam ap. *Bandin.* in Catal. Bibl. Laur. T. II. p. 335. νῦν δὲ τί ποιήσω; ζεύξω πρὸς χείλεα χείλη, Στήθεα πρὸς στήθη, τῆς ἀπολαυόμενος. — σιγῇ Vat. Cod. — V. 6. κρυπτέω. Sched. Tryll. ex Cod. Vat. Quae lectio, quamvis insolens, in hoc tamen scriptore probanda videtur:

τἄλλα δὲ σιγῇ
κρυπτέω· ἐχθαίρω τὴν ἀθυροστομίην.

Cf. *Schneiderus* in Per. crit. p. 27. κρυπτέτω habet marg. Ap. Guy.

¶. 73.] *VII.* Vat. Cod. p. 128. Edidit *D. Heinsius* in Carm. gr. p. 147. *Reisk.* in M. L. IX. p. 673. nr. 379. Amplexus amantium describuntur. — V. 1. Inprimis

comparandus *Aristaenet.* L. I. Ep. XVI. p. 42. τοιγαροῦν ἐκβακχευθεῖσα τῷ ἔρωτι, ἀνέκλασέ τε πρὸς ἑαυτὴν τὸν αὐχένα, καὶ πεφίληκεν οὕτω προσφυῶς μανικῶς, ὥστε μόλις ἀποσπάσαι τὰ χείλη. Cum *furore* quodam ejusmodi oscula infigi dixit etiam *Propert.* I. El. XIII. 19. *Non ego complexus potui diducere vestros: Tantus erat demens inter utrosque furor.* — Hunc furorem ἄτλητον, ipsis amantibus fere intolerabilem, appellat *Paulus;* fortasse recte. Nondum tamen me poenitet conjecturae, olim propositae in Spec. Emendatt. p. 6.:

ὑπ' ἀπληστοιο δὲ λύσσης

cui inprimis favet *Themistius* Or. XXII. p. 272. C. ἐγὼ δὲ ὁρῶν καὶ τοὺς πατέρας (l. παιδεραστάς), ὅτι ἡνίκα ἂν σφόδρα ἀσπάζωνται τὰ παιδάρια, τύπτειν αὐτὰ καὶ δάκνειν ἐξ ἀπλήστου πάθους περιάγονται· ἔοικε γὰρ δὴ πᾶν τὸ τοιοῦτο σημεῖον εἶναι διανοίας ὠθιζομένης ἑνωθῆναι τῇ τοῦ στεργομένου ψυχῇ· διὰ δὲ ἀμηχανίαν τοῦ ξυγκολληθῆναι καθ' ἑαυτόν, ἐπὶ τὸ σῶμα καταντώσης· ὥστε διὰ τοῦτό γε ἐθέλειν ἐμφῦναι. Quo loco nullus esse potest ad nostrum magis appositus. Noster Ep. XII. ἐστὲ γὰρ ἀπλήστου Κύπριδος ἐργατίναι. *Philodem.* Ep. XVI. καὶ πῦρ ἀπλήστῳ τύφετ' ἐνὶ κραδίῃ. *Longus* L. II. p. 40. ἀπλήστως ἐνεφοροῦντο τῆς ἡδονῆς. — V. 3. ἀφ' ἡδέος. Vat. Cod. quod *Salmasius* inter describendum emendasse videtur; in nullo enim apographorum, quae vidi, emendatio notata. ἀφειδέος etiam *Cornelio de Pauw* in mentem venit. — V. 4. ἐς κρ. Vat. Cod. — δύμεναι. *Propert.* l. c. *Vidi ego te toto vinctum languescere collo, Et flere injectis, Galle, diu manibus: Et cupere aptatis animam deponere labris.* Similia dedi ad *Platon.* Ep. II. T. I. P. I. p. 337. quibus adde *Xenoph. Eph.* I. 9. p. 16. τὰ χείλη τοῖς χείλεσι φιλοῦσα συνέῤῥαφε, καὶ ὅσα ἐνενόουν, διὰ τῶν χειλέων ἐκ ψυχῆς εἰς τὴν θατέρου ψυχὴν διὰ τοῦ φιλήματος παρεπέμπετο. *Lucretius* L. IV. 1103. *Adfigunt avide corpus, junguntque salivas Oris, et inspirant, pressantes dentibus ora, Nequidquam; quoniam nihil inde abradere*

Digitized by Google

possunt, Nec penetrare, et abire in corpus corpore toto; Nam facere interdum velle, et certare videntur; Usque adeo cupide in Veneris compagibus haerent. — ad quae *Pauli* nostri versus adducere non neglexit cl. *Wakefield. Petron.* c. 132. *Jam alligata mutuo ambitu corpora animarum quoque mixturam fecerant.* Claudian. XIV. 21. *murmur querula blandius alite Linguis assidui reddite mutuis, Et labris animam conciliantibus.* — V. 5. ἀμφαδίην dedit *D. H.* et post eum *Reisk.* qui in Ap. Lips. ἀμφαδίης invenerat. In membr. Vat. est ἀμφασίης. ἀνάγκη ἀμφασίης *silentium* foret in summo amoris affectu, qui quasi attonitos reddit animos. Melius tamen ἀμφαδίην, ut Ep. XXXI. et ἀμφάδια λέκτρα Ep. I. — ἀνάγκην. ut *Nonn.* Dion. XLII. p. 1092. Κυπριδίην ἄγρυπνον ἐὴν ἀνέφαινεν ἀνάγκην. Multa h. l. inepte molitur *Corn. de Pauw*, quae transscribere piget. — V. 7. Illi, furoris amatorii leniendi caussa, vestes inter se commutaverant; unde amator Achilli similis est redditus, cum παῖς ἕσσατο φᾶρος et ἐψεύσατο μορφὴν — ἐν κώραις Λυκομηδίσιν, ut est ap. *Bion.* Eid. XV. 8. Nostrum locum cl. *Huschke* in Epist. cr. p. 38. comparavit cum *Propert.* I. XIII. 21. *Non sic Aemonio Salmonida mixtus Enipeo Taenario facili pressit amore deus: Nec sic coelestem flagrans amor Herculis Heben Sensit ab Oetaeis gaudia prima jugis.* — V. 9. ἀργυφέης est in Vat. Cod. idque restituit *Reisk.* pro ἀργυρέης. Cf. *Damochar.* Ep. III. 4. Laudat hoc distichon *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. 11. p. 170. ubi Dianae venatricis habitus explicatur. Colorem *Paulus* duxit ex *Apollon. Rh.* III. 874. ubi Medeae comites, Nympharum similitudinem referentes, describuntur: ἂν δὲ χιτῶνας λεπταλέους λευκῆς ἐπιγουνίδος ἄχρις ἄειρον. Nereïdes ap. eundem IV. 940. αὐτίκ' ἀνασχόμεναι λευκοῖς ἐπὶ γούνασι πέζας — ῥώοντ' ἔνθα καὶ ἔνθα. *Nonn.* in Dion. XLII. p. 1090. πῆ λίπες, ὃν φορέεις ἐπιγουνίδος ἄχρι χιτῶνα; — V. 10. ἐπεπάσατο. Vat. Cod. et mox γυιοβόρων. Utrum-

que jam ap. *Heinsium* emendatum. — ἠρήρειστο τὰ χείλεα. *Colloque infusus amantis Oscula per longas jungere pressa moras.* *Ovid.* Heroid. II. 94. *Propert.* II. XI. 7. *Quantum oscula sunt labris nostra morata tuis.* Excitavit hoc distichon *Ruhnk.* in Ep. crit. p. 81. — V. 13. Elegans comparatio, cui haud pauca similia ap. veteres reperiuntur. *Ovid.* Epist. V. 47. *Non sic adpositis vincitur vitibus ulmus, Ut tua sunt collo brachia nexa meo.* *Catull.* LXI. 106. *Lenta qui velut assitas Vitis implicat arbores Implicabitur in tuum amplexum.* *Gallien.* in Anthol. Lat. III. 258. p. 684. *Brachia non hederae, non vincant oscula conchae.* Plura dabit *Barthius* p. 789. ad haec *Claudiani* XIV. 18. *Tam junctis manibus nectite vincula, Quam frondens edera stringitur aesculus, Quam lento premitur palmite populus.* — V. 15. ἀντικόροισί τ' ἀγοστοῖς Vat. Cod. In marg. Ap. Guy. et Ruhnk. ἀντιρόποισιν ἀ., i. e. ἀντιῤῥόποισιν ἀ. Revocanda est membranarum scriptura. Duo enim in hoc disticho junguntur, oscula et amplexus. ἀντίπορος ἀγοστοὶ autem sunt brachia ἀντίον ἀλλήλων τεινόμενα, quibus illi sese mutuo amplectebantur. — V. 17. Cl. editor membr. Vat. lectionem expressit. Pro φίλη in marg. ap. Guy. φίλοις legitur; *Corn. de Pauw* φίλῃ tentabat. In contextu ap. Guy. ἐλόχθη, in marg. ἐλίχθη. Putabam olim δεσμοῖς ἐλυγίχθη. Cf. *Theocr.* Eid. I. 98. Sed verum est ἑλίχθη. — δεσμοῖσι. Vide ad *Iren.* Ep. I. — V. 18. ἄνδιχα καιόμεθα. *Propert.* I. XIII. 2. *nostro laetabere casu, Galle, quod abrepto solus amore vacem.*

VIII. Vat. Cod. p. 129. Edidit *Reisk.* in Misc. L. IX. p. 675. nr. 380. In mulierem, annis jam paulo provectiorem, sed junioribus praeferendam. Cf. *Rufin.* Ep. VIII. — V. 1. „Sic scriptus est hic versus ap. *Suidam* in ὀπὸς T. II. p. 706. At in Buheriano cod. τεῆ „κύπρις ἡ ὀπὸς ἥβης πάσης, i. e. Salmasio interprete, *quam „quantum est juvenculatum.* Huic lectioni non pravae

„qui-

„quidem altera tamen praeferenda. Pauli ingenio „digna est oppositio inter rugas et succum, quo turgen„te carne, laevis nitescit cutis. Ultimum tantum disti„chon exhibet Planud. p. 593." *Br.* Sic, ut *Br.* edidit, diserte legitur in Vat. Cod. eademque lectio notata in marg. Ap. Rubnk. Pro τεῇ ap *Suidam* vitiose legitur τι ἤ, quod infeliciter tentavit *Kusterus.* Vide *Toup.* Em. in Suid. p. 290. — V. 2. ἱμείρων. Vat. Cod. ἱμείρω. marg. Ap. Guy. — V. 3. Laudat hoc distichon *Suid.* in κόρυμβοι T. II. p. 352. ubi κορύμβους et μαστὸν legitur. κόρυμβοι hoc loco sunt papillae in mammis; mammae autem καρηβαρέουσαι, quasi capitibus gravatis, (cf. *Macedon.* Ep. XXVI.) quae paulo flaccidiores pendent. Opponitur μαζὸς ὄρθιος, *papillae horridulae* ap. *Plaut.* Pseud. I. 1. 66. ubi vide *Taubm. Lucillius* ap. *Nonium: Hic corpus solidum invenias, hic stare papillas Pectore marmoreo.* — V. 5. 6. Separatim exhibetur in Plan. p. 457. St. 593. W. ubi ἤ σὸν ἔτι legitur. — Tuus autumnus aliarum vere praestantior. Euripides cum Agathonem ἤδη γενειῶντα exoscularetur, Archelaus, μὴ θαυμάσητε, ait, τῶν γὰρ καλῶν καὶ τὸ μετόπωρον καλόν ἐστι. *Plutarch.* T. II. p. 177. A. *Philostr.* Epist. LXXIII. p. 950. τὸ δὲ σὸν εἶδος καὶ τέθηλεν, ὅθεν ὀφθαλμοῖς ἐμμειδιᾷ καὶ παρειαῖς, οἷόν τι ἔαρ, τὸ μετόπωρον τοῦ κάλλους.

¶. 74.] *IX.* Vat. Cod. p. 129. Edidit *D. Heinsi.* in Carm. Gr. p. 138. *Rubnk.* in Ep. crit. p. 74. *Reiske* in M. L. IX. p. 677. nr. 381. Puellam poëta describit sive nocturnis orgiis, sive amoris et cupiditatis flamma marcescentem. Expressum ex *Meleagr.* Ep. LX. — V. 1. σεῦ. Vat. Cod. et sched. Tryll. σοι *Reiske.* Mox idem πόθον πνείοντα dedit pro πόθου, quod est in Cod. Nihil membranarum lectione verius. *Simonid.* Ep. LV. χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' ἐρώτων. *Nicaenet.* Ep. IV. ἔπνεεν οὐχ ἑνὸς ἀσκοῦ. — Describit *Paulus* oculos, *qui amores spirant* (*Horat.* IV. Od. XIII. 19.), sive, ut *Ap-*

Apulej. loquitur Metam. L. III. p. 52 *udos ac tremulos ac prona libidine marcidos.* — V. 3. *Meleager* l. c. ἔσκυλται δ' ἀκόλαστα πεφυρμένος ἄρτι κίκιννος, Πάντα δ' ὑπ' ἀκρήτου γυῖα σαλευτὰ φορεῖς. — ἀμάρυγμα παρειῆς, idem fere quod μαρμαρυγαί. ἀμάρυγμα χείλεος dixit in loco difficili *Theocrit.* XXIII. 9. Apud *Apoll. Rhod.* L. III. 288. Medea βάλλεν ἐπ' Αἰσονίδην ἀμαρύγματα. (τὰς λαμπάδας τῶν ὀφθαλμῶν. *Schol.*) L. III. 1018. ἀμαρυγὰς ὀφθαλμῶν. — V. 4. ἐκλέλυται. solutum est et languidum. τὸ ἐκλελυμένον καὶ κεκμηκὸς junxit *Plutarch.* T. II. p. 161. B. Cf. *Alberti* Obss. phil. p. 77. — V. 5. παννυχίοισιν. *Heins.* — παλαίστραις. *Alciphr.* L. I. 38. p. 178. οὐδ' ἵλεως καὶ εὐμενὴς διανυκτερεύσει τοῖς ἡδίστοις ἐκείνοις παλαίσμασιν (sic leg. pro κολάσμασιν.) Ancilla Hipparchi Lucium ad Venereos lusus invitans ap. *Lucian.* de Asin. §. 8. χρή σε νῦν ἐπιδεῖξαι, ait, εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργὸς καὶ παλαίσματα πολλὰ ἔμαθές ποτε. Ibid. §. 10. ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαισμάτων ἀγωνιζόμενοι νυκτερινοὺς ἀγῶνας ἐστεφανούμεθα. — V. 6. ὄλβου παντός. Vat. Cod. ὄλβῳ emend. in marg. Ap. Guy. et R. ὑπερπέτεται. Vat. Cod. a pr. m. — ὄλβου παντὸς legit etiam *Suid.* in ὄλβος T. II. p. 676. idque probabat *Corn. de Pauw* vertens: *ille ipsam felicitatem supervolat.* — περιπλέγδην, ut Ep. VII. 16.

X. Vat. Cod. p. 130. Edidit *Ruhnk.* in Ep. crit. p. 81. *Reisk.* in M. L. IX. p. 678. Poëta amore marcescens, se viridiorem denuo futurum esse auguratur, si puella ipsum amore mutuo beaverit. — V. 1. „ὠμογέροντα, quod in Cod. est, de homine bene; at de capillo canescente perperam usurpatur. ἡμιγέροντα reposuit „Salmasius: *Pourquoi me reprocher mes cheveux gris.*“ *Br.* Haud aliter judicavit cl. *Schneider.* in Per. cr. p. 30. ubi varietatem lect. enotavit. — ὄμματα δ' ὑγρά. Sched. Tryll. — V. 2. ὑμετέρων πόθων. ὑμέτερος pro singulari est positum. Vid. ad *Agath.* Ep. LXXIV. Sententia bona: talibus ludibriis amor tuus delectari solet; lacrymis

scilicet et aerumnis amantium. Minus recte haec accepit *Reisk.* qui παιδία in textu posuit. — V. 3. ἄπρηκτος πόθος, vanus amor, qui finem ipsi propositum non assequitur. ἄπρηκτοι ἐλπίδες dixit *Agath.* LXXVIII. πόνον ἄπρηκτον et similia illustravit *Ruhnk.* Ep. cr. p. 194. — V. 4. νυχεγερσίης est Cod. lectio. In marg. Ap. Guy. et R. et in Sched. Tryll. νυκτεγερσίης. Emendatione non est opus. Illud a νύχα derivatum, ut νυχαυγής. ἔργα νυχεγερσίης, ut ap. *Qu. Maec.* Ep. XI. ἔργον δ' ἦγεν νυκτερίου. — V. 5. „πανάωριος male in cod. scriptum, quod e Suida emendatum. Est autem vox Homerica. Il. ω. 540. „ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκε πανάωριον." *Br.* In Apogr. Goth. legitur πανάωριον, nec sic in ipsis membranis esse dubito. Laudat h. v. *Suid.* in πανάωριος T. III. p. 16. Cf. *Toup.* Em. in Suid. p. 318. — V. 6. *Suid.* in λαγαρόν T. II. p. 408. — V. 7. φλογὸς ἄνθεα. *flammae flos, vigor* interpretatur *Salmas.* in marg. Ap. Guy. — V. 8. φροντίδι γυιοβόρῳ. Ep. VII. 11. γυιόβορον γὰρ εἶχον — λιμὸν ἐρωμανίης. *curas edaces* vocat *Horat.* II. Od. 11. 18. Cf. *Ruhnk.* Ep. cr. p. 81. — V. 10. Salmasius malebat θρὶξ ἀναθηλήσει in marg. Ap. Guy. et R. At nihil opus. χρὼς ἀναθάλλων spectat ad v. 5. 6. κρὰς μελαινόμενον ad v. 1. Ap. *Meleagrum* Ep. CXXVIII. 6. τῷ γέροντι opponitur is, cui τέθηλε μέλη. *Archilochus* ad vetulam fr. XXV. οὐκ ἔθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα, κάρφεται γὰρ ἤδη. Si quid mutandum, scripserim:

αὐτίκα γάρ μοι
χρὼς ἅμα θηλήσει κρατὶ μελαινομένῳ.

μελαινομένῳ emendavit *Salmasius*; vulgo μελαινομένων legitur.

XI. Vat. Cod. p. 132. Edidit *D. Heins.* in Carm. Gr. p. 142. *Reiske* M. L. IX. p. 682. nr. 385. De puella omnia praeter concubitum concedente. — V. 1. *Aristaen.* II. 7. p. 83. περιχρατῶν ὀμφάκια τοῦ στέρνου τὰ

Digitized by Google

μῆλα καὶ φιλημάτων ἀπέλαυον ἅμα γνησίων. — V. 2. λυσσάων Anal. quod *Br.* in Lect. in λυσσώων mutat. Sic habent membr. V. — βόσκομαι. fere ut *Agath.* Ep. VIII. 15. μαζοὺς μὲν κρατέεσκον· ὑπεθρέφθην δὲ προσώπῳ Μάστακα πιαίνων χείλεος εὐαφίῃ. — ἀργυφέην. *Heinſ.* ἀργυρέην. Vide Ep. VII. 9. — V. 3. Nondum pudicitiae castra expugnavi. — κάμνων. Vat. Cod. *Heinſ.* Verum *R.* vidit. — V. 4. ἀμφίεπον. Vat. Cod. *Heinſ.* Hoc quoque emendavit *R.* — V. 5. τὸ δ' αὖ *Reisk.* contra Cod. fidem. — V. 6. ἀμφοτεράων. Vat. Cod.

¶. 75.] *XII.* Vat. Cod. p. 133. Edidit *Rubnk.* Ep. cr. p. 72. *Reiskius* in M. L. IX. p. 683. nr. 386. *Toupius* in Addend. ad Theocr. p. 398. *Paulum* profecisse putabat *Rubnken.* ex *Ovidio* Heroid. V. 140. – 144. ubi Oenone de Paride:

Ille meae ſpolium virginitatis habet.
Id quoque luctando: rupi tamen ungue capillos,
Oraque ſunt digitis aſpera facta meis.
Nec pretium ſtupri gemmas aurumve popoſci:
Turpiter ingenuum munera corpus emant.

Idem Ep. *Huſchkius* in Ep. cr. p. 40. comparavit cum *Propert.* l. El. III. ubi plura occurrunt cum graecis amice conſpirantia. — V. 1. ἔκχυτος ὕπνῳ. Somno per lectum fuſa. *Soſipater* (*Dioscorides*) Ep. II. puella παρέτοις ἐκκέχυται μέλεσιν. — V. 2. πῆχυν ἑλιξαμένη. *Talis viſa mihi mollem ſpirare quietem Cynthia, non certis nixa caput manibus.* *Propert.* l. c. v. 7. — V. 3. τολμήσας. Idem v. 11. *Hanc ego – molliter impreſſo conor adire toro.* — „In cod. ſcriptum κέλευθον, quod a Salmaſio in margine „emendatum." *Br.* Sublegit hoc Noſter *Dioscoridi* l. c. ἡ γὰρ – ἤνυεν ἀκλινέως τὸν Κύπριδος δόλιχον. ubi vide not. T. I. P. II. p. 408. Ap. *Lucretium* L. IV. 1189. mulier *communia quaerens Gaudia, ſollicitat ſpatium decurrere amoris* – rectiſſime ſcribitur *ſpatium*, nec de *ſtadio* cogi-

Digitized by Google

tare debebat doctissimus *Wakefield*. Cf. vocabuli *spatium* significationes docte persequentem *Huschkium* in Ep. ad Santen. p. 73. sqq. — V. 7. ἀνύσσαιμεν. Vat. Cod. et *Rubnk*. ἀνύσαιμεν *Reisk*. — V. 8. ἀκαπιμπλ. *Reisk*. — V. 10. ἀπωσάμεθα exhibuit *Rubnk*. in priore Ep. cr. editione, idque secutus est *Reiskius*, qui in Cod. Lips. ἀπωσαμένην invenit. In Cod. Vat. tamen perspicue scriptum ἀπ' ὠμοσάμην. *Abnui, juravi, nunquam me accepturam*. In hac lectione postea etiam *Rubnk*. acquievit. — V. 11. ὑποκόλπιας *Rubnk*. Aeschinus Theocriteus Eid. XIV. 36. in Cynthiam invectus: ἐμὸν κακόν, οὔ τοι ἀρέσκω, Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα Θάλπε φίλον. *Quint. Maec*. Ep. III. ἐραστὴν ἔχονθ' ὑποκόλπιον ἄλλην. *Philodem*. Ep. XVI. puer αὐτοῦ κατέκειθ' ὑποκόλπιος. In ἑλίξεις haerebat *Salmasius*, qui in marg. ap. Guy. et R. tentavit ἐνέξεις, i. e. συνέξεις. καθέξεις. Frustra. Noster Ep. XXX. μοῦνον ἐγώ, χαρίεσσα, τεὸν δέμας ἀγκὰς ἑλίξας Θελγοίμην ἐπὶ σοῖς ἄψεσι βαλλόμενος. — V. 12. ἐργατίναι. De puellis *Macedon*. Ep. VII. εἰσὶ γὰρ ἄλλαι Κρέσσονες εὐλέκτρου Κύπριδος ἐργάτιδες.

XIII. Vat. Cod. p. 134. Edidit *Reiske* in M.L. IX. p. 686. nr. 388. De nimis brevi voluptatis fructu. — V. 1. 2. In fine hujus distichi delenda interrogandi nota. — V. 1. δάκρυα. lacrymas illa fundebat tenerrimae voluptatis sensu commota. Junge ἀπήρατον οἰκτρά, *amabili modo miseranda*. Θεανῶ. vitiose R. Theano meretriculae nomen in fr. *Antiphan*. ap. *Athen*. VIII. p. 339. B. ubi certa emendatione legendum: Ἀφύας δὲ λεπτὰς τάσδε καὶ τὴν τρυγόνα Χωρὶς Θεανοῖ δεῦρ' ἔθηκ' ἀντιρρόπους. Vulgo εἰ εὑρέθη κἀντιρρόπους. In eodem fragm., quod obiter moneo, p. 338. F. scribendum videtur: τίς ποτε Ὦ Καλλιμέδων, σέ γε κατεδεῖται τῶν φίλων; (pro σε κατεῖδεν ἄρτι) *quis te amicorum comedet?* Cf. *Timocl*. ap. *Athen*. p. 339. E. — V. 4. πυριπόλης ex Salmasii emendatione, ut infra XXII. et XXIV. Nam hic in cod. scri-

μῆλα καὶ φιλημάτων ἀπέλαυον ἅμα γνησίων. — V. 2. λυσσάων Anal. quod *Br.* in Lect. in λυσσώων mutat. Sic habent membr. V. — βόσκομαι. fere ut *Agath.* Ep. VIII. 15. μαζοὺς μὲν κρατέεσκον· ὑπεθρέφθην δὲ προσώπῳ Μάστακα πιαίνων χείλεος εὐαφίῃ. — ἀργυφέην. *Heins.* ἀργυρέην. Vide Ep. VII. 9. — V. 3. Nondum pudicitiae castra expugnavi. — κάμνων. Vat. Cod. *Heins.* Verum *R.* vidit. — V. 4. ἀμφίσκον. Vat. Cod. *Heins.* Hoc quoque emendavit *R.* — V. 5. τὸ δ' αὖ *Reisk.* contra Cod. fidem. — V. 6. ἀμφοτεράων. Vat. Cod.

¶. 75.] *XII.* Vat. Cod. p. 133. Edidit *Rubnk.* Ep. cr. p. 72. *Reiskius* in M. L. IX. p. 683. nr. 386. *Toupius* in Addend. ad Theocr. p. 398. *Paulum* profecisse putabat *Rubnken.* ex *Ovidio* Heroid. V. 140. – 144. ubi Oenone de Paride:

Ille meae spolium virginitatis habet.
Id quoque luctando: rupi tamen ungue capillos,
Oraque sunt digitis aspera facta meis.
Nec pretium stupri gemmas aurumve poposci:
Turpiter ingenuum munera corpus emant.

Idem Ep. *Huschkius* in Ep. cr. p. 40. comparavit cum *Propert.* I. El. III. ubi plura occurrunt cum graecis amice conspirantia. — V. 1. ἔκχυτος ὕπνῳ. Somno per lectum fusa. *Sosipater* (*Dioscorides*) Ep. II. puella παρέτοις ἐκκέχυται μέλεσιν. — V. 2. πῆχυν ἑλιξαμένη. *Talis visa mihi mollem spirare quietem Cynthia, non certis nixa caput manibus. Propert.* l. c. v. 7. — V. 3. τολμήσας. Idem v. 11. *Hanc ego – molliter impresso conor adire toro.* — „In cod. scriptum κέλευθον, quod a Salmasio in margine „emendatum." *Br.* Sublegit hoc Noster *Dioscoridi* l. c. ἡ γὰρ – ἤνυεν ἀκλινέως τὸν Κύπριδος δόλιχον. ubi vide not. T. I. P. II. p. 408. Ap. *Lucretium* L. IV. 1189. mulier *communia quaerens Gaudia, sollicitat spatium decurrere amoris* – rectissime scribitur *spatium*, nec de *stadio* cogi-

Digitized by Google

tare debebat doctissimus *Wakefield*. Cf. vocabuli *spatium* significationes docte persequentem *Huschkium* in Ep. ad Santen. p. 73. sqq. — V. 7. ἀνύσσαμεν. Vat. Cod. et *Rubnk.* ἀνύσαμεν *Reisk.* — V. 8. ἀναπιμπλ. *Reisk.* — V. 10. ἀπωσάμεθα exhibuit *Rubnk.* in priore Ep. cr. editione, idque secutus est *Reiskius*, qui in Cod. Lips. ἀπωσαμένην invenit. In Cod. Vat. tamen perspicue scriptum ἀπ' ὠμοσάμην. *Abnui, juravi, nunquam me accepturam.* In hac lectione postea etiam *Rubnk.* acquievit. — V. 11. ὑποκόλπιας *Rubnk.* Aeschinus Theocriteus Eid. XIV. 36. in Cynthiam invectus: ἐμὸν κακὸν, οὔ τοι ἀρέσκω, Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα θάλπε φίλον. *Quint. Maec.* Ep. III. ἐραστὴν ἔχονθ' ὑποκόλπιον ἄλλην. *Philodem.* Ep. XVI. puer αὐτοῦ κατέκειθ' ὑποκόλπιος. In ἑλίξεις haerebat *Salmasius*, qui in marg. ap. Guy. et R. tentavit ἐνέξεις, i. e. συνέξεις. καθέξεις. Frustra. Noster Ep. XXX. μοῦνον ἐγώ, χαρίεσσα, τεὸν δέμας ἀγκὰς ἑλίξας Θελγοίμην ἐπὶ σοῖς ἄψεσι βαλλόμενος. — V. 12. ἐργατίναι. De puellis *Macedon.* Ep. VII. εἰσὶ γὰρ ἄλλαι Κρέσσονες εὐλέκτρου Κύπριδος ἐργάτιδες.

XIII. Vat. Cod. p. 134. Edidit *Reiske* in M.L. IX. p. 686. nr. 388. De nimis brevi voluptatis fructu. — V. 1. 2. In fine hujus distichi delenda interrogandi nota. — V. 1. δάκρυα. lacrymas illa fundebat tenerrimae voluptatis sensu commota. Junge ἀπήρατον οἰκτρὰ, *amabili modo miseranda.* Θεανῶ. vitiose R. Theano meretriculae nomen in fr. *Antiphan.* ap. *Athen.* VIII. p. 339. B. ubi certa emendatione legendum: Ἀφύας δὲ λεπτὰς τάσδε καὶ τὴν τρυγόνα Χωρὶς Θεανοῖ δεῦρ' ἔθηκ' ἀντιῤῥόπους. Vulgo εἰ εὑρέθη κἀντιῤῥόπους. In eodem fragm., quod obiter moneo, p. 338. F. scribendum videtur: τίς ποτε Ὦ Καλλιμέδων, σέ γε κατεδεῖται τῶν φίλων; (pro σε κατεῖδεν ἄρτι) *quis te amicorum comedet?* Cf. *Timocl.* ap. *Athen.* p. 339. E. — V. 4. „ἡρικόλης ex Salmasii emendatione, ut infra XXII. et XXIV. Nam hic in cod. scri-

„ptum ἠρικόμης, forte ex ἠριγόνης pro ἠριγενίης deprava„tum, quae est etiam Salmasii suspicio." *Br.* At in Ap. Goth. perspicue ἠρικόλης scriptum. Suum ipsius vitium emendaverat igitur Salmasius. — V. 6. νύκτας Κιμμερίων. Imitatus est *Macedon.* Ep. IX.

XIV. Vat. Cod. p. 136. Edidit *Reiskius* M. L. IX. p. 690. nr. 392. De puella, quae poma ipsi porrigens ingentem in ejus pectore flammam incenderat. — V. 1. πολυπτοίητον *suspicax*, *pavidum*, *sollicitum* vertit *Salmas.* in marg. Guy. πτοιεῖσθαι proprie idem quod φοβεῖσθαι. Describitur mater, anxie puellam observans, ut illa ap. *Agathiam* Ep. VII. et *Diotimum* Ep. I. — V. 2. συζυγίην μήλων, par pomorum; quae amoris symbolum putabantur. Vide ad *Platonis* Ep. IV. T. I. P. I. p. 339. sq. — V. 3. μάγον τάχα πυρσὸν Vat. Cod. quo nihil verius. τινα, quod in ap. Guy. et Ruhnk. legitur, *Salmasii* oscitantiae debetur. τάχα ex Ap. Lips. exhibuit *Reisk.* — V. 6. Nam mihi haec poma flammam inspiraverunt tanto minus tolerabilem, quod ipsius puellae compos fieri non possum. ἀπρήκτοις παλάμαις. Vide ad Ep. IV. 6.

¶. 76.] *XV.* Vat. Cod. p. 136. Edidit *D. Heins.* Carm. Gr. p. 142. *Reisk.* in M. L. IX. p. 689. nr. 391. „Praeponi debuisset lemma: εἰς τὸ αὐτό. Factum enim „est hoc carmen in eadem mala, quae Paulo dederat „puella, quibus quid significari cupiebat manifestum „est. Mala haec σύμβολα τῶν μαζῶν dicit, quod ab Hein„sio intellectum non fuit, vertente: *Tuis detracta pa„pillis Haec das dona mihi.*" *Br.* — V. 1. εἶπεν ἐμοί. (μὲν) Sic Vat. Cod. In marg. Guy. et R. εἰπέ μοι. Vitiosa esse haec verba vix dubito et fortasse in hunc modum restituenda:

Εἰ μὲν ἐμοί, χαρίεσσα, τεῶν τάδε σύμβολα μαζῶν
ὤπασας, ὀλβίζω τὴν χάριν ὡς μεγάλην.

Digitized by Google

Quod mihi haec mala tanquam ſymbola mammarum tuarum dediſti, magni facio hanc tuam gratiam et laetor ea. *εἰ* poſt verba affectuum, quaeque judicandi vim habent, pro *ὅτι* poſitum, illuſtravit *Hoogeveen* de Part. gr. p. 227. ſq. — V. 3. *ὅτι Reisk.* fruſtra in *ὃν* mutavit. Idem v. 4. recte vidit *ἀποσβέσσαι* legendum eſſe pro *ἀνασβέσσαι*, quod *Heinſ.* praebet et Apogr. Lipſ. — V. 5. *Τήλεφον ὁ τρώσας.* Ad hanc fabulam paſſim reſpiciunt ſcriptores amatorii. Cf. *Macedonii* Ep. VI. 5. *Propertius* L. II. 1. 65. de inſanabili amoris, quem tolerabat, vulnere locutus, *Myſus*, ait, *et Haemonia juvenis qua cuſpide vulnus Senſerat, hac ipſa cuſpide ſenſit opem.* *Ovidius* Rem. Amor. v. 43. *Diſcite ſanari, per quem didiciſtis amare, Una manus vobis vulnus opemque ferat.* *Claudian.* in Deprecatione ad Hadr. XXXIX. 45. *Quae per te cecidit, per te fortuna reſurgat. Sanus Achillea remeavit Telephus haſta, Cujus pertulerat vires.* Adde *Aelian.* H. A. I. 56. — V. 6. *πικροτέρη.* Durior in me, quam Achilles in hoſtem fuit.

XVI. Vat. Cod. p. 120. Plan. p. 453. St. 588. W. Summam in amore vim eſſe pecuniae. Putes, *Paulum*, qui Latinos poëtas cognitos habuiſſe videtur, *Horatium* reſpexiſſe III. Od. XVI. Similiter *Ovidius* II. A. A. 275. *Carmina laudantur, ſed munera magna petuntur. Dummodo ſit dives, barbarus ipſe placet. Aurea nunc vere ſunt ſecula; plurimus auro Venit honor: auro conciliatur amor.* — V. 1. 2. laudat *Suidas* in *ἅμματα* T. I. p. 134. et, ubi proverbium *Κασιωτικὸν ἅμμα* illuſtrat, in *Κάσιον ὄρος* T. II. p. 250. *ἅμμα κορείας* ductum ex *Antip. Sidon.* Ep. LXXXV. *ὁ πρὶν ἄθικτα Ἀμετέρας λύσας ἅμματα παρθενίας.* et *Meleag.* Ep. CXXV. *παρθενίας ἅμματα λυόμενα* — ubi ad zonas virginales reſpicitur. Vid. *Spanb.* ad *Callim.* H. in Jov. 83. — *κορείης* Vat. Cod. a m. ſec. *χρύσεος — διαδύς.* Ducta ſunt haec ex *Aſclepiad.* Ep. XXVI. *Ζεῦ, διὰ χαλκείων χρυσὸς ἔδυς θαλάμων.* — V. 2. *χαλκελάτους θαλάμους.*

Nemo ignorat *Danaës turrem aëneam*, i. e. ſolitariam domum; vide not. ad *Antip. Theſſ.* Ep. LIV. T. II. P. I. p. 333. *Lucian.* T. I. p. 122. ἐν χαλκῷ ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην παρθενεύεσθαι. *Propert.* II. 16. 12. *In te ego et aeratas rumpam, mea vita, catenas, Ferratam Danaës tranſiliamque domum.* — V. 3. χάλκεα. Haec ex antiquo quodam poëta traducta eſſe, vix eſt quod dubites. Ex eodem fortaſſe fonte derivatus *Horatii* locus III. Od. XVI. 9. *Aurum per medios ire ſatellites, Et perrumpere amat ſaxa potentius Ictu fulmineo;* ubi ſimilia colligens doctiſſimus editor, noſtrum locum praetermiſit.— Pro τείχεα, quod ex Vat. Cod. repoſitum eſt, vulgo legitur δάπεδα, cum hac nota: τὸ δα̃ ἐκτείνεται, ὡς καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Προμηθεῖ· (v. 835.) ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ δάπεδα. — V. 5. ῥητῆρας vitioſe in omnibus edd. legitur, praeter Flor. pr. quae ῥυτῆρας exhibet. Sic habet etiam Vat. Cod. et *Suidas* T. III. p. 272. ῥυτῆρες. χαλινοί. ἡνίαι. ἱμάντες. *Schol.* in *Sophocl.* Aj. 241. ῥυτῆρες κυρίως οἱ λῶροι τοῦ χαλινοῦ, οὓς κατέχουσιν οἱ ἱππεύοντες. Cf. *Interpp. Thomae M.* p. 422. — κληῖδας, *robuſtaeque fores* ap. *Horatium.* *Appul.* Metam. IX. p. 627. *Certusque fragilitatis humanae fidei et quod pecuniae cunctae ſint difficultates perviae, auroque ſoleant adamantinae etiam perfringi fores.* — V. 7. ἐλύγωσεν. ἔκαμψε. *Suid.* T. I. p. 718. ubi hic vſ. excitatur. Vide de v. λυγόω et cognatis *Lennep* in Etymol. p. 514. — V. 8. Παφίην. Vat. Cod. a m. ſec. et Ed. Flor. pr.

XVII. Vat. Cod. p. 130. Plan. p. 458. St. 594. W. Illecebras puellae ſuae ſigillatim recenſet, eamque adſciticio ornatu non egere docet. Plurimum huc facit *Propert.* I. El. II. init.:

Quid juvat ornato procedere, vita, capillo?
Et tenues Coa veſte movere ſinus?
Aut quid Orontea crines perfundere myrrha?
Teque peregrinis vendere muneribus?

Digitized by Google

Naturaeque decus mercato prodere cultu?
Nec ſinere in propriis membra nitere bonis?
Crede mihi, non ulla tuae eſt medicina figurae,
Nudus Amor formae non amat artificem.

— V. 1. οὐ ῥοδέων στεφάνων ἐπιδεύεαι tentavit *Huetius* p. 45. parum feliciter. Senſus eſt: Sicuti roſa coronâ non indiget, ſic tua forma non eget ornamentis. — V. 2. *Scholion* in marg. Vat. Cod. ὁ λεγόμενος κεκρύφαλος νῦν καλεῖται θετόν. Vocabulo θετὸν augendum *Ducangii* Gloſſarium. — V. 3. 4. ἀπεκτήτου. Vat. Cod. in contextu; ſupra lin. γρ. εὐτέκτου, Voluit εὐπέκτου, quod tamen ipſum minus probandum. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 162. et 165. ἀπεκτήτου (ἀκτενίστου) tuetur *Suidas* T. I. p. 252. ἄπεκτον. ἀπέκτητον. ἄκαρτον. *Heſych.* Cf. *Euſtath.* Il. p. 1481. 14. — V. 5. 6. Ἰνδῴη. *Nonn.* Dion. XLII. p. 1088. μὴ λίθον Ἰνδῴην, μὴ μάργαρα χειρὶ τινάξῃς· — εἰς Παφίην γὰρ Ἀμφιέπεις πεδὸν εἶδος ἐπάρκιον. *Suidas* hoc diſtichon proferens in λογάδες T. II. p. 453. legit vitioſe: Ἦν δῴης δ' ὑάκινθον ἔχειν, et vſ. ſequ. πουλύ γ' ἀφ. De voce λογάδες haec notavit *Br.*: „λογάδες. *oculi.* Vide Suidam et He„ſychium hac voce. Quomodo e themate λέγω haec „notio derivari potuerit, non excogito. Salmaſius reſcri„bere jubebat λοχάδων, quod quandam veriſimilis ſpe„ciem habet. Adoleſcentibus *inſidiantur* puellarum „oculi.“ In talibus Grammaticorum auctoritatem ſequi praeſtat, quam vanam etymologiae ſpeciem ſectari. — De hyacintho lapide vide *Martin.* ad *Erneſti* Archaeol. p. 154. — V. 7. χείλεα δροσόεντα. Cf. Ep. II. 6. — V. 8. Vulgatum ἔνθεος ex Vat. Cod. in ἤθεος mutatum. Hoc ſervavit etiam *Suid.* in κεστὸς T. II. p. 302. — V. 10. ἐνδιάει. ἔνεστι. ἐνδιατρίβει. *Suid.* T. I. p. 737. Explicavit hanc vocem, noſtro loco non praetermiſſo, *Ruhnk.* Ep. crit. p. 79.

¶. 77.] *XVIII.* Vat. Cod. p. 125. Plan. p. 456. St. 592. W. Se Amoris flamma tantum non conſumtum

esse queritur. — V. 2. „ἀλλὰ καταθνήσκω et v. 5. λαφύξῃ „e Vat. membr. quae in v. 6. eadem corruptela infecta, „quae ceteros obsidet libros. φορβῆς ἠπανίῃ emendaverat „jam Salmasius, et sic etiam scribendum esse vidit per„spicacissimus Toupius in Suidam III. 335. (582.) αὐ„τομάτως membranae et Suidas." *Br.* Vulgo ἀλλὰ καταφθινύθω, ψυχόμενος Παφίῃ. Postremum hoc est etiam in Vat. Cod. — V. 3. δι' ὀστέα. *Theocrit.* Eid. III. 15. Ἔρως, βαρὺς θεός — Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει. *Ovid.* Heroid. XVI. 276. *Non mea sunt summa leviter districta sagitta Pectora: descendit vulnus ad ossa meum.* — παμφάγον ἀσθμαίνων. Quod igni proprium, τὸ πάντα φάγειν, ad Amorem translatum est. ἀσθμαίνειν de amantibus. Ep. ἀδεσπ. XXXII. παιδεῖω, Θρασύβουλε, σαγηνευθεὶς ὑπ' ἔρωτι 'Ασθμαίνεις. Ipse Amor ap. *Oppian.* IV. Hal. 14. ἀσθμαίνεις δὲ πυρὸς ὀριμεῖαν ὁμοκλὴν Παφλάζων ὀδύνῃσι καὶ ἀκρήτοισι μανίαις. — V. 5. λαφύξει. Vulgo. Et sic ap. *Suidam*, qui hoc distichon laudat in ψύχεται' ἀντὶ τοῦ ψυχραίνεται' μαραίνεται. T. III. p. 710. — V. 6. φ. ἢ μανίῃ. Vulgo, etiam *Suid.* et Vat. Cod. Invenit *Kusterus* in cod. quodam etiam vitiosius φθονερῇ μανίῃ, et in marg. γρ. τηξιμελεῖ μανίῃ, quod alienissimum. *Schol.* in marg. Plan. ὀρφανίῃ tentabat; idque *Brodaeo* in mentem venit et Anon. Bibl. Bodl. *Bentlejus*, a *Kustero* consultus, φορβῆς ἠχανίῃ emendabat, quod graecum esse non videtur. Vulgatae patrocinium suscepit *Huetius* p. 44. qui paucos sibi assentientes habebit, praesertim inventa acutissima emendatione, ἠπανίῃ, qua sensus salvus praestatur. ἠπανία. ἀπορία. *Hesych.* οὐδὲ κλυτᾶς φάμας ἔσσεται ἠπανία. Epigr. ἀδεσπ. DXXII. Idem φορβῆς χρεία ap. *Sophocl.* Phil. 161. —. αὐτόματος. Vulgo.

XIX. Vat. Cod. p. 135. Plan. p. 459. St. 596. W. A puella in convivio coronatus magicis flammis correptus esse sibi videbatur. — V. 1. „συνεψιάουσα dant „membranae, quod conjectura verissima assecutus fuerat

„elegantiſſimus *Ruhnkenius* Ep. crit. p. 214.“ *Br.* Vulgo συνεστιάουσα. Veram lectionem ſervavit etiam *Suidas* in συνεψιάζουσα (συμπαίζουσα) T. III. p. 403. Parum enim intereſt inter συνεψιάζουσα et συνεψιάουσα. Eodem modo erratum in Ep. *Platon.* XV. 3. — V. 3. τι εἶχεν. magicam quandam virtutem. Cf. Ep. XIV. 3. — Similiter fabula de Creontis filia utitur *Philoſtr.* Epiſt. XXXVIII. p. 929. τί δὲ τὴν κεφαλὴν στεφανοῖς πυρί; ἐμοὶ γὰρ δοκεῖν, τῆς Κολχίδος ὁ ὅρμος, ὃν τῇ Γλαύκῃ ἔπεμψε, ῥόδα ἦν πεφαρμαγμένα, καὶ διὰ τοῦτο ἐκαύθη λαβοῦσα.

XX. Vat. Cod. p. 131. Plan. p. 457. St. 594. W. Nemini jam Amoris tela et bella extimeſcenda eſſe docet. — V. 1. μηκέτι. Cf. *Archiae* Ep. I. ubi vide not. T. II. P. I. p. 250. *Euſtath.* in Iſm. Amor. L. III. p. 78. ὅλην φαρέτραν ἐξεκένωσέ μου κατὰ τῆς ψυχῆς. Ep. ἀδεσπ. LVII. Εἰς ἐμὲ τὴν φαρέτραν ἐξεκένωσε κόρη. *Nonn.* Dion. XLII. p. 1094. εἰς ἐμὲ καὶ Διόνυσον Ἔρως ἐκένωσε φαρέτρην. Amor ap. *Statium* I. Sylv. II. 70. *Hunc egomet tota quondam (tibi dulce) pharetra Improbus, et denſa trepidantem cuſpide fixi.* — V. 4. λὰξ ἐπιβάς. Ex *Meleagri* Ep. XXVIII. λὰξ ἐπίβαινε κατ' αὐχένος, ἄγριε Δαῖμον. ubi v. not. p. 49. — V. 5. Vulgatum ἐνέξεται ex Vat. Cod. emendavit *Dorvill.* in Miſc. Obſſ. T. I. p. 436. qui comparavit *Propert.* L. II. IX. 13. *In me tela manent, manet et puerilis imago, Sed certe pennas perdidit ille ſuas. Evolat heu noſtro quoniam de pectore nusquam, Aſſiduusque meo ſanguine bella geris.* *Plutarch.* ap. *Stob.* T. LXII. p. 403. 27. ὁ Ἔρως οὐ παρέρχεται ταχέως καίπερ εἶναι πτηνὸς λεγόμενος· ἀλλ' ἐξάπτεται μαλακῶς καὶ σχεδὸν οἷον ἐντήκων ἑαυτόν· ἀπτόμενος δὲ τῆς ψυχῆς παραμένει πολὺν χρόνον, οὐδ' ἐν γήρασιν ἐνίοις ἀναπαυόμενος, ἀλλὰ ἐν πολιαῖς ἀκμάζων ἔτι πρόσφατος καὶ νεαρός. Simili colore idem de Fortuna T. II. p. 318. A. quae διαβαίνουσα τὸν Θύμβριν, ὡς ἔοικεν, ἔθηκε τὰς πτέρυγας, ἐξέβη τῶν πεδίλων, ἀπέλιπε τὴν ἄπιστον καὶ παλίμβολον σφαῖραν· οὕτως εἰσῆλθεν εἰς Ῥώμην

ὡς μῖνοῦσα. De Amore *Eubulus* Comicus ap. *Athen.* L. XIII. p. 562. D.:

ἔστιν γὰρ οὔτε κοῦφος, οὔτε ῥᾴδιος
ἀπαλλαγῆναι τῷ φέροντι τὴν νόσον,
βαρὺς δὲ κομιδῇ· πῶς ἂν οὖν ἔχοι πτερά;

Talem defcribit Amorem amicitiae conciliatorem *Themist.* Or. XXII. p. 281. C. οὐκ ἔχει οὐδὲ πτερὰ οὐδὲ βέλη· οὔτε γὰρ πέτεσθαι βούλεται καὶ ἀναίμακτον αὐτοῦ τὸ ἔργον· ἀλλ' οἵους ἂν καλούς τε καὶ ἀγαθοὺς καὶ εὖ προσαρμόζοντας (fic legerim pro οὕτως ἁρμ.) ἴδῃ, τούτους ξυγκολλᾷ καὶ ξυνδεῖ.

XXI. Vat. Cod. p. 130. Plan. p. 457. St. 594. W. In vetulam invehitur, quae ipfi puellae adfpectum invidebat. Cf. *Diotimi* Ep. I. *Agath.* Ep. VII. — V. 2. φθεγγομένων βλεφ. *Ovidius* I. Amor. IV. 19. *Verba fuperciliis fine voce loquentia dicam.* Idem II. Amor. V. 15. *Multa fupercilio vidi vibrante loquentes. Nutibus in veftris pars bona vocis erat. Non oculi tacuere tui.* — V. 3. ἱστάμενοι. Vulgo et in Vat. Cod. In marg. Wech. ἱσταμένης notatum. Vetulam puellae cuftodem cum Argo comparat, ut *Propertius* fe ipfum, inhaerentem illecebris Cynthiae fuae, L. I. El. III. 19. *Sed fic intentis haerebam fixus ocellis, Argus ut ignotis cornibus Inachidos.* Haec verba conferens cum Noftro *Dorvill.* in Mifc. Obff. III. p. 433. totum *Pauli* carmen ex illo loco adumbratum effe cenfens, haud facile perfuadet. *Jof. Scaliger* in not. mfc. βουκόλου tentavit, fine caufa idonea. Licet enim fic exiftat accuratior antithefis, poëtae tamen in talibus nimis diligentes effe noluerunt. Neque quidquam mutat *Suid.* in πολύγλην̣ον T. III. p. 143. πανόπτην appellavit Argum *Sophocles* in Inacho ap. *Schol. Arift.* Eccl. v. 81. τὸν μυριωπὸν βούταν *Aefchyl.* Prom. v. 569. — V. 5. ἦτορ ἀμύσσου. *Theocrit.* Eid. XIII. 71. χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν. — V. 6. ἐπὶ ψυχήν. Vulgo.

Digitized by Google

ψυχῆς ex Vat. Cod. Utrumque bene, (vide *Locell.* ad *Xenoph. Eph.* p. 206.) sed alterum elegantius et ob auctoritatem Vat. Cod. praeferendum.

¶. 78.] *XXII.* Plan. p. 455. St. 590. W. A puella exclusus omnibus munditiis renuntiat. — V. 1. laudat *Suidas* in βόστρυχος T. I. p. 443. τίνι πλέξεις. *cui religas comam? Horat.* I. Od. V. 4. Sappho ap. *Ovid.* Heroïd. XV. 77. *Cui colar infelix, aut cui placuisse laborem? Ille mei cultus unicus auctor abest.* Idem I. A. A. 517. *Sit coma, sit docta barba resecta manu. Et nihil emineant, et sint sine sordibus ungues.* Sed plurimum huc facit locus *Tibulli* L. I. El. VIII. 9. quem Nostrum ante oculos habuisse dixeris:

Quid tibi nunc molles prodest coluisse capillos?
Saepeque mutatas disposuisse comas?
Quid fuco splendente genas onerasse? quid ungues
Artificis docta subsecuisse manu?

— V. 2. „Quum cetera verba in futuro sint posita, „πλέξεις, κοσμήσεις, pro φαιδρύνεις, quod vulgo legitur, „reposui φαιδρυνέεις. Sic infra XXX. διακρινέει dedi pro „διακρίνει." *Br.* — V. 3. ἁλιανθέϊ κόχλῳ, purpura. ἁλιπόρφυρον ap. *Anacr.* Od. VIII. 1. et Fragm. LXXIV. — V. 5. „Operarum errore in Stephani editione et „Wechelianae curatoris imperitia, legitur ὄμμασιν εἰς Ῥ. „quod sensum pessumdat." *Br.* In antiquis edd. omnibus οἷς. Partem hujus versus cum sq. laudat *Suidas* in Ἠριπόλης T. II. p. 76.

XXIII. Vat. Cod. p. 123. Plan. p. 455. St. 591. W. Poëta puellae crine vinctus, quomodo se liberet, non invenit. Natum est hoc carmen, quod etiam *Brodaeus* animadvertit, ex proverbiali locutione, ἐκ τριχὸς κρέμαται, ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνευόντων. *Aristaenet.* L. II. 1. p. 70. οὗτος δὲ τῷ σῷ φθείρεται γλυκυτάτῳ πυρὶ καὶ τεθνήξεται θᾶττον ἐκ τριχὸς κρεμάμενος. Nostrum Epigr. *Berglerus* adhi-

buit *Alciphronis* L. I. Ep. XXXV. μικρὰ δὲ ἔπεστί μοι παραψυχὴ καὶ μαραινόμενον ἤδη παραμύθιον, ὅ μοι ὑπὸ τὴν λυπρὰν τῷ συμποσίῳ μέμψιν προσέῤῥιψας ἀπ᾽ αὐτῶν περισπάσασα τῶν πλοκάμων —, quod tamen non de crine, ſed flore potius accipiendum eſſe docuit *Herelius*. — V. 1. εἰρύσασα. Vat. Cod et *Suid.* in ἔθειραι T. I. p. 684. — V. 2. „Vetus „membr. ἐμεῦ παλάμας." *Br.* Hinc *G. Wakefield* Sylv. crit. T. II. p. 106. corrigit: δορυκτήτου δῆσεν ἐμεῦ π. — V. 3. τὸ πρὶν. Vat. Cod. — V. 4. laudat *Suid.* in τινάξαι T. III. p. 477. — V. 8. ἔνθ᾽ ἀνύσῃ conjecit Cl. *Wakefield* l. c. ne odioſa dictionis ſcabies affricetur Epigrammati nitidiſſimo, comparans Theocriteum: ἔνθ᾽ ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται. At ἀνύειν pro *ambulare*, *incedere* dictum eſſe, vehementer dubito.

XXIV. Vat. Cod. p. 128. Plan. p. 456. St. 592. W. Poëta ſe duodecim dies procul a puella duraturum eſſe juraverat. Quam abſentiam cum perferre non potuiſſet, puellam rogat, ut perjurii veniam a diis petat. Cf. Ep. *Rufini* XXV. et quae Phaedria dicit Terentianus in Eunucho IV. 2. — V. 1. ἀργέτη Vat. Cod. Notanda forma ἀργέτις, qua etiam *Nonnus* utitur XVI. p. 444. ἀργέτις ἠώς. unde ap. *Homerum* ἀργέτι δημῷ. Vid. *Heſych.* v. — V. 4. μὰ δέ. Ed. Junt. — V. 5. χαράξαι. Hominum facta in tabulas referre exiſtimabant Jovem; de qua re eximius eſt locus inter fragm. *Euripidis* in Melanippe nr. III. δοκεῖτε, πηδᾶν τἀδικήματ᾽ εἰς θεοὺς Πτεροῖσι, κἄπειτ᾽ ἐν Διὸς δέλτων πτυχαῖς Γράφειν τιν᾽ αὐτά, Ζῆνα δ᾽, εἰσορῶντά νιν, Θνητοῖς δικάζειν — cujus imaginis prima quaſi ſtamina mihi agnoſcere videor in *Aeſchyli* Eum. v. 265. μέγας γὰρ Ἅιδης ἐστὶν εὔθυνος βροτῶν, Ἔνερθεν χθονός, Δελτογράφῳ δὲ πάντ᾽ ἐπωπᾷ φρενί. Alii quomodo eandem varie uſurpaverint, docuit *Valcken.* in Diatr. p. 184. ſq. qui etiam de Jovis διφθέραις nonnulla dedit ad *Herodotum* L. V. p. 400. Nemeſin quoque ſuperbas mortalium voces notare fingit *Callim.* H. in Cer. v. 57. εἶπεν ὁ παῖς,

Digitized by Google

Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν. ubi vide *Ernestum.* — V. 7. μάστιξ. ne simul a te et a diis cruciatibus afficiar. Pani flagellum tribuit *Auctor* Rhesi v. 37. Πανὸς τρομερᾷ μάστιγι φοβῇ. *Nonn.* Dionys. X. 4. μανιώδεϊ Πανὸς ἱμάσθλῃ. Idem XLII. p. 1092. Διόνυσος — Δαιμονίῃ μάστιγι τετυμμένος, ἔνδοθι πέσσων Κρυπτὸν ἀκοιμήτων ὑποκάρδιον ἕλκος ἐρώτων. Alia larga manu dedit *Mitscherl.* ad *Horat.* III. Od. XXVI. 11. *Regina, sublimi flagello Tange Chloen.* quibus adde *Oppian.* Hal. β. 14. qui sapientem diis obedire ait, πρὶν χαλεπῇ μάστιγι καὶ οὐκ ἐθέλων ἐλάηται. — V. 8. σεῖο. Vat. Cod. Verbum καταομόργω insolentius h. l. usurpatum pro *petere, verberare.*

¶. 79.] *XXV.* Vat. Cod. p. 128. Plan. p. 456. St. 593. W. Ne contumeliis quidem se a puella, quam deperiret, abalienari posse conqueritur. — V. 1. Δικλίδας. Quod januarum genus hoc nomine significetur, fuse docuit *Salmas.* ad *Solin.* p. 651. Galatea januam *Pauli* fronti incusserat, quae ingens contumelia. — Pro ἐμοῖς προσώποις *Scaliger* in not. msc. tentabat ἐμαῖς προσωπαῖς. (*Hesych.* προσωπή. πρόσοψις.) unde quid lucremur, non satis perspicio. — V. 2. ἕσπερος. pro ἑσπέριος. ut infra Ep. XXVIII. *Sophocl.* Oed. T. 128. ἀκτὰν πρὸς ἕσπερον θεοῦ. — V. 3. ὕβρις ἔρωτας ἔλυσε. *Euripidis* esse notavit *Schottus* ad Proverb. Strom. v. 405. Hunc locum comparavit V. Cl. *Doering* ad *Catull.* LXXII. 7. *quod amantem injuria talis Cogit amare magis, sed bene velle minus.* — V. 5. „ὤμοσα γάρ. Sic codd. et veteres edd. omnes.“ *Br.* Vulgo ὤμοσα καί.

XXVI. Vat. Cod. p. 130. sq. Planud. p. 457. St. 594. W. Ubique se amatae puellae imaginem videre affirmat. — V. 2. θηρείην εἰκόνα. Sic veterum medicorum nonnulli hydrophobiam explicabant eorum, qui rabie canina laborabant. *Theophan. Non.* c. CCLXXI. p. 324. τὸ ὕδωρ φεύγονται ὁρῶντές τε καὶ προσφερόμενοι, ὡς

Digitized by Google

οἴεσθαι τὸν δακόντα κύνα ἐν τοῖς ὕδασιν εἰκονίζεσθαι. ubi vide *Bernardum*. Simile quid de iis, quos vipera momordit, narrat Alcibiades in *Platonis* Conviv. p. 217. E. — V. 3. πικρὸς Vat. Cod. a pr. m. — ἐνέπηξεν ὀδόντα. ut Ep. VII. 2. — V. 4. μανίαις θυμὸν ἐλήϊσατο. Similiter *Parthenius* ap. Etymol. M. v. ἄρπυς. ὁ Ἔρως. ὡς παρὰ Παρθενίῳ ἐν Κριναγόρᾳ· ἀμφοτέροις ἐπιβὰς ἄρπυς ἐλήΐσατο. παρὰ τὸ ἁρπάζειν τὰς φρένας. — μανίας. Ed. pr. Flor. — V. 5. Edd. omnes ante Steph. recte habent σὴν γὰρ — praeter unam Ascens. quae σὺν offert. Hoc in Steph. et Wechel. propagatum est. Antiquam lectionem revocavit *J. Toupius* in Addend. ad Theocr. T. II. p. 393. — καὶ πόντος. Eandem sententiam ad fastidium usque persequitur *Philostrat*. Ep. L. p. 938. Vide quaedam similia ad *Meleagr*. Ep. XIX. p. 38. — V. 6. οἰνοχόαν. Vat. Cod. idque probabat *Salmasius*. Mihi vulgata longe videtur exquisitior.

XXVII. Vat. Cod. p. 132. Plan. p. 458. St. 595. W. Inconstantiam puellae exprobrat eique poenas apud inferos minatur. — V. 1. θρασὺς omissum in Vat. Cod. — V. 3. ἀπέπτυσας. *Meleager* Ep. LXVI. βαιὸν ἔχω τό γε λειφθὲν, Ἔρως, ἐπὶ χείλεσι πνεῦμα· Εἰ δ' ἐθέλεις, καὶ τοῦτ', εἰπέ, καὶ ἐκπτύσομαι. — V. 4. γραπτὸν τύπον. Iis, quae laudavi ad *Meleagr*. Ep. LIII. p. 70. adde *Themist*. Or. XXI. p. 244. A. B. δεῖ καὶ τραφῆναι καὶ παιδευθῆναι ὑπὸ τοιούτοις διδασκάλοις τε καὶ τροφεῦσι, καὶ τὴν ψυχὴν ἀναπλησθῆναι ἔτι νέαν τε καὶ ἁπλῆν· οὕτω γὰρ δὴ μάλιστα ὁ τύπος εἰσίοι καὶ ἐνδύοιτο ἐν τῷ βάθει, καὶ οὐκ ἂν μένοι ἐπιπολῆς. Nostrum locum cum Anacreontico comparavit *Martinus* in Var. Lect. II. 21. p. 47. — V. 5. Vulgo αἰδοῖ. Cod. Vat. ἀΐδοῖ. *Anonym*. Bibl. Bodl. ᾅδοι tentavit; rectius *Jos. Scalig*. in not. msc. et *Huetius* p. 45. ἀΐδι. — V. 6. Κρῆσσαν. ut Minois contra te sententiam excitem. Cf. *Agath*. Ep. LXXXVI. 5. 6.

XXVIII.

XXVIII. Vat. Cod. p. 133. sq. Planud. p. 458. St. 595. W. Puellam frustra exspectantis querelae. Expressum ex *Asclepiad.* Ep. XIV. — V. 2. λύχνος μαραινόμενος. *Statyll. Flacc.* Ep. III. — ὑποκλάζειν dicitur lucerna, cujus ellychnium deficit. *Hesych.* ὤκλασαν. — ἐπὶ τῶν ἀπειρηκότων ἐν παντὶ πράγματι καὶ μηκέτι ἀντεχόντων. Hoc sensu *Musaeus* v. 325. ποδῶν δέ οἱ ὤκλασεν ὁρμή. ubi vide *Heinrich.* p. 169. — V. 3. συναπεσβέσσετο Vat. Cod. — ¶. 80.] V. 5. ἕσπερος. Vide Ep. XXV. — „ἕσπερος ἥξειν. „e membr. ubi scribae vitio scriptum ἴξειν.“ *Br.* Vulgo ἐλθεῖν. — V. 6. In marg. Wechel. ad φείδεται notatum κήδεται. Hoc *Grotius* expressisse videtur: *Non homines flocci, non facit illa Deos.*

XXIX. Vat. Cod. p. 134. Plan. p. 458. St. 595 W. Aqua a puella perfusus vehementiore sese amore inflammari sensit. — V. 1. χθιζὰ non bene conspirat cum verbis v. 3. ἐς τρισσὴν ἀμφιλύκην, *sub tertiam noctem* s. *tertia nocte.* Nam si heri illa poëtam perfuderat, nondum bini dies effluxerant. An χθιζὰ non tam stricte de hesterno tempore accipiendum, sed pro πρώην est positum, fere ut in formula χθὲς καὶ πρώην; de qua vide laudata a V. Cl. *Doering* ad *Catull.* LXI. 37. *Grotius* priorem temporis significationem in versione praeteriit:

Hermonassa, mero titubans dum limina servo
Ipsius, et vinctis floribus orno fores,
Me cyatho perfudit aquae: turbata repente,
Vixque sibi trina reddita luce coma est.

— V. 5. ἐφλέχθην. Simili acumine nescio quis in Anth. Lat. III. 218. p. 650. *Me nive candenti petiit modo Julia: rebar, Igne carere nivem, nix tamen ignis erat. Quid nive frigidius? Nostrum tamen urere pectus Nix potuit manibus, Julia, missa tuis.* — V. 6. πῦρ γλυκερῶν στομάτων. *Philostr.* Epist. XXIII. p. 923. εἰ δὲ καὶ ἀποπίοις ποτε, πᾶν τὸ καταλειπόμενον γίνεται θερμότερον τῷ ἄσθματι, ἥδιον δὲ καὶ τοῦ νέκταρος.

XXX. Vat. Cod. p. 135. Plan. p. 459. St. 596. W. Nihil se fervidius quam Cleophantidis amplexus cupere. Vetustioris cujusdam poëtae, quam *Pauli Silentiarii*, hoc Epigramma esse suspicabatur *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 297. ed. Bip. Sine causa idonea. Plura sunt inter haec *Pauli* carmina, de quibus idem eodem jure suspicari possis. — V. 1. φράζεο. Male hoc accepit *Opsopoeus*, quasi *Paulus* puellam interroget, quanta in amore voluptas insit. Hoc esset φράζε. At φράζεσθαι est *animadvertere*. Vide *Palmer.* Exercitt. p. 794. *Valcken.* ad *Theocrit.* Eid. II. 69. — V. 2. λαῦρον. Vulgo, solemni errore. — ἐπαιγίζων. Ep. ἀδεσπ. X. δισσοί με τρύχουσι καταιγίζοντες ἔρωτες. — V. 3. Nullum neque ferrum, neque timor, neque pudor eos sejunxerit, cum mutuis amplexibus inhaerent. — *diducere amantes Non queat invitos Jupiter ipse duos. Propert.* II. El. V. 28. — διακρινέει cl. editor dedit pro διακρίνει. Vide ad Ep. XXII. 2. Mihi nihil mutandum videtur. — βαλλομένοις vitiose Vat. Cod. — πλέγματα. Vide Ep. VII. 14. — V. 5. Haec adumbrata sunt ad dicta Mercurii in Odyss. Θ. 339. sqq. unde *Lucianus* D. D. XVII. ἐγὼ μέν τοι, εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, ἐφθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεόν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. *Ovidius* II. A. A. 385. narrato Vulcani dolo: *Hos aliquis ridens, In me, fortissime Mavors, Si tibi sunt oneri, vincula transfer, ait.* Idem IV. Metam. 186. illi *jacuere ligati Turpiter, atque aliquis de Dîs non tristibus optet Sic fieri turpis.* — V. 7. ἀγκὰς ἑλίξας. Ep. XII. 11. ἀγκὰς ἔχειν dixit *Theocrit.* Eid. VIII. 55. et fortasse *Bion* XV. 8. ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ἀγκὰς ἔχοισα — Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια. — V. 8. βουλόμενος vulgo et in Cod. Vat. βαλλόμενος recepit cl. editor ex *Brodaei* et Scholiastae conjectura. *Stephanus* ἄψεσιν ἰλλόμενος suspicabatur. *Apollon. Rhod.* L. I. 129. κάπριον — δεσμοῖς ἰλλόμενον μεγάλων ἀπεθήκατο νώτων. De verbo ἴλλεσθαι disputavit *Valcken.* in

Adon. p. 250. sq. — V. 9. In membr. Vat. δὴ in δεῖ correctum, sive potius corruptum.

XXXI. Vat. Cod. p. 121. Plan. p. 454. St. 589. W. Furtivi amoris impatiens poëta, palam, licet cum vitae periculo, amare statuit. Initium expressum ex *Straton.* Ep. XVI. — V. 1. ὑποκλέπτ. – φώριον. *Mus.* 289. φιλότητος ὑποκλέπτοντες ἀνάγκην Κρυπταδίῃ τέρποντο μετ' ἀλλήλων Κυθερείῃ. — V. 3. λεκτέον. *Dicere, quo pereas, saepe in amore levat. Propert.* I. El. IX. 34. — V. 4. »Huic versui, »quo non magis offendi debuisset monachi pudor, quam »aliis, quae servavit, Pauli amatoriis carminibus, alium »substituit ineptum.« *Br.* Hunc scilicet:

δράσας ἢ ῥέξας ἐχθρὸς ἔρωτος ἀνήρ.

Genuinum Silentiarii nostri versum in versione expressit *Grotius:*

Cura fatenda palam est: et nobis dulcia si quis
Vincla soporiferi foederis impediat — —.

— V. 6. ξυνόν. *mecum moriaris oportet. Hoc eodem ferro stillet uterque cruor. Propert.* II. El. VII. 87.

¶. 81.] XXXII. Vat. Cod. p. 123. Plan. p. 455. St. 591. W. Expressum carmen ex *Meleagr.* Ep. XXXVI. sq. ubi notatis adde *Propertium* L. II. El. II. 1. *Qui nullam tibi dicebas jam posse nocere, Haesisti, cecidit spiritus ille tuus. Vix unum potes infelix requiescere mensem, Et turpis de te jam liber alter erit.* — V. 1. ὑπὸ φρεσίν. Vat. Cod. quod revocandum. — V. 3. Hunc vs. respiciens *Suidas:* ἀνέμβατος· δυσχερῶς δεχόμενος. T. I. p. 195. — V. 4. αὐχένα σοι κλίνω. *Vidi – Veneris vinclis subdere colla senem. Tibull.* I. El. II. 90. θρασὺν αὐχένα κάμψον ἀνικήτῳ Κυθερείῃ. *Nonn.* Dion. XXXV. p. 874. — V. 5. σοφὴν Παλλάδα. Similiter in Ep. ἀδεσπ. CXVI[b]. puella a lanificio ad vitam meretriciam transiens: εἶπεν Ἀθηναίῃ· τῶν Κύπριδος ἅψομαι ἔργων, Τὴν Πάριδος κατὰ σοῦ ψῆφον ἐνεγκαμένη.

XXXIII. Vat. Cod. p. 124. Planud. p. 456. St. 592. W. Tantalo se graviora pati poëta affirmat, ab amatae puellae amplexibus prohibitus. Cf. Ep. III. 4. 5. Nota paroemia de Ταντάλειοις τιμωρίαις. — V. 4. ῥοδέων. *Achill. Tat.* L. I. 4. p. 14. τὸ στόμα ῥόδων ἄνθος ἦν, ὅταν ἄρχηται τὸ ῥόδον ἀνοίγειν τῶν φύλλων τὰ χείλη. *Alciphr.* L. III. 1. τὰ χείλη, τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης ἀποσυλήσας τῶν κόλπων, διήνθισται. — V. 5. ἀκριτόδακρυς. i. e. πολύδακρυς. Formatum vocabulum ad analogiam τοῦ ἀκριτόμυθος. ὁ πολύλογος. ὡς καὶ ἄκριτα φῦλα καὶ δυσδιάκριτα διὰ πληθισμόν. *Eustath.* ad Il. p. 161. 40. ἀκριτόφυλλον. πολύφυλλον. σύνδενδρον. Il. β. 868. — ὑπερτέλλοντα πέτρον. Vide not. ad *Archilochi* Fr. XLIII. T. I. P. I. p. 176. sq. et *Porson.* V. Cl. ad *Euripid.* Orest. v. 6. p. 4. sq. — V. 8. ἐκ δ' ὀλιγ. Et nunc vix vivo spiroque, et mox amoris flamma consumtus peribo.

XXXIV. Vat. Cod. p. 129. Plan. p. 457. St. 593. W. Obsequitur poëta in hoc carmine praeceptis *Ovidii* L. II. A. A. 295. *Sed te, cuicunque est retinendae cura puellae, Attonitum forma fac putet esse sua. Sive erit in Tyriis, Tyrios laudabis amictus — Adstiterit tunicata: Moves incendia, clama.* Similia dedit *Tibullus* IV. El. II. 9. *Seu solvit crines, fusis decet esse capillis; Seu comsit, comtis est veneranda comis.* *Propert.* II. El. I. 5.

Sive illam Cois fulgentem incedere totis,
Hoc totum e Coa veste volumen erit.
Seu vidi ad frontem sparsos errare capillos,
Gaudet laudatis ire superba comis.
Sive lyrae carmen digitis percurrit eburnis
Miramur, faciles ut premat arte manus.

— V. 1. laudat *Suidas* in κεκρύφαλοι T. II. p. 292. — V. 2. δείκελον. ἄγαλμα ἢ ὁμοίωμα. *Suid.* T. I. p. 529. qui h. v. laudat in πυρσοφόρος T. III. p. 242. — V. 3. Vulgatum ξανθίσματι ex membr. Vat. emendatum. Compa-

ravit haec novissimus *Horatii* interpres ad IV. Od. IX. 13. *Non sola comtos arsit adulteri Crines — Helene Lacaena.* *Aristoph.* Eccl. 950. πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ τῶνδε τῶν σῶν βοστρύχων. — V. 4. laudat *Suidas* in ἐξεσόβησα T. I. p. 768. Mentem excussit pectori, sive, ut *Catullus* loquitur, *misero quod eripit Omnes sensus mihi.* LI. 6. *Archilochus* Fr. XXIV. ἔρως — πολλὴν κατ' ἀχλὺν ὀμμάτων ἔχευε κλέψας ἐκ στηθέων ἀπαλὰς φρένας. Verbo ἐκσοβῆσαι sic usus est, quod plures viderunt, *Hermesianax* Eleg. v. 91. ubi de Socrate:

οὐδὲ βαθείης
ψυχῆς κουφοτέρας ἐξεσόβησ' ἀνίας,
οἴκί' ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος.

Sic legendum suspicor, ἐκ δὲ in οὐδὲ mutato: *Neque Socrates mentem, licet sapientiae plenam, a lenioribus illis, quae amantes exagitant, curis liberare potuit.* Quid sint ἀνίαι κουφότεραι, praeclare docuit *Ruhnk.* Ep. cr. p. 298.— Similiter *Panyasis:* οἶνος — πάσας ἐκ κραδίας ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπάζει. ap. *Athen.* L. II. p. 37. B. Vinum, ubi pectus intravit, τὰ καὶ κεκρυμμένα φαίνει Βυσσόθεν, ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον, secundum *Eratosthenem* fr. 1. Frequentius in tali re veteres usurparunt vocem ἐκπλήττειν et ἐκκρούειν. Vide *Intrpp. Thom. M.* p. 287. — V. 5. κατήορα, crines defluentes, non comtos, παρήορα. Conf. *Toupium* in Epist. cr. p. 43. sq. *Nonn.* Dion. XLII. p. 1082. πλόκαμοι ῥυπόωντες ἀκοσμήτοιο καρήνου Ἁβρότεροι γεγάασιν, ὅτ' ἀπλεκέες καὶ ἄλητοι Χιονέῳ στιχόωσι παρήοροι ἀμφὶ προσώπῳ. Notanda forma τὸ βόστρυχον. Ep. XLI. 3. — V. 7. μορφὴν τριχθαδίην. triplicem hunc crinium ornatum. Ductus fortasse color ex *Meleagri* Ep. LXXXVI. ἐπεί σοι αἱ τρισσαὶ Χάριτες τρεῖς ἔδοσαν χάριτας.

¶. 82.] *XXXV.* Vat. Cod. p. 139. Plan. p. 459. St. 596. W. Referendum hoc carmen, ut bene observatum in lemmate, ad Ep. *Agathiae* XXII. quod in membranis

Digitized by Google

praecedit. Cf. *Meleag.* XXXVI. XXXVII. — V. 1. ὀφρύας εἰς ἓν ἀγείρων. ὁ σκυθρωπός. *Themist.* Or. II. p. 27. A. τὸν μὲν ἐξογκούμενόν τε καὶ ἀγείροντα τὴν ὀφρύν. — Ceterum color, ut in *Nonni* Dion. XLII. p. 1086. ἃ μέγα θαῦμα· Παρθένον ἔτρεμε Βάκχος, ὃν ἔτρεμε φῦλα Γιγάντων, Γηγενέων ὀλετῆρα φόβος νίκησεν ἐρώτων. — V. 3. Qui se superbia puellam subjugare posse putabat. ὑπέρβασις. ὕβρις. ὑπερηφανία. — ὑπερβασίης. ἀδικίας. ὑπερηφανίας. *Hesych.* — χαλέπτην. Vat. Cod. a pr. m. — V. 4. ἐκτὸς ἔβη. ut *Theognis* v. 946. γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην. *Euripid.* Ion. 926. ἔξω δ' ἐγενόμην γνώμης ἐμῆς. Herc. fur. 771. δοκημάτων ἐκτὸς ἦλθεν ἐλπίς. — V. 6. ἔχοι. Vat. Cod. a pr. m. — V. 7. „αἶθες. Vat. membr. recte: cui opponitur vs. sequ. σβέσσον." *Br.* Vulgo ἴσχες. Quamvis justas irascendi causas habeas, extingue tamen irae flammam, ne te Nemesis, quae superbis insidiatur, corripiat. αἴθειν χόλον, verbo transitiva vi instructo, cum similibus nuper explicuit cl. *Huschke* in Anal. crit. p. 32. Ut hic σβέσσον ἀγηνορίην, sic Ep. ἀδεσπ. CLIX. δεσμῷ ἐν ἀχλυόεντι σιδηρείῳ ἔσβεσαν ὕβριν. Ep. CCCLXXXVI. αὐξομένην ἔσβεσεν εὐφροσύνην.

XXXVI. Vat. Cod. p. 139. Planud. p. 459. St. 597. W. Piscem puellae mittit. Prior hujus carminis pars cum posteriore non bene cohaeret. — V. 1. Conf. *Straton.* Ep. XLIV. — ἴχνος ἐρείσεις. si incedes, ambulabis. *Meleag.* Ep. XIX. ἐπὶ γαῖαν — ἴχνος ἐρειδόμενον. — V. 2. Insigni varietate Vat. Cod. πτηνὸς Ἔρως πτηνὸν κεῖσέ με ὥστε φέρειν. in qua lectione aliud quid latet, quam quod *Planudes* extudit. Fortasse *Paulus* scripserat:

πτηνὸς Ἔρως πτηνὸν κεῖσέ με, ἴσθι, φέρει.

— V. 3. ὀμόχροον. cujus tu colorem refers. — V. 4. πεζός. Cf. not. ad *Meleagr.* Ep. LXXX. p. 96. — V. 6. θαλασσαίη Παφίη. Venus *marina* ap. *Horat.* III. Od. XXVI. 5. *Nonn.* Dion. VI. 308. — V. 7. ἱμερόεντος ex Vat. Cod. pro ἱμερόεντι.

XXXVII. Vat. Cod. p. 122. Planud. p. 460. St. 597. W. In oculos invehitur, nimis curiofos pulchritudinis fpeculatores. Conf. *Meleagr.* Ep. IV. et *Polyftrati* Ep. I. — V. 1. Inepte exornata fententia. κάλλεος ἀκρήτου: pulchritudinem incontinenter, haud fecus ac merum, potantes. Similiter Ep. ἀδεσπ. XXV. ἄκρητον μανίην ἔπιον. *Plaut.* in Trucul. I. 1. 22. *Si femel amoris poculum accepit mere, Eaque intra pectus fe penetravit potio.* κάλλος ἄκρατον fortaffe fcripfit *Themift.* Or. XIII. p. 168. D. ἀδελφοῦ δὲ βλάστην ἐρασμιωτέραν φύσαντος, ὃ μάτην ἔτι ἐμάστευον, αὐτίκα (fic lego pro εἴ μοι δοίητε μαστεύειν, καὶ) ἐξεῦρον, καὶ ἰδοὺ ἔχω, καὶ ἰδοὺ προσορῶ τὸ κάλλος ἄκρατον (vulgo ἄγριον) καὶ λάμπον. — V. 3. ὅποι. Vulgo. — ἐν γαλήνῃ. cum amoris fluctus effugerim. Paffim hac allegoria ufi funt veteres, nemo facile elegantius *Horatio* I. Od. V. 6–16. — V. 4. νηφάλιοι θυσίαι· ἐν αἷς οἶνος οὐ σπένδεται, ἀλλὰ ὕδωρ μελίκρατον. *Suid.* νηφάλια μειλίγματα appellabantur inprimis facra Furiis facta. *Aefchyl.* Eum. 107. Verum aliis quoque diis et Veneri Uraniae ejusmodi fiebant facrificia, tefte *Polemone* ἐν τῷ πρὸς Τίμαιον ap. *Schol. Soph.* Oedip. Col. 100. *Paulus* fe νηφάλια libaturum effe pollicetur, quando refipuerit, priftina Amoris ebrietate difcuffa. — Venus Μειλιχίη, placida, tempeftatum moderatrix, templum habebat ad fretum Thracicum. — V. 5. καὶ κεῖθι. κεῖθι referendum ad τῆλε. Quod fi fruftra aufugero, nec in remotioribus terris liber fuero ab Amoris fpiculis, vos, oculi, lacrymis expiabitis crimen. — ¶. 83.] V. 7. 8. laudat *Suidas* T. II. p. 725. ὀτλήσοντες. ὑπομενοῦντες. κακοπαθήσοντες. — ἔνδικον. Cf. not. ad *Meleagr.* p. 20. — V. 8. πυρὸς ἐργασίην. *Plato* Ep. VI. ἆ δειλοί, δι' ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 123. Planud. p. 460. St. 597. W. Mulier inconftantis animi fe, uno viro non contentam, ab alio ad alium transire dicit. Epigramma inprimis elegans, quod ex antiquioris poëtae fontibus

Digitized by Google

derivatum esse, nullus equidem dubito. — V. 1. νέον. Sic illa ap. *Libanium* T. IV. p. 1044. 6. ἔτι περιπλεκομένη τὸν δεῖνα, τὸν πλησίον ἐθήρευον, ἀπέσκωπτον (num καὶ ἴλλωπτον) τῷ γείτονι ψιθυρίζουσα. — V. 5. τὸν ἐν παλάμῃσιν ἀναίνομαι. Similiter *Callimach.* Ep. XI. χοὐμὸς Ἔρως τοιόσδε· τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν Οἶδε· τὰ δ' ἐν μέσσῳ κείμενα παρπέταται. — V. 7. ἀφνειὴν Κυθέρειαν. Male haec accepit *Brodaeus:* quia unus non facile meretricios sumtus sustinere possit. Agitur simpliciter de amantium multitudine, nullo ad eorum divitias respectu habito. πενίη ολόγαμος, amantium paucitas; conditio mulieris μονολεχοῦς καὶ φιλάνδρου (*Plut.* T. II. p. 57. D.), quae uno viro contenta est, sive, ut *Plautus* loquitur in Mostell. I. 3. 33. *unum amantem inservit,* quod ille *matronae, non meretricium* esse ait.

XXXIX. Vat. Cod. p. 125. *Paulo* nostro vindicat; in Planud. p. 461. St. 600. W. *Agathiae* inscribitur. Causas poëta indicat, cur puellam nequeat relinquere. — V. 1. σώζεο. Vale tibi dicturus. — ἀνασειράζω. ἀνθέλκω. ἀνατρέπω. *Suid.* et iterum ἀναχαλινῶ. ἀνακόπτω. *Suid.* qui nostrum versum laudat T. I. p. 180. et iterum in ἄψ p. 406. — V. 3. δασπλῆτα διάσταισιν. Tumorem Byzantini poëtae agnoscis. δασπλῆς de rebus μεγάλων κακῶν ἀναπιμπλαμέναις interpretatur *Hesych.* ut de Orci faucibus in fr. *Simonidis* III. ubi v. not. p. 204. Nostrum distichon laudans *Suid.* T. I. p. 510. δασπλῆτα, τὴν ἐπὶ κακῷ προσπελάζουσαν explicat. — V. 4. καταπτήσω. Vat. Cod. — V. 5. Satis haec inepta: Tua praesentia diei similis est: at dies mutus, tu suaviter facunda. — V. 7. Σειρῆνας — καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· καὶ τὸ λάλημα κεῖνο τὸ τῶν Σειρήνων γλυκύτερον. *Suid.* T. III. p. 304. Vide *Bergler.* ad *Alciphr.* I. 33. p. 235. ed. *Wagn.* — V. 8. ἐλπίδες ἐκκρεμέες. *Qu. Maecius* Ep. I[a]. (T. III. p. 332. Anal.) οὐκέτι δ' ἡμεῖς Οἱ πάρος· ἀλλ' ἑτέρης ἐλπίδος ἐκκρέμαται. ubi vide not. T. II. P. II. p. 112.

Digitized by Google

XL. Vat. Cod. p. 516. Plan. p. 176. St. 258. W. Bacchi ſacra celebraturus poëta, panem, carnem et piſces abeſſe jubet. Idem argumentum ſimili modo exornavit *Macedonius* Ep. XIX. — V. 1. σπείσαμεν et v. ſq. ἄσαμεν. Vat. Cod. Ibidem ἀνδροφόνων. Praeferenda vulgata ἀνδροφόνον φροντίδα. *verecundum Bacchum Sanguineis prohibete rixis. Horat.* I. Od. XXVII. 3. Cf. L. III. VIII. 13. ſqq. — V. 3. Cereris muneribus agricolam veſci decet: ἄλλοισι μελέτω Τριπτολέμοιο γέρα, Ἤχι βόες. *Macedon.* l. c. — μελαμπέπλου. μελάμπεπλοι Εὐμενίδες ſunt ap. *Antip. Sidon.* Ep. LXXVIII. ubi vide not. T. II. P. I. p. 73. — Περσεφόνης. Vat. Cod. a pr. man. — V. 5. γανροφόνων. edd. quaedam antiquae. — αἱμαλέα fuiſſe videtur in Cod. Vat. — ¶. 84.] V. 7. ὀστέα γὰρ v. Vat. Cod. vitioſe. ὀστέα νεπόδων ſunt ſpinae piſcium, edentibus periculum minantes; hinc illas faceſſere jubet ad eos, οἷς Ἀΐδης φίλτερος ἠελίου, qui ſe in manifeſtum vitae periculum conjicere non verentur. Junge: εἰξάτω χείλεσι φωτῶν, pro ἀπίτω πρὸς τὰ χείλεα τούτων, οἷς —. — V. 9. ἔστιν et v. ſq. ἐθέλει. Vat. Cod. — Vinum nobis pro cibo et potu eſt, neque ambroſiam deſideramus.

XLI. Vat. Cod. p. 154. Plan. p. 422. St. 557. W. Anaxagorae ad Laïdis limina comiſſantis verba. Illuſtribus nominis carmen ornare ſtuduit poëta; ne quis eum hiſtoriam quandam antiquitatis ſpectaſſe exiſtimet. — V. 1. Vivida ſane deſcriptio. Coronas diſcerptas, pocula fracta, faces ambuſtas et ſimilia juvenes comiſſantes ad meretricum januas relinquere ſolebant. διατίλματα. In his irae et deſperationis ſignificatio. Caprarius ap. *Theocritum* Eid. III. 21. puellam flecti poſſe deſperans: τὸν στέφανον τιλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς. — V. 2. »κλαστά. exhibet Vat. membr. e correctione tamen; nam »primo ſcriptum fuerat πλακτά.« *Br.* Vulgo πλαστά. Membranarum lectionem expreſſit *Grotius*: *Turbantisque animum pocula fracta meri.* — V. 5. παρὰ προ-

Digitized by Google

θύροις. Meretrix ap. *Aristaen.* II. 20. p. 104. ὅτε μὲν γὰρ αὐτοὶ ποθεῖτε, ἀστρώτους καὶ χαμαιπετεῖς κοιμήσεις ἐπὶ θύραις ποιεῖσθε, καὶ λιπαρῶς ἱκετεύετε μόνον ῥήματος τυχεῖν ἀξιοῦντες. Amor ap. *Themist.* Or. XIII. p. 162. D. καὶ θυραυλῶν ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὑπαίθρῳ τὰ πολλὰ [κοιμώμενος]; hoc enim verbum mutilo loco addendum puto ex *Platon.* Conv. p. 293. D. — V. 7. οὐκ ἐλπίς. Color fortasse ductus ex *Theocrit.* Eid. XXIII. 6. πάντα δὲ κἂν μύθοισι καὶ ἐν προσόψοισιν ἀπειρής — Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα. — V. 8. ὑβριστήν. ne verbum quidem, quamvis falsum et mendax, quod spem saltem excitare posset. — Difficilem accessum ad Laïdem fuisse omnes narrant. Unde *Epicrates* ap. *Athen.* L. XIII. p. 570. D. ὁπηνίκ' ἦν νεοττὸς καὶ νέα Ὑπὸ τῶν στατήρων ἦν ἀπηγριωμένη, Εἶδες δ' ἂν αὐτῆς Φαρνάβαζον θᾶττον ἄν. Hinc fuerunt, qui de difficillimo ad hanc meretricem accessu interpretarentur proverbium, οὐ πάντος ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς, *non cuivis homini contingit adire Corinthum.* (*Horat.* I. Epist. XVII. 36.) Vide *Gellium* N. A. I. 8. Facete illud ad vitam parasiticam transtulit *Nicolaus* in *Stobaei* Flor. XIV. p. 148. οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐπὶ τράπεζαν ἔσθ' ὁ πλοῦς —, ubi obiter corrigendum: ἅπαντα κατατρίψαντες οὐδὲ νῦν ἔτι, pro πάντα, quo metrum evertitur. — V. 10. ἀστρίπτου Vat. Cod. a pr. man. et θηλυτέρης. utrumque habet *Suidas* in γυῖα T. I. p. 499.

XLII. Vat. Cod. p. 137. cum lemmate: Παυλ. Σιλ. ἀντίγραφον ἐπὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει πρὸς τὸν φίλον Ἀγαθίαν. Praecedit ibi Ep. *Agathiae* XXV. quo ille se legibus a puellae consuetudine prohiberi conqueritur. Respondet *Paulus*, verum amorem nullas ejusmodi leges curare. Plan. p. 464. St. 604. W. — V. 4. σοι omittit Vat. Cod. — V. 6. ὑμετέρης. Vide *Agath.* LXXIV. — V. 8. ἐννυχίου κύματος, undae noctu trajiciendae. — V. 9. θαμίζειν Vat. Cod. a man. sec. — ¶. 85.] V. 11. Legibus Minerva praeest, amori Venus; utrique deae operari

nemo poteſt. In ἀνὴρ prior ſyllaba hoc loco producitur, eamque communem eſſe contendit *Valcken.* ad Phoen. p. 554. cujus ſententiam impugnat *Brunckius* ad *Soph.* Oedip. Col. 630. et 1486. Apud Atticos certe nunquam producitur. Vide *Porſon.* ad Phoen. v. 1670.

XLIII. Vat. Cod. p. 435. Plan. p. 36. St. 54. W. Legitur ap. *Stob.* T. LXI. 390. 53. Gesn. 259. Grot. ubi *Grotius* tertium diſtichon, tanquam peculiare carmen, a praecedentibus ſejunxit. — V. 1. Παφίη. Vat. Cod. — Nunquam pectus Veneri aperias eique ſedem ibi concedas. — Notabilis hic uſus verbi κοιλαίνειν, quem ex hoc uno loco cognitum habuit *Stephanus* in Theſ. Gr. L. — ἀντιτύπου κραδίης. a pectore firmiore, reſiſtente primo conatui. ἀντιτύπους ἀνθρώπους. σκληροὺς καὶ ἀνενδότους. μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ἄκμονος καὶ τῆς σφύρας. *Suidas.* ἀντιτυπῆσαι. ἐναντιωθῆναι, ἀντειπεῖν. *Heſych.* *Plutarch.* T. II. p. 701. C. junxit τὸ ἀντίτυπον, δυσμετάβλητον καὶ τὸ ἀτέραμνον. — V. 2. In verbo ἀποθρώσκει continuatur metaphora: reſilit Amor a duriore pectore, ceu lapis lapidi illiſus. — V. 3. οἰστὸς emendavit *Caſaubon.* in not. mſc. quod minime probandum. — ὀλισθήεσσαν ἔχει φύσιν. *Muſ.* v. 94. ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων ἕλκος ὀλισθαίνει. καταῤῥεῖ in eadem ſententia dixit *Achilles Tat.* I. 4. p. 14. — φλογεροῦ. Cod. Vat. De *igneis* amoris *ſagittis* exempla collegit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 204. — V. 5. ἐλπίδι μαχλάδι, (μαχάδι Vat. Cod.) blandienti et fallenti. Ad ſenſum facit *Alciphron* II. Ep. I. p. 71. ὀξύς ἐστιν ἔρως καὶ ἐλθεῖν καὶ ἀποπτῆναι· ἐλπίσας πτεροῦται, καὶ ἀπελπίσας ταχὺ πτερορρυεῖν εἴωθεν ἀπογνωσθείς. Spes blandimentis ſuis animum demulcens dicitur σαίνειν et ὑποσαίνειν τὸν θυμόν, ut ap. *Aeſchyl.* Choëph. 192. σαίνομαι ὑπ' ἐλπίδος· fortaſſe etiam in Agamemn. v. 101. τοτὲ δ' ἐκ θυσιῶν ἀγανὰ σαίνουσ' ἐλπὶς ἀμύνει φροντίδ' ἄπληστον —, quod mihi quidem vulgato φαίνουσ' et elegantius et expeditius eſſe videtur. *Oppian.* Hal. I. 36. ἐλπὶς δ' αὖ σταθερὴ σαίνει φρένας.

Digitized by Google

Quantum malorum saepe ex spe, temere concepta, oriatur, indicavit *Antiphon* ap. *Stob.* in Flor. T. XX. p. 175. cujus paulo plura adscribam verba, ut eorum emendationem proferam: καὶ ἐν μὲν τῷ γεγενῆσθαι οὐκ ἔνεστιν (fort. νοῦς οὐκ ἔ.), ἐν δὲ τῷ μέλλειν ἐνδέχεται γενέσθαι· ὅστις δὲ δράσειν μὲν οἴεται τοὺς πέλας κακῶς, πείσεσθαι δὲ εὖ, (vulgo δι' ἃ) οὐ σωφρονεῖ· ἐλπίδες δὲ οὐ πανταχοῦ ἀγαθόν, πολλοὺς γὰρ τοιαῦται ἐλπίδες κατέβαλον εἰς ἀνηκέστους συμφοράς. — γυιοκόρον. Cod. Vat. Vid. Ep. VII. 11. — V. 6. ὑπορηπίζει. Vat. Cod. *Alciphr.* L. III. 47. τοσοῦτον ῥιπίζομαι ταῖς ἐλπίσιν. Mater filiam moriens, ne amorem animo conceptum foveat, ap. Eund. L. III. 2. μὴ κατὰ σεαυτὴν ῥίπιζε τὸ κακόν.

XLIV. Vat. Cod. p. 170. Edidit hoc Epigramma *Kuster.* ad *Suid.* in ἀθώπευτον T. I. p. 73. ubi ultimus versus excitatur. Anthol. Reisk. nr. 445. p. 17. Venator apri, ad fluminis ripas excepti, exuvias Pani dedicat. — V. 1. „βοτρυόεντων. ante Kusterum Salmasius „emendaverat pro βοτρυόων. a βότρυς, βότρυος, βοτρύϊνος, „ut δρῦς, δρύϊνος; quae nota in codicis margine scripta „est, multoque hoc praestat Reiskii conjecturae scribentis εὐβοτρυόων." *Br.* In vitiosa lectione βοτρυόων cum cod. conspirat *Suidas*, qui h. v. laudat in ἀκάμαντα T. I. p. 77. et iterum in λωβητῆρα T. II. p. 462. In marg. Lips. βοτρυέων notatur. — V. 2. *Suidas* in ἐνναίεται T. I. p. 733. ubi ἐνναέτην legitur. (Delendum colon post ὑψικόμων in ed. Lips.) — δονάκων. In locis palustribus et arundinetis latere solent apri. *Apollon. Rhod.* L. II. 818.:

κεῖτο γὰρ εἰαμενῇ δονακώδεος ἐν ποταμοῖο
ψυχόμενος λαγόνας τε καὶ ἄσπετον ἰλύϊ νηδὺν
κάπριος ἀργιόδων, ὀλοὸν τέρας, ὅν ῥα καὶ αὐταὶ
Νύμφαι ἑλειονόμοι ὑπεδείδισαν· οὐδέ τις ἀνδρῶν
ἠείδει· οἶος δὲ κατὰ πλατὺ βόσκετο τῖφος.

— V. 3. ἀκμαῖσιν ὀδόντων. Ap. *Statium* XI. Theb. 530. aper *strictis — erexit pectora setis; Igne tremunt oculi,*

Digitized by Google

lunataque dentibus uncis Ora sonant. — V. 5. κιφρινότη χαίτας. Vide ad *Archiae* Ep. XII. T. II. P. I. p. 256. — V. 6. καὶ ἐμλιπόντα βάθος ὕλας. *Theocrit.* VIII. 49. ὦ βάθος ὕλας μύριον. — V. 7. „Scr. Ξεινόφιλος, ut in membranis scriptum est, teste Salmasio, cui tamen Ξηνόφιλος placuit. In lemmate etiam ἀνάθημα παρὰ Ξενοφίλου." *Br.* *Reiskius Salmasii* emendationem exhibet. — Pro φηγῷ in marg. ap. Guy. et R. φηγοῦ emendatur.

XLV. Vat. Cod. p. 155. „Epigramma hoc, quo „caret Apogr. Buherianum, habeo ex Wechelianae „exemplari, quo usus est Salmasius, in cujus calce de„scriptum est cum quibusdam aliis viri magni manu: „Ediderat jam Ernesti in not. ad Callimachum p. 47." *Br.* Androclus, peritus venator, Apollini arcum dedicat. — V. 1. Ἄνδροκλος. Illustre nomen conditoris Ephesi, (vide ad *Antip. Sidon.* Ep. XXXVI. T. II. P. I. p. 42.) qualia *Paulus* Epigrammatis suis intexere solet. — ᾧ ἐπί, arcum, quo felicem venationem exercuit. — εὔσκοπον τύχην ἄγρας. Proprie ipse venator εὔσκοπος. Ad arcum hoc epitheton transtulit *Aeschyl.* in Choëph. 688. τόξοις πρόσωθεν εὐστόχοις χειρουμένη. Eodem sensu εὔστοχον πέτρον dixit *Euripid.* in Helen. 75. — V. 3. nunquam frustra (ἐπ' ἠλεμάτῳ ἐκηβολίῃ, i. e. ἠλεμάτως, μάτην) sagitta nervum fugit. — V. 5. πανάγρετος. Vat. Cod. quod recte emendatum videtur; nisi forte fuit:

πανάγρέτις ἴαχε νευρά.

φιλαγρέτις Ἄρτεμις infra occurrit Ep. LXXII. — V. 7. Λόντιον. Vide ad *Leonid. Alex.* Ep. XI. μείλιον. munus. Vide *Apollon. Rhod.* III. 135. 146. *Alberti* ad *Hesych.* v. ἐπιμείλια. — ἀμφιδέαι h. l. sunt lamellae, arcus extrema ambientes et vestientes. Circulos sive annulos interpretatur *Casaubon.* ad *Athen.* p. 323. 53.

¶. 86.] *XLVI.* Vat. Cod. p. 156. Plan. p. 442. St. 575. W. Lysimachus, annorum onere gravatus, arma,

Digitized by Google

cum baculo commutat illaque Marti dedicat. — V. 2. cum parte praeced. laudat *Suidas* in ἐγχείᾳ T. I. p. 676. et iterum in χολάδων T. III. p. 677. — V. 3. *Suidas* in ἀλεξιβέλεμνον T. I. p. 106. χιτών, thorax, uſu Homerico. Il. β. 416. Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι. *Oppian.* Hal. II. 24. χάλκειοί τε περὶ μελέεσσι χιτῶνες. — V. 5. 6. laudat *Suidas* in βάκτρον T. I. p. 411. — Similiter *Macedon.* Ep. XXIV. ἀντὶ δὲ πλήκτρου Σκηπανίῳ προμερὰς χεῖρας ἐρεισόμεθα.

XLVII. Vat. Cod. p. 151. Plan. p. 434. St. 567. W. Teucer Arabs Pani leonis exuvias dedicat. — V. 2. ἀκροχανές. oris rictum late patentem ſignificat. — φοινῷ. Vat. Cod. Vulgo φονίῳ. Revocanda eſt membranarum lectio. *Homer.* Il. π. 159. πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν. φοινόν. πυῤῥόν. *Heſych.* — V. 3. 4. Laudatur hoc diſtichon a *Suida* in Ἀγρόταις T. I. p. 39. et αἰγανέα (ἀκόντιον ὁλοσίδηρον) T. I. p. 640. denique in καὐτὴν T. II. p. 284. Falſam eſſe interpretationem vocis αἰγανέα, quam Lexicographus offert, ex hoc loco apparet. αἰγανέαι περιαγέες ſunt ap. *Meleagr.* Ep. CXV. Reddendum fortaſſe h. v. *Libanio* T. IV. p. 1020. ed. R. καὶ χεῖρες ἐν ἔργῳ· αἰγανέαι (vulgo γενναῖαι) καὶ βέλη προσομιλοῦσι σώμασι κ. τ. λ. Pro ἀγρότιν haud ſcio an ἀγρέτιν ſit legendum. Cf. XLV. 5. — V. 5. Impreſſa haſtae dentium veſtigia. — V. 6. ᾇ ἔπι. Vat. Cod. (ſic ſaltem Ap. Goth.) „Vat. membr. Dorismos in hoc carmine habet, 4. καὐτὰν ἀγρ. αἰγανέαν. 6. ᾇ ἔπι βρυχητάν. 7. χορείαν. 8. στᾶσαν. Sicne an altero modo ſcribatur, parum intereſt; ſed ab optimo codice, cujus maxima debet eſſe auctoritas, nihil cauſae erat, cur diſcederem.“ *Br.* — βρυχητὰν χόλον. τὸ βρύχειν leoni proprium. Vid. *Euſtath.* ad Il. p. 912. 42. βρύχειν τοὺς ὀδόντας. *Thom. M.* p. 172. — V. 7. Νύμφαι. Ductum hoc videtur ex *Apollon. Rhod.* cujus verſus laudavi ad Ep. XLIV.

XLVIII. Vat. Cod. p. 150. Planud. p. 436. St. 570. W. Hiſtoria de certamine muſico, in quo cicada alteri certantium opem tulerat. Cf. Ep. ἀδεσπ. CLXXV. — V. 1. Λυκωρεῖ. Vat. Cod. Λυκωρεὺς vocatur Apollo ab urbe Lycorea. *Schol. Apoll. Rh.* IV. 1490. Λυκωρείοιο Ἀπόλλωνος· ἀντὶ τοῦ Δελφικοῦ. οἱ γὰρ Δελφοὶ τὸ πρῶτον Λυκωρεῖς ἐκαλοῦντο.] cum quibus comparanda ſunt, quae *Strabo* de antiquo Delphorum ſitu tradidit L. IX. p. 418. Cf. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Apoll. 19. p. 91. — V. 3. „Πάρθις. In Planudea Πάρθυς. Apud Suidam πάρθης le„gitur aut πάρθη. In Vat. cod. πάρθης et ſupra γρ. σπάρ„τας. Vera ſcriptura eſt Πάρθις, nomen e Παρθένιος deri„vatum. In alio, quo eadem fabula celebratur, carmi„ne, infra p. 185. Πάρθις itidem repoſui, ubi Planu„dea habet Σπάρτις. Timaeus, e quo hiſtoriam hanc re„tulerunt Strabo p. 260. et Antigonus Car. c. 1. ci„thariſtarum alterum, cui patria Rhegium, Ariſtonem „vocat, cum quo Eunomus Locrus contendit.“ *Br.* De ſcriptoribus, qui hanc fabulam narraverunt, et de nominum diverſitate vide *Niclaſium* et *Beckmannum* ad *Antig. Car.* c. I. p. 2. 4. *Kanne* ad *Cononis* Narr. V. p. 77. ſq. — V. 3. ἀγών. In certamine muſico, quod Delphis celebrabatur. Adſcribam narrationem *Clementis Alex.* in Protrept. p. 2. quae ad noſtrum carmen illuſtrandum inprimis facit: Πανήγυρις Ἑλληνικὴ ἐπὶ νεκρῷ δράκοντι συνεκροτεῖτο Πυθοῖ, ἐπιτάφιον ἑρπετοῦ ᾄδοντος Εὐνόμου· ὕμνος ἢ θρῆνος ὄφεως ἦν ἡ ᾠδή, οὐκ ἔχω λέγειν· ἀγὼν δὲ ἦν καὶ ἐκιθάριζεν ὥρᾳ καύματος Εὔνομος, ὁπηνίκα οἱ τέττιγες ὑπὸ τοῖς πετάλοις ᾖδον ἀνὰ τὰ ὄρη, θερόμενοι ἡλίῳ. — ῥήγνυται χορδὴ τῷ Λοκρῷ· ἐφίπταται ὁ τέττιξ τῷ ζυγῷ· ἐτερέτιζεν ὡς ἐπὶ κλάδῳ, τῷ ὀργάνῳ· καὶ τοῦ τέττιγος τῷ ᾄσματι ἁρμοσάμενος ὁ ᾠδός, τὴν λείπουσαν ἀνεπλήρωσε χορδήν· οὐκοῦν ᾠδῇ τῇ Εὐνόμου ἄγεται ὁ τέττιξ, ὡς ὁ μῦθος βούλεται, χαλκοῦν ἀναστήσας Πυθοῖ τὸν Εὔνομον, αὐτῇ τῇ κιθάρᾳ καὶ τὸν συναγωνιστὴν τοῦ Λοκροῦ. — V. 4. laudat *Suid.* in κρέκω T. II.

p. 372. ἠνεῖξε. resonuit; signific. neutra. — V. 5. τετρηγυῖα. Vulgo et in Vat. Cod. Nostrum est ap. *Suidam*, qui h. l. profert in ἀπεκόμπασε T. I. p. 252. Conf. not. ad *Agath.* Ep. LXVIII. Pro βραγχὸν (vide *Agath.* Ep. LXIX.) vett. *Suidae* edd. βρόχον et βρόγχον legunt. — ἀπεκόμπασε. Hoc verbum cum adjecto βραγχὸν ex vulgaribus lexicis laudans *H. Stephan.* in Thes. T. II. p. 371. D. loci in Anthologia non meminerat, ut apparet ex interpretatione, quae haesitabundus addit. Ut κόμπος omnino graviorem strepitum indicat, etiam sine insolentiae notione; sic κομπάζειν est sonitum edere, et ἀποκομπάζειν, cum sonitu rumpi, dissilire. — V. 6. ἁρμονίας. Vat. Cod. — μέλος. Per enallagen haec videntur explicanda: πρὶν σκάζειν ἁρμονίην μέλους, nisi genitivum a σκάζειν (tanquam verbo *privandi*) pendere putandum est. Prius praefero. — ἁρμονίη εὔτους, εὔρυθμος. — V. 7. ὑπερέζετο. Vat. Cod. et *Suidas* in ἀβρὸς T. I. p. 13. — φθόγγον ὑπῆλθε. subiit in locum chordae disruptae. ἐξεπλήρωσε τὸν φθόγγον dixit *Strabo* p. 260. — V. 9. 10. *Suidas* in λαλαγεῦσαν T. II. p. 411. Cicada vocem ad lyrae numeros accommodavit. Auctor Ep. ἀδεσπ. CLXXV. 11. πρὸς γὰρ ἐμὰν μελέταν ὁ μεσαμβρινὸς οὔρεσιν ᾠδὸς Τῆνο τὸ ποιμενικὸν φθέγμα μεθηρμόσατο. Haec loca si quis comparaverit cum verbis *Clementis* supra adscriptis, facile in eam suspicionem delabetur, ut corruptelam traxisse existimet haec: καὶ τοῦ τέττιγος τῷ ᾄσματι ἁρμοσάμενος ὁ ᾠδὸς, τὴν λείπουσαν ἀνεπλήρωσε χορδήν· nam non Eunomus deficientem chordam implevit, sed cicada; quam ab erudito Patre, cui hic quoque poëtarum loca obversabantur, ᾠδὸν appellatam esse, vix dubito. Aut delenda sunt verba τοῦ τέττιγος, aut cum Εὐνόμου nomine permutanda; quo facto omnia optime procedent: Musica cicada (ὁ ᾠδὸς) Eunomi sese cantui accommodans, deficientem chordam adimplevit. Huic interpretationi favet quoque *Eustath.* ad Dion. Periegef. v. 365. — ¶. 87.] V. 11.

Ἀητάις.

Λητώïs. Vat. Cod. — τεῷ τέττιγι. Apollini ſacro, ob muſicam facultatem. Ipſum Apollinem, ſub cicadae ſpecie, Eunomum adjuviſſe affirmat *Julian.* Epiſt. XLI. p. 421. — V. 12. ὑπὲρ κιθάρας. *Strabo* l. c. ἐδείκνυτο δ' ἀνδριὰς ἐν τοῖς Λοκροῖς Εὐνόμου τοῦ Λοκροῦ τοῦ κιθαρῳδοῦ τέττιγα ἐπὶ τὴν κιθάραν καθήμενον ἔχων. Statua, quam Geographus Locris fuiſſe ait, Delphis poſitam tradit lemma Ep. ἀδεσπ. ſupra laudati. Hinc in utroque loco Eunomi ſtatuam fuiſſe ſuſpicatur Cl. *Kanne*, quia victoribus domi, et ubi certamina habita eſſent, iidem honores haberi ſolerent.

XLIX. Vat. Cod. p. 156. Plan. p. 442. St. 575. W. Nicagoras quidam ſcutum, multo uſu attritum, Jovi dedicat. — V. 1. *Suidas* in ὀμφαλὸς T. II. p. 694. ὀμφάλιον τρύφος. τὸ μεσαίτατον. — V. 3. ἰσάριθμος. Vat. Cod. Haec *Paulus* derivaſſe videtur ex *Mnaſalca* Ep. IV. in ſcutum: καίπερ τηλεβόλους ἰοὺς καὶ χερμάδι' αἰνὰ Μυρία καὶ δολιχὰς δεξαμένα κάμακας, Οὐδέποτε Κλείτοιο λιπεῖν περιμάκεα πᾶχυν φαμί. — χαλάζῃ. *Agathias* L. III. p. 97. ed. *Vulc.* in pugnae deſcriptione: εἴκασεν ἄν τις τὸ χρῆμα νιφετῷ μεγάλῳ ἢ χαλάζῃ πολλῇ ξὺν βιαίῳ πνεύματι καταρραγείσῃ. — V. 5. χειρὶ μεναίχμου emendavit *Scaliger* in not. mſc. quod mihi vulgatae praeferendum non videtur. Sed fortaſſe recipienda Cod. Vat. lectio:

σώζετο Νικαγόρα.

— V. 7. Spartae legem circa illud ſcutum bene ſervatam dicit Nicagoras, reſpectu habito ad eam legem, quae ceteris Graecis cum Spartanis communis erat, ne quis ſcutum in pugna abjiceret. (Vide *Spanb.* ad Nubes 352.) *Paulus* fortaſſe cogitabat de Lacaenarum quarundam praeceptis, quibus filios impertirent, cum illis clypeum traderent. Vide *Plutarch.* Lacon. Inſt. T. II. p. 241. F.

L. Vat. Cod. p. 152. Planud. p. 445. St. 578. W. Scriba inſtrumenta artis Mercurio dedicat. Plura hujus

Digitized by Google

argumenti carmina illuſtravimus. Vide inprimis ad *Phan.* Ep. III. T. II. P. I. p. 161. *Philipp.* Ep. XVII. *Jul. Aeg.* Ep. X. *Damocharis* Ep. II. — V. 1. laudat *Suidas* in γυρὸς T. I. p. 504. — V. 2. ἀκόνην τρηχ. pumicem, quo calamus acuebatur. — V. 3. μεσσοσχιδέων. Vet. Cod. — δονακήων a δονακεύς, quam formam ex *Homero* (Il. σ. 576.) profert *Heſychius* in δονακῆα. — V. 4. ταμίης. Vat. Cod. — V. 6. γλυφίδες καλάμων, ipſum eſt calami roſtrum, atramento imbutum. Proprie hoc vocabulum de ſagittarum crenis uſurpari conſtat. Vide *Schol. Homer.* Il. δ. 122. Cultellus, quo fiſſurae fiunt, γλυπτὴρ appellatur ap. *Julian. Aeg.* Ep. XI. Non igitur accedo *Salmaſio*, qui γλυπτῆρα et γλυφίδα nihil inter ſe differre pronuntiat ad *Solin.* p. 735. A. — V. 8. ῥυσόν. Vat. Cod. Poſtrema haec verba ſic vertit *Grotius: cui gravis aetas Rugoſa texit lumina pellicula;* de cataracta, ut videtur, cogitans. Huic interpretationi favent Epigrammata, quae in eodem argumento verſantur. Ex ipſis tamen poëtae verbis hic ſenſus emergit: palpebram, ut in ſenibus fieri ſolet, deſcendentem oculos tantum non texiſſe eosque obumbraſſe.

LI. Vat. Cod. p. 152. Plan. p. 445. St. 587. W. *Paulo* hoc carmen vindicant membranae; vulgo ſine auctoris nomine proſtat. — V. 1. μόλυβδον. Vat. Cod. — V. 2. regulam radit plumbum, dum eam ſequitur. — V. 3. *Suidas* in χάλυβες T. III. p. 852. — V. 5. 6. *Suidas* in ὀχριόεις T. II. p. 676. — ¶. 88.] V. 7. 8. Τρίτωνος. Ποσειδῶνος. Θαλάσσης. *Suid.* T. III. p. 507. ubi totum diſtichon excitatur. Spongia ſcribae utebantur ad delenda, quae perperam ſcripta eſſent. Hinc *ſpongiam deletilem* vocat *Varro* ap. *Non.* II. 212. et Auguſtus Ajacem ſuum *in ſpongiam incubuiſſe* facete dictitabat, teſte *Sueton.* V. Aug. c. 85. Proverbium eodem referendum, *Spongia medebitur*, illuſtravit *Rader.* ad *Martial.* IV. Ep. X. Utebantur ad hanc rem ſpongiis

marinis, unde Ep. sq. σπόγγον, ἁλὸς βλάστημα, χυτῆς λειμῶνα θαλάσσης. Has Tritonem sibi substernere ait Noster. Ad similem poëtae cujusdam imaginem respicere videtur *Alciphron* in loco obscuro et depravato L. I. Ep. II. σπόγγους ἡμῖν ἐπέταττε καὶ τὰ ἐκ τῆς θαλάσσης ἔρια, ἃ φύεται ἐπιεικῶς ἐν Εὐρυνόμης ΕΙϹ ΛΗΜΝΟΝ. Depravationem in postremis verbis inesse, mihi persuasum habeo. Putabam: ἐν Εὐρυνόμης λειμῶνι — quibus verbis maris fundus significari potuit, Eurynomae Nymphae sacer, sicuti diis superis sacra erant prata, ut Ἥρας, Ἀρτέμιδος λειμὼν, et alia passim. Sed fortasse tutius fuerit, ejusmodi locum prorsus non attigisse. De spongiis marinis, (πόντια ῥάκη eas, ex poëta procul dubio, appellat *Hesychius*,) et de urinatoribus, qui eas ex mari protrahebant, σπογγοκολυμβηταί, σπογγοτόμοι appellantur, vide *Oppian.* V. Hal. 612. sqq. et *Schneiderum* in Eclog. Phys. T. II. p. 59. sqq. — V. 8. ἀκεστορίης. Vat. Cod. a pr. m. — V. 9. πολύωπα. vasculum perforatum, quod, praeter atramentum, etiam ad calamos aliaque instrumenta tenenda serviebat. — V. 11. Junge χεῖρα, ὑπὸ γήραος τρομερήν, ὄκνῳ καθαρμόζων. manui prae senio trepidae post diuturnos labores otium concessit.

LII. Vat. Cod. p. 153. *Paulo* etiam hoc Epigr. inscribit, quod in Plan. p. 446. St. 578. W. ἄδηλον est. — V. 2. ἁρμονίῃ. Vat. Cod. Linea, quam plumbum designat, literarum ordines tanquam fundamento nituntur. — V. 3. μολύβδου. Vat. Cod. — V. 4. τρητή· τετρημένη· ὀπὰς ἔχουσα. Καὶ λιθ. etc. τὴν κίσσηριν λέγει. *Suid.* T. III. p. 499. — V. 7. σπόγγον. Mire spongia, quae in fundo maris quasi prata efficit, ipsa vocatur λειμών. — V. 10. Vulgo κεκμηκώς, quod etiam *Suidas* tuetur v. T. II. p. 290. ubi φιλομήδειν et παλάμαις legitur. — Vide *Damochar.* Ep. II. 9.

LIII. Vat. Cod. p. 156. *Paulo* vindicat; in Planud. p. 441. St. 574. W. est ἀδέσποτον. In Cod. *Bandini*

Digitized by Google

p. 102. inſcribitur Ἀνύτης, mero errore; nam ſequitur Epigr. *Anytes*, cui in eodem Cod. adſcriptum ἀδέσποτον. Verborum in hoc diſticho ſenſus ſatis eſt perſpicuus, acumen nondum ſatis aſſequor. Meniſcus Pani fiſtulam dedicat: hic ſe illud munus accepturum eſſe negat, quod arundines (Syrinx) ipſum amoris flamma incenderint. Memoriam priſtini amoris igitur deus refugit. Ad poſtrema verba *Brodaeus* adſcripſit: *fiſtularum amorem depoſui*; quae ſi pro verſione dedit, peſſima ſunt; ſed eum conſequentiam potius eorum, quae poëta dixit, voluiſſe puto. ἐκπεσπασάμην dictum eſt, ut ap. *Pallad.* Ep. XVI. πολλῶν γὰρ μυρῶν ἔχθραν ἐπεσπασάμην. et ap. *Antip. Theſſ.* Ep. LII. ubi puella τὴν Ἕλλης μοῖραν ἐπεσπάσατο.

LIV. In primis paginis poſt titulum Vat. Cod. Plan. p. 349. St. 488. W. — V. 1. μόλις. Eximiam tuam pulchritudinem vix tandem, magno cum labore, expreſſit pictor. Cf. Ep. LIX. 1. — V. 2. προσώπου. κάλλους. et pulchritudine tua et arte aeque delectaremur.

¶. 89.] *LV.* Vat. Cod. eodem loco, quo praecedens, cum lemmate: Εἰς εἰκόνα Μαρίης τῆς κιθαρῳδοῦ. Plan. p. 349. St. 488. W. In imagine, quae hoc Epigr. deſcribitur, Maria tenebat citharam et plectrum. Hinc acumen petivit auctor ſatis ineptum, cum eam amoris πλῆκτρον tenere dicit. Solent autem rei muſicae vocabula ad rem amatoriam aliaque ingenioſe traduci, ut ap. *Straton.* Ep. XXIX. et *Lucillium* Ep. XVIII. Facetus in hoc genere locus eſt *Machaonis* ap. *Athen.* VIII. p. 346. A. B. ubi coquus, artem ſuam commendans, comparationibus e muſica petitis utitur. Adſcribam eum, ut mihi emendandus videtur:

Ὀψοφάγος εἰμί· τοῦτο δ' ἐστὶ τῆς τέχνης
Θεμέλιος ἡμῖν· προσπεπονθέναι τι δεῖ
τὸν μὴ τὰ προστεθέντα λυμανούμενον·
παφροντικῶς αὐτοῦ γὰρ οὐκ ἔσται καλῶς.

ἔπειτ' ἐπὰν ᾖ καθαρὰ ταἰσθητήρια,
οὐκ ἂν διαμάρτοις· ἕψε καὶ γεύου πυκνά.
ἅλας οὐκ ἔχει· προσένεγκ', ἔτ' ἐπιδεῖταί τινος·
πάλιν τε γεύου, συμμετρίαν ὡς ἁρμόσῃ·
ὥσπερ λύραν ἐπίτειν' ἀεί γ', ἕως ἡδὺς ᾖ.
εἶθ' ὁπόταν ἤδη πάντα συμφωνεῖν δοκῇ,
εἴσαγε διὰ πασῶν Νικολαΐδας Μυκονίους.

Is, qui loquitur, se ipsum gulosum esse et helluonem fatetur, idque ad artem coquinariam probe exercendam inprimis necessarium esse contendit. Nam nisi coquus amore quodam ciborum, quos paret, affectus sit, vix fieri posse, quin eos perdat; qui autem sui rationem habeat (πεφροντικὼς ἑαυτοῦ), illum non malum coquum fore. Reliqua interpretatione non egent. Civitatem cum lyra comparat *Diotogenes* ap. *Stob.* T. XLVI. p. 331. 2. ubi scribendum: ὅθεν ὡς λύραν καὶ πόλιν εὐνομουμένην δεῖ συναρμόσασθαι βασιλέα, ὅρον δικαιότατον καὶ νόμω τάξιν ἐν αὐτῷ πρᾶτον κατασταθμέμενον. — V. 3. ἄγναστον. marg. Vat. Cod. οἴσιν ἀγν. Vulgo, nec hoc male. ᾧ δ' ἐπινεύσει. cui illa faverit, haud minus ille beatus erit Anchise et Adonide. Ut hîc Maria Veneri aequiparatur, cujus amore Adonis fruebatur, sic juvenes eximie amati et formosi Adonides appellabantur. *Alciphron* L. I. Ep. XXXIX. σὺ δὲ ἡμῖν μόνη τὸν Ἄδωνιν περιέψυχες — et paulo infra: ὅπως δ' ἥξεις φέρουσα κήτιον καὶ κοράλλιον καὶ τὸν σὸν Ἄδωνιν, ὃν νῦν περιψύχεις· in quibus verbis vehementer exercuerunt interpretes vocabula κήτιον καὶ κοράλλιον. In praecedentibus meretrix scripserat, amicam quandam suam Adonia celebraturam esse: τὸν γὰρ τῆς Ἀφροδίτης ἐρώμενον ἡ Θεττάλη στέλλει. et disertius: τοῖς Ἀδωνίοις (sic enim cum *Piersono* legendum pro Ἀλώοις) ἑστιώμεθα παρὰ τῷ Θεττάλης ἐραστῇ. Hinc corrupto loco lux videtur affulgere. Scripserim equidem: φέρουσα κήτιον καὶ κεράμιον. *Hortulum et testam* illam afferre jubet, quorum in Adoniis usus erat. *Plutarch.* de

S. N. V. p. 67. ed. *Wytt.* ὥσπερ αἱ τοὺς Ἀδώνιδος κήπους ἐπ' ὀστράκοις τισὶ τιθηνούμεναι καὶ θεραπεύουσαι γυναῖκες. ubi vide cl. *Wyttenbach.* p. 79. Recte autem κήπιον, ut in *Arriani* Diss. IV. 8. p. 642. ἀτελές ἐστιν ἐκ κηπίου Ἀδωνικοῦ. Κεράμιον idem, quod ὄστρακον sive ὀστράκιον, quod haud scio an restituendum sit *Philostrato* in V. Apoll. VII. 32. p. 311. ἡ δὲ αὐλὴ ἀνθέων ἐπεθήλει κήποις, οὓς Ἀδώνιδι Ἀσσύριοι ποιοῦνται ὑπὲρ ὀστρακίων. Vulgo ὀργίων. Huic correctioni favet *Julian.* in Caesar. p. 329. C. ubi Silenus Constantino roganti, quid sint κῆποι Ἀδώνιδος, respondet: αἱ γυναῖκες τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἀνδρὶ φυτεύουσιν ὀστρακίοις ἐπαμησάμεναι γῆν λαχανίαν. Ne quis autem κεράμια in hac re tanquam inusitatum repudiet, conferat *Zenob.* in Proverb. Cent. I. 49. p. 17. οἱ κῆποι τοῦ Ἀδώνιδος εἰς ἀγγεῖα κεραμεῖα σπειρόμενοι· unde restituendum mutilum Scholion ad *Theocr.* Eid. XV. 112. εἰώθασι γὰρ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις πυροὺς καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισι κεραμείοις ἀγγείοις, ubi vulgo τισι προαστείοις legitur. Hanc vocem in ἀγγείοις mutabat, deleta syllaba προ, *Valcken.* ad Adon. p. 396. B.

LVI. Vat. Cod. p. 483. Planud. p. 382. St. 520. W. In solarium ex aqua, de quibus vide *Ernest.* in Opusc. phil. T. II. p. 26. sqq. et ad *Antiphili* Ep. XVII. T. II. P. II. p. 50. — V. 1. Vitiose expressum Φαετοντίδος pro Φαεθοντίδος. — V. 2. ἀμφιδυωδεκ. junctim Ed. pr. δύω. Ald. 1. δωδεκάδι. Vat. Cod. Diem, i. e. temporis spatium ab ortu solis usque ad occasum, ap. veteres in duodecim horas divisum. Cui instituto quomodo horologia accommodata fuerint, docuit *Salmas.* ad *Solin.* p. 449. et *Ernestus* de Solariis in Opusc. l. c. — V. 4. ἐς πόλον. mentis vim e terra ad coelum extollunt. Haud scio, an *Paulus* ad mentem humanam transferre voluerit illud Homericum de Eride Il. δ. 443. οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

Digitized by Google

LVII. Vat. Cod. p. 492. Plan. p. 77. St. 112. W. Argumentum a multis tractatum. Cf. *Leonid. Tar.* Ep. LVII. — V. 1. μεμυκότα κόλπον. Ver maris sinum Zephyris pandit. μεμυκότα per prolepsin. Expressit noster *Satyr. Thyill.* Ep. V. ἤδη μὲν λειμῶνες ὑπὲρ πετάλων ἐχέαντο Ἄνθεα, καὶ τρηχὺς σῖγα μέμυκε πόρος. — V. 2. Pro εἴαρος Vat. Cod. ἴλλος. et in marg. εἰ. Veram lectionem servavit Planudea. εὐλείμων χάρις, ob pratorum, vernis floribus pictorum, amoenitatem. — V. 2. κυλίνδροις. Nihil his similius loco *Horatii*, quem comparavit *Mitscherlich.* I. Carm. IV. init. *Solvitur acris biems grata vice veris et Favoni, Trahuntque siccas machinae carinas.* — V. 4. ἀπ' est in Vat. Cod. et in omnibus edd. ante Steph. idque revocat *Huetius* p. 10. — V. 6. ἐς φόρτον, ad merces commutandas. Hoc negotium cum placidum sit et jucundum, πρηΰ vocatur. — V. 7. Causam Priapus affert, cur nautis sit propitius. Gratiam se Thetidi referre, quod Bacchum, patrem suum, in fuga receperit. Vide *Homer.* Il. ζ. 130. Priapum Dionysi filium esse, plures tradiderunt. *Pausan.* L. IX. 31. p. 771. *Schol. Theocrit.* Eid. I. 21.

LVIII. Planud. p. 296. St. 436. W. In eandem fortasse Bacchae statuam Ep. ἀδεσπ. CCLXXVIII. Color ductus ex *Simonid.* Ep. LXXXI. ubi Scopas Baccham ἐκμῆνη dicitur. — ἐγκατέμιξε. *Callistrat.* Stat. II. p. 892. in descriptione Bacchae: ὅσα φέρει μανίας οἰστρῶσα ψυχή, τοσαῦτα πάθους διέλαμπε τὰ τεκμήρια ὑπὸ τῆς τέχνης, ἀῤῥήτῳ λόγῳ κραθέντα.

¶. 90.] *LIX.* Planud. p. 300. St. 440. W. Epigramma in eandem puellam legitur inter ἀδεσπ. CCCLII. quod etiam *Pauli* nostri esse suspicor. — V. 1. μόλις. ut Ep. LIV. 1. — οὔτε χαίτην. velamento enim capilli tecti erant, ut ex altero Epigrammate apparet. — V. 3. Scr. φαεθοντίδα.

Digitized by Google

LX. Planud. p. 313. St. 453. W. In Cynegirum. Vide ad *Longini* Ep. II. T. II. P. II. p. 110. — V. 1. κορύμβου. *Herodotus* in narratione hujus facinoris L. VI. 114. p. 491. ἐπιλαβόμενος τῶν ἀφλάστων νηός, τὴν χεῖρα ἀποκοπεὶς πελέκεϊ. Pro ἀπορνυμένης *Jos. Scaliger* in not. msc. tentabat μαρναμένας· fortasse quod supervacaneum putabat, bis moneri, navem illam fugituram fuisse. Sed talia in hisce poëtis nos magnopere movere non debent. — V. 4. εὔναια. αἱ ἄγκυραι. ἀπὸ τοῦ εὐνάζεσθαι αὐτάς. *Hesych.* quum navis aufugiens tuis manibus haud aliter atque anchorâ teneretur. Vulgo σὰς παλάμας, quod ab ἀπὸ pendens fortasse immutari non debebat. Saepe enim fieri solet, ut praepositio, alteri membro inserta, vim suam in vocabulum prioris enuntiationis exerceat. Vide *Valcken.* in *Callimachi* Fr. p. 178. sq. *Bentlej.* ad *Horat.* III. Od. XXV. 3. — V. 6. ὠμάρτευν. Simili acumine *Himer.* Or. II. 21. p. 402. Ὁ δὲ τοῖς φεύγουσιν ἐπιδραμὼν εἰς τὴν θάλασσαν, Φοινίσσης νεὼς λαμβάνεται, κρείττονα δεξιὰν ἔχειν τριήρους ὅλης οἰόμενος. Δείσαντες δὲ ὑπὲρ τῆς τριήρους οἱ βάρβαροι, μὴ δεξιᾶς Ἀττικῆς γένηται λάφυρον, πελέκει τὴν χεῖρα μερίζουσιν. Ὁ δὲ πληγεὶς ἔκειτο, τῆς μὲν χειρὸς ἀφαιρεθείς, τῆς δὲ τριήρους ἐχόμενος.

LXI. Vat. Cod. p. 469. Plan. p. 347. St. 486. W. In hortos palatii Justinianei scriptum videtur, ut et sq. Epigr. Vide ad *Agath.* Ep. XLVI. — V. 1. ἄπλωτα. Vulgo et in Vat. Cod. Antitheseos leges prorsus contrarium requirere intellexit *Brodaeus*, cujus emendationem, a *Brunckio* receptam, exprimit *Grotius:*

Tellurem vada salsa lavant, dorsoque madente
Aequoreas silvas pervia portat humus.

θαλασσαῖα ἄλσεα, silvae inter medias undas satae, ex ipsis quasi fluctibus emergentes. *Nemora alta citatis Incubuere vadis, fallax responsat imago Frondibus, et longas eadem fugit umbra per undas. Statius* I. Sylv. III. 17. —

Digitized by Google

V. 4. Νηϊάδων. Naïadum fontibus dulcis aquae. Νηρεΐδων. ipſum mare, quo horti alluebantur. *Agathias* l. c. ἐνθάδε γὰρ Νύμφαι δενδρίτιδες, αἵ τ' ἐνὶ πόντῳ Νηρεΐδες ξυνὴν θέντο συνηλυσίην. Cf. *Leonid. Tar.* Ep. XCIV. 4.

LXII. Vat. Cod. p. 469. Plan. p. 347. St. 486. W. — V. 1. ἔπλετο χ. Vulgo. — V. 2. „Corrupte vulgo „legitur νηϊάδες, ἀδρυάδες, aut, ut in Florentina, ἀδριάδες." *Br.* In Vat. membr. νηρεῖς ἀδρυάδες. Quam lect. profert *Dorvill.* ad *Charit.* p. 181. *Brunckius* recepit conjecturam *Huetii* p. 33. cui calculum adjecit *Valcken.* ad *Ammon.* p. 163. Νύμφας Δρυάδας et Ναΐδας junxit *Alciphron* L. III. Ep. XI. ubi vide *Bergler. Statius* I. Sylv. III. 62. *forſan vel lubrica Naïs, Vel non abruptos tibi demet Hamadryas annos.*

¶. 91.] *LXIII.* Vat. Cod. p. 462. Plan. p. 353. St. 492. W. Argumentum indicat lemma. Iisdem plerumque balneis et viros et mulieres uſos fuiſſe, apparet ex *Clem. Alex.* Protr. III. 5. p. 272. κοινὰ δὲ ἀνέῳκται ἀνδράσιν ὁμοῦ καὶ γυναιξὶν τὰ βαλανεῖα· κἀντεῦθεν ἐπὶ τὴν ἀκρασίαν ἀποδύονται· (*ad intemperantiam ſeſe parant*) ἐκ τοῦ γὰρ εἰσορᾶν γίνεται ἀνθρώποις ἐρᾶν. — αἱ δὲ μὴ ἐς τοσοῦτον ἀπερυθριῶσαι, τοὺς μὲν ὀθνείους ἀποκλείουσιν, ἰδίοις δὲ οἰκέταις συλλούονται καὶ δούλοις ἀποδύονται γυμναί. Non multum itaque *Hadriani* lex, quae λούεσθαι χωρὶς ἀλλήλων προσέταξεν, (*Dio Caſſ.* LXIX. 8. T. II. p. 1156. ubi vide *Reimarum*) valuiſſe videtur ad tollendam illam conſuetudinem. Cf. *Caſaub.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. I. p. 174. — V. 2. ἦρξε. Vat. Cod. — τὴν μεγάλην ὀλίγη. In talibus ὀλίγος ponitur pro μικρός, ut paſſim obſervatum eſt. Hinc haud ſcio, an ſcribendum ſit ap. *Liban.* Decl. T. IV. p. 203. ed. R. καὶ ἀξιῶ γε κερδαίνειν οὐκ ἀπὸ τῶν μεγάλων (vulgo τῶν ἄλλων) μόνων, ἀλλὰ καὶ ῥόδων ὀλίγων καὶ ἴων καὶ κρίνων — certe ὀλίγων non cum *Reiskio* delendum eſt. — V. 3. ποθοβλήτοις ἐπ' ἔργοις. in iis, quae ad amorem ſpectant.

LXIV. Vat. Cod. p. 466. Plan. p. 358. St. 498. W. Altam fuiſſe domum, quam hoc carmen illuſtrat, lemmatis auctori credere debemus; ex ipſis verſibus hoc tantum emergit, illam domum in ora maris, fortaſſe in procurrente litoris tractu, exſtructam fuiſſe, ita ut a tribus partibus proſpectum in mare haberet. — V. 2. ἱματίῳ. Vat. Cod. — V. 3. Ἠὼς ipſa dies eſſe videtur, quam, illius domus adſpectu captam, diu circa illam morari dicit.

LXV. Vat. Cod. p. 468. Plan. p. 360. St. 499. W. Conf. not. ad *Theaeteti Schol.* Ep. V. T. II. P. III. p. 407. — V. 1. Juſtinus, univerſum terrarum orbem a ſordibus purgans, etiam Juſtitiae templum novo ſplendore illuſtravit. Uſus eſt ad eam rem Domnini opera, qui noctem et tenebras (κατηφέα νύκτα) inde dispuliſſe dicitur. In v. 3. puſilla menda haerere videtur. Scribendum enim:

σοῖς δὲ πόνοις, Δομνῖνε, κατηφέα νύκτα διώκει.

ut haec omnia ad Juſtinum referantur. Levem hanc mutationem ad carminis elegantiam reſtituendam prorſus neceſſariam eſſe cenſeo. — V. 4. In not. ad Ep. LXXV. *Brunckius* dubium non eſſe ſcribit, quin h. l. corrigendum ſit: ἐκ Θέμιδος μεγάρων, ἐκ μερόπων βιοτῆς. Sic certe gratior ſonus. Sed optimis quoque poëtis rhythmicos verſus excidiſſe multis exemplis conſtat, qualia collegit *Caſaub.* ad *Perſii* Sat. I. p. 78. ſq. *Burmann.* ad Anth. L. T. II. p. 250.

LXVI. Vat. Cod. p. 480. Plan. p. 377. St. 515. W. Conf. ad *Agathiae* Ep. LXXIII. — ¶. 92.] V. 3. Homines amplector eosque a muſcarum morſibus defendo. τέχνη. ipſum conopeum. — V. 5. ἀβρῶτα. ſine vulneribus. Notanda haec forma. — Sequ. vſ. conopeum cum muro urbem muniente comparatur. Cf. ad *Agath.* Ep. VIII. 3. — V. 8. ἄγω. παρέχω. — De μυιοσόβος vide

not. ad *Ammiani* Ep. XXI. T. II. P. III. p. 144. — Servis muſcarum abigendarum operam adimo. ἀτμενίη h. l. negotium moleſtum, qualia ſervis imponi ſolent. ἀτμεύειν ap. *Nicandr.* Alex. 172. δουλεύειν. ὑποκεῖσθαι. ἀτμένες γὰρ οἱ δοῦλοι. Cf. *Euſtath.* ad Od. p. 531. 1. Noſtrum locum attigit, ubi de discrimine inter δουλείαν, λατρείαν et ἀτμενίαν disputat, *Valckenar.* ad *Ammon.* p. 100. et *Toup.* in Em. ad Heſych. T. III. p. 63.

LXVII. Vat. Cod. p. 480. ſq. Planud. l. c. — V. 1. καλλιγ. λέκτρ. Toro geniali et uſus et ornamenti cauſa conopeum circumdatum eſſe videtur. — V. 2. οὐ Φοίβης. quia non ad feras venandas adhibebatur. Παφίης. quia amantes tegit. Ad platanum *Thallus Mil.* Ep. IV. χλοερὰ δ' ἀπὸ σεῖο Φυλλὰς ἀεὶ κεύθω τοὺς Παφίης ἑτάρους, ſive, ut mihi quidem perſuadeo legendum eſſe, ὀάρους.

LXVIII. Vat. Cod. p. 481. hoc et ſequentia duo carmina refert ad *Agathiam.* In Planud. p. 377. St. 516. W. praecedit Epigr. *Agathiae* LXXIII. cum lemmate: ἄδηλον. Tum noſtro praefixa verba: τοῦ αὐτοῦ εἰς τάβλαν. unde apparet, illud ἄδ. (ſic enim ſcribebatur in Codd. pro ἄδηλον) ex ἀγ. (ἀγαθίου) depravatum eſſe. Haec igitur in nova Anthologiae editione ſuo auctori reddentur. Clariſſimum verſionis Grotianae editorem *Brunckius* in errorem induxit, ut his carminibus *Pauli* nomen praefigeret. — V. 3. Hunc aequum animum in Theodorico laudat *Sidon. Apoll.* I. Epiſt. I. p. 6. *in bonis jactibus tacet, in malis ridet, in neutris iraſcitur, in utrisque philoſophatur.* — V. 4. βαλίδα. teſſeram ne reprehendas, neque ei maledicas. βολίδες. ψῆφοι. βόλια. Vide *Salmaſ.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 746. — V. 5. Haec aut ad artem ſpectant, fortunae vitia corrigentem aut favore ejus recte utentem, ſicut eſt in Ep. in Tabulam:

Hic proprium faciunt ars et fortuna periclum:
Haec cavet adverſis caſibus, illa favet.

Digitized by Google

aut ad tranquillitatem animi bonamque mentem, quae in minimis quoqre rebus cernitur.

LXIX. Vat. Cod. l. c. εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ αὐτοῦ. Plan. l. c. Eleganter hoc Epigrammate tabulae lusus cum vita humana comparatur, ut est apud *Terentium* IV. Adelph. 7. 20. ubi Micio se ea, quae mutari non possunt, aequo animo ferre ait: *Ita vita est hominum, quasi si ludas tesseris. Si illud, quod maxime opus est jactu, non cadit, Illud quod cecidit forte, id arte ut corrigas.* quae sua fecit Auctor Epigr. in Anthol. Lat. L. III. 77. p. 520. — V. 6. μέτρον ἐφημερίσατο. Ex *Lucillii* Ep. XXVIII.

¶. 93.] *LXX.* Vat. Cod. p. 481. εἰς αὐτὸ τοῦ αὐτοῦ. Plan. p. 378. St. 516. W. — V. 1. πρηΰνδοις Vat. Cod. quod reponendum. *Julian. Aeg.* Ep. LXXI. πρηΰνδου κραδίης μέγα δεῖγμα. Nam, ut Grammaticus quidam praecipit in Anth. Lat. III. LXXV. p. 518. flectendi sunt *truces animi, ut vere ludere possis.* — λύσσα καὶ ἀμπλακίη. Alius ibidem de Alea p. 524. *Multa viri nequidquam inter se vulnera jactant, Et tenues rumpunt tunicas, coecique furore Hic metuunt cupiuntque.* — V. 3. ὕστατος ἔρπων. id quod in praecedente est carmine ἀπολειπόμενος, victus. — V. 4. ῥινοβόλῳ πατάγῳ. per parodiam a pugnae descriptione traductum, ubi πάταγος ῥινοβόλος scutorum esse debet strepitus. δοράτων καὶ ξιφέων πάταγος est ap. *Archiam* Ep. XVIII. ἐν σακέων πατάγῳ. *Diotim.* Ep. VIII. πάταγος οὐχ ἑνὸς δορός. *Aesch.* VII. c. Theb. 99. *Sophocl.* Trach. 517. Vocabulum ῥινοβόλος autem, quo ad formam τοῦ ῥινοτόρος ab ῥινός, *pellis*, ficto epicus fortasse poëta ad strepitum telorum et saxorum in scutis coriaceis significandum usus erat, *Agathias* ludibundus longe diversa significatione usurpavit de *spiritu coacto et stridente*, (*Seneca* de Ira I. 1.) quem irati per nares (ῥῖνας) efflant. Similiter ante eum nescio quis lusit in eodem vocabulo, qui ῥινοβόλους ἀνέμους de *ventris* usur-

Digitized by Google

pavit *crepitu*, teste *Hesychio* T. II. p. 1115. ubi vide Intrpp. Tumorem orationis auget verbum ἀναῤῥοιβδεῖν, quo *Homerus* de Charybdi utitur Od. μ. 104. sq. — Vertit *Grotius*, non tota vi graecorum verborum expressa: *nec verba profare Impia, nec tortis naribus ede sonum*. — V. 5. παίζειν ἐν σπουδῇ. *Cato* ap. *Stob.* Tit. VI. p. 82. 20. Κάτων τοὺς σπουδάζοντας ἐν τοῖς γελοίοις ἔλεγε (lege ἔλεγεν ἐν ex *Plutarch.* T. II. p. 199. A.) τοῖς σπουδαίοις γίγνεσθαι καταγελάστους. Mutata formula vulgari *Plutarch.* T. II. p. 16. D. τί παίζουσα τὰς ὀφρῦς συνάγεις; γέλωτα καὶ σπουδὴν junxit *Meleag.* CXXVIII. et *Damippus* Pythagor. ap. *Stob.* T. III. p. 41. 50. in loco, post palmariam *Valckenarii* emendationem ad *Herodot.* p. 621. 58. sic facile restituendo: ὁ δὲ αὐτὸς τρόπος τᾶς ἐφ' ὅλω καὶ τᾶς ἐπὶ τῶ οἴκω συναρμογᾶς συντάσσει τε καὶ συντίθησιν σπουδὰς καὶ παιδιὰς εἰς τὸ αὐτὸ συνδραμοίσας. Vulgo συντάσσεται. Similibus vitiis passim inquinatus est *Stobaei* textus.

LXXI. Vat. Cod. p. 500. *Stobaei* Flor. I. p. 2. 38. Gesn. p. 9. Gr. Plan. p. 12. St. 21. W. Aequum in omni vita animum conservandum esse docet. — V. 1. τύχης ῥοίζῳ. idem quod ὁρμή. Ep. LXIX. et ῥιπὴ τύχης ap. *Lucian.* Ep. XXXVIII. Secunda fortunae aura (πνευμάτων ῥοῖζον dixit *Plutarch.* T. II. p. 18. C.) ne te superbum reddat, nec curae animum liberum et ingenuum deprimant. — V. 3. „πελεμίζεται. sic unus Planud. codd. „et Stob. in Flor. Grot. p. 9." *Br.* In Stob. Gesneri ἀγαθέεσσι β. πολεμίζεται. Etiam Vat. Cod. πολεμίζεται. In alterum sponte incidit *Jos. Scaliger* in not. msc. *Macedon.* Ep. III. κραδίης βυθὸς πελεμίζεται οἴστρῳ. — V. 4. καὶ τῇ καὶ τῇ θαμιναῖς. Vat. Cod. — V. 5. Idem sententiarum contextus ap. *Horat.* III. Od. XXIX. 53. de Fortuna: *Si celeris quatit pennas*, (hîc habes τὸν ῥοῖζον τύχης;) *resigno quae dedit, et mea Virtute me involvo — Tum me, biremis praesidio scaphae Tutum, per Aegaeos tumultus Aura feret*

Digitized by Google

geminusque Pollux. Multum huc facit etiam *Cliniae* ap. *Stob.* T. I. p. 8. 23. ἐκ τῶνδε γὰρ φανερὸν ἂν εἴη, ὅτι πᾶν ἔργον ἀνθρώπινον καὶ βίος ὁσιότατός τε καὶ εὐσεβείας μεθέξει, ἅμ' ὀρθοπλοεῖ. quae fic videntur emendanda: ὅτι πᾶν ἔργον ἀ. αἴκα ὁσιότατός τε καὶ εὐσεβείας μεθέξῃ, ἁμῖν ὀρθοπλοεῖ. Initio ejusdem fragmenti fcribendum fufpicor: πρᾶτον δ' ἐκ τῶ θυμῶ τὰς αἰτίας ἀναιρὲν δεῖ, δι' ἃς ἀδικὲν πέφυκεν ἄνθρωπος.

LXXII. Vat. Cod. p. 426. Plan. p. 84. St. 124. W. Hiftoria paffim in Anthol. exornata. Vid. ad *Antip. Sid.* T. II. P. I. p. 59. — V. 2. συγκέκλῃ. Vat. Cod. — V. 4. ᾠδός. avis canora. Vide ad Ep. XLVIII. 8. et Ep. ἀδεσπ. CLXXV. 11. ὁ μεσαμβρινὸς οὔρεσιν ᾠδός. — „ἐρη- „μόφιλας. Sic veteres libri tam calamo quam typis ex- „preffi, quod confultone an operarum errore in Stepha- „ni editione mutatum fuerit, dicere nequeo. ἐρημοφί- „λας eft etiam in Ep. incerti auct. CCXXXVI. Sic apud „Theocritum γυναικοφίλας. Augendus hac voce Stephani „Thefaurus, in quo non magis comparet altera forma „ἐρημόφιλος.“ *Br.* Depravata lectio cum plurimis aliis erroribus ex ed. Afcenfiana in Stephan. propagata eft.— V. 5. Diana in Apollinis fortaffe gratiam canoram avem liberavit. — „εὐμόλπω genitivus eft doricus. Hoc e „vat. membr. repofui.“ *Br.* At haec forma ab hoc car- mine prorfus aliena eft, quippe quâ feriores hi poëtae non magis ufi funt, quam τῶ τῆνος, τίν, γα, et fimilibus. Aut εὐμόλπου revocandum eft, aut εὐμόλπῳ fcribendum.

LXXIII. Vat. Cod. p. 435. auctoritate ad *Eratofthe- nem Scholafticum* referri debet. *Paulo* tribuit Planud. p. 20. St. 31. W. et *Stobaeus* Tit. V. p. 64. 28. Gesn. p. 39. Gr. Ad juftum matrimonium hortatur poëta. Vide, quomodo idem argumentum exornaverit *Liban.* in Decl. T. IV. p. 1060. ed. R. — V. 2. ἄλσε' ἐν πᾶσι. Vat. Cod. — φυλασσομένη. Ibid.

Digitized by Google

¶. 94.] *LXXIV.* „De hoc carmine videndus Fabri-„cius Bibl. Gr. T. II. p. 722. et praesertim notarum li-„bellus, quo illud illustravit flos Episcoporum Huetius. „Denuo ante tres annos editum est a viro politissimi in-„genii, qui literas patrias praeclare ornat, cl. Lessing, „in Anecdotorum fasciculo e Bibliotheca Serenissimi „Ducis Brunsvicensis Wolfenbutteliana, cui praefectus „est, cum scholiis graecis veteribus, melioribusque et „uberioribus ipsius editoris animadversionibus, prae-„missa critica carminis et illius editionum historia, quae „omnia lectu dignissima doleo iis solis esse scripta, qui „germanicè loquuntur. Prodiit autem hoc carmen pri-„mum in Appendice, qua Aldus Manutius Anthologiam „auxit a se editam anno 1503. unde in caeteras, quae „subsecutae sunt, receptum est. Quid in editione Jun-„tina, qua careo, commissum fuerit, nescio. Ridiculi „erroris, quo mirifice perturbatus adeo versuum ordo, „ut viri doctissimi nihil in eo intellexerint, primus „auctor est Ascensius, in cujus editione anni 1531. „carmen hoc non geminis in eadem pagina columnis „distributum est, sed continua serie eodem expressum „est modo, quem post imitati sunt H. Stephanus et „Wechelii heredes. Typographi Itali, qui post Ascen-„sium et Frobenium Anthologiam ediderunt, Aldo me-„liorem, quem sequerentur, ducem non quaesiverunt; „proinde carmen hoc in Nicolinorum editione Veneta „1550. et ea, quae anno post subsecuta est, filiorum „Aldi, legentibus, res facile procedit.“ *Br.* Vide *Lessingium in den Beyträgen zur Gesch. und Literatur.* 1773. Fasc. I. p. 137. quem excerpsit cl. *Harlesius* in *Fabr.* B. Gr. T. IV. p. 488. sq. Versuum ordinem in hoc carmine prima turbavit Edit. Juntina Flor. 1519. quam secuta est Ascensiana; hanc H. Stephanus. Plures postea, antiquiores editiones secuti, verum ordinem restituerunt, qui tamen Wechelianos non impe-

diverunt, quominus veterem errorem propagarent. Tandem inventus eſt *Huetius*, (v. eum in Comment. de Rebus ad ſe pertinentibus. L. III. p. 144.) qui, *Bocharto* inſtigante, omnia in ſuam ſedem revocaret. *Leſſingius* hoc carmen edidit ex Cod. Mſ. olim Gudiano, nunc Guelpherb. ubi inter excerpta Anthol. Planudeae Epigrammata legitur.

Scriptum eſt carmen εἰς τὰ ἐν Πυθίοις θερμά. Has thermas *Claudius Ancantherus* medicus, qui verſionem latinam carminis edidit Venet. 1586. in urbe Pytho Apollini ſacras fuiſſe perperam ſtatuit. Verum earum ſitum indicavit *Brodaeus* ad Anth. L. IV. 26. p. 503. ad Ep. ἀδεσπ. CXCV. *Stephan. Byz.* Θερμά. ἔστι καὶ Βιθυνίας θερμά, τὰ μὲν Πύθια, τὰ δὲ ἐν Προύσῃ βασιλικὰ λεγόμενα. ubi *Berkelius*, poſt *Brodaeum*, excitavit locum *Procopii* de Aedif. Juſtin. V. 3. p. 98. Πηγαὶ δὲ θερμῶν φύσει ἐν Βιθυνοῖς ὑδάτων ἀναβλυστάνουσιν ἐν χώρῳ, ὃν ἐπονομάζουσι Πύθια. Ταύτας ἔχουσι παραψυχὴν ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ διαφερόντως Βυζάντιοι, ἄλλως τε ὅσοις νοσώδεσι συμβαίνει εἶναι. Ἔνθα δὲ πολυτέλειαν ἐπιδέδεικται βασιλεῖ πρέπουσαν. Βασίλειά τε γὰρ ᾠκοδομήσατο οὐ πρότερον ὄντα, καὶ λουτρῶνα ἐν δημοσίῳ τῶν ἐκεῖ φυομένων θερμῶν ὑδάτων πεποίηται. Πηγὰς δὲ ποτίμων ὑδάτων ὡς ἑκάστῳ ἀποβλυζούσας ἐς τόνδε τὸν χῶρον ὀχεταγωγίᾳ διακομίσας, τὸν πρότερον ἐνταῦθα ἐπιχωριάζοντα περιεῖλεν αὐχμόν. Ἀλλὰ δὲ τοῦ ἀρχαγγέλου τὸ τέμενος, καὶ τὸ τῶν νοσούντων ἀναπαυστήριον, μείζω τε καὶ καταπολὺ ἐπιφανέστερον καταστήσατο. — In Cod. Bibl. Laurent. ap. *Bandinium*, T. II. p. 256. hoc carmen extat cum lemmate: Πρὸς τὸν βασιλέα κύριον Κωνσταντῖνον Πορφυρογέννητον. Deinde ſequuntur hi verſus:

Βούλει μαθεῖν, Αὔγουστε,
Κωνσταντῖνε κράτιστε,
θερμῶν ἄτεχνον ῥεῦμα.

quibus nonnulli in errorem inducti exiſtimaverunt, auctorem carminis longe diverſum fuiſſe a *Paulo* illo, qui

qui, Justiniano imperante, Silentiariorum primicerius fuit. At hos versus, quos nullus Cod. praeter Florentinum agnoscit, ab inepto interpolatore profectos esse, statuit *Lessingius*, qui inter alia argumenta, quae h. l. non repetimus, etiam hoc habet, quod versus secundus in metrum peccet. At in Κωνσταντῖνος Justinianei aevi scriptores penultimam pro lubitu modo producunt, modo corripiunt. Vide Ep. in Aurig. Stat. LII. 1. LIII. 1. — Ceterum thermas Pythicas *Lessingius* easdem esse suspicatur, quas *Paulus Lucas* descripsit in Itiner. T. I. p. 103. Amstelod. 1714. Eas ultra montem Olympum in Bithynia fuisse positas, docet *Constant. Porphyrogen.* ap. *Bandur.* Imp. Orient. T. I. p. 113. Ibi nunc magnificarum aedium ruinae visuntur.

V. 1. – 12. Promittit poëta, se causas et originem thermarum explicaturum, tam secundum physicorum opiniones, quam ad ipsius naturae et experientiae ductum. In primis verss. verba sic jungenda: βούλει μαθεῖν, πῶς καὶ πόθεν τὸ θερμῶν ῥεῦμα νοσοῦσι φανὲν πρόκειται. — ἄτεχνον, non arte, sed natura comparatum. Comparat *Huetius Gregor. Naz.* Od. II. p. 184. ἃ γῆ φίλη δίδωσιν Ἄτεχνα δῶρα πᾶσιν, et ad proxima eundem: ποτὸν μέθης ἄποιον Ἀκλήματον γάνυσμα. — V. 5. αὐτάργυρον. Aldinae tres et Asc. ἀνάργυρον etiam Cod. Gud. — Hae thermae munus sunt naturae inemtum. *Claudian.* de aquis Apon. XLIX. 70. *praesens numen, inemta salus.* — V. 6. γάνυσμα. Cod. Gud. — V. 9. σοφοί. physicorum sententias. Collegit veterum de aquarum e terra prorumpentium calore opiniones *Andreas Baccius* de Thermis L. I. c. XVII. — V. 13. Erant qui sub terra tenues canales esse putarent, per quos aqua acta et compressa calorem insolitum contraheret. — Pro σήραγγας *Vulcanius*, qui hoc carmen edidit Lugd. Bat. 1591., σύριγγας dedit; non male. — V. 16. πιλεῖσθαι. *Nemesius* de H. N. V. p. 118. ὕδωρ πυκνωθὲν καὶ πιληθέν. Cf. *Bernard.* ad *Theoph. Non.*

Digitized by Google

T. I. p. 58. — V. 19.–25. Alteram hanc caussam caloris aquarum affert *Seneca* Nat. Qu. III. 24. *Quidam existimant, per loca sulphure plena exeuntes vel introeuntes aquas calorem beneficio materiae, per quam fluunt, trahere; quod ipso odore gustuque testantur.* Cf. *Vitruv.* L. VIII. 3. — V. 19. 20. 21. absunt a Cod. Gud. una scil. deficiente linea, quarum unaquaeque tres vss. continet. — V. 25. τεύχει. Vulgo. — ¶. 95.] V. 26. Recte *Lessingius* post δέχη interrogandi signum posuit. — *Paulus* alteram sententiam amplectitur, propter odorem aquarum sulphureum. — V. 31. τρανόν. i. e. σαφῶς. manifeste huic explicationi patrocinatur. — V. 32. τὸ θερμ. Sic igitur calidi hi fontes originem ceperunt. Hos fontes propter vim medicam *Paulus Hippocratem non spirantem, Galenum arte non eruditum* appellat. *Plin.* I. XXXI. 2. p. 546. *Alibi tepidae egelidaeque auxilia morborum profitentes.* — V. 36. Novo argumento suam sententiam firmat, flammas terris contineri docens Vulcanis in Sicilia, Media aliisque regionibus. Νῆσος, Sicilia, insula per excellentiam appellata. — V. 41. Τιτανίδα Μηδίας. Sic Aldin. tres, Ascens. Cod. Gud. et Regius. Alii Μηδείας. De Medea cogitabat doctissimus *Huetius*, Colchidem *Titaniam tellurem* nuncupari ap. *Valer. Flacc.* V. 464. videns. Cf. *Apollon. Rh.* IV. 131. At eum postea ab hac sententia dimovit locus *Pseudo-Aristotelis* de Mir. Ausc. c. 33. ἔστι δὲ καὶ ἐν Μηδίᾳ καὶ ἐν Ψιττακίνῃ τῆς Περσίδος πυρὰ καιόμενα – et c. 34. p. 76. ed. *Beckm.* φασὶ δὲ καὶ περὶ Ἀτιτανίαν, πρὸς τοῖς ὁρίοις τῆς Ἀπολλωνιάτιδος εἶναί τινα πέτραν, ἐξ ἧς τὸ μὲν ἀνιὸν πῦρ οὐ φανερόν ἐστιν· ἐπειδὰν δὲ ἔλαιον ἐπιχυθῇ ἐπ' αὐτήν, ἐκφλογοῦται. Hinc emendandum censebat:

εἶδεν φέρειν τοιαῦτ' Ἀ-
τιτανία, Μηδία –

quod probabile est. Nam si Τιτανίαν *Brunckius* eandem regionem putavit, quam *Aristoteles* et alii (vide *Stephan.*

Byz. in Ἀτιντανία) Atitaniam appellarunt, illa non in Media fuit, fed in Macedonia. — V. 42. Πιττάκη. *Flagrat in Medis et Sittacene, confinio Perfidis. Plin.* N. H. II. 110. p. 122. ubi *Harduinus Pfittacenen* intelligendam effe vidit. Eandem regionem Noftrum Πιττάκης nomine fignificare voluiffe, dubitari nequit. Ψιττακὴ appellatur ap. *Steph. Byz.* V. — V. 43. Λυδία. *Ariftotel.* Mir. Aufc. c. 39. p. 81. λέγεται δὲ καὶ περὶ Λυδίαν ἀναφέρεσθαι πῦρ πάμπληθες, καὶ καίεσθαι ἐφ' ἡμέρας ἑπτά. ubi *Beckm.* noftri loci non memor Λυκίαν tentabat. Sic et ap. Noftrum corrigebat *Leffingius*, quod montes ignivomi effent in Lydia nulli, in Lycia contra frequentes. At primum idem vocabulum ap. utrumque fcriptorem depravatum effe, parum probabile; deinde epitheta πλουτοῦσα et v. fq. μεταλλόχρυσος nos dubitare non finunt, quin Lydiam fignificare voluerit Nofter. Adde quod veteres eam regionem, quae ἡ κατακεκαυμένη vocatur, modo cum Myfia, modo cum Maeonia, quae Lydiae pars eft, conjungebant. Cf. *Cafaub.* ad *Strab.* T. II. p. 931. — V. 43. recte diftinctionem fuftulit *Leffingius* poft πλουτοῦσα, quod arcte cum γαῖαν jungendum eft. Solum Lydiae auro abundat, unde Pactolus κατέφερε τὸ παλαιὸν χρυσοῦ ψῆγμα πολύ. *Strabo* XIII. p. 928. C. Hic fi Cod. offerret νᾶμα pro γαῖαν, id lubens amplecterer. — V. 45. Ἡρακλέων στηλῶν. *Ariftotel.* l. c. XXXV. p. 77. λέγεται δὲ καὶ τὰ ἔξω στηλῶν Ἡρακλείων καίεσθαι, τὰ μὲν διὰ παντὸς, τὰ δὲ νύκτωρ μόνον, ὡς Ἄννωνος περίπλους ἱστορεῖ. Locus *Hannonis* eft in Geogr. Min. T. I. p. 4. — πλεῖστα; referendum ad τὰ τοιαῦτα v. 40. — V. 47. Πιθηκ. *Ariftotel.* l. c. XXXVI. p. 79. εἶναι δὲ καὶ ἐν Πιθηκούσαις φασὶ πυρώδες μὲν καὶ θερμὸν ἐκτόπως, οὐ μὴν καιόμενον. De Lipara v. eundem p. 77. ibique *Beckmannum. Theocrit.* Eid. II. 134. Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει. Ad fequentia plurimum facit locus *Calliae* de Reb. Agath. ap. *Schol. Apoll. Rh.* III. 41.

quem *Huetius* aptè comparavit: κρατῆρές εἰσι δύο, ὧν ὁ ἕτερός ἐστι τὴν περίμετρον τριστάδιος, ἐξ οὗ πολὺ φέρεται φέγγος· ὥστε ἐπὶ πολὺν τόπον διήκειν τὸν φωτισμόν. ἔπειτα ἐκ τοῦ χάσματος ἀναφέρονται διάπυροι λίθοι ἀπλετομεγέθεις, καὶ τηλικοῦτος βρόμος γίνεται, καθ' ὃν καιρὸν συμβαίνει ἐργάζεσθαι τὸν Ἥφαιστον, ὥστε ἐπὶ πεντακόσια στάδια ἀκούεσθαι τὸν ἦχον — οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἀναφυσήματος ἀναῤῥιπτούμενοι μύδροι διὰ τὴν ἐκπύρωσιν πάντοθεν ἰώδεις εἰσὶ καὶ διακεκαυμένοι τὴν ὄψιν, καὶ τὴν δύναμιν καθ' ἥλιον ἔχουσι. νύκτωρ μὲν οὖν πάντα τὰ περὶ τὴν ἐργασίαν τοῦ θεοῦ γινόμενα καλῶς δηλοῦται, μεθ' ἡμέραν δὲ ἐκ τῆς κορυφῆς, ὅθεν ἡ φλὸξ ἀνίησιν, ὥσπερ νέφος ὑπερκείμενον ὁρᾶται. — V. 49. ἆσθμα, flammae erumpentes. λάβρον ἐπ' ἆσθμα πυρός. *Antip. Sidon.* Ep. LXIII. — ¶. 96.] V. 56. Ad varia fontium miracula enarranda pergit. Primum commemorat fontem oblivionis, deinde alium ebrietatis caufam. *Leſſingii* conjectura ad h. l., ἄλλη δὲ ποιεῖ μνήμην, antithefin efficit fatis elegantem, et firmari poffit loco *Plinii* L. XXXI. 2. p. 548. *In Boeotia ad Trophonium Deum juxta flumen Orchomenon duo ſunt fontes, quorum alter memoriam, alter oblivionem affert, inde nominibus inventis.* At praeterire non poterat *Paulus* eos fontes, qui inebriare putabantur, quales multi commemorantur ap. veteres. Vide *Huetium* p. 59. Hodie fatis obfervata plurimorum fontium aquae acidae virtus, potantes vertigine afficiens. Quocum *Plinii* confpirat narratio L. II. p. 121. *Lynceſtis aqua, quae vocatur acidula, vini modo temulentos facit.* De hoc flumine *Ovid.* XV. Met. 329. *Huic fluit effectu dispar Lynceſtius amnis, Quem quicunque parum moderato gutture traxit, Haud aliter titubat, quam ſi mera vina bibiſſet.* — V. 58. ἔλαιον βλύζει. *Athen.* L. II. p. 42. F. ἐν τῇ Καρχηδονίων δὲ ἐπικρατείᾳ κρήνη ἐστίν, ἧ τὸ ἐφιστάμενον ἐλαίῳ ἐστὶν ὅμοιον. — καὶ παρ' ἄλλοις δ' εἰσὶ λίπος ἔχουσαι τοιοῦτον, ὡς ἡ ἐν Ἀσίᾳ, ὑπὲρ ἧς Ἀλέξανδρος ἐπέστειλεν, ὡς ἐλαίου κρήνην εὑρηκώς. Alia laudat *Huetius* p. 59. fq. *Beckm.* ad *Ariſt.*

M. Aufc. c. 123. p. 253. — V. 59. γάλα. Quae *Huetius* ad h. v. attulit, parum funt appofita. *Paufan.* L. IX. 34. p. 778. apud Coroneam fontes effe dicit, papillis fimiles, unde ὅμοιον γάλακτι ὕδωρ ἄνεισιν. — V. 61. πτηνῶν. Cod. Vulcan. πτηνόν, ut fit ταχεῖα θεραπεία· eadem lectio eft in Cod. Gud. Vulgatae veritatem arguit metrum et *Ariftotel.* Mir. Aufc. c. XXVIII. p. 62. περὶ Σικελίαν δέ φασιν εἶναι ὕδατος συστρεμμάτιον, εἰς ὃ τὰ πεπνιγμένα τῶν ὀρνίων καὶ τῶν λοιπῶν ζώων ὅταν ἀποβαφῇ, πάλιν ἀναβιοῖ. — ubi συστρεμμάτιον aut vortex eft, aut lacus rotundus. Ad utrumque vox τροχάζει accommodata. — V. 62. ποθοῦσιν. Male *Bochartus* ποτοῦσιν tentabat. — V. 63. μισητρόν. τὸ μῖσος ἐμποιοῦν. φίλτρον δὲ τὸ φιλίαν ἐμποιοῦν· κατὰ ταῦτα λέγεται καὶ θέλγητρον τὸ ἐμποιοῦν τέρψιν· καὶ φόβητρον τὸ ἐμποιοῦν φόβον καὶ ἕτερα. *Schol.* in Cod. Gud. *Gruterus* margini adfcripferat μισγητόν, infeliciter. Spectant haec verba fontem Clitorium, de quo *Athen.* L. II. p. 43. F. Φύλαρχος δέ φησιν ἐν Κλείτορι εἶναι κρήνην, ἀφ' ἧς τοὺς πιόντας οὐκ ἔτ' ἀνέχεσθαι τὴν τοῦ οἴνου ὀδμήν. Vide Ep. ἀδεσπ. CXCVIII. — V. 64. μίσης fufpicabatur *Vulcanius*, fine caufa idonea. — Hoc miraculum commemorat *Lucret.* L. VI. 891. *Quod genus endo mari Aradio fons dulcis aquaï, Qui fcatit, et falfas circum fe dimovet undas. Et multeis alieis praebet regionibus aequor Utilitatem opportunam fitientibu' nauteis, Quod dulceis inter falfas intervomit undas. Plin.* L. XXXI. 2. p. 546. *Vaporant* (aquae calidae) *et in mari ipfo, quae Licinii Craffi fuere; mediosque inter fluctus exfiftit aliquid valetudini falutare.* Anth. Lat. L. III. Ep. XXXI. p. 479.:

Alpheum fama eft dulcem per Thetidos arva
Currere, nec laedi gurgitibus pelagi.
Dant fimile exemplum noftri miracula fontis:
Vicinum patitur, nec fapit unda falum.

— V. 66. Antra et fpiracula, quae vapores μαντικοὺς exhalabant, plurima commemorat *Huetius* p. 62. Qui

Digitized by Google

inter recentiores de antris, unde flatus oriuntur, scripſerint, vide ap. *Beckm.* ad *Antig. Caryſt.* c. CXXXIX. p. 189. — V. 68. ἄσφαλτον. Notus lacus Aſphaltites, de quo *Strabo* L. XVI. p. 1107. *Diodor. Sic.* L. XIX. 98. Alia multa vide ap. *Vitruv.* L. VIII. 3. Cf. *Beckm.* ad *Ariſtot.* Mir. Auſc. c. CXXXIX. p. 282. ſq. — V. 70. Longe majus miraculum, quod fons quidam vituperatus turbabatur, laudatus ſplendebat. Hujusmodi fontis alibi commemorati ſe non meminiſſe fatetur *Huetius*, qui vulgatum δολοῦται cum *Vulcanio* et Codd. reg. in θολοῦται mutavit. Sic habet etiam Cod. Gud. — ψόφῳ *Vulc.* Huc traxeris *Solin.* c. 5. *In Haleſina regione fons alias quietus et tranquillus, cum ſiletur; ſi inſonent tibiae, exultabundus ad cantus elevatur, et, quaſi miretur vocis dulcedinem, ultra margines intumeſcit.* *Priſcian.* Periegeſ. v. 499. *Hic et Haleſinus fons eſt, mitiſſimus undis: Tibia quem extollit, cantu ſaltare putatur Muſicus, et ripis laetus excurrere plenis.* Alius fons erat, in quo ſimile miraculum celebrat *Claudian.* de VI. Conſ. Honor. 508. *Nec te miracula fontis Praetereunt, tacito paſſu quem ſi quis adiret, Lentus erat; ſi voce gradum majore citaſſet, Commiſtis fervebat aquis.* — V. 74. κρυπτοὺς δόλους. Reſpexit fortaſſe fontem Siciliae, quem perjuria prodere narrat *Ariſtot.* M. Auſc. c. LVIII. p. 115. Simile quid de Sardiniae fonte *Priſcian.* Perieg. v. 468. et *Solinus* c. IV. Prope oppidum Tyana Jovis ὁρκίου aqua erat, cui eandem vim tribuebat ſuperſtitioſa antiquitas: τοῦτο (τὸ ὕδωρ) εὐόρκοις μὲν ἡδύ τε καὶ ἵλεων, ἐπιόρκοις δὲ παρὰ πόδας ἡ δίκη· ἀποσκήπτει γὰρ καὶ εἰς ὀφθαλμοὺς καὶ εἰς χεῖρας καὶ εἰς πόδας. — quae ducta ſunt ex *Philoſtr.* Vit. Apoll. L. I. 6. p. 7. De alio fonte, qui pudicitiam arguebat, vide *Solin.* c. V. *Priſcian.* Perieg. 489. ſq. — V. 75. Virtus acidarum aquarum in purgandis humoribus ſatis ſpectata. — V. 77. Duos hos verſus primus in Cod. invenit *Vulcanius*, neque tamen

Digitized by Google

eos in textum recepit. Id primus fecit *Lessingius*, qui eosdem in Msc. Gudiana reperit. — χαῦνον. παρκλελυμένον ἤτοι ἐκλελυμένον, ἐναντίον τῷ συνεστηκότι καὶ συνεσφιγμένῳ. *Schol. Vulc.* Vocem χαῦνος illustratam dedit *Foesius* in Oec. Hippocr. V. — V. 79. Quosdam fontes solis aestus amaros reddit, qui noctis frigore dulces redduntur. — Contrarium quendam effectum tradit *Plin.* H. N. II. 106. p. 120. *In Troglodytis fons Solis appellatur dulcis, circa diem maxime frigidus, mox paulatim tepescens ad noctis media, fervore et amaritudine infestatur.* — V. 83. ὄλβος πηγῆς per periphrasin de fonte mirabili quadam facultate praedito. Non de uno autem, sed de diversis fontibus agi, monuit *Huetius*. In aliis vult nihil mergi, nihil fluitare in aliis, sed omnia deorsum ferri. ὡς ἄχνην *Lessingius* recepit ex emendat. *Huetii*. *Senec.* N. Qu. III. 25. *Est adhuc in Syria stagnum, in quo natant lateres, et mergi projecta non possunt, etsi gravia sunt.* *Plin.* H. N. XXXI. 18. p. 549. *Ctesias tradit, Siden vocari stagnum in Indis, in quo nihil innatet, omnia mergantur. Caelius apud nos in Averno ait etiam folia subsidere. — Contra in Africae lacu Apuscidamo omnia fluitant, nihil mergitur. Item in Siciliae fonte Phintbia, ut Apion tradit, et in Medorum lacu puteoque Saturni.* Fontem in Aethiopia, cui ne levissimae quidem res innatent, commemorat *Herodot.* L. III. 23. p. 205. Plura dedit *Huetius*. Cf. *Beckm.* ad *Aristot.* M. Ausc. p. 219. — Pro κούφην Cod. Gud. κρύφην exhibet. — ¶. 97.] V. 87. Ducta sunt haec ex *Aristotel.* c. CXXVII. p. 261. Ἐν δὲ Σκοτούσαις τῆς Θετταλίας φασὶν εἶναι κρηνίδιόν τι μικρὸν, ἐξ οὗ καὶ ῥεῖ (fort. καταῤῥεῖ) τοιοῦτον ὕδωρ, ὃ τὰ μὲν ἕλκη καὶ θλάσματα ταχέως ὑγιεινὰ ποιεῖ καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ὑποζυγίων. Idem et alii tradiderunt, quos laudat *Beckmann.* Haereo in voce στρέφει, quod contrarium ejus significare videtur, quod *Paulus* dicere voluit. Vide *Foesii* Oecon. Hipp. v. στρέμμα.

Digitized by Google

Cod. Gud. habet τρέφει· in quo cum vulgatis edd. conspirat. Hoc sensum efficit satis idoneum. Aqua illa fracta ossa conglutinat, et praeterea corpus nutrit ac pingue reddit. — V. 93. Haec iterum ex *Aristotele* traducta sunt, c. CL. p. 310. de fonte in Illyriis Ardiaeis: ὃ ὕδωρ λαμβάνοντες, τὰς μὲν ἡμέρας ἐν τῷ στεγνῷ φυλάττουσι, τὰς δὲ νύκτας εἰς τὴν αἰθρίαν τιθέασι· καὶ πέντε ἢ ἓξ ἡμέρας τοῦτο ποιησάντων αὐτῶν, πήγνυται τὸ ὕδωρ καὶ γίνεται κάλλιστον ἅλας. — Pro εἰ νυξίν, *Vulcanius* in Schol. ἐν νυξὶν legit, quod explicat ἐν ἀσκέπτῳ τόπῳ. Eum ἀσκέπῳ scribere voluisse, eamque glossam ad αἰθριάζοις pertinere, recte existimat *Lessingius*. — V. 96. Est alius fons, qui potaturos et versus eum sese inclinantes fugere videtur. Vulgatum βλέπει *Lessingius* cum *Huetio* mutavit in βλέπεις. Alii aliter. Doctissimus hujus carminis interpres comparavit *Sotionem*: ἐν δὲ Ἀλιφάνῃ τῆς Ἰταλίας φρεάτιόν ἐστι βαθύ, οὗ τὸ μὲν ὕδωρ βλέπεται, ἡλίκον δ' ἄν τις χαλάσῃ σχοινίον, οὐκ ἐφάπτεται τοῦ ὕδατος, ἀλλ' ἀπὸ θείου τινὸς κωλύεται. — V. 100. De fontibus res injectas crusta lapidea inducentibus *Seneca* Qu. N. III. 20. laudato *Ovidio* Met. XV. 314. *Flumen habent Cicones, quod potum saxea reddit Viscera, quod tactis inducit marmora rebus.* De Silaro, Campaniae fluvio, *Sil. Ital.* L. VIII. 583.:

Nunc Silarus quos nutrit aquis, quo gurgite tradunt
Duritiem lapidum mersis inolescere ramis.

Cf. *Harduin.* ad *Plin.* L. II. p. 120. *Beckm.* ad *Aristot.* c. 98. p. 200. ad *Antig. Caryst.* c. 151. p. 198. — V. 104. Derivata sunt haec ex *Aristot.* c. LVII. p. 114. ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς εἰς Συρακούσας κρήνη ἐστὶν ἐν λειμῶνι οὔτε μεγάλη, οὔτε ὕδωρ ἔχουσα πολύ· συναπαντήσαντος δὲ εἰς τὸν τόπον ὄχλου πολλοῦ, παρέσχεν ὕδωρ ἄφθονον. — V. 108. *In agro Pitinate trans Apenninum fluvius Novanus omnibus solstitiis torrens, bruma siccatur. Plin.* L. II. p. 121. Idem de fontibus circa Ascanium lacum tradit *Aristot.* c. 55. p. 112. τοῦ χειμῶνος ἀναξηραίνεται πάντα τὰ φρέατα, ὥστε

Digitized by Google

μὴ ἐνδέχεσθαι βάψαι τὸ ἀγγεῖον· τοῦ δὲ θέρους πληροῦται ἕως τοῦ στόματος. Cf. *Antig. Caryst.* c. 178. p. 220. Ad utrumque locum conf. *Beckmannus.* — V. 112. De lacu Afcanio haec tradit *Plin.* L. XXXI. 46. p. 564. *Mirum in lacu Afcanio et quibusdam circa Chalcida fontibus, summas aquas dulces esse potarique, inferiores nitrosas. Aristotel.* l. c. c. LIV. p. 110. *Ἐν τῇ Ἀσκανίᾳ λίμνῃ οὕτω νιτρῶδές ἐστι τὸ ὕδωρ, ὥστε τὰ ἱμάτια οὐδενὸς ἑτέρου ῥύμματος προσδεῖσθαι.* Comparavit cl. editor *Strabon.* L. XI. p. 801. — ¶. 98.] V. 116. *Aristotel.* c. LXXXII. p. 161. *ἔτι δὲ λίμνη ἔοικε πλησίον τοῦ ποταμοῦ, ὕδωρ ἔχουσα θερμόν· ὀσμὴ δ' ἀπ' αὐτῆς βαρεῖα, καὶ χαλεπὸν ἀποπνεῖ· καὶ οὔτε ζῶον οὐδὲν πίνει ἐξ αὐτῆς, οὔτε ὄρνεον ὑπερίπταται, ἀλλὰ πίπτει καὶ ἀποθνήσκει.* Cf. *Apoll. Rhod.* L. IV. 597. fqq. 621. fq. *Cluver.* Ital. L. III. p. 148. — V. 121. In eadem regione populi dicuntur nafci, unde electrum deftillat. Hoc quoque derivatum ex *Aristotel.* p. 161. *εἶναι δ' ἐν αὐτῇ αἰγείρους πολλάς, ἐξ ὧν ἐκπίπτειν τὸ καλούμενον ἤλεκτρον. οἱ δὲ λέγουσιν ὅμοιον εἶναι κόμμι, διὰ τὸ ἀποσκληρύνεσθαι ὡσανεὶ λίθον, καὶ συλλεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων διαφέρεσθαι εἰς τοὺς Ἕλληνας.* *Apoll. Rhod.* L. IV. 603.

— ἀμφὶ δὲ κοῦραι
Ἡλιάδες, ταναῇσιν ἐλιγμέναι αἰγείροισι,
μύρονται κινυρὸν μέλεαι γόον· ἐκ δὲ φαεινὰς
ἠλέκτρου λιβάδας βλεφάρων προχέουσιν ἔραζε.
αἱ μέν τ' ἠελίῳ ψαμάθοις ἔπι τερσαίνονται·
εὖτ' ἂν δὲ κλύζῃσι κελαινῆς οἴδματι λίμνης
ἠϊόνας πνοιῇ πολυηχέος ἐξ ἀνέμοιο,
δὴ τότ' ἐς Ἠριδανὸν προκυλίνδεται ἀθρόα πάντα
κυμαίνοντι ῥόῳ.

φυτῶν jungendum cum *ἐξαγοόεας*. Exfpectaffes *κλάδων* vel *φλόων*, vel fimile quid. *φυτῶν* tamen a *Paulo* fcriptum effe puto. — V. 124. *πίπτει* eft ex emend. *Huetii*, pro *τίκτει*, quod non habet, quo referatur; *πίπτειν* confirmat locus *Aristotelis* modo commemoratus. — V. 127.

ἂ τοῦ. *Gruterus* margini adſcripſerat ὠχροῦ. inepte. — V. 128. Sequentibus lucem accendit *Ariſtoteles* c. CXXII. p. 249. qui ex *Polycrito*, rerum Sicularum ſcriptore, haec narrat: εἶναι — λιμνίον τι ἔχον ὅσον ἀσπίδος τὸ περίμετρον· τοῦτο δ' ἔχειν ὕδωρ διαυγὲς μέν, μικρῷ δὲ θολερώτερον. εἰς τοῦτ' οὖν ἐάν τις εἰσβῇ, λούσασθαι χρείαν ἔχων, αὔξεσθαι εἰς εὖρος· ἐὰν δὲ καὶ δεύτερος, μᾶλλον πλατύνεσθαι· τὸ δὲ πέρας; ἕως εἰς πεντήκοντα ἀνδρῶν ὑποδοχὴν μεῖζον γενόμενον διευρύνεσθαι· ἐπειδὰν δὲ τοῦτον τὸν ἀριθμὸν λάβῃ, ἐκ βάθους πάλιν ἀνοιδοῦν, ἐκβάλλειν μετέωρα τὰ σώματα τῶν λουομένων ἔξω ἐπὶ τὸ ἔδαφος. Similes fabulas comparaverunt *Beckm.* et *Huetius.* — V. 140. κρύπτων τὸ καῖον. edd. Aldin. verſu mutilo. κρυπτὸν ἔχων τὸ κ. *Stephan.* et ſic *Vulc.* in Schol. τὸ καῖον· τὴν καυστικὴν δύναμιν. *Leſſing.* ex Cod. Gud. κρύπτον ἔσω τὸ κ. edidit, in notis autem κρύπτων praefert. Quod ad rem ipſam attinet, *Paulus* ſequitur auctorem *Ariſtotelem* c. XXXIV. p. 76. φασὶ δὲ καὶ περὶ Ἀπιτανίαν — εἶναί τινα πέτραν, ἐξ ἧς τὸ μὲν ἀνιὸν πῦρ οὐ φανερόν ἐστιν· ἐπειδὰν δὲ ἔλαιον ἐπιχυθῇ ἐπ' αὐτήν, ἐκφλογοῦται. De cauſis hujus miraculi vide *Beckm.* ad cap. 139. p. 283. — V. 143. Alius eſt lapis ardens, cujus flamma oleo reſtinguitur. De gagate lapide *Plinius* L. XXXVI. 34. p. 749. *Cum uritur, odorem ſulphureum reddit; mirumque, accenditur aqua, oleo reſtinguitur.* ubi vid. *Harduin.* et *Beckm.* ad *Ariſtot.* p. 259. — V. 142. στάζεις. Cod. Gud. *Vulcan.* in Scholiis: γρ. ἐκ παλαιοῦ ἀντιγράφου· ἔλαιον ὑπερστάξας, quod metrum jugulat. — ¶. 99.] V. 147. δέλτοι. Phyſicorum ſive Geographorum libri. Habet et hoc ex *Ariſtotele* c. CXXIV. p. 254. qui poſtquam quaedam tradidit de fonte oleum fundente in agro Carthaginienſium, addit haec: φασὶν καὶ ταύτης τῆς κρήνης πλησίον εἶναί τινα πέτραν, αὐτοφυᾶ, μεγάλην τῷ μεγέθει. ταύτης οὖν λέγουσιν, ἐπειδὰν μὲν ᾖ θέρος, φλόγα ἀνάπτειν πυρός· χειμῶνος δὲ γενομένου, ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου κρουνὸν ὕδατος ἀναββαίνειν, οὕτω ψυχροῦ, ὥστε χιόνι συμβαλλόμενον, μηδὲν

Digitized by Google

διαφέρειν. Plura ejusmodi fontium, naphthâ, aquae innatante, ardentium, exempla profert ad illum locum *Beckm.* — V. 151. Fons quidam describitur, cui lapides insint ardentes. Rem narrat *Aristotel.* c. 125. p. 257. qui in Thracia fluvium esse ait, Ponti nomine, ἐν ᾧ καταφέρεσθαί τινας λίθους, οἱ καίονται, καὶ τοὐναντίον πάσχουσι τοῖς ἐκ τῶν ξύλων ἄνθραξι. ῥιπιζόμενοι γὰρ σβέννυνται ταχέως, ὕδασι δὲ ῥαινόμενοι, ἀναλάμπουσι καὶ ἀνάπτουσι κάλλιον. Cf. *Antig. Caryst.* c. 151. p. 198. Haec exscribentem *Paulum* pro ὕδατι legisse αἵματι censebat *Huetius.* — V. 151. In Aldin. legitur ἅπτοντας αἰείδαμας. Vitiosius etiam *B. Vulcanius:* ἅπτοντες ἀείδαμας. In Schol. autem profert lectionem, ut ex Msto derivatam, ἀεὶ δᾷδας. *Lessingius* αἰεὶ δᾷδας exhibuit, probante Viro D. in Bibl. Philol. T. II. 2. p. 167. qui v. 155. suspicatur *Paulum* dedisse: εἰ νᾶμα ῥαίνων σπείσεις, quo hic locus cum *Aristotele* conciliatur. — V. 157. Fontem, in quo aqua cum igne commista sit, commemorat *Achilles Tat.* L. II. p. 95.: τὸ γοῦν τῆς Σικελικῆς πηγῆς ὕδωρ κεκερασμένον ἔχει πῦρ, καὶ φλόγα μὲν ὄψει κάτωθεν ἀπ' αὐτῆς ἀλλομένην ἄνωθεν· θίγοντι δέ σοι τὸ ὕδωρ ψυχρόν ἐστιν οἷόν περ χιών. quem locum comparavit *Huetius.* — V. 158. μίγδην. ex Cod. Gud. Vulgo σμίγδην, quod recentioris est graecitatis. Vide *Ducange* Gloss. p. 1404. et *Bernardum* ad *Theoph. Non.* T. I. p. 223. — V. 160. τετρακτύος πιστοῦται. »Optime Scholiastes: τουτέστι, τὴν τῶν τεττάρων στοιχείων »μίξιν βεβαιοῖ. Notanda τετρακτὺς et τετρὰς Pythagoreo»rum, quam et Gnostici deliriis suis inseruerunt: radix, »principium, causa, vinculum rerum omnium. Prae»cipue vero quatuor elementorum connexionem signi»ficabat. Haec autem φιλεχθρος μίξις elementorum sex »notat Empedoclis principia: passiva quatuor, ipsa ni»mirum elementa; duo activa, amicitiam et dissidium.“ *Huet.* Notus locus in Aureis Carm. v. 47. ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν, παγὰν ἀενάου φύσεως.

de quo differit *Cudworth* in Syft. Intell. T. I. p. 575. fqq. ubi *Moshem.* not. *q.* p. 578. Vid. eundem de quatuor Empedoclis principiis p. 23. fqq. Loca veterum de ejusdem opinione de φιλίᾳ et ἔχθρᾳ elementorum collegit *Menag.* ad *Diogen. Laërt.* VIII. 76. p. 384. et *Meiners* Hift. de Vero Deo p. 354. — V. 164. *Aldus* κρινῶν. *Vulcan.* κρίνων. In marg. exempli Gruteri quidam notaverat κυρνῶν ἢ κρηνῶν. Vera lectio eft ap. *Stephan.* et in Cod. Gud. — V. 168. Hortatur poëta homines, ut deum fibi mente fingant, nulla ejus imagine facta. Imaginum cultus Juftiniani aevo paffim introductus videtur, quia eum ad inflammandum pietate animum vim quandam habere exiftimabant. Vide *Agathiae* Ep. XXXVIII. Dei tamen fimulacrum fieri Nicenum quoque concilium, quod imaginum venerationem fanciebat, vetuit. — V. 174. „ἀναρχοφωτόμυστον. Luce lucens „aeterna et arcana. φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον., ὃν εἶδεν οὐδεὶς „ἀνθρώπων, οὐδὲ ἰδεῖν δύναται, ait Paulus I. ad Timoth. „VI. 16. Gregor. Naz. Od. III. Χριστέ μου, λόγε Θεοῦ, φῶς „ἐκ φωτὸς ἀνάρχου. Joannes Damafc. Or. de Transf. Dom. „οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς, φῶς ἐκ φωτὸς ἄναρχον καὶ ἀπρόσιτον.“ *Huetius.* — ¶. 100.] V. 175. ἀῤῥητολεπτόπνευστον. Ad fpiritum dei omnia mirabili et ineffabili modo permeantem hoc referendum eft. — V. 176. φέρον pro *regens* et *moderans* pofitum illuftrat doctiffimus Praeful. τὸ φέρον pro τὸ κεκρωμένον dixit *Pallad.* Ep. CI[b]. ubi vid. not. T. II. P. III. p. 247. — V. 177. τὸ πάνσοφον χωρίον eft mundus ipfe fumma cum fapientia defcriptus et fervatus. — V. 179. οὕτως. Cod. Gud. Idem v. 181. ξυνῆξε. — V. 182. πίστις. rebus obfcuris res manifeftae fidem faciunt, magnis parvae. i. e. ex rebus oculis noftris fubjectis deus cognofcitur, quo nihil majus nec fieri nec cogitari poteft. Harum igitur rerum adfpectu commotus, triplicem illam lucem etiam magis cupies intelligere. ἡ τρισσόφωτος φαῦσις eft Trinitas. — V. 189. θεό-

Digitized by Google

σεις. Cod. Gud. — τὸ κρεῖττον, mentem, meliorem tui partem, ad divinae naturae perfectionem attolles. μετουσίᾳ *Lessingius* interpretatur τῇ μεταλήψει τῆς εὐχαριστίας· argutius, ni fallor, quam verius. Apposite laudavit *Huetius Agapetum* in Paraen. c. 3. ὁ γὰρ ἑαυτὸν γνοὺς, γνώσεται θεόν· θεὸν δ' ὁ γνοὺς ὁμοιωθήσεται θεῷ· ὁμοιωθήσεται δὲ θεῷ, ἄξιος γενόμενος θεοῦ. et *Nicolaum Methon.* τῆς τελετῆς τέλος μετουσία Χριστοῦ καὶ ζωὴ αἰώνιος· ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν, τῶν μετεχόντων ἐκθέωσις.

LXXV. Vat. Cod. p. 501. *Stobaei* Flor. III. p. 51. 34. Gesn. 25. Gr. Plan. p. 108. St. 158. W. Ab una sapientia omnem vitae beatae spem pendere docet. — V. 1. Non vita per se, sed vita sine molestiis et aerumnis jucunda est. — V. 2. τὰς πολιοκροτάφους. γῆρας πολιοκρόταφον *Bacchyl.* Fr. XVIII. Curae canitiem ante tempus adducunt. — V. 3. ἡ περισσή. nimia divitiarum cupiditas. Comparavit haec *Mitscherl.* ad *Horat.* III. Od. XVI. 17. *Crescentem sequitur cura pecuniam, Majorumque fames.* *Ovid.* Fast. I. 211. *Creverunt et opes, et opum furiosa cupido: Et cum possideant plurima, plura volunt.* Nota avari comparatio cum hydropico, cujus auctor fuisse videtur Diogenes. Vide *Stob.* Flor. X. p. 131. — V. 6. „καὶ βιότου θάνατον. elegantius quam vulgo καὶ θά-„νατον βιότου. Sic Vat. membr. et Planud. ut e codd. ma-„nifestum est." *Br.* In Vat. Cod. tamen vitiose καὶ βίοτον θανάτου. — V. 8. μίαν ὀρθῶν. Vat. Cod.

LXXVI. Vat. Cod. p. 296. Plan. p. 220. St. 320. W. „Lemma in Vatic. ineptissimum εἰς ζωγράφον τινὰ καλού-„μενον Χρυσόμαλλον. Erat autem homo ille pantomimus, „qui, ut videtur, tragicam saltabat, cujus argumenta „erant priscorum heroum casus, ἀρχεγόνων μερόπων." *Br.* — V. 1. Χρυσεόμαλλε. Vulgo. — τὸ χάλκεον. secundum Homericum τὸν χάλκεον ὕπνον ἰαύειν. Ludere videtur poëta in verbis Χρυσεόμαλλε et χάλκεον. — ¶. 101.] V. 3.

Digitized by Google

νεύμασιν ἀφθ. Nutibus et digitis, non lingua, loquebantur pantomimi. Vide not. ad *Antip. Theſſ.* Ep. XXVII. T. II. P. I. p. 309. — σιωπή. Illud ſilentium, quo nos oblectabas olim, nunc, cum tibi a morte ſit impoſitum, triſte et odioſum videtur.

LXXVII. Bis legitur in Vat. Cod. poſt titulum et p. 252. ubi *Paulo* tribuitur. In Plan. p. 206. St. 300. W. ἄδηλον eſt. Hunc luſum, quo nihil poſt mortem ad nos pertinere et ne famam quidem rerum in vita actarum noſtram eſſe docet, comparavit *Gatacker.* ad haec *M. Antonini* L. IV. 19. p. 104. ὑπόθου δ', ὅτι καὶ ἀθάνατοι μὲν οἱ μεμνησόμενοι, ἀθάνατος δ' ἡ μνήμη. τί οὖν τοῦτο πρὸς σέ; καὶ οὐδὲν λέγω, ὅτι πρὸς τὸν τεθνηκότα· ἀλλὰ πρὸς τὸν ζῶντα τί ὁ ἔπαινος; *Boëthius* de Conſol. II. 7. *Quid eſt quod ad praecipuos etiam viros, qui virtute gloriam petunt, de fama poſt reſolutum morte ſuprema corpus attineat? nam ſi, quod noſtrae rationes credi vetant, toti moriuntur, nulla eſt omnino gloria: cum is, cujus ea eſſe dicitur, non exſtet omnino.* — V. 1. τί δὲ τοῦτο. Vulgo et in Vat. Cod. utroque loco. — εἴς τι. Vat. Cod. — V. 4. τινί. Vat. Cod.

LXXVIII. Vat. Cod. p. 303. Edidit *Valeſius* in not. ad Socratem p. 375. ed. Cantabr. p. 70. ed. Pariſ. *Jenſius* nr. 91. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 77. *Reisk.* Anthol. nr. 742. p. 152. *Toup.* in Epiſt. de Syrac. p. 335. In Cod. lemma eſt: εἰς τάφον Ἀττικοῦ τινος ζῶντος ἑαυτοῦ κατασκευάσαντος. Atticum Epiſcopum ex Sozomeno commemorat *Suidas* v. Ἀττικός· eumque vitae ſuae finem praeſenſiſſe narrat *Socrat.* L. VII. 26. Sed quoniam Atticus ille ſub Honorio et Theodoſio juniore vixit, et ſatis diu ante *Paulum* noſtrum, a. p. Chr. 425. obiit, de auctore carminis dubitarunt *Valeſius* et *Reiskius.* Et hic quidem ſuſpicatus eſt, illud ſcriptum eſſe a Calliopio, Attici amico, apud Nicaeam presbytero. Haec con-

Digitized by Google

jectura admodum infirmo nititur tibicine. Primum nihil est, quod evincat, Atticum illum, cujus sapientiam Noster celebrat, et Atticum Episcopum, quem illi commemorant, eundem fuisse hominem; deinde, licet hoc certum sit, non tamen propterea de auctore Epigrammatis dubitandum aut incertissimis cum *Reiskio* indulgendum suspicionibus. Passim enim Epigrammatarii stilum exercuerunt in laudibus hominum, qui diu ante eos obierant. — V. 1. Sepulcrum loquitur, ut Ep. ἀδεσπ. DCXXXIV. — πανάγρεις Vat. Cod. quod *Salm.* emendasse videtur. A corruptelae suspicione, quam *Jensius* movit, verba πανάγρεὺς μοῖρα vindicat *Dorvillius.* Parcam sibi poëta finxit venatricem et omnia retibus suis includentem. πάναγρα. πανάγρια. (λίνα) ἐν οἷς τὰ λεπτὰ καὶ ἁδρὰ θηρεύεται. et πανάγρου· τοῦ πάντα θηρεύοντος. *Hesych.* Ap. *Aeschyl.* Agam. 358. nemo Trojanorum dicitur effugisse μέγα δουλείας γάγγαμον, ἄτης παναλώτου. Ibid. 1040. μόρσιμα ἀγρεύματα, retia fatalia, i. e. fati, mortis, occurrunt. Neque in πανάγρεὺς quisquam haerere debet, cum poëtae saepenumero adjectiva masculae terminationis, a substantivis derivata, cum femininis conjungere soleant. Hujus generis sunt Ἐρινύες λωβητῆρες in *Soph. Antig.* 1087. ubi vid. Schol. Multa similia collegit *Abresch.* ad *Aesch.* T. I. p. 93. — V. 3. παίζων. Virtute mortis timorem pellens et contemnens. — V. 4. ἥλιος, Metaphorica significatione de iis, qui pulchritudine, gloria, virtute splendent, passim obvium. Vid. not. ad *Meleagr.* Ep. XXXV. T. I. P. I. p. 55. *Horat.* I. Serm. VII. 24. *Solem Asiae Brutum appellat stellasque salubres Appellat comites. Himer.* Ecl. XIII. 35. p. 236. ver nobis adducet αὐτὸν τὸν ταῖς χρυσαῖς ἀκτῖσι καταυγάζειν μέλλοντα τὴν Ἰωνίαν ἥλιον.

LXXIX. Vat. Cod. p. 302. sq. Planud. p. 193. St. 281. W. In servum haec scripta esse, temere sibi persuadebat *Brodaeus* ex verbis ἐλευθερίην ἐπιειμένος, quibus

Digitized by Google

libertas indicatur, quam mens, vinculis rerum terrenarum ſoluta, morte nanciſcitur. — ἐπιειμένος dictum ad *Homeri* imitationem Il. α. 149. ὤ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένη. Il. η. 164. ἐπιειμένοι ἀλκήν. — V. 3. κρέασονι. Vat. Cod.

LXXX. Vat. Cod. p. 208. Plan. p. 269. St. 387. W. Expreſſum ex *Antip. Sidonii* Ep. LXIX. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in ἀγχιάλεια T. I. p. 43. — V. 3. ὀλίγη. *Ovid.* III. Amor. XV. 11. *Atque aliquis ſpectans hoſpes Sulmonis aquoſi Moenia, quae campi jugera pauca tenent; Quae tantum, dicet, potuiſtis ferre poetam, Quantulacunque eſtis, vos ego magna voco.* — V. 6. ὠδίνων. Vat. Cod. ἐπ' Plan. — Delus Apollinem a matris ſinu accepit.

¶. 102.] *LXXXI.* Vat. Cod. p. 300. Bis extat in Planud. p. 213. 281. St. 310. 407. W. „Lemma in „Vat. Cod. εἰς Δαμόχαριν τὸν γραμματικὸν τὸν Κῷον τὸν „φίλον καὶ μαθητὴν Ἀγαθίου. Hinc cognoſcitur hujus poë„tae patria.“ *Br.* — V. 1. ὑπεδύσατο γαῖαν. Plan. altero loco. — V. 3. laudat *Suidas* in ἀμφιερύτη T. I. p. 154. ubi pravam diſtinctionem emendavit *Toup.* Em. in Suid. T. I. p. 28. — In hoc verſu tentabat *Caſaub.* in not. mſc. χρουματικῆς l. β. citra neceſſitatem. Grammatici epitheto ornatur *Damocharis* in membr. Multos hanc profeſſionem cum poëſi conjunxiſſe neminem fugit. — V. 4. Similis color in Moſchi Eid. III. 71.

LXXXII. Vat. Cod. p. 295. Plan. p. 262. St. 378. W. ubi integrum legitur. Iterum, ſed omiſſo primo diſticho, p. 258. St. 373. W. cum not. marg. περιττόν· ἐν γὰρ τοῖς ἑξῆς ὁλοσχερέως γέγραπται. Scriptum in Leontium, juvenem, qui in peregrina terra procul a parentibus obierat. — V. 1. ξείνοις. Vulgo. — V. 3. φλεφάρων. Vat. Cod. — χύθη. ed. Flor. pr. — V. 5. ἔπλεο. Vat. Cod. Ald. 2. ex Lectt. Aldi et Steph. Aliae ἔπλετο. — Priore loco in Plan. ſine varietate ἔπλετο legitur.

LXXXIII. Vat. Cod. p. 302. Plan. p. 259. St. 375. W. „Lemma in Vat. Cod. εἰς κόρην τινα, Μακεδονίαν, „δωδεκέτιν τελευτήσασαν, ἣν δὲ θυγάτηρ αὐτοῦ. τοῦ Παύλου ἡ „Μακεδονία. Sic enim legendum videbatur Salmasio. „Equidem in Cod. scriptum ἡ Μακεδόνίου, unde suspicari „quis possit, scribi debuisse ἢ Μακεδονίου, quo significare„tur, puellam illam filiam fuisse ipsius Pauli aut Mace„donii. Hujus filiam hoc nomine vocatam fuisse verisi„milius est. Praeterea hoc carmen, quod ceteroqui „non invenustum est, nil habet paterni affectus.“ *Br.* In Apogr. Goth. ἢ Μακεδονίου legitur. — V. 3. ἀμπλακίαις. Vat. Cod. male. — γόων νέφος. Tristitia cum caligine et tenebris comparari solet. Cf. *Aeschyl.* Agam. 132. Pers. 535. 667. Notum νέφος ὀφρύων de fronte tristi et turbida. Vide *Valck.* ad Hippol. p. 183. — V. 5. „Ridiculum in modum corruperunt librarii aut ipse „Planudes.“ *Br.* Vulgo enim habetur: δωδεκέτιν γὰρ ἄρουρα μακηδονική σε καλύπτει.

LEONTII SCHOLASTICI EPIGRAMMATA.

¶. 103.] *I.* Vat. Cod. p. 138. Plan. p. 467. St. 607. W. Ad poculum dulcissimo amicae ori admotum. — V. 1. ἄμελγε, τὸ μέλι τοῦ στόματος scil. *Apollonid.* Ep. VI. κηρῶν μέλι πολλὸν ἀμέλξας. *Schol. Arist.* Aves 498. ἀπέβλισε. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κηρίων ἢ ἀπὸ τῶν γάλα ἀμελγόντων. — οὐ φθονέω. Solemnis formula, cum aliorum bona et fortunam laudamus. Huc referendus *Theocrit.* Eid. I. 62. κοὔτοι τι φθονέω. Vide not. ad *Straton.* Ep. L. T. II. Vol. III. p. 94. — V. 2. laudat *Suidas* in αἶσα T. I. p. 658. ubi δ' omittitur. In fine Vat. Cod. τύχειν (sic); correctum ἔχειν.

Digitized by Google

II. Planud. p. 291. St. 430. W. ubi in lemmate ὑπάρχου habetur. Saepe haec vocabula permutantur. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 407. ſq. ἔπαρχος h. l. idem, qui πολίαρχος, *praefectus Urbis.* Cf. *Valeſius* ad *Euſeb.* Hiſt. Eccl. IV. p. 239. Hunc noſtrum *Gabrielem* tamen ὕπαρχον dicit *Suidas* in Ἰωάννης Φιλαδελφεύς, Λυδός. — προσομιλεῖ δὲ ταῦτα Γαβριήλῳ τινι ὑπάρχῳ. quem locum Epigrammati noſtro admovit *J. Rutgerſius* in Var. Lectt. L. III. p. 290. probante *Pearſono* ad *Suidam.* — V. 1. Quemadmodum pictores, ait, cum Solis imaginem repraeſentare inſtituunt, radios ejus et ſplendorem non exprimunt; ſic qui Gabrielem pinxit, ejus virtutes glorioſosque labores exprimere non potuit. *Martial.* X. Ep. 32. *Ars utinam mores, animumque effingere poſſet, Pulchrior in terris nulla tabella foret.*

III. Plan. p. 291. St. 430. W. Scriptum in imaginem Callinici, ſacri cubiculi cuſtodis. Ludit poëta in nomine hominis, quem non ſolum corporis, ſed mentis quoque pulchritudine illo nomine dignum eſſe ait. — V. 4. μειλιχίην. jucundo ſermone Imperatorem oblectas.

IV. Plan. p. 292. St. 431. W. cum lemmate: Λεοντίου Σχολ. τοῦ Μινωταύρου εἰς στήλην. Minotauri nomen unde *Leontio* adhaeſerit, non conſtat. Scriptum Epigr., ut videtur, in Petrum Syrum, cui cognomen Barſames, de cujus ap. Juſtinianum auctoritate turpique avaritia multa ſunt ap. *Procopium* Hiſt. Arc. c. XXII. p. 63. ſqq. unde ſua derivavit *Suidas* in Δεξιὸς Tom. I. p. 523. et in Πέτρος T. III. p. 104. Cf. *Bandur.* Antiqq. CP. I. 56. p. 590. — V. 2. ἀρχαί. Regiones, quibus praefuerat Petrus, in illa imagine expreſſae fuiſſe videntur, tanquam teſtes laborum ipſi adſtantes. — ἀμοιβαίων πόνων. dignitates ſeſe invicem excipientes: bis enim fuerat Praefectus Praetorio Orientis; bis Comes ſacrarum largitionum. — V. 3. πάντολμης. i. e.

Digitized by Google

„τῆς ἐπαρχίας τῶν ἱερῶν τῆς ἴω πραιτωρίων." *Br.* Cf. *Zosimi* Histor. II. 33. p. 156. quaeque ibi ex *Panciroili* Notit. Imperii attulit *Reitemeier* p. 555. sq. — V. 4. „Κό-„χλου πορφυρέου. i. e. consulatus, qui jus purpurae dabat; „cujus insigne erat purpura. Ridiculus est in his expli-„candis Brodaeus. Male eum habuit corrupta lectio „Κόλχου πορφυρέης, quae ex Ald. edit. in alias derivata „est; nam in Florent., ut in scriptis libris, recte legitur „κόχλου. πορφυρέης est in tribus Codd. πορφυρέου recepi „ex cod. Jan. Lascaris." *Br.* Κόχλου scripsit *Huetius* p. 29. sed bonam lectionem male interpretatur.

T. 104.] *V.* Plan. p. 362. St. 501. W. Musis et Gratiis Rhodocleam aequat, imo anteponit. — V. 1. „Ῥοδόκλεια. sic Vat. membr. Planudes Καράμαλλε. Vide „Orvillium in Vann. crit. p. 204." *Br.* Illustris fuit Caramallus pantomimus, quem laudat *Aristaenet.* I. Ep. XXVI. p. 63. et *Apollinaris Sidonius* c. XXIII. v. 267. Floruit sub Zenone imperatore, ut apparet ex *Malala* Chron. T. II. p. 98. ubi vide *Hodium.* Verum cum vix tolerabile sit, virum vocari quartam Gratiarum, decimam Musarum, praeferenda videtur membr. lectio Ῥοδόκλεια. Minime enim audiendus Corn. de Pauw, qui saltatricem laudari eamque figurate *Caramallum* appellari censebat, quod, quasi alter Caramallus, praestantissimi hujus pantomimi artem accurate referret. — V. 2. ἄστεος. Constantinopolis. — V. 3. ὄμματά σοι est in Plan. ὄμμα δέ σοι. Vat. βήματά σοι tentabat *Pauw* ad *Aristaen.* p. 174. ὄμματά σοι λάλα, παρὰ π. *Toup.* Emend. in Hesych. P. III. p. 5. *oculos argutos* interpretatus. Vide *Bentlej.* ad Tusc. Quaest. III. 9. Sic vero auctor potius, non lectio emendatur. — σοφὰ χειρῶν δ. *Lucian.* de Salt. 69. T. V. p. 161. Λεσβῶναξ ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χειρισόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει. Vide not. ad *Antip. Thess.* Ep. XXVII. T. II. P. I. p. 309. — καὶ Μουσῶν. sic Plan. et Vat. *Li-*

Jos. Mercerus

banius T. IV. p. 1071. 2. ed. R. ἐκείνη γὰρ ὑπερενίκα τὰς Χάριτας, καὶ Μοῦσα μᾶλλον ἦν τῶν Μουσῶν.

VI. Plan. p. 362. St. 501. W. In Helladiae saltatricis imaginem, in *Sosthenio* positam. Sosthenium recentiores appellant sinum Leosthenium in Bosporo. Conf. *P. Gyllium* de Bosp. Thrac. LII. 15. et *Harduin.* ad *Plin.* T. I. p. 205. 28. ubi nostrum quoque Epigramma excitatur. Templum ibi Sosthenium ab Argonautis exstructum et a Constantino M. instauratum narrat *Malala* in Chron. T. I. p. 96. — V. 2. Hic, ubi populus choreas agit verno tempore. In Imperatorum honorem choreae agebantur, (*Salmas.* ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 427.) factionibus non in circo tantum, sed in aliis quoque locis publicis saltantibus. Vide *Reisk.* ad *Constant.* de Cerem. p. 95. — V. 3. ὀππόθι πορθμῷ γαῖα μερίζεται. ad Bosporum. De CPoli *Himerius* in Ecl. XIII. 25. p. 226. τὴν πόλιν ἐκείνην, ἣν ἀπὸ Γαδείρων Εὐρώπη λήγουσα πορθμῷ θαλάσσης πρὸς τὴν Ἀσίαν μερίζεται. — ἀμφότεραι ἄντυγες. uterque coeli axis, i. e. et Asia et Europa ἄντυξ de coelo passim obvium. Ep. ἀδεσπ. Byz. XXXIII. ἄντυγος οὐρανίης ἀκλίνητον ἀνάγκην. Ep. ἀδεσπ. DCLXXXIV. εἰς οὐρανοῦ ἄντυγας ἦλθε. *Eustath.* ad *Homer.* Il. γ. p. 483. 12. ἡ μεταφορὰ καὶ οὐρανοῦ ἄντυγα ἐγύρωσεν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ἐξ ἀντύγων οὐρανίων.

VII. Plan. p. 362. St. 502. W. Jejunum Epigramma in eandem Helladiam, quae saltationis artem ad summum fastigium adduxisse dicitur. — V. 2. Μοῦσα. Polyhymniam interpretatur *Mercerus* ad *Aristaen.* I. 26. p. 169. Haec enim Musa *clamosum* orchestarum *silentium*, ut *Cassiodorus* ait, invenisse traditur. In Musar. Imag. T. II. p. 521. *Polyhymnia:* Σιγῶ· φθεγγομένη καλάμης θελξίφρονι παλμῷ, Νεύματι φωνήεσσαν ἀπαγγέλλουσα σιωπήν. ubi vide not. T. II. P. III. p. 417.

VIII. Plan. p. 363. St. 502. W. In eandem Helladiam, quae Hectorem saltabat. — V. 1. Ἕκτορα. car-

men de Hectore. Vide *Valcken.* ad Adon. p. 389. A. B. Alius igitur canebat carmen, quod Helladia saltando exprimebat. Hectorem inter argumenta pantomimorum fuisse, apparet ex facete dicto Antiochensium ap. *Lucian.* T. V. p. 166. μικροῦ μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἕκτορα ὀρχουμένου, μιᾷ φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἕκτωρ δὲ ποῦ; — V. 2. χλαῖνα, vestis militaris, *sagum.* *Salmas.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 385. et passim cum *chlamyde* confunditur, ut ap. *Anton. Liber.* c. XXIII. ubi utrumque vocabulum promiscue ponitur. Cf. *Markland.* Epist. ad *Fr. Hare* p. 87. — πρὸς μέλος ἠντίασεν. cum carmine certabat, aemulabatur, verba gestibus accurate exprimere studens. *Alc. Mess.* Ep. X. οὕνεκα Φοίβῳ, Θνατὸς ἐών, θείαν εἰς ἔριν ἠντίασας. — V. 3. Simul desiderio et amore, simul terrore implebantur spectatores. — ὀρχηθμοὶ Ἐνυοῦς. Incessus pugnantium cum saltatione passim comparatur. Hinc Mars ap. *Lycophr.* v. 249. vocatur ὀρχηστής. et Meriones in Il. π. 616. Simile est Euripideum in Phoen. 797. Ἄρης — κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις.

¶. 105.] *IX.* Plan. p. 362. St. 502. W. In membr. lemma: Εἰς εἰκόνα κιθαριστρίας διάχρυσον. Hoc quoque Epigramma vehementer est frigidum. Non homines, ait, Anthusam inauraverunt, sed Jupiter ipse, aurea pluvia descendens, ipsam auro circumdedit. Noluit tamen ipsius puellae corpus tangere, veritus, ne forte Musam, (filiam itaque suam ac virginem) comprimeret. — V. 4. In marg. Wech. εὐρίσκεται καὶ γεγραμμένον· μίσγετ' ἂλ' οὐκ ἔθελων. Sic habet Ed. Flor. pr.

X. In Vat. in primis foliis. Plan. p. 363. St. 502. W. Libaniam pantomimam cum venustissimis diis comparat. — V. 1. Nomen ipsum venustum quid indicat. Respicitur ad montem Libanon, ubi Venus colebatur *Libanitis*, cujus mentionem facit *Lucian.* adv. Indoct. §. 3.

T. VIII. p. 3. ed. Bip. ubi vide *Gesner*. Unice huc facit locus Anonymi, quem *Godofredus* edidit in Exegesi totius Mundi §. 10. Ἡλιόπολις, ἡ πλησιάζει τῷ Λιβάνῳ ὄρει, γυναῖκας εὐμόρφους βόσκει, αἳ παρὰ πάντων ὀνομάζονται Λιβανότιδες, ὅπου τὴν Κύπριν μεγαλύνως σέβουσι· φασὶ γὰρ αὐτὴν ἐκεῖ οἰκεῖν καὶ ταῖς γυναιξὶ τὴν χάριτα τῆς εὐμορφίας διδόναι. Vide ad Ep. ἀδέσπ. CCLIII. — V. 3. ἅτε κοῦφος vulgo. In membr. obscurum est, utrum κοῦρος an κοῦφος scriptum sit. Equidem posterius hoc non spreverim. — V. 4. Comparavit haec *Mercerus* ad *Aristaenet*. I. 26. p. 175. ubi etiam de saltatrice: Εὐδαίμονες οὖν οἱ Παναρέτην εὐτυχοῦντες, οὕτως ὑπερφέρουσαν καὶ τέχνῃ καὶ κάλλει.

XI. Vat. Cod. p. 466. Plan. p. 358. St. 497. W. In domum inter Zeuxippum et circum sitam. — V. 1. De Zeuxippo, balneo magnificentissimo, vide ad *Christodori* Ecphr. T. II. P. III. p. 302. Hujus balnei et hippodromi prima aedificia exstruxit Severus Imperator, secundum *Cedrenum* p. 252. Haec admodum vicina fuisse, apparet ex *Hesychio Milesio*: καὶ τὸν τῷ Ζευξίππῳ πλησιάζοντα χῶρον τῆς Ἱπποδρομίας, τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακειμένον κούροις. *Suidas* in v. Σεβῆρος T. III. p. 297. καὶ Ἱπποδρόμιον ᾠκοδόμησεν — συζεύξας αὐτῷ καὶ λουτρὸν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διός, ὅπερ ἐκαλεῖτο Ζεύξιππον. Cf. *Ducang*. CPol. Chr. L. I. 27. p. 89. — V. 3. Curruum decursionibus matutinis spectatis, post balneum, huc veni coenatum. Hinc justo tempore ad hippodromum redire poteris. Ludorum celebratio a mane usque ad vesperam produci solebat, ita ut plerumque mane quaterni utriusque factionis decursus fierent, totidem vespera. Vide *Onuphr. Panv*. de Circ. L. II. 14. p. 113. Diversus tamen diversis temporibus decursionum numerus. Cf. *Petav*. ad *Julian*. Misop. p. 340. A. et *Reisk*. ad *Constant*. de Cerem. p. 98.

XII. Plan. p. 403. St. 539. W. Expressum est ex Ep. III. in Statuas Athletarum, nisi forte utrumque carmen ejusdem auctoris est.

Digitized by Google

¶. 106.] *XIII.* Planud. p. 340. St. 479. W. In Satyri graviter dolentis ſtatuam. „Qua de cauſa doleat, „non addit. Suſpicor, ſpinâ pedi infixâ eum doluiſſe, „qua ſpecie Faunum in gemmis videmus, et Fauno ſpi„nam evellentem Satyrum Muſeum Pio-Clementinum „ſervat. T. I. Tab. XLIX.“ Verba ſunt *Heynii* in Comm. Soc. Reg. T. X. p. 89. — V. 1. expreſſus ex *Bionis* Fragm. in Hyacinthum: ἀμφασία τὸν Φοῖβον ἔλεν, τόσον ἄλγος ἔχοντα. — V. 3. Ne ſic quidem ejus dolor ceſſare videtur. Similis color in Ep. *Glauci* V. T. II. p. 348. in Philoctetem: ζωογράφων ὦ λῷστε, σὺ μὲν σοφὸς, ἀλλ' ἀναπαῦσαι Ἄνδρα πόνων ἤδη τὸν πολύμοχθον ἔδει. — καὶ λίθος ὤν. Cf. ad *Antip. Sidon.* Ep. XXXI. T. II. P. I. p. 39.

XIV. Plan. p. 346. St. 485. W. Jamblichi, medici et philoſophi, abstinentia a Venere et lucro laudatur. Diverſus hic Jamblichus ab illo, quem Vita Pythagorae illuſtravit, ſecundum *Jonſium* Script. Hiſt. Phil. III. c. 16. p. 90. et *Fabric.* Bibl. Gr. T. V. p. 773. ed. Harl. et T. XIII. p. 252. — V. 2. Κυπριδίων ὀάρων. Vide ad *Thall. Mileſ.* Ep. IV. T. II. P. II. p. 30. — V. 4. Ne juſto quidem lucro manus ſuppoſuit. Socratis igitur exemplum ſecutus gratis docebat.

XV. Vat. Cod. p. 461. Plan. p. 352. St. 491. W. Hoc et ſequ. Ep. in idem balneum videtur ſcriptum *Ducangio* in CP. Chr. T. I. p. 91. qui hujus diſtichi vellem interpretationem dediſſet. Parvum balneum, prope Zeuxippum exſtructum, iram hujus magnificentiſſimi balnei deprecatur. Hoc perſpicuum; at in altero verſu haeremus, cui nec *Grotii* verſio lucem accendit: *Sic et parvus Amor magnum decet aſſecla currum;* nec *Brodaei* commentarius. ἐρωτύλος ap. *Theocrit.* Eid. III. 7. τὸν ἐραστὴν ſignificat ὑποκοριστικῶς· apud Noſtrum ipſum Amorem ſignificari, vix eſt quod dubites. Sed ubi,

Digitized by Google

quaeso, Amor apparebat juxta magnum currum? An cogitandum de illo curru, quem Constantinus in hippodromo collocavit? Cf. *Suidam* in Μίλιον. et *Codin.* Or. CPol. p. 20. Juxta hunc forte Amoris statua fuit posita. Commemoratur etiam Ἔρως, tanquam cubiculi nomen, quod initio armarium fuisse apparet ex *Contin Theoph.* p. 88. Cf. *Reisk.* ad *Constant.* p. 81. Jam alius fuit CPoli locus Ἅρμα appellatus, ubi arma aurigarum circensium fuisse videntur. *Reisk.* Ibid. p. 104. Haec fortasse inter se comparantur. Cf. Ep. ἀδεσπ. CCCXXXIII.

XVI. Vat. Cod. p. 462. Plan. p. 354. St. 493. W. In idem balneum. — V. 1. ξυνοῖο λοετροῦ. Zeuxippi, λουτροῦ δημοσίου. Vide *Ducange* CP. Chr. I. p. 89. — V. 2. „εἵνεκεν. Sic e Vat. membr. cujus nisi suasisset „auctoritas, vulgatum οὕνεκα non mutassem, quum id „pro ἕνεκα apud scriptores atticos saepe occurrat. Ma„tron in Coen. v. 54. κεχολωμένη οὕνεκα τευχέων αἰρομέ„νων." *Br.* οὐκ ἔριδος, non ut cum incomparabili Zeuxippo contenderet, sed officii et amicitiae causa. Male *Brodaeus* verbum ἔριδος interpretatur: *lavantium turbae.* — V. 4. προχοαί. aqua ex fistulis prorumpens. μύρα. Lavantes etiam ungebantur. In Hippiae balneo ap. *Lucian.* T. VII. p. 299. erat οἶκος, εὖ μάλα φαιδρός, ἀλείψασθαι προσηνῶς παρεχόμενος. Ap. *Plin.* II. Epist. XVII. 11. *Inde balinei cella frigidaria — Adjacet unctorium.* *Plaut.* in Poen. III. 3. 89. *faciam, ubi tu laveris, Ibi ut balneator faciat unguentariam.* — χάριτας intelligo de omnibus iis rebus, quae ad luxum faciebant. In descriptione balnei Hippiae commemorantur ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένα οἰκήματα — χαρίεσσαι καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμεναι ὑποχωρήσεις, ap. *Lucian.* T. VII. p. 298.

¶. 107.] *XVII.* Vat. Cod. p. 463. Plan. p. 355. St. 495. W. De thermis Basilicis *Ducangio* nihil aliunde innotuit, CP. Christ. I. I. p. 94. Eas hoc nomen

magnificentia accepisse, fere ut splendidas illas porticus, quae Basilicae appellabantur, ex hoc Epigrammate apparet. Reliqua aenigmatice elata. Naturali calore aqua in hoc balineo tepebat, et quidem ita temperata, ut frigidam affundere necesse non esset. — V. 5. ποτιδεύεται. Vulgo et in Vat. Cod. In quibusdam libris etiam ψυχρὸν legi notavit Schol. Wech. In Ed. Flor. est ψυχρόν.

XVIII. Vat. Cod. p. 298. Planud. p. 285[a]. St. 412. W. Scriptum est in Petrum rhetorem, qui Dionysia spectans cum pluribus de tecto decidit. Commemoratur Petrus rhetor ap. *Suidam* T. III. p. 103. legati munere ap. Chosroën regem functus. Hujus olim historia extitit, ex qua Excerpta servata leguntur in *Hoeschelii* Eclog. Legat. p. 23. sqq. ed. *Labbe.* Ejusdem mentio injicitur ap. *Procopium* L. I. Gothic. p. 170. et in aliis locis, quos diligenter commemorat *Valesius* ad Excerpt. de Legg. p. 204. sq. Ejusdem meminit *Stephan. Byz.* in Ἀκόναι. unde apparet, *Stephanum* ante exitum seculi VI. non vixisse. Post multa enim inter Justinianum et Chosroën transacta, pax convenit a. Chr. 561. — V. 5. ὅσον ἤρκεσε. quantum satis erat ad res suas ordinandas, ut equidem h. l. intelligo. — τοῦτον. ejusmodi mortem qui saevam vocaverint, falluntur; naturalis potius mors prae eâ saeva putanda est. *Tacitus* Annal. IV. 62. in descriptione ruinae amphitheatri, quod Fidenae exstructum erat: *immensam vim mortalium – praeceps trahit atque operit. Et illi quidem, quos principium stragis in mortem afflixerat, ut tali sorte, cruciatum effugere.*

XIX. Vat. Cod. p. 297. Plan. p. 284[a]. St. 412. W. Chiredius rhetor ob insignem eloquentiam et probitatem laudatur. — V. 2. τῆς προτέρης δεκάδος. Eadem laude oratorem ornat *Lucianus* in Scytha §. 10. Tom. I.

Digitized by Google

p. 870. ed. R. παιδεία δὲ καὶ λόγων δυνάμει τῇ Ἀττικῇ δεκάδι παραβάλλοις ἄν. Antiquiffimorum igitur oratorum laudem aemulatus effe dicitur Chiredius; nam ἡ προτέρη δεκὰς comprehendit eos, quos Ariftarchus et Ariftophanes Grammatici, reliquis exclufis, in ordinem redegerant. Vide *Rubnken.* in Hift. Crit. Orat. Gr. p. XCV. fqq. Infequenti tempore inter recentiores oratores denuo dilectus eft factus et novus canon inftitutus, in quem iterum, ut in priorem illum, decem redacti funt. Hujus alterius δεκάδος mentionem fecit *Suid.* in Νικόστρατος· ἐτάχθη δὲ ἐν τοῖς κριθεῖσιν ἐπὶ δευτέροις δέκα ῥήτορσι. Eodem fenfu, quo *Leontius* Chiredium inter oratores τῆς προτέρης δεκάδος refert, Herodem Atticum quoque aequales ejus ἕνα τῶν δέκα appellabant. *Philoftrat.* Vit. Soph. L. II. 1. 14. p. 564. cujus laudis praeftantiam vehementer imminues, fi, quod *Brodaeus* feciffe videtur, de altera feriorum fophiftarum δεκάδι cogitaveris. — V. 3. Cum caufae patronus effet, facile judici, quidquid vellet, perfuadebat; ubi ipfe judicis munere fungebatur, ne minimum quidem a recta decedebat via.

XX. Vat. Cod. p. 228. Plan. p. 238. St. 345. W. In Ajacem Telamonium, fua ipfius manu peremtum. — V. 1. 2. laudantur a *Suida* in ὀπάσας T. II. p. 703. — V. 3. 4. ibid. in αὐτοφόνῳ T. I. p. 389. Ductum eft acumen ex Ep. *Archiae* XVIII. in eundem Ajacem: Μοιράων βουλῇσι τάδ' ἤμπλακεν, ὡς ἂν ὑπ' ἐχθρῶν Μή τινος, ἀλλὰ σὺ σῇ πότμον ἕλῃς παλάμῃ. Cf. Ep. ἀδεσπ. DCXVIII.

¶. 108.] *XXI.* Vat. Cod. p. 228. Plan. p. 238. St. 345. W. In eundem Ajacem, non hoftibus, fed belli fociis et amicis mortem fuam exprobrantem.

XXII. Vat. Cod. p. 297. Plan. p. 241. St. 351. W. In Platonem citharoedum, aliunde vix notum. — V. 1. Orpheo defuncto, aliqua faltem Mufarum fuperftes

fuit; te mortuo, omnis musica periit. *Mosch.* in Bion. Epit. 66. πάντα τοι, ὦ βῶτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν. — V. 3. ὀλίγη τις ἀποῤῥώξ. Fortasse ductum ex *Meleagri* I. 38. Ἀρχιλόχου μικρὰς στράγγας ἀπ' ὠκεανοῦ. Similiter *Julian.* Epist. XXXIV. p. 406. D. τῷ γὰρ ὄντι τοῦ παλαιοῦ κόμματος, ἡμῖν οἱονεὶ σπινθήρ τις ἱερὸς ἀληθοῦς καὶ γονίμου παιδεύσεως, ὑπὸ σοὶ μόνῳ ζωπυρεῖται. quod cum similibus ductum ex *Platon.* III. Legg. p. 585. C. Vide *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 189. — V. 4. παλάμαις. De tibicine *Hedylus* ap. *Athen.* IV. p. 176. C. τοῦτο δ' ἔθηκε τὰν παλαμᾶν ἀρετὰν τοὔνομα σημανέων. Si recte h. l. emendavimus T. I. P. II. p. 342.

XXIII. Vat. Cod. p. 298. Plan. p. 230. St. 334. W. Lemma in Analectis ductum est ex Vat. membr. unde apparet, errasse *Huetium* p. 22. qui v. 2. πόλιν de Beryto interpretatur, ubi leges floruisse constat. At Byzantii quoque idem studium floruit. Vid. *Menag.* Amoen. c. 24. p. 133. — V. 3. Gemellus Juris Romani Professor fuisse videtur. Certe verba, ὅς εὐνομίης ἔμμονα θῆκε πόλιν, vix aliter quam de Antecessore accipi possunt. — V. 6. ζώην. Edit. Flor. pr.

ARABII SCHOLASTICI
EPIGRAMMATA.

¶. 109.] *I.* Plan. p. 292. St. 431. W. cum lemmate: εἰς εἰκόνα Λογγίνου ὑπάρχου ἐν Βυζαντίῳ. Longinus, quem hoc Epigr. celebrat, is esse videtur, qui post Narsem a Justino juniore Ravennam missus est. Eum plurimis legationibus functum esse, ex hoc carmine apparet. — V. 1. Ἴβηρ. Accipiendum de Iberia, quae inter Pontum Euxinum et mare Caspium jacet. Vide *Strabon.*

Digitized by Google

XI. p. 500. — V. 3. ζώοντα. Edd. Aldinae. ζείοντα restituit *Brod.* — Ἀγαρηνῶν. Quem populum significaverit, obscurum. Fuit urbs Ἄγρα (sive Ἄγαρα) in Arabia Felici, quam ab Aelio Gallo oppugnatam tradit *Strabo* XVI. p. 781. Hinc fortasse Agareni pro Arabibus positi. Agareni etiam commemorantur ap. *Dion. Cass.* LXVIII. 31. p. 1145. μετὰ δὲ ταῦτα ἐς τὴν Ἀραβίαν ἦλθε καὶ τοῖς Ἀγαρηνοῖς — ἐπεχείρησεν. At hoc loco *Reimarus* Ἀτρηνοῖς in textu posuit. Numerosum populum esse, intelligitur ex epitheto πολυσπερέων. Cf. *Homer.* Il. β. 804. *Hesiod.* Theog. 365. Ὠκεανῖναι πολυσπερέες. Eundem populum in calidissimis regionibus habitasse, apparet ex verbis πεδία ζείοντα, quae maxime Arabiae conveniunt. — V. 6. εἰρήνην κευθομένην. inter belli tumultum quasi latentem pacem. Ad quam potissimum historiam haec referri debeant, non constat.

II. Plan. p. 376. St. 514. W. In statuam ejusdem Longini ex aere, ut videtur. Quod urbs aeneam potius quam auream statuam ei posuerit, ita interpretatur poëta, ut Longinum, hominem incorruptissimum, auri munera respuisse dicat. Respondet ad haec *Macedon.* Epigr. XXXVIII.

III. Plan. p. 319. St. 458. W. Utrum picta tabula describatur, an statua, non apparet ex hoc carmine; nec magis, utrum Hippomenes solus, an Atalanta simul cum eo efficta fuerit. — V. 3. δρόμου εἶργεν. impedivit Atalantam, quominus Hippomenem cursu anteverteret. — σύμβολον Παφίης. ut omnino mala amorem significare putabantur, (vide ad *Platon.* Ep. IV. T. I. P. I. p. 339. sq.) ita Hippomenis malis, quae a Venere acceperat, etiam vis quaedam animi deliniendi indita fuisse traditur. *Theocrit.* Eid. III. 41. μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Ἀταλάντα Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλλετ' ἔρωτα. *Scholiast.* ad Eid. II. 118. τὰ ὑπὸ Ἀφροδίτης διδό-

Digitized by Google

μενα τῷ Ἱππομένει μῆλα ἐκ Διονύσου — εἰς ἔρωτα τὴν Ἀταλάντην ἐκίνησεν, ὥς φησι Φιλητᾶς. *Philetae* verſus huc pertinentes vide T. I. P. I. p. 394. — Quod autem Noſter illa mala ἕδνα γάμων appellat, in eo conſentientem habet *Nonn.* Dionyſ. XLVIII. p. 1258.

Καὶ πέλε τοῖος ἄεθλος ὁμοίïος, ὡς ὅτε κούρην
Χρυσοφαῆ προτάροιθε γαμήλια δῶρα κυλίνδων
Ἱππομένης νίκησεν ἐπειγομένην Ἀταλάντην.

¶. 110.] *IV.* Plan. p. 319. St. 459. W. In imaginem Andromedae rupibus affixae, prope quas bellua marina conſpiciebatur. Aliud ejusdem hiſtoriae momentum expreſſit is, cujus opus commemorat *Antiphilus* Ep. XIII. ubi vide not. — Picta fuit tabula, ut ex v. ζωγράφος intelligitur; nec audiendus *Bandur.* in Antiq. CP. T. II. p. 846. qui ſtatuam illam Andromedae deſcribi exiſtimat, quae, Conſtantino M. imperante, unâ cum Perſeo CPolin advecta eſt. — V. 3. γναμπτῇσι χερ. Vulgo. γναμπταὶ σπιλάδες rupes eſſe videntur acutae et fluctibus imminentes. Conſpiciebatur cetos, ut haec verba declarare videntur, in ipſo litore, ſive quod ex undis eſcenderat, (κῆτος πεζεῦον ἐπὶ τὰς ἀγέλας καὶ τοὺς ἐν τῇ γῇ ἀνθρώπους, verba ſunt *Philoſtrati* I. Imag. XXIX. p. 806. Andromedam periculo ereptam deſcribentis) ſive quod, certamine finito, in litus projectum jacebat. *Philoſtrat.* l. c. τετέλεσται ἤδη ὁ ἆθλος, καὶ τὸ μὲν κῆτος ἔῤῥιπται πρὸ τῆς ἠϊόνος. — V. 6. καὶ βλεφαρ. praeclarum artificem fuiſſe oportet eum, qui hac imagine et oculos et mentem fefellerit.

V. Plan. p. 320. St. 459. W. Jejunum Epigramma.

VI. Plan. p. 335. St. 474. W. In Panis ſtatuam, fiſtulam ori admotam tenentis. — V. 2. ἐγκατέμιξε. *Chriſtodor.* in Ecphr. v. 48. de Simonide: ὤφελεν δ' ἐ πλάσσας σε — χαλκῷ συγκεράσαι μέλος ἡδύ. *Calliſtr.* Stat. VIII. p. 900. ἀστὴρ, οἶμαι, τοῦ Πραξιτέλους καὶ τὸ Βάκχειον

ἐγκαταμίξῃ, δυνηθέντος. Idem IX. p. 901. πέτραν ἀνέμιξεν ἀλγεινῷ. *Tullius Gem.* Ep. IV. Lysippus χαλκῷ ἐγκατέμιξ' ὀδύνην. *Paul. Silent.* Ep. LVIII. ἡ τέχνη — μανίην ἐγκατέμιξε λίθῳ. — V. 3. Fistulam inflare recusat, quod Echo, quam deperit, aufugientem videt. Amabat ille Nympham, dum ipsa Satyri amore flagrabat. *Mosch.* Eid. VI. ἤρα Πὰν Ἀχοῦς τᾶς γείτονος· ἤρατο δ' Ἀχὼ Σκιρτητᾶ Σατύρω. *Nonn.* Dion. XVI. p. 457. Fuerunt tamen, qui ex his amoribus Iÿnga natam traderent. Cf. *Tzetza* ad Lycophr. 316. — ἀμήχανος. nescius, quomodo voti compos fiat. Idem fere, quod δυσέρως, quod junxit *Theocr.* Eid. I. 85. ἆ δυσέρως τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί. — ἄστατος. Idem Echûs epitheton apud *Nonnum* Dion. XXXII. p. 8 6. ubi de Pane e pugna fugiente, σιγαλέοις, ait, πόδεσσιν ἐδύσατο δάσκιον ὕλην, Μή μιν ἴδῃ φεύγοντα δι' οὔρεος ἄστατος Ἠχώ, Καί οἱ ἐπεγγελάσειε καὶ ἀδρανέοντα καλέσσῃ. — V. 4. πηκτὶς fistula h. l. ut passim. Cf. ad *Comet.* Epigr. III. p. 15.

VII. Vat. Cod. p. 469. Plan. p. 374. St. 513. W. Fortasse hoc quoque carmen scriptum est in Heraei hortos, de quibus vid. not. ad *Agath.* Ep. XLVI. et *Paul. Silent.* LXI. et LXII.

MACEDONII CONSULIS

EPIGRAMMATA.

¶. 111.] *I.* Vat. Cod. p. 122. Primus edidit *Wolf.* in Fragm. Sapph. p. 227. *Reisk.* in Misc. Lips. T. IX. p. 475. nr. 367. Comparat auctor puellam, quam deperit, cum vite, se ipsum cum vindemiatore. — V. 2. τοὺς ἕλικας. sarmenta sunt sive palmites aridi. De palmitibus simpliciter *Simonid.* Ep. LIV. 2. *Nonn.* Dion. XVI. p. 454. ἡμερίδων γὰρ Αὐτοφυὴς μίτρωσεν ἕλιξ εὐάμπελον

Digitized by Google

εὐνήν. Ad hederae palmites translatum ap. *Theocrit.* Eid. I. 31. quem locum, male vulgo intellectum, explicuit operum antiquitatis elegantissimus spectator in *Vasengemählden* T. I. P. I. p. 82. — V. 3. „In cod. „scriptum ἐμῆς ἀνάθημα μερίμνης. Salmasii emendationem „recepi." *Br.* Sic *Meleag.* Ep. CXII. ἀκρὶς ἐμῶν ἀπάτημα πόθων. Cod. scripturam servavit *Reiskius*, ad quam illustrandam *Schneiderus* in Peric. crit. p. 55. attulit *Polemon. Soph.* Epit. in Callimachum p. 27. ὦ σεμνὸν ἀνάθημα πολέμου, ὦ καλὸν Ἄρεος ἄγαλμα. Pro ornamento usurpavit *Euripides* in Meleagro Fr. XIII. παῖδες δὲ χρηστοὶ — δώμασι Καλὸν τὸ θησαύρισμα, τοῖς τεκοῦσί τε Ἀνάθημα βιότου. *Hesych.* ἀνάθημα· κόσμημα. Hinc apparet, ἀνάθημα parum diversum esse ab ἄγαλμα, cum quo jungitur ap. *Nonn.* Dion. XLII. p. 1088. βάρβιτα χειρὶ λίγαινε τεῆς ἀναθήματα Ῥείης, Κύπριδος ἁβρὸν ἄγαλμα παροίνιον. Quare si quis Cod. lectioni inhaerere velit, μερίμνης ἀνάθημα explicari possit per *oblectamentum amoris* i. e. amantis, voluptas mea. Sic haec lectio accepta haud scio an magis etiam conveniat calamistrato *Macedonii* scribendi generi. — V. 4. ἐνὶ πλέξας. Vat. Cod. quod verum videtur, modo ἐνιπλέξας scribas. Pro ἅμματι *Reiskius* σώματι dedit, citra necessitatem. Idem est ἅμμα et δεσμός, sed utrumque junctum copiae ostentandae causa, fere ut ap. *Aeschyl.* Prom. 6. ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀῤῥήκτοις πέδαις. Ad sensum comp. *Paulus Silent.* Ep. VII. 15. ὑπ' ἀντιπόροισιν ἀγοστοῖς Ὑγρὰ περιπλέγδην ἅψεα δησαμένους. — V. 5. τρυγόω τὸν ἐρ. Vat. Cod. Sic emendavit etiam *Wolfius*, cum in Apogr. esset τρυγόωσιν. τρυγᾷν pro *decerpere* positum illustravimus ad *Meleagr.* Ep. II. p. 15. Ad rem amatoriam hoc verbum transtulit *Aristaenet.* L. II. 1. p. 72. οὐ δεῖ τηρεῖν ὀπώραν. δίδου τοῖς σοῖς ὀπωρώναις τὴν ὥραν τρυγᾷν· μετ' ὀλίγον ἔσῃ γεράνδρυον. *Eustath.* de Amor. Ism. IX. p. 418. ἐν τοῖς τούτοις χείλεσι καὶ ὅσοις ἄλλοις τρυγᾶται βότρυς ἐρωτικός. *Nonn.* Dion. XLII. p. 1096. παρθένε, σύγγονος ἦλθέ ποτε,

Digitized by Google

τρυγόωμεν ὀπώρην, Σὰς στάχυς ἠέξητο. — V. 6. „Cod. οἶδα „μένειν. Recte Salmaſ. οὐκ οἶδα νέμειν. *habere*, *poſſidere* „*neſcio*, i. e. *nolo*. Tum cod. ἔτι μοι. Quod etiam a „Salmaſio emendatum.“ *Br.* νέμειν θέρος, ἔαρ, idem fere h. l. quod τρυγᾶν. nulla eſt puella neque vernantibus annis, neque paulo provectior aetate, quam habere malim. οἶδα periphraſi inſervit. Cf. *Abreſch.* ad *Ariſtaen.* p. 336. — V. 7. „In membranis, et perſpicue in ap. „Buheriano ἠβήσειας, quod conjecerat Reiskius, ſed „quum verſus modulo congruum eſſet, recipere noluit „et praetulit ἀκμάσειας, ne ſemel metricis legibus pa„ruiſſe videretur. Tum Cod. εἰ δέ τις ἔλθῃ. In margine „cod. Lipſ. emendatum ἔλθοι, judice Reiskio, *absque* „*neceſſitate.* At ἔλθῃ cum εἰ ſoloecum eſt, quod ignoraſſe „mirum, qui tot graecos auctores edidit. Scribendum „erat ἢν δέ τις ἔλθῃ, aut εἰ δέ τις ἔλθοι.“ *Br.* At ſecundum *Reiskium* judicabat vir doctiſſimus *Locella*, qui εἰ cum conj. aor. 2. jungi poſſe cenſet ad *Xenoph. Epheſ.* p. 186. — Pro ἠβήσειας quaedam Apogr. ἡμύσειας. — V. 8. λοξὸς ἕλιξ. reſpicitur v. 2. — Pro πλήσομαι, quod *Reisk.* dedit, in Ap. Lipſ. eſt πλήσομαι, ap. *Wolf.* λήσομαι. Totum hoc diſtichon Vir Doct. in marg. Apogr. Guy. et Ruhnk. addititium eſſe putabat. Temere. Nihil his verſſ. magis genuinum.

II. Cod. Vat. p. 123. Edidit *Reisk.* Miſc. Lipſ. IX. p. 476. nr. 368. Hinc protulit *Toup.* in Cur. Nov. p. 168. Eſt colloquium viri cum muliere, amantes promiſſis lactante. Antiquiorem quendam poëtam expreſſiſſe noſtrum, ſatis veriſimile eſt. — V. 2. laudat *Suid.* v. ἀμβολία T. I. p. 136. — V. 3. ταῦτα. Vana haec promiſſa, nihil amplius mihi gratificaris. — V. 5. „Diſtinctis perſonis, quae interloquuntur, facile intel„ligitur carmen, et palam eſt, v. 5. ἑσπερίη, non ἑσπερίην, „ut in Cod. perperam ſcriptum eſt, legendum eſſe.“ *Br.* In marg. Ap. Guy. et Ruhnk. ἑσπερίην. i. e. *vetulam*, *tarde*

tarde te videbo. *Hesych.* ἑσπέριον ξένον. τὸν ἑσπέρας ἥκοντα. Nec *Dorvillius*, qui hoc distichon profert ad *Charit.* p. 156. vitium intellexit, quod sublatum debemus *Toupio* l. c. Est ambiguitas in his verbis, quae alio sensu a muliere dicuntur, alio ab amante accipiuntur. Dixit illa: Ad vesperam te visum ibo. Jam cum ἑσπερίη translata significatione etiam de aetate ad senectutem vergente usurpetur, ille respondit: Quid, quaeso, vespera est mulierum, nisi rugarum plena senectus? — Huc facit *Aristotel.* Poët. c. XXI. ὁμοίως ἔχει ἑσπέρα πρὸς ἡμέραν καὶ γῆρας πρὸς βίον. ἐρεῖ τοίνυν τὴν ἑσπέραν γῆρας ἡμέρας, καὶ τὸ γῆρας ἑσπέραν· ἢ ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς, δυσμὰς βίου. — V. 6. ἀμετρήτῳ ῥυτίδι. Sic Vat. Cod. et *Dorv.* ἀμετρήτων ῥυτίδων. *Reiske* et *Toup.* Verbum πλήθεσθαι utrumque casum adsciscit. Vide, qui multa collegit, *Abresch.* ad Aesch. II. p. 187. sq.

¶. 112.] *III.* Vat. Cod. p. 124. *Reisk.* Misc. Lips. IX. p. 477. nr. 389. Animum ob inopinatum puellae adventum vehementi gaudio perculsum significat auctor. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in ἐξεσάλαξας T. I. p. 767. ὅλην φαντασίην, *omnem imaginandi vim excussisti*, vertit *Reiskius.* Dubito an recte. Sunt potius ea, quae menti obversabantur poëtae, sive cogitationes, quibus tum occupatus tenebatur, cum puella intraret. — ἐξεσάλαξας. ut *Paul. Silent.* XXXIV. ἔκχυτον ἐκ στέρνων ἐξεσάβησα νόον. — V. 3. »Scriptum in cod. κραδίη δὲ βυθῷ πελεμίζεται οἴστρου, »quod partim a Salmasio emendatum. At v. sq. pro κινυμένης reponenda est codicis lectio πνιγομένης, quam »temere immutavi.« *Br.* *Reiskius* servavit lect. Cod. vertens: *cor profunda oestri voragine aestuat;* quod sensum non habet. κραδίης βυθὸς, ut *Paul. Sil.* Ep. XXVII. ἡμετέρης θερμῷ βένθεϊ σῆς κραδίης. — οἴστρῳ πελεμίζεται. Haud aliter *Nonn.* Dion. XV. p. 424. νομῆα οἴστρῳ λαβροτέρῳ δεδονημένον. XLII. p. 1084. πόθου δεδονημένον οἴστρῳ. — V. 4. πνίγεσθαι de iis, qui in undis laborant, pro-

prium illustravit *Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 75. qui vs. seq. φθάνοντα corrigit pro φανέντα. sine necessitate. — κῦμα Κυπρίδιον ductum ex *Meleagr.* Ep. XIX. 7. — V. 5. ναυηγόν. Vide notata ad *Posidippi* Ep. VI. T. II. P. I. p. 137. ubi v. 1. legendum: σήν, Παφίη Κυθέρεια, παρ' ᾐόνι εἶδε —, non παρ' ᾐόν' εἶδε, quod minus elegans. — V. 6. λιμένων. Dum in allegoria pergit et otium sibi a tempestatibus precari videtur, rem obscoenam tecte significat. Hac imagine usus in re perquam gravi *Sophocl.* Oedip. Tyr. 1208. ὦ μέγας λιμὴν αὑτὸς ἤρκεσε Παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν. Allegoriae auctor fuisse videtur *Empedocles* secundum *Schol.* Eurip. Phoen. v. 18. Ἐμπεδοκλῆς ὁ φυσικὸς ἀλληγορῶν φησί· σχιστοὺς λιμένας Ἀφροδίτης, ἐν οἷς ἡ τῶν παίδων γένεσίς ἐστιν. ubi vide *Valcken.* p. 600.

IV. Vat. Cod. p. 125. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 324. *Reisk.* Misc. Lipf. IX. p. 479. nr. 371. Quum sibi per quietem puellam amplecti videretur, invidiosus Amor omnem illam felicitatem, somno excusso, turbavit. — V. 1. ὄνειρον. *Reisk.* contra Cod. fidem. — V. 3. πείθετό μοι. Cod. Vat. et Dorv. Ad rem confer Ep. ἀδεσπ. LVI. — οὐκ ἀλέγιζεν. facile patiebatur, me varia Venere corpus ejus tractare. — V. 5. „Male Dorvillius „καὶ νύκτα pro κατὰ νύκτα. quod perspicue in Cod. scri„ptum est.“ *Br.* Hoc quoque loco Apographa cl. editori fraudi fuerunt. In membr. est καὶ νύκτα, idque verius et gravius puto quam emendationem *Salmasii,* in marg. apogr. Ruhnk. notatam. Amor non contentus interdiu me ludere, noctem *quoque* observans voluptate me privavit. Talem Amorem sibi finxit *Crinagoras* Ep. III. in dormientem Cupidinem: ἀλλὰ καὶ ὥς σε δέδοικα — μὴ κἠν ὕπνῳ πικρὸν ὄνειρον ἴδῃς. et hinc *Statyll. Flacc.* Ep. VII. ἐγὼ δ', ἀγέρωχε, δέδοικα Μή μοι καὶ κνώσσων πικρὸν ὄνειρον ἴδῃς. — V. 6. ἐξέχεεν. Vat. Cod. — V. 7. ὧδέ μοι. Sic mihi Amor vel in somniis voluptatem ex fur-

tivis amoribus percipiendam invidet. *γάμος*, *concubitus*, hoc ſenſu paſſim obvium. *Dorvillius* comparat *Ovid.* L. VIII. Metam. 850. *qui raptae praemia* (*κέρδεα*) *nobis Virginitatis habes.*

V. Vat. Cod. p. 132. Edidit *Salmaſ.* ad Solin. p. 539. C. D. *Reiske* Miſc. Lipſ. IX. p. 680. nr. 384. In meretriculam, olim formoſam et ſuperbam, nunc, annorum flore deperdito, ab amantibus relictam. Expreſſum ex *Rufini* Ep. XXXVII. — V. 1. *βακχεύουσαν.* Eodem ſenſu *Agath.* Ep. XIII. *ἡ πάρος ἀγλαΐησι μετάρσιος — καὶ σοβαρευομένη.* De quovis vehementiore impetu *βακχεύειν* uſurpatur; ut ap. *Agath.* Ep. XXVII. *Κύπριδι βακχεύειν μᾶλλον ἐπειγομένη.* Cf. *Cuperi* Obſſ. L. III. p. 310. Hinc *βακχεύουσα ἐν εἴδει* mulier eſſe poſſit pulchritudine ſua inſigniter ferociens. Sed ſic *θηλυτερέων* nimis otioſum videtur. Emendando ſuccurrere conati ſunt Viri doctiſſimi, quorum unus in marg. apogr. Ruhnk.: *Leg.: ἀν' ἤθεα. Homer.: ἀν' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων. placet. Vel ex lectione Gaulminii Cod. ἐν εἴδεσι θ. ἐν ἤθεσι.* *ἐν εἴδεσι* praebent Schedae Tryll. *Cornel. de Pauw* in Apogr. ſuo *ἐν εἴδεσι θηλυτερέων* pro periphraſi habet: *ἐν θηλυτέραις.* Nihil horum eximie placet. Fortaſſe legendum:

ἐν εἴαρι θηλυτερέων

in vere mulierum, i. e. in aetatis et pulchritudinis flore. Vide not. ad *Rufin.* Ep. VIII. T. II. P. III. p. 159. — V. 2. *χρυσεοκροτάλῳ* et *σπατάλην* Vat. Cod. Poſterius vocabulum initiali majore ſcriptum pro nomine proprio habebat *Reiskius*, qui initio verſus *χρυσέῳ κροτάλῳ* exhibuit. Neutrum horum admitti poteſt. *Rufinus*, quem Noſter expreſſit: *σοβαρῶν ταρσῶν χρυσοφόρος σπατάλη.* ubi vide not. *σπατάλη* autem ob praecedentem accuſativum in *σπατάλην* depravatum eſſe, noli dubitare. Nihil enim hoc erroris genere in Vat. Cod. frequentius. *χρυσοκρόταλος* dicitur ornatus aureus ob inanem, quem efficit,

Digitized by Google

prium illuſtravit *Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 75. qui vſ. ſeq. φθάνοντα corrigit pro φανέντα. ſine neceſſitate. — κῦμα Κυπρίδιον ductum ex *Meleagr.* Ep. XIX. 7. — V. 5. ναυηγόν. Vide notata ad *Poſidippi* Ep. VI. T. II. P. I. p. 137. ubi v. 1. legendum: σήν, Παφίη Κυθέρεια, παρ᾽ ᾐόνι εἶδε —, non παρ᾽ ἠϊόν᾽ εἶδε, quod minus elegans. — V. 6. λιμένων. Dum in allegoria pergit et otium ſibi a tempeſtatibus precari videtur, rem obſcoenam tecte ſignificat. Hac imagine uſus in re perquam gravi *Sophocl.* Oedip. Tyr. 1208. ᾧ μέγας λιμὴν ωὑτὸς ἤρκεσε Παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν. Allegoriae auctor fuiſſe videtur *Empedocles* ſecundum *Schol.* Eurip. Phoen. v. 18. Ἐμπεδοκλῆς ὁ φυσικὸς ἀλληγορῶν φησί· σχιστοὺς λιμένας Ἀφροδίτης, ἐν οἷς ἡ τῶν παίδων γένεσίς ἐστιν. ubi vide *Valcken.* p. 600.

IV. Vat. Cod. p. 125. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 324. *Reisk.* Miſc. Lipſ. IX. p. 479. nr. 371. Quum ſibi per quietem puellam amplecti videretur, invidioſus Amor omnem illam felicitatem, ſomno excuſſo, turbavit. — V. 1. ὄνειρον. *Reisk.* contra Cod. fidem. — V. 3. πείθετό μοι. Cod. Vat. et Dorv. Ad rem confer Ep. ἀδεσπ. LVI. — οὐκ ἀλέγιζεν. facile patiebatur, me varia Venere corpus ejus tractare. — V. 5. „Male Dorvillius „καὶ νύκτα pro κατὰ νύκτα. quod perſpicue in Cod. ſcri„ptum eſt.“ *Br.* Hoc quoque loco Apographa cl. editori fraudi fuerunt. In membr. eſt καὶ νύκτα, idque verius et gravius puto quam emendationem *Salmaſii*, in marg. apogr. Ruhnk. notatam. Amor non contentus interdiu me ludere, noctem *quoque* obſervans voluptate me privavit. Talem Amorem ſibi finxit *Crinagoras* Ep. III. in dormientem Cupidinem: ἀλλὰ καὶ ὣς σε δέδοικα — μὴ κἠν ὕπνῳ πικρὸν ὄνειρον ἴδῃς. et hinc *Statyll. Flacc.* Ep. VII. ἐγὼ δ᾽, ἀγέρωχε, δέδοικα Μή μοι καὶ κνώσσων πικρὸν ὄνειρον ἴδῃς. — V. 6. ἐξέχεεν. Vat. Cod. — V. 7. ὧδέ μοι. Sic mihi Amor vel in ſomniis voluptatem ex fur-

Digitized by Google

tivis amoribus percipiendam invidet. *γάμος*, *concubitus*, hoc ſenſu paſſim obvium. *Dorvillius* comparat *Ovid.* L. VIII. Metam. 850. *qui raptae praemia* (*κέρδεα*) *nobis Virginitatis habes.*

V. Vat. Cod. p. 132. Edidit *Salmaſ.* ad Solin. p. 539. C. D. *Reiske* Miſc. Lipſ. IX. p. 680. nr. 384. In meretriculam, olim formoſam et ſuperbam, nunc, annorum flore deperdito, ab amantibus relictam. Expreſſum ex *Rufini* Ep. XXXVII. — V. 1. *βακχεύουσαν.* Eodem ſenſu *Agath.* Ep. XIII. *ἡ πάρος ἀγλαΐησι μετάρσιος — καὶ σοβαρευομένη.* De quovis vehementiore impetu *βακχεύειν* uſurpatur; ut ap. *Agath.* Ep. XXVII. *Κύπριδι βακχεύειν μᾶλλον ἐπειγομένη.* Cf. *Cuperi* Obſſ. L. III. p. 310. Hinc *βακχεύουσα ἐν εἴδει* mulier eſſe poſſit pulchritudine ſua inſigniter ferociens. Sed ſic *θηλυτερέων* nimis otioſum videtur. Emendando ſuccurrere conati ſunt Viri doctiſſimi, quorum unus in marg. apogr. Ruhnk.: *Leg.*: *ἀν' ἤθεα. Homer.*: *ἀν' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων. placet. Vel ex lectione Gaulminii Cod. ἐν εἴδεσι θ. ἐν ἤθεσι.* *ἐν εἴδεσι* praebent Schedae Tryll. *Cornel. de Pauw* in Apogr. ſuo *ἐν εἴδεσι θηλυτερέων* pro periphraſi habet: *ἐν θηλυτέραις.* Nihil horum eximie placet. Fortaſſe legendum:

ἐν εἴαρι θηλυτερέων

in vere mulierum, i. e. in aetatis et pulchritudinis flore. Vide not. ad *Rufin.* Ep. VIII. T. II. P. III. p. 159. — V. 2. *χρυσεοκροτάλῳ* et *σκατάλην* Vat. Cod. Poſterius vocabulum initiali majore ſcriptum pro nomine proprio habebat *Reiskius*, qui initio verſus *χρυσέῳ κροτάλῳ* exhibuit. Neutrum horum admitti poteſt. *Rufinus*, quem Noſter expreſſit: *σοβαρῶν ταρσῶν χρυσοφόρος σπατάλη.* ubi vide not. *σπατάλη* autem ob praecedentem accuſativum in *σπατάλην* depravatum eſſe, noli dubitare. Nihil enim hoc erroris genere in Vat. Cod. frequentius. *χρυσοκρόταλος* dicitur ornatus aureus ob inanem, quem efficit,

Digitized by Google

strepitum, ita ut de *crotalis* ne cogitandum sit quidem. κρόταλον ad res streperas translatum illustravit *Kuster*. ad *Aristoph.* Nub. 259. — σειομένην. de incessu superbiore accipio, eodem fere sensu, quo σοβεῖν, de quo *Bergl.* ad *Alciphr.* p. 142. et *Piers.* ad *Moer.* p. 341. Haec mihi interpretatio contextui aptissima videtur. Quae si cui non satis placeat, is haec verba de saltatrice accipiat, *corpus movente* (σειομένῃ) *ad* σπατάλην χρυσέων κροτάλων, *ad aureorum crotalorum delicias.* Sic adjectiva pro genitivis passim usurpantur, ap. Tragicos praesertim. *Cornel. de Pauw* cogitabat de πατάγῃ. — V. 3. *Suidas* T. III. p. 600. φιληταί. — οἱ φιλοῦντες· οἱ δὲ φιληταί, οἵ ποτε θρυλλήστως ἐναντίον ἐ. ν. μ. π. Amantes, qui olim cum precibus et supplicationibus ad eam accedebant. — τὸ πανσέληνον. *luna plena.* *Salmasius* l. c. bonam et plenam puellae habitudinem (*l'embonpoint*) interpretatur. Mihi omnino opulentior puellae conditio indicari videtur, quam poëta initio carminis descripsit. In σύνοδος iterum est lusus ex ambiguitate. Significatur primum *interlunium*, ubi luna vetus non amplius conspicitur, nec nova apparet; deinde concubitus, congressus, frequentia amantium. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 739. Hoc igitur *Macedonius* voluit: Ille pristinus puellae splendor, illae divitiae et munditiae cessarunt, cum amantes ei obviam fieri et sumtus porrigere nolint. — V. 6. ἐξέλιπεν et μὴ κέτι. Vat. Cod.

¶. 113.] *VI.* Vat. Cod. p. 122. Plan. p. 454. St. 590. W. De vulneribus ab Amore sibi inflictis satis inepte conqueritur. — V. 3. καμόντητος. Dolor vulneris me tam graviter afficit, ut consilium reperire nequeam. De ἀμήχανος vide ad *Arabii* Ep. VI. 3. — V. 3. „πάσαι. Vulgo πάσσει. Legendum credo ἤπια κεν πάσσῃ, et „sic excudi volebam.“ *Br.* Vulgatam πάσσει confirmat Vat. Cod. nec emendatione opus esse videtur. Respicitur locus Il. δ. 218. ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς Πάσσε, τά οἱ

Digitized by Google

ποτὶ πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων. — V. 5. Τήλεφος. Cf. not. ad *Paul. Sil.* Ep. XV.

VII. Vat. Cod. p. 126. Plan. p. 461. St. 598. W. Ad puellam, quae, priſtina ſeveritate depoſita, blanditiis eum fruſtra allicere et irretire conabatur. — V. 1. κιχλίζεις laſcivo riſu me ad furtivam voluptatem invitas. Κιχλίζειν. τὸ γελᾷν ἀτάκτως. *Suid.* T. II. p. 320. ubi noſtrum vſ. excitat. Multa de hoc vocabulo dedit *Brodaeus* ad h. l. Plurimum huc facit *Clem. Alex.* II. Paed. p. 196. 25. riſus immodicus, εἰ μὲν ἐπὶ γυναικῶν γένοιτο, κιχλισμὸς προσαγορεύεται, γέλως δέ ἐστι πορνικός· εἰ δὲ ἐπὶ ἀνδρῶν, καγχασμός· γέλως δέ ἐστιν οὗτος μνηστηριώδης. — Eodem redit χρεμέτισμα, quod equis proprium, praecipue ubi coitum deſiderant. *Claudian.* de Nupt. Hon. et Mar. v. 289. *Sonipes – quem primus amoris Sollicitavit odor – Pharſalia rura Pervolat, et notos hinnitu flagitat ignes.* — προκέλευθον. *Nonn.* Dion. L. III. p. 106. ἐσσομένων προκέλευθον ὑπέρτερον ἐλπίδα βόσκω. — V. 3. τρισὶν ὤμοσα πέτραις. Jusjurandum ſanctiſſimum indicari ſponte apparet; in cauſa locutionis inveſtiganda laboramus. *Brodaeus* quidem haud pauca aliena attulit; ut quae de ſaxo (μύδρῳ) fluctibus immiſſo profert. (Vide *Intrpp. Herodoti* L. I. 165. p. 78. et ad *Horat.* XVI. Epod. 25.) Unice huc facit *Harpocration* v. λίθος· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος· τῶν τε παρόντων καθ' ἕνα ἡμῶν οὑτωσὶ πρὸς τὸν λίθον ἄγοντες καὶ ἐξορκοῦντες· ἐοίκασιν οὖν Ἀθηναῖοι πρός τινι λίθῳ τοὺς ὅρκους ποιεῖσθαι, ὡς Ἀριστοτέλης καὶ Φιλόχορος ὑποδηλοῦσι. Similem conſuetudinem, ſed in imprecationibus, usque ad ſua tempora duraſſe notavit *Scholiaſt.* ed. Wechel. Quum tamen et hic ritus, et ille, quem *Harpocration* commemorat, nonnihil diverſus ſit ab eo, cujus *Macedonius* mentionem injecit, Vir ingenioſus in Specim. Quaeſt. Philol. p. 75. legendum propoſuit:

ὤμοσα τὴν δυσέρωτα Κόρην, τρισὶν ὤμοσ' ἀδελφαῖς,
μήποτε μειλιχίοις σ' ὄμμασιν εἰσιδέειν.

Proserpinam in amore infelicem et Parcas juravi. τρεῖς κασίγνηται Parcae appellantur ap. *Homer.* H. in Mercur. 549. nec non apud Latinos poëtas *tres sorores* passim obviae. *Propert.* II. X. 44. *quaevis de tribus una soror.* *Ovid.* XV. Metam. 807. *Sola insuperabile fatum, Nata, movere paras? intres licet ipsa sororum Tecta trium.* *Horat.* II. Od. III. 15. *Dum res et aetas et Sororum Fila trium patiuntur atra;* ubi vide *Mitscherl.* et *Wakker* Amoen. litt. c. XII. p. 111. — Nolim tamen ingeniosae huic conjecturae nimium tribui. Ne enim diversos casus eidem verbo additos urgeam, certe δυσέρως de Proserpina otiosum videri debet; nec causam video satis gravem, cur δυσέρως κόρη non de ipsa meretrice (*in libidinem nimis effusa,* et vere δυσέρωτι) accipiatur; praesertim cum sic elegantissima sit verborum collocatio. Etiam hoc, quod poëta a secunda persona ad tertiam delabitur, elegantiam suam habet et scenicum ἦθος. Ipse cl. *Eichstaedt* in literis ad me datis aliam tentavit emendandi viam:

> ὤμοσα τὴν δυσέρωτα Κόρην, τρὶς ἐπώμοσ', ἑταίρην
> μήποτε μειλιχίοις ὄμμασιν εἰσιδέειν.

Equidem vulgatae inhaerere malim, ritum ex amantium religione, nobis, ut multa hujus generis, non satis cognitum significari existimans. Hoc quoque *Grotio* visum esse, ex ipsius versione apparet:

> *Juravi, manibus capiens tria saxa, procacem*
> *Luminibus placidis nec semel adspicere.*

— V. 5. πόππυζε σεαυτῷ. tibi ipsi illis ποππύσμασι blandire. *Suidas,* hunc versum laudans, T. III. p. 155. πόππυζε. — ἀντὶ τοῦ κολάκευε, κήλει. ποππύσματα· κολακεῖαι εἰς τοὺς ἀδαμάστους ἵππους. Illustravit h. v. de blandientibus aliosque allicere studentibus *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 93. 64. Hoc loco simul ad sonum compressorum labiorum respicitur. — V. 6. χείλεσι

γυμνοτάτοις. sequentibus illustratur. Cl. *Eichstaedt* malit ὑγροτάτοις. — V. 7. 8. a Planude omissos *Brunckius* ex Vat. Cod. addidit. — ἐργάτιδες. Vide not. ad *Philippi* Ep. XXVIII. T. II. P. II. p. 168. sq. *Paul. Silent.* XII. 12.

VIII. Vat. Cod. p. 122. Plan. p. 454. St. 590. W. Cf. *Archiae* Ep. II. — ἥπατος. ubi amoris et cupiditatum sedes. ἔρωτος ὁ πυρσὸς καὶ μέχρι τοῦ ἥπατος διελήλυθεν εἰσρυείς. *Aristaen.* L. II. Ep. V. p. 79. Hoc expertus erat Polyphemus ille Theocriteus, cui Κύπριδος ἥπατι πᾶξε βέλεμνον. Eid. XI. 16. et Hercules ap. eundem Eid. XIII. 71. χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν. Illustravit hunc *morbum hepatarium Plauti* in Curcul. II. Sc. I. *Toupius* ad Longin. π. ὕ. p. 302. — V. 2. „κατάβα. Sic cod. „Ja. Lascaris. Vulgo μετάβα." *Br.* Vulgatum exhibet etiam Vat. Cod.

IX. Vat. Cod. p. 121. Plan. p. 454. St. 590. W. Poëta, diu exoptatam noctem denique nactus, Luciferum rogat, ut aliquamdiu morari noctemque extendere velit. Cf. *Meleagr.* Ep. LXXXI. sq. — V. 2. Ἄρεϊ γειτονέων. Martis sidus tristia minari et omnino saevioris indolis esse putabatur; hinc poëta veretur, ne vicinitate sua aliquid hujus indolis cum Lucifero communicet. — V. 3. Κλυμένης. Nota fabula de Solis et Clymenes amoribus vel ex *Ovid.* I. Metam. 756. Fuisse, qui noctem tum a Sole protractam esse fingerent, ex hoc loco apparet; an alibi idem occurrat, ignoro. *Nonnus* Dion. XXXVIII. p. 972. ubi Clymenes cum Sole nuptias describit, Luciferum carmen nuptiale cantasse, Lunam face praeluxisse narrat. — V. 6. Κιμμερίοις. Ex *Pauli Sil.* Ep. XIII. εἴ τις Ἐρώτων λάτρις, νύκτας ἔχειν ὤφελε Κιμμερίων.

¶. 114.] X. Vat. Cod. p. 122. Plan. p. 455. St. 591. W. De duro puellae animo conquestus se ipsum

et puellam cum Niobe comparat. Hoc carmen, quod *Opsopoeus* festivum esse dicit, mihi quidem ineptissimum esse videtur. — V. 1. τὴν Νιόβην. Putabatur lacrymas fundere Niobe in saxum mutata, secundum *Homer.* Il. ω. 617. ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει. unde *Antip. Sid.* Ep. XLIII. πέτρος ἔσῃ, Νιόβα, κάδεϊ τειρομένα. *Ovid.* Met. VI. 309. *intra quoque viscera saxum est. Flet tamen, et validi circumdata turbine venti In patriam rapta est; ubi fixa cacumine montis Liquitur, et lacrymas etiamnum marmora manant.* Cf. *Senec.* Agam. 371. *Callimach.* H. in Apoll. 22. et *Ruhnk.* Epist. cr. II. p. 131. — βουκόλος ἀνήρ. Nisi dixeris, *Macedonium* rusticum hunc hominem, Niobes lacrymas mirantem, sine ulla causa adduxisse, verisimile est, veteris cujusdam poëtae locum ei obversatum esse. Fuit is fortasse *Philemon* Comicus, cujus versus servavit Schol. ad *Homeri* Il. ω. 617.:

Ἐγὼ λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεούς,
Οὐδέποτ' ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι,
Ὡς τοῦτ' ἐγένετο, καὶ κήδεα πέσσει [λίθος].

Sic legendi videntur hi versus, quos in *Philemonis* Comoedia rusticum quendam pronuntiasse suspicor. — V. 3. τόσην. Vulgo et in Vat. Cod. τόσης, quod Brunckianae lectioni praefero. — V. 4. ἔμπνοος λίθος. quamvis viva, quovis tamen saxo durior.

XI. Vat. Cod. p. 123. Plan. p. 460. St. 598. W. Multiplices puellae illecebras enumerat; fere ut *Liban.* in Ecphr. Pulchrit. T. IV. p. 1070. ed. R. ἐπ' ἐκεῖνο τὸ προσώπον περιεχόρευον αἱ Χάριτες — αἱ Μοῦσαι περὶ τὴν κόρην ὡμήριζον, καί τι λέγειν τοῦ κάλλους ἐπάξιον οὐκ εἶχον. Ἔρως εὐτύχει (fort. εἱστήκει) παρ' αὐτῇ τὰ τόξα τείνων καὶ πικρὸν ἐπαλείφων τοῖς βέλεσι φάρμακον, καὶ ταῖς βολαῖς τῶν ἐκείνης ὀμμάτων ἐμπιστεύων τὴν τόξευσιν. — V. 1. πρόσωπα τὰ δ' Vat. Cod. De forma προσώπατον vide *Rittershus.* ad Op-

Digitized by Google

pian. Cyneg. I. 418. III. 91. — In fine versus membr. βάλλει. „θάλλεις. Sic omnino legendum, non, ut vulgo, „βάλλεις: membr. βάλλει, e quibus v. 3. συλεύεις recepi." *Br.* Illud fortasse in mente habebat magnus *Grotius*, cum verteret: *Ora lepor, frontem florum tibi circulus ornat;* qui de florum corona cogitasse videtur; sed coloris florem, lilia cum rosis in puellae ore commixta, intelligi voluit. — V. 3. σκυλεύεις. Vulgo. *Aristaen.* L. II. 1. p. 71. σὺ δὲ ὀφθεῖσα φλέγεις καὶ ἀκουσθεῖσα (sic *Toup.* Ep. crit. p. 110.) τιτρώσκεις.

XII. Vat. Cod. p. 124. Plan. p. 460. St. 598. W. Quare nudum ensem gerat, poëta docet hoc Epigrammate, quod omnibus *Macedonii* carminibus facile praetulerim. — V. 1. τὸ ξίφος. *Apollon. Rh.* L. III. 1381. γυμνὸν δ' ἐκ κολεοῖο φέρε ξίφος. — In fine vs. κούρα Vat. — V. 3. ἀζαλέον. ἄγαν ζέον. θερμόν. *Hesych.* Hujus significationis nullum in Lexicis exemplum prostat. Notandus igitur *Macedonii* locus. — V. 5. In his color fortasse ductus ex Scolio *Hybriae Cretensis* XXII. T. I. p. 159. — In fin. vs. κάτοπτρον Vat. C. — Verba οὗτος ἐμοὶ ποθέοντι male vertit *Opsopoeus: Hic mihi amanti est conscius;* pro: *hic me amantem comitatur.* — V. 7. καὶ καλὸς. Idem interpres haec verba ad ensem refert, parum apte. Melius *Grotius: In hoc videor pulcher et ipse mihi, Quantum sivit amor.* Amor enim pulchritudini nocet, pallorem genis obducens. — ἀπ' ἐμεῖο λαθῆναι. Vat. Cod. in qua lectione fortasse aliud quid latet, quam quod Planudes substituit.

XIII. Vat. Cod. p. 126. Plan. p. 461. St. 599. W. De inconstanti puellae Parmenidis animo conqueritur. — V. 1. Παρμενίς. lusus in nomine ex παρὰ et μένειν composito. — V. 3. Ducta sunt haec ex *Theocrit.* Eid. VIII. 17. unde eadem ad Nicaeam transtulit *Nonnus* Dion. XVI. p. 297. Iis, quae notavimus ad *Callim.* Ep.

Digitized by Google

XI. T. I. P. II. p. 264. adde *Ovid.* I. A. A. 717. *Quod refugit, multae fugiunt: odere, quod instat.* — ¶. 115.] V. 5. „Ultimum distichon omisit Planu„des, quod ita a me emendatum e membranis addidi, „in quibus depravata scriptura. Nam in hexametro κεν„τρομανὲς et in pentam. fine χείλους ἐκρέμεθα exhibent." *Br.* De prioris vocabuli sinceritate non dubitabat *Grotius*, qui hoc distichon, quod ex Cod. Vat. cognitum habebat, sic vertit:

Hamus sed furians os est tibi; morsus ab illo
Attamen a labris pendeo purpureis.

Et sane κεντρομανὲς huic loco unice aptum. Est hamus, cujus aculeus, ceu oestrus quidam, furore animum percellit; proprie, *qui aculeo furit*, ut δοριμανής, *hasta furens*, θηλυμανὴς πόθος, Cupido ad muliebrem amorem incitans, ap. *Meleagr.* Ep. LIV. et similia. Ad rem cf. *Plaut.* in Truc. I. Sc. I. 21. *interim ille hamum vorat, Si semel Amoris poculum accepit mere.* — Ceterum dubitare possis, an hoc distichon ad nostrum carmen pertineat. Nexus certe tenuissimus; nisi forte haec fuit auctoris sententia: Levissima quidem es et me inconstantia tua excrucias; nec tamen me ex laqueis, quibus me irretitum tenes, expedire possum.

XIV. Vat. Cod. p. 125. Plan. p. 461. St. 598. W. Non scorti avari verba, ut *Brodaeus* existimabat, sed amantis, qui se veram ad amorem viam invenisse affirmat. Cf. *Antipatr. Thessal.* Ep. II. III. — V. 1. οὐ γὰρ ἀρότρῳ. Sensus est: Ut aliis instrumentis opus est ad agriculturam, aliis ad mellificandum, ita amor quoque propria sibi et peculiaria instrumenta habet. In antithesi verborum ἀρότρῳ et ἔαρι δροσερῷ poëtae judicium desideras; expectabatur ἀλλὰ ἄνθεσιν ἐαρινοῖς. — V. 2. σκαπάνη. Vat. Cod.

Digitized by Google

XV. Vat. Cod. p. 558. Plan. p. 141. St. 205. W. Ad mulierem facie fucata. — V. 1. Recepit *Br.* lectionem a *Stephano* metri causa in textum invectam, ἐγὼ δὲ πάλιν σευ ἐλ. cum in omnibus edd. et in membr. quoque legatur, ἐγὼ δέ σε πάλιν ἐ. in quibus verbis latens ulcus aut sanandum aut certe non celandum erat. *Jos. Scaliger* in not. msc. tentabat: ἐγὼ δέ σ' ἔπηλυν ἐλέγξω – pulchritudinem tuam non nativam, sed alienam *et quasi advenam* monstrabo. Elegans conjectura, sed ingeniosior fortasse quam verior. Num fuit

ἐγὼ δέ σ' ἐπαυτίκ' ἐλέγξω —

quod a vulgatae ductibus proxime abesse fatebuntur, qui codd. perlustrarunt. — V. 2. νοθοκαλλοσύνη, *facies interpolata*, καπηλικῶς ἔχουσα. *Aristoph.* in Plut. 1064. νῦν καπηλικῶς ἔχει. (νόθον ἔχουσα χρῶμα. *Schol.*) Εἰ δ' ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον, Ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη. *Claudian.* II. p. 447. ψευδόμενον δ' ἐρύθημα κατέγραφεν ἄχροος αἰδώς, Ἀγλαΐῃ στέψασα νόθῃ κεκαλυμμένα μῆλα. Facit huc *Alciphr.* III. Ep. XI. φύκει γὰρ καὶ ψιμυθίῳ καὶ παιδέρωτι δευσοποιοῦσι τὰς παρειὰς ὑπὲρ τοὺς δεινοὺς τῶν ζωγράφων. Σὺ δὲ ἦν ὑγιαίνῃς, ὁποίαν σε τὸ ὕδωρ ἢ τὸ ῥύμμα τὸ πρὶν ἐκάθηρεν, τοιαύτη διαμενεῖς. — V. 3. τοῦτο καὶ ἡ. δέ ποτε Πίνδαρος ἐλέγχων. Ed. Flor. pr. Aldin. pr. Ascens. Reliquae Aldinae exhibent, quod in Aldinae pr. lectionibus reperitur: τ. κ. ἡ. ποτε Π. αὐτὸς ἐλ. idque *Stephan.* recepit. In Vat. Cod. versus non integrior, quam in antiquis edd. quippe ubi nec δέ, nec αὐτὸς legitur. — αἶσχος ἐλέγχων *Brunckius* assumsit ex marg. Edit. Wechel. quid in regiis Planudeae codd. repererit, non indicans.

XVI. Vat. Cod. p. 559. Plan. p. 135. St. 195. W. Hoc quoque scriptum in mulierem ex illis, *quae se unguentis unctitant, interpolibus, vetulis, edentulis, quae vitia corporis fuco occulant;* ut *Plautus* loquitur Mostell. I. 3. 117. — V. 1. τῷ abest a membr. — τεῦνε παρ.

Digitized by Google

Antiphilus in Epigr. quod edidimus ad *Luciani* Ep. VI. T. II. P. II. p. 412. κῆν τείνῃς ῥακὲντα πολυτμήτοιο παρειῆς χρῶτα. — V. 2. Λαοδίκη. lusus in puellae nomine, quam τοῖς λαοῖς, populo et juvenibus inprimis, qui eam olim amaverant, poenas dare ait. Temere haec lectio suspecta fuit Viro Doct. in Sched. Bibl. Bodl. qui in λαοῖς haerebat. — V. 3. μήποτε. ne os tamen aperias cave. Comparandus *Horat.* IV. Od. XIII. 9. ad Lycen vetulam: *Amor – transvolat aridas* (αὐχμηρῷ καρφομένας θέρει) *quercus, et refugit Te, quia luridi Dentes, te quia rugae turpant et capitis nives.* — ὀδόντων ὄρχατον. δίστοιχος ὄγμος ὀδόντων. Epigr. ἀδεσπ. CCLXXII. — φαρμακθέντα δόλον fucum appellat, quia homines fallit et decipit. Jam hoc dicit: Faciem licet fuco interpoles; quis autem reperietur fucus, qui dentium tuorum ordinem tibi reparet? Non tamen ignorabant veteres artem dentium inserendorum. *Lucian.* in Rhet. Pr. 24. T. II. p. 245. γυναικὸς ἑβδομηκοντούτιδος, τέτταρας ἔτι λοιποὺς ὀδόντας ἐχούσης, χρυσίῳ καὶ τούτους ἐνδεδεμένους. Cf. *Boettiger in den Vasengem.* T. I. Fasc. I. p. 63. — V. 5. ἐξέῤῥευσας. omnis tibi effluxit venustas, qua olim fuisti conspicua. Verbum ἐκρεῖν transitiva potestate gaudet, ut προῤῥεῖν. Vide *Ruhnk.* Ep. crit. p. 264. et not. ad *Archilochi* fr. XVIII. T. I. P. I. p. 163. — In fine vs. οὐκ ἀπὸ γαίης vulgo legitur et in Vat. Cod. in qua lectione explicanda trepidant interpretes. *Huetius* p. 14. vitium non eo, quo latet, loco quaerens ἀέναος legit; quod ipsum jam *Brodaeo* in mentem venerat. Suam emendationem, οὐκ ἀπὸ πηγῆς, unde acceperit, non indicavit clariss. editor. Sed sic emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc.: *Pulchritudo non hauritur ex fonte perenni.* Notus est ille *Juventutis fons,* (*La fontaine de Jouvence*) cujus apud Romanenses poëtas medii aevi crebra fit mentio. — V. 7. Conf. *Straton.* Ep. XXXVII. 5. — γήραος καρφομένη θέρει. Ductum ex *Archilochi* fr. XXVII. De senili aetate *Aeschyl.* in Agam. 79.

Digitized by Google

τὸ δ' ὑπεργήρων φυλλάδος ἤδη καταναρφομένης τρίποδας μὲν ἐδρὺς στεῖχει. quem locum commode admovit *Mitscherl.* ad *Horat.* I. Carm. XV. 15. *Laeta quod pubes hedera virenti Gaudeat pulla magis atque myrto: Aridas frondes Hiemis sodali Dedicet Euro.*

XVII. Vat. Cod. p. 513. „In Planud. p. 180. St. „264. W. distichon hoc adespoton est; in membran. „praefixum habet nomen Μακηδονίου Θεσσαλονικέως. Cujas „Macedonius fuerit, ignoro: forte est librarii error, „et pro Μακηδονίου scribere debebat Ἀντιπάτρου. Pro„fecto Epigramma hoc argutum est et lepidum, et me„liori aevo dignum.“ *Br.* Sensum Schol. sic explicant: poëtam, compotatores excitantem, ut majoribus sese poculis invitent, mulierem dicere hesternae compotationi interfuisse, parum pudicam eamque sagam, quae his minoribus poculis usa sit. Jam cum periculum esset, ne haec pocula incantaverit, eum hortari pueros, ut illa frangant. Eadem fere *Brodaeus* attulit. Verum quidem est, veteres, incantationis avertendae causa, ova sorpta, cochleas, aliaque his similia fregisse; sed vereor, ut haec consuetudo nostro loco magnopere congruat. Verba, περὶ ἧς λόγος ἔῤῥει οὐχ ὑγιής, eo spectare videntur, ut puellam impuri oris fuisse significent. Hanc impuritatem cum aversetur poëta, pueros pocula frangere jubet. Unice huc facit *Martial.* XII. 75. vitreos calices amico commendans:

Hoc quoque non nihil est, quod propinabis in istis,
Frangendus fuerit si tibi, Flacce, calix.

Ad quem locum *Heraldus Macedonii* distichon admovit p. 234. hac explicatione addita: „His scyphis poteris „propinare et eosdem absque magno damno frangere, „si impuri oris homini propinaveris. Sic enim solebant.“

¶. 116.] *XVIII.* Vat. Cod. p. 515. sq. Planud. p. 176. St. 257. W. Elegans Epigramma strenui poe-

toris, nec divitias, nec honores petentis, dum ipſi in amicorum coetu bibere liceat. Color fortaſſe ductus ex *Anacr.* Od. XV. — V. 2. οὐδ' ὅσα. Ducta ſunt haec ex oratione Achillis Il. ι. 381. ubi ſe Agamemnonis conditiones accepturum eſſe negat, quamvis ipſi dederit, ὅσα Θήβας Αἰγυπτίας (προτινίσσεται), ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται, Αἵ θ' ἑκατόμπυλοί εἰσιν. — V. 3. βλύσσειε. Poculum mihi nunquam non ſpumante vino ſcaturiat. *Dioscorid.* Ep. XXIV. κρῆναι ἀναβλύζοιεν ἄκρητον. In his βλύζειν parum diſtat ab ἀφρίζειν et ὑπεραφρίζειν, quod legendum videtur in *Alexidis* verſu ap. *Athen.* L. XI. p. 471. F. μεστὴν ἀκράτου Θηρίκλειον ἔσπασε Κοίλην, ὑπεραφρίζουσαν. (vulgo ὕπερ θύουσαν.) ut ap. *Eubulum* ibid. ἔστι μὲν μάλ' ἀνδρικὴν Τῶν Θηρικλείδων ὑπεραφρίζουσαν. *Ariſtophan.* in Philon. p. 472. D. εὐκύκλωτον ἀσπίδα Ὑπεραφρίζοντα. — V. 4. χείλεος. De calicis ora accepit *Brodaeus*; aptius *Grotius* de potatoris labiis: *Et mea perpetuus proluat ora liquor.* — V. 5. λάλος χορός. Vat. Cod. quod revocandum. — οἱ δὲ περισσοί. Nonnunquam in malam partem accipitur περισσός. Hoc loco ſunt homines, quos in hilari convivio eſſe nolis, ſeveri et ſuperciliosi. Hos poëta ad vineae culturam amandat, ut ibi operam dent vitibus, dum hilariores vitium latice fruantur. Hoc diſplicuiſſe videtur ſummo *Grotio*, qui longe diverſam expreſſit lectionem: *Qui volet in craſſa ſudet ephemeride.* Legit itaque junctim ἐφημερίσιν. Ingenioſe ſane! *Dum nos bibimus, triſtiores expenſorum rationes ducant et calculis inſudent.* Ἐφημερὶς non ſolum eſt, ut *Suidas* interpretatur, τῶν ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας συμπιπτόντων ἀπογραφή, ſed etiam impenſarum recenſio. *Propert.* L. III. El. XXII. 19. *Me miſerum, bis aliquis rationem ſcribit avarus, Et ponit duras inter ephemeridas.* Fieri tamen poſſit, ut ad aſtrologicas rationes haec referri voluerit Vir ſummus; nam de his quoque *ephemerides* uſurpantur. Jam apud veteres fuiſſe conſtat, qui

Digitized by Google

ne coenare quidem auderent, nisi stellas consuluissent. *Ammian. Marcell.* L. XXVIII. 1. *nec in publico prodeunt, nec prandent, nec lavari arbitrantur se cautius posse, antequam ephemeride scrupulose sciscitata didicerint, ubi sit v. g. signum Mercurii.* Cf. *Salmas.* de Ann. Clim. p. 837. — V. 8. τῶν χρυσέων ὑπάτων. Dubitabat *Brodaeus*, num ὑπάτων de consulibus, an de *magnis poculis* accipiendum sit. *Consulatum* intelligi debere, nullus equidem dubito. Anonym. Bibl. Bodlej. κυάθων adscripsit margini.

XIX. Vat. Cod. p. 516. Plan. p. 176. St. 257. W. Ad vinum bibendum, Cereris muneribus neglectis, hortatur compotatores. Conf. *Paul. Silent.* Ep. XL. — V. 1. χανδοπόται. χανδὸν πιεῖν. κεχηνότως καὶ ἀθρόως πιεῖν ὅλῳ στόματι. *Hesych.* Hinc χανδὴ κύλιξ, majoris mensurae scyphus, in Epigr. ap. *Athen.* X. p. 436. C. χανδοχάρυβδιν, eodem sensu, quo χανδοπότης, positum, emendavit in *Hipponacte* (ap. *Athen.* XV. p. 698.) *Mitscherl.* ad *Horat.* I. Carm. XXVII. p. 258. Significatione translata *Philostratus* II. Icon. XXIII. p. 847. de Hercule somno oppresso, χανδὸν ἐμπιμπλάμενος τοῦ ὕπνου. — V. 2. ἔργα εἰλαπίνης dictum, ut ἔργα μάχης et similia, de quibus v. *Klotz.* ad *Tyrt.* p. 44. — Intelliguntur certamina de poculorum multitudine, ad certas leges (*insanas* appellat *Horat.* II. Serm. VI. 68.) siccandorum. — V. 3. σπεύδοντες. Vat. Cod. — Ἰκαρίου Λυαίου. epitheton aut ab Icaro, cui Bacchum utrem vini dedisse constat, ductum, aut vinum Icarium sive Pramnium intelligitur, de quo vid. *Athen.* L. I. p. 30. D. — V. 5. ἔχει. Cereris munera cum multis laboribus conjuncta esse declarantur, eademque tristium rerum, ut Proserpinae raptus, memoriam injicere animis. — καὶ ante ἐχέτλη omittit Vat. Cod. — De ἐχέτλῃ vide ad *Agath.* Ep. XXX.

XX. Vat. Cod. p. 516. Plan. p. 177. St. 258. W. Poëta medicum, qui eum vino abstinere jubet, Homeri

Digitized by Google

auctoritate refutat. Profert hoc carmen *Bandin.* in Catal. Bibl. Laur. T. II. p. 382. ubi v. 2. ἀπειπόμενος et v. 3. οὐδὲ διδάχθη habetur. — Respicitur *Homer.* Il. ζ. 261. ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει. et Il. ι. 702. τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. *Horat.* III. Carm. 21. 15. *Tu spem reducis mentibus anxiis Viresque.*

XXI. Vat. Cod. p. 516. sq. Plan. p. 177. St. 259. W. Vini vires laudat, quippe quod pauperibus divitias, timidis fortitudinem addat. — V. 2. τὴν πενίην. Apposite ad h. l. *Horatius* III. Carm. XXI. 24. in vini laudibus: *addis cornua pauperi, Post te neque iratos trementi Regum apices neque militum arma.* Cf. I. Epist. V. 20. et not. ad *Bacchyl.* fr. XI. T. I. P. I. p. 285. — ¶. 117.] V. 3. Ecce tibi strenuum potatorem, qui cratere pro poculo utitur, nec cadum vini, sed totum torculare prope appositum habet! Optime Vat. Cod. ἄγχι δὲ ληνὸς Ἀντὶ πίθου — quod futurus Anthologiae editor in textum revocabit. — Torculare, in quo vinum, laetitiae quasi sedes, ἔνδιον εὐφροσύνης. Excitavit h. l. clar. *Mitscherl.* ad *Horat.* l. c. ubi Lyricus de amphora: *Seu tu querelas, sive geris jocos, Seu rixam et insanos amores, Seu facilem, pia testa, somnum.* — V. 6. »μαρνάμενοι pro μάρνασθαι. »Male vulgo μαρναμένειν. In optimo Planudeae codice »μαρναμένην.« *Br.* Hoc notavit etiam Aldus in Lect. μαρνάμεναι emendavit *Jos. Scalig.* in not. msc. In membr. Vat. Καναστρέοις μαρναμένην ἔθελης. Canastraei Thraces sunt aut Macedones, de quibus inprimis cf. *Wasse* ad *Thucyd.* IV. p. 465. ed. Bip. Suspiceris, hoc carmen scriptum esse eo tempore, quo Thraces cum Belisario bellum gerebant. Vide *Procop.* de Bell. p. 134. B. p. 138. D. Sed verisimilius est, poëtam doctius vocabulum posuisse pro Gigantibus. Sic enim *Lycophr.* v. 526. καίπερ πρὸ πύργων τὸν Καναστραῖον μέγαν Γίγαντα. ubi Schol.: Κάναστρα, ἀκρωτήριον μεθόριον Μακεδονίας καὶ Θρᾴκης, οὗ πλησίον

Digitized by Google

τίον ᾤκησαν οἱ Γίγαντες. Aliter *Huetius* p. 14. „Canastraei „sunt Thraces, quorum esse queritur Horatius pugnare „natis in usum laetitiae scyphis." Hoc vix probaverim.

XXII. Vat. Cod. p. 154. Plan. p. 439. St. 572. W. Hoc et sq. carmine Crantus Neptuno navem dedicat. „In hoc et sq. Epigr. in membr. dedicantis nomen est „Κράντας, quod doricum est pro Κράντης. Hocne an Κράν- „τος verum sit, parum interest." *Br.* — V. 2. πέζα. τὸ ἄκρον ἢ τὸ ἀπολῆγον τοῦ χιτῶνος, ὃ ἡμεῖς ὤαν λέγομεν· – καὶ ἐν Ἐπιγρ. ἔμπεδον εἰς κείνου πέζαν ἐρεισάμενος. etc. *Suid.* T. III. p. 70. Neptuni templum in monte positum sibi fingit *Toup.* ad *Suid.* p. 333. ita ut Crantus naviculam suam ad montis radices subduxerit. — V. 4. εὐρὺς ἀνακλινθείς. humi stratus, quam fieri potest commodissime. ἄτρομον ὕπνον. securum somnum, non, ut in navi, sollicitudinis plenum.

XXIII. Vat. Cod. p. 154. Plan. l. c. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in τέγγειν Tom. III. p. 440. — V. 3. Comparavit *Doeringius* Vir clariss. haec ad *Catull.* IV. 4. ubi phaselus se omnes naves celeritate superasse gloriatur, *Sive palmulis opus foret volare sive linteo.* Navibus passim tribuuntur alae a poëtis, qui modo vela, modo remos intelligunt. Vide *Drakenb.* ad *Silium* L. XII. 98. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 104. Sed diversa ratione *Macedonius* navem ipsam ἀνέμων πτερὸν, *ventorum alam*, appellat, sive potius *avem* et *volucrem*, ventis impulsam. πτερὸν propter celeritatem, ut est ap. *Homer.* Od. H. 36. τῶν νέες ὠκεῖαι, ὡσεὶ πτερὸν, ἠὲ νόημα. Quum *Hesych.* πτερὸν per σκηνὴν explicet, *Brodaeus* hoc loco navem *ventorum mansionem, tabernaculum* interpretatur, quod nemo facile probabit. — V. 4. εἰς ἅλαν Ἀΐδῃ. Vat. Cod. — In navigatione ὀλίγον διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει secundum *Aratum* v. 300. Cf. *Bergler.* ad *Alciphr.* I. 3. p. 17. *Victor.* in Var. Lect. XXIX. 18. et *Rittershus.* ad *Oppian.* I. Hal. 41. 354. Ad illum *Arati* locum respicere videtur etiam *Liban.*

Digitized by Google

T. IV. p. 992. ed. R. οἱ πλωτῆρες δὲ, ἐπειδὴ λύσαντες παραμείψωσι τῶν λιμένων τὰ στόματα, πλησίον ἔχοντες τὸν θάνατον πλέουσι, λεπτὴν ἔχοντες εἰς σωτηρίαν ἐλπίδα, τὰ ξύλα ἐφ' ὧν φέρονται. — V. 5. πόρον, ἀέλλης. Vat. Cod. — V. 6. ἱδρασάμην. Ibid. ἥδρασα. ἐθεμελίωσα. ἐστήριξα. ἔπηξα. *Hesych.*

XXIV. Vat. Cod. p. 156. Plan. p. 437. St. 570. W. Eumolpus citharoedus Apollini citharam dedicat, quam ipse trepidis manibus non amplius impellere valet. Fortasse *Macedonius* intelligi voluit Eumolpum illum, Musaei filium, quem Πυθιονίκην in musico certamine antiquitas tradidit. Vide *Suid.* v. Εὔμολπος. — V. 4. φέρων Vat. Cod. a pr. man. ἐμμελέτημα idem quod μελέτημα. Meditationum et exercitationum laborem, quem musica postulat, non amplius suscipiam. — V. 6. ἐρεισάμεθα. Vat. Cod. quod vulgatae fortasse praeferendum. Vulgatam tamen tuetur *Suid.* qui v. 5. 6. laudat in βάκτρος T. I. p. 411.

¶. 118.] *XXV.* Vat. Cod. p. 154. Plan. p. 441. St. 574. W. „Foede in Planudea corruptum est hoc Epigr. „quod e Vat. membr. emendatum dedi; prolatum etiam „a Dorvillio in Siculis p. 32.“ *Br.* Daphnis, senectute confectus, Pani clavam dedicat. Celeberrimum inter Siculos pastores nomen eligens *Macedonius,* vix tamen illum Daphnidem intelligi voluit, quem primum *Theocriti* Eidyllion celebrat. Ille enim flore aetatis periit. — V. 1. τρομερῇ περ γ. Vulgo vitiose. In Edd. ante Stephan. περὶ habetur; ἐπὶ emendavit V. D. ap. *Huetium* p. 42. περὶ praebet etiam *Suidas,* qui tres priores versus profert T. I. p. 59. sq. in ἀεργηλή. ἀργή. ἄπρακτος. — συρικτάς, non συριγκτάς, ut Lexicographus dedit. Cf. *Theocrit.* Eid. VII. 28. VIII. 9. 34. In uno horum locorum tamen Codd. nonnulli etiam συριγκτὰς offerunt, cujus formae patrocinium suscepit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 660. — V. 2. τᾶςδε βαρυνομέναν. Vulgo. τάνδε Ed. pr. Flor.

Digitized by Google

Suid. Vir D. ap. *Huet.* l. c. Hi omnes non offenderunt in βαρυνομένων, cujus emendationem membr. obtulerunt; qua admissa non opus est cum *Kustero* χεῖρας ἀεργηλὰς legere. — V. 3. ἀνέθηκε. Sic editi et Vat. Cod. etiam *Suid.* Nec mutatione opus esse videtur, quamvis ex v. 5. sqq. ipsum Daphnidem loqui apparet. Sic enim tertiam personam prima sequitur in *Agath.* Ep. XXX. *Julian. Aeg.* Ep. IV. et alibi. — κορύνη. Mediam modo corripit, modo producit. Utriusque usus exempla collegit *Arnald.* Lect. Gr. p. 194. — V. 5. μελίσδομαι ex Vat. Cod. Vulgo μελίσδεται. — V. 7. σίνοις. Ed. Flor. — Laudat h. v. cum sequ. *Suidas* in σίντης T. III. p. 318. — ἀδρανίη. Vide ad *Leonid. Tar.* XII. T. I. P. II. p. 75.

XXVI. Vat. Cod. p. 151. Plan. p. 417. St. 552. W. Satyri imago, Baccho a vindemiatore posita, describitur. — V. 1. „In membr. κισσοκόμαν. Satyrus capite hedera „redimito fictus erat, ut e v. 3. patet. Nulla ratio est, „cur antiqua haec lectio non restituatur.“ *Br.* Cf. *Callistrat.* Stat. I. p. 891. σεσαλαγμένον οἴνῳ. Ductum ex *Leonid. Tar.* Ep. XXXVII. 1. — V. 2. λιναγόρας. Vat. Cod. — V. 3. Tam egregie ebrietas in Satyro expressa erat, ut non ipse tantum, sed pellis quoque, qua indutus erat, hedera, quae tempora cingebat, crines denique et uva (ὀπώρη), quam manu tenuisse videtur, ebrietatis et temulentiae participes esse viderentur. — V. 5. φύσιν. *Callistr.* Stat. VI. p. 897. καιρὸς ἦν ἐς ἄγαλμα τετυπωμένος ἐκ χαλκοῦ, πρὸς τὴν φύσιν ἁμιλλωμένης τῆς τέχνης. — V. 6. Materiae natura arti cedebat; quod de Daedalo dicit idem scriptor Stat. IX. p. 901. ὅτι δύναμιν εἶχεν ἡ ἐκείνου τέχνη ἐξιστάναι — τὰς ὕλας.

XXVII. Vat. Cod. p. 171. Plan. p. 411. St. 546. W. In canis imaginem, tanta arte elaboratam, ut latrare videretur. — V. 3. ὡς δ' ἴδ'. Ab his inde verbis usque ad finem *Macedonii* versus laudat *Suidas* in κλειδὶ

T. II. p. 332. — V. 4. κλοιός. Vide ad *Antip. Sid.* Ep. XVII. T. II. P. I. p. 25. — V. 6. „πεῖθε. *Latrantis „enim simulacrum canis persuadebat illi, se etiam incedere „posse.* Graecorum verborum, qualia leguntur, hic mihi „videtur esse sensus, quem non exprimit Grotii versio: „*Jam dic age, Leucon, Currat, ait: latrans nam tua „jussa manet.*“ *Br.* Male vertitur ap. *Suidam: juberet etiam canem ingredi et latrare.* — Pro Λεύκωνι, quod ex membr. et *Suid.* receptum est, vulgo Λεύκωνα legitur.

XXVIII. Vat. Cod. p. 146. Plan. p. 414. St. 549. W. ubi plura hujus argumenti carmina leguntur. — V. 1. ἀκρομόλυβδον. Vat. Cod. passim hanc scripturae diversitatem notavimus. — ἀμφὶ τριαίνῃ θῆκε. Dubitari potest, utrum circa ipsius tridentem, (nam piscatores quoque τριαίνῃ utebantur,) an Neptuni. Hoc potius existimasse videtur is, qui margini Vat. Cod. adscripsit γρ. θῆκε. — ¶. 119.] V. 4. ἀπὸ σκ. et φλεφάρων. V. C. — κακοῦ. Cum senectute, malo jam per se satis gravi, conjunctum est aliud, quod non magis depellere possum, paupertas. ἡβάσκει propter antithesin posuit. ἡβάσκει. ἀκμάζει. *Suid.* Vocabuli potestatem explicuit *Pierson.* ad *Moer.* p. 181. Male igitur *Brodaeus: ἢ βάσκει, quae accedit, properat.* — ἄλυτος *Suidas,* qui hos vss. laudat T. I. p. 128. idque *Huetio* quoque verum videbatur. — V. 7. 8. *Suid.* in σπαίρει T. III. p. 362. senem aliquid adhuc spiritus et vitae habentem. — „Vulgo ὡς ἐθέλεις. Recta scribendi „norma verbum requirit in subjunctivo; subauditur „enim ἄν. At necdum sic placet. Jubente sensu scri„bendum videtur, ὡς δύνασαι, *ut facile potes,* siquidem „et terrae et maris potens es, in terra et in mari im„perium exerces. Nam ut Homerus ait: γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ „πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος.“ *Br.* ἐθέλεις habent etiam membr. Mihi in mentem venit:

ὡς θέμις, ὦ μεδέων καὶ χθονὶ καὶ πελάγει.

ex terra me nutrias, ut te facere fas est, qui terra mari

Digitized by Google

que imperas. Verba ὡς θέμις sic passim interponunt Epigrammatarii. *Leonid. Tar.* XXV. ὁ γριπεὺς Διόφαντος ἀνάκτορι θήκατο τέχνας, Ὡς θέμις, ἀρχαίας λείψανα τεχνοσύνας. Idem XVIII. 5. *Meleager* Ep. XIV. 9.

¶. 332.] *XXVIII*[b]. Vat. Cod. p. 147. sq. „Hoc „Epigramma, quod a nemine, quod sciam, fuit editum, „non est in cod. Buheriano: descripsit illud Salmasius „in calce exemplaris ed. Wechel. quod ad membranas „contulit. Ultimum distichon habet Suidas in Κορινθικόν." *Br.* Agricola Cereri binos boves ex farina dedicat. Ejusmodi hostias Pythagorei solebant afferre diis. Vide *Menag.* ad *Diogen. Laërt.* L. VIII. 53. p. 379. et *Olearium* ad *Philostr.* V. Apoll. I. 1. p. 3. not. 19. Idem pauperiores nonnunquam fecisse constat. Cyziceni, cum taurus niger ipsis aliquando deesset, σταιτίνην πλάσαντες τῷ βωμῷ παρέστησαν, ap. *Plutarch.* Vit. Lucull. p. 498. quem excitat *Wesseling.* ad *Herodot.* II. 47. p. 127. οἱ δὲ πένητες αὐτῶν ὑπ' ἀσθενείης βίου σταιτίνας πλάσαντες ὗς καὶ ὀπτήσαντες ταύτας, θύουσι. — V. 1. οἱ τόνδε πετ. Sic membr. Sed supra scriptum σῖτον. unde *Grotius* (in Mantissa tertia, T. III. p. 434.) σίτου fecit, vertitque: *Ecce boves factos de frugibus: accipe quos non Dat stabulum, sed dat nostra polenta, Ceres.* Sed sincera est Cod. lectio:

σῖτον δὲ πεπεύχατον

in quibus δὲ causam reddit, cur boves ad Cereris aram afferat, nec tamen veros, sed fictos. Boves enim immolare, qui agrum coluissent, nefas putabatur. Vide not. ad *Addaei* Ep. III. T. II. P. II. p. 232. Codicis lectioni patrocinatur etiam Vir doctiss. *Chardon de la R.* in libro menstruo *Magaz. Encycl.* an VI. T. I. nr. 3. — V. 3. ἐτύμω βόε. fictis opponuntur. πλήσσον ἀρούρας. Vide not. ad *Moschi* Ep. T. I. P. II. p. 210. — V. 5. ὀκτάδος. octoginta quatuor annos natus. — V. 6. laudat haec

Suidas T. II. p. 350. nulla tamen interpretatione addita, quam *Kusterus* adjecit: nec divitem fuisse hunc hominem, nec pauperem, sed mediocri sorte contentum vixisse. Nam τὸ ἀμῆσαι Κορινθικὸν de larga messe accipiendum esse, secundum proverbium: εἴη μοι τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος, quod sic interpretatur *Zenobius* III. Cent. 57. p. 66. ἐπὶ τῶν κάλλιστα καὶ λυσιτελέστατα ἑαυτοῖς εὐχομένων· ἐπεὶ γάρ ἐστι τὰ μεταξὺ τούτων τῶν πόλεων εὐφορώτατα χωρία. ad h. l. vide *Schottum*. — V. 8. ἀφιλοσταχύον. De hac forma vide *Br*. ad *Crinag*. Ep. V. 1. T. II. P. I. p. 381.

¶. 119.] *XXIX*. Planud. p. 295. St. 434. W. In statuam Thyonichi, athletae, qui in certamine pueros, juvenes et viros superaverat. — V. 1. τὸν παῖδα. juvenis adhuc erat Thyonichus, cum statua ornaretur; quod notandum, ne *Brodaeus* nos in errorem abripiat. — Junge οὐχ ἵνα λεύσσῃς ἐν ἀγλαΐῃ τῇδε μνάματος, non, ut hoc tam pulchrum monimentum ipsius pueri pulchritudinem vobis ostendat. — V. 4. μανίας. bono sensu, nobile gloriae studium. — τὰς αὐτάς. Ed. Flor. pr. ἴσα edd. antiquae plures. — V. 5. οὗτος ὁ. *Ecce illum, qui* —. Sic *Pindar*. Ol. IV. 37. οὗτος ἐγώ. *ecce me*. Multa hujus generis collegit *Abresch*. ad *Aeschyl*. T. II. p. 195. — μὴ κλίνας πόδα. nunquam viribus deficientibus concidit. — ἅλικα. ephebos puta vicerat is, qui vix ipse ex ephebis egressus fuerat, ita ut etiam pueris annumerari posset; hinc factum, ut et cum pueris, qui per ὁπλότερον significantur, et cum athletis ipso vetustioribus, προτέροις, certamine aemularetur.

XXX. Vat. Cod. p. 462. sq. Plan. p. 354. St. 493. W. Lemma vulgo: εἰς ἕτερον (δημόσιον) ἐν λυκίῳ. unde *Brodaeus* ἐν Λυκείῳ (gymnasio.) In membr. ἐν Λυκι̃. — Amoenum hoc balneum ubi situm fuerit, parum refert. Ita ejus moenitatem poëta laudat, ut Naïades, Gratias et Ve-

Digitized by Google

nerem in eo lavare dicat. — V. 1. πυλωρὸς. Vat. Cod. — V. 2. κρίνων, qui lavaturis opportunum intrandi tempus diligenter indicet. — V. 3. ἐπὶ χ. Vulgo. — V. 4. ἴδῃ. Ed. Flor. ἴδοι Vat. Cod. — V. 5. οὐκ ἐθέλων. Expreſſa ſunt haec ex *Callim.* H. in Lavacr. Pall. 78. ubi Tireſias ad fontem accedens, quo Minerva lavabat: ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας Σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμιτ' ἦς. (vide *G. Koen.* ad *Gregor.* p. 118.) — Quae ſequuntur verba ſunt *Homeri* ex Il. *v.* 131. quem *Pauſan.* reſpexit L. X. 32. p. 881. τὸ ἔπος οὖν ἀληθεύειν ἔοικε τοῦ Ὁμήρου, οὐκ οὐδενὶ αἰσίῳ τοὺς θεοὺς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων ἐναργῶς ὁρᾶσθαι. Hinc ap. *Lucan.* III. 424. in deſcriptione horrendi luci: *pavet ipſe ſacerdos Acceſſus, dominumque timet deprendere luci;* et fontium ſacerdos ad Herculem in loco *Propertii,* qui plurimum huc facit, L. IV. El. XI. 53. *Parce oculis, hoſpes, lucoque abscede verendo, Cede, agedum, et tuta limina linque fuga — Magno Tireſias adſpexit Pallada vates, Fortia dum poſita Gorgone membra lavat. Dî tibi dent alios fontes: haec lympha puellis Avia ſecreti limitis una fluit.*

XXXI. Vat. Cod. p. 466. Plan. p. 358. St. 497. W. *Macedonius* in domum ſuam Cibyrae, quae urbs Aſiae haud procul ab Antiochia minore. Vide *Conſtant. Porph.* de Themat. Imper. Or. I. 44. *Banduri* T. II. p. 15. ſq. In eandem domum ſcriptum eſt Epigr. inter ἀδέσπ. CCCLVII. — V. 1. θεμείθλου. Vat. Cod. — ¶. 120.] V. 3. ληΐστορι χαλκῷ. vi et rapina belli divitias ſibi comparans. — V. 5. λιπεργήτης, ſive λιπεργὴς, *pauper*. Vide *Interpp. Heſych.* v. p. 386. — λιπεργίτης et vſ. ſq. μισθλοῦ. Ed. Flor. pr. — V. 7. Deos rogat, ut hanc ſibi conſervent domum, in qua poſt laborioſae vitae moleſtias requiem inveniat. ἄμπαυμα πόνων. ipſe quietis locus, ut ap. *Pindar.* Nem. I. 1. ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφεοῦ — Ὀρτυγία, niſi pro recreatione a laboribus accipere velis, ut ap. eundem poëtam Olymp. VIII. 9. τῶν μόχθων ἀμπνοάν.

Digitized by Google

XXXII. Vat. Cod. p. 465. Plan. p. 373. St. 511. W. Sardium laudes. — V. 1. ὑπ' ἠνεμόεντι. Vulgo. At in membr. est ἀνθεμόεντι, quod egregie convenit cum *Euripid.* Bacch. 462. τὸν ἀνθεμώδη Τμῶλον οἶσθά που κλύων. Cf. *Virgilii* Georg. I. 56. ibique Intrpp. ἠνεμόεντα Τμῶλον occurrit ap. *Nonn.* Dion. XXVII. p. 712. νιφόεντι Τμώλῳ in versu Homeri, quem nonnulli Il. β. post vs. 866. inserendum censebant. Altum, hoc enim est ἠνεμόεις, describit *Ovid.* Metam. XI. 150. *freta prospiciens, late riget arduus alto Tmolus in adscensu, clivoque extentus utroque Sardibus hinc, illinc parvis finitur Hypaepis.* — Μαίονος Ἑρμοῦ. *Nonn.* Dion. XII. 334. Λυδοῖο ῥόος δονακώδεος Ἑρμοῦ. Lydos Homerus appellat Μῄονας, recentiores Μαίονας. *Strabo* L. XIII. p. 928. B. — V. 2. Σαρδαλέῃ. Vulgo. Θαρσαλέῃ. Ed. pr. Flor. Nostrum est in membr. — V. 3. Matrem deûm, quam et Cybelen et Rheam appellatam esse constat, Sardium incolae indigenam sibi esse autumabant, tradente *Herodoto* V. 102. p. 429. ubi *Wesselingius* apte comparat *Sophocl.* Philoct. 390. ὀρεστέρα παμβῶτι Γᾶ, Μᾶτερ αὐτοῦ Διός, Ἃ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον νέμεις. ubi *Schol.* Πακτωλὸς ποταμὸς Λυδίας, ἔνθα ἡ Ῥέα τιμᾶται. Numus Sardianorum cum Cybeles capite profertur a *Begero* in Thes. Brand. p. 502. Jam ex nostro carmine apparet, fuisse, qui Jovem Sardibus, fortasse in ipso Tmolo, natum esse traderent, haud secus ac Bacchum, eumque ibi celatum fuisse. οὐ γὰρ ἐλέγχειν. nolebam enim prodere furtivum Rheae nostrae filium. — V. 5. Βρομίῳ. Cf. *Eurip.* Bacch. 462. *Arrian.* Exped. Alex. V. 1. 2. οὐ γὰρ ἔχω συμβαλεῖν, εἰ ὁ Θηβαῖος Διόνυσος (ὁ ἐκ Θηβῶν ἢ καὶ ἐκ Τμώλου τοῦ Λυδίου ὁρμηθεὶς) ἐπ' Ἰνδοὺς ἧκε στρατιὰν ἄγων. — ἐν δὲ κεραυνῷ. Haec ad Bacchi natales referenda sunt, quem Semele peperit λοχευθεῖσ' ἀστραπηφόρῳ πυρί. *Eurip.* Bacch. v. 3. Hinc eum οὐρανίῳ πυρὶ γυῖα λελουμένον dicit *Nonn.* Dion. VIII. p. 248. — V. 6. εὐρυτέρῳ τὶ φ. Vat. Cod. syllaba φυ a

praecedente ϱω absorpta. — V. 7. In montibus (ὀϱγάσιν) circa Sardes primas vites natas esse, tumidis verbis poëta dicit. οἰνὰς ὀπώϱη est ἄμπελος. At quam insolenter vites dicuntur *mulxisse mustum ex uvarum uberibus!* Putabam, *Macedonium* fortasse scripsisse:

> πϱώταις δ' ἡμετέϱῃσιν ἐν ὀϱγάσιν Ο'ΙΝΙΑC 'ΩΡΗ
> οὔθατος ἐκ βοτϱύων ξανθὸν ἄμελξε γάνος.

Horae hoc musti exprimendi negotium tribui poterat, quod certo anni tempore debebat peragi. οἰνιὰς idem quod οἰνάς, secundum *Polluc.* VI. 22. Nam licet *Pollux* huic vocabulo significationem ab nostro loco alienam tribuat, intelligitur tamen, formam οἰνιὰς in usu fuisse. Ceterum *Macedonio* obversabatur *Ion Chi.* fr. I. 4. 9. ubi vid. not. T. I. P. I. p. 313. — V. 10. πολὺς αἰών. In longo temporis lapsu opulentissimae mihi urbes felicitatem inviderunt. Saepius enim Sardes expugnatae sunt. Antiquissimis temporibus, Ardye regnante, Cimmerii expugnaverunt, *Herodot.* I. 15. p. 8. deinde Cyrus; ibid. I. 84. p. 42. denique ab Ionibus capta et concremata est urbs; ibid. V. 101. p. 428. Cf. *Strabon.* L. XIII. p. 930. C.

XXXIII. Vat. Cod. p. 511. „Edidit in notis ad „Stephanum Holstenius p. 308. ubi mendose legitur. „Duo prima disticha emendatiora exhibet Harduinus „ad Plin. T. II. p. 722. Vasa fictilia alia sunt vilissima, „quae pauperioris plebeculae in usum cedunt; alia pre„tiosiora divitum luxui reservata. Hic est ultimi distichi „sensus, cujus versionem a Grotio concinnatam lectori „suo non invidisset Harduinus, si a summo viro conver„sum etiam hoc fuisset. Sed probabile est, illi duo prima „tantum nota fuisse disticha, quae profert Salmasius „in Plinian. p. 58. tanquam integrum Epigr.“ *Br.* Vide Mantiss. Quart. Anthol. Grot. T. III. p. 430. ubi nonnisi duo disticha leguntur; totidem profert *Bur-*

mann. ad Anth. Lat. T. II. p. 702. — V. 1. Συῤῥέντου, Vat. Cod. Agitur de vasis fictilibus, quorum fabrica fuit inprimis celebris Surrenti et Pollentiae. *Plin.* H. Nat. L. XXXV. 12, 46. *Major pars hominum terrenis utitur vasis. Samia etiamnum in esculentis laudantur. Retinet hanc nobilitatem et Arretium in Italia; et calicum tantum Surrentum, Asta, Pollentia, in Hispania Saguntum, in Asia Pergamum. Martial.* XIV. Ep. 98. vasa Aretina celebrat; et de calicibus Surrentinis idem Ep. CII.:

Accipe non vili calices de pulvere natos,
Sed Surrentinae leve toreuma rotae.

non vili de pulvere, sed pretioso, Συῤῥέντου μυρσινόῳ κονίῃ. Idem poëta Surrentinum vinum ex Surrentinis calicibus bibendum commendat L. XIII. Ep. CX.:

Surrentina bibis, nec myrrhina picta, nec aurum
Sume, dabunt calices haec tibi vina suos.

τρηχεῖα κονίη non peculiare pulveris Surrentini epitheton esse videtur, sed solemne, pulveri in universum conveniens; idem αὐχμηρός. — μυρίπνοι. *unguentum redolens.* quod Surrentinae terrae aut naturale erat, aut arte comparatum. *Terram, quae unguenta sapiat,* optimam esse dicit Plin. H. N. XVII. 5. Solebat etiam terra, fictilibus adhibenda, aromatibus misceri, ut apparet ex *Athen.* L. XI. p. 464. B. qui vasa fictilia ἐκ τῆς Κόπτου κατηγόμενα commemorat, ἃ μετὰ ἀρωμάτων συμφυραθείσης τῆς γῆς ὀπτᾶται. — V. 2. Πολλεντίνων. *Martial.* L. XIV. Ep. CLVII. *Non tantum pullo lugentes vellere lanas, Sed solet et calices haec dare terra suos.* — V. 3. *Br.* hunc vs. edidit ex emendat. *Salmasii.* In membr. enim corrupte legitur αἷς τοὶ θ' αἱ τε, ἀφ ἧς. quod etiam *L. Holstenius* exhibuit, cujus conjectura Ἀσταί θ' αἱ — minime spernenda. Agitur enim de *Asta* sive *Astis*, urbe Italiae, supra inter eas commemorata, quas calicum fabrica nobilitavit. Sic igitur in posterum hic locus exhibebitur:

Ἀσταί θ' αἱ τριπόθητοι, ἀφ' ἧς — —

Digitized by Google

Matthaeus Sladus Ἄστης δ' ἡ τριπόθητος tentabat, monente *Cornelio de Pauw*, qui mstas illius notas habebat, ipse Apographi sui lectionem ἐστὶ γὰρ αἱ unice probans. — βρομιώδης πηλὸς, propter calicum usum in compotationibus; iidem a Gratiis dicuntur ficti propter elegantiam. Cf. not. ad *Meleagr.* I. 9. T. I. p. 5. — V. 5. τρυφῆς χρῆσι. elegantior et ad luxum comparata suppellex. περισσὸς de re eximia, pulchra, illustravit *Valcken.* ad Hippol. p. 266. B. *Tyrwhitt.* ad *Aristot.* Poët. p. 194.

¶. 121.] *XXXIV.* Vat. Cod. p. 558. Plan. p. 185. St. 269. W. et ap. *Stob.* Tit. X. p. 126. 44. Gesn. 73. Grot. „Opsopoeus: *de quodam Euclione, qui stertens conspecto* „*thesauro mori voluit. Plana sunt omnia.* At mi bone, „nihil minus planum, imo hîc aspera salebra est. Nam „avarus, si quando thesaurum suum amisit, vitam odit „et mori vult; at invento thesauro gaudet, et vitam, „sine qua thesauro suo invigilare non potest, amat. „Hoc epigrammate nihil ineptius legi potest, servata „corrupta lectione, quam v. 2. invexit socors quidam „librarius, ἤθελ' ἀποθνήσκειν. Miror hîc Grotio nihil „suboluisse, cujus versionem vide in Stobaei Flor. p. 72. „Scripsi ἀποθρώσκειν, qua emendatione nihil certius. In „cod. Jani Lascaris orae adscripta haec nota: τοῦτ' οὐχ „ὑγιὲς ἴσως τὸ ἀποθνήσκειν." *Br.* Etiam hac emendatione admissa, quae mihi non tam certa videtur, quam cl. ejus auctori, multum obscuritatis in hoc Epigrammate remanet. Certe exitus historiae minime respondet exspectationi, quam prius distichon excitavit. Quod enim poëta dicit, illum hominem, quum spem suam delusam vidisset, iterum obdormivisse, id non tam avari est, quam tranquilli et probi hominis, qui paupertate sua contentus vivit, nec majora desiderat. Haec igitur bene inter se cohaererent, si de homine ageretur, qui, ut Cynicus ille ap. *Horatium* (I. Epist. XVII. 30.) Mi-

Digitized by Google

leti textam chlamydem, sic *aurum cane pejus et angue timeret*, ita ut *divite somnio* conspecto *aufugere* (ἀποδράσκειν) aut etiam *mori* (ἀποθνήσκειν) mallet, quam divitias illas contrectare, neque antea tranquillum animi statum recuperaret, quam apertis oculis et bene vigil se pauperem esse intellexisset. At de *avaro* agitur! Hic si per quietem sibi visus est impensam facere, non mirum, si sibi ipse infestus mori voluit. Nec dubito, quin *Macedonius* hunc ipsum sensum efficere voluerit. ἀφόων θησαυρὸν non est *thesaurum inveniens*, sed *divitias suas tangens, contrectans*, ut inde sumeret aliquid eoque uteretur. Verbum ἀφᾷν igitur eo fere sensu usurpatum h. l. quo ἅπτεσθαί τινος, *gustare*; vid. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 134. sq. Hinc apparet, ἀποθνήσκειν non sollicitandum esse. Sic enim *Lucill.* Ep. CIII. ποιήσας δαπάνην ἐν ὕπνοις ὁ φιλάργυρος Ἑρμων Ἐκ περιωδυνίας αὐτὸν ἀπηγχόνισεν. — V. 3. κέρδος ὀνείρου. somnium, unde nonnihil commodi ad ipsum avarum redundare videbatur. — Hoc satis ridiculum, illum mori voluisse, cum sibi bene esset; contra, cum vigilans pristinam illam vitae miseriam circa se videret, turbas illas animi subsedisse, eumque beatiorem sibi visum esse in sordibus, quam in lautitiis. — V. 4. ἀντικάθευδε. Vulgo.

XXXV. Vat. Cod. p. 499. cum lemmate: Μακηδ. ὑπάτου ἐν ὀνείρῳ. quod quid sibi velit, non video. Plan. p. 70. St. 102. W. Hoc quoque distichon male accepit *Opsopoeus.* Tantum enim abest, ut Memoriae et Oblivionis bona extenuet auctor, ut potius illam laudet, quod bona vitae quodammodo perpetua reddat, hanc, quod malis quasi umbram inducat. Similiter Orestes ap. *Euripid.* v. 213. ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφός, Καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός.

XXXVI. Vat. Cod. p. 402. Μακεδονίου. Planud. p. 96. St. 141. W. Μακέδονος. In Codrum venatorem,

Digitized by Google

qui aprum in terra, cervum in fluctibus ceperat. — V. 1. ἔκτανεν. Vat. Cod. — V. 3. „οὐδ' ἂν ἐν αἴθρῃ. sic „e Vat. membr. in qua perperam scriptum αἴθρι. Cum „veteribus editionibus variant hic multum Planudeae „codices, in quorum nullo vera lectio reperitur. In hoc „consentiunt omnes, quod αἰθέρα in fine versus pro „αἴθρην habeant. Similis fere error Oppiani versum „Cyn. II. 414. insidebat, ubi recte hodie legitur: ἤλυ-„θες εἰς αἴθρην, οἶδεν δέ σε μακρὸς Ὄλυμπος." *Br.* οὐδ' ἂν αἰθέρα. Ed. Flor. Ald. 1. Ascens. οὐδ' ἂν ἂν' αἰθέρα. Lectt. Ald. αἴθρην exhibet Steph. ex emend. *Brodaei.* ἐν αἴθρῃ emendavit *Jos. Scalig.* in not. msc.

XXXVII. Vat. Cod. p. 559. Plan. p. 24. St. 38. W. Stabat ad tumulum poëta, de conjugis morte cogitans, eamque tacitis precibus exoptans; ubi cum sternutasset, se voti damnatum iri speravit. Jam illa spe se delusum esse conqueritur. — V. 1. ἔπταρον. De sternutationis praesagio vide *Brod.* ad h. l. et *Doeringium* ad *Catull.* XLV. 8. — ἤθελον. auditurus eram conjugis mortem, ut equidem sperabam. θέλειν apud seriores Graecos fere eandem vim habet ac μέλλειν, observante *Reiskio* ad *Constantin.* Cerem. p. 96. qui hunc versum excitans εὐθὺς ἀκοῦσαι legit, quod mihi quoque vulgatâ videtur verius. Eodem sensu emendaveram equidem: αὐτίκ' ἀκοῦσαι. — V. 3. εἰς ἀνέμους. De re irrita *Theocr.* Eid. XXII. 167. τὰ δ' ἐς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα Πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο. Idem XXIX. 35. αἰ δὲ ταῦτά γε φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις. *Catull.* LXIV. 140. *Mihi non hoc miserae sperare jubebas: Sed connubia laeta, sed optatos hymenaeos: Quae cuncta aërii discerpunt omnia venti.* Cf. *Fischer.* ad *Anacr.* Od. XXXIX. 7. *Mitscherl.* ad *Horat.* I. Carm. XXVI. 2. — V. 4. „In membr. scriptum λότρον ἐν ἀνθρώποις, quod „Salmasius probabat; positum est pro λώιον, *nihil quod „me ab ea liberet.* Sed alterum in Planudea vulgatum

Digitized by Google

„praeferendum mihi videbatur.“ *Br.* Utravis lectione admissa jejunus Epigrammatis exitus.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 560. Planud. p. 165. St. 240. W. Justitia aurum puris manibus allatum non spernit. Cf. Ep. *Arabii Schol.* II. — V. 1. Δίκη. *Hesiod.* Ἔ. κ. Ἡ. 255. ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα. πολήων. Δίκαν βάθρον πολήων dixit *Pindar.* XIII. Ol. 7. Similia collegit *Rittersh.* ad *Oppian.* II. Hal. 680. — V. 2. αὐτὸν ἐν. Vat. Cod. — V. 3. Respicitur locus *Homeri* Il. Θ. 69. — νόμον βιότου. vitae leges, τὸ πεπρωμένον. — V. 6. χαρίτων, *carminum.* Vide not. ad *Nossid.* Ep. XI. T. I. P. I. p. 420.

¶. 122.] *XXXIX.* Vat. Cod. p. 500. Plan. p. 33. St. 50. W. De spei ludibriis se, hominem et mortalem, minime conqueri. — V. 1. Si spes me deludit, facile id patiar, cum mortalis sim. παίζουσιν. Vide ad *Pallad.* Ep. CXL. T. II. P. III. p. 264. — V. 2. ἀμβολάδην. Spes omnia quidem promittit, sed ipsum bonorum fructum in futura tempora semper remittit. — V. 4. δολιχός. Vat. Cod. — Dum me spei deludendum praebeo, laetor errore meo. δολιχαῖς. *longas spes* vocat *Horat.* I. Carm. 15. ubi similia comparat novissimus editor. — V. 6. εἰς κρίσιν. neque severus mei ipsius censor esse velim. Ἀριστοτέλης pro quovis philosopho severioris indolis accipiendus videtur. *Opsopoeus* tamen ad locum quendam *Aristotelis* respici putat, quo duos esse dicit vitae tyrannos, timorem et spem; his exactis hominem plane liberum fore. — V. 8. „Respicit Anacreontis „haec verba in Ode XLI. τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.“ *Br.*

XL. Vat. Cod. p. 500. Plan. p. 34. St. 51. W. In notum Pandorae facinus poëta commentatur. — V. 1. γελῶ. Vat. Cod. — οὐδέ. non tam Pandora vituperanda, quam hoc dolendum est, quod bona, in ipsius pyxide inclusa, alis instructa aufugerunt. Apud *Hesiodum* Ἔ.

Digitized by Google

καὶ Ἡ. 95. Pandorae pyxis mala continet, quae operculo sublato in omnes terrarum regiones disperſa ſunt. Sed alii fuiſſe videntur, qui munera illa, quibus dii Pandoram exornaſſent, pyxide aperta aufugiſſe traderent. Sic ſaltem *Macedonius* fabulam illam interpretatur. Cf. etiam *Nonn.* Dion. VII. p. 204. 15. — V. 3. ἐπ' Οὐλύμποιο. Vulgo et in Cod. Vat. Hujus diſtichi ſenſus mihi minime perſpicuus eſt. Si enim bona illa, ab Olympo et diis derivata, per omnes terrae regiones vagantur, non opus eſt voto, ut in terram delabantur. *Grotius* vertit: *Sicut enim coelo ſublimia dona feruntur, Sic utinam ſaltem pars cecidiſſet humi.* Servaverim equidem: ἐπ' Οὐλύμποιο, ſcil. δώματα. μετὰ χθονὸς ἤθεα autem explico: poſtquam omni terra relicta ad Olympum avolaverunt. — V. 3. ἡ δὲ γυνή. Pandora, quae pro muliebris ſexus ſymbolo habenda eſt, pyxidis operculo deducto expalluit, et omnem ornamentorum ſuorum copiam perdidit. Hinc factum, ut mulieres facile ſeneſcant. Poſtremum hoc ductum ex *Heſiod.* l. c. qui mala, ex Pandorae adventu orta, recenſens, Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον, ait, ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο, Νούσων τ' ἀργαλέων, αἵ τ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν· Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι. Idem omnem mulierum calamitatem a Pandora derivat in Deor. Gen. 589. — Ceterum hoc Epigramma *Palladae* potius quam *Macedonii* ingenio dignum.

XLI. Vat. Cod. p. 296. Plan. p. 221. St. 322. W. Tumuli inſcriptio de vanitate rerum humanarum. — V. 1. Εἰλείθυια. Vulgo. — V. 2. ἀμφοτέρας. Vat. Cod. ſupra ſcriptum αις, ut in Plan. habetur. Durum eſt, Terrae et Ilithyiae ſtadium tribui hominibus percurrendum. Putaverim:

χαίρετον ἀμφοτέραι· ἤνυσα τὸ στάδιον.

ubi ſyllaba αι in hiatu ante vocalem producta vix offen-

ſioni erit. At in ejusmodi poëtis non ſine periculo ſententiarum emendatio tentatur. — V. 3. νίσομαι. Vat. Cod. — »Foede corruptum vulgo legitur ultimum diſtichon. »Nam primum pro εἰμὶ *ſum*, ſcribendum εἶμι *vado*. Ce»terorum ordo eſt: οὐ γὰρ οἶδα, τίς ἢ τίνος ὢν, ἢ πόθεν »(ἐρχόμενος) μετέβην εἰς ὑμᾶς. Quae ſic conſtructa in Pla»nudea leguntur: οὐδὲ γὰρ ὑμέας ἢ τίνος ἢ τίς ἐών, οἶδα »πόθεν μετέβην.“ *Br*. In Vat. Cod. ſic legitur, ut in Plan. Quod ſententiam attinet, comparandum Ep. inter ἀδέσπ. LXXX.

Praeter haec Epigrammata Vat. Cod. *Macedonio* tribuit Ep. Incert. CCCLVII.

ERATOSTHENIS SCHOLASTICI EPIGRAMMATA.

¶. 123.] *I.* Vat. Cod. p. 133. Plan. p. 466. St. 607. W. Se pueros prae mulierum amore ſpernere. — V. 1. εἰς χρονίην. Metaphora a fructibus ducta, quorum alii cito marceſcunt, alii in futurum uſum reponuntur, docente *Toupio* Em. in Suid. p. 157. qui comparat *Strabon*. L. III. p. 233. A. — V. 3. Laudat hoc diſtichon *Suidas* in ἡβητὴρ T. II. p. 40. ubi φθονερὴν omittit. — *Invidos pilos* illuſtravimus ad *Straton*. Ep. XIII. T. II. P. III. p. 62.

II. Vat. Cod. p. 125. qui *Eratoſtheni* hoc carmen vindicat, quod in Plan. p. 605. W. (in Stephan. et aliis antiquis edd. omiſſum) *Agathiae* tribuitur. Latinam ejus verſionem dedit *Reisk*. in Miſc. Lipſ. IX. p. 478. Tecte moechus mulieri, coram marito, impudici amoris vota ſignificat. — V. 1. ἀκοίτη κείνη. Vulgo. ἀκοίτῃ κείνῃ. Vat. Cod. Literam, quae in fine verſus exciderat, reſtituit cl. Editor. Initium vſ. laudat *Suidas*

Digitized by Google

Suidas in ὄχεος T. II. p. 774. — V. 3. 4. profert et illuſtrat *Salmaſ.* ad *Plin.* p. 652. C. qui δικλίδα non de janua, ſed de clave Laconica accipiendum eſſe contendit. ἡ βάλανος clavis dens eſt, qui clauſtris injicitur ad ſuccutienda repagula. *Aratus* in Phaenom. v. 192. οἵην δὲ κληῗδι θύρην ἔντοσθ' ἀραρυῖαν Δικλίδ' ἐπιπλήσσοντες ἀνακρούουσιν ὀχῆες. *Reiskius* ὑμετέρης (i. e. σῆς) emendandum cenſebat, ſic vertens: *Licetne tui portalis vectes regerere, laxata valvarum tuarum glande.* Et certe βάλανος etiam μοχλὸν ſignificat. Vide not. ad *Hedyl.* Ep. III. T. I. P. II. p. 328. At βάλανος etiam aliam ſignificationem habet apud medicos, quae locum fecit ambigue dicto Demetrii regis ap. *Athen.* L. XIII. p. 477. F. Hac ſignificatione nihil ad h. l. aptius; quare ἡμετέρης ſervandum cenſeo. — V. 4. χαλάσαι. Vulgo; et βάλανον. — V. 5. διссῶν. Duplices januae valvas habere ſolent. πλαδαρὴ κρηπὶς vero non eſt *mobilis crepido*, ut *Reiskius* vertit, ſed *humida.* Vid. ad *Agath.* Ep. L. — V. 6. ἄκρον ἐπιβλῆτος. ſummum peſſulum in media parte figens. Interiores januae peſſulo, exteriores vecte ligneo transverſo claudebantur. ἐπιβλής. ὁ μοχλός. *Heſych.* Similis eſt ἀμφιβολία in voce ἔμβολον, quam notavit idem Lexicographus: ἔμβολον. τὸ αἰδοῖον. *Ariſtoph.* ap. *Athen.* L. I. p. 29. A. οὐδ' ἄλλον, ὅστις ἐπεγείρει τὸν ἔμβολον. — V. 7. „ἀνέρα λοξὸν „ἰδοῦσα. Sic recte membr. quod vulgatur ἀνέρι, graecum „non eſt. V. 8. μὴ σκεύην ὀλέσῃς. Ita jam emendaverat „Salmaſius. In membr. μὴ σκαφίην ὀλέσεις. Ultima haec „illuſtrat doctiſſimus Toup. ad Suid. II. 192. (p. 303.) „ubi integrum prolatum hoc carmen.“ *Br.* Hic iterum apographa interpolata fucum fecerunt eruditiſſimo editori. Vulgo legitur μὴ κεφαλὴν ὀλέσεις. In marg. Wechel. ὀλέσῃς, ἢ ἀντὶ τοῦ μὴ γραπτέον ἤ. In membr. autem habetur μὴ σκευὴν ὀλέσῃ, quod cum in metrum peccare exiſtimaret *Salmaſius*, σκαφιὴν correxit in not. inedit. quas ex libro Lennepiano excerpſi. σκεύην invenit etiam

Digitized by Google

Reiskius in Apogr. Lipſ. — σκευὴ eſt apparatus, arma, quibus quis inſtructus eſt. Hoc loco eam partem, qua viri ſumus, tecte ſignificat. Priapus ap. *Antiſtium* Ep. II. ἐπὴν γελάσῃς, ἐσιδών με, Τοῦ σκεύους.

III. Vat. Cod. p. 155. Edidit *Kuſter.* ad *Suidam* T. I. p. 88. *Reiske* in Anthol. p. 3. nr. 401. Daphnis, mulierum amator, Pani, eodem morbo laboranti, munera quaedam dedicat. — V. 1. vehementer depravatum profert *Suidas* in ἀκοστήσας· τὰς τρητὰς δόνακας καὶ ἀκοστὰν σεῖο κορύναν, Ὦ Πὰν, δέχνυσο δῶρα τὰ Δάφνιδος. — τόδε in Vat. Cod. lineae ſuperſcriptum. — V. 2. pro ἄνθετο, quae Cod. eſt lectio, ἄνθεσο emendavit *T. Hemſterb.* qui hoc carmen protulit ex *Kuſteri* not. ad *Lucian.* T. I. p. 138. Idem *Salmaſ.* tentavit in marg. ap. Guy. et Ruhnk. ἄνθεο *Reiskius* dedit ex ſua conjectura. — Δάφνι, ſuperſcripto σ, Vat. Cod. — γυναικοφίλας. *Theocr.* Eid. VIII. 60. — V. 4. „Hic verſus in ſolo Lipſienſi „codice ex emendatione viri docti recte ſcriptus eſt.“ *Br.* καὶ μολπὰν exhibet apogr. Gothan. In apogr. Guy. Ruhnk. et ap. *Kuſter.* μοι πᾶν. In marg. tamen illorum codd. μολπὰν notatum invenio.

IV. Vat. Cod. p. 155. Plan. p. 438. St. 571. W. Vinoſus homo Baccho cadum exſiccatum dedicat. — V. 1. Βάκχε. Vat. Cod. — V. 2. ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχει. Cf. *Lucian.* Ep. XV.

MICHAELII GRAMMATICI

EPIGRAMMA.

¶. 124.] Planud. p. 376. St. 514. W. In imagines Agathiae, fratris ejus, et utriusque patris Memnonii. — V. 2. δίζυγος. duplex eloquentiae genus, quod in carminibus et in hiſtoria exhibuit. — V. 4. σοφίης. ſe de

Digitized by Google

hominum rebus bene geſtis recte judicare poſſe docuit.

THOMAE PATRICII

EPIGRAMMA.

Planud. p. 408. St. 543. W. Anaſtaſium aurigam tot victorias in Circenſibus reportaſſe dicit, quot alii certamina viderint. — V. 3. In marg. Wech. γϱ. καὶ δὲ τόσσους στεφάνους ἀνεδήσατο πρὶν.

THOMAE SCHOLASTICI

EPIGRAMMA.

¶. 125.] Planud. p. 376. St. 514. W. In laudem Ariſtidis rhetoris, qui cum Demoſthene et Thucydide inter praeſtantiſſimos eloquentiae antiſtites numeratur. Eſt hic ſine dubio Aelius Ariſtides, quem, ut alterum ab Homero Smyrnae ornamentum, laudat Auctor Ep. inter ἀδέσπ. DLXXX.

SOPHRONII PATRIARCHAE

EPIGRAMMATA.

I. Vat. Cod. p. 484. Plan. p. 357. St. 497. W. Xenodocheum, Alexandriae, ut videtur, conditum, peregrinantes ad ſe invitat. — V. 2. ἀπ' ὁδοιποϱίης. Vat. Cod. — V. 3. „Veram hujus verſus lectionem dedit unus „Planudeae regiorum codd. cujus ſine ulla discrepantia „ſcripturam repraeſentavi. In Vat. membr. στῆσον, ξείνε,

Digitized by Google

„πόδα. Alter Planudeae: στῆσον, ξένε, σὸν πόδα. imper-„fecto utrobique versu. Salmasius conjiciebat: στῆσον, „πόδα, ξεῖνε, πλανήτην. Sed jam conjecturis non indige-„mus.“ *Br.* Vulgo legitur στῆσον, ξένε, τὸν σέο πόδα. *Brodaeus* conjiciebat τὸν πόδα σεῖο. — V. 4. ἔχων. Vulgo et in Vat. Cod. — V. 5. ἀνακρινέεις. Vulgo. Nostrum est in membran. Illud equidem h. l. praetulerim. — πολῆτα Vat. Cod. — Eulogius Episcopus fuit Alexandriae secundum *Theophan.* Chron. p. 211. Ejus scripta quaedam recenset *Photius* in Bibl. cod. CCVIII. CCLXXX. Cf. *Fabricii* Bibl. Gr. T. IX. p. 437.

II. Vat. Cod. p. 314. Plan. p. 194. St. 282. W. Lemma est in membr. τοῦ ἁγίου Σωφρονίου πατριάρχου. εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν πάπαν Ἀλεξανδρείας τὸν ἐλεήμονα. — V. 1. „Prava distinctione vulgo laborat hic versus et „male inserta particula δέ. Veteres enim libri exhibent „ἦν δ' ἔτι. aut δέ τι.“ *Br.* Vat. Cod. ἦν δ' ἔτι παῖς; et sic Ed. Flor. pr. δέ τι tres Aldd. ἦν καί τι ex Ascens. edidit Steph. — In fine vs. ὄλβου Vat. Cod. — V. 2. νεκρός. Vulgo et in Vat. Cod. νεκροῦ ex ingenio emendavit cl. Editor. Idem placuit *Jos. Scaligero* in not. msc. Junge: εἵνεκα ἔργα καὶ ὄλβον νεκροῦ. — ¶. 126.] V. 5. „ὅλων pro πάντων, ut infra in Leonis Ep. III. et Incerti „Poët. XCVI. quod a probatorum scriptorum usu rece-„dit.“ *Br.* Hunc usum vocis ὅλος, qua sequioris aevi scriptores usque ad fastidium utuntur, illustravit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 370. qui membr. lectiones in hoc carmine indicat. ὄλβων πλέον Vat. Cod. Vulgo κτήματα, unde *Jos. Scaliger* πλέον ἔχων emendabat. κτήμασι est in Cod. Sensus est: Joannem divitiis a majoribus ipsi traditis, sanctisque operibus paratis, omnes Cypri cives superasse. — V. 9. στομάτων. nemo facile verbis eloquatur. — V. 10. φαεινοτάταις. Vat. Cod. et in Plan. — V. 12. „Scribendum censeo ἀρειοτάτης. In membr.

„ἀριστέας." *Br.* Hoc probabat etiam *Salmas.* in not. msc.

III. Vat. Cod. p. 314. Plan. p. 194. St. 282. W. — V. 1. ἱερείων. Vulgo. ἱερῶν. Ed. Flor. et tres Aldd. Post stadium sanctissimarum virtutum decursum. — V. 3. ἄφθιτον ἔξει. Vat. Cod. et v. 4. ibid. κατὰ χθόνας ῥέξεν. „πρήξεις τε. otiosa est hic copula. Scribendum γε, „aut, quod melius esset, in superiori versu, θνητὸν γὰρ „λάχε σῶμα, βίον δ' εἴθ' ἄφθιτον ἔσχεν. *Utinam vero im*„*mortalis fuisset et* — sic bene adhibetur copula." *Br.* At sic extenuasset viri laudes. Debebat potius dicere, mortalem quidem fuisse genitum illum, sed immortalia facta edidisse. Idque ipsum *Sophronii* mentem fuisse, vehementer suspicor. Quare vide, an legi debeat:

θνητὸν γὰρ λάχε σῶμα, καὶ οὐ βίον ἄφθιτον ἔσχεν,
ἀθανάτους πρήξεις γε κατὰ χθόνα ῥέξεν ἀπείρους.

Si ipsi immortalis vita concessa non fuit, immortalia saltem facta in terris peregit innumerabilia.

COSMAE MONACHI

DISTICHON.

¶. 127.] Plan. p. 313. St. 453. W. cum lemmate Κοσμᾶ μηχανικοῦ. In imagine sacrificii Polyxenae conspiciebatur Pyrrhus puellam immolaturus. Polyxena autem Minervam invocare videbatur, quod vituperat Pyrrhus; impudentis enim esse, preces facere ad deam, quam frater Paris tam graviter laeserit. Haec quo referenda sint, haud facile dixeris. Fortasse in tabula picta signum Minervae conspiciebatur, ad quod virgo oculos manusque protendebat. Malim tamen existimare, de statuis agi, quales describuntur Pyrrhi et Polyxenae in *Christodori* Ecphr. v. 192. sqq. in quarum vicinia for-

Digitized by Google

tasse esset Minervae simulacrum. Ad hanc deam cum forte conversa esset Polyxena, *Cosmas* hoc de precibus ad illam factis interpretatur.

MICHAELIS PSELLI

EPIGRAMMA.

Edidit *Cangius* in Additamentis ad CPolin Christ. in calce Zonarae p. 151. Scriptum est in equuum ex aere, pede sublato fictum. Multi in Hippodromo equi fuerunt positi, quos recenset cl. *Heynius* in Comment. Soc. Reg. T. XI. p. 36. — V. 2. φριμάξεται. Hoc vocabulum etiam de equorum hinnitu usurpari docent Grammatici, quorum loca vide ap. *Valcken.* ad Ammon. p. 226. — V. 4. παρέλθῃς. *Cang.* »Pravam lectionem »minori mutatione emendare debuissem, scribendo εἰ »παρέλθοις.« *Br.* In Anal. exhibitum ἢν παρέλθῃς. — V. 5. δραμεῖν. Similiter de equo Domitiani *Statius* I. Sylv. I. 46.

At sonipes, habitus animosque imitatus equestres,
Acrius attollit vultus, cursumque minatur:
Cui rigidis stant colla jubis, vivusque per armos
Impetus, et tantis calcaribus ilia late
Suffectura patent.

— V. 6. τὸ τοῦ λόγου. Ne id, quod hi versus tibi timendum esse dicunt, vere experiaris.

LEONTIS PHILOSOPHI

EPIGRAMMATA.

¶. 128.] *I.* Vat. Cod. p. 388. Edidit *Reisk.* Anth. nr. 753. p. 155. inter Jensiana nr. 102. In Quirini

Digitized by Google

librum mechanicum, Marcelli, fratris, ope elaboratum. Suspicatur *Reiskius* p. 242. hunc Quirinum et Marcellum nihil diversos esse ab iis, quos *Libanius*, ut homines sui aevi, commemorat Epist. 362. ed. Wolf. p. 177. ubi Quirinus Marcelli, medici dexterrimi, opera in morbo filii usus esse dicitur. Quirinum illum a professione sophistae ad illustres dignitates adscendisse, constat ex ejusdem *Libanii* Epist. 369. p. 182. — V. 2. γνωτοῖσι. *Jens.* quod *Reisk.* emendavit, consentiente Cod. Vat.

II. Vat. Cod. p. 388. Edidit *Reisk.* in Anth. nr. 754. p. 155. inter Jens. nr. 103. Protulit etiam *Dorvillius* ad *Charit.* p. 370. Designari videtur hoc carmine Paulus ille Alexandrinus, qui Isagogen apotelesmaticam sive de viribus astrorum composuit, editam ab *Andr. Schotto*, Viteberg. 1586. Hujus viri, qui scripsit anno p. Chr. 387. mentionem fecit *Suidas:* Παῦλος φιλόσοφος· Εἰσαγωγὴν ἀστρολογίας καὶ ἀποτελεσματικά. Vide *Fabric.* Bibl. Gr. T. IV. p. 140. ed. *Harl.* — V. 1. Liber ipse loquitur, mysteria artis astrologicae sibi a Paulo commendata esse glorians. — Μανθος conjecit *Jens.* male. μαντείης corr. *Corn. de Pauw*, in cujus Apogr. ex Guyeti cod. descripto notatum in marg. fort. Θησηΐδος et Θεομήδεος. — V. 2. μ' ἐδιδάξατο est in membr. *Dorvillii* με διδάσκετο, *Reiskius* μ' ἐδιδάσκετο exhibuit.

III. Vat. Cod. p. 388. *Reiske* in Anthol. nr. 755. p. 155. in Jensian. nr. 104. De Theonis et Procli operibus astronomicis consule *Fabric.* in Bibl. Gr. T. VIII. p. 211. et 516. — V. 1. βίβλοι notavit *Salmas.* in marg. Apogr. Guy. et sq. versu Πρόκλος (Πρόκλου scribendum videtur), utrumque absque necessitate. Complectebatur unum volumen Procli et Theonis opera, quorum ille terram, hic coelum metiri docebat. Quum v. 2. - 4. eadem res ter inepte repetatur, *Reisk.* v. 3. omittendum esse putabat. — V. 4. excitavit *Salmas.* ad *Solin.*

Digitized by Google

p. 579. — V. 5. ἐπ' ἴσης. *Reisk.* Idem v. sequ. τῷ λόγῳ edidit, contra membr. fidem. τετεύχατε. Vat. Cod. Tertia persona huic loco aptior. *Corn. de Pauw* in Not. msc. τετεύχατον tentabat. „Commendat poëta eorum „operas invicem sibi scribendo praestitas ita, ut Proclus „argumentum, de quo Theo librum ediderat, illustran„dum sibi sumserit, h. e. geometriam, et vicissim Theo „sumserit Procli de motibus coelestibus edita volumina „sibi exponenda." *Reiskii* verba sunt. — V. 8. τοὺς δόμους. *Reisk.* quod etiam in Apogr. Guyeti legitur. In marg. δρόμους, quae est membr. lectio. — V. 9. Proclus Theonis demonstrationibus usus sua themata resolvit et nova problemata format. προβάλλειν enim verbum proprium de iis, qui ἐρωτήματα, ζητήσεις, ἀπορίας proponunt. Vide *Bud.* Comm. Gr. L. p. 975. 35. — ¶. 129.] V. 11. ξυνωρί. par sapientum! Dicendi usum illustravit *Wesseling.* Obss. I. c. 27. p. 115. *Valcken.* ad Phoen. p. 116. In multis exemplis vocabuli ξυνωρὶς figurate adhibiti nullum reperio, unde defendi possit lectio ap. *Aeschyl.* Choëph. v. 971. in descriptione pestiferi illius vestimenti, quo Clytaemnestra conjugem irretiverat: δεσμὸν ἀθλίῳ πατρί, Πέδας τε χειροῖν καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα. ubi si ξυνωρίδι scripseris, nihil difficultatis supererit. — V. 13. πυκάζων, *ornans*, ni fallor. *Suidas:* πύκασεν. ἐκόσμησεν. Idem: πυκάζεται. κοσμεῖται. — V. 14. 15. protulit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 370. qui se olim τοῖς Σόλοις scripsisse narrat, pro τοῖς ὅλοις. Levis profecto conjectura, quod ipsum *Dorvillium* non fugit. In marg. Cod. Guy. τοῖς λόγοις notatur. *Corn. de Pauw* τοῖς πόλοις tentabat, codicis tamen lectionem cuivis conjecturae praeferens. Sed ipse hanc lectionem minus recte interpretatur per τῷ ὅλῳ, i. e. τῷ κόσμῳ. *per totum universum.* — τοῖς ὅλοις, πᾶσι. Vide ad *Sophronii* Ep. II. 5. Proclus, Sarpedonis genus, i. e. Lycius, apud omnes summa auctoritate florebat.

Digitized by Google

IV. Vat. Cod. p. 389. cum lemmate: Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντ. et sic *Reisk.* nr. 683. p. 126. in Jens. nr. 32. „Editum est a Salmasio in fronte librorum „Tatii amatoriorum. — Quidem Ep. hoc Photio Pa„triarchae tribuunt, quibus non suffragatur Fabric. Bibl. „Gr. T. IX. p. 402. Est Leonis Imperatoris, vel alte„rius Leonis, Mich. Pselli discipuli, de quo Leo Alla„tius in Diatr. de Psellis, initio: non autem Leontii „Atheniensis, patris Eudoxiae, Theodosii junioris con„jugis, quae Reiskii opinio nihil aliud est, quam febri„citantis somnium. Leontius ille, qui ante annum 421. „e vivis excesserat, de Clitophontis et Leucippes amori„bus non magis audire potuit, quam de Boyardi Or„lando: quo tempore mortuus est, annum aetatis suae „VIII. aut IX. agebat Proclus Lycius, ita ut Leontio „cognosci non potuerit, qui proinde auctor non est „Ep. III. quod, praeter chronologicas rationes, ab„unde satis monstrat horum carminum stilus." *Br.* — V. 1. „σωφρόνων βίον. Hoc dedi e Salmasii emendatione „in codicis ora; nam quod vulgo legitur σώφρονα in me„trum peccat. Melius emendaretur scribendo ἀλλὰ „βιοτὴν σώφρονα." *Br.* Minori mutatione, una syllaba inserta, legendum:

ἀλλὰ σώφρονα βίοτον.

— V. 2. „ubi Codex exhibet ὁ Κλειτοφ. ὥσπερ ἐμφαίνει λ. „recte constituit Reiskius, qui in ceteris nugatur. Nam „v. 3. σωφρονέστατος ipsissima est membranarum scriptu„ra, in quibus etiam v. 7. recte εἴπερ δὲ, ut metri lex, „quam perfringere non didicerat sapiens ille Leo, „poscit. Ibi autem in fine φίλε scribatur an φίλος, perin„de est; illud magis probo, quod etiam Salmasio pla„cuit, quem hodie a quibusdam in Germania magistel„lis valde contemni video." *Br.* Pro ὥσπερ ἐμφαίνει minori mutatione legeris

εὖ παρεμφαίνει —

μὲν autem in talibus non desideratur. — V. 3. In nomine proprio Λευκίππης poëta mediam pro lubitu corripuit. σωφρονέστατος est in membr. Ap. Jens. et R. σωφρονέστερος. — V. 5. ἐξίστησι. omnes in admirationem sui rapit. — Sequitur recensus malorum, quae Leucippe in Achillis historia patitur. — κατηχρειωμένη. Verbum ἀχρειόω recentioris est usus. *Pessimo modo habitam* significare videtur compositum, quo Lexica carent. — V. 7. θέλγε φίλος. Vat. Cod. φίλε dedit *Salm.* — V. 8. πάρεργον proprie de iis rebus, quae ornatus causa adduntur et minori tractantur diligentia, quam reliquum opus; quam significationem cum derivatis diligenter explicavit *Budaeus* in Comm. L. Gr. p. 1180. sq. Hoc loco adverbialiter positum pro παρέργως, ἐν παρέργῳ. At τὴν alieno loco esse videtur. Malim:

μή τοι πάρεργον τῆς γραφῆς σκόπει θέαν.

ne obiter et oscitanter hujus tabulae historiam specta. — V. 9. „non discrepat a codicis scriptura. Salmasius edi„dit πρὸς τὴν συνδρομήν; pessime Reiskius πρὸς τὸ συνδρο„μήν." *Br.* In membr. contextu legitur προς την. supra scriptum πρῶτα. In marg. Apogr. Guy. notatur πρόσθε. — συνδρομὴ historiae est finis, quo omnes ejus partes tendunt. — V. 10. „νυμφοστολεῖ γάρ. Cod. δέ, quod recte „Salmasius emendavit." *Br.* In Apogr. Goth. non δέ, sed γὰρ exhibetur.

V. Vat. Cod. p. 390. Εἰς τὸν φιλόσοφον (φιλόσοφον) Πορφύριον. In Plan. p. 118. St. 171. W. auctoris nomine caret. Ludit poëta in Porphyrii nomine, cujus orationem cum purpura comparat propter praestantiam: Labia tua tingis orationis tuae purpura, eademque mentem tamquam veste instruis. Is est procul dubio Porphyrius, qui magnum inter Pythagoreos nomen habuit.

VI. Vat. Cod. p. 416. sq. Edidit *Reisk.* Anth. nr. 796. p. 172. in Jensian. nr. 145. — V. 1. μῆτερ. Ma-

Digitized by Google

trem tibi iratam finge, quod filiam vitiatam deprehenderit. Ductus est vers. ex Odyss. ψ. 97. — V. 2. ex Il. ι. 361. — V. 3. ex Il. κ. 83. — V. 4. ex Il. φ. 50. — ¶. 130.] V. 5. πᾶν δ' ἐπεῤῥάνθη. *Reisk.* contra codic. fidem. *Homer.* Il. π. 333. πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. Eadem vocabula repetuntur Il. υ. 476. — V. 6. ex Odyss. ε. 268. ubi accentu diverso et diverso adeo sensu οὖρον legitur. In apogr. Guy. et Ruhnk. etiam οὖρον habetur, sed in marg. οὐρὸν notatum, i. e. *liquorem.*

VII. Vat. Cod. p. 456. sine auctoris nomine, quod nec Planud. indicat p. 124. St. 187. W. Cl. editor monere neglexit, quibus caussis commotus hoc carmen *Leonti* tribuerit. Ceterum cf. simile carmen T. II. p. 519. — V. 1. ὑπάταν πρῶτος, ὁ δὲ δ. Vulgo et in membr. Vat. — αὔλακα τέμνει. *Palladius* in Februario L. III. 1. *Locis tepidis — colles pingues vel hoc mense proscinde. — Nunc ager, qui accepturus est medicam, iterandus est, et purgatus lapidibus diligenter occandus.* — V. 2. ἐπὶ μῆνα. quia tertius mensis Marti sacer, et tum plerumque exercitus ex hibernis ad bellum prorumpunt. — V. 3. ῥοδοδάκτυλον. ex Ald. 2. et Asc. recepit *Stephan.* In Flor. Ald. 1. 3. est ῥοδοδάκτυλος. Illud habet etiam Vat. Cod. Sed praeferenda est forma insolentior, de qua vide not. ad *Crinagor.* Ep. V. 1. T. II. P. I. p. 381. Tuetur eam *Reiskius* ad *Constant. Porphyr.* Cerem. p. 115. — V. 5. τὰ δ' ἐμὰ πτερά. Venti sunt, qui Aegypti inundationem efficere putabantur. Etesiarum flatu Nilum intumescere, Thales suspicatus esse dicitur. Vide *Diogen. Laert.* I. 37. et *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* I. 38. p. 46. — Pro ἐγείρει *Brodaeus* ἀγείρει tentabat, perperam. — V. 6. ἀκριτοφύλλῳ πεφιλημένος (ον in Wech.) ἱεροταφύλλῳ corr. *Huetius* p. 13. et sic Vat. Cod. — V. 8. δαῖτα. De olivis explicat *Brodaeus*, quae cum aliis id genus escis mitti solebant amicis die natali. Pro εἰς οὔνομα idem εἰς ὃν δόμα legendum suspicatur.

Digitized by Google

Mensem Novembrem ab olivis designat etiam auctor Carminis in Menses v. 22. Εἴ τοι Ἀθηναίης πέλει ἔργεα, ὥριον ἤδη Καρπὸν ἀποθλίβειν, μνῆστιν ἔχειν καμάτων. Solebant olivae initium et finem epularum facere, secundum *Martialem* L. XIII. 35. *Haec, quae Picenis venit subducta trapetis, Incohat atque eadem finit oliva dapes.* Sed haec ad nostrum locum illustrandum non sufficiunt, in quo verba ἐς οὔνομα φωτὸς ἑκάστου Oedipum suum quaerunt. — V. 9. φορμίζειν. Haec ad Saturnaliorum festivitatem referenda videntur.

VIII. Vat. Cod. p. 455. cum lemmate: εἰς τὰ κωνικὰ Ἀπολλωνίου, quod non omittendum erat. — V. 1. Sensus est: χαρακτὴρ τῶν (λόγων), ὧν ἥδε βίβλος (ἐγὼ) ἔνδον ὠδίνω, i. e. ἔχω, βαθύς —. Liber ipse loquitur, res alte reconditas nec sine magna mentis intentione percipiendas sese continere glorians. ὠδίνω. Vide ad *Christodor.* Ecphr. v. 277. βαθὺς χαρακτήρ. opponitur iis, quae in superficie sunt posita. φροντὶς βαθεῖα dixit *Aesch.* Suppl. 408. βάθος ψυχῆς de ingenii altitudine illustravit *Lennep.* ad *Phal.* p. 6. *Wessel.* ad *Diodor.* T. I. p. 552. Idem, sed tragica audacia, extulit *Aesch.* VII. c. Th. 595. de Amphiarao: βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενῶν καρπούμενος. Apud eundem in Choëph. v. 444. fortasse legendum: δι' ὤτων δὲ συντέτραινε μῦθον ἡσύχῳ φρενῶν βάθει (pro βάσει), *in tranquilla mentis altitudine.* — περισκελής. σκληρός. δυσχερής. *Hesych.* περισκελεῖς φρένες sunt ap. *Sophocl.* in Aj. 649. σίδηρον περισκελῆ Antig. 475. — V. 3. κολυμβητοῦ Δηλίου. *Suidas:* Δηλίου κολυμβητοῦ. ἐπὶ τῶν ἄκρως νηχομένων. Σωκράτει γὰρ δόντος τοῦ Εὐριπίδου Ἡρακλείτου τοῦ σκοτεινοῦ σύγγραμμα, ἐρέσθαι, τί δοκεῖ; τὸν δὲ φάναι, ἃ μὲν συνῆκα, γενναῖα· οἶμαι δὲ καὶ ἃ μὴ συνῆκα. πλὴν Δηλίου δεῖται κολυμβητοῦ, εἰς τὸ μὴ ἀποπνιγῆναι ἐν αὐτῷ. Cf. *Diogen. Laërt.* II. 22. — V. 4. εἰ δ' αὖ. Vat. Cod. In quibusdam apogr. εἰς omittitur. — V. 6. γέρα. primum honorificum geometrae nomen obtinebit, deinde omnibus

confentientibus philofophus appellabitur, vel Platone fpondente, qui mathematicam philofophiae viam munire cenfebat. — V. 7. εἰσκριθήσεται. Vat. Cod. Verbum κριθήσεται revocandum.

IX. Vat. Cod. p. 455. τοῦ αὐτοῦ. Εἰς κηρύκιον. Edidit *Dorville* in Sicul. T. I. p. 163. — V. 1. κηρύκιον five κηρυκεῖον (fic etiam quaedam Apogr.), σκῆπτρον. *Hefych.* ubi vide Intrpp. Hoc *fceptrum* antiquiffimorum virorum σχῆμα, i. e. *ornamentum*, appellat poëta. Vide *Musgr.* ad *Eurip.* Androm. v. 1. De forma *caducei* vide quos laudat *Boettigerus* in *Vafengem.* I. 2. p. 107. multa ibi de origine caducei docte et acute disputans. — V. 2. Θριδακίης. Vat. Cod. Huic lectioni patrocinatur *Corn. de Pauw* in not. mfc. excitans *Euftath.* ad *Dionyf.* Perieg. v. 467. ubi haec habentur: ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι Θρινακία λέγεται, διὰ τὸ ἐοικέναι θρίδακι. ex quibus verbis hoc tantum intelligitur, fuiffe, qui Thrinaciae five Thrinacriae nomen inepte derivarent, non item, Θριδακίη fuiffe fcriptum. — οἰκιστὰ Κορίνθιε. Syracufani funt a Corinthiis oriundi. Cf. *Theocrit.* Eid. XV. 91. *Scaliger* in Eufeb. Chron. p. 76. *Drakenborch.* ad Silium Ital. XIV. 51.

¶. 131.] X. Vat. Cod. p. 456. Plan. p. 1. St. 3. W. μονημέριον venationis fpectaculum appellabant, quod ultra unum diem non extendebatur. *Juftinian.* Novell. CV. μετ' ἐκείνην τὴν τοῦ λεγομένου μονημερίου, ἔνθα πολλῆς ἡδυπαθείας ἐμπλήσει τὸν δῆμον, τό, τε καλούμενον Πάγκαρπον θεώμενον, καὶ θηρίοις προσμαχομένους ἀνθρώπους. quem locum illuftravit *Salmaf.* ad Scr. Hift. Aug. T. II. p. 79. fq. De his venationibus ex inftituto egit *Onuphrius Panvin.* de Circ. L. II. p. 203. fqq. Optat poëta, ut Diana feras quidem excitet, fed quantum fatis fit ad invadendos homines, non ad occidendos. — ἐπιψαῦσαι. tangere, fortaffe etiam levi vulnere perftringere. — V. 4. μηδὲ νοήσω. Nolim ego quidem, qui in Jovis placidiffimi folio fedeo,

hominis interitum videre. Hi quidem verſus quin *Leoni Imperatori* tribuendi ſint, dubitari non poteſt. De Jove μειλιχίῳ vide *Ducker.* ad *Thucyd.* L. I. 126.

THEAETETI EPIGRAMMA.

Vide Animadverſ. T. II. P. II. p. 244.

EPIGRAMMATA
IN QUAEDAM MONIMENTA BYZANTINA.

¶. 132.] *I.* Vat. Cod. p. 473. Plan. p. 370. St. 509. W. „Julianus hic non alius eſt, quam Imperator. „In alium enim non quadrat, quod hîc praedicatur, „maluiſſe procul ab urbe hoſtes caedere, quam ante „muros pugnam committere.“ *Br.* Haec clariſſ. editor monuit contra *Cangium,* qui in CPoli Chriſt. L. I. p. 47. non ſatis conſtare ait, an Eugenii porta aedificata ſit a Juliano apoſtata. Conſtat tamen, Julianum ante bellum contra Perſas ſusceptum Conſtantinopolin aedificiis ornaſſe. — V. 4. ἢ. Subaudi μᾶλλον, quod ſic ſaepenumero omittitur. Multi hoc obſervarunt, quos laudat *Wernsd.* ad *Himer.* p. 674. — κροτεῖν πόλεμον. Frequentius συγκροτεῖν, bellum parare et inſtruere. Ceterum verſ. ut hîc legitur, a *Planude* concinnatus eſſe videtur. In membr. Vat. eſt: ἢ πόλεως προπάροιθε κροτέειν πολέμους. Unde poſſis etiam ſcribere:

ἢ προπάροιθε πόλεως συγκροτέειν πολέμους.

II. Vat. Cod. p. 472. Plan. p. 349. St. 488. W. „Vide CP. Chriſt. p. 105. Obeliſcus erectus juſſu Theo„doſii M. cura Procli, qui non erat architectus, ſed „Praefectus urbis, de quo Fabric. Bibl. Gr. T. VIII.

Digitized by Google

„p. 459. Poſt hoc carmen ponendum erat Epigr. Inc. „CCCXXXIV. εἰς τὸ λουτρὸν Καρίας ἐν Βυζαντίῳ, de quo „vide Ducange ibid. p. 93.“ *Br.* Plures hanc Inſcriptionem dederunt. *Wheler* Itiner. p. 183. *Fleetwood* p. 83. *Gruter* p. CLXXXV. quem vid. in Corrig. p. CCCVII. *Smith.* in Notit. CPol. p. 100. Obeliſci deſcriptionem dedit *Gyllius* de Topogr. CPol. L. II. c. XI. Reliquos, qui de eo tradiderunt, et veteres et recentiores, laudat *Bandur.* Antiq. CPol. T. II. p. 612. qui etiam anaglypha lateris ſeptentrionalis ſtylobatae exhibet p. 666. cujus notae comparandae ſunt cum iis, quae tradit *Ducang.* ad Alexiadem p. 422. ſq. In latere orientali legitur hoc Epigramma latinum:

Difficilis quondam dominis parere ſerenis
Juſſus et extinctis palmam portare tyrannis,
Omnia Theudoſio cedunt ſubolique perenni:
Ter denis ſic victus duobusque diebus
Judice ſub Proclo ſublime elatus ad auras.

— V. 3. Quidam Πρόκλος exhibent; Πρόκλον Vat. Cod. Ante hoc nomen καὶ inſerit *Gruter.* quod in Obeliſco non comparet, teſte *Th. Smith* l. c. Vide *Maſſon.* in Varior. Corrigend. ad *Gruter.* p. CCCXXIII. — V. 4. Dies triginta duo obeliſco erigendo impenſi ſunt.

III. Vat. Cod. p. 474. Plan. p. 370. St. 509. W. Hoc et ſequens Epigr. ſcriptum eſt in porticus, quibus Theodorus, Praefectus urbi, ſub Theodoſio juniore Baſilicam, i. e. aedes ſenatoribus addictas, inſtruxerat. Fuerat is Theodorus, ut ex proximo Epigrammate apparet, ſemel conſul et ter ἔπαρχος; unde poëta ludendi occaſionem arripuit dicens, quaternum illum honorem ei merito contigiſſe, qui Baſilicam quatuor porticibus exornaverit. Conſulatum geſſiſſe hunc Theodorum conſtat anno CCCXCIX. Vide *Ducang.* in CP. Chriſt. L. II. p. 146. — V. 1. τετραπόρεις. τὸν Συνάτου οἶκον ὑπὸ τεσ-

Digitized by Google

σφαῖραν κιόνων βασταζόμενον dicit *Anonym.* in Collect. CPol. p. 96. — Pro πόλην in membr. et in Plan. habetur πόλιν, quod cl. editor ex Ducangii conjectura mutavit. At sic pars antithesios perit. Is, qui urbem quaternis *ornavit arcubus*, ipse quoque dignus est, qui quaternis honoribus ornetur. ἐγείρας τὴν πόλιν ἁψῖσι dictum per enallagen pro ἐγείρας τῇ πόλει ἁψῖδας.

¶. 133.] *IV.* Vat. Cod. p. 474. Plan. p. 370. St. 509. W. — V. 1. Basilica Fortunae, Τύχης, templum vocatur propter Templum *Fortunae Romanae* ibi exstructum. CPol. Christ. L. II. p. 147. *Heyne* in Comm. Soc. Reg. T. XI. p. 26. not. et XII. p. 276. — V. 2. θαύματι. Vat. Cod. Edd. Ald. tres et aliae. Huic lectioni cur θαύμασι praeferatur, causa non est. — V. 3. χρυσάσπιδι Ῥώμῃ. Ductum epitheton ex *Pindar.* Isthm. α. v. 1. ubi χρύσασπι Θήβα de Diva aureo scuto instructa occurrit. CPolis autem ἡ νέη Ῥώμη, nonnunquam simpliciter Ῥώμη vocatur. Sic etiam hodie veteris Graeciae incolae Ῥωμαῖοι vocantur, eorumque lingua ἡ ῥωμαϊκή. Vide *Wheler* et *Spon.* in Itin. T. II. p. 64. et 76. et, qui fuse de hac re disputavit, *Büschingium* in Hist. Liter. p. 29. not. *v.* — V. 4. τεῦξεν et ὀρῇ. Vat. Cod. Dorica verbi forma ab h. l. aliena.

V. Vat. Cod. p. 473. Plan. p. 370. St. 509. W. Hoc et sq. Epigramma scriptum in portas muri terrestris, quem, cum terrae motu collapsus esset, Theodosius junior per Constantinum, Praefectum urbi sive praetorio, reparari jussit. Porta Xylocirci appellata est, quod per eam ad ligneum circum pergebatur. Vide CPol. Christ. L. I. p. 49. Aliam nominis causam, sed vanam eam et nugatoriam, afferunt recentiores Graeculi, quos refutat *Bandur.* in Comm. ad Antiqq. CP. T. II. p. 694. — ξυλοκέρκου est in Ed. Fl. pr. et Ald. 1. In Ald. 2. 3. ξυλοκιρκίου, quod deinde in alias edd. propagatum

Digitized by Google

pagatum est. Fuit haec porta ultima muri terrestris, porta Rhegii contra prima. Hinc intelligitur, cur, muris reparatis, Constantini Praefecti nomen his potissimum portis inscriptum sit. — V. 1. ὕπαρχος. Vat. Cod. vulgari horum vocabulorum confusione.

VI. Vat. Cod. p. 473. εἰς τὴν πόρταν τοῦ Ῥηγίου. Plan. p. 371. St. 509. W. In cod. *Dorvilli* ῥιγίου. Vide Miscell. Obss. T. IX. p. 378. Eadem est hujus nominis diversitas ap. alios scriptores, ubi haec porta et Rusia et Aurea appellatur. Vide *Ducange* CP. Chr. L. I. p. 53. et p. 39. Ad nostrum Epigr. facit inprimis *Marcellinus Comes* ad ann. XXXIX. Theodosii Junioris: *Urbis Augustae muros, olim terrae motu collapsos, intra tres menses, Constantino Praefecto praetorio operam dante, reaedificatos fuisse.* — V. 2. ὑπάρχοιο ἐδείματο. Vat. Cod. — τείχει τεῖχος de duplici muro interpretatur *Ducangius* p. 40. exteriore et interiore. Malim accipere de novo murorum firmamento sive ornamento, eoque τῶν τειχέων nomine praecipue digno.

VII. Vat. Cod. p. 485. cum lemmate: Ἐν τῷ πορφύρῳ κίονι τὸ ὂν (f. τῷ ὄντι) εἰς τὸν Φιλαδέλφιον. Et sic fere in Plan. p. 373. St. 511. W. Exstructum igitur Museum in eo loco, qui a statuis filiorum Constantini M. *Philadelphium* appellatum est. De columna porphyretica videndus *Bandur.* T. II. p. 586. Cf. *Heyne* in Comment. T. XII. p. 284. Ex hoc Epigr. apparet, Muselium, quem a Musello, sacri cubiculi praeposito, nihil diversum putat *Ducang.* CP. L. II. p. 176. Museum suis sumtibus exstruxisse, in eoque Imperatoris imaginem collocasse. — V. 1. εὔνους. Respicitur, quod jam *Ducangius* vidit, ad *Eunuchi* titulum; nam sacri cubiculi praepositos eunuchos fuisse constat. Vide *Reisk.* ad *Constant.* Cerem. p. 6. Hanc appellationem erant qui derivarent ἀπὸ τοῦ εὔνουν ἔχειν. Praeclare huc facit *Theodorit.*

Digitized by Google

de Vit. Patr. c. VIII. de eunuchis, quibus spes liberorum ademta: καὶ τούτου ἕνεκα εὔνοι εἶναι βασιλεῖ νομιζόμενοι καὶ τὴν προσηγορίαν ἐντεῦθεν καρπούμενοι. Eandem ob causam isti homines etiam πιστοὶ appellabantur. Vide *Stanlei.* ad Aesch. Pers. 2. T. II. p. 764. et *Sibelis* Diatr. de Persis p. 37. — V. 1. Μουσίλιος. Vat. Cod. et βοῶσιν. — V. 2. πράγματα, ut saepe, *verbis* opposita. Factis ille suam erga Imperatorem fidem demonstravit, quo documento nullum fortius et gravius. — V. 3. δὲ χαρίσατο. Vat. Cod.

VIII. Vat. Cod. p. 485. ubi prius distichon cum praecedente Epigr. jungitur. In Planud. p. 373. St. 512. W. in duo disticha divisum, quae jungenda esse vidit *Huetius* p. 35. Idem totum hoc carmen cum praecedente jungendum existimabat. Membranarum distinctionem sequutus est *Grotius.* — V. 1. In poëtarum igitur et eruditorum praesidium haec domus exstructa fuit. — In fin. vs. vulgo κυρῶν, in membr. κύρων habetur. κούρων correxit *Huet.* p. 35. eamque correctionem expressit magnus Interpres:

Spem pueris, urbique decus, laudemque poëtis,
Armaque virtuti divitiasque bonis.

— V. 2. ταῖς ἀρεταῖς. Vat. Cod. — ¶. 134.] V. 3. Μουσίλιος Vat. Cod. — Ejusmodi opera in literarum gratiam exstruxit Muselius. — Ludit poëta in diversis significationibus vocis λόγος, quam primum de *literis*, mox de *verbo* dei accipit. — Laudat enim Muselium, quod *verbum* non dubitet pro *vero deo* habere.

IX. Vat. Cod. p. 485. Vide ad praeced. Ep. Hoc distichon, Brunckio judice, non male subjungeretur praecedentibus. Idem judicabat *Salmas.* in not. ined. Mihi peculiarem inscriptionem constituisse videtur. — πολλά, partem aedificii labantem stabilivit. — V. 2. ἵδρυσεν. Vat. Cod. ἥδρασεν emendavit cl. editor. Fortasse tamen membr. lectio servari poterat. ἀσφαλέως ἱδρύειν et

Digitized by Google

iam pro *firmare, stabilire, in firma sede collocare* poni potuisse videtur.

X. Plan. p. 299. St. 439. W. Scriptum in Aurelianum, qui Consul fuerat cum Stilichone ao. Chr. CCCC. et ter Praefectus Praetorio. Ei Senatus, ob res praeclare gestas, auream statuam decrevit. Vide CP. Christ. L. II. p. 147. *Bandur.* Antiqq. p. 844. — V. 1. τὸν τρισσὸν. vitiose Steph. ὃν habet Ald. qui hoc Ep. primus exhibuit in Lectt. — V, 2. πατέρα. Qui Praefecti erant, iidem πατέρες πόλεως appellabantur. Vide *Reisk.* ad *Constant.* p. 12. Patricii autem Constantini et Theodosiorum aevo *patres Imperatoris*, βασιλέως πατέρες vocabantur, sive etiam uno vocabulo βασιλεωπάτορες. Vide eund. p. 20. — V. 4. κατέσπασεν, Ald. tres.

XI. Plan. p. 298. St. 437. W. Hoc Epigramma *Ducange* CP. Chr. L. I. p. 77. scriptum esse putat in statuam argenteam Theodosii M. quam in Foro Tauri positam fuisse tradit *Codin.* in Origg. p. 21. 24. Verum ibi non equestris statua, ut hoc carmine, sed columna Theodosii intelligitur. Fuit quidem in Foro Tauri statua equestris, non tamen Theodosii. Vide *Bandur.* Antiqq. CP. T. II. p. 802. et 842. — V. 1. In orientali terra, ceu alter Sol, inter mortales regnas. — πόλου μέσσον. Fortasse ad elatum locum referri debet, quo Theodosii statua erat posita. — V. 3. Ὠκεανὸν. Sub pedibus statuae, in basi, terra et mare expressa fuisse videntur.

XII. Plan. p. 299. St. 439. W. In Zenonis et Ariadnes statuas. Eas commemorat, in Chalce positas, *Anonym.* de Antiqq. CP. ap. *Bandur.* T. I. p. 7. *Ducange* CP. L. II. p. 115. et 151.

XIII. Plan. p. 299. St. 439. W. Bibliotheca, a Juliano Imperatore exstructa, cum igne consumta esset Basilisco imperante, anno Chr. $\frac{476}{477}$, restaurata est sub Zenone, (sive potius Anastasio; vid. *Heyne* in Comm. XI.

p. 49.) curante Juliano Praefecto Urbi. Hic, opere ad finem perducto, Imperatoris ſtatuam auream ante Bibliothecam poſuit. Vide CP. Chriſt. L. II. p. 151. *Bandur.* T. II. p. 843. Ceterum ineptum Epigramma, cujus poſtremus verſus exſpectationem prioribus excitatam minime explet. — V. 1. οἶκος Ἑλικῶνος. Muſarum domicilium, Bibliotheca.

¶. 135.] *XIV.* Plan. p. 299. St. 439. W. „Vulgo „in pentametro legitur χρυσέην Ἀναστασίην. Viris Byſan„tinae hiſtoriae peritiſſimis ignoratur penitus haec Ana„ſtaſia, et vix dubio locus eſt, quin corrupta ſint haec „verba, quae ſic, ut ea exhibui, emendanda erant. Vide „Ducange p. 150. et Banduri p. 843. nr. 397.“ *Br. Bandurius* ſcribendum cenſebat χρυσέην (στήλην) Ἀναστασίου. — μετὰ κόσμον Πιερ. poſt Bibliothecam, Muſarum ornamentum, exſtructam.

XV. Vat. Cod. p. 467. ſq. Plan. p. 359. St. 498. W. In Chalcen, imperante Anaſtaſio exſtructam, Aetherio opus deſignante. Fuit haec Chalce triclinium, quod magno Palatio pro veſtibulo erat. Videtur initio porta ex aere fuiſſe (χαλκῆ, ſc. πύλη), quae ad Palatium ducebat; tranſiit nomen ad aedificium ei vicinum; quae eſt ſuſpicio *Heynii* in Comm. T. XII. p. 279. quem inprimis vide. Si *Cedreno* fides p. 322. Anaſtaſius, confecto Iſaurico bello, hanc aedem in eximiam eduxit altitudinem. Cf. CP. Chr. L. II. p. 114. *Bandur.* T. II. p. 851. Ceterum praeter *Cedrenum* omnes Originum CPol. ſcriptores Chalcen ante Anaſtaſium extitiſſe ſcribunt; unde haud inepte ſuſpiceris, falſum eſſe lemma Epigr. noſtri, idque ipſum *Cedreno* impoſuiſſe, cum aliud fortaſſe *Anaſtaſii* aedificium deſcribatur. Cogitabam equidem de Palatio Blachernarum, de quo *Suidas* in Ἀναστάσιος· — κτίζει καὶ τὸν μέγαν τρίκλινον, τὸν ἐν Βλαχέρναις, ὃς Ἀναστασιακὸς μέχρι τῆς δεῦρο λέγεται. — V. 1. τυραννοφό-

νου. Referendum ad Isaurorum oppressionem, quos τυραννῆσαι βουλομένους invasit Anastasius, ducesque rebellionis sive tyrannos, Longinum, Athenodorum aliosque, occidit. *Malal.* Chron. T. II. p. 106. sq. — V. 5. Ingens hoc opus propter amplitudinem suam sine tecto relinquere statuerunt. Verum Chalcen aëneis tegulis tectam fuisse plurimi tradiderunt; quin nomen inde traxisse existimarunt. Insequenti tempore, cum Chalce in seditione conflagrasset, Iustinianum ex aëneis tegulis statuam sibi faciendam curasse tradit *Cedrenus.* Vide CP. Chr. L. II. p. 115. *Banduri* T. II. p. 804. — V. 6. Pro πολυμήτοιο *Huetius* p. 34. πολυκμήτοιο tentabat, sine causa idonea. — V. 8. Aetherius sancto Imperatori primitias artis suae offerebat. An igitur hoc primum erat aedificium paulo insignius, quod Aetherius conderet? — V. 9. Iam hoc triclinium cum ceteris orbis terrarum miraculis comparare instituit auctor; primum cum Capitolio, cuius aëneas tegulas commemorat *Plinius* H. N. XXXIII. 3. qui eas a Catulo inauratas esse tradit. Cf. *Lipsium* de Magnit. Rom. L. III. 5. qui nostri loci non fuit immemor. — V. 14. Ῥουφήνιον. Vat. C. Lucum Nicephorium, ab Eumene ad Pergamum exornandum consitum, commemorat *Strabo* L. XIII. p. 926. B. Hunc Rufinus fortasse novis aedificiis exornavit suoque vocavit nomine. Rufinum splendida aedificia exstruxisse, apparet ex *Claudian.* in Ruf. L. II. 448. *qui sibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura suos exstruxit culmina Manes.* Sed de luco Pergami ab eo consito nihil reperio. — V. 15. *Hadrianus per Asiam iter faciens, templa sui nominis consecravit. Ael. Spart.* in Vit. Hadr. T. I. p. 126. Ibi *Casaub.* nostrum versum excitavit; unde templum Hadriani Cyzicenum unice cognitum sibi habebat *Tristan.* T. I. p. 453. Eodem referendus videtur locus *Xiphilini* p. 799. ubi de terrae motu agit, Cyzicum inprimis devastante: καὶ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν

Digitized by Google

μέγιστόν τε καὶ κάλλιστον ναῶν ἁπάντων — ᾧ τετραόργυιοι μὲν πάχος οἱ κίονες ἦσαν, ὕψος δὲ πεντήκοντα πηχέων, ἕκαστος πέτρας μιᾶς, καὶ τἄλλα τὰ ἐν αὐτῷ, ἕκαστον θαυμάσαι πλέον ἢ ἐπαινέσαι. His verbis Hadriani templum ſignificari putabat *Waſſe* ad *Thucyd.* L. VIII. p. 297. ed. Bip. His et ſqq. verſibus ſimillimum *Martialis* Epigr. primum:

Barbara Pyramidum ſileat miracula Memphis,
Aſſiduus jactet nec Babylona labor:
Nec Triviae templo molles laudentur honores,
Diſſimuletque Deum cornibus ara frequens.
Aëre nec vacuo pendentia Mauſolea
Laudibus immodicis Cares ad aſtra ferant.
Omnis Caeſareo cedat labor amphitheatro:
Unum pro cunctis fama loquatur opus.

V. 16. ἀείσεις Vat. Cod. — V. 18. μοῦνος omittit Ed. Flor. pr. — V. 19. Ἰσαυροφόνον. De bello Iſaurico vide ad v. 1. et ad *Chriſtodori* Ecphr. 404. T. II. P. III. p. 325. — V. 20. ἐδέθλιον Ἠριγ. Sedem Imperatoris in orientali parte terrae intellexit. — V. 21. τετραπόρων. propter arcus in quatuor mundi regiones patentes. Vide *Duc.* CP. Chr. p. 115.

¶. 136] *XVI.* Vat. Cod. p. 534. Plan. p. 185. St. 270. W. „In ſtatuam Imp. Anaſtaſii, ad euripum circi „Conſtantinopolitani poſitam, juxta Scyllae ſtatuam, „quae ibi erat." *Br.* Epigramma noſtrum, quo Anaſtaſio ſordes et iracundia exprobrantur, catholico cuidam auctori tribuendum eſſe ſuſpiceris, Anaſtaſio forte propter Eutychianae haereſeos ſuſpicionem infeſto. Hunc Imperatorem avarum fuiſſe et ignavum, et multis aliis vitiis inquinatum, tradit etiam *Suid.* in Ἀναστάσιος ex Collectan. Conſtant. a *Valeſio* editis p. 853. ubi ille inter alia paupertatem omnibus communem dono dediſſe dicitur. Longe aliter de ejus parſimonia judicat *Gibbon* Hiſtory on the D. and F. etc. cap. XL. T. VII. p. 83. ed.

Digitized by Google

Baſ. — V. 1. σιδήρου. Statuarum ex ferro exempla collegit *Junius* de Pict. Vet. III. 11. p. 292. noſtri Epigr. non immemor.

XVII. Vat. Cod. p. 543. Plan. p. 185. St. 270. W. — V. 1. Anaſtaſii ſtatua proxime Scyllam erat poſita in Hippodromo, de qua vide ad Ep. ἀδέσπ. CCLXXVI. Hinc Imperatorem cum Charybdi comparat. Hanc comparationem fortaſſe debuit auctor *Anaxilae* Comico, qui de rapacibus ſcortis haec ſcripſit ap. *Athen.* L. XIII. p. 558. C. Ἡ δὲ Νάννιον τί δεινῆς διαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ; — Ἡ δὲ Φρύνη τὴν Χάρυβδιν οὐχὶ πόῤῥω που ποιεῖ; Similiter *Alciphr.* I. Ep. VI. p. 36. de meretrice: κωμάζουσι γὰρ εἰς αὐτὴν ἡ πρὸς θάλασσαν νεολαία, καὶ ἄλλος ἄλλο δῶρον ἀποφέρει· — ἡ δὲ εἰςδέχεται καὶ ἀναλοῖ Χαρύβδεως δίκην. Ejusmodi acuminis a Byzantinis ad interpretanda artis opera adhibiti exemplum offert *Anonym.* ap. *Bandur.* L. III. p. 42. nr. 114. item de Scylla in Hippodromo: αἱ δὲ γεννῶσαι θῆρας καὶ ἐσθίουσαι ἀνθρώπους ἐν τῷ Ἱπποδρομίῳ, ἡ μὲν μία ἐστὶν Ἰουστινιανοῦ τοῦ τυράννου, δηλοῦσα τὴν ἱστορίαν τῶν δευτέρων αὐτοῦ πράξεων, ἡ δὲ ἑτέρα, ἐν ᾗ πλεῖον ὑπάρχει, οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ἡ Σκύλλα ἐστίν, ἡ ἐκ τῆς Χαρύβδεως ἐσθίουσα τοὺς ἀνθρώπους. — V. 4. κερματίσας. te, cum aënea ſis, in parvula fruſta comminuens, ſive in numos convertens et ſic te abripiens.

XVIII. Planud. p. 294. St. 433. W. Scriptum eſt in Proclum, Ictum illuſtrem, qui, a Iuſtino Thrace Quaeſtor factus, eximiam juſtitiae et integritatis laudem tulit. Vide de hoc Proclo *Fabric.* Bibl. Gr. T. VIII. p. 462. *Alemann.* ad Procop. Hiſt. Arc. p. 102. et *Bandur.* T. II. p. 839. Procli pater Conſul fuit ao. Chr. DXII. imperii Anaſtaſii XXII. Quum Proclus in noſtro Epigr. Conſulatum ſaepius geſſiſſe dicatur, neque tamen ejus nomen in Faſtis compareat, intelligendus eſt Conſulatus honorarius ſive codicillaris. — V. 2. Δίκης. cum patronus cauſarum eſſet et Scholaſticus, Imperator eum aulae

Digitized by Google

vindicavit. Quantum valuerit ap. Justinum, hominem ἀναλφάβητον, narrat *Procop.* in Hist. arc. c. VI. — V. 3. στόμα πιστόν. Quaestores Imperatorum Principis epistolas, decreta, constitutionesque in Senatu recitabant. Vide *Panciroll.* Dignit. Imp. c. LXXIII. (Thes. Graev. T. VII. p. 1513.) — V. 4. χαλκός. aënea haec statua docet, quantis honoribus labores remunerentur.

XIX. Plan. p 297. St. 437. W. ubi in lemmate legitur ἐν τῷ Ἱπποδρόμῳ pro ἐν τῷ Αὐγουστιῶνι, quod *Brunckius* scripsit ex mente *Bandurii* T. II. p. 841. Nullus enim eorum scriptorum, qui de Justiniani statua equestri tradiderunt, eam in Hippodromo, omnes in Augustaeo positam fuisse dicunt. Graphice eam descripsit *Procopius* de Aedif. L. I. 2. p. 10. — V. 1. Μηδοκτόνε. Conversus erat Imperatoris vultus ad orientem, τὴν ἡνιόχησιν ἐπὶ Πέρσας, οἶμαι, ποιούμενος. *Procop.* l. c. — V. 2. γενέτης, ὡς σύμβουλος. παῖς, ὡς πολίτης. *Schol.* De Eustathio Senatore nihil aliunde constare videtur. — V. 3. Νίκην. De Victoriae statua non cogitandum. Sed ipse equus sive tota statua, propter victorias Justiniano dicata, Νίκη ἄλλη appellatur, fortasse etiam propter eximiam pulchritudinem, qua ceteras superabat. — V. 4. μετηνεμίῳ. velocissimo. *Procopius* l. c. ἵππος — ἔοικε βαδιουμένῳ καὶ τοῦ πρόσω λαμπρῶς ἐχομένῳ. — ¶. 137.] V. 5. „Vulgo legitur „ὕψος, sine ullo sensu. ὕψου imperativus ab ὑψόω, *evebe*, „*extolle*.“ *Br.* In vulgata haerebat etiam *Jos. Scaliger*, qui ὑψόσ' Ἰ. emendavit in not. mst. ad quod si ἔχοι subaudias, sensum habebis aptissimum: Tua vis, tuum imperium nunquam non in altum tendit. Respicitur enim altitudo columnae, in qua Imperatoris statua erat posita. — ἐν χθονί. Haec propter antithesin videntur dicta; Dum tu in sublimi regnas, hostes tui vincti jaceant humi. Hoc malim, quam captivos Scythas et Persas humi consedisse putare, quae est sententia Ill. *Heynii* in Comm. Soc. R. T. XI. p. 50. qui omnino consulendus;

Digitized by Google

et T. XII. p. 276. — Ceterum nomen *Justiniani* mediam syllabam in his carminibus ubique corripit, quod fieri posse negabat *Santenius* in Not. ad *Muret.* T. IV. p. XXX.

XX. Planud. p. 297. St. 437. W. In eandem statuam.—V. 1. Babylonis imago in basi statuae expressa fuisse videtur. — V. 4. „Ille fortassis Julianus hanc Justiniani statuam equestrem erexit, qui, ut scribit Victor Turnens. urbis praefecturam gessit ao. XXXIX. Justiniani. Fuit item Julianus Praef. praetorio Coss. Lampadio et Oreste. De Juliano vero fratre Summi, qui fuit Justiniano a secretis et legati officio functus est ap. Homeritas et Aethiopes, nec non apud Chosroëm, loquitur Procopius de Bellis p. 61. 88. et 103." Verba sunt *Bandurii* ad h. Epigr.

XXI. Vat. Cod. p. 488. *εἰς εἴσοδον τῆς Ἡραίας.* In Plan. p. 298. St. 437. W. *εἰς εἴσοδον τῆς ἱερείας.* quod lemma in errorem induxit *Brodaeum*, ut de aede Virgini a Justiniano condita cogitaret. Agitur de Heraeo, cujus palatii vestibulo hoc Epigramma inscriptum erat. Vide *Alemann.* ad *Procop.* Hist. Arc. p. 148. Cf. *Agath.* Ep. XLVI. et CP. Christ. IV. p. 175. — Ad Palatium *Ἱερίας* hoc distichon refert *Petav.* ad Nicephor. p. 72. ed. Par.

XXII. Vat. Cod. p. 487. ubi de lemmate nihil nisi Εἰς . . servatum. Plan. p. 361. St. 501. W. *Ducangius* in CP. Chr. II. p. 126. novum consistorium a Justiniano in Hebdomo exstructum describi putat; nescio quo jure.

XXIII. Plan. p. 297. St. 437. W. In statuam Justini Imp. in Portu Juliani sive Sophiae. Hunc portum a Justino purgatum esse tradit *Cedrenus*: *κτίζει οὖν καὶ τὰ Παλάτια τὰ ἐν τῷ Ἰουλιανοῦ λιμένι, ἀποκαθαίρων καὶ αὐτὸν τὸν λιμένα.* Huic negotio Theodorus praefuisse et, opere perfecto, statuam Imperatoris ibi collocasse videtur.

Digitized by Google

Vide CPol. Chr. I. p. 59. — V. 1. ὑπείροχος. Vulgo. — V. 3. πετάσσεις γαλήνην. De Venere marina agi existimes. Cf. ad *Anytes* Ep. V. T. I. P. I. p. 425. Respicitur autem ad titulum τοῦ πρᾳέου et τοῦ γαληνοῦ, qui Imperatoribus solebat tribui. Cf. *Reisk.* ad *Constant.* Cerem. p. 122.

¶. 138.] *XXIV.* Vat. Cod. p. 486. Εἰς στήλην Ἰουστίνου βασιλ. Plan. p. 300. St. 440. W. ubi inepte εἰς Ἰουστινιανοῦ στ. unde *Brodaeus* Justinum pro Justiniano positum existimabat. — V. 1. κατάχρεως et ὕπαρχος Vat. Cod.

XXV. Vat. Cod. p. 486. cum eo lemmate, quod *Br.* dedit. In Plan. p. 300. St. 440. W. εἰς οἶκον Σοφίας legitur. Erat statua Sophiae Augustae juxta statuam Justini Imp. posita in portu Sophiano. CP. Christ. I. p. 59. Cf. Anonym. de Antiqq. CPol. nr. 126. et *Bandur.* T. II. p. 844.

XXVI. „Plan. p. 299. St. 439. W. cum lemmate: „εἰς εἰκόνα Ἰουστινιανοῦ. et in ultimo versu Θεῖον Ἰουστινια„νοῦ κάρτος ἀμειψαμένα. quod nomen cum metrum non „admittat, depravatam scripturam esse credo librarii „ignorantia ideoque utrobique reposui Ἰουστίνου.“ *Br.* At haec emendatio aliquid difficultatis babet. Nam Justino imperante Persis omnia feliciter succcssisse constat, donec Tiberius eos superaret magno proelio, paucis mensibus ante Justini obitum. Dicendum igitur, intra hoc breve spatium, quod ab illa victoria usque ad mortem Justini effluxerit, statuam ei esse positam; aut poëtam, quod adulatores facere solent, non de victoriis jam reportatis, sed de reportandis, quarum scilicet spem animo conceperant CPolitani, agere. — V. 1. alio monimento Persae victorias tuas celebrabunt, alio Avares. — V. 4. κείρας βόστρυχον. longam comam tondens, ut servi solent. Longam comam gerebant Avares, teste *Theophane*, eorum ad Justinianum legationem describente: εἶχον τὰς κόμας ὄπισθεν μακρὰς πάνυ, δεδεμένας πρανδίοις καὶ πε-

Digitized by Google

φλεγμίνας· - ἡ δὲ λοιπὴ φορεσία αὐτῶν ὡς δὴ καὶ τῶν λοιπῶν ἐστιν φύνων. — V. 5. τὸν δ' ὑπέρ. Vulgo, quod fine dubio verum est. In fine versus autem τούτων legendum videtur. Junge πόλις ἄνασσα τούτων, Persarum puta et Avarum.— V. 6. „ἐξ ὑπάτου μίτρης. Hoc, si verum est, significare debet *post exactum consulatum.* At Justinus junior „perpetuo fuit consul, unde scribendum reor εἰν ὑπάτου „μίτρῃ, *consulari habitu.*" *Br.* Eodem sensu *Grotius* hoc distichon accepit vertens: *Hanc dedit interea sub cultu consulis illi Pro bene servatis legibus urbs dominans.* Haesit etiam in vulgata *Jos. Scaliger*, qui ῥήτρης emendavit in not. mst. Fortasse tamen nihil mutandum: ἐξ ὑπάτου μίτρης significare potest *propter consulatum*, quem primus post longum intervallum Justinus restituit, populo gaudente et acclamante. Et ob hunc magistratum restitutum fortasse Imperatoris εὐνομία celebratur. — V. 7. „Vulgo ἄμμορε sine sensu, aut contrario sententiae poë„tae. Hesych. ἄμμορον. δύσμορον. κακόμορον. Huic opposi„tum est ἔμμορε. *fortunata Roma.*" *Br.* *Scaliger* in not. mst. ἄφθορε tentabat. — V. 8. Ἰουστινιανοῦ. Vulgo. Saepe hoc nomen cum Justini nomine confusum est.

XXVII. Vat. C. p. 483. Plan. p. 381. St. 519. W. In Horologium in Miliario positum. Miliarium, quae pars est fori Augustaei, intelligitur per τὴν ἀψῖδα τὴν εἰς τὴν βασιλικὴν in lemmate. (CPol. Chr. I. p. 74.) Horologium cum surreptum esset, Julianus Praefectus praetorio id reperit et loco suo restituit. Vide *Bandur.* Antiqq. T. II. pag. 857. Collocabantur autem solaria in foris, basilicis, balneis. *Paciaudius* in Mon. Pelop. T. I. p. 48. Alia horologia CPoli posita indicat *Heyn.* in Comm. T. XI. p. 35. sq. — V. 1. Poëta Solem alloquitur eumque rogat, ut solarium nunquam non adspiciat. φέγγος ἐλευθερίης, Sol, libero populo lucem ministrans; dictum ad analogiam τοῦ ἐλεύθερον ἦμαρ. Illam autem libertatem populus, poëta auctore,

ad Justinum et Sophiam referebat. Quo munere hanc laudem Imperator meruerit, non satis perspicuum; fortassis consulatu restituto, in quo vana erat priscae libertatis species. — V. 4. μονάδος. A prima diei hora usque ad duodecimam.

¶. 139.] *XXVIII.* Vat. C. p. 468. Plan. p. 360. St. 500. W. In Capitolium sive Basilicam, ubi Professorum auditoria erant. Ibi cum ceterae artes, tum inprimis legum scientia tradebatur. Vide Cl'. Christ. L. II. p. 150. *Bandur.* T. II. p. 853. — V. 3. ἠ Vat. C. — πᾶσι plurimae editt.

XXIX. Plan. p. 293. St. 432. W. Spectare videtur hoc Epigr. ad Theodorum Curopalatam Heraclii Imper. fratrem, qui a fratre Augusto dux exercitus contra Saracenos missus, bellum cum iis per decem annos vario eventu gessit, tandem in eo proelio, quod ad Gabatam cum Saracenis iniit ao. Chr. 618. occisus est. *Banduri* T. II. p. 839. *Heynius* in Comment. T. XI. p. 54. de Theodoro cogitabat eo, qui Praefectus Praet. sub Theodosio juniore ao. 409. Pylen Basilicae instauravit. — V. 1. ῥητῆρες. ῥήτορες. causarum patroni. — V. 2. γραφὶς statua esse videtur. Cf. cl. *Heyn.* l. c. p. 53. not. *m.* — V. 3. εἰ μὴ χρυσὸν ἔφευγε. Ductum ex *Arabii Schol.* Ep. II.

XXX. XXXI. In primis fol. Vat. C. Plan. p. 294. St. 433. W. Nicetas, cujus statuam hoc carmine Imperator et Populus posuisse dicuntur, est Nicetas Patricius, Gregorae Patricii filius, qui erat patruus Heraclii Imper. Hunc pater Gregoras cum magnis equitum turmis terrestri itinere contra Phocam misit, dum Heraclius, Heraclii filius, maritimo itinere in eundem tenderet, pacto inter eos inito, ut, qui prior eo venisset, imperium, si posset, occuparet. Heraclius igitur, cum prior ve-

nisset, Imperator est appellatus; Nicetam vero ille semper coluit ut imperii participem, quin et statuam ejus equestrem auratam supra columnam in foro erexit, ut scribit *S. Nicephorus* CP. in Brev. Histor. p. 24. Ad hujus statuam videntur spectare duo haec Epigrammata, quae fortasse basi ejus inscripta erant. *Banduri* Antiqq. CP. T. II. p. 839.

XXXII. Vat. C. p. 467. Plan. p. 359. St. 498. W. „De Palatio Magnaura vide CP. Christ. p. 127. V. 3. „e codicibus scripsi σὺν Κωνσταντίνῳ υἱῷ. Probabile est Con„stantium opus ab avo inchoatum absolvisse; Constanti„nus tres tantum post patrem menses imperavit." *Br.* In Vat. membr. Κωνσταντίνῳ. quod fortasse non mutandum. Hoc nomen penultima brevi occurrit in Ep. in Athlet. LII. LIII. T. III. p. 29. sq. Deinde Constantinus III., licet nonnisi tres menses post Heraclium patrem regnaverit, patre adhuc vivo Augusti titulo utebatur. Quo tempore simul cum patre Magnaurae triclinium exstruxisse potuit. Caeterum ex hoc Epigrammate patet, post illud Magnaurae palatium, quod Constantinus M. condidit, aliud ejusdem nominis ab Heraclio exstructum esse post Persas devictos. — V. 2. αἰχμὴν λαχόντες. De imperio simpliciter acceperim, quod favente Christo tenuerint illi. Sic etiam *Grotius*: *Sub crucis auspiciis felicia sceptra tenentes.* *Bandurius* T. II. p. 851. interpretatur: *post recuperationem sacri ligni crucis*; quod ex ipsis verbis non conficitur, quamvis non negaverim, auctorem carminis felix Imperatorum illorum regnum a crucis recuperatione derivasse. Jam satis notum, Persas ab Heraclio pacem petentes ei crucem, Christianis ablatam, restituisse (an. 628). *Theophan.* p. 272. sq.

¶. 140.] *XXXIII.* Vat. C. p. 486. Plan. p. 382. St. 520. W. In Horologium a Sergio Patriarcha CPolitano in loco quodam positum, ubi olim hortus fuerat. De Sergio, qui sub Heraclio floruit, vide *Bandur.* T. II.

Digitized by Google

p. 899. et *Fabricii* Bibl. Gr. T. X. p. 199. — V. 2. νυκτιφανής. tenebrae ab arboribus circumſtantibus ortae ſolem obumbrabant, et ipſe locus adeo nocturnis umbris videbatur obductus. — V. 3. τιλέσσας. Vat. C. Sincera eſt vulgata. Sergius eundem locum ab arboribus purgavit. — V. 4. μυστιπόλος. *Brodaeus* ex hoc vocabulo colligit, ethnicum hoc Epigramma evomuiſſe; neſcio quo jure. Nam Chriſtiani vocabula, de paganorum myſteriis uſurpata, ad veri dei cultum transferre ſolebant. Vide *Suiceri* Theſaur. v. μυστήρια. — αὐτόπτης τριάδος. Epiſcopum catholicum ſignificari exiſtimo, qui vere et ex orthodoxae eccleſiae decretis de Trinitate ſtatuit. Quantopere enim agitata fuerit illa aetas controverſiis de Trinitate, nemo ignorat, niſi qui Eccleſiae chriſtianae hiſtoriam ignorat. Jam licet Sergius monotheletarum haereſi infectus fuerit, diu tamen catholicus videbatur; ſaltem usque ad ann. Chr. DCXXXIV. quo tempore ſumma ap. omnes auctoritate florebat. Vide *Baronii* Annal. ann. 633. XXIV. — V. 5. ἀκλίνητον ἀνάγκην ἄντυγος οὐρ. converſiones coeli, naturae legibus obnoxiae. — λίθος στατός. gnomon. — In ἑπτάκις *Brodaeus* ſuſpicabatur reſpici ad cantum hymnorum, ſepties per diem a chriſtianis iteratum, aut ad ſeptem horas, forenſibus negotiis impendendas. Neutra harum interpretationum ſatisfacit; non magis ac *Brodaei* conjectura ἐξάκις. *Grotius* de planetarum numero cogitans vertit:

Stat lapis immotus, ſeptenaque ſidera monſtrat,
Qua nunquam ceſſet lege rotare polus.

Duodecim zodiaci ſigna in ſolariis notata fuiſſe conſtat, idque ſeptem fortaſſe lineis, ut probabile fit ex iis, quae diſputavit *van Beek Calkoen* in Diſſert. mathem. philol. de Horologiis veterum ſciothericis (Amſtel. 1797. 8.) p. 38. Cf. figur. T. V. 33. Huc ſi quis τὸ ἑπτάκις in noſtro loco referre voluerit, non multum refragabor;

Digitized by Google

malim tamen credere, poëtam diei quam anni distributionem significasse. Jam pone, Sergium in area solarii notasse ortum, meridiem, occasum; duas partes habebis et tres lineas. Unamquamque iterum in tres, totumque adeo diem ab ortu solis usque ad occasum in sex aequas partes divisisse videtur; unde septem lineae in solarii area existebant, in quas gnomonis umbra incidens, *septies* (ἑπτάκις) coeli conversionem indicabat.

XXXIV. Vat. C. p. 486. Plan. p. 382. St. 520. W. Hoc Epigramma in *Brodaei* commentario praeteritum est. Primum distichon obscurum: Mechanica ars Phaëthontem i. e. Phoebum cogit, bene adhibitis gnomonibus solis cursum aucupari s. captare. An ἀγρεύειν depravatum est et in ἀγγέλλειν mutandum? At ne hoc quidem satis commodum et, ut verum fatear, nimis obvium. *Grotius*, vulgata lectione penitus relicta, vertit:

Sole novo solis mentitur in aethere cursum
Mire compositis machina docta modis.

Sic quidem in editione V. cl. *H. de Bosch* legitur; at nullus dubito, quin *Grotius* scripserit: *metitur – cursum*: quod bonum sensum facit, sed ex graecis verbis vix extundendum. Res optime se haberet, si legeretur: μηχανικὴ ἀγρεύει δρόμον ἠελίου, sive Φαέθοντα; at quid duplici accusativo facias? quid verbo βιάζεται? An igitur scribendum:

Μηχανικὴ Φαέθοντα βιάζεται ἁρμονικοῖσι
γνώμοσιν ἀρχεύειν τῷ δρόμῳ ἠελίου.

Mechanica Phoebum cogit solis cursum ad gnomonem solarii dirigere; in qua hyperbola nemo haerebit, qui sequentem vs. perpenderit, ubi parvus lapis ortum et occasum solis *moderari*, ἀμφιέπειν, dicitur. Hoc sensu verbo ἀμφιέπειν utitur *Apollon. Rhod.* I. 561. Tiphys, ὃς ῥ' ἐνὶ χερσὶν ἐΰξοα τεχνηέντως Πηδάλι' ἀμφιέπεσκ', ὄφρ' ἔμπεδον ἐξιθύνοι — V. 4. ὡρονόμων. Vat. C. Vulgatam ut exquisitiorem praefero: *Arte illa, quae in horas descripsit*

diem. — σκιόεις τύπος est umbra ipsius gnomonis, certis solarii lineis incidens. — V. 5. Hoc *mortalium* opus perfectum est, Sergii *divina* mente opitulante.

XXXV. „In medio Hippodromo etiamnum extat „structilis colossus ex lapidibus quadratis factus, olim — „ut Epigramma in ejus basi incisum testatur — aereis „tabulis vestitus, ferro colligatis, ut apparet ex forami„nibus, non modo in scapo, sed etiam in basi remanen„tibus, in quae quidem foramina regulae ferreae insitae „erant, plumbo confirmatae: nunc spoliatus restat, stru„cturam interiorem lapideam prodens, barbarorum avari„tiam expertus. In basi incisi sunt versus subsequentes: „Τὸ τετράπλευρον κ. τ. λ." Verba sunt *Gyllii* de Topogr. CP. L. II. c. XII. p. 376. ap. *Bandur.* Hinc *Ducang.* in CP. Christ. L. II. p. 105. Descripsit etiam *Th. Smith* in Brevi Not. CPol. p. 98. *Gruter.* p. CLXXXVI. *Bonada* in Anth. p. 189. *Smith* de ipso monimento haec tradit: „In hippodromi extremo columna hodie ex„tat, quasi stadii meta, sed illa incendii vim passa rimas „agit, inde dicta *columna cremata*, quam alii vocarunt „*colossum structilem.*" Ex inscriptione nostra apparet, colossum renovatum esse a Constantino Romani filio, illius, qui ab anno Chr. CMXIX. simul cum tribus filiis, quorum minimus Constantinus erat, imperium capessivit. — V. 1. τῶν μεταρσίων. mirabile hoc opus inter illa, quae altitudine sua mirationem faciunt. — V. 3. ὁ Ῥωμανοῦ παῖς. Sic *Th. Smith.* Reliqui οὐ Ῥωμανὸς παῖς. quod et ipsum ferri potest. Successit Romanus junior patri Constantino VII. ann. Chr. CMLIX. — V. 4. κρεῖττον. sic *Dousa* emendavit vulg. κρείττων. Illud exhibet *Smith.* — Restituendo hoc opus pulchrius reddidit, quam ante fuit. — Pro θεωρίας *Gruterus* male θεουργίας. — V. 6. ὁ χαλκός. Etiam hoc ad colossum Rhodium referri voluit *Masson* in Corrig. ad *Gruter.* p. CCCXXIII. quia colossus ille in Hippodromo saxeus,

non

non aëneus fuerit. Videtur tamen ob firmitatem ſtructurae χάλκεος appellatus eſſe. Sic certe *Codinus*, quem *Cangius* laudat, de parte Circi, ubi coloſſus: μέχρι τοῦ χαλκοῦ κίονος τοῦ τετραπλεύρου πεδινὸς τόπος.

CARMINA VARII ARGUMENTI
METRO HEROICO CONSCRIPTA.

Plurima eorum carminum, quae cl. editor hoc capite conjunxit, luſus ſunt Grammaticorum rhetorici, quibus illuſtrium antiquitatis hominum in memorabili quadam vitae conditione poſitorum ſenſus exprimere conabantur. Hoc exercitationis genus, a declamatoribus valde frequentatum, attigit *Quintil.* Inſtit. Or. III. 8, 53. Noſtris ſimilia reperiuntur in Anthol. Lat. L. I. 89. p. 68. et ap. *Libanium* in Ἠθοποιΐαις, T. IV. p. 1009. ſqq. ed. R.

¶. 141.] *I.* Vat. C. p. 436. Plan. p. 36. St. 54. W. Cupidinem ſuis ignibus flagrantem vidimus ap. *Meleagr.* Ep. XLII. — πυρὶ πῦρ. Id. Ep. LXXVI. φλέγεται πῦρ πυρὶ καιόμενον. Simili acumine *Ovidius* de Sole IV. Met. 194. *Nempe tuis omnes qui terras ignibus uris, Ureris igne novo.*

II. Vat. C. p. 436. Plan. p. 12. St. 22. W. Hiſtoriam Philomelae multi narrarunt, quos vide in Not. ad *Apollodor.* III. 14. 8. p. 842. — V. 1. ἐνὶ σπήλυγγι. *rex Pandione natam In ſtabula alta trahit, ſilvis obſcura vetuſtis: Atque ibi pallentem, trepidantem et cuncta timentem — Includit, faſſusque nefas et virginem, et unam, Vi ſuperat. Ovid.* Metam. VI. 520. — V. 3. δέ μοι. Vat. C. — V. 4. ἐθέρισε. Flor. Ald. 1. 3. — Verbum θερίζειν in hac re plures uſurparunt. *Anacr.* Od. XII. 5. ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς Ἐκεῖνος, ἐκθερίξω; *Sophocl.* Ajax v. 238. τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ

Digitized by Google

γλῶσσαν ἄκραν ῥίπτει θερίσας. — V. 8. ἐν ἕρκεσι μηλονομήων. *Stabula* appellat etiam *Ovidius*, qui Philomelam ibidem inclusam fuisse narrat l. c. v. 571. *Quid faciat Philomela? fugam custodia claudit: Structa rigent solido stabulorum moenia saxo: Os mutum facti caret indice.* Unde apparet, recte emendatum esse ἕρξας pro ἔρξας, quod vulgo obtinet. *Jos. Scaliger* in not. mst. εἴρξας tentavit, eodem sensu. — V. 9. ἐνόσφισε. Vat. C. δὲ νόσφισε. Vulgo.

III. Vat. C. p. 437. Plan. p. 37. St. 55. W. Apud *Nonn.* Dion. XLVII. p. 1226. Ariadne de Pasiphaë: ἡμετέρη ποτε μήτηρ Ἀγρονόμοις θήτευε, καὶ αὐχένα κάμψε νομῇ, Βοσκομένῳ δ' ὀάριζεν ἀφωνήτῳ τινὶ ταύρῳ — Πηκτίδος οὐ πόθον ἔσχεν, ὅσον μυκηθμὸν ἀκούειν.

¶. 142.] *IV.* Vat. C. p. 438. Plan. p. 11. St. 21. W. Juno Herculis virtuti iram denique remisisse eumque omnibus Diis consentientibus in coelum admisisse putabatur. — V. 2. πόνον. Vat. C. vitiose. — *Pindar.* XII. Pyth. 49. εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποισιν ἄνευ καμάτου οὐ φαίνεται. *Aristotel.* Hymn. in Virt. v. 12. σεῦ δ' ἕνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης, Λήδας δὲ κοῦροι πόλλ' ἀνέτλασαν, Ἔργοις σὰν ἀγρεύοντες δύναμιν. De virtute et fortitudine *Horat.* III. Carm. III. 9. *Hac arte vagus Hercules Innixus, arces attigit igneas;* ubi plura similia collegit *Mitscherl.* p. 40. — V. 4. χάριν ἐτέλεσσε. Vat. C.

V. Vat. C. p. 439. Plan. p. 8. St. 14. W. *Telephus — quum obstinate Ulyssem inter vineas, quae ei loco adjunctae erant, insequeretur, praepeditus trunco vitis ruit. Id ubi Achilles procul animadvertit, telum jaculatus femur sinistrum ei transfigit.* *Dictys* L. II. 3. Ad hanc fabulam respexit *Pindar.* Isthm. H. 107. Achilles Μύσιον ἀμπελόεν Αἵμαξε, Τηλέφου μέλανι ῥαίνων φόνῳ πεδίον. Hoc Bacchi cura factum esse, ut vitis Telephi pedes impediret, tradunt cum alii, tum *Eustath.* ιλ. α. p. 35. 20. — V. 1. πρέξομεν. Vat. C. — V. 2. πτόρθον ἐμόν. Si filium meum Apollo ita prosternet, ut tu

nunc Telephum ſtraviſti, an tum etiam Apollinem ſupplantabis? ἐξ Ἀλ. βελέμνων. Vat. C.

VI. Vat. C. p. 439. Plan. p. 20. St. 31. W. Referenda ſunt haec ad Menelai et Paridis monomachiam Ιλ. γ. 314. ſqq. quam Helena de moenibus ſpectabat. — V. 2. Jam inter vos decernitur, utri veſtrum uxor deſtinata ſim. Vulgo ἵσταται ἀκμή legitur. ἀκμῆς emendavit *Brodaeus*, idque ipſum exhibet Vat. C. Ingenioſe *Joſ. Scaliger* in Not. mſt. ἐπὶ ξυροῦ ἵσταμαι ἀκμῆς. Sed noſter reſpexit *Homer.* Ιλ. κ. 173. νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς ἠὲ βιῶναι. quae obverſabantur *Herodoto* L. VI. 11. p. 443. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα, ἢ εἶναι ἐλευθέροισι ἢ δούλοισι — quem locum ſimilibus illuſtravit *Valckenarius.* — V. 3. ἕλῃ. Vat. C. ἕλοι, quod in Plan. eſt, praeferendum. — V. 4. ἄνευθε. Veneris judicium deprecatur, verita, ne iterum alii cuidam adultero tradatur.

VII. Vat. C. p. 437. Plan. p. 9. St. 17. W. Spectatur Ιλ. λ. 248. Cf. declamationem Achillis, cum Graecos victos videret, ap. *Liban.* T. IV. p. 1036. ſq. — V. 2. σταδίοισιν Vat. C. σταδίῃσι μάχαις, *pugna ſtataria.* — V. 3. βλάβῃ pro λώβῃ Vat. C. claudicante metro. — ¶. 143.]

V. 4. μέγα φανει Vat. C. Unde ſcribendum

σοὶ δ᾽ αὐτῷ μέγα πῆμ᾽ ἐφάνη —

et ſq. verſu ex membr. revocanda lectio

καὶ ἄσχετα πένθεα πάσχεις.

— V. 6. πᾶσιν. Vat. C. Haec verba cum ironia pronuntiantur: tu, qui te omnibus propugnaculum belli fore gloriabaris. *Brodaeus* et *Opſop.* cogitabant de ἀτύχθης.

VIII. Vat. Cod. p. 439. ubi nonniſi v. 1. 2. exhibentur. Plan. p. 8. St. 14. W. ubi in antiquis edd. Patrocli reſponſum v. 3. omittitur. Illud ab edit. Bad. ſuppletum recepit Steph. Quum Patroclus reliqua Achillis arma indueret, haſtam ſolam *oneroſam gravemque*

Peliacam (*Ovid.* Met. XIII. 108.) reliquit. ιλ. π. 140. Hinc Hector, Patroclo interfecto, dixisse fingitur: Lacertorum horum imbecillitas damno me mactavit; non omnia enim, quae petebam, attulisti spolia. Respondet Patroclus: Hoc ipsum tibi profuit; Pelias cuspis te peremisset. — V. 4 – 6. in antiquis edd. item desiderati ex marg. ed. Wechel. una cum *Arsenii* disticho in textum recepti sunt.

IX. Vat. C. p. 439. Plan. p. 7. St. 13. W. — V. 1. Ἴλιος ὀφρυόεσσα ex ιλ. χ. 411. plurimi sumserunt; quorum loca larga manu dedit *Wetsten.* ad Lucam IV. 28.

¶. 144.] X. Vat. C. p. 438. Plan. p. 8. St. 13. W. Helenus, vates, cum Achillem arma induentem videt, patriae interitum vaticinatur. — V. 1. Ἀθήνη. Quod ap. Homerum Thetis fecisse dicitur, Helenus Minervae, totius belli causae, tribuit. — V. 2. ῥήγιον. Vat. C. Vulgo in fine interrogandi nota ponitur. At non dubitanter loquitur Helenus, cujus nomen in lemmate legitur in Ed. Flor. pr. Aldin. 1. Ed. Nic. Sab. In reliquis Aldin. Ἕκτωρ, quod etiam Lectt. Ald. 1. exhibent. — V. 4. ὅσσοτ' ἂν Vat. C. et in marg. ὡς.

XI. Planud. p. 8. St. 14. W. ιλ. χ. 369. ἄλλοι δὲ περίδραμον υἷες Ἀχαιῶν, Οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν Ἕκτορος· οὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνουτητί γε παρέστη. — V. 2. λέοντος. Quis non meminerit fabulae de leone aetate confecto, quam spectat etiam *Ovid.* in Ibid. 29. *At tibi, calcasti qui me, violente, jacentem.*

XII. Vat. C. p. 437. Plan. p. 7. St. 13. W. Pyrrhum, Calchantis hortatu, Trojam fuisse arcessitum, qui urbem expugnaret, vulgata est fabula. Vide *Quinti Smyrn.* VI. 57. coll. Od. λ. 507. — V. 4. Πρίαμον. Nam senem Priamum ad Jovis aram obtruncavit Pyrrhus. Cf. not. ad *Tzetz.* Posthom. v. 732. p. 171. — V. 7.

Digitized by Google

Vulgatum ἀνήσει in ἀνύσει mutaverunt *Brodaeus* et *Jos. Scaliger*. Conjecturam membranae firmarunt.

XIII. Vat. C. p. 437. sq. Plan. p. 7. St. 13. W. Deïdamia de filii fortitudine gloriatur. — V. 2. ὑμετέρου, *tui*, ut passim. Vide ad Aurig. Stat. XXIII. — 'Αχιλλέως Vat. C. — ¶. 145.] V. 5. δευτέρηρος. Similiter de Graecorum insidiis *Virgil.* II. Aen. 196. *captique dolis lacrymisque coactis, Quos neque Tydides, nec Larissaeus Achilles, Non anni domuere decem, non mille carinae.* — V. 6. πάντεσιν. Vulgo.

XIV. Vat. C. p. 439. Plan. p. 62. St. 90. W. Spectatur his versibus fabula, quam *Euripides* tractavit in Helena sua. Eidothea, Protei filia, eadem est, quam Tragicus Theonoen appellat, cujusque ope Helena tyranni Aegyptii manibus erepta et Menelao reddita est. Cf. *Musgrav.* ad *Eurip.* Helen. v. 11. — V. 1. γενέθλης vulgo, quod et ipsum probum est. *Coluthus* v. 246. ἰλήκοις, Διόνυσε, καὶ εἰ Διὸς ἐσσὶ γενέθλης. ubi vid. *Lennep.* γενέθλη habet Vat. C. — V. 2. ἄγαλμα de formosis corporibus illustravit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 12. sq. — In fin. vs. δὲ ex cl. editoris emendatione est. Vulgo enim γὰρ legitur. δ' ἄρ emendavit *Casaub.* in not. mst. — ἀτρεκέως ἐτύχθη. Sensus videtur esse: Dubitari nequit, Graecos cum Trojanis de tanta tua pulchritudine per decem annos bellum gessisse. Obversabatur versificatori locus Homericus ιλ. γ. 156.

XV. Vat. C. p. 442. Plan. p. 25. St. 38. W. — V. 2. δολοφρονέουσι γυναιξί. Vat. C. quod vulgatae praetulerim. In his quoque *Homeri* imitatio. Od. λ. 455. Agamemnon ad Ulyssem: ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν. ubi vide *Clark.*

XVI. Vat. C. p. 376. Plan. p. 40. St. 58. W. Conf. *Aeschyl.* Eumen. 593. Choëph. 886. — V. 2. Vulgo et in membr. legitur γαστὴρ ἥ σ' ἐλ. In edit. Nicol. Sab. γαστὴρ ὅ σ'. *Jos. Scaliger* in not. mst. ἣ γαστήρ

σ' ἐλ. tentabat; quod haud ſcio an praeferendum ſit. Sed fortaſſe fuit: γάστρης, ἢ σ'. ubi facillime ſyllaba ης perire poterat. De hac forma vide *Gottleb.* ad *Thucyd.* I. 50.

XVII. Vat. C. p. 437. Plan. p. 87. St. 128. W. Ducta ſunt haec ex Odyſſ. λ. 472.

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
σχέτλιε, τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
πῶς ἔτλης ἄϊδόσδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
ἀφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἴδωλα καμόντων;

¶. 146.] V. 5. δόλων ἀκόρητος. Comparavit haec *Burmann* ad *Propert.* L. III. El. V. 57. *Paulatim ſocium iacturam flevit Ulyſſes, In mare cui ſoliti non valuere doli. Hunc parvo ferri vidit nox improba ligno.*

XVIII. Vat. C. p. 437. Plan. p. 88. St. 129. W. Ultimus verſus eſt ex Od. IX. 34. Vulgo γ' ἧς, etiam ap. *Homerum*, unde nonnulli γῆς πατρίδος fecerunt. In membr. Vat. γ' deeſt. *Julian.* Epiſt. I. p. 373. B. Ὀδυσσέα δὲ τὸν σοφὸν νῆσον οἰκοῦντα μικρὰν ὁμοῦ καὶ τραχεῖαν· καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ τὴν Ἰθάκην; οὔτε Καλυψὼ πέπεικεν, οὔτε φύσεως ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολή, τὸ μὴ τὴν Ἰθάκην ἀντὶ τούτων αἱρεῖσθαι.

XIX. Vat. C. p. 437. Plan. p. 91. St. 133. W. Ap. *Syneſium* in Dion. p. 59. B. Homerus Apollinis carmina literis conſignaſſe dicitur. *Philoſtrat.* in Heroic. c. XVIII. p. 726. ὅθεν τὸ ὑπὸ ἐνίων λεγόμενον, ὡς Ἀπόλλων αὐτὰ ποιήσας τὸν Ὅμηρον ἐπέγραψε τῇ ποιήσει, σφόδρα μοι δοκεῖ ἐῤῥῶσθαι.

XX. Vat. C. p. 376. Plan. p. 46. St. 67. W. ubi hoc diſtichon junctim legitur cum vſſ. *Neſtoris Larandenſis* in eundem draconem, T. II. p. 344. ubi vide not. T. II. P. III. p. 6. — σβέννυντο δὲ πηγαί. *Antiphil.* Ep. XXXIX. ποῦ τόσον ὕδωρ; Τίς φλὸξ ἀενάους ἔσβεσεν ἀελίου; — κεκόνιστο. *Ovidius* III. Amor. VI. 95. de torrente, qui

Digitized by Google

per aeſtatem exareſcebat: *Aut premis arentem pulverulentus humum.*

XXI. Vat. C. p. 417. Plan. p. 105. St. 155. W. „Lacera haec de Alpheo fragmenta e longiori poëmate „decerpta ſunt, facto in Piſatarum contra Eleos pu„gnam, in ipſa ludorum celebritate commiſſam, de „qua Diodor. Sic. ad Ol. CIV. 1. quae niſi ſit poëmatis „argumentum, ſimile aliud proelium reſpicere videtur, „quo Alpheus ludos agitantium caede cruentatus fuerit. „Lacunarum quae hic viſuntur poſterior tantum in unico „Ja. Lascaris codice indicata, vacuo relicto ſpatio; in aliis „continuata verſuum ſcriptura.“ *Br.* Partem majoris carminis eſſe hoc fragmentum, monuit *Huetius* p. 13. nec *Brodaeum* fugit, mutilos eſſe verſus et lacunoſos. — V. 1. στεφανηφόρον ὕδωρ. *Moſchus* Eid. VII. 1. Ἀλφειὸς — ἔρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ, Ἕδνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα καὶ κόνιν ἱράν. unde ſua derivaſſe videtur *Nonn.* Dion. XXXVII. p. 928. οἶστρον ἔχων Πισαῖον ἐλαιοκόμου ποταμοῖο — Ἀλφειοῦ δυςέρωτος, ὃς εἰς Ἀρέθουσαν ἱκάνει, Ἄβροχον ἕδνον ἔρωτος ἄγων στεφανηφόρον ὕδωρ. *Silius Ital.* L. XIV. 53. *Hic Arethuſa ſuum piſcoſo fonte receptat Alpheon, ſacrae portantem ſigna coronae.* Cf. *Achillem Tat.* L. I. 18. p. 42. — V. 2. Πισσαίων. Vulgo. — V. 3. ἐκ δ' εὐπόντου Vat. C. pro ἐπήν. — V. 5. ἑῶν eſt in Ed. Flor. pr. et Ald. pr. Reliquae ἐών. ἑῶν revocavit jam *Huetius* p. 13. *Muſaeus* de Leandro v. 255. αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόστολος, αὐτόματος νηῦς. — V. 6. ἀγρὸς οἰκέτης Vat. C. *Muſae.* v. 207. ἀεὶ κατὰ νύκτα φορεύμενος ὑγρὸς ἀκοίτης Νήξομαι. Etiam ſequentia multum habent ſimilitudinis cum verſibus *Muſaei.* Hero enim, cum Leander ex undis enataſſet, νυμφίον ἀσθμαίνοντα περιπτύξασα σιωπῇ Ἀφροκόμους ῥαθάμιγγας ἔτι στάζοντα θαλάσσης Ἤγαγε . . . . καὶ χρόα πάντα καθῆρε — καὶ ἀλίπνοον ἔσβεσεν ὀδμήν, Εἰςέτι δ' ἀσθμαίνοντα βαθυστρώτοις ἐνὶ λέκτροις Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα φιλήνορας ἴαχε μύθους. ¶. 147.] V. 8.

ἀνετμήξατο. Vat. C. Odyff. Z. 226. ἐσμῆχεν ἁλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο. Quae *Homerus* ἁλὸς χνόον appellavit, noſtro ſunt ἄνθεα πικρὰ θαλάσσης. Nihil omnino marini ſalis traxiſſe Alpheum, auctor eſt *Statius* I. Sylv. II. 203. *tumidae ſic transfuga Piſae Amnis in externos longe flammatus amores, Flumina demerſo trahit intemerata canali, Donec Sicanios tandem prolatus anhelo Ore bibat fontes: miratur dulcia Naïs Oscula, nec credit pelago veniſſe maritum.* Quo loco vehementer ſuſpicor, non *tumidae Piſae*, ſed *unctae* a *Statio* ſcriptum eſſe. *Uncta* dicitur *Piſa* eadem ratione, qua *Horatius* Achivos appellat *unctos* II. Epiſt. I. 33. et *Theocrit.* λιπαρὰν παλαίστραν Eid. II. 51. Diverſo ſenſu *uncta Corinthus* eſt ap. *Juvenal.* VIII. Sat. 113. *N. Heinſius* malebat *Eliacae* vel *Eliadis Piſae*, qnod longius a vulgata abeſt, nec per ſe valde commendabile videtur. — V. 10. ἠδέϊ δεσμῷ. Cf. ad *Paul. Silent.* Ep. VII. 17. — V. 12. Poſtquam Alphei fons (pugna forte ad ejus ripas exorta) ſanguinolentis guttis infectus eſſet, prae triſtitia et pudore deſiderium Syracuſanae conjugis in ipſius animo fere exſtinctum eſt nec mare et torum polluere voluit. — V. 14. „ἀνέκοπτες. *inhibebas aquam.* ut *inhibere remos.* Verbum „eſt nauticae rei proprium." *Br.* πεπιεσμένον, aqua imminuta, in arctum contracta. In fontem, qui, ſanguine infectus, prae pudore exaruit, Epigr. eſt *Apollonidae* XI. et *Antiphanis* Ep. VII. — V. 15. καὶ πότμον. Vat. C. „μιγῆναι. Inepte vulgo μιγῆναι." *Br.* Cum vulgatis edd. conſpirat Vat. C. — V. 16. Saepe cum fluvius, Arethuſae deſiderio incenſus, iter in Siciliam inſtituiſſet, conſpecto puro Arethuſae fonte, ſeſe cohibuit. αὐτὴν vix vim habet h. l. Quare legerim:

ἄντην ἐς φιλότητα χυτῆς ἀλόχοιο περήσας.

in conjugis adſpectum ad dulces amplexus properans. — ἄχραντον Ἀρεθούσιον ὕδωρ. *Seneca* Conſol. ad Marc. c. 17. *Videbis celebratiſſimum carminibus fontem Arethuſam, ni-*

Digitized by Google

tidiſſimi ac perlucidi ad imum ſtagni, gelidiſſimas aquas profundentem. *Lucian.* Dial. Mar. III. 2. οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειέ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγής τέ ἐστι, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφῖσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον. ubi conſ. *T. Hemſterh.* — V. 20. δάκρυσι κυμαίνοντα, non, ut olim, puras aquas, ſed lacrymis commiſtas volventem. — V. 21. εὐειδεῖς. Vat. C. vitioſe. — V. 22. καὶ δρόσος. De Arethuſae dolore accipiendum, quae intus, ut ros in roſis, contabuit. Similis eſt comparatio ap. *Apollon. Rhod.* III. 1018. de Medea: ἰαίνετο δὲ φρένας εἴσω Τηκομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέεσσιν ἐέρση Τήκεται ἠῴοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν. — V. 23. προσεμοίρετο. Vat. C. — V. 24. ἔλαθεν πανδερκέα. Vulg. et in Vat. C. quod quibus de cauſis mutaverit cl. editor, non indicavit. Νέμεσις πανδερκὴς eſt ap. *Orpheum* in Hymn. LX. 2. Cf. *Pierſon.* Veriſim. p. 44. πάντα ὁρᾶν dicitur Δίκη ap. *Plutarch.* T. II. p. 1124. F. et paſſim. Vid. *Fiorillo* ad Inſcr. Triop. p. 53. ſq. — V. 25. ἀγάμων ετ. Vulgo et in membr. ἄγαμον emendavit *Joſ. Scalig.* in not. mſt. Intelliguntur juvenes innupti, quos hoſtilis manus *metendo ſtravit*, ut *Horat.* loquitur IV. Od. XIV. 31. ubi vide cl. *Mitſcherl.* et *Valcken.* in Diatr. p. 225. Plurimum huc facit *Euripid.* in Euryſth. II. πάντας δ' ἐξεθέρισεν, ὡς στάχυν πύριμον, Σπάθη κολούων φασγάνου μελανδέτου. — V. 26. μινυώρια. quorum filii immatura morte perierant. μινυνθαδίους vocat *Homerus.* μινυώριος. — ὀλιγοχρόνιος. *Heſych.* μινύωρος eſt ap. *Philetam* Ep. II.

XXII. Vat. C. p. 628. „Oraculum hoc ap. Hero„dotum legitur, p. 478. ed. Weſſel. Oracula, quae paſ„ſim ap. Scriptores leguntur verſibus expreſſa, colle„git olim Io. Opſopoeus, quae ſi quis emendatiora edere „aggrederetur, is utilem, meo judicio, et antiquitatis „ſtudioſis non ingratam ſuſciperet operam.“ *Br.* Redditum eſt hoc oraculum Glauco, Epicydis filio, Spartano,

quaerenti, num ipsi liceret pecuniam, quam Milesius quidam hospes apud eum deposuerat, defuncti hospitis liberis denegare. Respexit ad illud *Pausan.* II. 18. p. 242. ed. *Facii*, ubi ex Cod. Vindob. emendatum: ἡνίκα ἡ Πυθία, Γλαύκου τοῦ Ἐπικύδους Σπαρτιάτου βουλεύσαντος ἐπίορκα ὀμόσαι, καὶ τοῦδε εἶπεν ἐς τοὺς ἀπογόνους κατιέναι τὴν δίκην. Partem ejus excitat *Eustath.* ad Ιλ. γ. p. 414. fin. — V. 3. laudat *Dio Chrys.* Or. LXXIV. T. II. p. 400. et *Schol. Juvenal.* ad Sat. XIII. 199.

Spartano cuidam respondit Pythia vates:
Haud impunitum quondam fore, quod dubitaret
Depositum retinere, et fraudem jure tueri
Jurando: quaerebat enim, quae Numinis esset
Mens, et an hoc illi facinus suaderet Apollo.
Reddit ergo metu, non meritis, et tamen omnem
Vocem adyti dignam templo, veramque probavit,
Extinctus tota pariter cum prole domoque,
Et, quamvis longa deductis gente, propinquis.

— V. 4. Ὅρκου παῖς. Excitavit h. l. *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 18. simul cum *Philon.* de Mose L. I. p. 96. ἡ γὰρ κόλασις ἑπομένη κατ' ἴχνος, μελλόντων μὲν ἐβράδυνε, πρὸς δὲ ἀδικήματα θέοντας ἐπιδραμοῦσα κατελάμβανε. — ¶. 148.] V. 7. Ductus vers. ex *Hesiodi* Ε. καὶ Η. 285. ubi etiam praecedentes versus comparandi sunt.

XXIII. Vat. C. p. 472. Plan. p. 364. St. 503. W. Prior versus passim laudatur. Ap. *Servium* ad Aen. III. 700. ἀκίνητος παραμεινάτω exhibetur. Quo sensu dicatur *movere Camarinam*, explicuit *Erasmus* I. Cent. 64. et *Schottus* ad *Zenob.* V. Cent. 18.

XXIV. Vat. C. p. 448. Plan. p. 97. St. 143. W. Plenae sunt historiae veteres narrationum de simulacris sudantibus. Vide *Freinsh.* ad *Flor.* II. 8. 3. *Fabric.* ad *Dion. Cass.* XLVIII. p. 565. 272.

Digitized by Google

XXV. Vat. C. p. 505. Plan. p. 12. St. 21. W. Conf. *Erasm.* Adag. VII. Cent. 6. *Zenob.* V. 77. *Diogen.* VII. 86. in his πολλοί τοι legitur, ut est in membr. Vat. Ap. *Platon.* in Phaed. p. 69. C. Εἰσὶ γὰρ δή, φασίν, οἱ περὶ τὰς τελετάς, ναρθηκοφόροι μὲν πολλοί, βάκχοι δέ γε (l. τε) παῦροι. *Synes.* Dion. p. 46. B. Ad hanc paroemiam respexisse videtur *Themist.* Or. XXI. p. 254. B. et Pythia in oraculo ap. *Stephan. Byz.* v. Θριαί· Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.

XXVI. Vat. C. p. 494. *Palladae* hunc versum tribuit, perperam. Laudatur apud antiquiores scriptores, quos vide ap. *Schott.* ad *Zenob.* V. 71. p. 141. Adde *Athenaeum* L. XI. p. 478. E. πολλὰ μεταξὺ πέλει κοτύλης καὶ χείλεος ἄκρου. Tanquam *Homeri* eum profert *Stobae.* Floril. CX. p. 580. 4. Cf. *Erasm.* in Adagio: *Multa cadunt inter calicem supremaque labra.*

XXVII. Vat. C. p. 436. ubi sic exhibetur:

— ἦ ῥ' ἔχομέν τι;
ὅσσ' ἕλομεν λιπόμεσθα, ὅσσ' οὐχ ἕλομεν φερόμεσθα.

et sic fere est in Plan. p. 91. St. 133. W. In Vita Homeri ap. *Herodot.* p. 760. nonnisi posterior versus, et quidem sic, ut ap. *Br.*, legitur. In Certam. Homeri et Hesiodi p. 497. ed. Lips. versus prior habetur. In Vita Homeri *Plutarcho* tributa: Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίης θηρήτορες, ἦ ῥ' ἔχετ' ἰχθῦς;

XXVIII. Vat. C. p. 422. Edidit *Reisk.* Anth. nr. 798. p. 173. In Jens. nr. 147. — V. 1. προχοούσῃ. Vat. C. Librarius voluit προὐχούσῃ, ut est ap. *Homer.* Od. ω. 82. προεχούσῃ est in Ap. Guy. — V. 2. ex Ιλ. β. 514. — ¶. 149.] V. 3. ἐφ' ἑστήκει. Vat. C. ἐφειστήκει est in Ιλ. Z. 373. — V. 4. Odyss. τ. 34. — V. 5. Pro εἰομένῃ *Reisk.* ἐφιεμένῃ. Male. Cf. Od. β. 350. ubi οἰομένῃ explicatur per νομίζουσα, ἐλπίζουσα. — V. 6. ἐκπεράακεν. Vat. C. Nostrum est in marg. Ap. Guy. *Reiskius* dedit ἐκπεράασκων. — Versus ductus ex Od. η. 275. ubi diversus

est exitus. Cf. Od. ι. 323. — V. 7. ex Ιλ. κ. 83. ubi vulgo ἐρφναίην habetur. In Schol. ἀμβροσίην ut diversa lectio notatur. — V. 8. ex Odyss. ι. 402. — V. 9. ex Od. ξ. 93. ubi tamen non ἐκγεγάασιν, sed ἐκ Διός εἰσιν legitur. — V. 10. ex Ιλ. χ. 128. — V. 11. ex Ιλ. ξ. 296. — V. 12. ex Ιλ. β. 836.

XXIX. Vat. C. p. 422. sq. Plan. p. 50. St. 73. W. Etiam hoc carmen ex Homericis versibus compositum est. — V. 1. ex Ιλ. β. 110. et passim. — V. 2. ex Ιλ. κ. 534. In membr. Vat. post ἔτυμον superscriptum τι. — δέ με. Ibid. et in Plan. — V. 3. ex Od. ε. 238. νήσου in ἀγροῦ mutato. — V. 4. ex Od. μ. 449. — V. 5. Priora verba sunt ex Od. κ. 228. posteriora ex Od. μ. 249. δὲ φθέγγοντο. Vat. C. et ap. Homer. — V. 6. ex Od. ι. 496. — In membr. est τοῦ καὶ — ἀκούσῃ. In Plan. εἰ δὴ φ. τε καὶ α. ἀκούσοι. — V. 7. ex Od. μ. 453. — V. 8. ex Ιλ. κ. 432. paucis immutatis. διεξερχεσθαι. Vat. C. — V. 9. ex Od. τ. 478. ubi est ἡ δ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη, οὔτε νοῆσαι. — V. 10. ex Ιλ. υ. 250. Idem de Echo laudat *Archias* Ep. XIV. ὅσσα λέγεις, ταῦτα κλύων ἄπιθι. Homericum versum passim expresserunt veteres. Cf. *Abresch.* Lectt. Aristaen. p. 312.

XXX. Vat. C. p. 419. Plan. p. 118. St. 171. W. Tanquam ineditos profert hos versus *Villoisonus* ex Cod. Macarii in Anecd. T. II. p. 78. Latinis numeris expressi leguntur ap. *Hygin.* Fab. CCXXI. unde eos *Burmannus* recepit in Anth. Lat. T. I. p. 571. CIX. Similiter apophthegmata septem Sapientium versibus inclusit *Auson.* p. 270. ed. *Toll.* et p. 292. sq. — V. 3. Χείλων emend. *Jos. Scalig.* in not. mst. quae scriptura nominis etiam *Menagio* verior videbatur ad *Diogen. Laërt.* L. I. 68. p. 40. — γνῶθι σαυτόν. Vat. C. — ¶. 150.] V. 4. ἔναιεν. Vat. C. Ibid. Μιτυλήνης. — V. 7. τοὺς πλ. δὲ κακοὺς Βίας α. *Villois.* — V. 8. ἐγγ. φεύγειν Θαλῆς ὁ Μ. ἤ. *Villois.*

XXXI. Vat. C. p. 543. Plan. p. 130. St. 188. W. — V. 2. Similiter *Epiphanius* L. II. T. I. haeres. 58. 3. de eu-

Digitized by Google

nuchis: οὔτε γὰρ ἄνδρες εἰσὶ, διὰ τὸ ἀφῃρημένον, οὔτε γυναῖκες δύνανται εἶναι, διὰ τὸ παρὰ φύσιν. Excitavit hos verſus et cum ſimilibus comparavit *Gatacker*. ad *M. Anton*. p. 89. E. F.

XXXII. Vat. C. p. 376. Plan. p. 64. St. 92. W. Morem Gallorum, *quos naſcentes explorat gurgite Rhenus* (*Claudian*. II. Rufin. 112.), plures commemorarunt; nec uni populo proprius fuiſſe videtur. Vide *La Cerda* ad *Virgil*. Aen. IX. 603. Diſerte de eo *Julian*. II. Or. p. 81. D. ὑπάρχειν δέ φασι καὶ Κελτοῖς ποταμὸν ἀδέκαστον κριτὴν τῶν ἐκγόνων, καὶ οὐ πείθουσιν αὐτὸν οὔτε αἱ μητέρες ὀδυρόμεναι συγκαλύπτειν αὐτὰ καὶ ἀποκρύπτειν τὴν ἁμαρτάδα, οὔτε οἱ πατέρες ὑπὲρ τῶν ἐκγόνων καὶ τῶν γαμετῶν ἐπὶ τῇ κρίσει δειμαίνοντες. Idem in Epiſt. ad Maxim. Philoſ. XVI. p. 383. D. οὐδὲ ὁ Ῥῆνος ἀδικεῖ τοὺς Κελτοὺς, ὃς τὰ μὲν νόθα τῶν βρεφῶν ὑποβρύχια ταῖς δίναις πέμπει, καθάπερ ἀκολάστου λέχους τιμωρὸς πρέπων· ὅσα δ' ἂν ἐπιγνῷ καθαροῦ σπέρματος, ὑπεραίνει τοῦ ὕδατος αἰωρεῖ, καὶ τῇ μητρὶ τρεμούσῃ πάλιν εἰς χεῖρας δίδωσιν. Attigit noſtros verſus *Io. Bapt. Pius* in Annot. Poſter. Syll. III. c. 23. Lamp. Crit. T. I. p. 420. — V. 1. ζηλήμονι. Epitheton hominum ad fluvium videtur eſſe translatum; omnis enim ille mos e ζηλοτυπίᾳ Gallorum ortus videtur. — V. 2. ταλαντεύουσι. explorant liberorum genuinam originem. *Theophyl. Simoc.* Epiſt. X. ὁ χρυσὸς — τῷ Κελτικῷ ποταμῷ ἐστιν ἐφάμιλλος· νόθου γὰρ ἀρετῆς καὶ κακίας ἔλεγχός ἐστιν ἀληθέστατος. — V. 4. ὀλισθήσῃ. Vat. C. et διὰ λάπων a pr. manu. *Antip. Theſſal*. Ep. XLVIII. οἱ δ' ἐπὶ γαῖαν Ὤλισθον κοίλων ἄρσενες ἐκ λαγόνων. *Oppian*. Hal. I. 737. τότε παῖδας ἐνὶ λαγόνεσσιν ἔδεκτο — αὐτὴν ὁδὸν, ἔνθεν ὄλισθον Γεινόμενοι. — V. 5. νηπίαχον. Vat. C. — πρoχέῃ legitur in Lect. Ald. I. unde in plures edd. manavit. — V. 6. αὐτὸς eſt paterfamilias, herus; ut ap. *Theocr*. Eid. XXIV. 50. ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς ἀϋτεῖ. Cf. *Caſaub*. ad *Theophr*. Char. II. Miſcell. Obſſ. T. I. P. II. p. 109. Lectt. Ariſtaen. p. 207.

Digitized by Google

sq. — ἐπ' ἀσπίδι. Alcmena quoque Herculem infantem λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος χαλκείαν ἐπέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα ap. *Theocrit.* Eid. XXIV. 3. — θῆκεν ἑὸν παῖν receptum ex Vat. C. Vulgo θῆκε νέον παῖν. In Apogr. Gudi. ἑὸν πάλιν. — V. 8. ἐλεγχιγάμου. Vulgo et in membr. ἐλεγξιγάμου debetur *Huetio* p. 7. — V. 10. εἰ καὶ οἶδε. quamvis pudicitiae suae sibi conscia, nihilominus anxio animo fluminis testimonium expectat.

INCERTORUM POETARUM
EPIGRAMMATA.

¶. 151.] *I.* In Vat. C. bis legitur p. 87. initio Epigrammatum amatorii argumenti positum. Videtur ipsius compilatoris opus esse, qui collectionem suam ab ἐρωτικοῖς carminibus auspicabatur, quo juvenes ad reliqua quoque legenda alliceret et excitaret. Hoc discendi et legendi studium σοφὴν ζέσιν appellat, quam se Amoris ope incensurum esse pollicetur. Edidit hos versus *Reiske* in Miscell. Lips. IX. p. 101. nr. 280. sub *Agathiae* nomine, cui in membranis non tribuuntur.

II. „Veterisne sit an recentioris poëtae hoc Epi„gramma, non dixerim. Extat in Bibl. Laurentianae „Catalogo, et sane est felicioris venae, quam quinque „alia, quae ibidem leguntur, quorum stilus infimae ae„tatis graeculum prodit." *Br.* In Vat. membr. p. 87. habetur hic versus in capite Amatoriorum: φεύγετε νέοι παῖδα Κυθήρης τοξοβόλον Ἔρωτα, ex quo hoc distichon ortum esse possit. Exhibuit eum *Reisk.* in Misc. L. IX. p. 100. nr. 279. Cf. *Schneider.* in Peric. Cr. p. 1.

III. Vat. C. p. 571. Edidit *Klotz.* in Musa Strat. p. 71. nr. 41. Amorem puerilem muliebri tanto fortiorem esse, quanto virilis sexus muliebri sit fortior.

Digitized by Google

Epigramma optimae notae. — V. 1. ἀλλά με. Vat. C. ἄρσενος – ὑπ' ἀ. Vat. C. ἄρσενος in Sched. Tryll. emendatum. ἐπ' ἀνθρ. praebet Apogr. Lipſ. Similis eſt locus *Poſidippi* Ep. VIII. ſi recte emendavimus: τί μ' ἐρείδετε, πρὶν πόδας ἄραι Ἐκ πυρὸς, εἰς ἑτέρην Κύπριδος ἀνθρακίην. ubi vide not. T. II. P. I. p. 139. Cf. infra Ep. XXII. — V. 4. τόσσα χὸ π. Vat. C. Noſtrum eſt in Apogr. Lennep. Nec aliter emendavit *Corn. de Pauw.*

IV. Vat. C. p. 97. „Extat, quod mireris, in Planudea p. 483. St. 627. W. ſed ibi male interpunctum. „V. 2. τὴν Ἑλ. ex membr. Vat." *Br.* Puerorum et mulierum amatores ita inter ſe conciliantur, ut utrumque amorem ſummi faciendum eſſe Jovis exemplo doceatur. — V. 2. Vulgo τῆς Ἑλ. — V. 3. ἀσύγκριτον. ἀνόμοιον. ὑπερέχον. *Heſych.* Seq. verſ. vulgo poſt δοκεῖ diſtinguitur. Veram diſtinctionem vidit *Grotius*, qui vertit:

Haec ſuprema putans duo gaudia: ſunt quibus illud
Plus cordi eſt, aliis iſtud: utrumque mihi.

V. Vat. C. p. 579. Edidit *Klotz* ad *Tyrtae.* p. 115. Jovem poëta rogat, ut, Ganymede ſuo contentus, Dexandrum ne appetat. Similis argumenti eſt *Meleagri* Ep. XL. XLI. — V. 1. προτέρῳ. Illo antiquo, quem olim in deliciis habuiſti. — V. 3. „In membr. εἰ δὲ βίῃ „τὸν καλὸν ἀπολέσσαι. quod recte a Salmaſio emendatum." *Br.* ἀπολέσαι etiam *Klotz.* emendavit. — V. 4. τὸ βιοῦν. pro βίος videtur poſitum, *aetas hominum.* Si tam intolerabiliter dominaris, tuum quoque imperium, tua tyrannis evertatur, nec amplius tibi parebimus. Hunc ſenſum indicant verba *Salmaſii* in marg. Ap. Guy.: *ut ſub Saturno ſcilicet*, ὡς τὸ βιοῦν ἐπὶ τοῦ Κρόνου ἀπῆλθεν. *Klotzius* de βιᾷν cogitabat: violentia omnis a tuo regno abſit.

¶. 152.] *VI.* Vat. C. p. 578. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 24. Puerum ſibi amatum non videns poëta,

Digitized by Google

ſuſpicatur, eum a Jove in coelum eſſe ſublatum, ſimul timens, ne aquilae ungues eum laeſerint. — V. 1. ἀρ' ἄγ' Vat. C. — V. 2. „ἀθανάτοις in cod. omiſſum ſupple„vit cl. Toup Indice Epiſt. crit. (p. 95. ed. Lipſ.) Hoc „nihil veriſimilius. Salmaſius conjiciebat Ἰδαῖος vel ἀμ„βροσίαν, non ἀμβρόσιος, ut male refert ad Charit. p. 25. „Orvillius, cujus commento οἰνοχόος longe praeferenda „erat Salmaſii conjectura ἀμβροσίαν. Sappho ap. Athenae„um: κἄτ' ἀμβροσίας μὲν κρατὴρ ἐκέκρατο, Ἑρμᾶς δ' ἑλὼν ὄλ„πιν θεοῖς ᾠνοχόησεν." Br. — V. 3. Junge προςτινάξας αὐτῷ πτερὰ πυκνά. Homer. Ιλ. λ. 454. οἰωνοὶ ὠμησταὶ σ' ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες. Ep. Incert. CCCXCVII. περὶ δὲ πτερὰ πυκνὰ βαλοῦσα. *Meleager* Ep. XL. παιδὶ βαλὼν πτέρυγας. Cf. *Toup.* Ep. crit. p. 95. et *Schneider.* Per. crit. p. 43. — V. 4. „μήπου. Subaudi ὅρα vel „δείδω." *Br.* In priſcis operibus aquila Ganymedem ita ferens repraeſentatur, ut pueri femora leniter tangat unguibus. Vide *Principales Figures de la Mythol.* Livraiſ. III. Pl. XXXI. ubi ejuſmodi gemma exhibetur elegantiſſima. *Martial.* I. Ep. VII. *Aetherias aquila puerum portante per auras, Illaeſum timidis unguibus haeſit onus.* — ἴχει Vat. C. *Toup.* ἕξει. ἴχῃ eſt in Ap. Lipſ.

VII. Vat. C. p. 578. Scriptum eſt hoc carmen in puerum eximiae pulchritudinis et propterea a multis expetitum. Jam poëta Amorum facit judicium, num quisquam ſit mortalium puero dignior quam ipſe. Se eum igitur nonniſi Diis et Jovi conceſſurum eſſe. — Vehementer ſuſpicor, *Meleagri* hoc Epigramma eſſe, cujus mihi ingenium agnoſcere videor. Etiam nomen pueri hanc ſuſpicionem firmat. Plura ſunt inter *Meleagri* Epigrammata in Dorotheum. Cf. Ep. V. et XIV. — V. 2. ἀθανάτων. Jovem ſolum deſignat, ut ex proximis patet. Hunc poëtarum uſum, apud Tragicos praeſertim frequenter obvium, illuſtravit *Valcken.* ad Phoen. 978. *Brunk.* ad *Eurip.* Bacch. 543. ad *Sophocl.* Oedip. T. 366. Antig. 565. et alii. —

V.

V. 3. εἰ δέ τι. Vat. C. — V. 4. δέδεται Vir Doct. not. in marg. Apogr. Lennep. — V. 5. φονεῖ. Vat. C. — V. 6. „In „cod. ſcriptum: ἀλλ' ἀποχώρει, μή μ' ἔτι. Perperam. Senſus „eſt: Sed abscedit a me Dorotheus. Subſiſte. Quid? tune „adeo ſtultus, ut, qui pulcher es, pulchrum alium quaeras? „tute lepus es, et pulpamentum quaeris? Sic Salmaſius." *Br.* Haec *Salmaſius* valde pro lubitu poſuiſſe videtur; parum enim cum praecedentibus cohaerent, nec apparet, quem poëta alloquatur. Unde autem noverit *Salmaſius*, illum, qui hoc carmen compoſuit, ſive *Meleager* fuerit, ſive alius quisquam, pulchrum fuiſſe, ipſe dixerit. In membr. legitur praeterea μάταια, et in Apogr. Lennep. et Lipſ. ματαιοφόρει. Fortaſſe vitium eſt in καὶ σύ. Mihi in mentem venit:

ἀλλ' ἀποχωρεῖ·

μηκέτι πρὸς τὸ καλὸν, θυμὲ, μάταια φέρου.

Amores quidem litem ſecundum me judicant; ille nihilominus ad alium transit. Jam ſe indignabundus ad animum ſuum convertit: Ne tu te iterum ad pulchros convertas, pulchris inhaereas, unde te nihil niſi cruciatus manent. — Fac, in Cod. ſcriptum fuiſſe θυ with με written above, quam facile, ſyllaba ſuperſcripta forte omiſſa, θυ in σύ abire potuit! — θυμὸν ſuum alloquitur *Meleager* Ep. LVI. 3. *Plato* Ep. III. *Archiloch.* Fr. XIV. Cf. *Rittersh.* ad *Oppian.* I. Cyneg. 367. — μάταια ex cod. ſervavi. Sic ſenſus poſtulabat, ut cauſa hortationis verbo indicaretur.

VIII. Vat. C. p. 581. ſq. Edidit *Klotz.* in Muſ. Strat. p. 72. nr. 43. Amorem poëta increpat, quod eum nunquam non novis puerorum amoribus irretiat. — V. 1. τλήμων Apogr. nonnulla. — ἐμοῦ. Vat. C. — V. 2. δινεύει στ. κύματος. Vat. C. et *Klotz.* In marg. Ap. Guy. et Ruhnk. notatum δινεύεις ταραχὴν κύματος. Quanto elegantior Brunckiana lectio, in quam etiam *Corn. de Pauw* incidit. Amor fulmina quatiens paſſim obvius. Vide *Meleagr.* XXIII. XXXVIII. LXXVI. ἀρσενικὸν καῦμα ductum ex *Callim.* Ep. IX. νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῷ θέρεται πυρί. —

V. 5. „οὐ μούνοις δ' ἐπὶ τοῖςδε, minus concinne. At pes„sime habitus ult. vers. in quo sine sensu legitur δάκρυσι „πουλυμανῆ. Salm. emendabat: ἀλλ' ἀπὸ πάντων δάκρυσι „πουλυνανῆ κανθὸν ἐφελκόμεθα. Minori mutatione et me„liori, ut mihi videtur, sensu locum restitui, pro δάκρυσι „reponendo κάλλει. Paulo Silentiario aut illius aeta„tis poëtastro dignum est hoc carmen. Collectio illa „Epigrammatum, cui titulus Στράτωνος Μοῦσα παιδική, non „talis ad nos pervenit, qualis ab eo concinnata est; sed „ab interpolatoribus multa detracta, in quorum locum „pejora reposita. Stratonis meminit Diog. Laërt. V. 61. „ubi vid. Menagius. Ergo Severo antiquior est." *Br.* Cl. editoris conjecturae favet *Xenophon* in Sympos. I. 9. p. 116. ed. *Bach.* quem exscripsit *Athen.* L. IV. p. 188. A. ὥςπερ γὰρ ὅταν φέγγος ἐν νυκτὶ φανῇ, πάντων προςάγεται τὰ ὄμματα, οὕτω καὶ τὸ Αὐτολύκου κάλλος πάντων ἐφέλκεται ὄψεις ἐφ' ἑαυτό. Nondum tamen mihi persuadere possum, librarios tam oscitanter hic versatos esse, ut δάκρυσι scriberent, ubi κάλλει scribendum esset. Quare vide, annon minori mutatione, una litera deleta, scribi possit:

ἀλλ' ἐπὶ πάντων
ἄρκυσι πουλυμανῆ κανθὸν ἐφελκόμεθα.

oculi nostri omnium, quotquot sunt, puerorum illecebris tanquam retibus capiuntur. *Sosipater* (*Dioscorides*) Ep. III. puellae, quam deperit, veneres δίκτυα appellat καὶ παγίδας. Ipsos oculos, pulchritudinem captantes, δίκτυα vocat *Philostratus* Epist. L. p. 938. Cf. not. ad *Meleagr.* Ep. IV. T. I. P. I. p. 19. Veneri retia tribuit *Ariphron Sicyon.* Scol. p. 159. εἴ τις χάρις πόθων, οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσι θηρεύομεν.

IX. Vat. C. p. 584. Edidit *Schneider.* in Per. crit. p. 92. annexis quatuor versibus, qui *Stratonis* sunt Ep. LXXVII. 5 – 8. Poëta, diu ab amore alienus, tandem ejus laqueis irretitus Sapientiae renuntiat. Cf.

Digitized by Google

Meleagr. Ep. XXXVI. et LVI. — V. 1. μηδ' ἔναρ. fortiter negat. Vide ad *Callim*. Ep. XV. T. I. P. II. p. 272. Haereo in μηδ' et οὐδὲ sic cumulatis. Num in οὐδὲ latet οἶδα? In membr. οὐδ' ἔμαθον περ. — V. 2. θερμὸν. Vat. C. ἄρσενα θερμὸν dictum, ut ἀρσενικὸν καῦμα in praecedenti Epigr. θερμὸς autem, ut Latinorum *foedus*, de *amore* frequentur obvium. Cf. *Lennep*. ad *Coluthum* p. 103. et *Heinrich*. ad *Musae*. p. 91. — Ejusmodi puerilem amorem non didicerat Noster *fovere*, ποιμαίνειν, quod verbum cum θεραπεύειν junxit *Plato* Lys. p. 108. D. cum παραθάλπειν *Schol*. *Pindari* Isthm. V. 15. Cf. *Alberti* Obss. phil. p. 7. *Abresch*. ad *Aesch*. T. II. p. 9. — In θερμὸν incidit *Corn*. *de Pauw*, sed hanc lectionem contextui convenire temere dubitans, maluit: ἄρσεν ποιμαίνειν πῦρ μοῦ ὑπὸ κραδίας, quod ipse genuinum et *nitidum* appellat. — V. 3. Non me pravi pueri amor, sed ingenuus et pu[illegible] plenus oculus in cinerem convertit. ἀνδρεῖον βλέμμα habet *Strato* Ep. VI. — De metaphorico usu vocabuli σύντροφος vide not. ad *Antipatri Sid*. Ep. LXXXIX. et ad Stat. Aurig. Ep. XXXV. T. III. p. 25. et *Schneider*. ad *Anacr*. p. 126. — κατηνθράκισε. *Hesych*. κατανθρακῶσαι. κατακαῦσαι. κατοπτῆσαι. ubi *Alberti* nostri carminis memor fuit. Vide ad Ep. ἀδέσπ. III. 2. — V. 5. Color, ut in *Posidippi* Ep. XI. σιγάσθω Ζήνων ὁ σοφὸς κύκνος, ἅ τε Κλεάνθους Μοῦσα· μέλοι δ' ἡμῖν ὁ γλυκύπικρος Ἔρως. — V. 6. γλυκερῆς ὀδύνης. Notum oxymoron. χρηστῆς ἕλκος ὀδύνης. *Evenus* Ep. VI. τραῦμα θερμόν τε καὶ γλυκύ. *Charito* L. IV. p. 65. ubi *Dorvillius* quaedam notavit p. 371.

T. 153.] X. Vat. Cod. p. 582. „Edidit Dorvil„lius ad Charitonem p. 709. et post eum, minus tamen „accurate, doctus Hesychii sospitator T. II. col. 972.“ *Br*. Duorum puerorum amore incensus poëta, utrum potissimum sequatur, dubitat, et se, in duas partes divisum, utrique vult tribui. — V. 1. καταιγίζοντες, ve-

Digitized by Google

hementer in me irruentes. *Hippocr.* de Mul. L. II. ἢν ὀδύναι καταιγίζωσιν ἐξαπιναῖοι. Vide *Foesii* Oec. Hipp. p. 313. et *Eustach.* ad *Erotiani* Lex. p. 230. ed. Franz. — V. 3. ημεν επασανδρον κλ. δέμους ηδέ. sic Vat. C. unde in plurimis Apogr. ἢ μὲν et ἢ δέ. — In marg. Guy. et Ruhnk. etiam πάλιν σοὶ notatur. Similiter *Rhian.* Ep. IV. ἦν δ' ἐπὶ Λεπτίνεω στρέψῃς δέμας. — V. 2. Τηλέφου. Subaudi ex praecedd. ἐπὶ, quod h. l. propensionem *versus* aliquam rem indicat. Vide *Locell.* ad *Xenoph. Eph.* p. 206. et *Fischer.* ad *Velleri* Gramm. T. III. P. II. p. 230. — ὀξύτερος, ardentior oculus. Cf. *Graevii* Lectt. Hesiod. IX. p. 555. In marg. Guy. et Ruhnk. Ap. Τηλέφῳ ἐπαυσότερος. — V. 5. τμήξατέ μου. Vat. C. quod Vir Doct. in marg. Ap. Guy. et R. sic explicat: ταύτην τὴν ἐρωτικὴν ἡδονήν. quo sensu nihil foret ineptius. — τμήξατε, μοι τ. edidit *Dorvill.* Idemque in me venit *Cornel. de Pauw*; nec aliter scripsit Anonymus ἡδύ μοί ἐστι dicunt, cum se quid *cupere* indicant. Exempla dabit *Valcken.* ad *Herodot.* p. 126. et 550. — V. 5. ἐς πλάστιγγα Ineptum phantasma, sed qualia etiam ap. *Meleagrum* aliosque eroticos invenias. Similis est imago, sed minime reprehendenda, ap. *Lucian.* in Amor. §. 4. T. V. p. 260. ed. Bip. καὶ μοι γενοῦ δικαστὴς ἴσος — πότέρους ἀμείνονας ἡγῇ, τοὺς φιλόπαιδας ἢ τοὺς γυναίοις ἀσμενίζοντας· ἐγὼ μὲν γὰρ, ὁ πληγεὶς ἑκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν ἰσοῤῥόπως ταλαντεύομαι.

XI. Vat. C. p. 582. „Edidit ad Poetriarum fra„gmenta Wolfius p. 35. ubi bonam 4. vs. scripturam prava „emendatione corrumpit, pro ἔχοντι reponens ἔχων δὲ, et „vertit: *amicae* quidem flectens iras, non vero portas aper„tas habens, quum vertere debuisset: *frustra tentans ini„micas nil habenti fores.* Nihil ibi supra tironis captum. „Protulit etiam ad Hesychium cl. Ruhnkenius T. II. col. „890. — V. 6. in membr. scriptum ἕν τι ποθεινότατον, „quae scriptura prae ea, quam sequutus sum, non pla-

Digitized by Google

bcet." *Br.* *Schneider.* Per. crit. p. 101. Triplicem amorem, quo flagraverit, poëta describit. — V. 2. εἰς δέ με et δέ με καῦσε. Vat. C. — V. 3. ἤλγηκα bis habetur in Cod. — V. 4. τὰς ἐχθρὰς θύρας. Cf. not. ad *Antip. Sidon.* II. T. II. P. I. p. 288. *Schneider.* comparat *Marc. Argent.* Ep. XV. ἢ μόλις ἔγνως Τοῦτ' ἔπος, ὡς οὐδεὶς οὐδὲν ἔχοντι φίλος. — V. 5. ἐπισταδος. Vat. C. quod *Salmas.* emendavit. Color idem ap. *Aristaen.* II. Ep. XX. p. 104. ὅτε μὲν γὰρ αὐτοὶ ποθεῖτε, ἀστράπτου; καὶ χαμαιπετεῖς κοιμάσεις ἐπιθύμους ποιεῖσθε, καὶ λιπαρῶς ἱκετεύετε μόνου ῥήματος τυχεῖν ἀξιοῦντες. Cf. cl. *Doering.* ad *Catull.* LXIII. 65. 66. p. 245. — V. 6. ἐν το. π. Vat. C. τὸ est in Sched. Tryll. in marg. Apogr. Lennep. ὡς τὸ ποθ. marg. Ap. Guy. et R. Cf. *Agath.* Ep. VIII. 17. — V. 7. Maximis cruciatibus puer me affecit, unde minimum solidae voluptatis cepi. — *Schneiderus,* cui ultima carminis verba languere videbantur, dubitanter proponit: κενὰς ἐλπίδας ἐτρεφόμην. Ad οἶδα μόνον subaudiendum participium, ut ἔχων, δεχόμενος, vel simile quid; de qua constructione consule *Abresch.* ad *Aristaen.* p. 18. sq. — βλέμματα καὶ κενεὰς ἐλπίδας autem ita accipio, ut posterius effectum prioris designet: vanas spes ex pueri oculis conceptas.

XII. Vat. C. p. 585. Plan. p. 485. St. 630. W. ubi μόνῳ habetur.

XIII. Vat. C. p. 585. Edidit *Dan. Heins.* ad *Horat.* p. 32. et *Toup.* in Cur. nov. p. 173. quem clariss. Editor sequutus est. Cf. *Schneider.* in Per. crit. p. 21. — V. 1. ἔχοιτε. membr. ἔλοιτο legitur in marg. Ap. Guy. et R. cum interpretatione: *Si me amat, si meas partes complectitur.* Comparat *Toup.* *Lucian.* in Hermot. §. 30. T. I. p. 770. Εἰ, καθάπερ νῦν ἔχω, ἑλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας ἀνδρὶ φίλῳ. — V. 2. καὶς ὥρας αὖθις. Vat. C. καὶ εἰς emendavit *Salm.* Apud *Heinsium* est πολλάκις εἰς ὥρας, perperam. Nota est bene ominandi formula εἰς ὥ-

Digitized by Google

ρας sive ὥραις ἵκοιτο, quam fuse illustravit *Casaubon.* ad *Athen.* II. p. 112. Cf. *Valcken.* ad *Theocr.* Adon. p. 370. — V. 3. excitat *Wetsten.* ad Nov. Test. T. II. p. 276. μύρτον ἕωλον, *hesterna* myrti *corona*, quae cum ceteris convivii reliquiis, τοῖς σκυβάλοις, everritur. ἕωλον optime illustravit *Schneiderus* l. c. *Aristaen.* II. Ep. VII. p. 83. φιλήματα μὲν γὰρ ἕωλα τὰ τῶν γυναικῶν. *Themistius* Or. p. 205. B. παραδείγματα ἕωλα καὶ λίαν ἀρχαῖα. — Primus igitur flos pulchritudinis Dionysii jam evanuisse putandus est; quare etiam v. 2. Gratias rogat poëta, ut eum αὖτις εἰς ὥρας ducere velint. — V. 3. genuinam Vat. C. lectionem exhibet *Salmas.* in Plin. p. 674. E. Vitiose Ap. Lips. ὀῤῥίφη. Vitiosius *D. Heins.* ἔῤῥιφ' ἐπί. — „Hoc carmen in cod. praecedit *Dionysii* Ep. IV. in cujus „ult. vers. post Toupium scribendum esse monui κώνωψ ὀξηρῷ „φυόμενος κεράμῳ. Ex uno carmine in alterum ab oscitante li„brario translata haec vox: nam hic pro φυρόμενον, quod e „Salmasii emendatione est, in cod. scriptum φυόμενον." *Br.*

¶. 154.] *XIV.* Vat. Cod. p. 589. Edidit *Klotz.* ad *Tyrt.* p. 72. *Meleagri* esse hoc Epigramma, probabiliter suspicatur *Corn. de Pauw.* Optimae certe aetatis poëta dignum. — V. 1. 2. profert *Warton.* ad *Theocr.* T. II. p. 92. — τε post εἶπα non est in membr. In Ap. Guy. et Ruhnk. est εἶπα δέ, et in marg. δή. Ap. Pauw. εἶπά γε. *Wart.* εἶπά σε. — V. 3. 4. laudat *Wetsten.* ad Ep. Rom. II. 15. p. 32. Parietibus et arborum corticibus insculpebant nomina eorum, quos deperibant. *Eustath.* Ιλ. ζ. p. 490. 11. παλαιὸν ἔθος, καθ' ὃ δένδροις ὅσα καὶ πίναξιν ἐνεκόλαπτον οἱ παλαιοὶ τὰ τῶν φιλουμένων ὀνόματα, ὡς εἴπερ Ἔρωτες ἢ Νύμφαι ὀρειναὶ τοῦτο ἐποίουν· οἷον, ἡ δεῖνα καλή· ὁ δεῖνος καλός. Plures hunc morem attigerunt, quos vide ap. *Valckenar.* ad *Callim.* Eleg. p. 211. — V. 4. ἴσχετ' ἔρως. Non inscriptionibus amorem meum significabam, sed potius in pectore eum tenebam inclusum. Sic haec accepta nihil difficultatis habent; nec erat, cur *Corn. de*

Digitized by Google

Pauw ἔρως depravatum putaret. — V. 5. δαίμων. *Klotz.* *Amor* videtur intelligendus. — V. 6. „τὠτρεκές. repo„sui pro ἀτρεκές, quae est Cod. lectio. In optimo Musae „Stratonis Apogr. ἐγὼ δὲ ὁ λέγων. In Buheriano ἐγὼ δὲ λέ„γων.“ *Br.* ἐγὼ δ' ὁ λέγων ἀτρεκές. Vat. C. Obversabatur auctori carminis Ep. *Callimachi* II. καλὸς ὁ παῖς, Ἀχελῶε, λίην καλός· εἰ δέ τις οὐχὶ φησίν, ἐπισταίμην μοῦνος ἐγὼ τὰ καλά.

XV. Vat. C. p. 586. Puer cum Amore comparatur pulchritudine, celeritate, spiculorum efficacia. Cf. *Asclep.* Ep. II. III. — ἀμφοτέρων. et Amoris et pueri.

XVI. Vat. C. p. 586. In Arcesilaum, formosum puerum, Amoris victorem. — V. 1. εὐφαμεῖτε. Linguis favere jubet juvenes, quasi sacrae cuidam rei et arcanae admissos. *Imperatur silentium, ut rite peragi possit sacrum, nulla voce mala obstrepente. Seneca* de Vit. Be. 26. Fuse hanc et similes formulas explicuit cl. *Mitscherl.* ad *Horat.* III. Carm. I. 2. — „Corruptissime in cod. scri„ptum τὸν Ἔρωτα λέγει. ἀλεῖν verbum praetextatum, ut „*molere* Latinis.“ *Br.* Hanc lectionem *Brunckii* ingenio deberi, intelligitur ex ejus notis ad *Aristoph.* Nub. v. 1299. Facit huc *Theocrit.* Eid. IV. 58. τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα. ubi Schol. μύλλει, ἀπὸ τῶν ἀλούντων καὶ τῇ κώπῃ τοὺς μύλους ὠθούντων. Hinc intelligitur etiam, quare Arcesilaus Amorem purpureo fune, ἀρπεδόνῃ, ligasse dicatur. Funibus aut loris enim equi asinive molis alligabantur. *Hesych.* μύλλει. λεῖα. Corrige ἀλεῖ. et: μυμεῖ. λεῖα. scribe: μύλλει. ἀλεῖ. A vero aberravit *Toup.* in Emend. in Hesych. P. II. p. 536. — πορφυρέῃ. Ad ornatum videtur spectare hoc epitheton; purpureo tamen colori peculiaris quaedam vis tribuitur in incantamentis, unde ap. *Theocrit.* Eid. II. 2. Simaetha poculum φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ cingit; et infra Ep. CXIII. Iynx Thessalae veneficae describitur: πορφυρέης ἀμνοῦ μαλακῇ τριχὶ μέσσα δεθεῖσα. — Ceterum de v. 1. lectione, quamvis eam a cl. editore et docte et

ingeniose tentatam esse appareat, nondum tamen constat. Fieri enim possit, ut poëta scripserit:

τὸν Ἔρωτ' ἄγει Ἀρκεσίλαος.

Arcesilaus Amorem vinctum et captivum adducit; quod cum v. 2. etiam melius conspirat, quam Brunckiana lectio. Nec hoc parum honorificum de puero, qui, qua violentia Amor in homines uti solet, eadem in Amorem usus esse dicitur. Contigerat enim Arcesilao, quod Daphnis temere professus erat ap. *Theocrit.* Eid. I. 97. τὺ θὴν τὸν Ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν; Ἆρ' οὐκ αὐτὸς Ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης; Item minatur Amori *Meleager* Ep. LII. χαλκόδετον σφίγξω σοῖς περὶ ποσσὶ πέδην. Ap. *Ausonium* in Amore Cruci affixo v. 65. Heroïdes Amorem in *coetum mediae traxere catervae* — *Devinctum post terga manus, substrictaque plantis Vincula moerentem.* Hinc saepius Amor vinctis manibus repraesentatus est. Cf. ad *Crinagorae* Ep. I. T. I. P. II. p. 377. — Recte autem jungitur ἄγει — δήσας. *Euripid.* Heraclid. 861. δεσμοῖς τε δήσας χεῖρας ἀκροθίνιον Κάλλιστον ἥκει τὸν στρατηλάτην ἄγων. *Meleager* Ep. LVII. καί με πάλιν δήσας τὸν σὸν ἄγεις ἱκέτην. *Mosch.* Eid. I. 24. ἤν τύ γ' ἕλῃς τῆνον, δήσας ἄγε.

XVII. Vat. C. p. 580. Edidit *Klotz.* in Mus. Strat. nr. XLII. Amorem jam exstinctum novas vires sumsisse conqueritur. Simile est Ep. *Meleagri* LXXVIII. et LXXIX. — V. 1. Ἀντίπατρις. Margo Ap. Guy. et R. Ibidem v. 2. ψυχῆς tentatur; utrumque perperam. ψυχρὴ τέφρη. cinis jam exstinctus, cui nihil subesse videbatur ignis. — V. 3. δίς με. Vat. C. — V. 4. Plane similiter Ep. ἀδεσπ. XLV. XLVI.

XVIII. Vat. C. p. 594. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 332. Forti animo poëta se amorem, quem non nunc primum expertus sit, laturum esse pollicetur. *Alcaei Messenii* hoc Epigramma esse videtur, cujus est carmen in Nicandrum, puerum, T. I. p. 486. II. — V. 1. Pro θαρσαλέως Vir D. in marg. Ap. Guy. et R. ἀργαλέως tentat,

Digitized by Google

omnino male. — V. 2. χαλεπῶς. Apogr. Guy. Ruhnk. Pauw. χαλέπῆς est in membr. — V. 3. „Dorvillius e „cod. dedit βιάς, pro quo sagaciter et vere reposuit βουλῆς Pierson. Verisim. p. 92." *Br.* Non βιάς, sed βοὰς edidit *Dorvill.* quae est depravata membr. lectio. In marg. Guy. βοάς. *pugnas. rixas.* quod nihili est. *Homer.* Od. ρ. 283. οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων, οὐδὲ βολάων. — V. 5. „καὶ σὺ μέν. Sic recte in Cod. scriptum. In ora Sal„masius adscripsit: *forte* καί σε. quod Dorvillius recepit. „Ne graecum quidem est. Nam τίειν dicitur, *qui poenas* „*dat*, τίσασθαι, *qui poenas exigit*. Haec verbi medii dif„ferentia, optimis et veteribus scriptoribus observata, „recentioribus neglecta quidem saepe, quorum exem„plum nullius est auctoritatis, et ubi quid in codicibus „juxta rectam loquendi normam scriptum reperitur, id „in pejus mutandum non est." *Br.* Excitavit hoc distichon *Alberti* ad *Hesych.* in Ἀδρηστία. T. I. p. 99. *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 95. qui *Dorvillii* errorem primus aperuit, σύ με sive σύ μέ γε legendum censens: *tu ergo me, o Adrastea, ob pravum consilium puni.* Nemesin cum Adrastea passim conjungi, docuit *Dorvill.* l. c. Cf. *Herder.* in *Zerstreut. Blättern.* T. II. p. 213. *Siebenkees* in Anecdot. p. 64. Ceterum hoc distichon vix bene coit cum praecedentibus, nec intelligitur, cujusnam consilii poenae exigendae sint. Fortasse olim ad aliud quoddam carmen pertinebat.

¶. 155.] *XIX.* Vat. C. p. 574. Edidit *Klotz.* ad *Tyrtae.* p. 23. Hoc quoque carmen *Alcaei* esse videtur, quae etiam *Reiskii* est conjectura in not. mst. Agitur de puero, olim formosissimo, nunc barba et pilis hispido. — V. 1. 2. laudat *Pierson.* ad *Moer.* p. 50. — ἐσβέσθη. οὔπω σου τὸ καλὸν χρόνος ἔσβεσεν. *Rufin.* Ep. VIII. ubi vide not. T. II. P. III. p. 159. Eadem imagine *Meleager* Ep. XLIX. οὐδὲ πυραυγὴς ἦεν ποτε, νῦν δ' ἤδη δαλός, Ἀπολλόδοτος. — V. 2. χαρίτων λοιπὸν οὐδ' ὄνομα. Sic

Theocrit. Eid. XVI. 97. βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη. — V. 3. ἐν ἀθανάτοις. quem non magis deflorefcere poffe arbitrabamur, quam Deos, Apollinem v. c. aut Bacchum, cui *inconfumta juventas, Qui puer aeternus, qui formofiffimus alto Confpicitur coelo. Ovid.* IV. Metam. 17. — V. 4. αἰεὶ τρίχες. Cf. ad *Automed.* Ep. II. T. II. P. II. p. 128.

XX. Vat. C. p. 574. »Primum diftichon protulit »Salmafius ad Scr. Hift. Aug. T. II. p. 343. Caetera »plana funt. κιόνθας hic vocat, quas alibi φθονερὰς τρίχας.« *Br.* *Stratonis* ingenium huc Epigr. videtur prodere. Ipfe puer loquens inducitur. Puerum ipfum poëta fibi finxit ut ftatuam, in cujus bafi forte hi verfus legerentur. — V. 1. μὴ δύσῃ σ' ἐ. margo Apogr. Lennep. μὴ 'κδύσεις. Ap. Pauw. — V. 2. οὕτως. fic, vefte indutum. κἀμέ. me haud fecus ac ftatuas, vefte indutas. — ἀκρολίθου ξοάνου. Statua ἀκρόλιθος non eft ftatua lapidea, quod vifum eft *Salmafio*; multo minus fignum, in fummo aedium faftigio collocatum, quae *Trilleri* eft fententia in Obff. crit. p. 325. fed potius ftatua ex ligno, cujus extrema tantum, quae veftis non tegebat, ut caput, pedes manusque, e marmore erant. Vide *Lennep.* ad *Phalar.* p. 72. *Winkelm.* Hift. Art. p. 15. De eadem re quaedam notavit *Efchenburg* ad *Leffingii* Collect. T. I. p. 39. fq. — Facit huc, quod *Athenaeus* narrat de Nannio meretricula, quam Athenienfium dicacitas προσκήνιον appellaverat, ὅτι πρόσωπόν τε ἀστεῖον εἶχε καὶ ἐχρῆτο χρυσίοις καὶ ἱματίοις πολυτελέσι· ἐκδῦσα δὲ ἦν αἰσχροτάτη. L. XIII. p. 587. B. — V. 3. δ' poft γυμνὴν defideratur in membr. Adfcriptum margini Ap. Ruhnk. ubi ad γυμνὴν χάριν haec notantur: τὴν πυγὴν ψιλήν, γυμνήν, ἄτριχα. Male. Intellige *concubitum cum nudo puero.* five fimpliciter: *Nudi Antiphili venuftatem explorare cupiens.* i. e. γυμνὸν 'Αντίφιλον ἀθρῆσαι ζητῶν. — ἀκάνθαις. Cf. *Rufin.* Ep. XXXVI. — Poftremum verfum cum parte praec. laudat *Warton.* ad *Theocrit.* T. II. p. 48.

Digitized by Google

XXI. Vat. C. p. 571. Plan. p. 484. St. 629. W. — V. 1. φίλην. Vulgo, quod casto monacho debetur. Verum *Brodaeus* vidit absque codice. Vir Doct. ap. *Huet.* p. 49. transpositis vocabulis φίλην θεοῦ· αἰτ. parum eleganter. — V. 2. αἰτοῦντι. om. Vat. C. De verbo αἰτεῖν vide ad *Asclepiad.* Ep. I. T. I. P. II. p. 21.

XXII. Vat. C. p. 577. „Hoc distichon praefixum „sequenti in cod. ubi ex duobus unum Epigr. At sepa„randa videntur, quod fuit etiam Orvillii judicium, quem „vide ad Chariton. p. 199." *Br.* — V. 1. ἄθρει μοι διὰ παντός. Vat. C. In Ap. Lips. et Voss. ἄθροι. in marg. ἄγρει. Deinde membr. ὅλαν κατάτηκ' Ἀρίβαζε. Totum versum sic emendavit *Dorvill.* ut *Br.* eum edidit. Ad verba ὅλαν τὰν Κνίδον κατέτηκε comp. *Meleager* Ep. XIII. καὶ πέτρου τήκω χρωτὶ χλιαινόμενον. In primis distichi verbis haereo. Legendum suspicabar:

Ἀνθρακίη διὰ παντὸς ὅλαν κατέτηκ' Ἀρίβαζος
τὰν Κνίδον.

Totus locus nil nisi carbones; omnem enim Cnidum Aribazus incendit. διὰ παντὸς non solum ad *tempus* refertur, quod *Dorvillius* censet, sed etiam ad *rem*, ut δι' ὅλου. Sic *Pausan.* II. 34. p. 191. ἀλεκτρυόνα τὰ πτερὰ ἔχοντα διὰ παντὸς λευκὰ διελόντες. *Aeschyl.* Suppl. v. 846. γομφοδέτῳ δορὶ δι' ὅλου. — Ἀνθρακίη autem ab horum poëtarum ingenio non alienum. Cf. not. ad *Posidipp.* Ep. VI. T. II. P. I. p. 137. et Ep. VIII. p. 139. — V. 2. θρυπτόμενα θέρεται. Haec est genuina membr. lectio, quam Apogr. in τυπτόμενα φλέγεται et φέρεται temere mutaverunt. *Callim.* Ep. IX. ὁ μὲν ἀρσενικῷ θέρεται πυρί. Idem fortasse vocabulum lectum olim ap. *Aristaen.* II. Ep. I. p. 70. οὗτος δ' οὖν ἐρᾷ σου, Καλύκη, καὶ τῷ σῷ θέρεται (vulgo φθείρεται) πυρί.

XXIII. Vat. C. p. 577. junctim cum praecedente. Aribazus puer Persicae originis fuit, quod ipsum ne-

Digitized by Google

men indicat. Cnidus autem, ubi habitasse videtur, cum reliqua Caria Persis parebat.

XXIV. XXV. Vat. C. p. 586. ubi Ep. XXV. alterum praecedit; ceterum versus in utroque eodem ordine leguntur, quo *Br.* edidit. In aliis libris ordo mirifice turbatus. *Wolf.* in Sappli. Fragm. p. 253. conjunxit posterius distichon Ep. XXV. cum v. 3. 4. Ep. XXIV. Alia Apographa, omisso altero disticho Epigr. XXIV. ex priore et altero disticho Ep. XXV. simul cum secundo Ep. XXIV. unum Epigramma conflarunt. Suspicabatur *Dorvillius* ad *Charit.* p. 89. haec quatuor disticha nonnisi unum carmen conficere, improbante *Brunckio*, cujus haec sunt: „Tam persuasus sum, disticha in cod. recte esse „disposita et singula tetrasticha Epigramma facere, ut „carminum ordinem immutaverim. Nihil prorsus inter„est, utrum prius vel posterius legatur. Dialogus est „in hocce; verba ἔστι δ' ἀωρὶ καὶ σκότος, famuli sunt. „V. 1. in cod. scriptum ὅλως, manifesta menda.“ *Toupius* in Cur. Nov. p. 237. prius distichon Ep. XXIV. praefigendum putabat versibus a *Suida* prolatis in κωμάσομαι:

ἢν γάρ με κτείνῃς, τότε παύσομαι· ἢν δέ μ' ἀφῇς ζῆν,
καὶ διαθῇς τούτων χείρονα, κωμάσομαι.

ignorans scilicet, hoc distichon partem esse carminis *Asclepiad.* XXVI. ubi vide not. Huic poëtae utrumque carmen facile equidem tribuerim; nisi forte *Meleagri* est, quem conf. Ep. LVI. — V. 1. τοῦτον. sic Vat. C. In Ap. Guy. not. τούτων. τῶν νῦν γενομένων, ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ. male. — V. 2. λουόμενον. membr. non λυόμενον, ut *Dorvill.* dedit. *Asclepiad.* IV. στέφανοι — οὓς δακρύοις κατέβρεξα. ubi vide not. Coronae tingebantur, ἐλούοντο, interdum unguentis, quo h. l. respici videtur. Cf. not. ad *Meleagr.* Ep. XCVII. T. I. P. I. p. 111. — V. 3. In marg. Ap. Pauw. tanquam a *Guyeto* legitur: *fort.* οὐχὶ μακρήν. *Pauw* conjiciebat μὰ τήν. Neutrum membran. lectioni praefe-

Digitized by Google

rendum: Viam ibo longam quidem, sed non frustra institutam. — Sequ. verba, ἔστι δ' ἀωρὶ καὶ σκότος, non opus est, famulo tribuas. Ipsius comissaturi poëtae esse possunt. — Ad ἀωρὶ subaudi νυκτὸς, vel νύκτωρ. Praeter hunc unum locum et alium *Luciani* T. II. p. 22. nullum habebat *Schlaeger* ad Moer. p. 32. qui illo additamento careret. *Pierson.* adjecit *Heracliden* ap. *Athen.* XII. p. 432. F. ἀλεκτρυόνα — ἀωρὶ κοκκύζοντα. Sic etiam *Polyaen.* II. c. 34. τοῖς ἀωρὶ βαδίζουσιν. — V. 4. μέγας φανός. *Propert.* L. III. El. XIV. 15. *demonstrant astra salebras; Ipse Amor accensas praecutit ante faces.* *Valerius* in Anth. Lat. T. I. p. 670. *Quid faculam praefers, Phileros? qua nil opu' nobis. Ibimus: hoc lucet pectore flamma satis.*

T. 156.] *XXV.* Vat. C. p. 586. Vide ad praeced. Ep. — Comissabundus se fulmina et tempestatem nihil timere ait, cum Amor ipsum satis tutum a periculis praestet. — V. 1. ἄκρητον μανίην. non vino ebrius, sed amatorio furore. De vocis ἄκρατος usu figurato quaedam notavi ad Ep. *Pauli Silent.* XXXVII. — μεθύων μύθοις. sermonum, in amorem pellicentium, plenus, tantum non ebrius. ἔνθεος καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. *Lucian.* in Nigrin. T. I. p. 31. ed. Bip. *Plutarch.* T. II. p. 712. E. mimos appellat μιμήματα πραγμάτων καὶ λόγων, ἃ πάσης μέθης ταραχωδέστερον τὰς ψυχὰς διατίθησιν. — V. 2. εὐφροσυνος Ap. Lips. contra poëtae mentem, qui se dementia actum et securum per periculosam viam grassari ait. εὐφροσύνοις suspic. *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 93. — V. 3. δέ μοι. Vat. C. — V. 4. ἔχων. membr. ἔχω *Reisk.* l. c. Idem *Cornelio de Pauw* in mentem venit. — ἢν βάλλῃ male interpretatur *Dorvillius.* Sensus est: Si Jupiter fulmina jacit. — ὅπλον scutum inprimis, quod telis objicitur.

XXVI. Vat. C. p. 587. Edidit *Klotz* in Mus. Strat. nr. XLIV. *Warton* ad *Theocr.* T. II. p. 66. In pue-

eum formoſum, in pugilatu victorem. Optimae notae carmen, *Stratonis* ingenio non indignum. — V. 1. πυγῇ. Vat. C. πυγμῇ eſt in omnibus Apogr. quae vidi, excepto Lipſienſi. — V. 2. λημνίσκοις. ταινίαις. *Heſych.* λημνίσκους. τὰς ταινίας. Συρακούσιοι. Vide *T. Hemſterb.* in Miſc. Obſſ. V. 3. p. 70. et ad *Lucian.* T. I. p. 164. Morem athletas taeniis ornandi illuſtravit *P. Weſſel.* ad *Diodor.* XVII. 101. p. 238. et *Ruhnk.* ad *Timae.* p. 246. — V. 3. πεφυρμένον. *Strato* Ep. LXVIII. πεφυρμένος ὄμματα κλαυθμῷ. Cf. eundem Ep. XXXIV. — σμύρνης. Suavius hoc mihi videbatur eſſe, quam ſi faciem unguento myrrhino inunctam habuiſſet. σμύρνα Συρίη inter pretioſa unguenta commemoratur ap. *Philodem.* Ep. XXII. ubi vid. p. 233.

XXVII. Vat. C. p. 591. Obſcurum Epigramma, quod vellem clariſſ. editor diſertius explicaſſet. At hic nihil notavit praeter haec: „Sic in cod. ſcriptus eſt vſ. 1. „Ἑρμῇ τοξευθεὶς ἐξέσπα σε πικρὸν ἐφήβῳ. in quibus nullus omni„no ſenſus. Emendabat Salmaſius: Ἑρμῆς τοξευθεὶς ἐξέσπασε „πικρὸν ὀϊστόν· Κἠγὼ τὴν αὐτὴν αὐχῶ λ. τ. E ſenſu carminis „manifeſtum eſt, negationem in primo verſu eſſe debere. „Eſt in eo metaphora e ſagitta petita, qua quis confixus „eam e vulnere extrahit; ſed ideo ὀϊστὸν contra codicis „auctoritatem ſcribendum non erat.“ Adſcribam etiam, quae *Cornel. de Pauw* ad hoc Ep. notavit: „Scri„bendum videtur:

„Ἑρμῇ τοξευθέντ' ἐξέσπασας ἰὸν ἐφήβῳ,
„κἠγὼ τὴν αὐτήν, ξεῖνε, λέλογχα τύχην.
„Ἀλλὰ σ' Ἀπολλοφάνους τρύχει πόθος, ὦ φιλάεθλε,
„ἔφθασας εἰς ἓν πῦρ, οἱ δύ' ἐνηλάμεθα.

„Hermae, viro juveni, ſagitta percuſſo jaculum extra„xiſti. Et ego vero, mi hoſpes, eandem nunc ſortem „ſubii. At Apollophanis te deſiderium comedit; o labo„rum amans, in eundem tu incidiſti ignem; nos duo

„agitati sumus et percussi. Sensus sic elegans est: Cum „antea Hermae suppetias tulisti, mihi easdem nunc ferre „potes: quanquam, quid miser ego garrio? Id tibi nunc „impossibile. Eodem enim telo percussi sumus, eodem „igne urimur; quare mihi sane nunc opem ferre non „potes, cum tibimetipsi id tentes frustra.“ Haec ille, qui secundis curis pro ἰδὲ tentabat ὄγκον; pro οἱ δύ' autem ᾧ δύ'. Hae emendationes, quae auctori suo valde elegantes videbantur, rem minime salvam praestant. Quod enim ille de Herma, puero, somniabat, falsissimum est. Agitur de Mercurio φιλαέθλῳ, *palaestrae praesidi*, formosi ephebi amore capto. Hoc poëta ita extulit: Mercurium ipsum palaestricis artibus ab Apollophane superatum esse. Phantasma, quod *Brunckii* emendatio versu primo efficit, illustratur Od. *Anacreontis* XIV. 14. ubi Amor in certamine, ὡς οὐκέτ' εἶχ' ὀϊστούς, Ἤσχαλλεν· εἶθ' ἑαυτὸν Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον· Μέσος δὲ καρδίης μευ Ἔδυνε καί μ' ἔλυσε. (fort. μ' ἔκνιζε.) Ut hic Amor sagittae loco in pectus penetrat, sic ap. Anonymum puer in Mercurii corde bella gerebat. — Jam vero v. 3. cum praecedentibus non cohaeret. ἀλλ' ἐμὲ antithesin indicat, cujus nulla causa cognosci potest. Expectabatur κἀμὲ γάρ, vel simile quid. In Vat. C. ἀλλά μ' vel ἀλλ' ἀμ' Ἀ. Neque ex seqq. lux affulget. Haec igitur aliis explicanda relinquimus.

XXVIII. Vat. C. p. 108. Plan. p. 448. St. 582. W. Similes lusus vide Ep. LXVII. LXVIII. Puero coronam rosarum mittens *Philostrat*. Epist. XXIX. περιθήσεις δὲ οὐ σὺ τὰ ῥόδα, ἀλλ' αὐτὰ σέ.

XXIX. Vat. C. p. 592. Edidit *Klotz*. ad *Tyrt*. p. 24. una cum sequ. Epigr. *Schneider* in Peric. crit. p. 20. Neminem, nisi aut Deus sit, aut lapis, Apollodotum spectare posse, quin amoris flamma corripiatur. Inter pueros, quos *Meleagri* Musa celebravit, etiam Apollodotum fuisse, apparet ex ejus Epigr. XLIX. Haec res et carminis stilus efficit, ut facile accedam ad *Pauwii*

Digitized by Google

sententiam; qui hoc et sq. distichon *Meleagro* tribuendum esse suspicatur. — V. 4. ἢ θεὸς ἢ λίθος. De stupidis et omni elegantiori sensu privatis hominibus passim: λίθος, οὐκ ἄνθρωπος. Exempla collegit *Wetsten.* ad Nov. T. I. p. 265.

¶. 157.] XXX. Vat. C. p. 592. junctim cum praecedente. Separatim protulit *Salmas.* in Plin. p. 776. A. Etiam hoc distichon *Meleagri* esse videtur, qui Heraclitum puerum passim celebravit. — V. 1. M. Ἡρακλεῖτος ἐμοὶ πόθος οὔτι σ. Vat. C. οὐχὶ *Salmas.* dedit. — V. 2. ἐμὸν est in Cod. ἐμοῦ exhibuit *Salm.* Heraclitus puer ex Magnesia fuisse videtur. Jam lapis Magnesius (μάγνης λίθος et μαγνῆτις), qui ferrum trahit, etiam Heraclius appellatur. Hinc poëtae lusus. *Plato* in Ione p. 363. E. θεία δὲ δύναμις σε κινεῖ, ὥσπερ ἐν τῇ λίθῳ, ἣν Εὐριπίδης μὲν μαγνῆτιν ὠνόμασεν, οἱ δὲ πολλοὶ Ἡρακλείαν. Ad ea, quae *Salmasius* l. c. congessit de magnete, *Schneiderus* addidit *Eustathii* locum ad Ιλ. τ. p. 338. 38.

XXXI. Vat. C. p. 593. Omisso primo disticho, quod a Cod. Lips. abest, hoc carmen edidit *Wolf.* ad Fragm. Sapph. p. 253. Integrum post *Br.* exhibuit *Ruhnk.* Ep. crit. p. 85. nov. ed. nam in prima edit. mutilum est. Poëta nautae se comparat, verno tempore incertum pelagus tentanti, puerumque, quem deperit, precatur, ut ipsum aut sincere amet aut palam et aperte oderit. — V. 1. Διόδωρε. Diodorum puerum passim commemorat *Meleager*, quem si quis hujus quoque Epigrammatis auctorem existimaverit, me consentientem habebit. Simile est ap. eundem phantasma Ep. XLIV. ἢν μοι συννεφὲς ὄμμα βάλῃς ποτε, χεῖμα δέδορκα· Ἢν δ' ἱλαρὸν βλέψῃς, ἡδὺ τέθηλεν ἔαρ. Eidem poëtae comparatio amoris cum navigatione perquam familiaris est. — V. 2. κρινόμενος. incertis fluctibus spectatus, multis igitur gravibusque periculis obnoxius. De nauta, qui multum maris emensus perierat, *Antip. Sidon.* Ep. XCVII. ἃ πό-

σον

σιν ὕδωρ Ὤλεσε τὸν τθεσῳ κεκριμένον πελάγει. *Leon. Alex.* Ep. XV. ἀσπίδα δ' ἔσχον Σωθεὶς κεκριμένην κύματι καὶ πολέμῳ. — V. 3. Comparavit haec *Rubnk.* ad *Hesiod* E. καὶ H 550. ἄλλοτε μὲν θ' ὕει ποτὶ ἕσπερον, ἄλλοτ' ἄησι. Similiter *Theocr.* Eid. IV. 43. χ' ὁ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα θ' ὕει. — V. 4. εὔδεις ἁβρὰ γελῶν δ' ὄμμασιν. Vat. C. ἔνδεις *Wolf.* edidit, infeliciter suspicatus, ἔνδιος legendum esse. εὔδιον not. in marg. Apogr. Guy. et K. Sed praeferendum procul dubio *Brunckii* εὔδιος. Cf. ad *Meleagr.* Ep. LXIX. T. I. P. I. p. 86. Hoc recepto, vide an servata, quam membr. praebent, conjunctione δέ, legi debeat: ἄλλοτε δ' αὖτε Εὔδιος, ἁβρὰ γελῶν δ' ὄμμασιν ἐκκέχυσαι. Posterior enuntiatio causam prioris continet, quod apud poëtas haud infrequens. Quum in Ap. Lips. ἐκκέχυται haberetur, *Reisk.* conjecit in not. mst. ὄμμα σόν, quod nunc non est necesse. *Ridentem effundi oculis* doctius quam *diffuso vultu ridere*, aut, ut *Heliodor.* dixit L. VIII. p. 396. ἱλαρῷ καὶ διακεχυμένῳ βλέμματι. *Apollon.* Argon. III. 1009. νεκτάρεον μείδησ'· ἐχύθη δέ οἱ ἔνδοθι θυμὸς Αἴνῳ ἀειρομένης. — V. 5. τυφλὰ κύματα. Vide ad *Serapion.* Ep. T. II. P. II. p. 340. — V. 6. Quum vox κῦμα ter in quatuor versibus repetatur, scribendum procul dubio:

μεγάλῳ χείματι πλαζόμενος.

in quam emendationem incidit etiam *Huschkii* ingenium, in Anal. cr. p. 164. qui cum alia comparat, tum *Catullum* Epith. Pel. et Th. 97. *Qualibus incensam jactastis mente puellam Fluctibus, in flavo saepe hospite suspirantem. Corn. de Pauw* μεγάλῳ χεύματι tentabat. — V. 7. πάλιν. Vat. C. Comparandus *Theognis* v. 89. ἤ με φίλει, καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ' ἀποειπὼν Ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος.

XXXII. Vat. C. p. 515. In Plan. p. 38. St. 55. W. interpolatum legitur; nam pro παιδείῳ *Planudes* παρθενικῷ dedit. Vaticani Cod. lectionem primus restituit

Dorvill. ad *Char.* p. 555. Idem Θραεόβουλε exhibuit. At in membr. et in Plan. θρασύβουλε legitur. — V. 2. ἀσθμαίνεις. de alto amantium suspirio illustr. *Mitsch.* ad *Horat.* T. II. p. 107. — δελφὶς ὥς. Proverbialis locutio. *Ion* ap. *Plutarch.* in Vit. Cic. T. V. p. 260. ed. Tub. κἀκεῖ γὰρ ὡς δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία. quem attigit *Toup.* ad *Longin.* π. τ. p. 271. — V. 3. δρέπανον. Ad fabulam de Andromeda, Persei virtute liberata, respici videtur. Apte nostrum carmen adhibuit *Mitscherl.* ad illustrandum *Horat.* I. Od. XXVII. 21. *Quae saga, qui te solvere Thessalis Magus venenis, quis poterit Deus? Vix illigatum te triformi Pegasus expediet Chimaera.*

XXXIII. Vat. C. p. 590. „Hoc etiam miserum in „modum corrupit male casta monachi manus. Vide Plan. „p. 485. St. 630. W. Doctissimorum etiam virorum „saepe conjecturis praestat bonus codex. Casaubon. ad „Theocrit. Eid. I. emendabat τὸν τρυφερῆς Τρυφερῆς. Toup. „Ep. crit. p. 91. [74. Lips.] τὸν τρυφερῆς πάρθνον." *Br.* Argumentum carminis ut *Meleagr.* LXXII. *Marc. Argent.* VIII. Illorum autem gallo gallinaceo Noster luscinias substituit. — V. 1. τί μ' ἀνιᾶτε. Vulgo. — V. 2. τὸν τρυφερῆς παρθένου. Vulgo. πάρθνον, quod *Toupius* conjecit, debetur *Huetio* p. 49. — Versus fortasse expressus ex *Meleagr.* Ep. XCIII. καὶ θῆρες ἄτεγκτοι τέρποντιι τρυφερῷ χρωτὶ χλιαινόμενοι. — V. 3. πετάλ. *Strato* Ep. II. καὶ ἀηδόνας ἐν πετάλοισιν. — εἰ δέ. quod si natura loquax est muliebris natura, tamen, quaeso, quiescite. — Nihil hac clausula languidius. Poëtae suppetias ivit *Grotius* vertens:

sin muliebre est
Multa loqui, jam vos, nil vero, perficite.

qui sensus ex graecis verbis effici non potest. Vix tamen ea corrupta esse putaverim.

XXXIV. Vat. C. p. 591. ubi ἄδηλον. Ut *Meleagri* edidit *Warton.* ad *Theocr.* T. II. p. 201. A sterili pue-

Digitized by Google

rorum amore dehortatur poëta. — V. 1. ἴαχε μ. Vat. C. ἴσχετε. Ap. Guy. R. Pauw. Lipſ. — V. 2. ἀπρήκτοις ἐλπίσι. *Agath.* Ep. LXXVIII. 6. Spe vana amamus et tantum non furimus. Vide ad *P. Silent.* Ep. X. 3. — ¶. 158.] V. 3. ἐπὶ ψαφαρήν, intell. γῆν. θάλασσαν ἀντλεῖν cum aliis proverbiis de rebus inutiliter ſusceptis laudatur in Append. Vat. III. 49. p. 305. — Mox junge ψεκάδα ἀπὸ Λιβύσσης ψάμμου, abundante ἀπὸ, ut paſſim (vide ad Scol. XXII. T. I. P. I. p. 308.) et ἀριθμητὴν ἀρτιάσαι pro ἀριθμῆσαι, *numerare arenam Libycam.* Vulgo dicitur per paroemiam ἄμμον μετρεῖν. *Diogen.* Prov. II. 27. Similiter *Theocrit.* XVI. 60. ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ᾀόνι κύματα μετρεῖν, Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ, Ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδεῖ πλίνθον. Ad noſtrum locum plurimum facit *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXVI. 9. p. 32. ἄδικος ἡ μίξις, ἄγονος ἡ συνουσία· ἐπὶ πετρῶν σπείρεις, ψάμμους ἀροῖς· μετένεγκε τὰς εὐφροσύνας ἐπὶ τὴν φύσιν, τρέψον ἐπὶ τὴν γεωργίαν τοὺς ὀφθαλμούς, ἐγκάρποις ἥσθητι ἡδοναῖς· ὥς κε μὴ ἄσπερμος γενεὴ μετόπισθεν ὄληται. — Ceterum ψεκάδες ſunt res quaeque minutiſſimae, ramenta. *Brunck.* ad *Ariſtoph.* Pac. 121. — V. 6. ἐνιχθονίοις ἡδύ τε ἀκαμάτοις. Vat. C. quod in plurimis Apogr. emendatum eſt. — Fruſtra puerorum amorem tibi certum fore ſperas, quum eorum pulchritudo a Diis hominibusque expetatur, ut nunquam adeo a rivali tutus ſis. — V. 7. εἰς κενὸν ἦμαρ. Vat. C. ἡμῶν emendatum in marg. Ap. Guy. et R. recte ſine dubio. — V. 8. μόχθοις. Vat. C. et ἐκκέχυται. Omnes labores, quos inſumſeram, perierunt. Metaphora ducta ab agricola in litoris arena ſementem faciente. ψάμμον ἀροῦν ex *Maximo Tyrio* paulo ante laudavimus. Simile eſt hoc ap. *Theogn.* v. 108. ἶσον γὰρ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς· Οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων, βαθὺ λήϊον ἀμῷς, Οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.

¶. *XXXV.* Vat. C. p. 593. Obſcurum Epigramma, nec fortaſſe integrum. Eſt dialogus aut inter ſervum et

herum, aut inter puerum et servum paederastae. — V. 1. *A.* Ne mihi hoc itera! *B.* Quid culpae admisi? Ipse me misit. αὐτὸς aut *dominus* est, ut passim; vide *Abresch.* Lectt. Arist. p. 207. aut puer amatus. Hoc fere malim. Puer amanti iratus invito animo ejus nuntium accipit. Servus deprecatur iram, servitii necessitatem praetexens. Pro ἔπεμψε tamen in marg. Ap. Guy. et Ruhnk. ἐπέμψα notatum. Sequ. versu fortasse mutata interpunctione legendum:

α. δεύτερον οὖν φήσεις; β. δεύτερον εἶπεν. ἴθι.

Num igitur denuo repetere audes, quae mihi ingrata esse intelligis? — Tum servus respondet: Quidni faciam? Iterum iterumque mihi dominus dixit: abi, nec cunctare. — Ad ἐκείνου subaudiendum videtur ῥήματα vel simile quid. — V. 4. εὑρήσω χ' ἥξω. Vat. C. Ordinem verborum mutavit cl. editor. At in his equidem caecutio. Pro οἶδα *C. de Pauw* οἶσθα malebat; fortasse recte. — Sensus latere videtur nequam, ut ap. *Meleagr.* Ep. XLVI. *Philodem.* Ep. XVII. σὺ δ', ὦ φιλεράστρι' ἄκοιτις, Ἥδη τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα. At totius carminis contextum alii explanabunt, qui nobis sagacitate praestant.

XXXVI. Vat. C. p. 584. Prius distichon edidit *Wetsten.* ad N. T. I. p. 400. Totum *Klotz.* ad *Tyrt.* p. 73. In puerum reliqua venustum, sed pedibus minus eleganter formatis. Optimae notae carmen. — V. 1. βοᾶτε Vat. C. male. — οὐχὶ Ap. Lips. — V. 2. Vide *Erasmi* Adag. III. Cent. 94. — πᾶσι δέδωκαν *Klotz.* — V. 3. ἐν ὄμμ. Ap. Lips. — Mox *Klotz.* male ἀπερίσκεμος ex conjectura sua. Nihil verius lectione codicis, qua *insignis* verecundia in pueri oculis laudatur. — V. 4. ἀμφιτέθαλε χάρις. Cf. ad *Rhian.* Ep. IV. T. I. P. II. p. 323. — V. 5. Conf. Ep. *Antip. Sidon.* III. — V. 8. „Male in Cod. scriptum: κάλλεϊ δὲ σ' ἑτέρῳ τέρψει ἀγαλλό„μενος.“ *Br.* At in Apogr. Spallett. est σφετέρῳ, quod etiam in membr. legi nullus equidem dubito. — Est

Digitized by Google

in his verfibus fuavis ironia: Illud pedis vitium crepida occultabis, cujus elegantia haud fecus ac tua pulchritudine laetaberis. Si vera eft *Brunckii* emendatio ἀγαλλόμενον, hoc pro εἰ pofitum eft. *Pauw* ἀγαλλομένη tentabat, *crepidam* fibi fingens Pyrrhi pulchritudine delectatam. Omnino male.

XXXVII. Vat. C. p. 585. Plan. p. 485. St. 630. W. Sic plane *Philodem.* Ep. XX. γιγνώσκω, χαρίεσσα, φιλεῖν πάνυ τὸν φιλέοντα, Καὶ πάλι γιγνώσκω τόν με δακόντα δακεῖν. ubi vide not. T. II. P. I. p. 230. — V. 1. κἢν μ' ἀδικεῖ, Vat. C.

XXXVIII. Vat. C. p. 514. „Ex ordine, quo hic „pofita funt hoc et fequ. Epigramma, quo fenfu intelli„genda fint, animadvertitur. Planudes ea retulit in „L. I. cap. Εἰς χρόνον." *Br.* p. 122. St. 176. W. Puerum monet, ut tempore utatur, antequam pili tenerum haedum in hircum vertant. — ἔριφοι autem appellantur pueri meritorii. cf. *Lucill.* Ep. V. 6. T. II. P. II. p. 440. — Cum fenfu totius difitichi confpirat *Strato* Ep. LVII. *Martial.* L. IV. 7. *Cur here quod dederas, hodie, puer Hyle, negafti? Durus tam fubito, qui modo mitis eras? Sed jam cauffaris barbamque, annosque, pilosque: O nox, quam longa es, quae f..is una fenem!*

¶. 159.] *XXXIX.* Vat. C. p. 515. Plan. p. 122. St. 170. W. Similiter *Rufinus* Ep. XXXVIII. ad exoletum: μηδὲ συνάντα· Ἀντὶ ῥόδου γὰρ ἐγὼ τὴν βάτον οὐ δέχομαι. Commentarii inftar eft locus *Achill. Tat.* L. II. p. 98. ubi quis de puerorum agens κάλλει, ὅτι παρακύψαν μόνον οἴχεται καὶ οὐκ ἀπολαῦσαι δίδωσι τῷ φιλοῦντι. ubi in verbo παρακύψαι de rofa cogitavit auctor e calyce prorumpente. *Galenus* in Suaf. ad Art. c. VIII. ἄμεινον οὖν ἐστιν ἐγνωκότας τὴν μὲν μειρακίων ὥραν τὴν ἠρινοῖς ἄνθεσιν ἐοικυῖαν, ὀλιγοχρόνιον δὲ τὴν τέρψιν ἔχουσαν. *Ovid.* II. A. A. 115. *Nec violae femper, nec biantia lilia florent; Et riget amiffa fpina relicta rofa. Et tibi jam cani venient, formofe; ca-*

Digitized by Google

pilli. — ἢν δὲ παρέλθῃ, οὗτος ὁ βαιὸς χρόνος scil. Idem dicit, sed efficacius etiam, paroemia ap. *Suidam* T. III. p. 262. ῥόδον παρελθὼν μηκέτι ζήτει πάλιν, ubi *Kustero* παρελθὸν corrigenti non debebat calculum adjicere *Toupius* Em. in Suid. p. 400. Hoc enim dicere voluit paroemiae auctor: Rosam florentem ubi praeterieris, non amplius invenies; tam cito perire solet! Hoc sensu certe accepit *Suidas*, cum addit: ἐπὶ τῶν κινδυνευόντων τινά. Alii in alium sensum detorserunt. Vide *Gataker.* ad *Antonin.* XI. 33. p. 342.

XL. Vat. C. p. 409. „Misere corruptum est in „membranis hoc epigr. quod ideo omissum in Gaulmini „codice. Aliquanto emendatius editum est a sagacissimo „Toupio in Addend. in Theocrit. p. 392. Salmasii no„tis adjutus aliter pridem emendaveram. Utri felicius „res cesserit, judicent eruditi, qui si secundum Toupium „pronunciaverint, a tanto viro me vinci facile patiar. „Obscoenum est carmen, sed tam planum nunc et perspi„cuum, ut interpretatione non indigeat. Dialogus est „duorum caprariorum in Hermaphroditi statuam. λακόπυ„γος non comparet in lexicis; sed vox proba est, quae „etiam duplici κ scribitur. Occurrunt apud Pollucem „p. 237. λακόπεδον et λακοσχέας." *Br.* Venustum est Epigramma et optimae aetatis, sed vereor, ut Hermaphroditi statuae conveniat τὸ φάλανθον βρέγμα, aut ut omnino de statua agatur. Sed ut recte judicari possit de sensu carminis, lectionis primum auctoritas examinanda videtur. Quod ut rectius fiat, agedum, totum carmen, sicut in membr. habetur, adscribam:

Ἄδηλον. μιαρὸν τὸ ἐπίγραμμα ὅλον καὶ αἰσχρουργότατον.

Χαίρω τὸν λακόρυζον ὁρῶν θεὸν εἰστοφάλανθον
βρέγμ᾽ ὑπὸ τὰν ὄχναν αἰπόλε τυπτόμενον.

αἰπόλε τοῦτον ἐγὼ τρὶς ἐπύγισα· τοὶ δὲ τραγίσκοι
εἰς ἐμὲ δερκόμενοι τασχιμέρας ἔβλεπον.
ὄντως Ἑρμάφρόδιτε πεπύγικεν οὐ μὰ τὸν ἑρμᾶν
αἰπόλε καὶ τὸν πᾶν αἰπόλε κακιγελῶν.

— V. 1. λακέρυζον emendavit *Toup.* Nota est λακέρυζα κορώνη ex *Hesiodi* Ἐργ. 747. ap. *Hesych.* λοίδορος· φλύαρος. quod Satyris et Silenis aptum est epitheton. Idem *Pauwio* in mentem venerat. λακόπυγος formatum ad analogiam τοῦ λακκόπρωκτος, qua voce utitur *Aristoph.* in Nub. 1333. — In marg. Ap. Ruhnk. notata sunt haec: λακερύζειν. *multa verba facere. nugari. conviciari.* — φάλανθον βρέγμα. πολιόν. *Hesych.* Est et canum et calvum caput. Vide quae collegit *Menag.* ad *Diog. Laërt.* VII. 160. p. 330. Hoc alicui ex senioribus Satyris, Sileno aut Priapo convenit. — Elegans est vs. 2. emendatio αἰγᾶν, quae jucundam imaginem praestat capellarum cum Deo quodam calvo arietantium. In Ap. Guy. et Ruhnk. est ἄχναν, quod nullius est pretii. — V. 3. Si caprarius senilem Deum paedicavit, id per contumeliam fecisse putandus est, ut ille ap. *Theocrit.* Eid. V. 41. ἁνίκ᾽ ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ᾽ ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι Αἵδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη. qui locus ad nostrum est aptissimus. — Mox ἔβλεπον Codicis servavit *Toup.* At hoc non explet poëtae mentem, et gravius quid desiderari vel Theocriteus locus ostendit. Admodum itaque verisimilis, certe elegans et docta est *Salmasii* emendatio in marg. Guy. et Ruhnk. ἐβάτευν. Quod si *Virgilius* in exprimendis Theocriteis (III. Ecl. 8. *Novimus et qui te, transversa tuentibus hircis; Et quo, sed faciles Nymphae risere, sacello.*) turpiora omisit, in eo castitatem poëtae laudamus, a qua laude Anonymus noster longissime abfuit. βατεῖν sic usurpat *Theocrit.* Eid. I. 87. αἰπόλος ὄκκ᾽ ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται. — V. 5. 6. In his versibus emendandis valde recedit *Br.* a *Toupio.* Hic scripsit audaci conatu:

οὕτω σ', Ἑρμαφρόδιτε, πεπύγικα· καὶ μὰ τὸν Ἑρμᾶν,
αἰπόλε, καὶ σαυτόν· αἰπόλε, κἤπειγέλων.

ubi in posteriore versu emendando certe a vero aberravit. καὶ μὰ est in Ap. Kuhnk. ναὶ μά, Ap. Guy. Pro ὄντως in marg. Ruhnk. ὂν τὰς notatur. — *Brunckii* emendatio elegans est et probabilis in reliquis; at quod Hermaphroditum a caprario πεπυγισμένον ponit, id mihi quidem a contextu alienum videtur. In hac voce sinceram puto lectionem Codicis Ἑρμαφρόδιτε, quo non notus ille Mercurii filius, sed ipse caprarius significatur. *Suidas:* Ἑρμαφρόδιτος· ὁ τὸν ἀμφότερα ἔχοντα τὰ μόρια — ἢ τὸν αἰσχρῶς καὶ ποιοῦντα καὶ πάσχοντα. Similiter Σατυρίσκον appellat lascivum hominem *Theocrit.* Eid. IV. 62. et XXVII. 48. — Hoc admisso fortasse probanda *Reiskii* lectio in not. mst. πεπύγικας. — Ultima verba κἤπειγέλων firmare videntur, quod supra dixi, caprarium non tam libidinis, quam contumeliae causa, illud flagitium se admisisse gloriari. Fateor, mihi haec nondum satis expedita videri, propius tamen *Brunckium* ad veritatem accessisse puto quam Britannum criticum.

XLI. Vat. C. p. 542. Planud. p. 131. St. 189. W. Salsum Epigramma. Patricii filius omnes amantes a se absterret; hoc sanctitati ejus tribuendum videtur; at illum amantes fugiunt, quod eum Κύπριδι οὐχ ὁσίη, nefandae Veneri, deditum norunt. Haec fellatorem notant.

XLII. Vat. C. p. 553. qui Ἀμμιανοῦ inscribit, quod in Plan p. 153. St. 223. W. ἄδηλον est. Non esse puerile hoc carmen apparet ex disticho ejusdem poëtae in eundem Polemonem, quod in membr. praecedit: nec *Planudes* amatorium esse putavit, ap. quem legitur in Tit. εἰς κλέπτας. Nihil hîc viderunt interpretes, quorum errores exagitat cl. *Huschke* in Anal. crit. p. 251. sqq. qui de judice venali et corrupto agi praeclare vidit. Idem jam diu antea viderat vir doctissimus *Tristan.* T. I.

Digitized by Google

p. 553. qui etiam, quod *Hufchkium* fugit, hominem illum detexit, in quem hoc diftichon fcriptum eft. Fuit is Polemo Sophifta, qui fub Trajano et Hadriano floruit, cujus vitam *Philoftratus* fcripfit L. I. 25. p. 530. fqq. Ei *Antonii* nomen fuiffe, apparet ex marmore Oxon. XXVIII. p. 95. ubi Smyrnaei dicuntur ἐπιτυχεῖν παρὰ τοῦ κυρίου Καίσαρος Ἀδριανοῦ δι' Ἀντωνίυ Πολέμωνος — μυριάδας ἑκατὸν πεντήκοντα. unde *Olearius* recte emendavit §. III. p. 533. Ἀντώνιος Πολέμων pro Ἀντωνῖνος, praeeunte *Rubenio*. Hunc hominem fraudis ap. Smyrnaeos fufpectum multisque ob alias caufas invifum fuiffe, ex ejus vita ap. *Philoftratum* abunde prodit. Senfus diftichi igitur hic eft: Antonius es, Polemon, quod nemo ignorat; nunc autem ὤνιος, i. e. venalis, es factus. Similis eft lufus *Ammiani* Ep. VIII. T. II. p. 386.

XLIII. Vat. C. p. 582. Plan. p. 485. St. 630. W. Sea Venere tribus fagittis confixum effe conqueritur. Perfpicuum eft carmen. — V. 3. Vulgo ἦν δ' ἀ. Et fic membr. nifi quod ibi etiam ἀπανεύσω legitur. In Sched. Tryll. ἤ. *Schneider*. Peric. crit. p. 24. πῇ vel ποῖ emendabat, quod praecedentis fyllabae menfura vix tulerit. Praeferenda cl. editoris lectio, in quam etiam *Pauw* incidit, ᾗ δ' ἀπονεύσω. Eodem fenfu *Meleager* Ep. III. ποῖ φύγω; ποτὶ παῖδ' ἢ ματέρα. ubi vide not. p. 18. — Ad τῇ *Pauw* fubaudiens κόρῃ, et de duabus tantummodo hoc verfu agi videns, vitii fufpectum habuit praecedens diftichon, ubi tentat: τί μοι δισσοὺς — ἰοὺς et δισσὰ βέλη. At nefcio equidem, an liceat poëtas fic in ordinem redigere. Senfus eft: In varias partes trahor, five hic illic cruciatibus afficior. Non igitur ad τῇ fubaudiverim κόρῃ, fed pro adverbiis loci acceperim, ut ap. *Hefiod.* Scut. 210. δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον.

XLIV. Vat. C. p. 584. Edidit *Dorvill.* in Vanno crit. p. 155. Veneri exprobrat amoris cruciatus, quibus laborat. — V. 1. οἴαν. Vat. C. et *Dorv.* οἷον eft in

marg. Guy. et Ruhnk. Jam olim mihi emendandum est visum:

εἰς οἷόν με πόθων λιμέν' ἄξενον, ὦ Κύπρι, θεῖσα.

Idem placuit *Cornelio de Pauw* in not. mst. Nota est significatio τοῦ ἄξενος, qua *ferum*, *importunum*, *periculorum plenum* significat locum. *Eurip.* Cycl. 91. ἄξενον στέγην ἐμβεβῶτες. Androm. 795. ἄξεινον ἐκπεράσαι ξυμπληγάδα. — V. 2. πεῖραν ἔχουσα πόνων. *Sophocl.* Trach. 142. ὡς ἐγὼ θυμοφθορῶ, Μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα· νῦν δ' ἄπειρος εἶ. *Meleager* Ep. XLI. οἶδα παθὼν ἐλεεῖν. — V. 3. ἡ Vat. ἢ Ap. Lipf. — τοῦτ' ἔπος εἰπεῖν, gloriosae jactationis notionem habet. — V. 4. μόνη. Vat. C. quod revocandum. Pro ἵτρωσε haud scio an melius legatur ἔτρωσα. Ad sensum inprimis comparandum *Meleagri* Ep. XXXVII. — τὸν σοφὸν ἐν Μούσαις. *Meleager* Ep. CXXIII. 16. κἠν Μούσαις ποικίλος ὑμνοθέτας. *Theocrit.* Eid. VII. 12. ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν ἄνδρα.

¶. 160.] *XLV.* Plan. p. 332. St. 471. W. ubi sequitur Ep. *Gabrielii* in Amorem, quod legitur in Analect. III. p. 7. In eundem Amorem hoc distichon compositum esse, significat lemma in Planudea: εἰς τὸν αὐτόν. Commodior videtur interpretatio de amante, qui se totum amoris flammis ardere dicat; nec tamen certa. Si amatorium esset carmen, vix desideraretur in membr. Vat. quae nonnisi iis carent carminibus, quae imagines et statuas describunt.

XLVI. Vat. C. p. 360. in Capite τῶν ἐπιδεικτικῶν, cum lemmate: ἀδέσποτον. τοῦτο οὐκ ἐπιδεικτικὸν, ἀλλ' ἐρωτικόν τι ἐπίγραμμα. Tanquam ἀδέσποτον citatur etiam ap. *Stobae.* Tit. LXI. p. 389. 21. *Gesn.* 253. *Grot.* Nec ejus auctorem indicavit, qui latinam *Portii Licinii* imitationem laudat, *Aul. Gell.* XIX. 9.

Custodes ovium, teneraeque propaginis agnum,
Quaeritis ignem? ite huc, quaeritis? ignis homo est.

Si digito attigero, incendam sylvam simul omnem,
Omne pecus flamma est, omnia quae video.

Nescio igitur, qua auctoritate relatum sit inter Callimachea T. I. p. 330. ed. *Ern.* — V. 3. ἅψον. Similiter de Cynisca erubescente: χ' ἥφθα' εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις. ubi *Casaubon.* Lectt. Theocr. c. XV. nostrum Epigramma comparavit. — V. 3. γάρ μιν. Vat. C.

XLVII. Vat. C. p. 111. Plan. p. 450. St. 584. W. Nullas molestias periculave amantem timere affirmat auctor. Cf. *Asclepiad.* Ep. XXVI. — V. 2. εἰς πῦρ. καὶ εἰς. Vat. C. De insigni periculo. *Philodem.* Ep. XVI. οἶδ', ὅτι πὰρ κρημνὸν τέμνω πόρον, οἶδ', ὅτι ῥίπτω Πάντα κύβον κεφαλῆς αἰὲν ὕπερθεν ἐμῆς. — V. 3. πόνοις. Vat. C. a pr. m. θ superscriptum. — ἀπαυδῆσαι πόνοις dicuntur, qui laboribus obruti spei renuntiant. *Pseudo-Plut.* de Liber. Educ. T. II. p. 9. B. σπεύδοντες γὰρ τοὺς παῖδας ἐν πᾶσι τάχιον πρωτεῦσαι, πόνους αὐτοῖς ὑπερμέτρους ἐπιβάλλουσιν, οἷς ἀπαυδῶντες ἐκπίπτουσι. — V. 3. Similis est color in Ep. *Posidippi* IX. T. II. p. 48.

XLVIII. Vat. C. p. 95. Edidit *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 117. nr. 294. Cum hoc disticho *Schneider.* Per. crit. p. 8. jungendum censebat illud, quod vulgo finem constituit Ep. *Pauli Silent.* III.

καὶ τίς ὑποτλαίη; τάχα τις τάχα τοῦτο ταλάσσας
δίψαν Ταντάλεην τλήσεται εὐμαρέως.

Cui conjecturae obstat duplex distichi nostri versio ap. *Claudianum* nr. LXXXIX. XC.

Paupertas me saeva domat, dirusque Cupido.
Sed toleranda fames, non tolerandus amor.

* * *

Esuriens pauper telis incendor amoris.
Inter utrumque malum diligo pauperiem.

Digitized by Google

XLIX. Vat. C. p. 140. *Reisk.* in Misc. Lips. IX. nr. 394. p. 696. Ludibundus poëta Cupidinem ab iis, quos sagittis vulneravit, comprehensum fingit, Veneremque hortatur, ut periclitanti filio auxilium ferat. Simile phantasma obversabatur *Ausonio*, cum Amorem ab Heroïnis punitum fingeret in *Amore cruci affixo.* — V. 1. ἰσοῦατα. Vat. C. et sic *Reisk.* — V. 2. οὐ λαλέεις vix sensum habet idoneum. Legendum cum *Reiskio*:

οὐκ ἐλέγεις, Παφίη;

L. Vat. C. p. 444. Plan. p. 63. St. 91. W. Lusus minime probabilis, qui ductus videtur ex *Callimach.* Ep. XVI. Initio Vat. C. τρεῖς εἰσιν αἱ χάριτες. — „οὐδὲ „δὲ μία. Sic recte in duobus Planudeae codicibus, salvo „metro, de quo male solliciti ediderunt σὺ δὴ μία." *Br.*

¶. 161.] *LI.* Vat. C. p. 101. Plan. p. 476. St. 618. W.

LII. Vat. C. p. 101. Plan. p. 483. St. 627. W. Amores suos Deorum exemplo excusat. — V. 1. δαείς. cum resciverit. Friget hoc vocabulum. φοιτᾶ. Cf. not. ad *Agath.* Ep. XXXI. — ἰξόν. *Meleager* Ep. IV. de oculis suis: ὦ προδόται ψυχῆς, παίδων κύνες, αἰὲν ἐν ἰξῷ Κύπριδος ὀφθαλμοὶ βλέμματα χριόμενοι. ubi similia quaedam notavi. — θηρευτήν. omnia, quae pulchra et venusta sunt, aucupantem iisque inhaerentem. De verbo θηρᾷν in re amatoria usurpato vide *Dorvill.* ad *Char.* p. 555. sq. Auctor translationis *Plato* in Conv. p. 203. D. ubi Amor dicitur θηρευτὴς δεινὸς, ἀεί τινας πλέκων μηχανάς. unde emendandus *Themistius* Or. XIII. p. 162. D. — V. 3. καὶ Ἀΐδα. *Moschus* Eid. I. 14. de Amore: μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει, βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα, καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα. — V. 5. Ad haec nemo est qui non meminerit loci Terentiani in Eunucho III. 5. 40. ubi Jovem ad Danaën descendentem in tabula videns Chaerea: *Quem Deum!* ait, *qui templa coeli summa sonitu*

Digitized by Google

concutit. Ego homuncio hoc non fecerim? Ego vero illud fecerim et lubens. Deorum amoribus recensitis *Clemens Alex.* Coh. ad Gent. p. 28, 24. τούτους ὑμῶν αἱ γυναῖκες προςκυνούντων τοὺς θεούς· τοιούτους δὲ εὐχέσθων εἶναι τοὺς ἄνδρας τοὺς ἑαυτῶν, οὕτω σώφρονας, ἵνα ὦσιν ὅμοιοι τοῖς θεοῖς, τὰ ἴσα ἐζηλωκότες· τοιούτους ἐθιζόντων οἱ παῖδες ὑμῶν σέβειν, ἵνα καὶ ἄνδρες γενήσωνται, εἰκόνα πορνείας ἐναργῆ τοὺς θεοὺς παραλαμβάνοντες.

LIII. Vat. C. p. 365. Plan. p. 56. St. 79. W. Simile hoc est *Sidonii Apollinaris* Carm. XI. 89.

Nec minor haec species, totiens cui Juppiter esset,
Delia, taurus, olor, Satyrus, draco, fulmen et aurum.

Amori iratus Jupiter ap. *Lucian.* II. Deor. Dial. T. II. p. 4. ed. Bip. σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρά, ὅς ἐμοὶ μὲν οὕτως ἐντρυφᾷς, ὥστε μηδέν ἐστιν ὃ μὴ πεποίηκάς με, Σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύκνον, ἀετόν.

LIV. Vat. C. p. 374. Plan. p. 11. St. 20. W. Ap. *Stobae.* Tit. LXI. p. 389. 5. *Gesn.* 252. *Grot.* Jovis cum Amore dialogus. Paucis verbis impudentis pueri indoles adumbrata. Similis color est in Epigr. *Moschi* T. I. p. 411. Ap. *Achillem Tat.* L. I. 1. Amor in tabula picta ἐπέστραπτο ὡς ἐπὶ τὸν Δία καὶ ὑπεμειδία, ὥσπερ αὐτοῦ καταγελῶν, ὅτι δι' αὐτὸν γέγονε βοῦς.

LV. Vat. C. p. 140. Plan. p. 487. St. 632. W. Sequioris aevi foetus. — V. 1. ὑφ' ἑσπέρα. Vat. C. — ὑγροῖς. *tenet assuetis humectans oscula labris. Lucret.* IV. 1190. — V. 2. νέκταρ. *Alciphron* I. Ep. 38. p. 178. ὡς δὲ ἡδύ τι καὶ ἀκήρατον ἀπὸ τῶν φιλημάτων νέκταρ ἔσταζεν. *Horat.* I. Odar. XIII. 15. *Oscula quae Venus Quinta parte sui nectaris imbuit. Statius* II. Sylv. I. 48. *Osculaque implicita vernos redolentia flores.* — V. 3. ἔρωτα πεπωκώς. *Eustath.* de Am. Ism. IV. p. 116. καὶ πίνων οὐ πίνω, καὶ μὴ πίνων πίνω τὸν ἔρωτα.

LVI. In Vat. C. p. 88. nomen non adscriptum. τοῦ αὐτοῦ (i. e. *Meleagri*) additum in Plan. p. 472. St. 613.

W. Meretricis avarae, quam diu frustra expetiverat, amplexibus sibi frui visus erat poëta; quare nullis amplius precibus apud barbaram et crudelem puellam uti constituit. Nota historia de Thonide, meretrice, ap. *Plutarch.* Vit. Demetr. c. 27. T. VI. p. 34. ed. Tub. ἐπεὶ γάρ τις ἐρῶν ἐν Αἰγύπτῳ τῆς ἑταίρας Θωνίδος, ᾐτεῖτο συχνὸν χρυσίον, εἶτα κατὰ τοὺς ὕπνους δόξας αὐτῇ συγγενέσθαι, τῆς ἐπιθυμίας ἐπαύσατο. — V. 1. „τὴν βαρύμισθον. Sic Vat. „membr. Hanc lectionem habet etiam optimus Planudeae „cod. reg. sed e correctione βαρυ supra πολυ scripto. Ce„tera, quae a vulgatis differunt, dederunt optimae mem„branae.“ *Br.* Vulgo τὴν πολύμισθον. — Meretricem, omnem civitatem amore sui incendentem, καταφλεξίπολιν facete appellat poëta, cui fortasse obversabatur simile cognomen Lamiae, Demetrii Poliorcetae amicae tributum. Haec enim appellabatur ἑλέπολις. — V. 2. οἱ βουλόμενοι. qui quaerunt, quomodo libidinem expleant. Vide *Abresch.* Lectt. Aristaen. L. I. p. 106. Idem est de viro πειρᾶν, quod hoc sensu passim occurrit, et in fr. *Machonis* de Phryne ap. *Athen.* L. XIII. p. 583. C. ubi certa emendatione legendum:

περίμενε τοίνυν καὶ σύ, φησίν, ἕως ἂν αὖ
βινητιάσω καὶ τοσοῦτον λήψομαι.

— ἐρευγομένην. totos thesauros vomentem ac poscentem, vertit *Brodaeus;* quasi idem esset *vomere* ac *poscere.* At haec sibi opposita sunt. *Grotius: ingenti pretio sueta licere viris.* Videtur verbum ἐρεύγεσθαι transitiva vi accipiendum esse: quae viros cogebat, aurum ipsi effundere, viros itaque *emungens.* Similis usus exempla desidero. — V. 4. Vulgo χαριζόμενος, quod cum ὄνειρος conjunctum etiam elegans est. At praeferenda erat optimi cod. lectio χαριζομένην. Sic puella sine ulla mercede amanti corporis sui faciebat copiam. *Mnasalc.* Ep. I. ἴσθ' ὅτε τοῖς καλοῖς πάντα χαριζομένα. Vide *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 274. *Wernsdorf.* ad *Himer.* p. 353. — ¶. 162.]

Digitized by Google

V. 5. laudat *Suidas* in γοννάσομαι. T. I. p. 493. — ἐπ' ἐμαυτῷ. *ob sortem meam* plorabo. Vehementer jejunus est hujus versus exitus, quare fere existimaverim, scriptum esse olim:

οὐδ' ἐπὶ παστῷ

κλαύσομαι.

nec ad ejus limina plorabo. Ep. ἀδεσπ. XI. ἔστρωμαι δὲ κόρης ἐπὶ παστάδος αἰὲν ἄυπνος. Idem παστὰς et παστὸς, ut apparet ex *Hesychio* v. ubi vide Interpp. — V. 6. ἔχων κεινὰ χ. Vat. C. Prius revocandum deleta interpunctione post κλαύσομαι. ἔχων κεῖνο vulgo. Verum est κεῖνα, quo pronomine res obscoenae tecte significantur. Iis, quae notavi ad *Straton.* Ep. L. T. II. P. III. p. 95. adde *Lucian.* T. III. p. 25. πιττοῦσθαι χρὴ μάλιστα μὲν τὰ πάντα, εἰ δὲ μὴ πάντως ἐκεῖνα. Ibid. T. III. p. 119. πάσχειν καὶ ποιεῖν ἐκεῖνα.

LVII. „Epigramma hoc e schedis Leichii habuit „Reiske. An veteris poëtae sit, valde dubito.“ *Br.* Legitur nec in Vat. C. nec in Planudea. In sched. Leich. erat εἶλε καὶ, quod fortasse sic scriptum erat ad fraudem celandam. Similem ideam primus, ni fallor, poëta Gallicus expressit, *Clement Marot*, in carmine epigrammatico, cujus initium: *Amour trouva celle qui m'est amère.* Hoc Epigramma in memoriam revocat locum *Libanii* T. IV. p. 1070. ed. R. in descriptione pulchrae puellae: Ἔρως εὐτύχει (legendum forte εἱστήκει) παρ' αὐτῇ τὰ τόξα τείνων, καὶ πικρὸν ἐπαλείφων τοῖς βέλεσι φάρμακον, καὶ ταῖς βολαῖς τῶν ἐκείνης ὀμμάτων ἐμπιστεύων τὴν τόξευσιν· ἵστατο γοῦν ἡ κόρη μέσον Μουσῶν καὶ Χαρίτων καὶ Ἔρωτος· ταῖς μὲν παγκάλως συμπαίζουσα, τοῦ δὲ τὴν βελοθήκην κενοῦσα (sic leg. cum Morellio pro κινοῦσα) ταῖς τῶν ὀμμάτων τοξεύσεσιν.

LVIII. „In Planudea p. 478. St. 621. W. Epi„gramma hoc Dionysio Sophistae tribuitur et tribus „constat distichis. In membranis duo sunt disticha tan„tum, quae singula epigramma faciunt. Priori praefi-

„xus titulus: ἀδέσποτον εἰς ἑρωμένην. alterius titulus „est: ἀδέσποτον ὁμοίως. Posterius habet apogr. Bu„herianum. Tertium in membr. non comparet, et „spurium videtur; fortasse ipsius Planudis, qui sua sibi „habeat. Adumbratum est ex veteri scolio, quod ha„bes Tom. I. p. 158. XIX." *Br.* Fallitur cl. editor, cum tertium illud distichon in membranis extare negat. Duo priora ibi habentur p. 100. tertium, quod *Planudis* fuisse putat *Br.*, ibidem legitur p. 695. sic:

Θεοφάνους ἐρωτικόν.

Εἴθε κρίνον γενόμην ἀργέννεον, ὄφρα με χερσὶν
ἀραμένη μᾶλλον σῆς χροτιῆς κορέσῃς.

In Plan. est λευκόχροον. Ineptum hoc distichon peperit studium illud eandem sententiam variandi, cui etiam Anth. Lat. tot ridicula Grammaticorum Epigrammata debet. Peccavit autem *Planudes*, qui diversorum auctorum versus conjunxit, eosque omnes ad *Dionysium* retulit, cujus distichon praecedit; (conf. cl. *Huschke* in Anal. crit. p. 166. sq.) nec *Brunckius* caussam habebat satis gravem, cur ea, quae in membr. separatim leguntur, conjungeret. Ex *Planudis* Anthologia tria haec disticha duxisse videtur *Schol.* ad *Dion. Chrys.* Or. II. de Regno ap. Morell. p. 95. 5. T. II. p. 556. ed. R. — V. 1. σὺ δὲ στίχουσα Vat. C. καὶ σὺ στείχουσα. *Schol. Dion,* — V. 2. πνέοντα. Vat. C. — V. 4. ἀραμένη. Vat. C. Vitiose *Schol. Dion.* ἀραμένη χιονοῖς στήθεσιν χαρίεν. Idem in postremo disticho ἀργέννεον cum membr. legit, et in fine vers. ὄφρα με ῥιείν.

LIX. Vat. C. p. 195. Elegans hoc Epigramma edidit *Reisk.* in Anth. nr. 501. p. 45. Ex cod. protulit *Valcken.* ad Adon. p. 372. C. — V. 1. „Philaenium „meretrix, quam domi clam habuit Agamedes, vestem ei „texuit. Alterius distichi sensus est: Operi jam intentae „sunt meretrices, at matronae inertes colum et stamina „in quasillis intacta relinquunt." *Br.* λάθρῃ et Ἀγαμήλοδε

Vat.

Digitized by Google

Vat. C. Hoc emendatum in marg. Ap. Guy. et R. κοσμηθεῖσα Ap. Lipſ. — εἰς κόλπους pro ἐν κόλποις. vide *Reiz.* ad Lucian. II. p. 568. III. 856. In Agamedis ſinu haerens, inter viri amati amplexus. — V. 3. αὐτὴ Κύπρις. Minus recte haec accepit *Reiskius*, quaſi puellae pulchritudo laudetur, quae, cum texeret, altera Venus eſſe videretur. Spectatur potius veſtis elegantia et Philaenii erga Agameden amor. De pulchra Circes tela *Homer.* Od. κ. 223. ἱστὸν — μέγαν, ἄμβροτον· οἷα θεάων Λεπτά τε καὶ χαρίεντα, καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται. unde *Valckenarius* ap. *Theocritum* XV. 79. tentabat: λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεάων νήματα φασεῖς. — V. 4. ἀργὸς τάλαρος. in otioſo quaſillo penſa jacent et colus. Eſt hoc inter vulgares amoris effectus. *Horat.* III. Od. XII. 3. *Tibi qualum Cythereae Puer ales, tibi telas, operoſaeque Minervae Studium aufert — Liparei nitor Hebri.* ubi vide *Mitſcherl.* — γυναῖκες *matronae* h. l. ταῖς ἑταίραις opponuntur. Illis lanificium et Minervae Ἐργάνης opera cordi erant, *Alciphron* III. Ep. XLI. καὶ ἡ παρθένος δὲ ἡ παῖς, ἣν ἔχομεν ἐν ὥρᾳ γάμου, συλλαμβανέτω τῆς ἱστουργίας ταῖς θεραπαινίσιν, ἵνα εἰς ἀνδρὸς ἐλθοῦσα μὴ καταισχύνῃ τοὺς πατέρας ἡμᾶς. Καὶ ἄλλως δὲ εἰδέναι σε χρή, ὡς αἱ ταλασίαν ἀγαπῶσαι, καὶ τὴν Ἐργάνην θεραπεύουσαι, κοσμίῳ βίου καὶ σωφροσύνῃ σχολάζουσι. ubi vid. *Bergl.* T. II. p. 130. ed. W. — V. 4. ἔχοι. membr. ἔχει emendavit *Reisk.* Nec aliter exhibuit *Valckenar.*

LX. Vat. C. p. 566. ἐπὶ γυναικὶ πρεσβυτέρᾳ νέῳ ἐνοχλησάντι. Plan. p. 136. St. 197. W. ubi *Opſopoeus* illud de ſene libidinoſo interpretatur. — V. 1. ἄλλην δρῦν βαλάνιζε. ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτούντων τὶ, ἢ παρὰ τῶν αὐτῶν ἀεὶ δανειζομένων. *Suidas.* Vide *Erasm.* in Adag. Chil. I. V. 34. — V. 2. ἔκκαρον. Antiquiores edd. ἔκκαιρον Aſcenſ. et Steph. et ſic legendum eſſe ſponte vidit *Joſ. Scaliger* in not. mſt. — ῥυτίδα μήλων. poma rugoſa. μῆλον ἀρρυτίδωτον eſt ap. *Antiphil.* Ep. VIII. ῥυσσαὶ καὶ δρυπετεῖς ἐλαῖαι. *Archeſtratus* ap. *Athen.* II. p. 56. C. Ad huma-

nae formae conditionem respiciens *Epigon. Thess.* Ep. I. T. II. p. 306. de uva: ἴδ' ὁ χρόνος οἷα δαμάζει· καὶ σταφυλὴ γήρως αἰσθάνεται ῥυτίδων. — V. 3. Similiter de meretrice, quae nonnisi juvenes recipiebat, *Aristaen* I. Ep. XVIII. p. 45. τοῖς ἀκμάζουσι χαίρεις. — ὥστε διὰ φιλεραστείας μηδὲν' ἀποβαλεῖν τῶν ἀνθούντων ἐν ὥρᾳ. — συνακμάζουσα ὀπώρα. puellae florentis aetatis. *Chaeremon* ap. *Athen.* L. XIII. p. 608. F. πολλὴν ὀπώραν Κύπριδος εἰσορᾷν παρῆν Ἀκραισι περκάζουσαν οἰνάνθαις χρόνου. Similia multa collegit *Mitscherl.* ad *Horat.* II. Od. V. 10. p. 397. — V. 4. λευκὸν ἰδεῖν κόρακα. *Schneiderus* in Per. crit. p. 131. ex comparatione *Straton.* Ep. XXVII. hunc sensum extricat: Tu cana facta frustra quaeres corvum album, qui fructus marcidos comedat. At pro ἰδεῖν membr. ἰδὼν habent, quod gravioris corruptelae suspicionem movet. In verbis λευκὸν ἰδὼν latere videtur vocabulum ad vetulam referendum, non sine allusione ad canos ejus; cùm contra κόραξ juvenem nigris capillis indicet. Talem igitur sensum desidero: Quid est, quod tu *alba columba* (vel simile quid) corvum tentes et sollicites? — Ejusmodi quid latere suspicor; at quid poëta scripserit, dicere non habeo. — Ceterum λευκὸς κόραξ inter res raras paroemiace dici potuit, ut *cygnus niger* ap. *Juvenal.* VI. 165. *Lucian.* Ep. XXII. θᾶττον ἔην λευκοὺς κόρακας, πτηνάς τε χελώνας Εὑρεῖν, ἢ δόκιμον ῥήτορα Καππαδόκην. *Corvi albi* mentionem injecit *Aristotel.* III. Hist. An. III. 12.

LXI. Vat. C. p. 203. *Marco Argentario* hoc Epigramma vindicat, quod ἀδέσποτον est in Plan. p. 483. St. 627. W. Lychno sternutante, poëta optat, ut puellae adventus ipsi hoc omine significetur. Hoc ominum genus diserte commemorat *Ovidius* XIX. Heroid. 151. *Sternuit et lumen, (posito nam scribimus illo) Sternuit, et nobis prospera signa dedit.* Quo facto lucernae, ut numini cuidam, vino libabant: *Ecce merum nutrix faustos instillat in ignes.* Huc respexit etiam *Propert.*

Digitized by Google

IV. 3. 60. *Seu voluit tangi parca lucerna mero;* ad quem locum *Burm.* nostrum Epigramma excitavit. Vide eundem II. 2. 34. et *Intrpp. Appuleji* Metam. II. p. 177. — V. 1. ἢ τάχα. Similiter caprarius ap. *Theocrit.* III. Eid. 37. ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ αὐτάν; — V. 2. εἰς Vat. — ¶. 163.] V. 3. εἰ γάρ. *utinam.* „Vulgo ἄναξ legitur, quod mutavi.“ *Br.* ἄναξ est etiam in membr. nec fortasse spernenda haec lectio. Numina hoc vocabulo appellari, satis notum est; pro numine igitur lucernam poëta colit statim post omen editum, addito promisso, se illam pro *summo* inter divinantes Deos habiturum esse, si illud omen puellae adventum portenderit. — παρὰ τρίποδι. Ridicule haec verba interpretatur *Schol. Wech.* Sensus est: Tanquam Apollo apud mortales coleris, et tua oracula non minus magni fient, quam quae e tripode proferuntur. Facit huc Comicus ap. *Plutarch.* T. II. p. 513. F. Βακχὶς θεὸν σ' ἐνόμισεν, εὐδαῖμον λύχνε, Καὶ τῶν θεῶν μέγιστος, ἢν αὐτῇ δοκῇ.

LXII. Vat. C. p. 92. Plan. p. 482. St. 626. W. Ad puellam de coma. — V. 1. Sive nigricante, sive contra flavescente incesseris coma, ex aequo places. Cogitandum est de more mulierum comas tingendi. Vide *Intrpp. Ovidii* I. Amor. XIV. Orationis color est, ut apud *Tibullum* IV. 2. 9. *Seu solvit crines, fusis decet esse capillis, Seu comsit, comtis est veneranda comis.* — V. 4. θριξὶ πολιῇσιν. *Plato* de Archeanassa Ep. VI. ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων δριμὺς ἔπεστιν Ἔρως. ubi vid. not. p. 341. — Hoc Epigramma *Rufini* esse putaverim.

LXIII. Vat. C. p. 425. Plan. p. 62. St. 90. W. Lemma recte conceptum esse dubito. In natantem puellam Epigramma scriptum esse, nihil evincit; sufficit, puellam, quae laudatur, in Aegypto natam fuisse. — V. 1. πρώιαν Vat. C. πρῴαν Ed. Flor. pr. — V. 2. σταγόνων Οὐρανίων. Nota fabula de Veneris origine ex Urani sanguine ap. *Hesiod.* Theog. 188. sqq. — V. 3. Nilus

Oceanum aemulatus ex ſuis undis alteram Venerem progenuit. γλυκερῶν. propter fertilitatem undarum Nili, ni fallor. Eandem ob cauſam hoc epitheto Strymonem ornavit *Tullius Geminus* Ep. VII. Στρύμων, Ἠμαθίης τὸ γλυκερὸν πέλαγος.

LXIV. Vat. C. p. 99. Plan. p. 472. St. In balneatricem formoſam. — V. 1. τί μ' ἔκπυρα. Vat. C. τί δή ποτε eſt in Plan. Quid me igne lavas? nondum enim veſte depoſita aeſtum ſentio. — V. 2. μ' ἀποδ. Vat. C. quod non ſpernendum.

LXV. Vat. C. p. 101. Plan. p. 483. St. 628. W. *Philodemo* tribuendum eſſe ſuſpicatur *Schneider.* in Per. crit. p. 7. ex comparatione Ep. *Philodemi* III. Dialogus amantis cum meretrice in publico loco ipſi forte obviam facta. Sic hoc carmen accepiſſe videtur cl. editor. Sed magis arridet interpretatio *Brodaei*, qui non ipſam meretricem, ſed ejus pediſſequam reſpondere exiſtimat. Tum verſus 2di et 3tii verba ſic inter perſonas distribuenda:

α. οὐκ ἀλόγως ζητῶ. β. δεσπότις ἡμετέρη.
α. ἐλπίζειν ἔξεστι.

Sic omnia bene procedunt, nec ulla difficultas eſt in verbis τίς ἡ προσιοῦσα; quae, ſi altera interpretatio admittitur, pro obliqua interrogatione habenda ſunt: Quae es, quaeſo? Sed hoc durum. Quanto lenius alterum, ubi vir ancillam interrogat: τίς ἡ προσιοῦσα; ubi tamen haud ſcio an rectius προϊοῦσα legatur: *haec in publico ambulans.* Hoc ſenſu verbum προϊέναι uſurpatur, quod, cum προσιέναι crebro confuſum, illuſtrat *Abreſch.* in Lect. Ariſtaen. p. 24. ſq. — V. 3. Vulgo et in membr. legitur: ἔξεστι; ζητεῖς δέ τι (δ' ἔτι Vat. C.), metro peſſum dato. θέλεις debetur *Reiskio*, idque probat *Schneider.* l. c. At fortaſſe praeferenda emendatio in marg. Wechel. propoſita: ἔξεστ'· αἰτεῖς δὲ τί; quod a vulgata propius abeſt. Hanc correctionem etiam *Dou-*

Digitized by Google

sae in mentem venisse, intelligo ex *Burmanni* Not. in Propert. p. 376. — φέρεις τι; *Muneris ecquid habes? Propert.* II. 18. 58.

LXVI. Vat. C. p. 89. Plan. p. 486. St. 630. W. — Vulgo v. 2. φιλίης, quod ex membr. emendatum. — τὸν ἐν γᾷ ναυαγόν. *Alciphr.* I. Ep. XVIII. p. 70. πέπαυσο εἰς ταῦτα δαπανώμενος, μή σε ἀντὶ τῆς θαλάσσης ἡ γῆ ναυηγὸν ἀποφήνῃ. Vide ad *Posidippi* Ep. VI. T. II. P. I. p. 138.

¶. 164.] *LXVII.* Vat. C. p. 100. Ineptum distichon. Similiter, sed sobrius lusit *Philostrat.* Epist. XXX. πέπομφά σοι στέφανον ῥόδων, οὐ σὲ τιμῶν, καὶ τοῦτο μὲν γὰρ, ἀλλ' αὐτοῖς τι χαριζόμενος τοῖς ῥόδοις, ἵνα μὴ μαρανθῇ. — V. 2. μυρίσαι. Hoc inde ductum, quod pulchros pulchrasque μύρον blande appellant amantes. Vide not. ad *Marci Argent.* Ep. XV. T. II. P. II. p. 285.

LXVIII. Vat. C. p. 100. Plan. p. 475. St. 617. W.

LXIX. Vat. C. p. 140. Plan. p. 487. St. 632. W. Puellam jam vetulam factam poëta rogat, ut ipsi reliquias saltem venustatis suae impertiat. — V. 1. ὄμφαξ. Vide ad *Onest.* Ep. I. T. II. P. II. p. 331. — ὅτε ἧς. Vat. C. Vulgo ὁ τῇ σταφυλῇ ex Aldin. 1 et 3. In Flor. pr. ὅτ' ἧς. Veram lectionem vidit *Brodaeus* et *Huetius* p. 49. A vero aberravit *Jos. Scaliger*; qui tentavit in not. mst. ὅ τοι σταφυλήν περ ἔπεμψα. — V. 2. κἄν. Vulgo et in membr. Nec repudianda haec lectio. *Saltem* uvae passae aliquid sibi tribui cupit. Hoc sensu usurpatum κἄν illustravit *Locella* ad *Xenoph. Eph.* p. 202. Temere igitur *Reiskius* sollicitavit *Dion. Chrysost.* Or. LXXX. p. 438. 21. κάπνῳ δὲ ἐπόμενοι κἂν μικρὸν (ille πάμμικρον volebat) αἴθυγμα δεικνύντι πυρός.

LXX. Vat. C. p. 95. Plan. p. 487. St. 632. W. In nuptias clandestinas cum puella ipsi amanti ignota. Argumentum in dictionis gratiam fictum, qualia multa apud Grammaticos. Quaesivit auctor elegantiam in eo, quod primum versum ex singulis verbis, iisque trisylla-

Digitized by Google

bis, praeter ultimum, composuit; alterum autem hemistichium ex monosyllabis. — ἡ θεός. Venus, quae mihi illam adduxit.

LXXI. Vat. C. p. 448. Plan. p. 26. St. 41. W. — „Vat. membr. ἐτύχθη, quod aeque bonum.“ *Br.* In membr. praeterea est: λέκτρον πολλ.

LXXII. Plan. p. 130. St. 188. W. In Episcopum, cui concubina erat nomine Irene. — εἰρήνη πάντεσσιν solemnis est salutandi et benedicendi formula, de qua vid. *Ducange* in Gloss. v. καταρμὸς et εἰρήνη, et *Albert.* in Obss. philol. p. 187. — „Vide omnino doctissimum Wesselingium ad Diodor. Sic. T. II. p. 595. Ridicule Brodaeus et Opsopoeus ἐπίσκοπος pro nomine proprio accipiunt, cum sit dignitatis, et quidem sacrae nomen.“ *Br.* Ex Actis Synodi Chalcedonensis docuit *La Croze Histoire du Christ. de l'Arm. et d'Ethiopie.* L. IV. p. 361. hoc Epigramma scriptum esse in Dioscurum, Alexandrinorum praesulem. Reperitur ibi petitum Diaconi Alexandrini, quo Dioscurus, quem Monophysitae pro sancto habebant, tanquam luxuriosus homo traducitur. Ibi etiam Irenes fit mentio, cujus cum Dioscuro contubernium Alexandrinis multam ludendi occasionem dederit. Probabile est igitur, hoc quoque distichon Alexandriae scriptum esse.

LXXIII. „Fragmentum hoc, quod Planud. p. 625. „Nicarcho tribuit, auctoris nomine caret in membra„nis.“ *Br.* Jungendi sunt hi versus Epigrammati *Nicarchi* II. quod docuimus T. II. P. III. p. 18. sq.

¶. 165.] *LXXIV.* Vat. C. p. 552. Plan. p. 142. St. 206. W. Lusus Grammaticus in foedum hominem, qui lingua ad turpia abutebatur ministeria. *Vocem* quidem Homerus ἐνοπὴν dixit; at quo magistro tu linguam ἐνοπὴν facis, i. e. ἐν ὀπῇ. Nostrum est in membr. et Flor. ed. pr. Sequentes edd. ἐν ὀπῇ legunt ex glossemate. In eadem impuritate eleganter ludit *Meleager* in di-

Digitized by Google

ſticho, quod primus edidit cl. *Huſchke* in Anal. crit. p. 245.

Εἰ βινεῖ Φαβορῖνος ἀπιστεῖς· μηκέτ' ἀπίστει·
αὐτός μοι βινεῖν εἶπ' ἰδίῳ στόματι.

LXXV. Vat. C. p. 537. Plan. p. 130. St. 189. W. Etiam hoc diſtichon ſcriptum in impurae linguae hominem, Alpheum, cujus nomen auctori Arethuſae nomen in memoriam revocabat. Verba στόμα, κόλπους, πρηνής, ἁλμυρὸν πέλαγος ambigua, quippe quae ad fluvii amores et ad eam rem, quae tecte ſignificatur, quadrant. — πρηνὴς ἐμπίπτων, *capite demiſſo*, ut eſt de Clodio in Orat. pro Domo c. 31. *latitat omnino; ſed ſi requiri juſſeris, invenient hominem apud ſororem tuam, occultantem ſe, capite demiſſo.* — κόλποι et πέλαγος ſunt ſecretiores Arethuſae partes. Εὐρώταν appellat *Rufinus* Ep. VI. λιμένα *Macedon.* Ep. III. 6.

LXXVI. Vat. C. p. 538. Plan. p. 131. St. 189. W. In Chilonem fellatorem luſus grammaticus. — V. 1. Verba Χείλων et Λείχων, quae iisdem literis conſtant, idem in computatione valent; hoc eſt ἴσα γράμματα ἔχειν. Idem igitur Chilon et Linctor. Sed fac, non ἴσα eſſe; Chilonis quidem nihil intereſt, qui et tunc linget et fellabit. — In membr. v. 1. χείλων καὶ λείχων. V. 2. λείχει γὰρ χείλων. γὰρ etiam Planudea exhibet. Nec aliter poëtam ſcripſiſſe puto.

[p. 334.] *LXXVI.*[b] „Sequitur hoc Epigramma in „Codice poſt Nicarchi V. et praefixum non habet aucto„ris nomen, nec illud ἄδηλον, quo ſignata ſunt carmi„na, quorum incogniti auctores. Ejusdem Nicarchi „eſſe credo.“ *Br.* Suſpicionem cl. editoris confirmat membr. Vat. ubi τοῦ αὐτοῦ inſcribitur p. 551. Argumentum eſt, ut in praecedentibus. — V. 1. In verbis κάτω βλέπειν et χαρίζου τῇ γλώσσῃ lepida eſt ambiguitas. Illud de hominibus verecundi oris uſurpatur (vide not. ad *Straton.* Ep. VII. T. II. P. III. p. 58.); Demonax

autem longe diversa ratione κάτω ἔβλεπε, impurae voluptatis sedem spectans scilicet. Vide Ep. LXXV. 2. — τῇ γλώσσῃ χαρίζεσθαι accipi possit de eo, qui delicatis cibis palatum titillat (vide not. ad *Luciani* Ep. XXX. T. II. P. II. p. 431.); *Nicarchus* autem de fellatore accipi voluit. — V. 2. χοιρὰς Vat. C. perperam. χοῖρος est porcus et pars muliebris, ut passim ap. *Aristophanem* et in *Crat.* Ep. T. II. p. 3. ubi similes facetiae. In δεινὴν ἄκανθαν simul respicitur ad spinas erinacei, τοῦ ἀκανθοχοίρου, simul ad pilos τοῦ αἰδοίου. Nam pili etiam ἄκανθαι appellantur. *Lucian.* T. III. p. 183. ed. R. de pathico, In Palaestina, inquit, φραγμὸς appellatus es, εἰς τὰς ἀκάνθας τοῦ πώγωνος, οἶμαι, ὅτι ἔνυττε μεταξύ. — Post vs. secundum haud scio an distichon exciderit. Priore *Nicarchus* Demonactem ab impuritate dehortari videtur; altero commoda recenset, quae inde capiat. Desideratur aliquid, quod duas has partes conjungat et melius copulet. — V. 3. Scribendum ex membranis: καὶ σὺ ζῇς ἡμῖν. *et tu nobis suaviter vivis.* ζῆν, ut *vivere*, de vita jucunda et hilari. Vide ad *Agathiae* Ep. XXVI. — ἐν Φοινίκῃ. Sic membr. Sed vide, an non Φοίνικι (ultima propter caesuram producta) legendum sit. — V. 4. κοὐκ ἂν (in Ed. Lips. male ἴον excusum), ex *Salmasii* an *Brunckii* emendatione, non constat. In membr. est κουκάν. Post Σεμέλης minor ponenda distinctio. Ceu Bacchum alterum μηρὸς te nutrit. μηροτραφὴς Bacchi epitheton, quem in feminibus Jupiter aluit. Cf. *Wesseling.* ad *Herodot.* p. 175. At μηροὶ, quibus Demonax nutriebatur, mulieris, cum qua cubabat, μυχοὶ sunt. Cf. *Rufin.* Ep. III.

¶. 165.] *LXXVII.* Vat. C. p. 107. Edidit *Reisk.* in Miscell. Lips. IX. p. 145. nr. 323. Elegans ad lagenam Epigramma, cum quo comparandum Ep. *M. Argentarii* XVIII. — V. 1. εὐτόρνευτε. Ex hoc vocabulo *Reiskius* lagenam ligneam fuisse colligebat. At est omnino

Digitized by Google

bene rotundata, ſive torno ſive in rota figlina facta fuerit. Cf. *Heynii antiqu. Auffätze* T. II. p. 142. not. d. — μονοβατὶ, *unius anſae lagena*. μόνωτον ποτήριον eſt ap. *Athen.* XI. p. 467. unde apud eundem p. 484. C. κώθωνα μόνωτον ῥαβδωτὸν certa emendatione ſcripſit *Valcken.* in Epiſt. ad Röver. p. XXVI. Binis anſis inſtructum poculum caprarii ap. *Theocritum* Eid. I. 28. ἀμφῶες, i. e. ἄμφωτον. — V. 2. φθεγγομένη. unde vinum effuſum ſuavem ſonum efficit. Hinc ap. *M. Argentarium* l. c. εὔλαλε, πρηΰγελως, εὔστομε. — V. 3. Μουσῶν. Vat. C. — Κυθερίης: πρεπωδεστέρα γὰρ Ἀφροδίτη μετὰ Διονύσου καὶ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ σύγκρατον. *Lucian.* T. II. p. 410. ed. R. *Larga nec deſunt Veneris ſodali Vina craterae. Horat.* III. Od. XVIII. 7. ubi *Mitſcherl.* noſtrum locum cum ſimilibus excitavit. — V. 4. Ad συμβολικῶν notatum in marg. Ap. Guy. et Ruhnk.: αἱ τῶν νέων τὰς συμβολὰς εἰςφερόντων? Malim προποσίων ſubaudire. Lagena jucunda diſpenſatrix potionum in conviviis. συμβολικὴ πρόποσις eſt in *Poſidippi* Ep. XI. T. II. p. 48. — V. 5. ὁπότ' ἄν. Vat. C. Elegans converſio: ego cum ſobrius ſum, tu ebria es; cum ego probe ſum prolutus, tu ſicca es et ſobria. μεθύειν de rebus uſurpatum, quae plenae ſunt atque ſaturatae aliqua re, illuſtratum dedit *Rittersh.* ad *Oppian.* II. Cyn. 576. IV. Hal. 671. V. 603. Cf. ad *Philodem.* Ep. XVII. T. II. P. I. p. 225.

LXXVIII. Vat. C. p. 508. „Eſt in Planud. p. 172. „St. 251. W. at genuinas lectiones ſervavit lapis anti„quus deſcriptus in Theſauro Muratot. p. 1321. quas „hic exhibui.“ *Br.* Mirum, quod hoc Epigramma cippo inſculptum fuiſſe dicitur. Vivus loquitur, ebrum ſtultitiam et vanitatem reprehendens, qui unguenta et vinum, conviviis longe melius adhibenda, in tumulis effundant. *Dorvillius* ſe hoc carmen et ad marmoris et ad Palatini Cod. fidem exhibiturum eſſe ſpondens, in 1. certe verſu apographo interpolato deceptus eſt. In

Digitized by Google

membr. est: λιθίναις στήλαισι χαρίζου. plane ut in Planud. In marm. χαρις η. *Dorvillius* στήλαις χάρισαι λιθίναισι. *Salmasius* in Exercit. Plin. p. 858. G. sic eum exhibet: μὴ μύρα, μὴ στεφάνους κωφαῖς στήλαισι πορίζου, memoriae, vel in *Salmasio* interdum labantis, errore. Ceterum hoc carmen expressum est ex *Anacr.* Od. IV. 11. Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν; Τί δὲ γῇ χέειν μάταια; Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ, Μύρισον. *Virgil.* in Copa v. 35. *Quid cineri ingrato servas bene olentia serta? Anne coronato vis lapidi ista legi.* Plurima in hanc sententiam collegit Vir cl. *Villoison* in *Magazin Encycl.* VII. an. nr. 8. p. 493. quibus addiderim *Philistionis* loca a *Dan. Heinsio* cum nostro carmine comparata in *Rutgersii* Var. Lectt. IV. p. 411. et obiter hac opportunitate emaculanda. *Philistio* quidem v. 184. scripsisse videtur:

ὦ τᾶν, τί τύμβον στεφανοῖς κόσμῳ κενῷ;
τὸ ζῆν τὸ σαυτοῦ στεφάνοις παρηγόρει.

non, ut vulgatur: ὅταν τινὰ τάφον σ. κόσμῳ ποικίλῳ. Notandum στέφανος priore syllaba producta, ut mox v. 188. ζῶν Πάραγε σαυτῷ στέφανόν τε καὶ μύρα· Χρήσῃ γὰρ αὐτοῖς αἰσθόμενος μεθ' ἡδονῆς. ubi vulgo habetur: ζῶν γὰρ ἄσκου σαυτῷ στεφάνων καὶ μ. Χρ. γὰρ α. μεθ' ἡδονῆς αἰσθόμενος. De more cippos ungendi et coronandi vide, praeter ea, quae *Brodaeus* ad h. l. dedit, *Des. Heraldum* ad *Martial.* X. 61. p. 204. et *T. Hemsterh.* ad *Lucian.* T. III. p. 404. ed. Bip. — V. 2. τὸ πῦρ φλέξῃς. Mirum, quod ne rogum quidem sibi accendi velit is, qui hoc carmine loquitur. Si sincera est lectio, sic verba accipe: Ligna, rogo insumenda, melius adhibebis igni in foco accendendo, id quod in compotationibus fieri solebat. *Alcaeus* ap. *Athen.* L. X. p. 430. B. κάββαλλε τὸν χειμῶνα, ἐπὶ μὲν τιθεὶς πῦρ καὶ κίρναις οἶνον ἀφειδέως μελιχρόν. quem locum expressit *Horat.* I. Od. IX. 5. sqq. At scribendum videtur:

μηδὲ τὸ πῦρ βρέξῃς —

quod primum *Opsopoeo* in mentem venit, in hoc saltem

loco ingenioso; deinde sic emendavit *J. Scaliger* in not. mst.; denique *G. Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 60. Vinum regis affusum eoque cineres extinctos esse, satis constat vel ex iis, quae collegit *Kirchmann.* de Funer. L. III. 7. — V. 3. εἴ τι θέλεις χάρισαι. Vat. C. et Plan. „V. 3. in lapide legitur: ζῶντί μοι εἴ τι σχεῖς [ει τις χεις] — „quod servari potuisset. Sed σχέω vix est in usu nisi in „aoristo per omnes modos, et quum σχῇς cum particula „εἰ non recte construatur, satius mihi visum reponere „εἴ τι γ' ἔχεις." *Br.* Equidem nihil melius duxerim, quam lectionem membranarum revocare. Marmoris auctoritas in hac re nulla. Solebant enim seriori tempore, cum jam nemo reperiretur, qui versus commode pangeret, vetera Epigrammata cippis insculpere, sine judicio saepe et diligentia. — τέφρην. Vat. C. et Plan. — V. 4. πηλὸν ποιήσεις. Respici videtur ad locutionem paroemiacam οἴνου πηλὸν ποιεῖν, de qua tradidit *Casaub.* ad *Athen.* IX. 8. *Dorville* ad *Charit.* p. 39. — In fine carminis vulgo τίεται legitur. πίεται est in membr. et in marm. In hanc lectionem sponte incidit *Huetius* p. 18. et *Gatacker* in Adversf. Posthum. c. V. p. 447. Ad sensum maxime facit *Anacreon* Od. XXXVI. 10. δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ, — Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις. Ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ. — Ceterum hoc Epigr. in Planudea legi oblitus *Leichius* infeliciter illud tractavit in Misc. Lips. Nov. I. p. 484. serius, quid rei esset, intelligens in Curis Secund. p. 43.

LXXIX. „In quatuor Planudeae codicibus nihil „aliud adscriptum quam ἄδηλον. In Vat. C. ἄδηλον ἐπὶ „τίνι τοῦτο γέγραπται, πλὴν ὅτι ἐν τοῖς τοῦ Παλλαδᾶ ἐπιγράμ„μασιν εὑρέθη· μήποτε δὲ Λουκιανοῦ." *Br.* Vat. C. p. 256. Planud. p. 178. St. 260. W. ἄδηλον, οἱ δὲ Παλλαδᾶ. Posteriora verba absunt a Flor. pr. Aldinis, Ascens. et aliis. Quum nonnullae ex veteribus Anth. edd. nunc non ad manus sint, dicere non habeo, quaenam earum aucto-

ris nomen prima addiderit. Caeterum elegantius carmen, quam ut *Palladae* esse videatur. — V. 1. Nulla mea culpa factum est, ut nascerer; tamen morti obnoxius ad inferos abeo. — V. 2. Ἀΐδαν a man. sec. in Vat. C. — ¶. 166.] V. 3. γονέων. Vat. C. quod revocandum. Vulgatae certe sensum non perspicio. — V. 5. γενόμαν. Vat. — V. 7. ἀποστίλβωσόν. *splendidum offer poculum*; docte et eleganter pro τὸ στιλπνὸν κύπελλον πρόσφερε. Nonnihil huc facit *Horat.* I. Epist. V. 23. *ne non et cantharus et lanx Ostendat tibi te.* At cl. *Mitscherlich* nostra verba admovens Horatianis II. Carm. VII. 19. *obliviosa laevia Massico Ciboria exple* — aliter haec interpretatur: *fac: ut ardeat, resplendeat, impleatur poculum* sc. vino; fere ut *Setinum* in aureo poculo *ardere* dicitur ap. *Juvenal.* X. Sat. 27. — Ceterum membr. Vat. ἀποστίλβων exhibet. — V. 8. „Vulgo λό„πης λήθην. In membr. λόπης ὀδύνην. unde scribendum „vidi λήθην ὀδύνης, sicque concinnior versus.“ *Br.* λήθης θυροδόκας Βρόμιος. *Meleag.* Ep. VI. ubi vide not.

LXXX. Vat. C. p. 505. sq. ἄδηλον. Plan. p. 179. St. 261. W. ἄδηλον, οἱ δὲ Παλλαδᾶ. „In hujus etiam titulo „Palladae nomen non praeferunt membranae, nec duo „regii Planudeae libri.“ *Br.* Praecedenti Epigrammati hoc nostrum tam simile est, ut alterum ex altero derivatum esse videatur. — V. 5. „Vulgo ἀλλὰ σύ μοι. „In cod. Jani Lascaris, ut in veteribus editionibus, omis„sum σύ, quod primus inseruit Stephanus ad fulcien„dum metrum. Recte in tribus aliis Planudeae codici„bus ἀλλ' ἄγε μοι. Tum recte veteres editiones et co„dices ἔντυε. Stephanus ἔντυνε, metri modo repugnante.“ *Br.* ἔντυνε prima dedit Ascensiana.

LXXXI Vat. C. p. 515. Hortatur poëta lectores, ut brevitatis vitae memores, eam hilariter transigant. Nihil his similius senariis ap. *Athenaeum* L. VIII. p. 336. B. C.

Digitized by Google

πᾶσιν δὲ θνητοῖς βούλομαι παραινέσαι,
τοὐφ' ἡμέραν ζῆν ἡδέως· ὁ γὰρ θανὼν
τὸ μηδὲν ἐστὶ, καὶ σκιὰ κατὰ (vulgo *μετὰ*) *χθονός.*
μικροῦ δὲ βιότου ζῶντ' ἐπαύρεσθαι χρεών.

Conf. ad Choerili Ep. T. I. p. 185. — V. 1. *τί γὰρ αὔριον.* ne craſtinus quidem dies quid allaturus ſit, ſcimus. Mortalium conditionem anguſtis terminis circumſcriptam ſignificans *Theocrit.* XIII. Eid. 4. *οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες.* — V. 3. *θνητὰ λογίζου.* Ne ad ea, quae ſupra mortalem naturam ſunt poſita, adſpires. — V. 4. *τὸ ζῆν.* *Brodaeus* comparavit *Euripidem* in Polyïdo fr. II. *τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μὲν ἐστὶ κατθανεῖν, τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζεται.* quod tamen in alium ſenſum accipiendum eſt. Vide *Gatacker.* in Miſc. Poſth. c. X. p. 523. Ad noſtrum locum facit *Seneca* de Brev. Vitae c. 10. *Praeſens tempus breviſſimum eſt, adeo quidem, ut quibusdam nullum videatur: in curſu enim ſemper eſt, fluit et praecipitatur; ante deſinit eſſe, quam venit.* — V. 5. „Hic verſus in Planudea admodum corrupte legi„tur. In membr. *ῥοπὴ* (*ῥοπὴν*) *μόνον, ἂν προλάβῃς, σόν.* „Ultimum recte Salmaſius emendavit *σοῦ.* Planus et „perſpicuus ſenſus." *Br.* Poſt *μόνον* plenior diſtinctio ponenda erat, quae in Anal. neglecta. — Tota vita momentum, nihil amplius; quod ſi ea frueris, tua eſt; ſi cunctaris, cunctantem mors occupabit et omnia ad haeredem tranſibunt. *Horat.* IV. Od. VII. 18.

Quis ſcit, an adjiciant hodiernae craſtina ſummae
Tempora Dî ſuperi;
Cuncta manus avidas fugient haeredis, amico
Quae dederis animo.

LXXXII. Vat. C. p. 195. Bis extat in Planudea p. 104. et 422. St. 154. et 557. W. In puellam olim ſuperbam et ſeveram, nunc, cum vetula facta eſſet, ad reſtim redactam. Commode huic Epigrammati *Mit-*

Digitized by Google

Scherl. admovit *Tibull.* I. El. VI. 77. *Ast, quae fida fuit nulli, post, victa senecta, Ducit inops tremula stamina torta manu.* *Horat.* III. Od. XV. 13. ad Chlorin vetulam: *Te lanae prope nobilem Tonsae Luceriam, non citharae, decent.* — V. 1. αὐχήσασα πολυχρύσοις. Color, ut in fragm. *Epicratis* de Laïde ap. *Athen.* L. XIII. p. 570. C. D. αὕτη γὰρ ὀπτὸτ' ἦν νεοττὸς καὶ νέα, Ὑπὸ τῶν στατήρων ἦν ἀπηγριωμένη, Εἶδες ἂν αὐτῆς Φαρνάβαζον θᾶττον ἄν. In medio horum versuum desideratur copula. — V. 2. „θεῶν. „in membranis θεάν." *Br.* In Ap. Gothano θεὸν habetur cum correctione θεῶν. Quod sensum attinet, cf. not. ad *Straton.* Ep. XXXV. T. II. P. III. p. 82. et ad *Automedont.* Ep. II. T. II. P. II. p. 128. — V. 3. μίσθια πηνίσματα κρούει. mercede conducta telam texit. πηνίσματα pro ὑφάσματα videtur positum: *subtemen* interpretatur *Schneiderus* in docta Diatribe de textrina, Indic. ad Scr. R. R. p. 367. ἱστότονα πηνίσματα aranearum telas appellat *Aristoph.* Ran. v. 1315. — σπαθίοις. idem quod σπάθαις, quo instrumento textores stamen percutiunt. Proprium in hac re κρούειν. *Hesych.* σπαθατόν. τὸ ὀρθὸν ὕφος, σπάθῃ κεκρουμένον, οὐ κτενί. Idem: σπάθημα· πύκνωμα· ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὕφη. Hinc vestes quaedam probe percussae ap. Latinos *crustae* appellabantur. Vide *Salmas.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 411. qui eandem rem fusius explicat p. 564. sqq. — V. 4. ἔψετ'. Vulgo. — Ἀθηναίην Κύπρις. Ed. Flor. pr. Ald. 1. 2. In tertia et Ascens. error sublatus. Cf. Ep. ἀδέσπ. CXVI. 5.

¶. 167.] *LXXXIII.* Vat. C. p. 565. sq. „Epigramma hoc non aliunde habeo, quam e Salmasii Notis „ad Hist. Aug. p. 113. [T. I. p. 474.]" *Br.* De thermis nimium in modum calidis. Hoc et sq. Epigr. *Agathiae* ingenium referre videntur. — V. 1. μᾶλλον κλήζειν. Vat. C. quod revocandum. — V. 2. ἦν. membr. — Ad vim hujus comparationis recte percipiendam legenda

descriptio rogi ap. *Homer.* Iλ. ψ. 164. νήεον ὕλην· Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα. — V. 3. „Ap. Salmaf. „legitur τὸν γείτον' ἐριννύς, quod manifesto corruptum est, „quum desit verbum, quod sensus omnino requirit. „Emendavi τὸν ὕφηνεν. Hercules apud Sophoclem in „Trachin. 1067. οἷον τόδ' ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη Καθῆψεν „ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐριννύων Ὕφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυ„μαι. στέφανον coronam. Alii pallam a Medea pellici mis„sam tradunt, cujus in nomine discrepant scriptores. „Vide Munkerum ad Hygini fabulam XXV.“ *Br.* Corona una cum palla Jasonis sponsae mittitur in *Euripid.* Med. 785. 1065. 1160. Ceterum cl. editoris emendatione vitium non tollitur, sed infucatur. Quid enim similitudinis inter γείτονα et ὕφηνεν? Nihil omnino. Eodem jure, sed non multo probabiliore mutatione scripseris:

τὸν τεῦξεν Ἐριννύς.

ut *Meleager* I. 2. ἢ τίς ὁ καὶ τεύξας ὑμνοθέταν στέφανον. At hoc felicioribus ingeniis relinqui tutius. — V. 4. Αἰονίδου. Vat. C. — V. 6. Poëtam se esse asseverat, ut balneatoris animum moveat. τὰ βροτῶν ἔργα. *Theocrit.* XVI. 1. αἰεὶ τοῦτο Διὸς κώραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς Ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν. in quo loco mihi rectius videtur ἀοιδοῖς legi quam ἀοιδαῖς, praesertim ob ea, quae sequuntur. — V. 8. μὴ λιθίνην. De pavimento balnei accipiendum, quod fistulis calefieri solebat. Cf. *Vitruvium* L. V. 10. *Plin.* Epist. III. 14. 2.

LXXXIV. Vat. C. p. 461. Plan. p. 352. St. 492. W. De frigore thermarum quarundam lepide jocatur poëta. — V. 1. Non balneum hoc, sed fluvius seu fons, quem quis muro circumdatum falso balneum appellavit. — V. 3. Versus Homer. Od. κ. 2. θεοῖσι. Vat. C. — V. 4. μετοικίσαι. Vat. C. quod vulgato non deterius. Utram harum lectionum expresserit *Grotius*, non facile dixeris:

Digitized by Google

Aeolus Hippotades nimbis horrentia castra
Transtulit, et ventis haec nova regna dedit.

— V. 6. διὰ τὴν θερμήν. ne fervens pavimentum pedum plantam laedat. — V. 7. *Horroris* hîc et *Torporis* regna sunt, novorum Deorum, quos ipse poëta invenit. — V. 8. Inscriptiones balneis praepositae. — Μεσωρί. Vat. C. Μεσορὴ mensis ap. Aegyptios annum terminat praeceditque τὰς ἐπαγομένας. Jam cum primus eorum mensis Thot Augusto Romanorum respondeat, mensis Mesori cum Julio fere congruit. Calidissimo igitur anni tempore frigidum illud balneum, in quo Boreas videbatur spirare, satis jucundum videri poterat.

LXXXV. Vat. C. p. 552. Plan. p. 168. St. 244. W. „Jocatur poëta in flagitiosum quendam, Damagoran nomine: cujus nomen cum pestis nomine ἰσόψηφον esse „quidam cum audivisset, quasi in statera expendit inge„nium pestis et ingenium Damagorae; praeponderasse „autem eam lancem, in quam Damagorae ingenium im„positum erat; quod videlicet multo leviora essent mala, „quamquae a Damagora importarentur.“ Verba sunt *Mureti* in Var. Lectt. XIV. 13. *Leonidae Alexandrini* hoc Epigramma esse probabiliter suspicatur *Schneiderus* in mst. not. — V. 2. κανὼν h. l. est jugum in trutina, quod vulgo ζυγόν. — V. 3. καθείλκεν Vat. C. — V. 4. κῦρον vett. nonnullae edd.

¶. 168.] *LXXXVI.* Vat. C. p. 535. Plan. p. 136. St. 196. W. In Moschum quendam, qui, cum vetulam opulentam in matrimonio habuisset, ea defuncta, divitem haereditatem adeptus, virginem duxit, probe gnarus, et ubi numi, et ubi voluptas quaerenda. — V. 3. αἰνῆσαι. Vat. C. — V. 4. δὴ κ. Vat. C. — „κινεῖν. Hoc „contra codicum auctoritatem mutare nolui. Suspicari „tamen quis possit, scriptum olim fuisse βινεῖν.“ *Br.* Hujus conjecturae causam non reperio. κινεῖν eodem, quo βινεῖν, sensu usurpavit *Nicander Coloph.* Epigr. I. οὐδεὶς τὴν

τὴν ἰδίην συνεχῶς, Χαρίδημε, γυναῖκα Κινεῖν ἐκ ψυχῆς τερπόμενος δύναται. *Archilochus* ap. *Suidam* in παλίνσκιον· πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν ἐν παλινσκίῳ. Adde *Aristoph.* Ran. 550. 1236.

LXXXVII. Vat. C. p. 567. Plan. p. 136. St. 197. W. — V. 1. σε θέλω. Vat. et Plan. Πλαγκιανέ. Vat. — Scire te volo, quamvis opulentam vetulam pro capulo, auri pleno, habendam esse. — σορός, σοροί, τύμβοι, *capulares* passim appellantur senes. Comicus ap. *Athen.* L. XIII. p. 580. C. ἐπεὶ προέβη τοῖς ἔτεσιν ἡ Γνάθαινα καὶ ἤδη τελέως ἦν ὁμολογουμένως σορός. *Schol. Euripid.* Med. 1209. τύμβους καλοῦσι τοὺς γέροντας, παρόσον πλησίον εἰσὶ τοῦ θανάτου καὶ τύμβου. Cf. *Salmas.* ad Solin. p. 848. C. D. et quae notavimus ad *Rufin.* Ep. XXXII. T. II. P. III. p. 176.

LXXXVIII. Vat. C. p. 448. Plan. p. 112. St. 163. W. Hominem, magistratu, quem gerebat, indignum, poëta dicit a Fortuna ad illud fastigium evectum esse, ut ostenderet, quantum vel in infimae sortis hominibus efficere posset. In hac sententia verba οὐκ ἐθέλουσα non satis videntur commoda. Expectares οὐχὶ φιλοῦσα Τ. σε πρ. *non quod te amaret*, sed ad impotentiam suam ostentandam. Hoc sensu vulgatam accepit *Grotius:*

Non te provexit Fortuna favore, sed ingens
Te dedit exemplum, cuncta licere sibi.

— V. 2. καὶ om. Vat. C.

LXXXIX. Vat. C. p. 552. Plan. p. 138. St. 201. W. Hoc Epigramma *Brodaeus* in Grammaticum suspicatur esse compositum, qui in Cynegiri historia a veritate aberraverit, eumque in proelio non manibus tantum, sed etiam pede privatum esse tradiderit. Equidem de vitiosa nominis pronuntiatione interpretari malim, quod ille *Cynegīrum* in *Cynĕgīrum* forte mutaverit. — V. 2.

Digitized by Google

κοπίσῃ. Vat. C. — V. 3. τεῇ πέσε μαρναμένῃ χείρ. Si codex offerret μαρναμένου, id non ſpernerem.

XC. Vat. C. p. 535. Plan. p. 140. St. 203. W. „In „Planudea ἄδηλον. In Vat. Cod. adſcriptum Ηρα. Forte „Ἡρακλείδου, cujus tria Epigrammata habemus T. II. „p. 261." *Br.* In naſum longiſſimum et ad plurima negotia habilem. Alia hujus argumenti vide in *Ind.* v. *Naſus.* — V. 2. σαλπιγ ἄν. Vat. — V. 4. „Vulgo „ἄγκιστρον ναύταις. *Hamus* piſcatorium inſtrumentum eſt; „de egregii illius naſi nautico uſu dictum eſt jam: „ἐν πλοίοις ἄγκυρα, unde omnino hîc emendandum erat „ἄγκιστρον γριπεῖ. Tum mallem: ὀψοποιῷ κρεάγρα. ſed „vulgatum ſtare poteſt." *Br.* ναύταις habent etiam membranae, male ſine dubio. Mihi in mentem venit, quod propius a vulgata abeſt: ἄγκιστρον νηκτοῖς. *hamus contra piſces.* *Leonid. Tar.* Ep. XXV. τοῦτον νηκτοῖσιν ἐπ' ἰχθύσι τεχνασθέντα κύρτον. — V. 5. „Vulgo κένδυλα. „male. Vide Heſych. in σχενδυλόληπτοι. Hinc accedat „huic voci auctoritas in Lexicis." *Br.* χαλκευτικὸν ὄργανον eſſe τὴν σχενδύλην ex Lexicographo intelligitur. — πρασόκουρον inſtrumentum, quo porrum caeditur. Vocabulum alibi vix obvium. Aliud eſt πρασοκουρίς, de quo *Ariſtotel.* V. Hiſt. Anim. 19. et *Heſych.* v. — V. 6. κόραξ. *Pollux* VII. 111. οἷς προσθετέον, ὅτι ἣν Ὅμηρος κορώνην λέγει, νῦν κόρακα καλοῦσι. Καὶ Ποσίδιππος ἐν Γαλάτῃ εἰπών· Κόρακι κλύεται θύρα. ubi *Kuhnius* κρούεται emendavit. Rectius fortaſſe *Stephanus* κλείεται, in Theſaur. Gr. L. T. II. p. 380. A. B. quod *Pollucis* editores fugit. Nam τῷ κόρακι non ad pulſandam ſolum, ſed etiam ad claudendam ſive potius attrahendam januam utebantur. *Euſtath.* ad Od. α. p. 72. 2. κορώνη δὲ ἀργυρέα ἢ τὸ κοράκιον ἢ μᾶλλον κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ κρίκος, ᾧ ἐστι τὴν θύραν ἐπερύσαι ἤγουν ἑλκύσαι, ἐπισπάσασθαι. ὅθεν καὶ ἐπισπαστὴρ — ὃς καὶ ῥόπτρον ἐλέγετο. At illam tam elegantem et probabilem emendationem incertam reddit alius ap-

Polluc. locus X. 23. ubi κόρακι κρούεϑ' ἢ ϑύρα legitur. — V. 8. ἐργαστης. Vat. C.

¶. 169.] *XCI.* Vat. C. p. 542. Plan. p. 141. St. 204. W. In astronomum scriptum putant; perperam. Est in geometram, cui poëta nasum pro virga mensoria esse asseverat. In hunc sensum *Grotius*:

Non opus est radio, mensor, tibi: quaerere noli:
Tres cubitos nasus qui patet, is satis est.

XCII. Vat. C. p. 552. Planud. p. 142. St. 206. W. In herniosum, cujus tanta hernia, ut virum ipsum celet. — πρατέϑεικας, monstras herniam, quam prae te fers. In membr. est προτέϑηκας. — V. 2. Ne mihi solam herniam, ostende sc. Te ipsum videre cupio. — In fine distichi vulgo ἰδεῖν ἐϑέλω. σ' inseruit cl. editor. In Vat. C. legitur αὐτὸν ἰδεῖν δύναμαι, quod sensum non habet. Praecedit nimirum, uno disticho interjecto, Epigramma *Palladae* XV. ad cujus ultimam vocem δύναμαι librarii oculus aberravit. Certe nihil facile reperiri poterit aptius ad contextum quam ea lectio, quam *Planudes* aut in alio cod. invenit, aut ex ingenio reposuit. — Ceterum cur *Opsopoeus* vetulam hîc loqui existimet, caussam non reperio.

XCIII. Vat. C. p. 542. Plan. p. 144. St. 210. W. Consentiunt editiones et membr. in βουλεύειν, quod tamen falsum esse, contextus perspicue docet. Hinc *Brunckius* ad *Aristophan.* Concion. 443. T. II. p. 27. ne acumen Epigrammatis pereat, τοῦτο τὸ οὐλεύειν scribendum docet. Hoc ante eum viderat *Salmasius*, cujus haec sunt in not. mst. libri Lennepiani: „τοῦτο τὸ ὀ' „οὐλεύειν est ambiguitas. Hoc, inquit, οὐλεύειν diu est „quod habeas, sed βῆτα non agnosco, cum prius δέλτα „legeretur. Si jungis τοῦτο τὸ δουλεύειν et hoc tantum est „pronuntiatione: at si βουλεύειν scribas, ut vulgati habent, „falsum est, illum hoc τὸ βουλεύειν ἐκ τοῦ ἀρχαίου ha„buisse; nam contrarium innuit Epigramma, illum

Digitized by Google

„nempe ſemper fuiſſe ſervum, nuper autem ſenato„rem.“ In his quaedam ſunt argutiora quam veriora, quae *Brunckius* recte vitavit.

XCIV. Vat. C. p. 552. Planud. p. 144. St. 210. W. In Agathinum, qui ſenatoriam dignitatem pretio emerat, cum antea ſervus eſſet.

XCV. Vat. C. p. 525. Plan. p. 149. St. 216. W. De Charino, oculorum medico ineptiſſimo. *Lucillii* ingenium ſapit. — V. 1. μήλῃ, *ſpecillo*, (*Sonde*) ad vulnera et ulcera exploranda praecipue utebantur. Interdum eodem inſtrumento aliquid extrahitur, infunditur, immittitur et reſpergitur. Vide *Foeſium* in Oecon. Hipp. v. Specilli uſum in oculis inungendis illuſtravit *Harduinus* ad verba *Plinii* VII. 54. p. 409. *Super omnes C. Julius dum inungit, ſpecillum per oculum trahens.* Derivatum a μήλη verbum ἀναμηλῶσαι, quod illuſtravit *Ruhnken.* Ep. Crit. p. 213. levi negotio corrigens verſum *Phrynichi* ap. *Polluc.* IV. 181. quem Onomaſtici editores fruſtra tentarunt. — V. 2. „σπόγγον καινόν. Sic membr. „quod verum eſſe credo. Recens ſpongia, uſu non„dum ſubacta, aſperior eſt.“ *Br.* Vulgo σπ. ε. κενεὸν τῶν γναφικῶν. Noviſſimam vocem ſic etiam membr. exhibent. Sed γραφικῶν jam *Brodaeo* in mentem venerat et *Scaligero* apud *Huetium* p. 16. qui ipſe πιδάκων legebat: *liquorum detergendi vim habentium.* *Salmaſius* haec notavit in not. mſt. libri Lennepiani: „Quid notet „σπόγγος γναφικῶν πινάκων, fortaſſe multis eſt obſcurum; nos „alibi planum faciemus. Legi poſſet etiam τῶν γραφικῶν. „multus enim eſt uſus σπόγγου apud pictores. Sed hoc „alias.“ — V. 3. ἕλκων. *per oculum trahens ſpecillum.* — V. 5. Si me iterum inunxerit, alterum mihi oculum effodiet, neque ei amplius oculorum meorum valetudine moleſtus ero.

XCVI. Vat. C. p. 525. Plan. p. 149. St. 216. W. De Cratea quodam medico, qui pactum cum veſpillone

fecerat, quo omnes aegrotos, ipſius curae commiſſos, illi traderet. Talem igitur nobis fingamus Crateam, qualem *Martialis* ridet I. Ep. 31. *Chirurgus fuerat, nunc eſt veſpillo Diaulus: Coepit quo poterat clinicus eſſe modo.* et Ep. XLVIII. *Nuper erat medicus, nunc eſt veſpillo Diaulus: Quod veſpillo facit, fecerat et medicus.* — V. 3. τελαμῶνας. faſcias, quibus cadavera a capite ad pedes vinciebantur. Eaedem ταινίαι appellabantur; vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 96. et δεσμοὶ ἐντάφιοι, docente *G. Cupero* in Obſſ. II. 9. p. 203. qui profert verba *Georgii Palami*, infantium recens natorum ταινίας καὶ κειρίας σπαργάνων συγγενεῖς ἐνταφίων δεσμῶν dicentis. Cf. *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 422. Has faſcias veſpillo cadaveribus clam detractas medico dabat; ea lege, ut omnes aegrotos ad Libitinam Deam amandaret. Medicus autem faſciis ad obliganda vulnera utebatur. Hunc uſum, ni fallor, ſpectabant taeniae in ſigno Hygieae in agro Corinthiaco, quod circumdabant κόμαι γυναικῶν, αἳ κείρονται τῇ θεῷ, καὶ ἐσθῆτος Βαβυλωνίας τελαμῶνες. *Pauſan.* L. II. 11. p. 137. — V. 4. εἰς ἐπιδεσμεύειν. junctim Steph. et Wech. Sic mox ἐνταφιάζειν. Utrumque correxit *Huetius* p. 16. Faſciis Antigone Polynicis vulnera obſtringit in *Eurip.* Phoen. 1663. ἀλλ' ἀμφὶ τραύματ' ἄγρια τελαμῶνας βαλεῖν. Troad. v. 1232. τελαμῶσιν ἕλκη τὰ μὲν ἐγώ σ' ἰάσομαι.

¶. 170.] *XCVII.* Vat. C. p. 546. Plan. p. 160. St. 232. W. Addendum erat hoc et ſeq. carminibus heroico metro conſcriptis, ubi plures ejusmodi verſificatorum luſus reperiuntur. Num forte tabula picta his verſibus locum dederit, neque ſatis tuto affirmari neque negari poteſt. Vinoſam ſibi fingebat auctor matrem, quae puero, quamvis enixe roganti, vini hauſtum denegaret. — V. 4. *Br.* dedit ex vulgatis edd. In Vat. C. eſt: καὶ παύεο δίψαν σεῖο. unde procul dubio ſcribendum;

καὶ παύεο δίψαν ἑοῖο.

εἶδες enim in secunda persona non minus locum habet quam in tertia. Vide exempla ap. *Stephan.* Thes. Gr. L. T. I. p. 1068. E. F.

XCVIII. Vat. C. p. 546. cum praecedente conjunxit, versibus transpositis. Leguntur enim hoc ordine: v. 1. 4. 5. 6. 7. 2. 3. qui minime probandus est. Deinde subjiciuntur hi versus:

μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
Εἰ φιλέεις τὸν υἷα, δίδου με τυτθὸν ἀφύσσειν.

quae putida est inepti versificatoris vulgatae variatio. „Leguntur hi versus in Planudea p. 160. St. 233. W. „sed transpositi. Turbatum ordinem restitui." *Br.* Fieri tamen possit, ut v. 2. 3. haud secus ac illi, quos membr. Vat. addit, ab aliena manu adscripti sint. In ejusmodi lusibus, stili exercendi causa scriptis, nihil his interpolationibus frequentius. — V. 2. χαλεποῦ. Vat. C. — Tu quae gravem novercae animum in me sumsisti. Verbum ἀντικρατεῖν, in vulgaribus Lexicis omissum, ex hoc loco notavit unus *Schneiderus.* Factum ad analogiam verborum ἀντιλάζεσθαι, ἀντιλαμβάνεσθαι. — V. 3. ἡδύτατα. Vat. C. — V. 5. ἐν λαγύνῳ πίνουσα. Sic veteres loquuntur. *Etymol. M.* p. 502. v. Κεράσαι. — πρὸ γὰρ εὑρεθῆναι τὴν τῶν ποτηρίων χρῆσιν, ἐν τοῖς κέρασιν ἔπινον. *Martial.* VIII. Ep. VI. *Hac propinavit Bitiae pulcherrima Dido In patera.* *Senec.* Agam. v. 878. *Merum in auro veteris Assaraci trahunt.* Illustravit dicendi usum *Munker.* ad *Hygin.* F. CCLXXIV. et *Burmann.* ad *Phaedr.* I. Fab. XXV. 3. — V. 5. βρόχθου ἐμεῖο veteres edd. quae in fine ἐμεῖο habent. At Vat. C. longe aliter:

ἐκ βρόχθου ὀλίγου τί σοι δώσω, τέκνον ἐμεῖο.

unde apparet legendum esse:

ἐκ βρόχθου ὀλίγοιο τί σοι δῶ —

ὀλίγος in talibus pro μικρὸς ponitur innumeris in locis; nec quidquam huic contextui aptius. βρόχθος autem h. l.

non eſt *guttur*, ſed ὀλίγον πόμα, ut interpretatur *Schol. Nicandri* Ther. 366. — V. 6. ξείτας. λάγυνον μέτρον λέγουσιν εἶναι ὄνομα — χωρεῖν δ' αὐτὸ κοτύλας Ἀττικὰς δώδεκα. *Athen.* L. XI. p. 499. B. — Vat. C. μόνας λαγύνη τόδε. μόνας verum puto.

XCIX. Vat. C. p. 567. Εἰς Ὀπιανὸν ἡγεμόνα πότην. Parum intereſt, utrum *Opianus* ille appellatus fuerit an *Apianus.* Planudea ei p. 160. St. 233. W. poſterius nomen tribuit. Primam literam in hoc nomine abundare vult auctor, qua detracta πιανὸς reſtat, nomen a πιεῖν derivandum, hominis moribus congruens. — V. 2. ἀκριβῶς Vat. C. — Ejusmodi generis luſum vide ap. *Auſon.* Ep. XL. XLI.

C. Vat. C. p. 541. Plan. p. 162. St. 236. W. De obeſi hominis imagine. — V. 2. μισήτην. — τὸν δὲ ἁπλῶς μισητὸν, τὸν ἄνλκανον ἢ ἄπληστον τῇ τροφῇ. *Heſych.* nec aliter *Suidas*, quem emendavit *Valcken.* ad *Ammon.* p. 151.

CI. Vat. C. p. 529. Plan. p. 170. St. 248. W. In imaginem rhetoris muti. — V. 1. „Vulgo legitur ὁ δὲ „ῥήτωρ, ῥήτορος εἰκών. quo nihil inſulſius. Ex ſenſu et ex „Epigr. CIV. emendavi.“ *Br.* Idem viderat *Caſaubon.* in not. mſt. Emendationem, jam per ſe ſat evidentem, firmat etiam *Auſon.* Ep. LI.

Ore pulchro et ore muto, ſcire vis quae ſim? Volo.
Imago Rufi rhetoris Pictavici.
Diceret ſed ipſe, vellem, rhetor hoc mi. Non poteſt.
Cur? Ipſe rhetor eſt imago imaginis.

¶. 171.] *CII.* Plan. p. 376. St. 514. W. „Melius „ſcriberetur σιγᾷς, οὐ λαλέει, ſc. ὁ τύπος, ἡ εἰκών.“ *Br.* Certe ingrata eſt tautologia in verbis σιγᾷς, οὐ λαλέεις, incertum, auctoris culpa an librarii. Evitavit eam *Auſonius* Ep. XLVI. *Elinguem quis te dicentis imagine pinxit? Dic mihi, Rufe. Taces? Nil tibi tam ſimile eſt.*

CIII. Plan. p. 376. St. 515. W. Aliorum hominum imagines honoris causa pingi; Marini autem, insigni deformitate hominis, in ipsius contumeliam factam videri.

CIV. Vat. C. p. 528. Plan. p. 169. St. 247. W. Conf. Ep. CI. — V. 1. μελετᾷ. Non de meditatione, sed de ipsa, quae habetur, oratione accipiendum esse, contextus docet. Eodem sensu *Lucill.* Ep. LXXXV. 4. Cf. *Wetsten.* ad N. T. I. p. 670. — V. 2. Imago igitur pro rhetore, rhetor pro imagine imaginis habendus est. — Haec non satis faciebant *Jos. Scaligero*, qui in not. mst. tentavit: Ῥήτορος ἠδ' εἰκών, quod vulgato minus argutum est.

CV. Vat. C. p. 529. ἄδηλον. In Plan. p. 170. St. 248. W. *Ammiano* tribuitur, cujus Epigr. in Anthologia C. Cephalae nostrum distichon sequitur. — V. 1. Μέδων. Vulgo. — V. 2. στειλάμενος, ad dicendum compositus. Proprie verbum στέλλεσθαι ad oratoris cultum referri debet, cui quantum tribuerint veteres, constat ex *Quintil.* XI. 3. 137. sqq. Cf. *Böttigerum* de εὐσχημοσύνῃ docte disputantem *in den Vasengem.* Fasc. II. p. 54. sq.

CVI. Vat. C. p. 521. Plan. p. 127. St. 185. W. Scriptum est in Periclem stadiodromum tam tardum, ut, certamine jam finito, ne transversum quidem digitum progressus esset. Comparandum Ep. *Nicarchi* sive *Callicteris* potius XXVI. et Ep. ἀδέσπ. CCCXII. quod mutilum ex nostro et *Nicarchi* Ep. restitui potest. — V. 2. εἶδεν. Vat. C. male. — V. 3. ὕσπληγος. Vat. C. Ad carminis acumen penitus percipiendum facit inprimis *Lucian.* in Timone §. 20. T. I. p. 90. ed. Bip. ubi Plutus: ὁπόταν ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον· ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. in quo loco manifesta est, sed a nemine

animadverſa alluſio ad Ep. ἀδέσπ. CCCXII. ubi vide notata. Noſter autem idem Epigr. ſuaviter παρῳδεῖ.

CVII. Plan. p. 16. St. 27. W. Nihil ventre impudentius, propter quem paraſiti libertatem vendunt. — κυνόμυια. ſive κυνάμυια. graviſſimum convicium ex duobus impudentiſſimorum animalium nominibus compoſitum. Talia plura protulit *Euſtath.* ad Od. ϱ. p. 633. 34. adde *Intrpp. Heſychii* v. T. II. p. 378. 14. Similiter de ventre *Linus* ap. *Stobae.* p. 37. *Grot.* νηδὺν μὲν πρώτιστ' αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων, Ἣν ἐπιθυμία ἡνιοχεῖ μάργοισι χαλινοῖς. ut haec emendavit *Valcken.* in Diatr. p. 282. Quod hîc in ventrem, id in paraſitos paſſim dictum. De hoc hominum genere *Clemens Alex.* Paedagog. II. p. 167. μυῖαι τούτοις οἰκεῖαι τοῖς ὀνόμασι καὶ γαλαῖ, κόλακές τε καὶ μονομάχαι (num fort. ζωμομάχαι;) καὶ τὰ ἄγρια τῶν παρασίτων φῦλα· γαστρὸς ἡδονῆς οἱ μὲν τὸν λόγον, οἱ δὲ τὴν φιλίαν, οἱ δὲ τὸ ζῆν ἀποδιδόμενοι. qui locus inprimis ad noſtrum diſtichon facit. κόλακες autem paraſiti ſimpliciter appellantur paſſim. *Eupolis* ap. *Athen.* VI. p. 236. E. F. *Machon* in Variis Hiſtoriis ap. eund. VIII. p. 349. C. ubi legendum videtur:

τοῦτ' εἶπε· ποσεῖν ὅλως μὲν ἔῤῥωμαι, ξένε,
καὶ τῶν κολάκων πολὺ μᾶλλον ἐπὶ δεῖπνον τρέχω.

vulgo εἶπε τοῖς ὅλοις. — ζωμοῦ. libertatem pro juſculo vendunt. Non minus ſarcaſtice *Clemens Alex.* l. c. p. 166. 19. χαλεπώτατον δὲ πάντων πτωμάτων, τὴν ἄπτωτον ἀγάπην ἄνωθεν ἐξ οὐρανῶν ἐπὶ τοὺς ζωμοὺς ῥίπτεσθαι χαμαί.

CVIII. Vat. C. p. 521. *Lucillio* vindicat. In Plan. p. 133. St. 193. W. male appoſitum ἄδηλον, quod rectius deeſt in Ed. Flor. cum *Lucillii* Ep. praecedat. Hyperbolicum in hominem ita brevem, ut nihil brevius eſſe poſſit. Frigida hyperbole et inepta; nam ſi poëtae acumen recte aſſequor, Hermogenes eo, quod projicit, inferior fuiſſe dicitur, ita ut illud unco verſus ter-

Digitized by Google

ram trahere opus haberet. ὅταν ἐκβάλῃ τι de sputo accipit *Opsopoeus*, eumque secutus *Grotius*:

Pumilus Hermogenes si quicquam despuit, illud
Ut terram possit tangere, falce trahit.

Nihil video, quod nos cogat huic interpretationi adhaerere. — δορυδρέπανον est *falx praeacuta longuriis inserta et affixa*, ut *Caesar* loquitur III. de Bell. Gall. 14. Illustravit *Fabricius* ad *Dion. Cass.* XXXIX. 43. T. I. p. 212.

¶. 172.] *CIX.* Vat. C. p. 522. ubi nomen auctoris non adscriptum est; sed cum *Nicarchi* Epigrammati adhaereat, et proximo carmini appictae sint voces τοῦ αὐτοῦ, dubitari non potest, *Nicarchi* esse. In Plan. p. 158. St. 230. W. *Lucillio* tribuitur, errore obvio, cujus fontem indicavimus ad Ep. *Lucillii* XXXVI. T. II. P. II. p. 463.

CX. Servavit *Athenaeus* L. IV. p. 162. A. ex *Hegesandri* Commentariis sumtum, quem *Scaliger* ad *Varron.* L. I. p. 5. ed. Bip. memoriae lapsu pro auctore carminis habuit. Relatum in Append. Plan. p. 533. St. 29. W. cum erronea inscriptione εἰς γραμματικούς. Operose in hoc carmine vertendo lusit *Scaliger* l. c.

Silonicaperones, vibrissasperomenti,
Manticobarbicolae, exterebropatinae,
Planipedatquelucernitui, suffarcinamicti,
Noctilatentivori, noctidolostudii,
Pullipremoplagii, sutelocaptiotricae,
Rumigeraucupidae, nugicanoricrepi.

Multo, me quidem judice, felicius, primus latinae Musae inter recentiores sacerdos, *Hugo Grotius*, cujus elegantem versionem et ipsam adscribam:

Digitized by Google

Arquisupercilii, mentopropendulonasi,
Sacculibarbigeri, plenipatellirapi,
Retrojectitogi, pedinudilucernituentes,
Noctilatentivori, frauditenebrifabri,
Pupillinsidii, captentulisyllabiprendi,
Virtutaucupidae, vaniperitiloqui.

Eadem fere, quae in hoc Epigrammate, Philosophis objiciuntur ap. *Lucianum* in Icaromen. §. 29. T. VII. p. 41. sq. ed. Bip. qui locus nostro carmini commentarii instar est: *γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστίν – ἀργὸν, φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχνον, ὑπόμωρον, τετυφωμένον, ὕβρεως ἀνάπλεων. – οὗτοι – ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν περιθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες, καὶ πώγωνας ἐπισπασάμενοι, περιέρχονται ἐπιπλάστῳ σχήματι κατάπτυστα ἤθη περιστέλλοντες. – τοιοῦτοι δὲ ὄντες ἀνθρώπων μὲν ἁπάντων καταφρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες εὐεξαπάτητα μειράκια, τήν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγῳδοῦσι καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι.* — V. 1. *ὀφρυαν.* De supercilio philosophorum omnia plena. Cf. *Ruperti* ad *Juven.* II. p. 58. Simili vocabulo sesquipedali superbi cujusdam mores indicat *Aristophanes* Vesp. 135. *ὀφρυαγμοσεμνακουσείνους* eos appellans. — *ῥινεγκ.* quorum nasus mentum tangit. — V. 2. *σακκογ.* ingentem barbam nutrientes. *σάκκος* sive *σάκος* est *barba.* *Aristoph.* Eccl. 498. *μίσει σάκον πρὸς ταῖν γνάθοιν ἔχουσα.* Cf. ad *Cereal.* Ep. I. T. II. P. III. p. 11. Simili vocabulo Nicium scortum philosophos appellabat *ἄνδρας γενειοσυλλεκτάδας* ap. *Athen.* IV. p. 157. B. — *λοπαδαρ.* qui appositas in mensa dapes prae cupiditate ad se rapiunt. Cf. *Lucian.* in Conviv. sive Lapith. §. 11. et 42. Nigrin. §. 25. Ad hanc philosophorum gulositatem referendum videtur fragmentum *Sophoclis* ex *Συνδείπνοις* ap. *Athen.* XV. p. 679. A. ubi *γαστρὸς παῖς* hominem *gulae deditum* significat. — V. 3. *ἱματαναπ.* obscurius vocabulum, quo philosophorum significatur amictus, qui tamen non idem

erat ap. omnes sectas; aliter enim Cynici, aliter alii pallium sumebant. Vide *Salmas.* ad *Tertullian.* p. 397. et p. 425. Propria in hac re vocabula περιβάλλεσθαι et ἀναβάλλεσθαι, quae illustrata dedit *Casaubon.* ad *Athen.* L. I. 18. p. 53. Sed disertius haec exposuit, vir omnis antiquitatis peritissimus, *Boettigerus*, qui per literas a me consultus haec fere respondit: „Post Antisthenem aut Diogenem (v. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* VI. 13.) Cynici tunicam simul cum interula deposuerunt, pallio contenti, cujus inferior pars crura ambiebat, superior supra laevum humerum rejiciebatur. Hinc dicebantur διπλῶσαι τὸ ἱμάτιον, τὸν τρίβωνα. Cf. *Ferrar.* de Re Vest. P. I. L. II. 12. p. 166. *Winkelmann.* Mon. Ined. p. 228. Hinc explicandum venit verbum sesquipedale ἱματανωτερίβαλλοι, quo significantur philosophi, qui pallium supra humerum rejiciebant sive duplicabant. Hinc derivandum voc. *abolla*, i. e. ἀναβολή, quod de philosophorum amictu proprium. Vide *Ramirez* ad *Martial.* IV. 43. p. 343. sq.“ — νηλιποκαιβλ. νήλιποι. ἀνυπόδητοι. *Hesych.* Dicitur etiam ἀνάλιπος eadem significatione ap. *Theocrit.* Eid. IV. 56. Socratem nudis pedibus incedentem rigidioris virtutis adseclae sequebantur, de quorum ἀνυποδησίᾳ vide *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Cer. v. 125. *Kuster.* ad *Aristoph.* Nub. 103. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 16. — βλεπέλαιοι. Ut λύχνου ὄζειν dicuntur ea, quae nocturno studio nimiaque diligentia elaborata sunt, quod jaciebatur in Demosthenis ἐνθυμήματα, (vide *Plutarch.* Vit. Dem. T. I. p. 849. *Lucian.* T. III. p. 502. ed. R. et *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. VII. 7.) sic hoc loco philosophi ipsi, qui multa ad lucernam meditantur, doctius etiam, τὸ ἔλαιον βλέπειν dicuntur. Late patet hic verbi βλέπειν usus, quem exemplis illustravit *Ez. Spanh.* ad *Aristoph.* Nub. 1178. ad Ran. 616. *Valcken.* ad N. T. p. 344. et alii. — V. 4. νυκτιλαθραιοφάγοι, qui interdiu frugalitatem et abstinentiam simulantes,

noctu, testibusque remotis, sese ingurgitant. νυκτιπατπλάγιοι. proprie sunt, qui in tenebris per obliqua incedunt itinera. Hoc traxeris ad eos, qui in angiportis, hominum adspectus vitantes, turpes libidines sectantur, qualis is est, quem describit *Alciphron* I. 34. p. 142. et III. 64. p. 434. *Quis enim non vicus abundat Tristibus obscoenis? Juven.* II. 8. qui scilicet *vultum et tristitiam et dissentientem a ceteris habitum pessimis moribus praetendunt. Quintil.* Prooem. L. I. §. 8. Si quis tamen malit, vocem generaliori significatione, de morum perversitate, tenebris occultata, interpretetur. πλάγια in talibus idem quod σκολιά, et ut prava atque perversa, τοῖς ὀρθοῖς et εὐθέσι, rectis et bonis opponuntur. Cf. Scol. XIV. T. I. p. 157. — V. 5. συλλαβ. qui syllabas aucupantes adversarios interrogationibus captant. — V. 6. δοξομαт. qui vanam de sapientia sua opinionem excitare student. *Timon.* Sill. fragm. III. δοξῶν τε κενοφροσύνης τε σοφιστῶν. — ζηταρετ. qui se virtutem unice sectari simulant, sive, qui in disputationibus de virtute omne tempus consumunt.

CXI. Vat. C. p. 117. Edidit *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 461. nr. 356. Hinc *Toup* ad *Suidam* p. 174. Alexo meretrix Priapo post pervigilium fascias et corollas dedicat. Conf. *Hedyli* Ep. I. II. — V. 1. Ὁ κρόκος. Hoc paulo obscurius. Ipsumne crocum, an unguentum crocinum dedicavit? Neutrum satis commode. Videtur itaque κρόκος pro κροκωτὸς, *lutei coloris indumento*, dictum esse. — μύροισι πνείοντες. ut ap. *Hedylum* μύροις ἔτι πάντα μυδῶντα. Notandum verbum πνέειν, quod hac significatione genitivum et accusativum sibi adsciscit, cum sexto casu junctum. Coronae unguentis delibutae ad conviviorum luxuriam pertinebant. *Meleager* Ep. XCVIII. καί μοι τὸν βρεχθέντα μύροις καὶ χθιζὸν ἐόντα — ἀμφιτίθει στέφανον. ubi vide not. p. 111. — V. 3. Ap. Lips. κατίλλωτόν τι, quod ex schedis LaCroz. emendavit

Digitized by Google

Reiskius. κατιλλώπτοντι servavit etiam *Suidas* in ἰλλώπτειν T. II. p. 115. ubi vitiose τὸν γλυκερὸν et τὸν γλυκερῷ. *Obliquis et patrantibus oculis aliquem adspicere* dicitur ἰλλώπτειν, ἐπιλλώπτειν, κατιλλώπτειν. *Obliquis pathicae quid me spectatis ocellis?* Luſ. in Priap. LXXVI. *Altera –limis subrisit ocellis. Ovid.* II. Amor. XIX. 33. id eſt, κατιλλώπτουσα, quo compoſito uſus eſt etiam *Aeschylus* in Siſypho ap. *Polluc.* X. 20. Plura de hoc aliisque derivatis vocabuli ἰλλὸς eâ, qua ſolet, copia tradidit *T. Hemsterh.* ad *Hesych.* in ἰλλώπτειν T. II. p. 42. (46.) not. 4. ubi et noſtrum verſiculum excitat. Reſtituit verbum κατιλλώπτειν *Philemoni* ap. *Clement. Alex.* Paed. III. p. 294. *Bentlejus* in Emend. in Menandri Reliqu. p. 133.— Noſtro loco adſcripſit *Salmasius:* μαλακῶς καθορῶντι καὶ στραβίζοντι ἐπὶ τῷ τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς παῖδας ἀπατᾷν. — V. 4. κεῖται. Vat. C. κεῖνται emendatum in marg. Guy. et R.

CXII. Vat. C. p. 117. Edidit *Pierson* ad Moer. p. 413. *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 462. nr. 357. Leontis in noctis cum Sthenio transactae memoriam Veneri barbiton dedicat. Cithariſtriam igitur fuiſſe apparet.— V. 1. Pro ἐῷον vitiose Ap. Lipſ. ἔπινον, in marg. ἔπινεν. — V. 2. τῷ χρυσέῳ. probi viro ingenii. Vide ad *Calliae* Ep. T. II. P. I. p. 9. In Ap. Lipſ. τῷ χρῷ, quod *Reiskius* mutavit in χρηστῷ. — Ad σθενίῳ notatum in marg. Ap. Guy. et Ruhnk.: *fortasse* κτενίῳ *id est* κτενὶ *poëtice.* Σθενίῳ κόριον. — V. 3. „Scriptum in Cod. μούσ–ισι „μελῃθέν. quod a Salmasio emendatum." *Br.* Barbiton σὺν Μούσαις μελετηθέν, ſi recte intelligo, cithara eſt Muſarum ope attemperata. Eſt enim μελετᾷν *studiose tractare*, non de oratoribus tantum, ſed de omnibus, qui ad aliquam artem incumbunt.

CXIII. Vat. C. p. 118. Edidit *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 469. nr. 361. Nihil hoc Epigrammate illuſtrius ad docendam τῆς ἴυγγος formam et uſum. Rhombus

Digitized by Google

erat filis ex lana circumdatus, quem agitabant veneficae, carminibus ſimul pronuntiatis, quibus effici poſſe putabant, ut e longinquo aliquis alliceretur. In his omnes, qui hujus inſtrumenti mentionem fecerunt, conſentiunt. Sed pro ſuperſtitionis varietate modo haec modo illa fuiſſe addita, alia demta, et per ſe probabile eſt, et ex veterum locis apparet. Vide inprimis *Schol. Theocr.* Eid. II. 17. et ad *Pindar.* Pyth. IV. 380. quaeque collegit *Erneſt.* ad Xenoph. Mem. III. 11. 17. et *Voſſius* ad *Virgilii* Eclog. VIII. 68. p. 419. ſqq. — V. 1. ἠϋξ ἠνικευς. Vat. C. Primam vocem rectius ſcriptam ſervavit *Suidas* T. II. p. 159. Ἴϋγξ τὸ ἐφέλκον τὴν διάνοιαν εἰς ἐπιθυμίαν καὶ ἔρωτα. ἐν Ἐπιγράμματι· Ἴϋγξ ἡ νικῶσ' ἡ καὶ διαπόντιον ἄνδρα καὶ ἐκ θαλάμων παῖδας ἐπισταμένη. Omiſit Lexicographus verbum in fine verſus, quod in ſuo codice depravatum reperit. Etiam in Vat. C. non ἕλκειν, ſed ἡσάκειν legitur. Illud ex conjectura procul dubio reſtituit *Biſetus*, qui hoc diſtichon excitavit ad *Ariſtophan.* Lyſiſtr. 1112. Idem in marg. Apogr. Guy. et R. notatum. Et recte, ut puto. Parum diſtant literae CAKEIN et EΛKEIN; H autem ortum ex N finali praecedentis vocabuli, quae literae in codicibus ſibi ſimillimae. ἕλκειν proprium in hac re vocabulum. *Theocritus* l. c. Ἴϋγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. — V. 2. παῖδας puellas interpretatur V. D. in marg. Guy. De amoris impotentia *Theocrit.* II. Eid. 136. σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο Καὶ νύμφαν ἐφόβησ', ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν Ἀνέρος. Verius tamen videtur *pueros* dilectos et a veneficis expetitos intelligere. — ¶. 173.] V. 3. ποικίλλουσα. Vat. C. quod ſervavit *Reiskius.* Solent nonnunquam graeci activo pro paſſivo uti, de quo vide *Brunck.* ad *Sophocl.* Oed. Colon. 74. at hoc loco poëta ποικιλθεῖσα ſcripſiſſe videtur, quod *Salmaſii* ingenio deberi puto. — V. 4. πορφυρέης. Purpureo colori peculiaris quaedam vis in incantamentis, quod notavi ad Ep.

Digitized by Google

XVI. Adde *Clem. Alex.* Strom. VII. p. 843. 24. ἔρια πυῤῥὰ, καὶ ἁλῶν χόνδρους καὶ δᾷδας, σκίλλαν τε καὶ θεῖον δεδίασι, πρὸς τῶν γοήτων καταγοητευθέντες. — μαλακί. Vat. C. μαλακῇ. Ap. Guy. et R. — V. 6. παίγνια erranti calamo scripsisse videtur *Salmasius*; sic enim exhibent Apographa, quae ex Salmasiano fluxerunt. In membr. ipsis est ξείνια, quod reponendum. Eodem verbo pro ἀναθήματι, δώρῳ simpliciter, utitur auctor Ep. CXI. κεῖνται τῆς ἱερῆς ξείνια παννυχίδος.

CXIV. Vat. C. p. 193. Πέρσου. Hoc auctoris nomine forte a *Salmasio* omisso, hoc Epigr. inter ἀδέσποτα relatum ap. *Reisk.* Anthol. nr. 518. p. 53. Hinc protulit *Warton* ad *Theocr.* T. II. p. 300. Expressum carmen ex *Leonid. Tar.* Ep. II. Comparandum etiam *Marc. Argent.* Ep. XX. — V. 1. ὦ Λατοῖ. vitiose sic Cod. Legendum:

ὦ Λατῴα.

De Lucina enim agitur, quae parturientibus auxilium praestat. — Ad v. κύπασσις Schol. adscriptum in membr. οἱ μὲν περίζωμα, ἄλλοι δὲ εἶδος ἱματίου. Disputavimus de cypassi ad *Leonid. Tar.* l. c. T. I. P. II. p. 59. sq. — V. 2. μαστοῖο. Vat. C. fasciam papillas ambientem. μαλακαὶ μίτραι μαστῶν ἐνδύματα. *Hedylus* Ep. I. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. V. T. I. P. II. p. 62. — V. 3. Τιμήεσσα Vat. C. a man. sec. et sic *Reisk.* qui in Τιμώνασσα incidebat. — V. 4. ἀργαλέον βάρος. *Ovid.* II. Fast. 453. *Maturumque utero molliter aufer onus.* *Phaedr.* I. Fab. XVIII. 5. *Onus naturae melius quo deponeret.* ubi vide Interpp. *Sarcinam matris* appellat *Ovid.* VI. Met. 224.

CXV. Vat. C. p. 194. „Edidit *Pierson* ad *Moerin* „p. 235. quod cl. Toupium fugisse videtur, qui hoc carmen protulit e Reiskii Anthologia [nr. 498. p. 43.] „Epist. crit. p. 158. [p. 130.]" *Br.* Duo priora disticha dedit etiam *Valcken.* ad Hippol. p. 188. A. Timareta crepundia sua ante nuptias Dianae dedicat. Cf.

Epigr.

Epigr. *Perſae* II. — V. 1. τήν τ' ἐρατεινήν. Vat. C. Dorismus reſtitutus in Ap. Guy. — ἐρατεινὰ σφαῖρα eſt pulchra. Inter pueritiae oblectamenta commemoratur ap. *Glaucum* Ep. I. T. II. p. 347. — V. 2. τὸν δέ. Apogr. Scalig. et Voſſ. — ῥύτορα κεκρύφαλον. *Archias* Ep. V. πολυπλέκτου δὲ Φιλαινὶς Πορφύρεον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον. σφιγκτῆρα κόμης ejusmodi linteum appellat *Antip. Sidon.* Ep. XXI. — V. 3. „Scriptum in cod. τάς τε κόρας λιμνᾶτι „κόραι κόρα. κόραι nihil aliud eſt quam κόρᾳ, poſito ad „latus ι, quod ſubſcribi ſolet. κόρας i. e. *puppas*. λιμνάτι, „apocope pro λιμνάτιδι, cujus exempla multa congeſſit „Maittaire de Dial. p. 333. Diana autem Limnatide „nihil notius, de qua plurima ap. Pauſaniam mentio." *Br.* In ap. Goth. τάς τε κόμας, vitioſe. Inſigniter hunc verſum corrupit *Reiskius*, quum Apogr. Lipſ. fere integram ſcripturam offerret. Legit enim: τάς τε κέρας λίμνας τε κόρας κόρα, *lacus filias* pro *arundinibus* accipiens, unde tibiae fiebant, in ſuperiore parte *cornu* munitae. Non magis Diva Critica in hoc loco favit *Toupio*, qui τάςδε κόρας λίμνας τε κόρᾳ κόρα ὡς — legundum eſſe pronuntiat, *nymphas marinas* Epigrammatiſtae obtrudens, i. e. ipſo interprete, *pupas corallinas* ſive *ex coralio factas*. *Brunckii* lectio debetur ingenio *Salmaſii*. Puella virgo virgini Dianae *pupas* dedicat, quae ipſae quoque *virgines* appellantur. Nihil apertius. De hoc puellarum more Veneri, Dianae aliisve Deabus puellaria ludicra conſecrandi vide *Pierſon.* l. c. qui etiam de Limnatide nonnulla dedit. Cf. etiam *N. Heinſ.* ad *Ovid.* V. Metam. 48. — V. 4. κατὰ κόραν. Vat. C. κᾆτα κομᾶν. Ap. Lipſ. κορᾶν. Voſſ. et Scal. καὶ τὸ κορᾶν. Ap. Guy. Vera lectio nullum editorum fugit. Una cum pupis Timareta etiam indumenta puparum dedicaverat. De ejusmodi ornamentis accipiendus locus *Sapphûs* ap. *Athen.* X. p. 410. E. quem, cum depravatiſſimus ſit, emendare conati ſumus ſic: Σαπφὼ δ' ὅταν λέγῃ ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν με-

λῶν πρὸς τὴν Ἀφροδίτην· χειρόμακτρα δὲ πλαγγόνων πορφυρόβαπτα μὴ ἀτιμάσῃς, ἃ πέμψα παρθενείας δῶρα τίμια. — V. 5. Λητῴα τὺ δὲ παιδὸς ὕπερ χεῖρα. Vat. C. non παιδὶ, quod ibi legi cl. editor asseverat. De locutione χεῖρα ὑπερέχειν pro *tueri* vide ad *Phaedimi* Ep. III. T. I. P. II. p. 188. — παιδὸς Τιμαρετείας, *ipsius Timaretae*. Quae enim supra *Timareta*, eadem diversa terminatione *Timaretea* appellari potuit; de qua forma *Eustath.* ad Od. α. p. 49. 52. et *Valckenar.* in Callim. Fr. p. 78. sq. — V. 6. θήκαμεν ἅ. Vat. C. et plurima apographa.

¶. 333.] *CXVI.*[a] Ex *Aeliani* H. A. XI. 40. p. 655. τετράκερων δὲ ἔλαφον Νικοκρέων ὁ Κύπριος ἔσχε καὶ ἀνέθηκε Πυθοῖ. De Nicocreonte, Cypriorum rege, nominisque diversitate disputavit *P. Leopardus* Emend. I. 10. p. 7. sq. qui eum nihil diversum existimat a Nicocle, Euagorae filio, ad quem exstant *Isocratis* scripta, in quo sibi consentientem habet *Casaubon.* ad *Athen.* VIII. 9. p. 607. Is fuit, qui Anaxarchum crudeli morte affecit, id quod multi tradunt, quorum loca congessit *Menagius* ad *Diog. Laert.* IX. 59. p. 424. Oraculum ei a Serapide datum refert *Macrob.* Sat. I. 20.

¶. 173.] *CXVI.*[b] Vat. C. p. 149. Plan. p. 422. St. 556. W. Bitto, textrix, egena vita, quam sub Minervae tutela gesserat, relicta, Veneri se in posterum operaturam esse promittit. Cf. ejusdem argumenti Epigramma *Antip. Sid.* IX. — V. 3. ἀποστύξας. Ed. Flor. „τοὺς ἐνερίθους. e Vat. membr." *Br.* Fallitur vir doctissimus. In membr. ita ut in Plan. legitur ἐν ἐρίθοις. quod revocandum existimo. οἱ ἐν ἐρίθοις μόχθοι sunt οἱ μόχθοι τῶν ἐρίθων, eleganti usu praepositionis ἐν, cujus exempla quaedam dedit *Fischerus* in Anim. ad Veller. T. III. 2. p. 144. — V. 5. Telae et lanificii studium Veneris cultus auferebat huic puellae, ut illi ap. *Horatium* III. Od. XII. 4. *Tibi qualum Cythereae Puer ales, tibi telas Operosaeque Minervae studium aufert, Neobule, Liparei ni-*

Digitized by Google

tor Hebri. quem locum cum nostro carmine comparavit *Valcken.* ad Adoniaz. p. 339. — V. 6. τὴν Παρ. eandem contra te sententiam ferens, quam Paris tulit.

CXVII. Vat. C. p. 379. Plan. p. 33. St. 50. W. ubi ἔτευξα et μηδὲν ἔχῃς legitur. Utrumque etiam in membranis. μηδὲν ἄγαν vere emendavit *Graevius* in Lectr. Hesiod. c. XIV. ἔτευξα cur mutetur, causam non video. *Grotius* vertit, vulgatam secutus:

Spem Nemesinque simul posui, ceu cernis, ad aram:
Ista dat, ut speres: haec, nihil ut capias.

¶. 174.] *CXVIII.* Relatum in Append. Anth. Steph. p. 506. St. 11. W. Ap. *Bonadam* p. 70. Ex *Pausania* L. VIII. 42. p. 687. qui hoc carmine utitur ad definiendam Onatae aetatem. Onatas enim Miconis filius, Aegineta, τὰ ἀναθήματα, quae ab Hierone pro victoriis e certaminibus reportatis voto promissa Dinomenes post patris mortem dedicavit, elaboraverat. Erant autem haec ἀναθήματα currus aëneus cum binis equis, quibus pueri insidebant, ut apparet ex *Pausania* VI. 12. p. 479. Victoriam singulo equo, μονοκέλητι, reportasse videtur Hiero Ol. LXXV. ex computatione *Heynii* V. III. ad *Pindari* Ol. α. Diem supremum obiit Ol. LXXVIII. 2. — V. 5. 6. Hoc distichon *Pausanias* laudat iterum L. V. 25. p. 445. ubi id Thasiorum cuidam muneri inscriptum fuisse docet. Saepius itaque Onatas iisdem versiculis usus est, nec tamen semper nec in omnibus operibus suis. Cf. Ep. ἀδέσπ. CXXXVIII.

CXIX. Vat. C. p. 610. ἐπὶ ἑξαμέτρῳ πεντάμετρον, εἶτα τρίμετρον. In membr. v. 1. τόνδε πυρῆς legitur. *Salmas.* adscripsit: *legendum* πυρῆ. *Cf. Hesych.* πυρεῖον. *Hic τὸν πυρῆα θυμιατήριον aut λύχνον ex auro aut argento esse non dubitamus. Hesych.* πυρεῖον. ἀγγεῖον κεράμιον εἰς πυρὸς ἔνθεσιν. *Idem* πυρέας, πυρκολήτας, ἐμπυρισοῦντας τὴν πόλιν, ἀπὸ τῆς πυρεὺς εὐθείας. Non satis apparet ex hic explicationibus, quid illud fuerit, quod Polymnestis filius Miner-

Digitized by Google

vae dedicavit. Verisimile tamen, *turibulum* fuisse. — V. 2. Τριτογενεῖ. quae vulgo Τριτογένεια. Forma obvia in *Aristoph.* Eqq. 1186. Cf. *Eustath.* ad Ιλ. δ. p. 385. 15. — V. 3. Κριτίας sive Ἀκρίσιος scribi malebat *Corn. de Pauw* in not. mst. Idem metri causa εἰργάζετο tentavit. Laudat h. v. de metro securus *Dorvill.* in Misc. Obss. T. VII. p. 95.

CXX. Vat. C. p. 610. Edidit *Jos. Scaliger* ad *Euseb.* Chron. p. 428. *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. II. p. 14. — De Dicone, cujus victoriae hoc Epigr. recensentur, *Pausan.* VI. 3. p. 459. *Δίκων δὲ ὁ Καλλιβρότου πέντε μὲν Πυθοῖ δρόμου νίκας, τρεῖς δὲ Ἰσθμίων, τέσσαρας δὲ ἐν Νεμέᾳ καὶ Ὀλυμπικὰς μίαν μὲν ἐν παισί, δύο δὲ ἄλλας ἀνδρῶν· καί οἱ καὶ ἀνδριάντες ἴσοι ταῖς νίκαις εἰσὶν ἐν Ὀλυμπίᾳ.* Hinc apparet, vitiosam esse in nostro Epigrammate v. 2. lectionem δὶς Ὀλύμπια, quam immutavit *Wesselingius.* Quod vero idem haeret in nomine Καλλιβρότου, idque ex Inscriptione nostra in Καλλιμβρότου mutandum censet, id necessarium non videtur. Fuit autem Dicon Cauloniates ex Italia, cujus loci civis renuntiatus est Olympiae puer. Vir factus idem obtinuit, ut Syracusanus renuntiaretur.

CXXI. Vat. C. p. 610. *Παρμένοντος ἐπὶ ἑξαμέτρῳ ἑνδεκασύλλαβος.* „Qui in Codice legitur titulus Παρμένοντος, „non est auctoris, sed dedicantis nomen. Subauditur, „aut, quod saepe factum, a scriba omissa vox ἀνάθημα." *Br.* Sunt haec in *Reiskium* dicta, qui hoc Ep. edidit in Notit. Poët. Anth. p. 256. Parmenon, Phocriti filius in victoriae, quam equo *κέλητι* reportaverat, memoriam *χάλκεα ἔργα*, fortasse ipsius equi aëneam imaginem, dedicat. — V. 1. *λέγοιτε Reisk.* — V. 2. „In Cod. κεν„τροραγῆ. Recte Salmasius emendavit κεντροπαγῆ, i. e. τὸν „κέντρον πηγνύοντα, eadem activa significatione, qua le„gitur supra in Macedonii Ep. XIII. Male Reiskius in

„poëtarum notitia κεντρογανῆ." *Br.* In membr. est κεντροῤῥαγῆ βαλοῦσα παῖδα. Prius in marg. Ap. Guy. et R. alterum in contextu emendatum est. Varia hic molitur *Cornel. de Pauw* in not. mst. quae repetere nolo, quamvis eum *Salmasio* h. l. obloquentem facile fero. Mihi in mentem venit:

ἥτις κεντρομανῆ λαβοῦσα παῖδα.

Puerum, equitandi artis studiosissimum, non inepte poëta appellasset κεντρομανῆ, ubi altera compositionis parte nil nisi ἐπίτασις ἐπιθυμίας significatur, sine ulla contumelia, ut in μουσομανὴς ap. *Theaet. Schol.* Ep. II. ἡλιομανὴς, ὑλομανὴς et aliis. — V. 3. ψίλλη λευρὸν ἔθυσε. Vat. C. In marg. Ap. G. et R. ψύλλη λ. ἔθευσε. Posterius dedit *Reiskius;* initio vs. ψιλὴ scripsit. Hoc etiam *Cornelio de Pauw* in mentem venit, qui interpretatur *exilem, tenuem, levem.* Est potius equus *non instratus*, quo sensu acceptum nihil mihi quidem huic loco videtur accommodatius. — ἔθυσε. *per stadium properavit.* θύων. σπεύδων. *Hesych.* Ibid. Θῦνον. ἔσπευδον. ἔτρεχον. Ἔθυεν. ἐνεμαίνετο. ἔτρεχεν. ἐπέσσυτο – θύων junxit *Homer.* Ιλ. φ. 234. De Pherenice, Hieronis κέλητι, *Pindar.* Ol. α. 32. ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο, δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων. — V. 4. „Hic „versus labem contraxisse videtur; nam pes secundus, „qui dactylus esse debet, spondaeus est, quum in χρυσέης „prima omnino producatur, et duae ultimae syllabae per „synizesin in unam coalescant. Scripserat forte poëta „ἀγλαῆς aut ἱερῆς." *Br.* In membr. est χρυσῆς. In quibusdam apogr. est χρησῆς, unde *Corn. de P.* metrum sibi restituere visus est scribendo: Π. χρυσέης ἔκυρσε, primam in κύρησε necessario produci existimans; perperam. Cf. *Theocr.* Eid. XVII. 6. — V. 5. ὑλαῖδα'. Sic Vat. C. unde quaedam apographa ὑλαΐδα, alia ὑαλίδαι. *Reiskius* Ταμίδαι dedit, Phocidis magistratus quosdam hoc nomine appellari existimans. Ap. *Pausan.* L. IX. 6. p. 811. quo le-

Digitized by Google

ctores remittit, nihil invenio, quod ad ejus conjecturam firmandam magnopere faciat. At non magis apertum, qui sint Ὑλαΐδαι βασιλῆες, quos membranae nobis offerunt. Cogites de iis, qui festo in Hylae honorem ap. Prusienses celebrato praeerant. Cf. *Strabon.* XII. p. 845. B. Ibi certe solemnes *quotannis cursitationes* institutae, secundum *Solin.* c. XLII. Cf. *Salmas.* in Exerc. p. 617. Nihil tamen de equestribus certaminibus in hac solemnitate habitis constat. Et sane probabilius, τοῖς ὑλαΐδαις βασιλεῦσι non homines quosdam, certaminum arbitros, sed Deos significari, quorum favore Parmeno victoriam adeptus sit. Hoc visum etiam V. D. cujus prostat nota in marg. Ap. Guy. et R.: ὑλάται (sic) βασιλῆες. *sunt Castor et Pollux.* ὑλάτης Ἀπόλλων *etiam dicitur.* Omissa haec nota in Ap. Pauwiano, quod plerasque annotationes Codicis Guyetani exhibet. ὑλάτης Ἀπόλλων appellatus ab urbe Ὕλη in Cypro, secundum *Eustath.* ad Ιλ. p. 454. 20. quod ductum ex *Lycophr.* v. 448. ubi vide *Tzetz.* At hoc quid ad nostrum locum expediendum faciat, non video. Frustra, ni fallor, in vulgata explicanda laboraveris, quam depravatam esse, vel καὶ ante ὑλαΐδαι indicat, quod hoc quidem loco nullam vim habet. Scribendum existimo:

> Φώκριτε, σῷ δ' ἄρα παιδὶ ΑΜΥΚΛΑΪΤΑΙ βασιλῆες
> πατρῴων ἔδοσαν λαχεῖν ἀέθλων.

Jam de regibus *Amyclaïtis* dubitari non potest, quin Dioscuri significentur, quorum natale solum Laconia. Ἀμύκλαι autem pro Laconia et universa Peloponneso passim obviae. *Pindar.* Pyth. α. 125. de Heraclidarum expeditione in Peloponnesum agens: ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι Πινδόθεν ὀρνύμενοι Λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδοξοι γείτονες. qui locus inprimis notabilis. Cf. Pyth. ια. 48. ibique *Heynium.* *Amyclaeus canis* pro Laconico est ap. *Virgil.* Georg. III. 345. et ap. *Pindar.* in Fragm. Hyporch. VI.

Digitized by Google

At Tyndaridae non ob Laconicam originem in universum *Amyclaei* apellabantur, (ut *Amyclaeus Pollux* ap. *Virgil.* Georg. III. 89.) sed quod *Amyclis* educati tradebantur. Hinc Pollux, expeditione in Colchidem suscepta, *passus Amyclaea pinguescere Cyllaron herba*, ap. *Valer. Flacc.* L. I. 426. ubi *Burmannus* comparavit *Statium* VI. Theb. 337. *Tua furto lapsa propago, Cyllare, dum Scythici diversus ad ostia Ponti Castor Amyclaeas remo permutat habenas.* Cf. *Pausan.* III. 1. p. 204. Formam Ἀμυκλαΐτης tuetur *Stephan. Byz.* in Ἀμύκλαι, et qui eum exscripsit *Eustath.* ad ιλ. p. 223. 26. — Jam Dioscuros ἄνακτας, βασιλεῖς appellatos esse, notius est, quam quod probatione indigeat. Studiose hoc tractavit *Davis.* ad *Ciceron.* de Nat. Deor. III. 21. — Superest, ut doceamus, Dioscuros recte et merito Parmenonti victoriae auctores dici ἐν πατρῴοις ἀέθλοις, quae sunt procul dubio certamina Olympica. Nam his certaminibus illi praeesse putabantur, jubente Hercule, qui παισὶ Λήδας ἐπέτραπεν, Οὔλυμπόνδ᾽ ἰών, θαητὸν ἀγῶνα νέμειν Ἀνδρῶν ἀρετᾶς πέρι, καὶ ῥιμφαρμάτου Διφρηλασίας. quae *Pindari* sunt Ol. III. 64. ubi vide *Heynium.*

CXXII. „In Museo Veronensi p. 63.“ *Br.* Exhibetur etiam in *Maffei* Art. crit. lapid. p. 55. in Marmor. Oxon. p. 85. et in *Gruteri* Inscr. p. CCCXVII. 3. ubi vitiose legitur sic:

Λαμπάδα νεικήσας σὺν ἐφήβοις τῆδ᾽ ἀνέθηκα
Ὁ τηγιδης πάντων ωτυχιδου αθμονευς.

Bonadae Anth. p. 124. *van Dale* de Gymnas. p. 587. cui imposuit corrupta lectio Marm. Oxon. παντωνωτυχιδου, ut nobis *Otigiden Pantonotychidae* fil. inde eliceret. Minorem versum sic emendavit *Scaliger* p. CCCVIII. Συντυχίδης πάνθων Εὐτυχίδου Ἀθμονεύς. Novissimam vocem sic etiam exhibet *Maffeus*; recte. *Athmonenses* appellantur populares tribus Cecropidis. V. *Steph. Byz.* in

Digitized by Google

"Αθμονον et *Interpp. Harpocrationis* v. Ἀθμονεύς. p. 16. et *Hesychii* T. I. p. 130. 15. — De certamine τῶν λαμπαδοφόρων ad aram Promethei omnia nota. Vide inprimis *Pausan.* L. I. 30. p. 75. sq. *Meurs.* in Gr. Fer. p. 59. et 185. Panathen. c. 8. p. 11.

¶. 175.] *CXXIII.* Cod. Vat. p. 159. Ἀνάθημα τῷ Ἑρμνῇ παρὰ Ἀντιφάνους. In marg. Κριναγόρου. Tanquam *Crinagorae* edidit Vir doctus in Obss. Misc. T. V. P. III. p. 18. et *Reisk.* in Anthol. nr. 411. p. 8. Etiam hoc Ep. de victoria in Lampadophoriis agitur. — V. 2. πυρικλοπίης. Vat. a pr. manu. — μνῆμα. In memoriam ignis inventi illud certamen institutum esse, ex *Istro* tradit *Suid.* in Λαμπάδος. T. II. p. 413. — V. 3. ἄεθλον ἐκ χειρός. Vat. omisso ἔτ', quod margo Ap. Lips. suppeditavit. — ἐκ χερὸς ἔμπυρον. τὸ ἀγώνισμα ὁμοῦ τῷ δρόμῳ φυλάξαι τὴν δᾷδα ἔτι καιομένην ἐστίν. *Pausan.* l. c. — V. 4. ὁμωνυμίῃ – Ἀντιφάνης. Vat. C. ὁμωνυμίῃ – Ἀντιφάνους. *Reiske* ex Apographo suo, ut videtur. In marg. Ap. G. et R.: ὁμωνυμίης *ionice pro* ὁμωνυμίας. *quod nove dictum pro* ὁμώνυμος. — In novissima carminis voce membr. scriptura servari poterat.

CXXIV. Vat. C. p. 157. sine auctoris nomine. In Plan. p. 425. St. 560. W. *Agathiae* tribuitur. Pan, Echûs amore inflammatus, a Bacchi comitatu aberrans, huic deo clavam et pellem hinnulei dedicat. — V. 1. κορύνην. quam pastores gerunt. *Theocrit.* Eid. VII. 19. 43. IX. 23. — νεβρίδας. bacchantium gestamen. Laudat h. v. *Suid.* in νεβρίς. T. II. p. 604. — V. 4. τέχνην. Vulgo. De amandi arte interpretatur *Brodaeus.* Revocanda Vat. C. lectio τύχην, quae voces saepenumero confusae. Ap. *Nonn.* in Dionys. XLII. p. 1092. cum Bacchus Pani exposuisset amorem suum, hic ὀλίγην παραίφασιν εἶχεν ἐρώτων, Ἄλλον ἰδὼν φλεχθέντα μιῆς σπινθῆρι φαρέτρης· Ξυνὰ παθών, φίλε Βάκχε, τεὰς ᾤκτειρα μερίμνας.

CXXV. Vat. C. p. 147. Edidit *Kusterus* ad *Suidam* v. ἄθυρμα. T. I. p. 75. *Reisk.* in Anthol. nr. 400. p. 2. unde id sumsit *Toupius* in Epist. ad Syr. T. II. p. 340. Optimae notae Epigramma, quod ab antiquo poëta profectum puto. — V. 1. καὶ est in membr. *Etiam hunc ramum*, *praeter alia.* *Reiskius* tamen κατὰ scripsit, non male: κατακεκυφότα. Pastores fagi ramum rustica manu edolaverant, sive ut Pana quodammodo referret, sive, quod verisimilius, ut clavae usum praestaret Deo. Hinc ἄθυρμα vocatum illud munus, quod *Suidas*, qui v. 3. laudat l. c., per ἄγαλμα explicat, quod et ipsum ambiguum. — V. 3. In contextu Ap. Guy. et R. ξέσαντος. in marg. ξέσαντες, quae est genuina membr. lectio. — V. 4. „ὡραίων dedit Kuster, quae „est Codicis lectio, sed corrupta, quam recte emenda„vit Salmasius, reponens οὐρείων, eodem sensu, quo cl. „Toup suadet ὠρείων. Illud ideo probabilius, immo „unice verum, quia ὠρείων Doricum est. Nullum au„tem in codicis scriptura Dorismi vestigium, quem pro „lubitu suo, et ut veri speciem conjecturae suae „conciliaret, obtrusit Toupius scribens: φαγινὸν ὄζον, βω„κόλοι, βωκολίων, exemplo Critices Patribus Conscri„ptis non probando.“ *Br.*

CXXVI. Ex *Pausaniae* L. VI. 13. p. 484. relatum in Append. Planud. p. 506. St. 11. W. *Bonadae* Anth. p. 274. Insculptum fuit hoc distichon statuae equi, quo Lycus, Phidolae filius, victoriam reportaverat. Puerum fuisse Lycum, cum victor renuntiaretur, tradit *Pausanias*: ἐγένετο δὲ καὶ Λύκου τοῦ Φειδώλα τοῖς παισὶν ἐπὶ κέλητι ἵππῳ νίκη. ubi ἐν τοῖς παισὶν scribendum esse vidit *Facius* T. II. p. 175. ut ex hoc ipso disticho apparet, ubi νίκαις παίδων jungendum, *victoria inter pueros.* Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 60. sq. Aliter tamen haec verba accepit *Pausanias*, qui de victoria a *Phidolae filiis* reportata agi existimabat. — V. 1. ὠκυδρόμοις *Camerarius* malebat.

Notanda certe forma ὠκυδρόμας. — In Cod. quodam *Pausaniae*, olim *Matthiae Roeveri*, Ἴσθμια πὺξ legi, notavit *Dorvillius* l. c. — δόμους. Ad patrem enim et universam victoris familiam ejus gloria redundabat.

CXXVII. Vat. C. p. 459. „Sequitur in membranis „hoc carmen post *Dioscoridis* Ep. XV. forte ejusdem est. „Prius distichon protulit vir praestantissimus ad Euripid. „Hipp. p. 166." *Br.* In apographis, quae ex Salmasiano fluxerunt, hoc Epigr. excipit *Dioscoridis* carmen; in membranis eadem longo intervallo disjuncta leguntur. Quod si igitur cl. editoris suspicio de *Dioscoride*, hujus Epigrammatis auctore, hoc uno argumento nitebatur, ea sponte corruit. Sed aliud etiam ejus animo obversatum esse suspicor. Est nempe illius poëtae Ep. in *Aleximenem* XXXVIII. p. 503. et in nostro quoque de Aleximene quodam agitur. At nec hoc argumento multum efficitur. Ut enim taceam, diversos plane homines in utroque carmine significari, ne nomen quidem satis certum est. Nam in *Dioscorid.* Ep. XXXVIII. membr. Vat. Ἀλεξαμένους, in nostro eaedem Ἀεξιμένης exhibent. — V. 1. τὸ περισσόν. *ingens hoc simulacrum.* — Ἀφροδίτα. Vat. unde fortasse Ἀφροδίτᾳ scribendum, quod *Valcken.* habet, et v. 2. φύλακι. Aptius enim videtur, hanc appositionem, quam vocant, ad ipsam Deam, quam ad ejus simulacrum referri. Nec tamen vulgata temere damnanda videtur, cui quodammodo patrocinatur *Anytes* Ep. V. ἀμφὶ δὲ πόντος Δειμαίνει, λιπαρὸν δερκόμενος ξόανον. — V. 4. εἰδήσεις. Obscurioris loci sensum esse puto hunc: Si mihi naviganti lucrum et inde divitias concesseris idoneas, videbis navem non mihi tantum, sed tibi quoque fructuosam fore. Alia igitur munera Deae faventi et propitiae pollicetur. τὸ κοινὸν id est, quod ad plures pertinet, cujus fructus pluribus conceditur. In postremis his verbis quaedam molitur *Corn. de Pauw*, sed parum feliciter. Idem in toto hoc carmine non

Digitized by Google

de vera navigatione, sed de figurata illa, cui et ipsi Venus praeest, agere putat.

¶. 176.] *CXXVIII.* Vat. C. p. 144. Plan. p. 413. St. 548. W. Emendatum dedit *Toup.* in Ep. crit. p. 60. quem sequitur cl. Editor. — Mercurio in loco edito ad maris litus collocato piscator quidam instrumenta sua dedicat. Simillimum Epigramma *Archiae* X. T. II. p. 94. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in λίπας. T. II. p. 430. Alterum versum iterum in ἀστιβής. T. I. p. 359. et in βολίς. T. I. p. 440. — σήραγξ h. l. est rupes in maris litore, undis alluentibus excavata. — V. 2. αἰθυίας. Vat. C. a pr. manu. — Pro ἰχθυβόλοισι *Huetius* p. 39. malebat ἰχθυβόροισι, ex *Leonid. Tar.* Ep. LXXIV. καύηξι καὶ ἰχθυβόροις λαρίδεσσι τεθρήνητ' ἄπνους. Vulgatam tuetur *Suidas*. Nec ineleganter mergi *piscatores* appellantur, ut, contra, piscatores cum mergis comparari vidimus ad *Leonid. Tar.* Ep. XCI. 2. T. I. P. II. p. 143. — V. 3. „λίνον est etiam in membranis, manifesta menda „pro λίνου, quod Salmasius adscripserat: in iisdem pro „ἅλμη aliud quid prius scriptum fuerat.“ *Br.* λίνου jam *Brodaeus* correxit. *Archias* l. c. ταῦτα σαγηναίοιο λίνου δηναιὰ λείψανα. — V. 4. αὐχμηρὸν ξανθῶν. Vat. C. αὐχμηρὸν ξανθόν. Vulgo. ξανθὶν emendavit *Toupius*. *Antip. Sid.* Ep. XIX. λείψανον σκολοπένδρας describens: πολλὰ θαλασσαίῃ ξανθὶν ὑπὸ σπιλάδι. — V. 5. περιδηνέα. Vat. — V. 6. λαβόντα. Vulgo. Veram lectionem servavit Cod. et *Suidas* in βολίς. T. I. p. 440. Expressus versus ex Ep. *Archiae*: φελλὸν ἀεὶ κρυφίων σῆμα λαχόντα βόλων. — βόλον membr. Sensum explicavimus ad *Archiam* T. II. P. I. p. 255. — V. 8. λιμνοφυρῆ. Vat. C. — Comparatio cum similibus Epigrammatis docet, nostrum in fine mutilum esse. Deest dedicantis nomen una cum dedicationis causis.

CXXIX. Vat. C. p. 145. Plan. p. 413. St. 548. W. Heliodorus piscator, postquam multum laborans nihil ceperat, rete suum Syriae Deae suspendit. Huic Deae

Digitized by Google

pisces aut omnes aut nonnulli saltem sacri erant; quare illius regionis homines *nefas ducunt genus hoc imponere mensis, Ne violent timidi piscibus ora Syri. Ovid.* II. Fast. 474. Cf. *Selden.* de Diis Syr. Synt. II. 3. Oper. T. II. p. 359. sq. *Manso mythol. Abhandl.* p. 19. not. *x*. Hinc apparet, cur ille huic potissimum Deae rete dicaverit, quo nihil ceperat. Hinc etiam lux verbis: ἀγνὸν ἀπ' ἰχθυβόλου θήρας. — V. 2. προθόροις. Vulgo. — V. 4. cum parte praeced. laudat *Suid.* in φύκος. T. III. p. 642.

CXXX. Vat. C. p. 170. Plan. p. 419. St. 554. W. At hoc et sequens carmen illustrandum facit inprimis *Aelianus* H. An. III. c. 10. Ἐχῖνος — ἑαυτὸν ἐν ταῖς τρασιαῖς κυλίειν φασί, καὶ τῶν ἰσχάδων τὰς περιπαρείσας, αἳ πολλαὶ πήγνυνται ταῖς ἀκάνθαις, ἥσυχῇ κομίζει καὶ ἀποθησαυρίσας φυλάττει. *Plin.* H. N. VIII. 56. *Praeparant hiemi et herinacei cibos, et volutati supra jacentia poma affixa spinis, unum amplius tenentes ore, portant in cavas arbores. — Apprehensus pede altero e posterioribus suspendio ac fame necatur: aliter non est occidere et tergori parcere.* Cf. *Rittershus.* ad *Oppian.* II. Cyneg. 598. et 604. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in ἐχῖνος. T. I. p. 929. ubi θηλοπέδῳ habetur, ut in Planudea et in membr. Idem θειλοπέδῳ praebet in κώμαυλος. T. II. p. 363. — V. 2. ἀπέκτεινεν. Vulgo et in membr. — V. 3. 4. *Suid.* in αὐήνας. T. I. p. 378. ubi λιΐζόμενον legitur. — Διονύσου vitiose in Ed. Steph.

CXXXI. Vat. C. p. 149. Plan. p. 419. St. 553. W.— V. 1. laudat *Suidas* in ἐχῖνος. T. I. p. 929. et totum distichon in σίντης. T. III. p. 318. ubi θηλοπέδων est, ut in Plan. et in membr. Sed] θειλόπεδον est ap. eundem T. II. p. 193. θειλόπεδον, ὁ τόπος, ἐν ᾧ αἱ σταφυλαὶ ἐξηραίνοντο. et iterum in ῥαγολόγος. T. III. p. 249. — ὀξέσι κέντροισι. Duplex erinaceorum genus describens *Oppianus* l. c.

οἱ μὲν γὰρ βαιοί τε καὶ οὐτιδανοὶ τελέθουσιν,
τυτθῇσι φρίσσοντες ἐπὶ προβολῇσιν ἀκάνθαις·
οἱ δ' ἄρα καὶ μεγέθει μάλα μείζονες, ἠδ' ἑκάτερθεν
ὀξέα πεφρίκασιν ἀρειοτέρῃσιν ἀκωκαῖς.

— V. 3. cum obſervaſſet eum conglobatum corpus per uvas volutantem. — V. 4. *ζωόν.* Hoc ex loco Pliniano ſupra allato intelligitur.

¶. 177.] *CXXXII.* Vat. C. p. 175. *ἀδέσποτον.* In marg. *Ἀρχίου γραμμ.* — „Τριτοῖ. i. e. Pallas, quae alias „Τριτωνίς, Τριτωνία, Τριτογενής vocatur. Nominis origo „Τριτώ, quod veteri lingua caput ſignificat." *Br. Heſych.* Τριτώ. Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος φησί, τὴν κεφαλὴν καλεῖν Ἀθαμᾶνας. ubi vide Intrpp.

¶. 333.] *CXXXII.*[b] In certamine navium, apud Corinthum a Neptuno et Apolline inſtituto, Ἀργὼ ἐνίκα καὶ *μετὰ ταῦτα οὐκ ἔπλευσεν· ἀλλ' αὐτὴν ἀνέθηκεν ὁ Ἰάσων ἐνταῦθα τῷ Ποσειδῶνι, καὶ τὸ Ἐπίγραμμα ἀνέγραψεν, ὃ λέγουσιν Ὀρφέως εἶναι· Ἀργὼ κ. τ. λ. Dio Chryſoſtom.* Or. XXXVII. T. II. p. 107. ed. R. — De illo certamine nihil tradens *Diodor. Sicul.* IV. 53. p. 296. Jaſonem narrat *μετὰ τῶν ἀριστέων εἰς Ἰσθμὸν τὸν ἐν Πελοποννήσῳ πλεύσαντα θυσίαν ἐπιτελέσαι τῷ Ποσειδῶνι καὶ καθιερῶσαι τὴν Ἀργὼ τῷ θεῷ.*

¶. 177.] *CXXXIII.* Ex *Pauſania* L. X. p. 849. relatum in Append. Anth. Steph. p. 504. 10. W. Cf. *Bonadae* Inſcr. p. 71. In illuſtri illa Gallorum in Graeciam irruptione, quae Brenni nomen conſpicuum reddidit, pugna commiſſa eſt ad Thermopylas, ubi Graeci copias contraxerant, duce Callippo Athenienſi. Nam Athenienſibus in illo tam gravi bello a reliquis Graeciae populis *ἡγεμονία* conceſſa erat. Inter omnes autem, qui hac pugna virtutis documenta ediderunt, maxime excelluit Cydias, Athenienſis, qui tenera adhuc aetate primum tum temporis faciebat ſtipendium. Qui cum in

proelio occisus esset, ejus scutum a propinquis et amicis Jovi Liberatori dedicatum est, addito Epigrammate: Ἦ μάλα δή — —. Pugnatum est illud proelium Ol. CXXV. 1. Cydiae autem scutum mansit usque ad Syllae tempora, qui omnia scuta ex Jovis liberatoris porticu sustulit. — V. 1. ποθέουσα ἥβην. De armis ignavorum *Nossis* Ep. VI. θεῶν ὑπ' ἀνάκτορα κεῖνται, Οὐδὲ ποθεῦντι κακῶν πάχεας, οὓς ἔλιπον. — Ad ποθέουσα subaudiendum κεῖμαι sive ἧμαι. Nisi forte fuit:

Ἧμαι δὴ ποθέουσα — —

Cf. *Mnasalc.* Ep. II. *Myro Byz.* I. *Hegesipp.* Ep. III. — V. 4. ἤκμασε, bello contra Gallos suscepto.

CXXXIV. Legitur in Append. Anth. p. 504. St. 10. W. et in *Bonadae* Inscriptt. p. 66. ex *Pausan.* V. 10. p. 398. qui hos versus inscriptos fuisse tradit scuto aureo, quod sub Victoriae statua in fastigio templi Olympici collocatum erat. Hinc apparet, v. φιάλαν χρυσέαν in ipso carmine non de scypho, sed de scuto, quod scyphi formam referebat, accipiendum esse. Vide cl. *Voelkel über den grossen Tempel zu Olympia.* Lips. 1794. 8. p. 58. Erat illud munus Tanagraeorum, sub quorum moenibus Athenienses et Argivi a Lacedaemoniorum Boeotiorumque copiis superati erant Ol. LXXX. 4. Cf. *Diodor. Sic.* XI. p. 466. *Pausan.* I. p. 73. et *Thucyd.* I. 107. sq. ubi et alii Atheniensium socii commemorantur. — V. 4. Vulgo in fine praecedentis versus comma ponitur, et v. 4. τῷ πολέμῳ legitur, quod *Camerarius* mutavit in τῶ πολέμω. Nihili est conjectura *Goldhagenii* in versione vernacula τᾶν δεκάταν corrigentis.

CXXXV. Append. Plan. p. 505. St. 10. W. et *Bonada* p. 67. ex *Pausan.* V. 22. p. 435. Olympiae prope τὸ Ἱπποδάμιον, statuae erant heroum, qui ad Trojam pugnaverant, Lycii, Myronis filii, opera. Has Apolloniatae, qui ad Ionium mare habitant, Jovi dedicaverant. Erat autem inter eas ipsius Jovis statua, ad cu-

Digitized by Google

jus pedes hoc carmen, antiquis literis (γράμμασιν ἀρχαίοις, non ἀρχαῖον. vide *Valcken.* ad *Herodot.* V. p. 400. 17.) exaratum, legebatur. — V. 1. Ἀπολλωνίας vulgo. Originem suam Apolloniatae referebant ad Apollinem, cujus imago etiam in eorum numis expressa conspicitur. — V. 3. Ἀβαντίδος. Abantis est regio Epiri ad montes Ceraunios, ab Abantibus appellata, qui post bellum Trojanum, una cum Locrensibus ex Thronio urbe ad Ceraunios montes delati, urbem condidere, et ipsam Thronium appellatam. Hi postea a finitimis Apolloniae civibus bello superati et loco, quem habitabant, pulsi sunt. Ad hos referendus locus *Apollon. Rhod.* IV. 1214. κεῖθεν δὲ Κεραύνια μέλλον Ἀβάντων Οὔρεα, Νεσταίους τε καὶ Ὤρικον εἰσαφικέσθαι. Idem populus Ἄμαντες quoque appellabantur, earumque regio Ἀμαντίνη. Vide *L. Holsten.* ad *Steph. B.* in Ἀβαντίς.

CXXXVI. In Append. Plan. p. 505. St. 11. W. et ap. *Bonadam* p. 68. ex *Pausania* V. 23. p. 438. Insculptum Epigramma statuae Jovis, quam Clitorii dedicaverant Olympiae. Ultimum distichon *Brunckius* exhibuit ex conjectura *Kuhnii*, qui sic emendavit vulgatam: καὶ μετρεῖτ' ἀρίστων ἢ δὲ τελεστὰς αὐτοκασίγνητοι. Aristonem et Telestam, Lacedaemonios fuisse *Kuhnius* collegit ex verbis *Pausaniae*, quae sequuntur: ἀλλὰ Λάκωνας μὲν τούτους οὐκ ἐς ἅπαν τὸ Ἑλληνικὸν ἐπιφανεῖς νομίζω γενέσθαι· εἶχον γὰρ ἄν τι καὶ Ἠλεῖοι περὶ αὐτῶν λέγειν, καὶ πλέονα ἔτι Λακεδαιμόνιοι, πολιτῶν γε ὄντων. — Clitorii fuerunt in Arcadia, cives urbis Κλείτορος, quam Azanis filius condidisse dicitur. *Pausan.* VIII. 4. p. 605. qui hujus urbis memorabilia recenset c. 21. p. 639. — V. 2. βιασάμενοι. Sic codd. *Facii* v. cl. Vulgo βιασσάμενοι.

CXXXVII. In Append. Plan. p. 505. St. 11. W. et ap. *Bonad.* p. 68. ex *Pausan.* V. 24. p. 439. Legebatur hoc distichon in basi statuae Jovis Olympiae, quam Lacedaemonii bello secundo cum Messeniis dedicasse fe-

Digitized by Google

rebantur. Exitum habuit hoc bellum Ol. XXVIII. 1. *Pausan.* IV. 23. p. 336.

¶. 178.] *CXXXVIII.* Append. Plan. p. 505. St. 11. W. et ap. *Bonad.* p. 68. ex *Pausan.* V. 25. p. 444. Achaei Jovi Olympico dedicaverant statuas heroum, qui in bello Trojano cum Hectore, fortissimos Graecorum ad singulare certamen provocante, congressuri erant. Prius distichon insculptum statuae Idomenei; alterum legebatur in ejusdem clypeo. Onatam, Miconis filium, floruisse constat circa Ol. LXXVIII. Cf. Incert. Epigr. CXVIII.

CXXXIX. Append. Plan. p. 505. St. 11. W. et ap. *Bonad.* p. 69. ex *Pausan.* V. 27. p. 450. Etiam hoc Epigr. legebatur insculptum statuae Jovis, quam Mendaei Olympiae dedicaverant. Mendaeos, Thraciae populum, *Pausanias* docet a Graecis ortos in maris ora habitasse, postquam Ionia relicta in Europam venerant. *Thucydides* eosdem Euboeae coloniam fuisse ait, L. IV. 123. Cf. *Gatterer* in Comment. de Thrac. T. III. p. 27. Celeberrimum fuit vinum Mendaeum, quod *Hermippus* laudat ap. *Athen.* I. p. 29. E. Cf. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. 5. p. 286. *Stephan. Byz.* Μένδη πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Μένδης γυναικός. Ἀπολλόδωρος Μένδιν αὐτήν φασι. τὸ ἐθνικὸν Μενδαῖος οἶνος. Lege repetito vocabulo: τὸ ἐθνικὸν Μενδαῖος. Μενδαῖος οἶνος. De Sipte *Pausanias* dubitabat, utrum castellum esset an urbs Thraciae. — Ceterum hoc quoque loco scribendum erat βιασάμενοι, ut Ep. CXXXVI.

CXL. In Append. Plan. p. 506. St. 11. W. et ap. *Bonad.* p. 69. ex *Pausan.* L. VI. 10. p. 476. Insculptum currui Cleosthenis Epidamnii, qui Ol. LXVI. victoriam retulerat. Hunc virum ex omnibus, qui in Graecia equos nutriverint, primum posuisse equorum statuas, asseverat *Pausanias.* In Κλεοσθένης antepenultima

tima corripitur, ut media in εὐκαμπὴς ap. *Leonid. Tar.* Ep. XXV. ubi vid. Not. T. I. P. II. p. 85.

CXLI. Append. Plan. p. 506. St. 11. W. ex *Pausan.* VI. 10. p. 476. *Bonadae* Anth. p. 273. Legebatur hoc distichon in statua Demarati Heraeensis, qui Olympiae vicit ἐν ὁπλίταις Ol. LXV. et Ol. LXVI. Primus hanc palmam accepit, asseverante *Pausania* V. 8. p. 395. qui eum omnes Arcadiae athletas gloria superasse tradit L. VI. 26. p. 652. Eutelidae et Chrysothemidis, sculptorum, nomina ex hoc uno Epigrammate habemus cognita.

CXLII. Append. Plan. p. 508. St. 13. W. et *Bonada* p. 69. ex *Pausania* L. VI. 19. p. 499. Antiquis literis Atticis hoc distichon insculptum fuit cornu eburneo Amaltheae, quod Miltiades, Cimonis filius, Jovi Olympico dedicaverat. Hunc Miltiadem primum ex illa familia imperium in Chersoneso Thracica tenuisse, *Pausanias* affirmat. At hic, ut alii quoque scriptores, confudit Miltiadem illum, quem pugna Marathonia nobilitavit, cum Miltiade, Cypseli filio, qui Chersonesum condidit. Vide *Rutgers.* in Var. Lect. I. 9. p. 30 sq. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XII. 35. quorum sententiae accedit *Wessling.* ad *Herodot.* VI. p. 452. De Miltiadis progenie consulendus etiam *Edw. Simson* in Chron. a. M. 3514. p. 22. Miltiades, Cimonis fil. in Chersoneso imperium exercebat Ol. LXVIII. 1. Cf. *Herodot.* IV. 137. p. 340. — V. 2. Qualis locus sit ille, quem noster τεῖχος Ἀρέτα appellat, et de qua pugna agatur, ignoro equidem.

CXLIII. Legitur hoc Epigramma ap. *Diodor. Sic.* T. I. p. 415. *Bonadae* Anthol. p. 76. Xerxes, irruptione in Graeciam facta, manum misit, quae Delphici Apollinis templum diriperet. Et jam Persae usque ad Minervae templum penetraverant, cum ingens tempestas exorta eos in fugam conjecit. Quo facto Delphici tro-

Digitized by Google

paeum posuerunt ad Minervae templum cum hoc Epigrammate. Sic haec apud *Diodorum* traduntur. At in Epigrammate ipso Delphici Persas, Apolline juvante, fugasse dicuntur, quod cum *Herodoti* narratione convenit L. VIII. 38. p. 636. Delphici enim, cum Persas vi tempestatis perculsos animadvertissent, impetu in eos facto multos interfecerunt. Praeterea Autonoum et Phylacum heroas, quibus sacellum erat prope Minervae templum, Delphis auxilium tulisse idem scriptor tradidit. Cf. *Pausan.* X. 8. Hinc apparet, ferri posse vulgatam lectionem, quam *Valckenarius* tamen, ne omnis Persarum devictorum gloria a Diis ad homines transiret, ita mutandam censuit:

— — — — *πτολίπορθον ἀπωσαμένοις στίχα Μήδων,*

καὶ χαλκοστέφανον ῥυσαμένοις τέμενος.

ubi participia referenda sunt ad *Jovem* et *Apollinem*, qui Medorum copias fugasse et lucum, i. e. templum Delphicum, servasse dicuntur. — V. 4. *χρυσοστέφανον.* opulentum. In talibus *στέφανος ornamentum* significare solet.

¶. 179.] *CXLIV.* Servavit *Diodor. Sic.* XI. 33. T. I. p. 430. *Bonadae* Anth. p. 79. Inscriptum erat hoc distichon tripodi, quem Graeci post pugnam Plataeensem ex manubiis conflatum Delphis dedicaverant. Adscribam notam *Wesselingii*: „Dubium est, sitne hoc Epi„gramma tripodi inscriptum. Pausanias insculpi jusserat: „*Ἑλλήνων ἀρχηγὸς, ἐπεὶ στρατὸν ὤλεσε Μήδων, Παυσανίας Φοίβῳ* „*μνῆμ' ἀνέθηκε τόδε.* quod Lacedaemonii eraserunt, substi„tutis earum civitatum nominibus, quae barbaros ad Pla„taeas prostraverant. Thucyd. I. 132. a quo non dissen„tit Demosthenes, seu quis alius auctor Or. in Neaer. „p. 740. Itaque si hoc distichon in tripode fuerit scri„ptum, oportet earum, quas dixi, civitatum nomina „subjecta fuisse arbitreris."

CXLV. Servavit *Athenae.* L. XII. p. 536. B. qui Nymphide Heracleota auctore tradit, Pausaniam, Lacedae-

moniorum ducem, eum, qui Persas apud Plataeas superavit, cum Byzantii esset, Diis ad Bosporum positis lebetem dedicasse, nomine suo inscripto. Factum hoc circa Ol. LXXV. quo tempore Pausanias expugnavit Byzantium. *Diodor. Sic.* L. XI. 44. p. 438. Ejusdem doni mentionem facit etiam *Herodot.* IV. 81. p. 319. Cur Pausanias eum Neptuno potius quam Jovi dedicaverit, quaerit *Gyllius* in Descr. Bospori Thr. L. III. c. 5. — V. 4. Vulgo κλεμβρότου, quod librariis debetur metro timentibus. *Casaub.* in Animadv. p. 846. 36. in κλεομβρότου aut synizesin admittendam aut κλευμβρότου scribendum censebat.

CXLVI. In Append. Plan. p. 508. St. 13. W. ex *Pausania* L. IX. 11. p. 731. Ostendebantur Thebis in Boeotia rudera domus, quam Amphitryon habitasse dicebatur, quum ex patria profugus Thebis commoraretur; nec harum modo aedium, sed Alcmenae etiam thalami ruinae superesse putabantur. Hunc thalamum ab Agamede et Trophonio exstructum dicebant auctoritate Epigrammatis, quod moenibus insculptum legebatur. De Agamede et Trophonio vide in *Junii* Catal. v. — Genuinam esse hanc inscriptionem idoneis argumentis adductus negavit *Wolfius* in Prolegg. ad Homer. p. LVI. not. 20. — V. 2. ἐλλέξατο. Vulgo.

CXLVII. Vat. C. p. 142. Hoc monostichon cum duobus seqq. Epigrammatis profert *Herodotus*, L. V. 59. p. 400. qui se ea Cadmeis literis insculpta vidisse ait tripodibus quibusdam in templo Apollinis Ismenii, quod Thebis erat. Cf. Anth. *Bonad.* p. 78. sq. Tripodis ab Amphitryone in hoc templo dicati mentionem facit *Pausan.* L. IX. 10. p. 730. Quomodo haec carmina scripta fuerint, disputavit *Salmas.* in Inscr. Herod. p. 54. Cf. *Scaliger.* ad *Euseb.* p. 121. — Vulgo legitur ἀνέθηκεν ἐὼν, quod etiam membr. Vat. exhibent. *Valckenarius* tentabat ἰόντ' ἀπὸ T. ut tripus se a devictis

Telebois dedicatum affirmet. Mutato accentu *Reiskius* ἰών corrigit, ab antiquo verbo ἴω, *eo;* alii ἰὼν correxerunt. Hanc emendationem unice probabat *Wolfius* in Prolegg. ad Homer. p. LV. n. 18. ubi Bentlejanam lectionem ἀνέθηκε νίων eo nomine improbat, quod nullus sit auctor hujus formae idoneus, praeter Grammaticos quosdam et Hym. Homer. in Cerer. in v. depravato 395. νίων tamen aliis vehementer placuit, ut *Thomae Perellio* in Nuovi Miscell. Lucchesi. T. I. p. 52. *Villoisonio* in Anecdotis T. I. p. 129. et *Heynio* ad *Apollodor.* T. I. p. 323. Ceterum has Inscriptiones tam antiquas fuisse, quam *Herodoto* videbantur, post ea, quae nostra aetate de artis scribendi initiis et usu ap. Graecos a doctissimis viris disputata sunt, nemo facile sibi persuadebit.

CXLVIII. Vat. Cod. p. 142. Scaeus pugil, qui, in victoriae memoriam, Apollini statuam dedicavit, *Herodoto* auctore, circa Oedipi tempora floruit. Fuit is Hippocoontis filius, (*Apollodor.* III. 10. 5.) ejus, quem Hercules, Lacedaemone expugnata, cum filiis interfecit. *Apollodor.* II. 7. 3. p. 152. *Pausan.* III. p. 244. — V. 2. laudat *Suidas* in τείν. T. III. p. 414.

CXLIX. Vat. C. p. 142. Tripus dicatus a Laodamante, Eteoclis filio, quo imperante Cadmei, ab Argivis ejecti, se ad Encheleas contulerunt. Cf. *Pausan.* IX. 5. p. 722. Alii Laodamantem in pugna cum Argivis ab Alcmaeone occisum tradiderunt. Vide *Heynium* ad *Apollodor.* III. 7. p. 643. Facile apparet, hoc Epigramma ad praecedentis exemplum esse factum, unde non modo secundus versus desumtus, sed prioris etiam numeri expressi. In Ἀππόλλωνι prima syllaba producta, duplicato π, quod notandum.

CL. Vat. C. p. 149. „Ex Eustathio in Homerum „p. 1313. 44. unde prolatum a Clarkio in notis ad ΙΛ. „ψ. 513. In Vat. cod. male divulsa disticha, omisso δ' „posterioris initio.“ *Br.* Agitur de tripode, quem

Diomedes in certaminibus ad Patrocli tumulum ceperat. *Eustathius* hoc Epigramma sumsit ex *Athen.* L. VI. p. 232. D. qui id ipse ex *Phaniae* de tyrannis Siciliae libro descripsit. — ¶. 180.] V. 3. δ' om. Vat. — V. 4. ἐπποισιν ἐπὶ Vat. C.

CLI. Vat. C. p. 207. in marg. et iterum p. 216. Planud. p. 270. St. 389. W. In Agone Homeri et Hes. p. XXVI. ed. *Barn.* Exhibet *Apianus* in Inscriptt. CDLXXXXVII. Spectat hoc distichon ad fabulosum illud Hesiodi cum Homero certamen, de quo *Plutarchus* quaedam ex Lesche tradens T. II. p. 153. sq. versus affert, quibus Hesiodus tripodem meruerit. De illo certamine vide *Fabric.* Bibl. gr. T. I. p. 570. sq. ed. *Harl.* et quae nuper de eo disputavit cl. *Heinrich* in Epimenide p. 139. sqq. Conflatum est hoc distichon ab *Hesiodi* admiratoribus (*Salmas.* ad Solin. p. 610. D.) ex *Hesiodi* Ε. καὶ Η. 654.

ἔνθα με φημὶ
ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα,
τὸν μὲν ἐγὼ Μούσῃς Ἑλικωνιάδεσσ' ἀνέθηκα.

ubi, *Proclo* testante, fuerunt, qui legerent

ὕμνῳ νικήσαντ' ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.

Epigrammatis nostri mentionem fecerat *Varro* in libro de imaginibus, ubi de aetate Homeri et Hesiodi disputans *non esse dubium* dixit, *quin eodem tempore vixerint; idque ex Epigrammate ostendi, quod in tripode scriptum est, qui in monte Helicone ab Hesiodo positus traditur.* ap. *Gellium* in N. A. III. 11. Tripodem ipsum viderat *Pausan.* IX. 31. p. 771. — V. 1. Ἑλικωνιάσι τῷδ' Vat. C. loco sec. τάδ' loco pr. ἀνέθηκα Vat. utroque loco. τῷδ' ἀνέθηκα vulgo. τοῦτο sive τόνδ' emendabat *Brodaeus*; τόνδ' ἀνέθηκεν exhibet *Dio Chrys.* qui hoc distichon lau-

dat Or. II. p. 20. 30. T. I. p. 76. ed. R. — V. 2. Καρκίδι. Vat. C. loco fec.

CLII. Hoc quoque diſtichon legitur in Certam. Heſiodi p. XXVIII. ed. *Barn.* Narratur ibi Homerus phialam auream accepiſſe a filiis Midae pro Epigrammate, cujus initium: Χαλκέη παρθένος εἰμι, eamque Delphis dedicaſſe Apollini cum hac Inſcriptione. In ed. Barn. notatur varia lectio ἐλὼν τόδ' Ὅμηρος, et v. 2. τῆς ὑπερφραδμοσύνης.

CLIII. Vat. C. p. 166. Ἀνακρέοντος. „In Buherii et „Guieti apographis titulus eſt ἀνάθημα Σοφοκλέους, et ſe„quitur poſt Simonidis Ep. LXVIII.. cujus etiam eſſe vi„dentur quae praecedunt pleraque et Anacreonti ad„ſcripta ſunt. Hocce autem Anacreontis eſſe non poteſt, „cui Barneſius tribuit. Vide Miſc. Obſſ. T. II. p. 4." *Br.* Conſtat, Anacreontem eſſe mortuum, antequam *Sophocles* primum drama in ſcenam produceret. Legitur hoc carmen inter Reliqq. Anacr. p. 487. ed. Fiſch. *Anth. Reisk.* nr. 434. — V. 2. ἀνεθήκατο πρ. *R.* — εἶδε Vat. C. quod *R.* in εἶχε mutavit.

CLIV. In Append. p. 508. St. 12. W. ex *Herodoto* IV. 88. p. 322. Anthol. *Bonadae* p. 109. Inſcriptum imagini pictae pontis, quo Mandrocles, Dario jubente, Bosporum junxerat. In illa tabula conſpiciebatur rex in ſolio collocatus et exercitus mare transiens. Facta illa ἐκ τῆς δεκάτης, quam Darius Mandrocli conceſſerat. — V. 2. Μανδόκρεων. Vat. C. *Gyllius*, qui hoc Epigr. profert in Opere de Bosp. Thr. II. 13. ex ſchedis Ἀνδροκλέης dedit. — σχεδίας. Vat. C. *Aeſchyl.* in Perſ. 69. exercitus λινοδέσμῳ σχεδίᾳ πορθμὸν ἀμείψας — πολύγομφον ἔρεισμα ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου. — Ἥρῃ. Junoni, patriae Deae, hanc tabulam dedicaverat Mandrocles Samius. — V. 3. τῷ μὲν δὴ στεφ. Vat. — στέφανον ſenſu translato de ornamento et honore accipiendum eſſe, (vide *Simonid.* Ep. XLI. p. 133.) monuit *Weſſelingius* contra *P. Bertium*, qui in Libro de

Agger. et Pont. c. 2. Mandroclem corona aurea a Dario donatum esse dixit. — V. 4. desideratur in Vat. C. — βασιλέος in Wessel.

CLV. Append. Planud. p. 502. St. 9. W. ex *Aeschin.* Or. c. Ctesiph. p. 572. ed. R. *Plutarcho* in vita Cim. T. III. p. 115. ed. Bry. *Tzetza* ad *Lycophr.* v. 417. Anth. *Bonadae* p. 344. Eione, urbs Thraciae ad Strymonem, (*Thucyd.* IV. 103.) quae Persis paruerat, post horum in Graecia cladem a Cimone oppugnata est, Bogâ sive Butâ urbem tanta cum pertinacia defendente, ut, cum ei, Eione tradita, potestas facta esset abeundi, quocunque vellet, hanc conditionem accipere nollet, ne regi suspectus fieret, sed se potius cum omnibus suis rogo concremaret. Diserte rem narravit *Herodot.* VII. 107. p. 553. ubi vid. *Wessel.* attigit *Thucyd.* I. 98. *Pausan.* VIII. 8. p. 614. Nostrum Epigramma cum duobus seqq. Hermis insculptum erat. — V. 1. ἦ ἄρα mallet *Valcken.* ad *Herodot.* V. p. 376. 21. — V. 3. κρυερόν. Vulgo. αἴθωνα est ap. *Aeschin.* et *Tzetzam.* *Callim.* H. in Cerer. 67. ἄγριον ἔμβαλε λιμὸν Αἴθωνα, καρτερόν. Cf. *Kuhn.* ad *Aelian.* V. H. I. 27. — V. 4. Primi omnium viam et rationem invenerunt, qua hostes in consilii inopiam conjicerent.

CLVI. Append. Plan. p. 502. St. 9. W. ex *Plutarcho* l. c. et *Aeschine.* Anth. *Bonadae* p. 344. — V. 1. μισθόν, hunc honorem. — V. 2. ἀντ' εὐεργεσίης. *Simonid.* Ep. XL. πατρὶς δὲ Κόρινθος Ἀντ' εὐεργεσίας μνᾶμ' ἐπέθηκε τόδε. — ¶. 181.] V. 3. ἰδὼν καὶ ἔπεσσ. ἐθελήσει. *Plut.* *Aesch.* quod fortasse emendatione non indigebat. Sensus idem in Ep. *Mnasalcae* XVI.

ἄρνυνται δ' ἀρετᾶς αἶνον μέγαν· ἀλλά τις ἀστῶν
τούσδ' ἐσιδὼν, θνάσκειν τλάτω ὑπὲρ πατρίδος.

— V. 4. δῆριν ἔχειν. *Plut.* ἀμφὶ ξυνοῖσι πρ. μόχθον. *Aesch.* Versum initio mutilum indicant variae lectiones in codd.

quorum alii χαίρων ἀμφὶ ξυνοῖς κρ. alii ἀμιξινοῖσι, alii denique ἀμφὶ τοῖς ξυνοῖς habent.

CLVII. Appendix Plan. l. c. Ap. *Aeſchinem* et *Plutarch.* ll. cc. *Bonadae* Anth. p. 345. — V. 1. Μενεσθεύς. Reſpicitur ad Homer. Ιλ. β. 552. qui ſic de Meneſtheo:

τῷ δ' οὔπω τις ὁμοῖος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνὴρ,
κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
Νέστωρ οἶος ἔριζεν.

— V. 2. ἀμπέδιον vulgo ap. *Aeſchin.* Noſtrum eſt in codd. — V. 3. πύκα χαλκοχιτώνων. *Aeſchin.* Cod. Bern. ut *Plutarch.* — V. 4. κοσμήτορα *Aeſchin.* Idem ἔξοχον ἄνδρα. — V. 5. ἀεικὲς *Marklandus* in ἄηθες mutandum cenſebat. *Non igitur inſolitum Athenienſibus.* — V. 6. κοσμητὰς π. *Aeſch.*

CLVIII. In Append. Plan. p. 503. St. 9. W. ex *Aeſchine* cont. Cteſ. p. 580. ed. R. Inſcriptio prope curiam in Metroo affixa in eorum honorem, qui Thraſybulo duce Athenas, triginta tyrannis expulſis, in libertatem vindicaverunt. His, quorum virtute respublica reſtituta fuit, praeter alia honorum praemia etiam haec inſcriptio decreta eſt. Rem fuſe et accurate expoſuit *Taylor* in Vit. Lyſiae p. 145. ed. R. — V. 1. στεφάνοις. *honoribus.* ut Ep. CLIV.

CLIX. Vat. C. p. 205. ἄδηλον Ἡροδότου. Append. Plan. p. 508. St. 12. W. ex *Herodoto* V. 77. p. 411. unde illud ſumſit *Ariſtides* T. II. p. 380. Anth. *Bonadae* p. 113. Athenienſes cum in bello contra Chalcidenſes ſuſcepto (Ol. LXVIII. 2.) ditiſſimos horum cepiſſent, eos una cum Boeotiorum captivis in carcerem conjecerunt. Quos cum paulo poſt binis ſingulos minis multatos ſolviſſent, eorum vincula in arce ſuſpenderunt, decimis τῶν λύτρων Minervae conſecratis. Illius expeditionis mentionem fecit *Himerius* Or. II. 12. ubi vide *Wernsdorf.* Quadrigas vero ἀπὸ Βοιωτῶν δεκάτης καὶ

Digitized by Google

Χαλκιδέων τῶν ἐν Εὐβοίᾳ commemorat *Pausan.* I. 28. p. 67. — V. 3. Horum superbiam in tenebris bene muniti carceris domuerunt. Sic δεσμὸν σιδήρεον accipere malim de carcere quam de vinculis, propter epitheton ἀχλυόεις. — Ad ἔσβεσαν ὕβριν *Wesselingius* comparavit dictum Heracliti ap. *Diogen. Laert.* IX. 2. ὕβριν χρὴ σβεννύειν μᾶλλον ἢ πυρκαϊήν. Sic etiam in Oraculo ap. *Herodot.* VIII. 77. δῖα δίκη σβέσσει κρατερὸν κόρον, ὕβριος υἱόν. *P. Silent.* Ep. XXXV. σβέσσον ἀγηνορίην, ἐγγὺς ἴδ' ἐς Νέμεσιν. Ep. ἀδέσπ. DCXXIX. σβεννύντας ποτὲ τούσδε τυραννίδα. — Caeterum in membr. ἀχλυνθέντι et ἔσβεσεν legitur.

CLX. Anth. *Bonadae* p. 119. Ex *Plutarchi* Vita Themist. c. 8. Tom. I. p. 255. ed. Bry. qui hoc carmen insculptum fuisse tradit uni columnarum ex marmore, quae stabant circa templum Dianae in Artemisio, promontorio Euboeae. Spectat illustrem Graecorum de Persis victoriam, in illis regionibus reportatam. — V. 1. παντοδαπῶν. quia Xerxes ex omni Asia copias contraxerat. Cf. *Valckenar.* ad *Herodot.* VII. p. 536. 35. — V. 4. σήματα. illas columnas. *Plutarch.* l. c. στῆλαι κύκλῳ λίθου λευκοῦ πεπήγασιν· ὁ δὲ λίθος τῇ χειρὶ τριβόμενος καὶ χρόαν καὶ ὀσμὴν κροκίζουσαν ἀναδίδωσιν.

[¶. 182.] CLXI. Anthologia Lat. II. XIV. T. I. p. 195.

Qui Persas bello vicit Marathonis in arvis,
Civibus ingratis et patria interiit.

Πάντες, Μιλτιάδη, ταλαεργία ἔργα ἴσασιν
Πέρσαι, καὶ Μαραθὼν σῆς ἀρετῆς τέμενος.

Ad hoc Epigramma *Burmannus* commemoravit scriptores, apud quos hi versus reperiuntur, omisso tamen *Fleetwoodio* p. 168. 3. — V. 1. *Reinesius* ap. *Gruterum* ταλαεργία in μάλ' ἀρήϊα mutat. τὰ σ' ἀρήϊα emendavit *Wessel.* ad *Herodot.* VI. p. 501. 6. Eandem emendationem

Digitized by Google

ut suam profert *Klotzius* ad *Tyrt.* p. 52. — V. 2. σῆς ἀρ. est ap. *Gruterum* p. CCCCXXXVIII. τῆς ap. *Pithoe.* in Praeterm. post L. IV. Ep. p. 181.

CLXII. „Extat hoc Epigramma ap. Aelian. H. A. „X. 40. ubi mendose editum. Emendatius vero in Sto- „baei Ecl. Phys. p. 167. *Grot.*" *Br.* *Stobae.* l. c. LII. nr. 48. T. II. p. 1017. ed. *Heer.* Φίλων ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ πρὸς Νύμφιν περὶ θαυμασίων ἐν Σκυθίᾳ, φησὶ ὄνους γίγνεσθαι κέρατα ἔχοντας, ταῦτα δὲ τὰ κέρατα δύνασθαι τοῦτο τὸ ὕδωρ διαφέρειν. Καὶ Ἀλεξάνδρῳ Μακεδόνι ἐνεχθῆναι ὑπὸ Σωπάτρου κέρας τοιοῦτον, ὃ καὶ ἀνατεθεῖναι ἐν Δελφοῖς, ἐφ' οὗ καὶ ἐπιγεγράφθαι Σοὶ τόδ' κ. τ. λ. Ad hunc locum clariss. Editor veterum loca de Stygis aqua collegit post *Beckmann.* ad *Antigon. Car.* c. CLXXIV. p. 217. *Nicol. Loëns.* in Epiphyll. III. 10. (Fac. crit. Suppl. V. p. 353.) et *P. Leopardum* in Emendd. IV. 8. p. 98. — V. 2. σχῆμα τὸ δ. *Aelian.* quod variis conjecturis locum fecit. Verum viderunt *Trillerus* et *Kuhn.* ad *Aeliani* V. H. I. 27. p. 48. ubi quaedam de κάνθωνι. Cf. ad *Apollinar.* Ep. I. T. II. P. II. p. 318. — V. 3. „Λουσηΐς dicitur Styx ab Arca- „diae vicina urbe, cui nomen Λουσοί, de qua praeter „Stephanum videndus Pausanias p. 636." *Br.* Ap. *Aelian.* est Λουθησιάδος, in codd. quibusdam *Stobaei* Λουκίδου. — Vulgatum ἀχράντου *Brunckius* in ἀχράντῳ mutavit. Sic certe epithetorum elegantior collocatio. — V. 4. βάσταζε vulgo ap. *Aelian.* — ἠνορέην. vim illam aquae omnia perrumpentis.

Lectt. p. 287.] *CLXII.*[b] Ex *Gruteri* Inscript. p. MDCCIII. Deest finis. Bales quidam Aesculapio, qui ipsi cum adversa valetudine conflictanti opem tulerat, columnam sive statuam ex marmore ponit. — V. 1. Παιῆον et Παιὰν Aesculapius. — V. 3. Major distinctio ponenda post βαρυαλγέος. Tibi statuam Bales ponit, memor eorum, quae tibi, aegritudinis, qua laborabat, averruncatori, debet; quod autem ad futuram ipsius

aetatem attinet . . . . — V. 2. ἐτήλλην ap. *Grut.* frequenti errore lapidariorum, qui literas temere duplicabant, et C cum E confundebant. — V. 4. ειλαθεὶς. *Grut.*

¶. 182.] *CLXIII.* Anth. Plan. p. 10. St. 18. W. Philippus, Demetrii filius, rex Macedoniae, Ciroada, Odryſarum rege, ſuperato, Dianae manubiarum partem dedicat. *Alcaei Meſſenii* hoc Epigramma eſſe ſuſpicabatur *Schneiderus* in not. mſt. Hujus poëtae carmen in Planudea praecedit, quod huic conjecturae nonnihil probabilitatis addit. Equidem tamen illud ad *Antipatrum Sidonium* referre malim, quem vide Ep. XVIII. ubi de Philippi expeditionibus contra Odryſas monuimus. Ignotam eſſe hujus Epigrammatis hiſtoriam notavit *Joſ. Scaliger* in notis mſt. Ciroadas rex, quem *Cary* in *Hiſtoria regum Thraciae* ne nominat quidem, inter eos regulos latere videtur, quos Philippus, Amadoco devicto, timore compeſcuiſſe dicitur ap. *Livium* XXXIX. 36.

CLXIV. Ex *Plutarchi* Vita Flamin. T. II. p. 417. ed. *Bry.* Anth. *Bonad.* p. 77. Flamininus poſt reſtitutam Graecis libertatem Delphis argentea ſcuta et ſuam ipſius peltam poſuit, Dioscuris hoc munus in titulo ſuperſcripto offerens. — V. 3. Τίτος. In eundem eſt Ep. *Alcaei Meſſen.* XVI. ubi cum Xerxe comparatur: ἀλλ᾽ ὁ μὲν Εὐρώπᾳ δοῦλον ζυγὸν αὐχένι θήσων Ἦλθεν· ὁ δ᾽ ἀμπαύσων Ἑλλάδα δουλοσύνας.

CLXV. Ex *Plutarcho* l. c. *Bonadae* Anth. p. 78. Adſcriptum coronae aureae, quam Titus Flamininus Apollini dedicavit. — V. 1. „Corruptum mihi videtur „ἔθηκε, quod verbum ſubjecto caret; nam a ταγὸς pen„dere non poteſt, niſi ſcribatur καὶ πόρεν, quod plus quam „frigidum eſſet, ἔθηκε κεῖσθαι ἐπὶ πλοκάμοις καὶ πόρεν. Lu„bens reponerem ἐπὶ πλοκάμοισι γεγήθοις, quae emenda„tio veriſimilis eſt et elegans.“ *Br.* *Reiskius*, commate poſito poſt ὃν πόρεν, verba ſic junxit: ὁ ταγὸς Αἰνεαδᾶν τόνδε στέφανον, ὃν πόρεν, ἔθηκεν ὥστε κεῖσθαι σοῖς ἐπὶ πλοκά-

μοις. Non omnes inſcriptiones, donariis additae, ab optimis poëtis compoſitae ſunt; fieri igitur potuit, ut verſificator, qui hoc Epigrammation conſcripſit, verſus implendi cauſa ad duram verborum ſtructuram confugeret. Hoc tamen loco minima fortaſſe mutatione ſcribendum:

ὃς πόρεν Αἰνεαδᾶν ταγὸς μέγας.

Auream hanc coronam, Phoebe, Romanorum imperator, cujus ea donum eſt, (ὃς πόρεν) eam ob cauſam dedicavit, ut immortalem tuam ornaret caeſariem.

¶. 183.] *CLXVI.* In Gudianis Inſcriptt. ab Heſſelio editis p. 55. Eandem ex Camilli Peregrini Diſſert. de Campania Felici protulit *Cuperus* in Harpocr. p. 152. et *Bonada* in Anth. p. 81. Arrianus Nemeſi et συννάοις θεοῖς aram dedicat. Qui ſint illi σύνναοι θεοί, intelligitur ex Inſcriptione Latina, graeco diſticho addita:

Juſtitiae, Nemeſi, Fatis, quam voverat aram,
Numina ſancta colens, Cammarius poſuit.

CLXVII. „In Notis J. B. Zenobetti in Meleagri „Idyll. p. 20." *Br.* Hermae inſculptum fuit. Edidit, praeter *Zenobettum*, *Winkelmann in den Nachr. von den Herkulaneniſchen Entdeckungen* II. p. 94. Obſcurum Epigramma propter loci, ubi ille Hermes poſitus fuit, ignorantiam. Putaverim, illum ſtetiſſe in veſtibulo bibliothecae, ſive etiam ante januam, in loco platanis conſito. Certe verba ἄλσος Μούσαις ἱερὸν de bibliotheca apte explicari poſſunt, ut Ep. in Byz. Mon. XIII. οἶκος Ἑλικῶνος. Quae ſi vera eſt interpretatio, de aedibus Muſis dicatis proprie dixit poëta ἀνακεῖσθαι, quod in hac re idem eſt ac κεῖσθαι, conſecratum eſſe. Vide cl. *Visconti* Iſcr. Triop. p. 80. *Valcken.* ad Phoen. p. 350.— V. 2. βόβλους et ταῖς πλατ. *Winkelm.* Recte. Nota ſunt plataneta in tectorum impluviis ſata. Fortaſſe in villa

Digitized by Google

fuit illa bibliotheca, (cf. *Lipſ.* de Biblioth. c. VIII.) ubi platanis inprimis locus. Cf. *Senec.* Ep. XII. 1. et LV. 7. et *Mitſcherl.* ad *Horat.* II. Od. XI. 13. — V. 3. ἡμᾶς. Muſas puta. Hae promittunt, ſi quis literarum vere ſtudioſus ad hunc locum acceſſerit, ſe eum hedera coronaturas eſſe. — τῷ κισσῷ. Hedera igitur idem ille locus conſitus, ut Muſis et Apollini ſacer eſſe videretur. *Dioscorid.* Ep. XXV. Ἑλικὼν εὔκισσος. Terra circa Ibyci tumulum πολὺν κισσὸν χεύατο. Ep. ἀδέσπ. DXXVIII.

CLXVIII. „Refert hoc Epigramma Plutarchus de „Puerorum Educat. T. II. p. 14. Rebus ipſis dedicatis in„ſcribebant epigrammata, ita ut in inſcriptione, quid res „dedicata eſſet, declarare opus non haberent. Sic in „Inſcriptione coronae aut ſecuris, quas Veneri dedica„vit Cornel. Sulla, quamque refert Appianus de Bellis „civil. L. I. p. 411. neutrius comparet nomen. — Forte „Eurydice Muſis etiam coronam dedicaverat; nam τόδε, „in uno codice repertum, manifeſta eſt menda, quae „ne commemorari quidem debebat.“ *Br.* Anth. *Bonadae* p. 121. Eurydice cum Illyrica eſſet et τρὶςβάρβαρος — *Pſeudo-Plutarchi* verba ſunt — ut filios ſuos erudire poſſet, aetate jam provectior, literis operam dedit. — V. 2. „εὔϊστον minime ſollicitandum. Vox eſt „optimi commatis, licet eam omiſerint Lexicographi. „εὔϊστος πόθος eſt *pulcra cupiditas adipiſcendae ſcientiae*, „diſcendi ſtudium.“ *Br.* Eleganter εὔϊστον πόθον pro ἱστορίης, ſubſtantivo latente in adjectivo. Similiter *Aeſchyl.* in Agam. v. 261. εὐάγγελοι ἐλπίδες, *ſpes boni et fauſti nuntii.* Ibid. v. 9. φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν Ἁλώσιμόν τε βάξιν, *nuntium de capta urbe.* Multa hujus generis ap. poëtas proſtant, ubi adjectivum poſſeſſivum objective accipitur. Male, *Toup.* Emend. in *Heſych.* IV. p. 325. tentavit: εὔλιστον ψ. πόνον. *quae laborem bene amatum animo ſuſcepit.* — V. 3. μνημεῖα λόγων. *Hic uſus eſt literarum, ut cuſtodiant voces et velut depoſitum reddant legen-*

Digitized by Google

tibus. *Quintil.* Inst. Or. I. 7. fin. Prometheus ap. *Aeschylum* v. 459. ἐξεῦρον αὐτοῖς γραμμάτων τε συνθέσεις, Μνήμην ἁπάντων, μουσομήτορ' ἐργάτιν. — Ceterum urbs Illyriae Hierapolis ex hoc uno tantum loco, ni fallor, cognita.

CLXIX. *Reisk.* Anthol. p. 109. nr. 649. In membr. Vat. non legitur, ut nec tria alia Epigrammata, quae ibidem dedit *Reiskius* nr. 648. 650. 651. Ultimum horum, pro *Philodemi* carmine venditum (cf. *Philodemi* Ep. IX.), recentioris esse auctoris nunc nullus dubito. Nostrum habetur in *Gruteri* Inscriptt. p. MLXVIII. unde illud repetivit *Fleetwood* p. 50. et *Muratori* multis maculis foedatum. Cf. *Leichium* in Misc. Lips. I. 3. p. 450. et *Dorvill.* ad *Charit.* p. 491. sqq. — Sallonius Menas Mercurio in montibus Tallaeis culto post mortem conjugis duplices libationes offert. — V. 1. Ταλλαίοισιν. Schedae Dorv. Ταλλαιός. ὁ Ζεὺς ἐν Κρήτῃ. *Hesych.* De montibus Tallaeis vide *Meurs.* in Creta p. 198. et *Chishull* in Antiqq. Asiat. p. 134. — Quum in apogr. Lipsiensi esset Ταλλείοις ἴδρις νὶεῦ, *Reiskius* dedit: Ὦ Ταλλείοις ἱδρυμένε. *Muratori*: Ταλλαίοις ειδ ευμενε. — V. 2. φιλοφρόσυνος. Huic lectioni, quam plurimorum apogr. consensus tuetur, bene patrocinatur *Reiskius*, qui comparat similes formas, γηθόσυνος, ἑταιρόσυνος, δεσπόσυνος, alia. In *Hug. Grotii* apogr. erat φιλοφροσύνης, ap. *Murator.* φιλοφρονέως. — V. 3. Omnes ἥν σοι praeter *Reiskium*, qui ὧν σοι dedit, nulla necessitate urgente. Vulgarior junctura foret ᾗ (σπονδῇ et θυσίῃ scilicet) σε γεραίρει Σ. ut est ap. *Theocrit.* Eid. VII. 94. Ep. ἀδέσπ. CCL. 7. μερόπων φωνὴν ἐγεγήραμεν ἀλαίῃ. Noster per enallagen minime insolentem ἥν σοι Σ. γεραίρει, *quam tibi Sallonius honoris causa offert.* — V. 4. ἐξ ὁσίης. *ex re bene et sine ulla injuria parta*, quam βίον ἐκ δικαίου appellat *Aristoph.* in Plut. 754. ubi vide *T. Hemsterh.* Similia quaedam dedit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 79. Plurimum huc facit Ep. *Cornel. Longini* I. T. II. p. 200.

Digitized by Google

Ἐκ πενίης, ὡς οἶσθα, ἀκραιφνέος, ἀλλὰ δικαίης, Κύπρι, ταῦτα δέχου δῶρα. — ψυχικὰ δῶρα de *cruentis ſacris* accipiebat *Dorvillius*; vereor, ut recte. Nam haec verba non ad θυσίην tantum, ſed ſimul ad σπονδὴν et λοιβὰς referenda ſunt. Quare ψυχικὰ δῶρα interpretor ἐκ ψυχῆς διδόμενα, *ex animo data*, ſive, ut *Grotius: Dat tibi ſacra libens.* Minime certe probanda *Reiskii* conjectura, temere in textum recepta, πτωχικά. Nec enim *mendici* haec munera erant, nec quisquam eorum omnium, qui in his carminibus donorum ſuorum tenuitatem excuſant, πτωχικὰ illa appellavit, ſed λιτὰ (vide ad *Gaetulici* Ep. III. T. II. P. II. p. 32.), μικρά, πενιχρά, ὀλίγιστα. Cf. *Zonae* Ep. II. *Leonid. Tar.* Ep. VIII. XV. — V. 5. Hunc verſum cl. editor dedit ex emendatione *Dorvillii.* Vulgo abeſt copula. Expreſſus videtur ex *Homer.* Ιλ. α. 88. οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. Non male tamen *Reiskius* mulieris nomen latere ſuſpicatus legit: καὶ πρὶν μὲν Ζώης (Ζωῆς) ἀλόχου —. Ap. *Murator.* eſt ζώοις σ' ἀλ. Idem v. 6. σικικη κατενος τασσον εγερκιρε τοπους. Dubitat *Reiske*, utrum σοὺς fuerit an τούσδ'. Prius plurimorum conſenſu nititur. — V. 7. Ap. Lipſ. ἀνθ' ὧν δὲ χρονίσας ἐφετήσιον. Noſtrum eſt ap. *Fleetwood.* et *Dorvill.* In ἐπετήσιον neglecta eſt adſpiratio, cujus anomaliae plurima exempla dedit *Reiske* ad *Conſtant. Porphyr.* de Cerem. p. 138. Dicit Sallonius, ſe, conjuge extincta, ob graviſſimum dolorem annua illa ſacra omiſiſſe, nunc autem, ne quid in rebus divinis neglexiſſe videretur, dupla eadem afferre. — V. 8. συμβίῳ pro ἀλόχου. τοῦδε ad Sallonium referendum. — V. 9. δ' poſt μαθὼν *Reiske* mutavit in θ', omnino male. Nam in praecedenti enuntiatione μὲν ſubaudiendum, hoc fere ſenſu: quamvis paratam habens excuſationem in graviſſimo illo dolore, tamen, divina colenda eſſe ſciens, dupla tibi illa ſacrificia offert. — δεῖ γε τὰ θεῖα *Reisk.* lectoribus non monitis. — V. 10. διπλῆ. *Gruter.* διπλῆν

Digitized by Google

Ap. Lipf. δινανη *Murat.* διπλῆν hos voluiſſe probabile eſt.— V. 12. σῶον. *Reisk.* ut non male, ita citra neceſſitatem.— δι' ὅλου. *ut tuas aras novo ſemper bonore colat.*

¶. 184.] *CLXX.* Edidit *Joſeph. Scaliger* ad *Hieronymi* Chron. p. 215. et *Salmaſ.* ad Scr. H. Aug. T. I. p. 176. Vide *Gruter.* Inſcript. p. 317. Supra ſcriptum: Κοσμητεύοντος Πλουτάρχου 'Αχαρνέως, et in fine: 'Αγωνοθετήσας 'Αδριανείων. Hinc apparet, Achiriſtum, cujus hoc carmine ſit mentio, viciſſe in ludis ab Hadriano Athenis inſtitutis. De his Hadrianeis vide *Fabric.* ad *Dion. Caſſ.* LXIX. 16. p. 1164. — V. 1. μέγα κῦδος ἐν ἀστοῖς ſuſpicatur *Caſaubon.* — V. 2. Εὐπυρίδης dedit *Salmaſius*, cum in marmore eſſet Εὐποςίδης. Vide *Stephan. Byz.* in Εὐπυρίδαι. Cf. *Meurſium* de popul. Att. p. 34. Sic etiam ap. *Heſychium* corrigunt T. I. p. 1521. Εὐπυρίδαι (vulgo Εὐπηρίδαι) δῆμος καὶ τόπος 'Αθήνησιν. ubi tamen ordo literarum Εὐποςίδαι poſtulat. — *J. Scaliger* in Not. ad Gruter. p. CCCVIII. in noſtro Epigr. Εὐροπίδης ſcribit.— V. 3. ἐκ βρεφέων ἀέθλοισιν ε. καὶ ἐφ' ἥβης ſuſpicatur *Caſaubon.* improbante *Salmaſio*, qui Achiriſtum agonothetam et epheborum κοσμήτην fuiſſe exiſtimat; illud indicari verbis ἐπασκήσας ἀέθλοις, hoc ἐφήβοις. Non perſuadet. Nec tamen *Caſauboni* emendationem veram eſſe putaverim.

CLXXI. Ex *Athenaeo* L. XIV. p. 629. A. 'Αμφίων δὲ Θεσπιεὺς ἐν δευτέρῳ περὶ τοῦ ἐν 'Ελικῶνι Μουσείου (i. e. de feſto Muſis inſtituto. vide *Pauſan.* IX. 31. p. 771.) ἀγεσθαι φησὶν ἐν 'Ελικῶνι παίδων ὀρχήσεις μετὰ σπουδῆς, παρατιθέμενος ἀρχαῖον ἐπίγραμμα τόδε· 'Αμφότερ' κ. τ. λ. Scriptum eſt in ſtatuam Bacchidae Sicyonii, qui et ſaltandi arte praeſtabat et muſicae operam dederat. Illa autem ſtatua ei poſita fuiſſe videtur poſt victoriam a choro, cui Bacchides praeerat, reportatam. Fuit igitur χοροδιδάσκαλος, qualis Antigenes ap. *Simonid.* in Ep. LXXVI. in chori victoriam compoſito, ὃς κείνους ἐδίδασκεν ἄνδρας.

Ibi-

Ibidem commemoratur Aristo, qui tibiis accinebat, ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς, ut hic Anacus tibicen. Quum hoc Epigramma, teste *Athenaeo*, in Amphionis opere eam ob causam prolatum esset, ut doceret, *puerorum* saltationes in Helicone fuisse exhibitas, suspiceris scribendum esse: ἐδίδασκον παῖδας. — V. 2. Pro Φιαλεὺς *Casaubonus* primum Φιγαλεὺς emendandum censebat, a vetere Arcadiae oppido Phigalia; deinde nihil mutandum esse intellexit ex *Stephano Byz.* in Φιγαλέα. — μετωνομάσθη δὲ Φιάλεια δίχα τοῦ γ, ἀπὸ Φιάλου τινός. — V. 4. τᾷ Σ. et ἀπέκειτο vulgo. Utrumque emendavit *Casaubonus.* Possis et καὶ Σικ legere, ut Bacchidae statua et Diis et patriae posita esse dicatur.

CLXXII. „In Edmundi Chishull Antiqq. Asiat. „P. II. cujus ultra tertium folium nihil quod sciam pro„diit. Ibi autem legitur p. 7. Reperta haec inscri„ptio Ephesi, cujus antiquum nomen Ptelea.“ *Br. Bonadae* Anth. II. p. 515. Dorotheus quidam Antonini statuam, Ephesi terra obrutam, protraxit et iterum dedicavit. — Ἔφεσος — ἐκαλεῖτο Σμύρνα, ἀπὸ Σμύρνης τῆς Ἀμαζόνος. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Σάμορνα καὶ Τραχία καὶ Ὀρτυγία καὶ Πτελεύς. *Stephan. B.* Sic vulgo. Sed Πτελέα legendum esse monuit *Pinedo* ex *Eustathii* Comm. ad Dionys. Perieg. v. 827. Cf. *Plin.* H. N. V. 31. p. 278.

CLXXIII. Vat. C. p. 491. Σατύρου. „Edidit Salma„sius in Plinianis p. 83. et iterum p. 766. cum latina „versione metrica. Hoc autem loco ait, auctorem esse „veterem poëtam Satyrum. Forte in membranis ad„scriptum est nomen Σατύρου, idemque erit auctor, qui „vulgo Satyrius Thyillus nuncupatur. Conferendum „Erycii V. T. II. p. 296. et Leonidae Tar. XVII. T. I. „p. 224.“ *Br.* Pan venatoribus aucupibusque, ipsius opem implorantibus, auxilium se laturum esse promittit. — V. 1. καλαμὶς est arundo viscata aucupis; haec ὀρνεόφαντος, *aves appetens.* — Aucupium et λαγωβολίαν jun-

Digitized by Google

git *Propert.* II. El. XV. 23. *Haec igitur mihi ſit lepores audacia molles Excipere, et ſtructo figere avem calamo.* — V. 3. Pan canibus leporum oſtendit veſtigia. λασίου ποδὸς, i. e. δασύποδος, λαγοῦ. — V. 4. ἄνθεσιν ἀκλινῶν πανάγει κ. Vat. C. *Salmaſius* exhibet: σύνθεσιν ἀκλινῶν Πὰν ἀνάγει κ. Arundines compoſitae tacita manu ἀνάγονται, eriguntur et creſcunt, usque dum attingant avem, quae petitur. *Martialis* XIV. 218. in calamos aucupatorios: *Non tantum calamis, ſed cantu fallitur ales, Pallida dum tacita creſcit arundo manu.* Cf. eundem L. IX. 55. Inprimis diſertus eſt locus *Silii Ital.* VII. 675.

Ut qui viſcata populatur arundine lucos,
Dum nemoris celſi procera cacumina ſenſim
Subſtructa certat tacitus contingere meta,
Sublimen calamo ſequitur creſcente volucrem.

In noſtro igitur Epigr. Pan aucupi opem ferre dicitur, dum efficit, ut arundinem tacita manu erigat. ἀκλινῶν, quae in neutram partem declinant, rectâ ſurgunt et tolluntur.

CLXXIV. Vat. C. p. 149. ſq. Plan. p. 416. St. 552. W. „Eſt in Planudea tanquam auctoris Alexidis. Sed „in Vat. membr. recte ἀνάθημα Ἀλέξιδος. Vulgo deeſt „initium primi pentametri. In membr. ſcriptum δινδυ„μόνης μύσταις, et ad oram repoſitum δινδυμένης. Salma„ſius legebat δίνδυμον, ἧς μύσταις.“ *Br.* Gallus, aetate provectior, Matri Deûm inſtrumenta dedicat, quibus olim in ſacris obeundis uſus fuerat. Cf. *Philipp.* Ep. VI. *Eryci.* Ep. II. — V. 1. Vulgo inepte diſtinguitur, μῆτερ ἐμὴ γαίη, Φρυγ. *Theocrit.* Eid. IX. 15. Αἴτνα μᾶτερ ἐμά. — θρεπτ. λεόντων. *Jubae tellus – leonum arida nutrix.* *Horat.* I. Od. XXII. 12. Ida μήτηρ θηρῶν paſſim ap. *Homerum.* — V. 2. δινδυμόνης Vat. C. a pr. m. Supra ε poſitum ι. In marg. γρ. δινδυμένης. In Planud. . . . μόνης μ. Aldina 3. lacunam implens ἣ μὲν ἔχεις μ. quo nihil jeju-

nius. Nee multo felicius *Jos. Scaliger* in not. mst. καὶ τὰ μόνοις μ. Solus *Huetius* p. 39. veram lectionem subodoratus legit: Δίνδυμα, τοῖς μ. *Salmasii* emendationem expressit magnus *Grotius: cujus sunt semper Dindyma plena choris.* Plurali numero utitur *Leonid. Tar.* Ep. VII. Δίνδυμα καὶ Φρυγίης — ἀμφιπολεῦσα πρῶνας — μῆτερ. *Virgil.* Aen. IX. 617. *O vere Phrygiae — ite per alta Dindyma.* *Claudian.* de R. Pros. II. 269.

Mater, io, seu te Phrygiis in vallibus Idae
Mygdonio buxus circumsonat horrida cantu,
Seu tu sanguineis ululantia Dindyma Gallis
Incolis, et strictos Curetum respicis enses.

qui locus ad nostrum Epigramma facit. De forma Δινδόμον vide *L. Holsten.* ad *Stephan. Byz.* p. 99. sq. — V. 3. θῆλυς Ἄλεξις. *eviratus.* *Catull.* LXIII. 27. *Atys notha mulier.* ubi vide cl. *Doering.* — οἰστρήματα λύσσης. instrumenta, quae eum in furorem conjicere solebant. *Aeschyl.* ap. *Strabon.* T. II. p. 721. C. μέλος ἐπαγωγὸν μανίας ὁμοκλάν. — Ille furor χαλκότυπος, quia eo existimulati *quatiunt terga tauri — cava digitis*, ut est ap. *Catull.* l. c. 10. et cymbala aënea crepant. — V. 5. „ἀλαλητὸν „reposui pro vulgato ἀλαλητόν. Ionicum est ἀλαλητύς, „ut ἀλητύς, πληθύς, βρωτύς, μαστύς, et infinita talia, „quae fere a Lexicographis omissa et a librariis oblite„rata, mutata terminatione nunc in ης, nunc in ος.“ *Br.* De hac forma vide inprimis *Ruhnken.* Ep. crit. p. 132. et *Valcken.* ad *Herodot.* p. 42. In membr. est ἀλαλητῶν. — βαρυφθόγγων. *acres tibias* vocat *Horat.* I. Od. XII. 1. 2. *Tibicen ubi canit Phryx curvo grave calamo.* *Catull.* At. 22. ubi vide quae de Phrygiis tibiis notavit cl. editor. In nostro loco elegans est enallage pro αὐλῶν καμπτομένων, i. e. πεποιημένων ἐκ κέρατος μόσχου. — ¶. 185.] V. 8. φάσγανα φοινιχθέντα. cultros sanguine infectos, quippe quibus se ipsos vulnerabant Galli furibundi. Atys ap. *Ovid.* Fa-

Digitized by Google

ſtor. IV. 237. *Saxo corpus laniavit acuto. — Venit in exemplum furor hinc: mollesque miniſtri Caedunt jacta-tis vilia membra comis.* *Lucian.* de Syria Dea T. IX. p. 127. Γάλλοι — τάμνονταί τε τοὺς πήχεας, καὶ τοῖσι νώτοισι πρὸς ἀλλήλους τύπτονται· πολλοὶ δὲ σφισι παρεστεῶτες, ἐπαυλέουσι, πολλοὶ δὲ τύμπανα παταγέουσι. — Etiam ea, quae ſequuntur, notatu digna ſunt. — V. 8. ξανθὰς κόμας. comam adſcititiam ſive προςθέσεις κομῶν. *Philoſtr.* Epiſt. p. 899. *Clem. Alex.* Paedag. III. p. 218. — V. 10. „ἀγρειοσύνης habent duo Planudeae codd." *Br.* Vulgo ἀγριοσύνης. quod ex hoc uno loco in Lexicis commemoratum *furor* explicatur. Sic *Grotius: Liber ab hac facias ſit feritate ſenex.* In *Schneideri* Lex. T. I. p. 12. conjectura depromitur ἀγερμοσύνη, i. e. ἀγυρμός. Vox occurrit ap. *Oppian.* IV. Hal. 249. in deſcriptione feſti Bacchici, ubi bacchantium coetus ſignificantur. Rogat igitur Cybelen Alexis, ut ipſius furoribus finem imponat neque eum diutius inter Gallos verſari ſinat.

CLXXV. Vat. C. p. 456. ſq. Plan. p. 348. St. 487. W. Conf. de eadem hiſtoria Not. ad *Paul. Silent.* Ep. XLVIII.— V. 1. πῶς ποτε νικῶ. Vat. C. — V. 2. σπάρτην ὁ Λοκρός. Vat. Στέρτιν vulgo. De hac nominis diverſitate dictum eſt ſupra l. c. — ἐνέπω eſt in membr. Vulgo ἐρέω. — V. 3. μεσουσα Vat. et mox ἀπεκρέμασεν. Verbum ἀποκρεμᾷν praegnanti ſignificatione accipiendum: plectrum chordam ſolvit, ita ut reſoluta penderet. — V. 5. Quum ſonum poſtularet tempus, chorda illum non ita, ut par erat, reddidit. τὠτρεκὲς ῥυθμῶν eſt pro ὁ ἀτρεκὴς ῥυθμός. In membr. et plurimis edd. vett. ῥυθμόν. Genuinam lectionem reſtituit Aſcenſ. eamque *Joſ. Scaliger* notavit in ſui exemplaris margine. — Haereo in ἔμενε. Quanto facilior ſententia decurreret, ſi legeretur:

εἰς ἀκοὰς ῥυθμῶν τὠτρεκὲς οὐκ ἔμολε.

— V. 7. ἀπ' αὐτομάτου. Vat. C. neglecto dorismo. ἀπ' αὐτομάτῳ. Ed. Flor. pr. — ἐπιστὰς eſt in membr. Vulgo ἀνα-

Digitized by Google

στάς. — V. 8. „Vulgo legitur ἐπλήρου τὠτρεκὲς ἁρμο„νίης. Illud τὠτρεκὲς ab hiante librario e ſuperiori pen„tametro repetitum; quod ſenſus poſcebat τοὐλλιπὲς re„poſui. Clemens Alex. Cohortationis ad Gentes initio: „ῥήγνυται χορδὴ τῷ Λοκρῷ· ἐφίπταται ὁ τέττιξ τῷ ζυγῷ· ἐτερέ„τιζεν ὡς ἐπὶ κλάδῳ, τῷ ὀργάνῳ· καὶ τοῦ τέττιγος τῷ ᾄσματι „ἁρμοσάμενος ὁ ᾠδὸς ΤΗΝ ΛΕΙΠΟΥΣΑΝ ΑΝΕΠΛΗΡΩΣΕ ΧΟΡ„ΔΗΝ." *Br.* Palmariam hanc emendationem magis etiam confirmant verba *Juliani* in Epiſt. XLI. p. 421. κιθαρῳδῷ τὸν ὄρθιον ᾄδοντι, πρὸς τὸ ἐλλεῖπον τῆς χορδῆς ὑπὸ τῷ τέττιγι τὸ ἴσον ὁ Πύθιος ἀντεφθέγξατο. — V. 9. νεῦρα γὰρ ἐξετίνασσον. pro τὰ ἄλλα μὲν νεῦρα. reliquas quidem chordas ipſe percuſſi, ſeptimae vero ſonum ſuppeditabat cicada. Sic haec explicari poſſunt. Sed vix dubito, ſcribendum eſſe:

νεῦρα γὰρ ἓξ ἐτίνασσον. ὅθ' ἑβδομάδας — — —

In membr. eſt ὅτ' et in fine vſ. δέ μ' ἐλοίμαν. — ὅτε μελοίμαν χορδᾶς, *cum chordae ſeptimae curam agerem*, i. e. ea opus haberem. Dictum ut πολέμοιο μεμηλὼς ap. *Homerum*. *Heſych.* μέμηλεν· ἐν ἐπιμελείᾳ ἐστὶν ἢ φροντίδι. — V. 10. τὰν τούτων. Cod. Vat. τάν edd. veteres. *Stephan.* κᾆν τούτῳ ex emendatione *Brodaei*. „τὰν τούτω. Sic legen„dum et ita ſcriptum eſt in uno regiorum Planudeae „codd. Male Flor. editio τάν τούτῳ. Vat. membr. τὰν „τούτων. Doricus genitivus τούτω, τοῦ τέττιγος." *Br.* — V. 11. Cicada cantum ſuum ad meum accommodavit. Notanda vox μελέτη, de cantu uſurpata. — ὁ μεσαμβρινὸς (in Vat. C. eſt μεσσαμβρινὸς) ᾠδὸς, cicada, quae meridie maxime ſolet canere. — φθέγμα μεθηρμόσατο. ut in Ep. *Meleagri* CXXV. 6. *Erinnae* Ep. III. 8. — V. 13. ὅτε Vat. C. — Verba θρόῳ μεταβαλλομένῳ ad cicadae cantum referenda, quem illa nervis eximie accommodabat. *Grotius:*

Exanimis concors nervis animata canebat,
Et pariter flexus emodulata dabat.

— V. 15. „Vulgo συμφώνων. Vat. et Planudeorum unus „συμφωνῶν, non melius. Legendum συμφώνῳ.“ *Br.* Sic emendavit *Huetius* p. 33. Alii aliter. *Brodaeus*: τοὔνεκα νῦν σύμφωνον ἔχω sive ἔγνων χ. *Jos. Scaliger* in not. mst. συμφώνῳ τὶν ἔχω. Vulgo et in membr. ἐγὼ χάριν. Melior lectio non fugit *Grotium*, qui vertit:

Consona nunc a me grates mea portat, et una
Aere super citharam considet ecce meam.

CLXXVI. Vat. C. p. 144. Plan. p. 429. St. 564. W. *Leonidae Tarentini* esse dixeris; saltem ex antiquo poëta expressum. *Salmasius* in not. mst. *Juliani Aegyptii* esse suspicatur. — Potamo hortulanus Priapo instrumenta sua dedicat. — V. 1. φιλυδρήλοιο. horti irrigui. φίλυδρα. φιλοῦντα τὸ ὕδωρ. *Suid.* — V. 2. ἄσκυλον in membr. et in Plan. ἄγκυλον certatim emendarunt *Brod. Anonymus* Bibl. Bodl. et *Scaliger* in not. mst. — V. 3. Peram hoc versu describi censebat *Brodaeus*, cujus emendationi nonnihil favet Ep. *Philippi* XIV. ubi agricola cum reliquis instrumentis σπερμοφόρον πήρην ὠμαχθέα ponit. At quem usum agricolae pera praebuerit, facile intelligitur; minus expeditus idem in hortulani vita. Nec verba hunc sensum admittere videntur. Ea res, quam poëta describit, tergo inhaerens, arcebat aliquid; hoc quicquid fuerit, de pera certe cogitare vix patitur. V. βροχετὸς pro βρόχος, *funis, restis*, habebat *Brodaeus*; *Schneiderus* in Lex. Gr. L. T. II. p. 963. per βροχὴν interpretatur in hoc epigrammate, vestemque intelligit, quae arcebat pluviam. Hoc idem *Grotio* placuit:

Et fidam tergo pluvias arcere lacernam.

Intelligenda igitur *paenula*, φαινόλη, qui fuit habitus eorum, qui se contra coeli injurias defendebant. Modo

Digitized by Google

fcortea fuit, modo lanea. Cf. inprimis *Donium* in Differt. de utraque paenula p. 319. et *Ferrarium* de Re Veftiar. V. 2. — βροχετὸς autem, a verbo βρέχειν derivatum, *aquam pluvialem* aeque bene defignare poteft, ac βροχὶς vafculum, quo calami humectantur, atramentarium. — Caeterum initio vf. in membr. legitur τόν τ' ἐπὶ ν. — V. 4. ἐμβάδας. calcei ex crudo corio bovillo. ποδεῶνας vocat *Antiphil.* Ep. IV. *perones* Latini. *Rubenius* de Re Veft. L. II. 2. p. 144. — ¶. 186.] V. 5. Paxillus defcribitur, quo terrae impacto hortulani foramina faciunt, quibus tenellas plantas immittant. Solum terrae εὔτρητον per prolepfin appellatur. — V. 6. ἀρτιφανοῦς vulgo; eaque ipfa lectio in Vat. membr. a fec. man. notata. — V. 7. σκάφος. vas ad irrigandam terram. ἐξ ὀχετῶν. pro ὀχετοῖς. Sunt autem h. l. ὀχετοὶ fiftulae five tubuli in vafe irrigatorio, unde aqua emittitur. — Pro διψεῦσαν in marg. διψῶσαν legitur. — V. 8. θέρευς. quod non, ut fontes, aeftate ficcatur. — V. 9. σοὶ τῷ κηπουρός. Vat. C. — V. 10. ἀπεργασίης. Vat. C.

CLXXVII. Vat. C. p. 148. Plan. p. 430. St. 564. W. Alcimenes ex parvo horto Pani munuscula offert. — V. 1. πενιχρῆς. Vat. — V. 2. γευσάμενος θέρεος. cum aeftas aliquos ipfi fructus genuiffet, five eorum guftum ipfi dediffet. Eft in verbo γεύεσθαι exiguae copiae notio. Cf. *Dioscorid.* Ep. XXI. *Valcken.* ad *Herodot.* VII. p. 532. 77. — V. 3. „In Vat. membr. εἶπε σύ μοι' unde „in fine praeced. verf. pro κομίζω omnino fcribendum „erat κομίζων." *Br.* κομίζων eft etiam in membr. Vulgo κομίζω ὅττι σύ μοι. — V. 5. ὑμετέρης πέτρης. ex rupe, ubi Panis fimulacrum erat pofitum. Ibi ex fonte fcaturiente aquam haufcrat, cujus mentio v. 3. — Grotianae hujus diftichi verfioni tenebras offudit prava diftinctio. Scribendum:

Ex hortis nempe illa, tua de rupe fed iftam
Accipe, et acceptis da, rogo, plura mihi.

CLXXVIII. In Append. Plan. p. 406. St. 11. W. ex *Pausan.* VI. 8. p. 471. *Bonadae* Anth. p. 273. Inscriptum statuae Demarchi, filii Dinyttae, Arcadii ex Parrhasiorum populo, qui Olympiae coronatus fuerat. De hoc Demarcho fabulosa erat traditio, eum Jovis Lycaei sacris in lupum conversum, decimo anno post humanam figuram denuo recepisse. Habet hanc fabulam *Plinius* H. N. VIII. 34. ex Agriopa, Demaenetum appellans, qui ap. *Pausaniam* Demarchus est: *Demaenetum Parrhasium in sacrificio, quod Arcades Jovi Lycaeo humana etiam tum hostia faciebant, immolati pueri exta degustasse et in lupum se convertisse: eundem decimo anno restitutum athleticae, certasse in pugilatu victoremque Olympia reversum.* Cf. *Augustin.* de Civ. Dei XVIII. 17. et *Böttigerum* de antiquissimis Lycanthropiae vestigiis in Mythol. Graecor. in *Sprengelii Beyträgen zur Gesch. der Mediz.* I. 2. p. 16. sq.

CLXXIX. In Append. Plan. p. 537. St. 13. W. ex *Pausan.* IV. 22. p. 335. Idem carmen ex *Callisthene* profert *Polybius* IV. 33. p. 82. ed. *Schweigh. Bonada* in Anth. p. 192. Inscriptum erat columnae in Jovis Lycaei fano, quam Messenii Arcadesque posuerant, postquam de Aristocrate rege, qui a Lacedaemoniis corruptus patriam et socios in pugna circa Fossam prodiderat, poenas sumserant. — V. 2. Μεσσήνη *Polyb.* quod non spernendum. — V. 4. σάω ex codd. recepit *Schweigh.* quem vide T. VI. p. 56. *Callim.* H. in Cerer. 135. χαῖρε θεὰ καὶ τάνδε σάω πόλιν.

CLXXX. In Append. St. p. 506. 11. W. ex *Pausan.* VIII. 5. p. 607. *Bonadae* Anth. p. 113. Tegeae ostendebatur velum Laodices, Agapenoris filiae, qui, Troja expugnata, cum Arcadum classe Cyprum delatus Paphum ibi condidit. Hinc Laodice ἔπεμψεν ἐς Τεγέαν τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Ἀλέᾳ πέπλον. Patriam appellabat Tegeam, unde Agapenor originem ducebat.

¶. 187.] *CLXXXI.* Legitur, sed corrupte, in Append. Plan. p. 507. St. 12. W. ex *Pausan.* VI. 3. p. 459. Anth. *Bonadae* p. 330. Insculpta fuerunt haec disticha Lysandri statuae, quam Samii ipsi posuerant Olympiae post victoriam ad Aegospotamum de Atheniensibus reportatam Ol. XCIII. 4. — V. 2. ἕστηκε δ' ἀνάθ. Vulgo. Nostrum est ex emendat. *J. Scaligeri.* — V. 3. Lysander rebus gestis patriae et Aristocrati patri immortale decus peperit. Hic sensus. Hinc apparet, quam recte cl. editor emendaverit πάτρᾳ, quod *Facii* codd. confirmarunt. Lysandri patrem alii Aristocritum, alii Aristoclitum nominant. Cf. *Palmerii* Exercitt. p. 199. *Facium* ad *Pausan.* L. III. p. 353. Nostro loco duo *Facii* codd. Ἀριστοκράτῃ exhibent.

CLXXXII. In Append. Plan. p. 506. St. 11. W. ex *Pausan.* VII. 17. p. 565. Anth. *Bonadae* p. 275. Oebotae, Oeniae filio, Dymaeo, victoria contigerat Ol. VI. Statua ipsi est posita secundum oraculi monitum Ol. LXXX. Cf. *Pausan.* VI. 3. p. 458. Nihil illa statua fuit illustrius. Nam cum Oebotas primus Achaeorum palmam Olympicam tulisset, athletae Achaei, priusquam in certamen descenderent, ejus statuae parentare, palmamque adepti eandem coronare solebant. — V. 2. Παλείαν. Antiquum urbis Dymes nomen, quod, ut antiquius et augustius, poëta praetulit. Caeterum caussa non erat idonea, cur *Kuhnius* emendaret: ὤνατο Οἰβ. στ. νικῶν· ὁ δ' Ἀχαιοῖς etc. *Fructum tulit laboris Oebotas, vincendo stadium: nam Achivis patriam Paleam reddidit celebriorem.* Multo minori negotio rem confecit cl. *Brunckius* ὁ δ' mutando in ὅδ': *Hic, quem vides, Oebotas, Oeniae filius, Achaeus, vincendo patriam reddidit illustriorem.*

CLXXXIII. Anth. *Bonadae* p. 191. Ex *Pausan.* L. I. 37. p. 89. Phytali, qui Cererem in domum recepisse dicebatur, tumulo inscriptum. Huic Phytalo ficus ramum Dea dede-

Digitized by Google

rat, hospiti gratiam referens. Nomen hominis fictum videtur, ut fabulae conveniret; nam φυταλιαὶ arborum appellabantur plantationes, vitium inprimis et olearum. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 416. E. *Spanhem.* ad H. in Pallad. 26. p. 636. — V. 3. τὴν ἱερὰν συκῆν. Hinc attigit *Casaubon.* ad Athen. L. III. p. 151. 28.

CLXXXIV. In Append. Plan. p. 503. St. 9. W. ex *Pausan.* IX. p. 741. Anth. *Bonadae* p. 331. Legebatur hoc carmen in Epaminondae statua a Thebanis ipsi dicata. Laudatur ob Messenen restitutam vindicatamque Graeciae libertatem. Instaurata est Messene Ol. CII. 4. post pugnam Leuctricam. Vide *Pausan.* IV. 26. p. 342. *Diodor. Sic.* XV. 66. T. II. p. 54. — V. 1. ἡμετέραις. Epaminondas loquitur. Laudat h. v. *Plutarch.* T. II. p. 1098. A. eumque vertit *Cicero* in Tusc. Qu. V. 17. *Consiliis nostris laus est attonsa Laconum.* — ἐκείρατο δόξαν. Sic fere *Propert.* IV. 11. 38. *Sub quorum titulis Africa tonsa jacet.* Metaphoricum usum verbi κείρειν, hoc quoque vs. allato, docuit *Taylor.* ad Aesch. c. Ctesiph. p. 605. ed. R. — V. 2. χρόνῳ, post longum temporis intervallum; octoginta ferme Olympiadibus post Iram expugnatam (Ol. XXVIII.) praeterlapsis. — V. 3. „Sic scriptum est ap. Pausaniam, „ubi vide plenam acuminis et judicii notam Sylburgii. „Enarratorem Graeciae fefellit memoria; dubium non „est, quin Epigrammatis auctor scripserit: Θηβῶν δ' ὅπλοισι „Μεγάλη πόλις. Post Leuctricam pugnam Epaminondae „auspiciis Megalopolin condiderunt Arcades." *Br.* Sic fere *Sylburgius* emendavit, cujus verba adscribam: „Θῆ-„βαι. Nominativum videtur ipse Pausanias quoque agno-„visse, quum Messenen tantum ab Epaminonda conditam „memoret. Alioqui mallem sine Thebanae reip. detri-„mento, majori Epaminondae cum laude,

Θήβης δ' ὅπλοισι Μεγάλη πόλις ἐστεφάνωται,

„ut sensus sit, Thebani exercitus praesidio Megalopolin „moenibus ceu corona fuisse cinctam. Vide Arcad. „c. 27. et c. 52.“

CLXXXV. Vat. C. p. 231. Plan. p. 224. St. 325. W. Insculptum fuit hoc Epigr. basi, in qua bos stabat ex marmore. Quum enim Byzantium oppugnaretur a Philippo Amyntae fil., missus est Chares ab Atheniensibus, qui sociis opem ferret. In hac expeditione cum conjugem Boïdion morte amisisset, eam in promontorio Propontidis, inter Chalcedonem et Chrysopolin sito, sepelivit, arâ exstructâ cum columna, in qua bovis imago est posita. Hinc illud patrimonium Δάμαλις appellatum. Historiam narrant *Hesych. Miles.* de Rebus Patr. p. 50. sq. ed. *Meurs.* et alii, quos laudat *Gyllius* de Bosp. Thrac. III. 9. Cum insigni varietate legitur ap. *Constant.* de Themat. L. II. nr. 83. Cf. *Bandur.* Antiqq. CPol. T. II. p. 31. — V. 1. Οὐκ εἰμὶ Ἰν. βοός. nonnulli. In Cod. *Constant. Porph.* Ἰναχίης βοὸς οὐκ εἰμί. Erant, qui hanc bovem pro Iûs statua haberent et ab ea Bosporum appellatum esse dicerent. His statua obloquitur. — V. 2. ἀντωπόν. ad cujus oram sum posita. Pessime in Cod. *Constant.* Βοσπόριον ἀντωπὸν κέκληται πέλαγος. — V. 3. Illa, Io, gravi Junonis ira agitata in Aegyptum venit. — ἤγαγεν Ἥρης. Vat. C. a pr. man. — V. 4. ἐς Πάφον. *Hesych.* et *Constant.* Φάρον reliqui. ἅδε ἐγὼ Vat. C. superscripto δ'. Hoc omittitur etiam ap. *Hesych.* et *Constant.* — ¶. 188.] V. 5. εὐνέτις ἀδὲ Χ. Vat. C. In marg. ἦν δέ. — ἔπλουν δὲ ὅτ' ἔπλοεν ἐκεῖνος. *Constant.* — V. 6. τῇ δέ. *Hesych. Constant.* — V. 7. „Vulgo legitur Βοΐδιον δ' ἤκουον „ἐγὼ τότε. In membr. Βοΐδιον δὲ καλεύμαν. Veram lectio„nem servavit Hesychius.“ *Br.* Cum Vat. membr. conspirat *Suidas* in Βοΐδιον T. I. p. 459. Βοΐδιον δὲ καλεύμην τότε ἐγώ, νῦν δὲ Χάρητος εὐνέτις. Adscribam, quae ad hunc locum notavit Ill. *Heynius* in Comm. Soc. Götting. T. XI. p. 6. „Ultimum epigrammatis distichon, nisi interpo-

„latoris manui debetur, depravatum utique est: Βοΐδιον „ἀμφοτέροις. Ita ait, *nomen sibi olim fuisse* Βοΐδιον, *juvencae*; „*nunc se Chareris conjugem delectari utroque continente* „(Asia et Europa, cum ad fretum, Bosporum dictum, „posita esset.) Sed bos erat. Scriptum fuisse videtur: „Οὔνομα δ' ἦεν ἐμοὶ Δάμαλις τότε· νῦν δὲ . . . . Βοΐδιον. Pro „Χάρητος fuit forte χαραχθέν. *Nunc autem ego juvenca* „*sculpta, utrumque continentem prospicio.*" Haec vir clarissimus. Probabile est, literas quasdam in postremo hoc disticho jam obscuras fuisse, cum primum a Byzantinis describeretur carmen. Hinc fortasse Χάρητος εὐνέτις ad versum explendum ex v. 5. huc traductum est. Expectabatur: Quo tempore Charetem huc comitabar, Boidion mihi nomen erat; nunc eadem, sed sub bovis imagine, utroque continente delector.

CLXXXVI. „E Smetio fol. XXIII. verso, ubi la„tina versio, cujus auctor, quisquis ille sit, graeca non „intellexit." *Br. Bonadae* Anth. p. 95. Ex Smetio relatum in Thesaur. Inscr. Murat. p. LX. Apud utrumque v. 2. καὶ Προδίκου legitur, idque fortasse argutius eo, quod cl. editor invexit. Referebatur hoc distichon ad statuam Herculis pueri, leonis exuviis amicti, cum clava in manu sinistra. Hic habitus eam pueri indolem significabat, quam Prodicus ei in nobilissima illa allegoria tribuerat. Hinc argute Hercules ad mentem Sophistae repraesentatus: Etiam Prodici me opus esse nosti; agnoscis me, qualem Prodici ingenium effinxit. — Haec quis pro marmoris lectione afferre possit. Faciliorem tamen sensum fundit emendatio *Brunckii*; quam si quis pro vera habuerit, equidem non refragabor.

CLXXXVII. „In D. Bern. de Montfaucon Diario „Italico p. 425." *Br. Muratori* Thesaur. p. XXI. 1. *Bonadae* Anthol. p. 98. Superscriptum: Μαχατας πενησ. Deinde in fine Epigrammatis: Ὠφάνης Λαοθένεος Ἀσκλαπιῷ ἀνέθηκε. Μαχατας ἐποησε. In statuam Herculis, in

Herculis luco dedicatam. — V. 2. Lasthenes ille quis fuerit, non magis constat, quam quis Laphanes. Lasthenem, Thebanum, commemorat *Diod. Sic.* T. I. p. 647. 8. T. II. p. 632. Alius fuit, flagitiis suis notissimus, Lasthenes Olynthius, qui patriam Philippo prodidit, saepenumero commemoratus ap. *Demosthenem* et *Plutarchum*. — Laphanes Arcas, Euphorionis fil. occurrit ap. *Herodot.* VI. 127. p. 497.

CLXXXVIII. Servavit *Agathias* II. Histor. p. 54. qui, Trallibus in Lydia terrae motu vastatis, Chaeremonem, obscuri nominis hominem, in Hispaniam properasse narrat, ubi tum Augustus Cantabrico bello erat occupatus, et ab eo precibus impetrasse, ut miserae urbi succurreret. Quo facto civitatem Chaeremoni retulisse gratiam, ara ipsi cum statua dedicata. Cf. *Dio Cass.* T. I. p. 761. Recepit carmen *Muratori* Inscr. Thes. II. p. 1087. *Bonada* in Anth. p. 277. — V. 3. εἰλιχθείς. ad genua advolutus. — V. 4. κεκλιμέναν. dejectam, ornamentis suis orbatam. *Tull. Gemin.* Ep. V. Σαλαμῖνος ἔργα, Μακηδονίοις ἔγχεσι κεκλιμένα. De defunctis κλίνεσθαι passim. Vide ad *Mnasalc.* Ep. XVIII. T. I. P. I. p. 411.

CLXXXIX. Romae in aedibus Calotianis columellae marmoreae inscriptum, secundum *Smetium* fol. V. verso. Protulit etiam *J. Scaliger* ad *Hieron.* Chron. p. 203. *Gruter.* p. 85. *Fleetwood* Syll. Inscr. p. 45. *Muratori* in Thes. p. CXLIII. *Doni* p. 23. *Bonada* in Anthol. T. I. p. 104. Dioscorus, ejusque conjux, Sarapidis templum cum aurea Dei statua dedicant. — V. 1. Notabilis est synizesis in voce νηὸν, quae ut monosyllabum pronuntianda. — V. 2. βολαῖς. De splendore auri, quo statua Dei inducta fuerit, accipiebam, sive, ut *Lucretius* loquitur L. V. 676. de statua *jactante de toto corpore lucem;* ad quem locum *Wakefieldius* nostrum Epigr. excitat. At cl. *Visconti* in Mus. Pio-Cle-

Digitized by Google

ment. T. VI. p. 25. de radiis interpretatur, quibus Sarapidis caput solebat circumdari. βολαὶ de solis radiis passim ap. poëtas. *Apollon. Rhod.* I. 607. II. 945. Cf. *Arnaldi* Lectt. gr. p. 225. et *Mitscherl.* ad Horat. II. Od. XV. 10. — V. 3. Κυρίλλου. Marmor. *Cyrilli conjux.* — V. 5. καὶ δύο. Haec verba *Hegius Spoletinus*, qui hanc Inscriptionem vertit ap. *Smetium*, ad Dioscurum et Cyrillam retulit: *Ambo aetate pares concordi lege tuentur Fana.* Male, si quid video. Intelligendi potius duo alii ex eadem gente, qui aedituorum munere in eodem Sarapidis templo fungebantur. Repetendum enim ex praecedentibus verbum ἐστήσαντο. — De νεωκόρων ἔργοις, i. e. officio et dignitate, vide *Selden.* in Opp. T. II. p. 1571. sqq. *Alberti* Gloss. N. T. p. 81. et *van Dale* in Diss. IV. ubi p. 307. hoc Epigr. excitavit.

¶. 189.] CXC. In aede Divi Nicolai in Calcaria, in ara grandi in duas partes fissa, unde descripsit *Smetius* fol. XIX. verso. *Boissardus* T. III. Antiqq. p. 47. T. V. p. 33. sq. *Gruter.* p. XXVIII. *Fleetw.* Syll. p. 13. *Bonada* Anth. p. 104. Repetivit *Burmann.* in Anth. Lat. I. p. 32. ubi scriptores, qui de taurobolio et criobolio tradiderunt, diligenter recensentur. In ara, cui haec inscripta, conspicitur Cybele turrita cum tympano, a leonibus vecta; subtus taurus; in sinistro latere Attis cum mitra, dextra fistulas et crotala; sinistra pedum tenens. A tergo ipsius stat pinus et sub ea aries, subtus deinde taurus seorsim. — V. 1. *Benedict. Hegius* legit: Μ. τῇ πάντων θνητῶν τε θεῶν τε γενέθλῳ. ideoque vertit: *Cunctorum Cybelae genitrici hominumque Deûmque.* — γενέθλων et mox ὑψιέτῃ *Fleetw.* vitiose. — Verum est γενέθλῃ τεκέων, i. e. proli Rheae, Deorum, qui a Rhea originem ducunt, generi. Laudat hoc distichon *Maussac.* ad *Harpocr.* in Ἄττις. p. 85. — V. 2. Ἄττει. De nomine Attinis ejusque flexione vide *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* T. II. p. 283. ed. Bip. ad Dial. Deor. XII. 2. ubi

pro ἄλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ fortasse rectius scripseris Ἄττει. Ad hanc certe lectionem ducit cod. Flor. Ἄττι. — V. 3. Quum secundum nonnullos idem esset Attis cum Sole, ei tribuitur omnium rerum scientia, ut Soli πανδερκὲς αἰώνιον ὄμμα in Hymno Orphei VII. 1. Cf. *Cuper.* in Harpocrate p. 106. et *Salmas.* in Script. Hist. Aug. I. p. 805. Ad Solis vim et efficaciam referendus etiam v. 3. ubi omnia quovis tempore gignere et ad maturitatem perducere dicitur. Cf. *Salmas.* l. c. et T. II. p. 425. Hinc θερμερώτερα, *maturiora*, emendavit *Scaliger* in not. ad *Gruter.*, quod nescio quomodo cum metro conciliem. Obscurior tamen lectio marmoris, quam cl. editor servavit, θεμερώτερα. *Hesych.* Θεμέρη. βεβαία. σεμνή. εὐσταθής. Θέμερον. σεμνόν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ σεμνύνεσθαι θεμαρύνεσθαι. Θεμερόφρονας. συνετούς. σώφρονας. Sensus igitur esse deberet: qui omni tempore omnia severiora, prudentiora gignit. Num igitur Atys meliorum in animis cogitationum auctor habebatur? Sic puto, nec hoc a vi, quam mystae Attidis numini tribuebant, alienum. Cf. not. ad *Procli* Hymn. I. 25. T. II. P. III. p. 279. ap. quem poëtam Soli similia tribuuntur v. 34.

— ψυχῶν ἀναγωγεῦ,
κέκλυθι, καί με κάθηρον ἁμαρτάδος αἰὲν ἁπάσης·
δέχνυσο δ' ἱκεσίην πολυδάκρυον, ἐκ δ' ἐμὲ λυγρῶν
ῥύεο κηλίδων, ποινῶν δ' ἀπάνευθε φυλάσσοις.

— V. 4. Apollodorus sacerdos in taurobolio et criobolio. Passim haec junguntur in Inscriptionibus. Cf. *Ferret* in Musis Lap. I. p. 79. Illud Matri Deûm, hoc Attidi fiebat. Qui taurobolium accipiebat, in scrobem profundam demittebatur. Tum scrobs ipsa tabulis, multis in partibus perforatis, sternebatur, et super illud stratum taurus mactabatur auratis cornibus, ita ut sanguis per foramina in scrobem deflueret, hominemque in illa caverna positum inundaret. Hoc lustrationis genus tantam vim habere putabatur, ut, qui eo uteren-

Digitized by Google

tur, se renasci et per viginti annos puros mundosque manere arbitrarentur. *Salmas.* l. c. *Van Dale* de Taurobolio p. 30. — ἦδε τι. *Fleetw.* — V. 5. 6. laudat *Dorvill.* ad *Charit.* p. 186. Is, qui sacris Matris Deûm initiatus hanc aram exstruxit, Apollodorus nuncupabatur. Quod nomen cum versus non caperet, poëta id circumscripsit ἔχων ἐπίκλην Ἀπόλλωνος δῶρον. plane ut Hermodorum circumscripsit *Meleager* I. 44. ὑμνοθέταν Ἑρμοῦ δῶρον κειδόμενον. et Dioscoridem v. 24. ὃς Διὸς ἐκ κούρων ἔσχεν ἐπωνυμίην. — τελετῶν *Smet.*

CXCI. Edidit *Salmas.* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 805. *Reines.* in Inscr. p. 83. *Fabretti* p. 666. *Van Dale* de Taurobolio p. 118. *Bonada* in Anth. p. 86. — V. 1. Crescens, de quo h. l. agitur, erat ex collegio Quindecimvirorum, quibus ceremoniarum, ludorum secularium etc. cura demandata erat. *Tacit.* Ann. XI. 11. 3. Cf. *Tiraquell.* ad *Alexandr. ab Alex.* III. 16. — φανηφόρος, *faces gestans*; quod ad ritum aliunde non cognitum referendum est. At alii στεφανηφόρος legunt, fortasse rectius. Sunt enim στεφανηφόροι summi pontifices. Vide inprimis *Van Dale* Diss. V. p. 361. sqq. — V. 6. ἤμασι μυστοπόλοις. Per plures dies hoc festum continuatum esse, ex hoc loco apparet. — βωμόν. Aras ponebant taurobolati, qui privatim, sive pro aliorum salute, sive pro semetipsis sacrum faciebant. Cf. *Van Dale* de Taurob. p. 122. sqq.

CXCII. In Append. Anth. St. p. 537. W. 13. ex *Pausania* V. 20. p. 428. Repetivit *Muratori* p. CXIX. *Bonada* p. 66. Conspiciebatur Olympiae non procul ab ara maxima Jovis columna Oenomai, quam, cum reliqua domus conflagrasset, solam stetisse narrabant. Oenomai domum fulmine tactam tradit *Pausan.* V. 14. p. 412. — V. 2. *Dorvillius* ad *Charit.* p. 74. στυλὶς reposuit, quia nemo ἡ στῦλος dixerit. Idem δοῦρα legit. Neutrum necessarium. Ad ἐγώ εἰμι subaudiendum

ἡ κίων.

Digitized by Google

ἡ κίων. Nam in his dedicatoriis nomen rei dedicatae nonnunquam omittitur. Cf. not. ad Ep. CLXVIII. — στῦλος autem pro praedicato, quod vocant, habendum: ἐγὼ ἡ κίων, ἐνοῦσα πρὶν στῦλος ἐν Οἰνομάου δόμοις, εἰμὶ λείψανον κείνων οἴκων. — V. 3. ἔχουσα τὰ δεσμά. Vetustate laborantem columnam multis vinculis fulserant et firmaverant. πεπονηκότι ὑπὸ χρόνου καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ δεσμῶν συνεχομένῳ. *Pausaniae* verba sunt. — V. 4. Vulgatum δέξατο in δαίσατο mutabat *Sylburg.* probante *Dorvillio*, qui confert *Phrynichum* ap. *Pausan.* X. 30. ὠκεῖα δέ νιν φλὸξ κατεδαίσατο. et ap. *Tzetz.* in *Lycophr.* v. 433. ὠκεῖα μάργοις φλὸξ ἐδαίνυτο γνάθοις.

CXCIII. Ex *Suida* in Κυψελιδῶν ἀνάθημα T. II. p. 406. Insculptum fuisse traditur hoc distichon colosso Jovis a Cypselo Olympiae dedicato, quod eum ex voto fecisse post tyrannidem occupatam, tradidit *Agaclytus* L. II. et *Aristotel.* Oecon. I. 1. Illum colossum commemorat *Pausan.* V. 2. p. 378. qui eum post Cypseli demum mortem consecratum narrat, ceterum nihil de inscriptione commemorans. In hac autem inscriptione non facere potes, quin mireris imprecationes in donarii auctorem genusque ejus; nec haec difficultas solvitur traditione illa ap. *Pausaniam* l. c. *Dorvillio* etiam judice in Miscell. Obss. T. VII. p. 28. Fictum videtur Epigramma, nec unquam illi colosso insculptum fuisse; idque ut existimem, duabus adducor causis: prima, quod nulla ejus ap. *Pausaniam* mentio; altera, quod diversa ratione prolatum est ab *Apella Pontico* (quem Inscriptiones ἀναθημάτων collegisse probabile est), teste *Suida*:

Νάξιος εἰμὶ ἐγὼ, παγχρύσεος εἰμὶ Κόλοσσος,
Ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά.

ubi nihil priore versu ineptius. Ceterum illa statua σφυρήλατος appellatur cum ab aliis, qui ejus mentionem fecerunt, tum a *Platone* in Phaedro p. 236. B. (T. X.

p. 298. ed. Bip.) τὸ μὲν τὸν ἐρῶντα τοῦ μὴ ἐρῶντος μᾶλλον νοσεῖν, δώσω σοι ὑποτίθεσθαι. τῶν δὲ λοιπῶν ἕτερα πλείω καὶ πλείονος ἄξια εἰπὼν τῶν Λυσίου, παρὰ τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθητι. — V. 2. ἐξώλης — γενεά. Ex formula. *Demosth.* de Falsa Leg. T. I. p. 363. 22. ὃν ἐκείνοις εὔχεσθε ἐξώλη ποιεῖν καὶ γένος καὶ οἰκίαν, τοῦτον ἀφίετε αὐτοί; Idem in Theocrin. T. II. p. 1342. 7. ὧν γένος ἐξωλέστερον οὐδέν ἐστι. Qui sibimet ipsis et proli, si pejerassent, omnia mala imprecabantur, ὀμνύναι κατ' ἐξωλείας ἑαυτῶν καὶ τοῦ γένους dicebantur. *Demosth.* in Arist. T. I. p. 642. 15.

CXCIV. Ex marmore Antonii Askew descriptum edidit *Taylor* ad Demosthen. Or. de Fals. Leg. (In App. Crit. ad Demosth. I. p. 461. ed. R.) unde id repetivit *J. Toup.* in Epist. crit. p. 57. Scriptum in fontem, cui nomen Δορύναμα, a Grammatico quodam exornatum. Locum ad Bosporum, Δόρυ appellatum, commemorat *Procopius* de Aedificiis cap. III. p. 32. — V. 1. κόρη Διός, fontis Nympha, ut διιπετὴς ποταμός, ob aquas pluviâ auctas. Vide *Albert.* ad *Hesych.* in διιπετέος. et *Tollium* ad *Apollon. Sophist.* p. 225. Initio vers. marmor: πλακα νη . . . ανηκε. — V. 2. ἔρφιτε *Taylor.* quod *Toupius* emendavit. Ep. ἀδεσπ. CII. ὡς κρήναις ἄφθιτα ῥεῖθρα ῥέοι. — ¶. 190.] V. 3. Regionis nomen poëta inde derivat, quod reges ibi saepenumero hastas et arma deposuerint. De ea *Procopius* l. c. ἔστι δέ τις ἐνταῦθα χώρα κατὰ τὴν παραλίαν Δόρυ ὄνομα, ἵνα δὴ ἐκ παλαιοῦ Γότθοι ᾤκηνται· αὕτη δὲ ἡ χώρα τὸ Δόρυ τῆς μὲν γῆς ἐν ὑψηλῷ κεῖται· οὐ μέντοι οὐδὲ τραχεῖα, οὐδὲ σκληρά ἐστιν, ἀλλ' ἀγαθή τε καὶ εὔφορος καρπῶν τῶν ἀρίστων. — V. 4. ἔγχεα et κάθθεσαν. — V. 5. Δορύναμα emendavit *Toupius*; ap. *Taylor.* Δορύκναμα. — V. 6. ἐλαιηρῇ λιβάδι *Toupius* de aquis sulphureis interpretatur, minus recte. Intelligitur aqua limpida quiete manantis fontis. — V. 7. Balneum ibi exstruxisse vide

tur Grammaticus, cui aedificando tres annos insumsit. — V. 8. ὑπολλυκ. junctim *Taylor.*

CXCV. Vat. C. p. 471. Plan. p. 363. St. 503. W. Scriptum in fontem montis Olympi, ejus, ut videtur, qui in Bithynia fuit. — V. 1. Fons, qui loquitur, se reliquis omnibus anteponit; duobus exceptis. ταῖς Προύσης. Inter calidos fontes, qui dulcem saporem habeant, τὰ ἐν Προύσῃ, τῇ πρὸς τὸν Μύσιον Ὄλυμπον, τὰ βασιλικὰ καλούμενα, commemorat *Athen.* L. II. p. 43. A. ubi cl. *Schweighaüser* p. 506. *Leontii* Ep. XVII. T. III. p. 107. comparavit. Commemorantur etiam ap. *Galen.* de Sanit. tuenda L. VI. c. 9. T. V. p. 177. C. D. — Πυθιάδες. thermae Bithyniae, de quibus vide ad *Paul. Silent.* LXXIV.

CXCVI. Vat. C. p. 425. Plan. p. 89. St. 130. W. De fonte aquae lethiferae prope Hierapolin. Plures fuerunt urbes hujus nominis. Apud unam in Phrygia antrum erat, noxiam auram spirans, de quo vide *Brodaeum.* Ibidem calidos fontes fuisse satis illustres, intelligitur ex *Vitruv.* VIII. 3. Cf. *Wetsten.* ad N. T. II. p. 296. De fontibus, quorum aqua statim enecabat, vide *Beckmann.* ad *Aristot.* M. Ausc. c. 131. et ad *Antig. Car.* c. CLVI. p. 203. — V. 2. ἱερᾶς πόλεως. Vulgo et in Vat. C.

CXCVII. Vat. C. p. 364. Plan. p. 89. St. 130. W. Notavit ad hoc Epigramma *Salmasius* in not. mst. haec: „Εἰς Σαλμάκιδα. perversum male est. Nec enim talis aqua „est Salmacidis fontis, qualis hujus fontis, qui in hoc „Epigrammate describitur. At melius lemma conce„ptum in Msc. ἀδέσποτον εἰς ἑτέραν πηγὴν ἄῤῥεν ὕδωρ φέρουσαν „καὶ τοὺς μαλακοὺς ἀπελέγχουσαν. Quod nullo modo potest „convenire Salmacidi fonti.“ At hoc lemma Epigrammati non convenit, in quo de fonte agitur, qui corpora emollire putabatur. Hoc ex v. 2. manifeste prodit, ubi commemorantur, qui mollitiei suae illius aquae

Digitized by Google

haustum praetexebant. Hoc cuinam fonti melius convenit, quam Salmacidi? Egregie autem ad nostrum Epigramma facit locus *Strabonis* L. XIV. p. 970. A. de Halicarnasso, Cariae urbe agentis: ἡ Σαλμακὶς κρήνη διαβεβλημένη οὐκ οἶδ' ὁπόθεν, ὡς μαλακίζουσα τοὺς πιόντας ἀπ' αὐτῆς. Ἔοικε δ' ἡ τρυφὴ τῶν ἀνθρώπων αἰτιᾶσθαι τοὺς ἀέρας ἢ τὰ ὕδατα· τρυφῆς δ' αἴτια οὐ ταῦτα, ἀλλὰ πλοῦτος, καὶ ἡ περὶ τὰς διαίτας ἀκολασία. — V. 4. ἡ φύσις. non aqua, sed ipsius indoles et natura in culpa est: nam ἐν τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν ἔνεστ' ἀεί. *Eurip.* Bacch. 315.

CXCVIII. Relatum in Append. Plan. p. 534. St. 29. W. ex *Sotione* in Mirab. p. 125. ed. *Sylb.* ad calcem *Aristotelis.* Legitur etiam ap. *Vitruv.* L. VIII. 3. ubi in plurimis Mss. deest, sicut etiam duo sequentia, quae idem laudat. — De fonte *Clitorio* haec habentur ap. *Ovidium* XV. 322. *Clitorio quicunque sitim de fonte levarit, Vina fugit, gaudetque meris abstemius undis, Seu vis est in aqua calido contraria vino, Sive quod indigenae memorant, Amythaone natus, Proetidas attonitas postquam per carmen et herbas Eripuit furiis, purgamina mentis in illas Misit aquas, odiumque meri permansit in undis.* *Phylarchus* ap. *Athen.* L. II. p. 43. F. φησὶν ἐν Κλείτορι εἶναι κρήνην, ἀφ' ἧς τοὺς πιόντας οὐκ ἔτ' ἀνέχεσθαι τὴν τοῦ οἴνου ὀδμήν. Vide *Harduinum* ad *Plin.* XXXI. 13. p. 549. et in Emendatt. p. 569. nr. V. — Paulo aliter Epigrammatis auctor, qui sitim sine periculo hoc fonte levari tradit, corpus eodem ablui non vult. — V. 1. In Cod. Vitruvii Franequerano, cujus var. enotatam dedit cl. *Friesemann im Magazin für Philologen* II. 123. hoc distichon sic legitur corruptissime: ατρατα συν πριμναις τομ βρινονηνεε βαρυεν διψος αν εσχατιας κλιτορο ερχομενον. — Locus ille appellatus a Clitore, Azanis filio, rege Arcadiae, qui urbem condidit, in cujus vicinitate fons ille scaturiebat. — ἐσχατιαὶ sunt agri, praesertim qui montibus proximi jacent. Vide *T. Hemsterh.* ad *Lu-*

Digitized by Google

cian. Tim. 30. T. I. p. 394. ed. Bip. et *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 103. — ¶. 191.] V. 3. της μεν ατιο κρηνη καρυσαι π. κ. π. ν. υδρθατιν στησον παν το σου αιτοολιον. Cod. Franeq. — Nymphae Ὑδριάδες. Ep. *Platon.* XIV. *Paul. Silent.* Ep. XLVII. 7. — V. 5. Cave ne, cum vini calorem visceribus conceperis, hac aqua laveris, ne te vel sola aura, inde afflans, male afficiat. μὴ ἐπιβάλῃς λουτρὰ χροΐ. Sic fere *Eurip.* Orest. 305. λουτρά τ' ἐπὶ χροὸς βάλλε. Hunc verbi βάλλειν usum attigit *Ruhnken.* ad H. in Cererer. p. 13. fusius persecutus est cl. *Matthiae* in Anim. ad Hymn. Homer. p. 360. — αὔρη. odorem sive vapores ex aqua surgentes significare videtur. Hoc sensu *aura* passim ap. latinos poëtas occurrit. — Vulgatum τερπνῆς μέθης cl. edit. in θερμῆς mutavit. Illud fortasse non penitus spernendum. Omittitur epitheton in cod. Franeq.: ναλλασιμητε πι λουτρα βατιι εχρκιμησυ καυδυρη πηνη τυ σεοντα μεθης. Sine causa idonea graviorem hic suspicatus est corruptelam *G. Wakefield*, qui in Sylv. crit. IV. p. 68. in hunc modum corrigit:

ἀλλὰ σὺ μὴ περὶ λουτρὰ βάλῃς χροΐ, μή σε πάραυτα
πημήνῃ, θερμῆς ἀντιόωντα μέθης.

Posteriora haec, θερμῆς ἀντιόωντα μέθης, cum locis veterum de fonte Clitorio melius conspirare, quam vulgatam lectionem, fateor; non tamen propterea mutandus locus. In talibus magna esse potuit traditionum diversitas, quas omnes ad unam normam dirigere severae critices leges non patiuntur. Et se ipsum retractavit Vir eruditissimus, dum ad *Lucret.* V. 411. T. III. p. 64. servata in reliquis lectione Brunckiana, corrigit: σὺ μή τι 'πὶ λουτρὰ β. χρόα. *nulla de causa corpus inmittas in lavacra.* — V. 6. Vini odium illi fonti inditum existimabatur (vide simil. ad *Paul. Silent.* LXXIV. 62.) ab eo inde tempore, quo Melampus Proetidas ibi lustravit. Fabulam de Proeti filiis narravit *Apollodor.* II. 2. 2. Cf. *Perizon.* ad *Aelian.*

Digitized by Google

V. H. III. 42. et qui praeclare de ejus interpretatione meruit, *Boettiger. in Sprengels Beyträgen zur Gesch. der Mediz.* II. 38. Adde *Sprengelii* observata de eadem p. 46. sqq. — Vulgo λουσάμενος legitur. Quod si verum est, genitivi λύσσης ἀργαλέης jungendi cum καθαρμὸν in sequ. vers. quod durum esse sponte apparet. Hinc *Heringa* Obss. c. 17. p. 145. correxit: Λυσάμενος sive Παυσάμενος — ἀρτεμέας, (in Msc. Franeq. enim Λύσσομενος — sive, secundum *Friesemanni* collationem, Λυσάμενος ἀρτεμειας legitur) *quod apud eum fontem Melampus sacrificiis purgavisset rabiem Proeti filiarum, restituissetque earum virginum mentes in pristinam sanitatem.* quae *Vitruvii* verba sunt l. c. Hae tamen emendationes ipsi auctori mox displicere coeperunt in Addend. p. 307. Certe nec παυσάμενος locum habet, cum παύσας scribendum sit, nec ἀρτεμέας explicari potest, nisi per prolepsin valde duram. At λυσάμενος vulgatae omnino praeferendum. Nec aliter summus *Grotius* legisse videtur, cujus haec sunt:

Odit enim fons hic vites: hac ipse Melampus
Proetidas exsolvit labe furoris aqua.

Locus, ubi lustratio peracta, Λουσοὶ vocabatur. *Pausan.* VIII. 18. p. 636. Alii tamen purgamenta Anigro fluvio immissa tradebant, tetrum fluminis odorem inde derivantes. *Idem* V. 5. p. 387. Memorabilis est locus *Hesychii* in ἀκρουχεῖ· Ἄκροι δὲ ὄρος τῆς Ἀργείας, ἐφ' οὗ Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο Μελάμπους, καθάρας τὰς Προιτίδας ἤγουν ταῖς χάρισιν. Editores nihil afferunt praesidii. Num fuit: κ. τ. Πρ. ἐν Λουσοῖς ἐν Ἀρκάσιν? — V. 9. παντα καθαρμεον κοψεν εταχρυφον. Ms. Franeq. in quo reliqua desiderantur. — Valde insolens mihi videtur verbum ἔκοψεν, hoc loco cum ἀπόκρυφον conjunctum, nec ullum similis usus exemplum ad manus est. Haesit hic etiam vir ingeniosus *G. Wakefield*, qui totum distichon sic constituendum putavit:

πᾶν τὸ κάθαρμ' ἐνέκρυψεν ἀποῤῥιφέν· ἦ γὰρ ἀπ' Ἄργευς
οὔρεα τρηχείης ἤλυθεν Ἀρκαδίης.

hac enim via Argis in Arcadiam venerat. Vulgo ἁ γὰρ ἀπ' Ἄρ. *Heringa* in Addend. p. 307. αἱ γὰρ — ἤλυθον emendavit, parum opportune. Nam ipse Melampus Argis habitabat, unde ad sanandas Proetidas in Arcadiam profectus est. *Homer.* Od. ο. 239. — Pro ἁ γὰρ fortasse olim ἡνίκ' fuit. Quid pro ἔκοψεν legendum sit, non definio. *Wakefieldii* certe mutationes nimiae sunt.

CXCIX. Appendix Plan. p. 534. St. 30. W. *Sotion* de Flum. l. c. Ἀρίστων δὲ ὁ περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐν τῇ Χίῳ πηγήν φησιν ὕδατος εἶναι, ἀφ' ἧς τοὺς πίνοντας ἀναισθητοὺς γίνεσθαι ταῖς ψυχαῖς. *Vitruvius* L. VIII. 3. hoc distichon in Chio insula insculptum esse tradit prope fontem, hac sententia: *jucundam esse potionem illius fontis, sed qui biberit, saxeos habiturum sensus.* — In Msc. Franequ. sic exhibetur mutilatum distichon: ηδεατο ψυχου ποματος λιβας λαναβαινιπε προς την αετιων. Hinc *Wesselingius* emendavit in Obss. II. 20. p. 231.

ἡδεῖα ψυχροῦ πόματος λιβάς, ἣν ἀναβάλλει
πηγή· ἀλλὰ νόῳ πέτρος ὁ τήνδε πιών.

Salmasius ad *Solin.* p. 724. G. sic: ἡδέα τοι ψυχροῦ πόματος λιβάς, ἣν α. π. α. ν. π. ὁ τήνδε πιών. Quae in his a vulgatis discrepant, non magni momenti sunt, nec fortasse illis praeferenda. In minore versu haerebat *Toupius* Em. in Hesych. P. III. p. 147. ubi tentat ἀλλὰ νόῳ πηρὸς ὁ τήνδε πιών. *Schol. Aristoph.* Plut. 48. ἢ πηρὸν τῷ νῷ. Supervacanea emendatio ex mero mutandi pruritu orta. *Lapides* appellabant eos, qui sensu destituti erant, homines bardos et stupidos, ut ille ap. *Aristoph.* Nub. 1203. τί κάθησθ' ἀβέλτεροι — ὄντες λίθοι, ἀριθμός, πρόβατ', ἄλλως ἀμφορῆς νενησμένοι. Cf. *Wetsten.* ad N. T. p. 265. — Denique elegantior est lectio ap. *Sotionem* τῆσδε πιών,

quam τῆνδε. Hanc enallagen genitivi pro accusativo, quae locum habet, ubi pars indicatur, illustravit *Pierson.* ad *Moer.* p. 165. 233. et *Koen.* ad *Gregor.* p. 51.

CC. Append. Plan. p. 535. St. 30. W. item ex *Sotione* et *Vitruvio* ll. cc. Fontem Susis fuisse narrant, ex quo qui biberent, dentes amittebant; ibi autem Epigramma insculptum esse hac sententia: Egregiam esse aquam ad lavandum, eandem vero potatam dentem e radicibus excutere. — In Cod. Franequ. hoc Epigramma sic habetur: υδατα κρανεεντα βλεπεις ξενε των α. χ. λυυτρα μεν ανθρωποι ην αεμβηοκολιουβοτανη αεο σατμον υδωρ αυτημερ πριστηρες επειπτουσιν γεννων ορφαναθεντεσσαν. Hinc vs. 1. *Wesseling.* in Obss. II. 20. p. 230. ὕδατα κρανάεντα restituendum contendit, i. e. κρηναῖα, vocabulo ita formato, ut δολόεντα, τιμήεντα. Probarem, si in reliquo Epigrammate dorismi vestigia essent. Mihi in depravata Cod. lectione latere videntur haec:

ὕδατα κηραίνοντα βλέπεις, ξένε, τῶν ἄπο χερσὶ — —

κηραίνει. φθείρει. κηραίνοντα. βλάπτοντα. κηραίνειν. βλάπτειν. *Hesych.*

CCI. „Habet hoc Epigramma Stephanus in Δῖον, et „ex eo Eustath. ad Homer. p. 280. ubi ἣν δέ γε πίῃς. „Scribendum censeo πίνῃς. Nam in aoristo πίῃς corripi„tur prima. Supra Epigr. in Salmacin: μή με πίῃς πρό„φασιν." *Br.* Append. Plan. p. 534. St. 29. W. Ap. *Steph. Byz.* habetur ἥνδε πίῃς. ap. *Eustath.* ἣν δέ γε.

CCII. Plan. p. 344. St. 483. W. Laudat hoc distichon de Nymphaeis agens *Du Cang.* in CPoli Christ. L. I. p. 87. — Ap. Steph. vitiose κρίναις.

¶. 192.] CCIII. „Ex ipso Lapide nuper in Angliam „translato, quique tum in museo celebris medici Richardi „Mead servabatur, edidit Edmundus Chishull in prae„stanti opere Antiqq. Asiatic. p. 59." *Br.* Plures eandem inscriptionem ediderunt. *Wheler* in Itiner.

Digitized by Google

p. 179. unde id repetivit V. D. in Misc. Obss. T. III. p. 205. *Taylor* in Praef. ad Legem Decemv. de inope Debitore p. V. *Fleetwood* in Syll. p. 52. *Bonada* in Anth. p. 73. *Reines.* in Inscr. Cl. I. 97. *Donius* in Inscr. p. 38. Scriptum est Epigr. in statuam Jovis οὐρίου, i. e. secundos navigantibus ventos excitantis. — V. 1. 2. οὔριος ἐκ πρύμνης est ventus πρυμναῖος, qui a puppi oritur. Hinc πρύμνηθεν οὖρος ap. *Eurip.* Troad. 20. Contra ventus adversus est πνεῦμα ἐκ πρώρας. Utrumque illustravit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 115. ubi hoc distichon excitat, et *Valcken.* in Diatr. p. 234. A. — Ap. *Wheler.* et *Fleetw.* ο. ἐπὶ πρ. In fine vs. *Donius* καλετο. — V. 2. καταπρωτονων *Wheler.* qui hinc nobis *Abrotonos* nescio quos protulit. Sensus est: cum navigationem instituis. πρότονοι rudentes sunt in utraque parte navis ad malum retinendum alligati: iidem cum velis juncti esse videntur. *Eurip.* Hecub. 109. σχεδίας, λαῖφη προτόνοις ἐπερειδομένας. *Apollon. Rhod.* I. 563. in descriptione profectionis Argonautarum:

> Δὴ ῥα τότε μέγαν ἱστὸν ἐνεστήσαντο μεσόδμῃ,
> δῆσάν τε προτόνοισι, τανυσσάμενοι ἑκάτερθε,
> καδδ' αὐτοῦ λίνα χεῦαν, ἐπ' ἠλακάτην ἐρύσαντες.
> ἐν δὲ λιγὺς πέσεν οὖρος.

— V. 3. εἶτ' om. *Wheler.* et *Fleetw.* qui ex schedis Spon. profert ἐστεπι. quod etiam *Donius* habet. — δρόμος ap. eosdem, pro δρόμους, quod alii exhibent. — Quae sequuntur, satis jejunam descriptionem undarum circa Cyaneas rupes continent. — V. 5. εἶτα plurimi. In sched. Spon. επεκαταιγαιην. — ἐρευνᾷ *Don.* reliqui ἐρεονῶν, etiam *Chisbull.* Illud vidit etiam doctus Britannus in Misc. Obss. p. 207. — πόντου πλάκα. *Eurip.* in Palamed. Fr. II. ποντίας ὑπὲρ πλακός. — V. 6. τῷ ξοανῳ. *Don.* τω ανω *Spon.* — V. 7. ὧδε *Don.* Alii ὅδε. — εὐάντητον θεόν. Deum propitium. Opponitur τὸ δυσάντητον. Idem εὐ-

Digitized by Google

ταῖος. *Apollon. Rhod.* I. 1140: ἡ δέ που εὐαγέεσσιν ἐπὶ φρένα θῆκε θυηλαῖς Ἀνταίη δαίμων· τὰ δ' ἐοικότα σήματ' ἔγεντο. Cf. *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 110. *Rubnk.* Ep. crit. p. 273. — Philonem, Antipatri filium, qui hic commemoratur, pro ſtatuario habuit *Chishullius*, eumque hoc ſimulacrum feciſſe. Cf. *Junium* de Pict. Vet. v. *Philon.* Rectius fortaſſe *Anonymus Britannus* in Miſc. Obſſ. de homine interpretatur, qui, navigatione per Pontum et Aegaeum mare feliciter peracta, templum et ſtatuam Deo, cui ſalutem debebat, poſuerit.

CCIV. Plan. p. 351. St. 490. W. In Megarenſium arce conſpiciebatur ara, in qua Alcathous Diis ſacra feciſſe ferebatur, antequam moenium fundamenta poneret. Prope hanc aram lapis ostendebatur, ἐφ' οὗ καταθεῖναι λέγουσιν Ἀπόλλωνα τὴν κιθάραν, Ἀλκάθῳ τὸ τεῖχος συνεργαζόμενον. — ἢν δὲ τύχῃ βαλών τις ψηφῖδι, κατὰ ταυτὰ οὗτός τε ἤχησε καὶ κιθάρα κρουσθεῖσα. *Pauſan.* I. 42. p. 101. *Virgilius* in Ciri v. 105.

Stat Megara, Actaei quondam munita labore
Alcathoi, Phoebique; Deus namque adfuit illi;
Unde etiam citharae voces imitatus acutas
Saepe lapis recrepat Cyllenia munera pulſus,
Et veterem ſonitu Phoebi teſtatur honorem.

Ovidius Metam. VIII. 14. in Niſi, regis Megarenſium, hiſtoria: *Regia turris erat vocalibus addita muris, In quibus auratam proles Letoïa fertur Depoſuiſſe lyram: ſaxo ſonus ejus inhaeſit. Saepe illuc ſolita eſt adſcendere filia Niſi, Et petere exiguo reſonantia ſaxa lapillo.* De Alcathoo, Phoebi ope arcem condente, vide etiam *Theognid.* v. 751. ſqq. — V. 1. λίθῳ. Cod. Aldi in Lectt. — Νισαίην. Megara, Niſi regiam. — V. 3. δομαῖον λᾶα. Ductus color ex *Apollon. Rhod.* I. 737. ubi de Amphione et Zetho: ἀπύργωτος δ' ἔτι Θήβη Κεῖτο πέλας, τῆς οἵγε νέον βάλλοντο δομαίους ἱέμενοι. Ζῆθος μὲν ἐπωμα-

ὃν ἤεταζεν Οὔρεος ἠλιβάτοιο κάρη, μογέοντι ἐοικώς. — V. 4. Λυκωρείην. i. e. Delphicam. *Callim.* H. in Apoll. 19. ἢ κίθαριν ἢ τόξα, Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου. Vide *Schol. Apollon. Rhod.* 1490. — V. 6. κόμισον adſcripſit Anon. Bibl. Bodl. citra neceſſitatem. Nulla enim cauſa, cur h. l. imperativus activi formae mediae praeferatur.

CCV. „Apud Schol. Ariſtoph. Acharn. 213. et Eu„ſtath. ad Homer. p. 1591. 56." *Br.* *Suidas* T. III. p. 586. ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, ὑπὲρ τὰ μέτρα. Ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολήν τι πραττόντων· ἀπὸ δὲ τῶν πεντάθλων ἡ μεταφορά. λέγεται δὲ ἀπὸ Φαΰλλου τοῦ πεντάθλου τοῦ Κροτωνιάτου εἰρῆσθαι· ὃς, πεντήκοντα ποδῶν ὄντων πρότερον τῶν σκαμμάτων, πρότερος αὐτῶν ὑπερέβαλε τοῖς πηδήμασι ταῦτα· ὡς τὸ ἐπίγραμμα λέγει τῆς εἰκόνος αὐτοῦ· Πέντ' κ. τ. λ. Hunc Phayllum Crotoniatam *Scholiaſtes Ariſtophanis* l. c. Olympionicam fuiſſe tradit; falſo, ſi audimus *Pauſaniam* L. X. 9. p. 818. qui Phayllo Crotoniatae Olympicam palmam contigiſſe negat, in Pythicis vero ludis ſtadium viciſſe eundem et in quinquertio duas reportaſſe victorias. At plures fuerunt hujus nominis, paſſim a veteribus confuſi. Vide *Schottum* ad *Zenob.* Proverb. VI. 23. p. 160. *Valcken.* ad *Herodot.* VIII. p. 640. 10. *Wolfium* in Epiſt. ad Vaterum in Rhetor. Ariſtot. III. 16. p. 215. — V. 1. πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα. Superavit igitur etiam Chioniden Lacedaemonium, οὗ τὸ ἅλμα ποδῶν ἦν νβ (52.). *Euſeb.* Chron. p. 40. Vicerat hic ſaltu Ol. XXVIII.

CCVI. Ex *Athenaeo* L. II. p. 48. unde id ſumſit *Euſtath.* ad *Homeri* Od. α. p. 32. 30. ed. Baſil. p. 1400. 12. ed. Rom. Hinc relatum in Append. Plan. p. 507. St. 12. W. Celeberrimi fuerunt in arte veſtium texendarum artifices Aceſas et Helicon, Aceſae filius, Salaminii in inſula Cypro. Noſtrum diſtichon uni operum Heliconis, quod Delphis ſervabatur, inſcriptum fuit. — ὧν ἐνί. *Athen.* ᾧ praebuit *Euſtath.*

Digitized by Google

¶. 193.] *CCVII.* In Append. Plan. p. 506. St. 12. W. relatum ex *Pausan.* V. 10. p. 398. Hoc distichon si per se spectas, Naxius, Byzae fil., tegulas e marmore primus adhibuisse, et ob hanc aliamve causam Apollini munus dedicasse dicitur. At hanc interpretationem vix patitur *Pausanias*, cujus haec sunt: τὸ δὲ εὕρημα ἀνδρὸς Ναξίου λέγουσιν εἶναι Βύζου· οὗ φασιν ἐν Νάξῳ τὰ ἀγάλματα, ἐφ' ὧν ἐπίγραμμα εἶναι· Νάξιος κ. τ. λ. Hinc apparet, *Naxium* non esse proprium hominis nomen, sed gentile; verba autem, ὃς πρ. — κέραμον, non ad filium, sed ad patrem Byzen referenda videntur. Jam cum vix sit credibile, nomen dedicantis a poëta suppressum esse, probanda videtur *Loescheri* et *Sylburgii* emendatio Νάξιος Εὔεργος, quam cl. *Facius* in contextum admisit. Ceterum cf. de tegulis marmoreis *Völkel über den grossen Tempel zu Olympia.* p. 54.

CCVIII. In Append. Plan. p. 506. St. 11. W. ex *Pausania* VI. 20. p. 504. ubi, descriptis carceribus in stadio Olympiae, eos a Cleoeta excogitatos esse tradit, idque inventum ipsi auctori tam praeclarum fuisse visum, ut illud in statua Athenis posita notaret. Cf. *Pausan.* I. 24. p. 57. Locum *Pausaniae* de carceribus illustrat *Salmas.* ad *Solin.* p. 643. et *Gedoyn sur les Courses des Chevaux dans les Mém. de l'Acad. des Inscr.* T. XI. p. 519. sqq.

CCIX. CCX. In Append. Plan. p. 507. St. 12. W. ex *Strabone* L. X. p. 463. qui Ephoro auctore tradit, Aetolum, Endymionis filium, ex Elide in eam regionem venisse, quae ab ipsius nomine Aetolia nuncupata est, Curetasque, qui eam tum habitabant, expulisse. Post decimam aetatem Oxylum Aemonis fil. ex Aetolia in Elidem profectum urbem ibi condidisse. In hujus rei documentum Ephorus excitaverat duo haec Epigrammata, quorum prius basi statuae Aetoli, in thermis Aetoliae, insculptum fuit. De Aetolo vide *Pausan.* V. 1. p. 376. *Apollodor.* I. 7. 6. ibique cl. *Heynium* p.

Digitized by Google

107. — V. 2. τρεφθέντα. Vulgo. Utrumque recte. Duplex in hoc vocabulo adspiratio cl. editori fortasse poëtica oratione dignior visa est. De στρεφθέντα et θρεφθῆναι (*Eurip.* Hecub. v. 600.) agens *Eustath.* ad Ιλ. ι. p. 393. 27. προτιμῶνται γὰρ οἱ σοφοὶ τὴν καίριον τραχυφωνίαν τῆς ἀκαίρου λειότητος· ὡς δηλοῖ καὶ τὸ βρεχθῆναι τὴν γῆν παρὰ Δίωνι ἀντὶ τοῦ βραχῆναι καὶ τὸ θαφθεῖσι παρ' Ἡροδότῳ ἀντὶ τοῦ ταφεῖσι. — V. 2. σταδίων. *Strabo.* In Steph. στάδιον vitiose, quod in σταδίου mutavit *J. Scaliger.* — V. 4. Edd. quaedam vett. *Strabon.* Αἰτωλῶν. aliae Ἠλείων.

CCX. Vide ad Ep. praeced. De Oxylo vide *Strabon.* L. VIII. p. 354. et p. 357. et *Pausan.* V. 3. p. 381. — V. 1. τόνδε δῆμον. Eleos, qui se pro autochthonibus habebant. — V. 2. Κουρῆτιν γῆν. Aetoliam a primis ejus incolis appellatam. Vide *Brunck.* ad *Apollon. Rhod.* IV. 1229. p. 182.

CCXI. Append. Plan. p. 507. St. 12. W. ex *Athen.* I. p. 19. C. De hoc Cleone, Thebano tibicine, nihil invenio. Eum ante Alexandrum M. floruisse, apparet ex historia, quam *Athenaeus* addit ex Polemone, de Thebano quodam, qui patria profugus aurum in sinu statuae Cleonis condidit, idque triginta post annos, patria restaurata, inde protraxit. — ¶. 194.] V. 3. σφετέρης. Vulgo.

CCXII. Plan. p. 220. St. 321. W. Illustris inter veteres musicos Pronomus, qui primus invenit tibias, triplici modorum generi accommodatas. Πρόνομος δὲ ὁ Θηβαῖος πρῶτος ηὔλησεν ἀπὸ τῶν αὐτῶν αὐλῶν τὰς τρεῖς ἁρμονίας. *Athen.* XIV. p. 631. E. ut hunc locum egregie restituit *Casaubon.* ex *Pausan.* IX. 12. p. 734. ubi, Pronomi statuâ commemoratâ, non solum ejus inventum celebratur, sed etiam hoc in ejus laudem additur, quod in theatro spectatores τοῦ προσώπου τῷ σχήματι καὶ ἐπὶ τοῦ παντὸς κινήσει σώματος delectaverit. Apud *Aristophan.* in Eccl. v.

Digitized by Google

102. *Pronomi barba* commemoratur, ubi vide *Schol.* et *Suidam* in Πρόνομος. Obliteratum videtur ejus nomen ap. *Athen.* L. IV. p. 184. D. Ἀλκιβιάδην φησὶ μαθεῖν τὴν αὐλητικήν, οὐ παρὰ τοῦ τυχόντος, ἀλλὰ Προςνόμου τοῦ μεγίστην ἐσχηκότος δόξαν. Lege Προνόμου. Memorabilis eſt locus *Dionis Chryſoſtomi* VII. Or. p. 263. ed. R. a *Schneidero* mihi ſuppeditatus, ubi orator Thebanos nihil tanti feciſſe ait, quam ut tibicinandi artis peritiſſimi exiſtimarentur. Hinc factum eſſe, ut Thebis everſis et dirutis cetera quidem negligerent, eam vero columnam anxie quaererent, ἐφ' ᾧ ἦν τὸ ἐπίγραμμα τὸ περὶ τῆς αὐλητικῆς·

Ἑλλὰς μὲν Θήβας νικᾷν προὔκρινεν αὐλοῖς.

καὶ νῦν ἐπὶ μέσης τῆς ἀρχαίας ἀγορᾶς ἓν τοῦτο ἄγαλμα ἕστηκεν ἐν τοῖς ἐρειπίοις. In verſu a *Chryſoſtomo* laudato ἐν αὐλοῖς reſtituit *Caſaubonus.* Cf. *Boettigerum* in Diſſ. de Tibiarum inventione in Muſ. Attico I. 2. p. 302. ſq.

CCXIII. Append. Plan. p. 507. St. 12. W. ex *Athen.* L. XIII. p. 609. D. συνέβη δὲ, ὡς ὁ Κλείδημος φησι, τὸν Χάρμον ἐραστὴν τοῦ Ἱππίου γενέσθαι, καὶ τὸν πρὸς Ἀκαδημίᾳ ἔρωτα ἱδρύσασθαι πρῶτον, ἐφ' οὗ ἐπιγέγραπται· Ποικιλομήχαν' Ἔρως κ. τ. λ. De Charmo, cujus filiam Hippias, Piſiſtrati fil., in matrimonium duxerat, vid. *Pauſan.* I. 30. p. 75. *Clement. Alex.* in Protrept. p. 38. 33. quem locum correxit *Valcken.* in Diatr. p. 157. B. et *Henr. Valeſius* ad *Harpocrat.* p. 40.

CCXIV. Append. Plan. p. 533. St. 29. W. ex *Suida* T. III. p. 655. Χάραξ Περγαμηνὸς ἱερεὺς καὶ φιλόσοφος, ὡς εὗρον ἐν ἀρχαίῳ βιβλίῳ ἐπίγραμμα οὕτως ἔχον· Εἰμὶ Χάραξ κ. τ. λ. Ἔστι δὲ τῶν κατ' Αὔγουστον πολλῷ νεωτέρος· μέμνηται γοῦν ἐν τῷ β τῶν βιβλίων Αὐγούστου ὡς πάλαι γενομένου Καίσαρος· καὶ ἐν τῷ ζ Νέρωνος καὶ τῶν μετ' αὐτὸν βασιλευσάντων· ἔγραψεν Ἑλληνικῶν ἱστοριῶν βιβλία μ. Scripſit etiam Chronica, quae ſaepe commemorantur ap. *Stephan. Byz.* — Vide *Pinedo* in Comment. Auctor. p. 758.

Digitized by Google

CCXV. Plan. p. 298. St. 438. W. cum lemmate: Καλλιάδης στρατηγὸς Βυζαντίου τὸ περιβόητον τοῦ Βύζαντος ἄγαλμα κατὰ τὴν καλουμένην βασιλικὴν ἀνέθηκεν, quae verba ſunt *Heſychii Mileſii* de Conſtant. p. 52. ed. *Meurſ.* qui hoc Epigramma ſervavit. Byzas, Byzantii conditor, Neptuni et Croëſſae filius, ſecundum *Steph. Byz.* in Βυζάντιον. Vide *Du Cang.* in CP. chriſt. I. p. 45. *Petav.* ad *Nicephor.* p. 72.

CCXVI. „Epigramma hoc eſt in Planud. p. 438. „et perperam a Brodaeo expoſitum. Referendum eſt „ad Phidaliae ſtrategema, quo urbem a Scytharum obſi„dione liberavit, de quo videndus Heſychius Mileſius „p. 47. et ad eum Meurſius.“ *Br.* Hiſtoriam narrat *Tzetza* in Chil. II. 60. Habet quaedam de Phidaliae ſtatua *Anonym.* de Antiq. CPol. ap. Bandur. L. V. p. 82. nr. 231. Cf. *Du Cang.* in CP. chr. I. p. 17.

CCXVII. Vat. C. p. 382. Plan. p. 28. St. 43. W. In ſtatuam Juſtitiae, cujus triſtem vultum poëta interpretatur. — οὗτος ὁ κλέπτης. De magiſtratu quodam rapaci accipe, qui re malis artibus aucta Juſtitiae ſtatuam ponere auſus eſt. — οὐδὲν ἔχων πρὸς ἐμέ, cum tamen nihil mecum commune habeat.

IN MYRONIS VACCAM.

¶. 195.] *CCXVIII.* Vat. C. p. 477. Plan. p. 304. St. 443. W. Vix bene tornatum diſtichon; ſed inter ea, quae ſequuntur, nonnulla etiam ineptiora ſunt. Haec Grammaticis, ingenium in eadem ſententia variandа exercitantibus, deberi exiſtimo. — V. 1. τάνδε. Vat. — Vitulus, vivam ſe matrem videre exiſtimans, vaccae aëneae blanditur.

CCXIX. Vat. C. p. 476. Plan. p. 302. St. 443. W. — V. 1. ἐπὶ στήλην. Vulgo.

Digitized by Google

CCXX. Vat. C. p. 476. Plan. p. 302. St. 443. W. Ineptum verſificatorem vel prioris verſus numeri produnt. — V. 2. „ἥδρακας. Sic ſcriptum inveni in uno „regiorum codd. et procul dubio verum eſt. Vulgo „ἵδρυσας. Vat. membr. ἔστακας.“ *Br.*

CCXXI. Vat. C. p. 476. Ἀντιπάτρου Σιδ. cujus duo praecedunt Epigrammata in Plan. p. 303. St. 443. W. Quod haec Epigrammata vulgo tanquam ἀδέσποτα circumferuntur, non *Planudis* culpa factum eſt, ſed editorum, qui lemmata appinxerunt, quibus carent Codd. et Ed. pr. Flor. — Elegans diſtichon, quo poëta ſe pulchritudine vaccae deceptum fingit. Nova converſio et τῷ παραδόξῳ jucunda. — V. 1. Tentabat *Huetius* p. 30. μὴ δάμαλιν —, quod a poëtae mente alienum eſt. Vaccam Myronis vitulo ubera praebere fingit *Antipater.* Paſtorem igitur, reliquum gregem coërcentem, nec ſequi, nec ei fiſtulâ vaccam vocanti obedire poteſt. — V. 2. ἀπεκδέχεται. Vat. C.

CCXXII. Vat. C. p. 476. Ἀντιπ. Σιδων. Plan. p. 303. St. 443. W. — V. 1. „Neſcio an alibi μόλιβος feminino „genere occurrat. Librarii error eſſe videtur, qui quum „reperiſſet ὁ μόλιβος, et qua ratione verſus ſic recto pede „ſtare poſſet non intelligeret, bene ſe emendare cre„didit ἁ.“ *Br.* Si vera eſt obſervatio cl. editoris, τὸ μ in pronuntiatione duplicandum. Vide *Clark.* ad *Homer.* Ιλ. π. 358. — V. 2. „Sic etiam libri omnes, ſed men„doſe. Scribendum θρόον. Hae voces facile permu„tantur. Vide Theocrit. in Hyla (XIII.) 40, et quae „ibi notavit doctiſſimus Toupius.“ *Br.* θρόον recte exhibent membr. Vat.

CCXXIII. Vat. C. p. 476. ἄδηλον. Plan. p. 303. St. 444. W. Myron, cum vacca ſua armento boum immiſta eſſet, eam a vivis ipſe diſcernere non potuit, donec illas propelleret. — V. 1. Pro ἐρεύνα Vat. C. ἐζήτει habet. — V. 2. τὰς βόας. Ibid. Hoc praetulerim vulgatae.

CCXXIV.

Digitized by Google

CCXXIV. Vat. C. p. 476. ſine lemmate. Plan. ibid. Myronis manus vaccam illam non finxiſſe, ſed reperiſſe videntur. Ejusmodi acumine *Antip. Sidon.* Ep. XXX. 5. 6. ubi Onatas Apollinem μετ' Ειλήθυίης ἀπεπλάσατο. Simile Epigramma ante oculos habuit *Auſonius* LVIII.

Bucula ſum coelo genitoris facta Myronis
Aerea: nec factam me puto, ſed genitam.

¶. 196.] *CCXXV.* Vat. C. p. 476. Plan. p. 304. St. 444. W. — ἁ κεραή. Vat. C.

CCXXVI. Vat. C. p. 477. Plan. ibid. „Vulgo legi„tur Φεῦ ὁ Μύρων πλάσας οὐκ ἔφθασας. In membr. omiſ„ſus articulus ὁ, ita ut verſus adhuc minus integer ſit.“ *Br.* Nimia videtur cl. editoris mutatio. Mihi in mentem venit:

Βοῦν σὺ Μύρων πλάσας οὐκ ἔφθασας.

eo ſenſu, quem ſummus *Grotius* expreſſit:

Ah nimium, Myro, tardus eras; aes conſtitit ante,
Infudit vitam quam tua dextra bovi.

πρὶν ψυχὴν βαλέειν. Cf. not. ad *Joann. Barbuc.* Ep. VI. T. III. P. I. p. 20.

CCXXVII. Vat. C. p. 476. Ἀνακρέοντος. Ejusdem poëtae nomine inſcribitur in Plan. p. 303. St. 443. W. Vide *Fiſcher.* ad *Anacr.* p. 473. Vertit *Auſonius* Ep. LXII.

Paſce greges procul hinc, ne, quaeſo, bubulce, Myronis
Aes, veluti ſpirans, cum bubus exagites.

Faceta eſt hujus diſtichi parodia *Philippi Theſſ.* Ep. XL.

CCXXVIII. Vat. C. p. 476. τοῦ αὐτοῦ. (*Anacreontis.*) Sic etiam Planud. l. c. *Fiſcher.* ad *Anacr.* p. 472. Myronem ſibi gloriam vaccae arte elaboratae falſo vindicare; veram bovem aetate obriguiſſe. — V. 1. χαλ-

νοις. Formam ex luto significare videtur, cui aes infundebatur. Vide inprimis *Schneiderum*, qui de diversis hujus vocabuli significationibus fuse disputavit in Lex. L. Gr. T. II. p. 849.

CCXXIX. Vat. C. p. 478. ἄδηλον. In Plan. p. 306. St. 445. W. *Gemino* tribuitur. Conf. *Philipp. Thess.* Ep. XLIX. — V. 2. φέρων. Vulgo. φέρων ψευδομένα δαμάλι. Vat. C. quod reponendum. — V. 3. δι' ἔργων. i. e. διὰ τέχνης.

¶. 333.] CCXXIX.[b] Ex *Suida* in βοῦς ἕβδομος. T. I. p. 448. Ineptum colloquium inter hircum et bovem, qui in argentea tabula celati erant. Bos humi cubabat; hircus ei ex adverso erat positus. — V. 3. δ' om. *Suid.*

¶. 196.] CCXXX. Plan. p. 97. St. 142. W. sine auctoris nomine. Quam auctoritatem sequutus *Natalis Com.* in Mythol. V. 6. id ad *Ibycum* referat, ignoro equidem. Praecedit in Plan. Ep. *Antiphili*, tum nostrum sequitur sine lemmate. Num ergo *Natalis Antiphilum* cum *Ibyco* confudit? — Ceterum elegans est et optimae notae Epigramma nostrum, in quo Clymenus quidam Pana rogat, ut, fistula suaviter inflata, gregem ad pascendum invitare velit. Carminis genus, quod hoc efficere posse putabatur, νόμιον appellabant pastores. Daphnis ap. *Longum* IV. p. 111. ἐνέπνευσε τὸ νόμιον, καὶ αἱ αἶγες ἐνέμοντο, νεύσασαι κάτω. Capellas cantu tibiae demulcentem pastorem graphice depingit *Alciphron* III. 12. p. 305. sq. — V. 2. expressus videtur ex *Platon.* Ep. XIV. Πὰν, ὑγρὸν ἱεὶς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων. ubi *Ruhnkenio* placebat γυρόν, Epist. crit. p. 63. *Alciphron* l. c. λαβὼν τὴν σύριγγα ἐπέτρεχον τῇ γλώττῃ στενὸν τὸ πνεῦμα μετὰ τῶν χειλῶν ἐπισύρων, καί μοι ἡδύ τι καὶ νόμιον ἐξηχοῦετο μέλος. — χρύσεοι δόνακες, quamvis in Dei manibus, non satis placent, nisi in universum *egregii* intelligendi sunt calami. Putabam

Digitized by Google

κυρτὸν ὑπὲρ γλυκερῶν χεῖλος ἰεὶς καλάμων.

Ceterum κυρτὰ χείλεα olim lecta fuisse videntur in fragm. *Sosicratis* ap. *Athen.* XI. p. 474. B.

λεπτῇ δὲ κυρτοῖς ἐγγελῶσα χείλεσιν,
ἄβρα κόρη Σκείρωνος, ἠσύχα ποδὶ
προςῆγε πράως καὶ καλῶς τὸν κάνθαρον.

Vulgo κυρτοῖς κύμασιν legitur. — V. 3. „βεβριθόσι. Ita „emendavi. Vulgo βεβριθότα.“ *Br.* Convenit *Virgil.* IV. Eclog. 21. *Ipsae lacte domum referent distenta capellae ubera.* Haud tamen scio, an damnanda sit enallage βεβριθότα δῶρα, *onusta munera lactis.* Talia haud pauca et duriora etiam passim apud poëtas obvia. — V. 5. πόσις αἰγῶν. *Vir gregis ipse caper. Virgil.* VII. Ecl. 7.

¶. 197.] CCXXXI. Planud. p. 343. St. 483. W. Priapus, in horto oleribus consito positus, furibus minatur. — V. 2. αὐτῇ ποτὶ πρασιῇ. *non satis modestas Quicunque attulerit manus agello: Is me sentiet esse non spadonem, Hic inter frutices loco remoto.* Lusus in Priap. XIV. — V. 4. τοῦδε χάριν. Eam ob causam hic sum positus, ut te ea, quam dixi, poena afficiam. Agricola faunum Lampsaceno Deo dedicans in Lusibus nr. LXXXIII.

Pro quibus officiis, si fas est, sancte paciscor,
Assiduus custos ruris ut esse velis:
Improbus ut si quis nostrum violarit agellum,
Hunc tu — sed taceo. Scis, puto, quod sequitur.

CCXXXII. Plan. p. 306. St. 446. W. Hoc Epigramma, sicut et praecedens, elegantissimis Anthologiae carminibus annumerandum. — V. 1. τοὐμπρασιῇ. i. e. τοῦ ἐν πρασιῇ. — V. 2. „Florentina editio et duo „regii codd. τοῖος ὁ κύων ὃν ὁρᾷς. quam lectionem servant „editiones omnes usque ad Stephanum, qui dedit τοῖος „ἰὼν ὃν ὁρᾷς, salvo quidem sic metro, sed non meliori

„constructione." *Br.* Valde dolendum, quod hoc Epigramma, ut plurima alia, quae ad statuas et simulacra spectant, in Vat. C. desideratur. Violentior est in hoc versu cl. editoris mutatio, quam ut poëtae sua manus restituta videri possit. Verum tamen existimo κόων de acri custode positum. Cf. *Scaliger.* ad *Varron.* de L. L. p. 44. — V. 3. συκίνας. Ligno ficulneo, ut molli aliisque rebus fere inutili, ad Priapos formandos utebantur. *Horat.* I. Serm. VIII. 1. *Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum; Quum faber incertus, scamnum faceretne Priapum, Maluit esse Deum.* Vide Ep. *Theocrit.* IV. 2. — „Pro οὐ ῥυκάνῃ vulgo οὐ ῥίνῃ πεπονη-„μένος. male, ut censeo; limae in ligneis operibus usus „non est, sed runcinae. In Priapeis;

> „*Huc adde, quod me terribilem deum fuste*
> „*manus sine arte rusticae dolaverunt.*

„et alio in loco;

> „*Non me Praxiteles Scopasve fecit,*
> „*nec sum Phidiaca manu politus:*
> „*sed lignum rude villicus dolavit.*

„ῥυκάνῃ facile in ῥίνῃ depravari potuit. Occurit hujus „instrumenti nomen in Leonidae Tar. Epigr. XXVIII. „cujus partem laudat Suidas in hac voce, quae H. Ste„phano in Thesauro omissa. ῥίνη vero aurificum instru„mentum est." *Br.* Docta emendatio; an vera, haud dixerim. Rudi se manu elaboratum dicit Priapus, securi similibusque instrumentis, non iis, quae artifices elegantiorum usurpant operum. ῥίνη autem non solum limam significat, sed etiam asperam limaeque similem *squatinae* cutem (*Hesych.* ῥίνη. ἰχθύος δορά. Cf. *Athen.* L. VII. p. 319. E.), qua *ligna et ebora poliebant* veteres, docente *Plinio* H. N. IX. 12. 14. Eandem esse τὴν ῥίνην et *squatinam* sive *squatum*, apparet ex eodem

L. XXXII. 53. T. II. p. 595. *Rhina, quem squatum vocamus.* ubi *Harduinus* excitavit *Isidor.* L. XII. Origg. 16. *Squatus dicitur, quod sit squamis acutis, unde et ejus cute lignum politur.* Hinc, ni fallor, abunde patet, recte scribi:

σάκινος, οὐ ξίνῃ πεπονημένος.

Quae sequuntur, οὐδ᾽ ἀπὸ μίλτου, non ad rubrum colorem referenda, quo Priapi simulacra tingi solebant, sed ad canones rubrica coloratos. Cf. not. ad *Leonid. Tar.* Ep. V. 3. T. I. P. II. p. 61. Solebant autem statuarii in marmoris trunco lineas rubro ducere, quibus illum in quadrata dividerent; id quod etiam hodie a statuariis fieri solet. Hoc igitur quoque ad artificium statuae elaborandae facit. — V. 4. ξοΐς. μεταλλικὸν σκεῦος ἢ λιθουργικόν. *Hesych.* Ex nostro loco apparet, τὴν ξοΐδα etiam ad lignum scalpendum esse adhibitam. *Falcem* appellat *Propert.* IV. 2. 59. ubi Vertumnus: *Stipes acernus eram properanti falce dolatus.* — ποιμενική. *Ego haec, ego arte fabricata rustica, Ego arida, o Viator, ecce populus. Catull.* in Lus. LXXXV. *Quercus arida, rustica conformata securi.* Ibid. LXXXVI. — V. 5. »Vulgo ἀγρεῖος γέλασον· μετὰ δ᾽ εὐκλείους πεφύλαξο. Sine sensu.« *Br.* Schol. Wechel. etiam ἀχρεῖος legi notavit, quod probat *Huetius* p. 30. minus commode tamen *Horatii lignum inutile* comparans. ἀχρείως γέλασον dictum ad imitationem *Homeri* Od. Σ. 162. ἀχρεῖον δ᾽ ἐγέλασσεν. i. e. ἄκαιρον καὶ πρὸς οὐδεμίαν χρείαν. *Eustath.* p. 663. 45. Hinc vocabulum procudit *Cratinus* ἀχρειόγελως ap. *Hephaest.* p. 48. quod *Suidas* interpretatur: ὁ ἐπὶ τοῖς ἀχρήστοις καὶ μὴ σπουδαίοις γελῶν καὶ χαίρων. — Quod sequitur ap. nostrum φυτὰ πεφύλαξο, etiam debetur *Scholiastae*, qui ut diversam lectionem protulit, quod equidem pro mera glossa habeo. Scribendum enim, ne litera quidem mutata:

ἀχρείως γέλασόν με· τὰ δ' — πεφύλαξο
σίνεσθαι, μὴ καὶ σαρδάνιον γελάσῃς.

τὰ δὲ, *haec*, fcil. olera, ad quae digitum intendit. Supereft εὐκλείους, in quo haeremus. *Anonym.* Bibl. Bodl. εὐκλείας in marg. notavit, nefcio quo fenfu. Nec cl. editoris emendatio fatisfacit. Fortaffe emendandum:

τὰ δ', εἴ γε κλύεις, πεφύλαξο.

Inepti iftius rifus tibi do veniam; at baec olera, fi me audis, ne laedas cave; ne forte, injuriam gravi poena luens, Sardonium rifum rideas. Εἴ γε κλύεις, quod a vulgata proxime abeft, his minis aptiffime inferitur. Similiter Hortorum Deus in Lufibus nr. LIII.

Quare, qui fapiet, malum cavebit,
Cum tantum hic fciet effe mentularum.

Plaut. Menaech. I. 2. 13. *Malo cavebis, fi fapis, virum obfervare defines.* Viri nomen Eucleïs, nunquam a me lecti, hîc nobis obtrufit *H. Grotius*, cujus felix alias ingenium in hujus carminis interpretatione defidero:

Hic ego fum pofitus fervare fed eminus hortum:
Nunc talis, qualem, qui prope es, ipfe vides.
Ficus eram, nec lima Deum, nec fecit amuffis,
Sed paftorali ducta dolabra manu.
Quantumcumque cupis, ride: fed ab Eucleïs horto
Nil cape, ne rifus fit tibi Sardonius.

Finis Primae Partis Tertii Voluminis.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

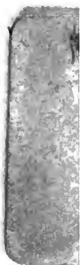

Digitized by Google

Digitized by Google